

Khi Đại Ca Giang Hồ Là Dân Thích Bị Ngược

Contents

Khi Đại Ca Giang Hồ Là Dân Thích Bị Ngược	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 7-2	21
9. Chương 8	25
10. Chương 8-2	28
11. Chương 9	32
12. Chương 10	36
13. Chương 11	39
14. Chương 12	41
15. Chương 13	44
16. Chương 14	49
17. Chương 15	52
18. Chương 16	54
19. Chương 17	57
20. Chương 18	60
21. Chương 19	64
22. Chương 20	66
23. Chương 21	69
24. Chương 22	72
25. Chương 23-1	76
26. Chương 23-2	79
27. Chương 24-1	81
28. Chương 24-2	86
29. Chương 25	88
30. Chương 26	91
31. Chương 27	96
32. Chương 28	99
33. Chương 29-1	103
34. Chương 29-2	108
35. Chương 30	110
36. Chương 31-1	113
37. Chương 31-2	116
38. Chương 32	119
39. Chương 33-1	122
40. Chương 33-2	125
41. Chương 34	127

42. Chương 35-1	130
43. Chương 35-2	132
44. Chương 36	134
45. Chương 37	138
46. Chương 38	142
47. Chương 39	145
48. Chương 40	151
49. Chương 41	154
50. Chương 42	158
51. Chương 43	162
52. Chương 44	165
53. Chương 45	167
54. Chương 46-1	170
55. Chương 46-2	173
56. Chương 47	175
57. Chương 48	177
58. Chương 49	181
59. Chương 50-1	185
60. Chương 50-2	188
61. Chương 51	191
62. Chương 52	196
63. Chương 53	201
64. Chương 54-1	205
65. Chương 54-2	209
66. Chương 55	213
67. Chương 56	217
68. Chương 57-1	220
69. Chương 57-2	223
70. Chương 58-1	225
71. Chương 58-2	228
72. Chương 59	231
73. Chương 60-1	235
74. Chương 60-2	237
75. Chương 61	239
76. Chương 62-1	243
77. Chương 62-2	246
78. Chương 63	249
79. Chương 64-1	253
80. Chương 64-2	256
81. Chương 65-1	260
82. Chương 65-2	263
83. Chương 66	266
84. Chương 67: Phụ Trường	270

Khi Đại Ca Giang Hồ Là Dân Thích Bị Ngược

Giới thiệu

Lý Cảnh: Sao cô lại cứu tôi vậy?Thùy Vân: Anh chết kệ anh, tôi chẳng quan tâm, cái tôi quan tâm là căn nhà này vừa l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-dai-ca-giang-ho-la-dan-thich-bi-nguoc>

1. Chương 1

“Hắn không đi xa được đâu. Không tìm được người cũng phải tìm được xác.”

Một tên lưu manh mặt mày hung tợn hét lớn với đám đàn em.

“Chết tiệt” – Hắn rửa thăm trong bụng, quan sát đám lưu manh kia đang lùng sục và âm thầm ôm vết thương ngay bụng lết nhẹ trên đường. Không ngờ Lý Cảnh này mấy chục năm lăn lộn ở thế giới xã hội đen nổi danh khắp nơi lại sơ suất để bản thân rơi vào cảnh thế thảm phải trốn chui trốn nhủi. Đáng ra khi nghe Lão Tam (một trong số kẻ thù của hắn) hẹn gặp ở nơi khỉ ho cò gáy phải đề phòng chứ.

“Đạch!” – Lý Cảnh ngồi phịch xuống đất, sau lưng ngôi nhà nhỏ nằm trong một khu vực heo hút để tránh đám người đang lùng sục mình rồi nhìn vết thương trên bụng chảy máu không ngừng không khỏi rên nhẹ. Không thể gọi cứu viện, nếu không bị đám người đó chém chết thì cũng mất máu mà chết. Hắn nhắm mắt lại cười, có lẽ hôm nay là ngày tàn của hắn. Bỗng nhiên, một bàn tay đánh vào mặt hắn. Lý Cảnh mở mắt ra thì thấy 1 cô gái tầm 24, 25 nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt không chứa chút cảm tình gì chỉ là rất bình thản.

“Tiện đến bệnh viện không?”

Giọng nói cô gái này cũng như ánh mắt ấy, không lộ chút sắc thái nào. Không hiểu sao, khi đối diện ánh mắt ấy, hắn chỉ biết ngoan ngoãn lắc đầu.

“Thôi được rồi, vào trong đi.”

Cô gái nhẹ nhàng đỡ hắn lên rồi kéo hắn vào nhà. Thì ra đây là nhà của cô ấy. Dù mất nhiều máu nhưng hắn vẫn đủ tỉnh táo quan sát ngôi nhà này, có thể nói ngôi nhà này rất đơn giản đến nỗi hoàn toàn không có gì ngoài 1 cái nệm, 1 tủ quần áo nhỏ, 1 bàn làm việc và 1 cái quạt nhỏ. Đây cũng là nơi ở của 1 cô gái hay sao? Cô gái ấy đặt hắn ngồi dựa vào 1 góc tường và lấy điện thoại trong túi xách ra lạnh lùng nói:

“Cho tôi số điện thoại của người mà anh có thể tin tưởng.”

Hắn nhìn cô không giấu sự hoài nghi. Do dự không biết có nên tin tưởng cô gái này không.

“Nếu anh nói anh không thể đến bệnh viện và không có kế hoạch B cho việc này thì...” – cô gái nhìn anh mỉm cười đầy sát khí “... không phải bọn chúng giết anh mà chính tôi sẽ ném anh ra con sông gần đây.”

Linh cảm của Lý Cảnh nói anh nếu anh không hợp tác thì cô gái này sẽ làm thật. Anh đành khó nhọc móc điện thoại ra tra số của ông Hùng – người thân tín của mình.

“Đây!” – anh đưa điện thoại ra trước mặt cô gái. Cô gái không chút do dự thản nhiên cầm điện thoại anh lên rồi bấm số điện thoại của ông Hùng vào máy của mình. Sau đó, cô quay lại nhìn anh hỏi:

“Mà anh tên là gì?”

“Lý Cảnh” – thật sự cô gái này không biết anh là ai sao?

“Ok.”

“A lô, cho hỏi đây có phải là số điện thoại của bạn thân Lý Cảnh không?” – giọng nói của cô dứt khoát, lạnh lùng – “Hiện giờ anh ấy đang tạm trú chỗ tôi, bên ngoài hiện có cả đoàn giang hồ đang lùng sục hắn. Hy vọng anh có thể cho người dọn dẹp bớt bọn chúng và đón bạn thân của mình về...” – mắt cô gái lướt ngang vết thương Lý Cảnh thoáng chút cười mỉa mai – “...à mà nếu tiện đem 1 bác sĩ cùng dụng cụ tới đây luôn nhé, bạn thân anh bị đâm giữa bụng mất máu khá nhiều. Tôi không nghĩ là hắn chịu đựng được thêm 30 phút nữa. Vui lòng đến trong bí mật, tui không muốn bị liên lụy dính vào rắc rối. Địa chỉ tôi sẽ gửi tin nhắn cho anh ngay. Bye.”

Cô gái ném điện thoại lại cho anh rồi ngồi cạnh bàn làm việc nhắn tin cho ông Hùng. Lý Cảnh nhìn cô gái đầy nghi hoặc. Một cô gái 24 - 25 mà có thể thấy nhiều thứ và cư xử dứt khoát thế sao? Hay là anh đã già rồi? Thế giới 9x hiện giờ thật sự rất bá đạo?

“Sao cô lại cứu tôi?” – anh khó nhọc cất tiếng. Chết tiệt, vết thương này đang hành hạ anh. Phen này, anh mà thoát thì Lão Tam chắc chắn sẽ đi châu trời.

“Anh chết thì kệ mẹ anh nhưng anh mà chết ở nhà tôi thì sẽ ám nơi này mất. Tôi ký hợp đồng 6 tháng, cọc 3 tháng mà mới ở 2 tháng nên không thể vì hồn ma 1 thằng du côn nào đó ám nơi này mà bỏ đi được.”

Cô gái này lạnh lùng ném cho anh vài bộ quần áo.

“Lót đi, đừng làm bẩn sàn nhà tôi. Vết máu khó lau lắm.”

Thật sự có lý do củ chuối như thế sao? Cô gái này chỉ vì món tiền cọc 3 tháng đó mà không ngại cứu 1 thằng lưu manh bị thương nặng như anh? Nhưng khi này, cô gái này gọi điện cho ông Hùng như thể bản thân là boss và ra lệnh cho họ. Nếu không biết anh là ai thì sao lại cả gan như thế?

“Tại sao cô không gọi bằng điện thoại tôi và tự tin cho rằng bạn tôi sẽ giải quyết bọn người ngoài kia cho tôi?”

Cô gái nhìn anh thoáng chút ngạc nhiên rồi cười mỉa mai.

“Anh nghĩ 1 thằng vô danh tiểu tốt đáng để mấy chục thằng lưu manh đằng đẵng sát khí lòng sục ngoài kia sao? Ít nhất anh cũng làm vị trí nào đó trong tổ chức của mình chứ? Mà nếu 1 thằng có địa vị trong xã đoàn bị dồn tới mức này thì... chắc chắn có vấn đề. Tôi không biết điện thoại anh có cái giống gì trong đó nhưng... cẩn thận vẫn hơn.”

Sau đó cô gái ngồi xuống trước mặt anh, nhìn thẳng vào ngực áo đang mở toang anh rồi lướt lên cổ, mặt rồi nhìn vào chỗ ấy của anh (tự biết nhé) khiến anh không khỏi đỏ mặt và cười nhẹ.

“IQ như thế mà lên được vị trí này thì cũng chắc cũng có thủ đoạn.”

Lý Cảnh hiểu ý cô gái này, không khỏi giận run người. Anh đúng là có dùng thủ đoạn để có được vị trí này nhưng tuyệt không phải thủ đoạn mà cô ấy đang nhạo báng. Chết tiệt, giận lên làm vết thương anh đau lên lại, nó chảy thêm nhiều máu nữa. Nộ khí trong lòng, đau đớn do vết thương gây ra khiến anh thật không chịu nổi.

“Ê, đừng có làm máu chảy làm dơ sàn nhà tôi.”

“Cô không có mắt thấy tôi đang bị thương sao? Có tay thì tự làm đi” – Lý Cảnh rít lên.

“Có sức chọc giận cả đám lưu manh mà không có sức làm cái thử nhỏ nhoi này sao?”

Cô gái đứng dậy bỏ anh máu chảy đầm đìa rồi lấy quyển sách trên bàn việc, thản nhiên lên nệm nằm đọc sách không thèm để ý đến anh. Không phải một cô gái bình thường nên chạy tới chăm sóc anh hay sao? Lần đầu tiên Lý Cảnh thấy loại con gái bình tĩnh, lạnh lùng và thản nhiên như thế.

2. Chương 2

Thùy Vân liếc mắt nhìn vào gã lưu manh đang ngồi đối diện cố gượng chịu đau, tay ôm chặt lồng ngực áo (cô dự định đem bỏ) gặm chặt vết thương đang rỉ máu. Thật tình, cảnh này có chút kích thích cô, thật sự cô rất thích nhìn biểu cảm đau khổ này. Nếu ... không phải cô là người giỏi kiềm chế thì đã gỡ máu S lên người hắn rồi. Sau đó, cô nhìn vào màn hình điện thoại trước mặt, hơn 20 phút kể từ khi cô nhận tin rồi. Con người ta khi mất máu quá ¼ khối lượng máu cơ thể thì có là Hoa Đà cũng khó cứu. Dù cô không quan hệ gì với hắn, hắn chết cũng chẳng liên quan gì đến cô nhưng nếu hắn chết ở đây thì ngoài việc hồn hắn ám ngôi nhà này thì cô còn phải xử lý thi thể nữa. Phiền thật, đáng ra này nên giao hắn cho đám lưu manh ở ngoài. Thật thất sách.

Lý Cảnh nhìn đôi mày cô gái đối diện có chút nhíu lại thì có chút hả hê. Có lẽ cô gái này cũng có chút lương tâm, đang lo lắng cho vết thương của hắn. Nghĩ lại, cô ấy cũng là ân nhân của hắn. Nếu thoát được hắn sẽ hậu tạ cô xứng đáng.

Bất chợt, điện thoại Thùy Vân reo lên. Số máy bàn này cô gọi.

“A lô, anh đến trước nhà tôi rồi? Được rồi.”

Thùy Vân tới bàn làm việc bí mật lấy con dao gọt bút chì của mình để vào túi tránh cho tên máu me bên kia thấy rồi rón rén tới cửa nhìn qua khe nhỏ. Thấy 1 người đàn ông chừng trạc ăn mặc lịch sự rất ra dáng

... quản gia công. Ít nhất không quá cơ bắp và hàm hồ. Nếu là địch cô chỉ cần thương lượng và giao tên này cho hắn rồi tìm cách khống chế tên quản gia này. Nếu là ta thì thể loại này hắn tên chết sinh bên đó là 1 tay máu mặt sẽ không giết người bừa bãi nếu không chỉ trách số hắn quá nhỏ, không chết do mất máu thì cũng chết do cô cắt động mạch chủ. Không phải ngẫu nhiên cô để hắn ngồi gần cửa. Toàn bộ kế hoạch cô đã nghĩ ra trong lúc đọc sách, chắc chắn không có sơ hở. Thùy Vân giữ vững trạng thái không để lộ ra cho người khác thấy. Cô mở khóa rồi mở cửa bình thần.

Trần Hùng vừa thấy chủ nhân nằm song soài máu chảy ở bên trong vội chạy tới đỡ Lý Cảnh, không quan tâm cô gái đối diện và hét lên cho đội ngũ bác sĩ hắn đã mang theo ở ngoài xe đang chuẩn bị dụng cụ.

“Vào ngay đi.”

Một nhóm bác sĩ, y tá chừng ba người xách theo vali dụng cụ chạy vào. Lý Cảnh nhìn thấy ông Hùng tới giải vây và Hoàng Minh trực tiếp tới chữa cho anh thì an tâm phần nào nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

...

“Giải quyết Lão Tam sao rồi?”

Lý Cảnh ngồi đọc đồng hồ sơ tồn động trước mặt trong thời gian anh dưỡng thương lạnh lùng hỏi.

“Đã xong. Theo ý thiếu gia.”

Trần Hùng quả là dân chuyên nghiệp. Anh vừa giao việc cho hắn 1 tuần mà đã dọn xong đám anh em và tiễn Lão Tam chầu Diêm Vương. Lão già này chán sống rồi mới dám đụng vào anh.

“Còn chuyện thiếu gia nhờ tôi điều tra...”

“Sao?”

“Cô gái cứu thiếu gia tên Nguyễn Thùy Vân.”

À, Lý Cảnh đã nhờ người điều tra cô gái đã cứu anh cách đây 1 tháng. Giờ nghĩ lại, anh vẫn nhớ như in đôi mắt lạnh lẽo đầy sát khí của cô ấy khi hăm dọa anh và nụ cười mỉa mai đó có gì đó khá thu hút anh. Anh cầm lấy hồ sơ trên tay ông Hùng đọc lướt qua.

Theo điều tra thì cô gái này sinh trong gia đình trung lưu bình thường ở Sài Gòn. Tốt nghiệp cử nhân kinh tế ở 1 đại học bình thường cùng 1 mức điểm bình thường. Hiện đang làm việc cho 1 công ty thiết kế nhỏ của tỉnh Vĩnh Long. Thành tích nói chung khá là bình thường và cuộc đời cô ấy chỉ có 2 chữ bình thường để diễn tả. Chỉ có chi tiết khiến anh không khỏi thắc mắc vì sao 1 cô gái thành phố lại về tỉnh làm ở 1 công ty vô danh như thế. Với cách làm việc và sự quyết đoán của cô gái này khi giúp anh đã thấy đây tuyệt đối không phải hạng phụ nữ đơn thuần.

“Ông ra ngoài được rồi.”

Lý Cảnh ra hiệu cho ông Hùng ra ngoài. Ông Hùng ngập ngừng đôi chút rồi nói:

“Theo tôi biết thì cậu Minh có quen biết cô gái này.”

“Sao?”

Lần này, anh không khỏi ngạc nhiên. Hoàng Minh – thằng bạn thân của anh có quan hệ với cô gái này?

“Là loại quan hệ gì?”

“Tôi không rõ nhưng khi thấy 2 người đó gặp nhau lần trước thì có vẻ có quen biết. “

“Tôi hiểu rồi. Để tôi tự tìm hiểu. “

Anh ra hiệu cho ông Hùng ra ngoài. Trong lòng không khỏi thắc mắc. Theo như hồ sơ điều tra thì cô gái này không thể có bất kỳ mối liên hệ nào với Hoàng Minh được. Thằng này sinh ra và lớn lên ở Anh, mới về nước được 2 năm và làm cho bệnh viện thuộc tập đoàn Manhome của gia đình ngay. Còn cô gái này gia cảnh rất bình thường, không thể nào có bất kỳ quan hệ nào với 1 người có tầng lớp hoàn toàn khác với Hoàng Minh mà thậm chí họ còn chả làm việc cùng ngành. Hay anh mới 30 mà đã đi sau thời đại rồi.

“A lô, Hoàng Minh hả ? Tối nay cậu có thời gian không? Tôi muốn gặp cảm ơn cậu.”

...

“Mối quan hệ của tớ và Thùy Vân?”

Hoàng Minh nhìn Lý Cảnh ngạc nhiên không hiểu sao thằng bạn mình quan tâm 1 cô gái hoàn toàn normal như Thùy Vân. Nếu xét khẩu vị thì ngoại hình, xuất thân cô gái này không phải gu của Lý Cảnh hay là... Hoàng Minh nhủ mày lại.

“Ba lần, tớ và Thùy Vân gặp nhau 3 lần vì cô ấy là bạn thân bạn gái tớ - Kiều My.”

Anh lạy trời thằng bạn mình không có chút hứng thú gì với cô gái này. Quả thật anh không ưa nổi Thùy Vân, nếu có thứ gọi là tiếng sét tình yêu thì cũng có cái gọi là tiếng sét căm ghét từ lần đầu và đó chứ là cảm xúc anh dành cho cô gái này.

“Cô ấy là người như thế nào?”

“Xác định con mẹ nó rồi” – Hoàng Minh nghĩ thầm.

“Là bạn thân với nhau, tớ khuyên cậu tránh xa con nhỏ đó ngay. Con nhỏ đó xét nguy hiểm thì chỉ ngang tớ chứ không kém”

Nghe Hoàng Minh nói vậy, Lý Cảnh lại nhớ ánh mắt chết chóc đầy khoái cảm của cô ấy khi đe dọa anh. Thật sự có chút đặc biệt.

Nhìn thằng bạn M, Hoàng Minh thấy mình chỉ đổ dầu vào lửa. Cùng là dân S với nhau, anh biết Thùy Vân không chỉ S mà là một con đại S. Bên cạnh đó, theo những gì bạn gái anh kể thì những thứ nhét trong đầu con bé này toàn là hàng nguy hiểm. Thôi, số trời định đoạt. Bất giác anh để tay lên vai Lý Cảnh, ánh mắt chan chứa sự cảm thông.

THƯỜNG THÌ DÂN S GẶP NHAU CHÚNG NÓ SẼ KHÔNG ƯA NHAU, HUÔNG CHI ĐẠI S ĐỐI ĐẦU.

3. Chương 3

“Lần trước... cảm ơn em.”

“Chuyện gì ạ?” – Thùy Vân vẫn chăm chú vào phần tài liệu trước mặt, trả lời xã giao.

“Nếu không nhờ em thì có lẽ người khách Nhật ấy đã làm việc với bên kia.” – Ngọc Sơn có phần khó chịu khi cô gái đối diện không nhìn thẳng vào mắt mình nói chuyện.

“Nghĩa vụ của em thôi.”

“Tại sao em không viết khả năng Nhật ngữ của em vào CV khi nộp đơn vào đây? Nếu biết, chúng tôi đã...” – Trước giờ Ngọc Sơn chưa bao giờ nghĩ cô trợ lý này có khả năng như thế nhưng đúng thật là Thùy Vân dù không nổi bật nhưng lúc nào cũng hoàn thành tốt nhiệm vụ đúng deadline dù chỉ là newbie.

“Có liên quan sao?”

“Hả?”

“Khả năng này không hề đề cập trong yêu cầu tuyển dụng. Em không nghĩ bản thân cần thiết phải viết nó vào.” – sau đó cô quay lên mỉm cười xã giao với sếp mình cho phải phép – “em nghĩ ông Yamada cần tài liệu này gấp nên nếu anh không phiền...”

“Thôi được rồi, em làm việc tiếp đi.” – Ngọc Sơn có phần khó chịu với thái độ đuối khéo này của Thùy Vân nhưng cô ấy nói đúng, tài liệu này phải xong trước trưa mai.

Thùy Vân không muốn phiền phức. Cô không muốn bất kỳ thứ gì cản trở mục tiêu chính của bản thân – trở thành một họa sĩ truyện tranh dài kỳ được hợp tác với Shueisha. Nếu không phải vì thế cô cũng không cần làm công việc buồn tẻ này. Đúng, rất buồn tẻ nhưng nó cho cô thời gian làm những điều mình thích.

Không quá phí noron, không bóc lột sức lao động như các công ty Sài Gòn nhưng mức thu nhập khá hậu hĩnh. Chi phí sống nơi này cũng khá ít. Cô bằng lòng với sự bình thường mà bản thân xây dựng bao năm nay.

...

Cuối cùng, Lý Cảnh cũng sắp xếp được 1 ngày rảnh rỗi để về Vĩnh Long này cảm ơn Thùy Vân đã cứu mình hôm trước. Nếu vào thẳng công ty cô thì có phần hơi quá mà nếu đến tận nhà thì có phần bất tiện nên anh quyết định đợi ở bên ngoài. Vừa thấy cô ra khỏi công ty, anh đã bước khỏi xe đến đón cô. Tuy nhiên đối diện với lời chào hỏi của anh là 1 ánh mắt khó chịu.

“Chúng ta biết nhau sao?”

Cô gái này thực sự quên anh sau một sự kiện lớn như thế? Chẳng lẽ ngày nào cô ấy cũng cứu một thằng bị thương đến nỗi không nhớ ai cả ?

“ Cách đây 2 tháng, em có cứu tôi. Lúc ấy tôi đã bị thương nặng. Em nhớ không ? “

“ Thì ra anh là bạn của tên khốn đó sao ? “ - Thùy Vân khẽ nhếch môi lên, ánh mắt lạnh nhạt lại.

“ Tên khốn ? “

Lý Cảnh thực sự không hiểu ý Thùy Vân. Chợt anh nhớ ra mặt của thằng bạn thân mình – Hoàng Minh. Trong trí nhớ của cô, thằng bạn trai của người bạn thân, kẻ mà cô mới gặp 3 lần cực kỳ ngán ngùi lại đáng nhớ hơn 1 người đàn ông cô đã cứu trong một kịch bản kịch tính như phim truyền hình hay sao ?

Thùy Vân nhìn xung quanh chợt thấy nhiều người tò mò đứng nhìn 2 người, trong đó có cả những người trong công ty. Đúng rồi, cô nhìn kỹ thấy hần ta đang ăn mặc khá bảnh bao, đáng người cũng có thể gọi là cao ráo. Quả thật có phần hơi nổi bật, đặc biệt là ở nơi này. Sau đó, cô nhìn phía sau hần là 1 chiếc xe thể thao mới cạnh màu vàng. Quả thật nổi bật không cần thiết.

“ Không có chuyện gì thì tôi đi đây. “ - Thùy Vân bình tĩnh nói với hần. Cô không muốn bất kỳ phiền toái nào.

“ Tối nay em có thời gian không ? “

“Tối nay 6h, đón tôi ở con đường trước nhà. Vui lòng đi loại xe nào ít nổi bật và rẻ tiền. Tôi không muốn bất kỳ ai biết tôi có quan hệ với xã hội đen cả.” – Loại người này đây đưa chỉ tổ rắc rối và càng từ chối, chúng càng phiền nhiễu nên tốt nhất thuận theo ý chúng. Bên cạnh đó, cô không muốn gây thêm bất kỳ chú ý nào khi đứng cạnh hần nữa.

...

“Nếu anh muốn cảm ơn tôi thì không cần, Thực tế, từ đầu tôi không hề có ý định giúp đỡ anh còn nếu muốn hợp tác thì chuyên môn không giống nhau. Không chung đường được.” – Thùy Vân không hề đựng chút thức ăn trên bàn lạnh lùng nói.

Lý Cảnh không ngờ cô gái đối diện mình thực sự rất thẳng thắn. Chưa bắt đầu ăn đã lên tiếng phá vỡ không khí rồi. Càng như thế càng cho anh hứng thú. Với anh, không ai là không khuất phục được, đặc biệt là đàn bà.

“Không nên phá vỡ không khí như thế này. Dù sao tôi cũng đã trả tiền bữa tối ở đây.”

“Dân giang hồ các anh hay coi trọng đạo nghĩa đúng không? Hần là không bao giờ làm người khác khó xử đặc biệt là những người có chút ân tình với mình” – Thùy Vân nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện mỉm cười, cô có tình nhân mạnh 2 từ “ân tình”.

Lý Cảnh nhếch mép cười. Cô gái này quả là biết cách cư xử, cố tình nhắc 2 từ “ân tình”. Nếu anh làm khó thì không đáng mặt đại ca. Không phải đang thị uy với anh sao?

“Nếu anh đã hiểu tâm ý của tôi thì xin phép...”

Thùy Vân đứng dậy, nhanh chóng quay người bước đi. Một bàn tay to lớn đặt lên vai cô.

“Tiểu thư, thiếu gia chúng tôi...”

Nhanh như cắt, một tay cô nắm lấy cổ tay hắn rồi lấy chân gạt ngay chân khiến hắn té bổ nhào và tay còn lại lấy trong túi áo khoác 1 con dao rọc giấy mà cô hay gọt bút chì kẻ ngay động mạch chủ của hắn trong ánh mắt ngơ ngàng của mọi người. Quả thật lớp học aikido ở đại học không khiến cô trở thành cao thủ nhưng nó đủ để khiến cô biết con người có những huyết yếu nào cần tấn công và cách phản đòn lại. Nếu biết kết hợp cùng dao thì cũng đủ để cô tự vệ. Thùy Vân miết dao sát cổ tên đàn em của Lý Cảnh khiến máu bắt đầu rỉ ra, ánh mắt hắn có chút kinh sợ. Thật sự nhìn ánh mắt đó thật kích thích khiến cô vừa muốn bẻ gãy cổ tay hắn vừa muốn miết con dao sâu hơn nhưng đây không phải là lúc. Thứ võ đối kháng này chỉ để một chọi một nếu hắn kêu người của mình tấn công cô cùng lúc thì...

“Không phải anh không vì muốn làm khó một phụ nữ như tôi mà định vứt bỏ đạo nghĩa hy sinh người của mình chứ?” – Tay cô cứa sâu hơn vào cổ tên đàn em này rồi quay lên nhìn người đàn ông bàn bên kia cười mỉa mai.

Lý Cảnh nhất thời kinh ngạc trước hành động của Thùy Vân, không ngờ 1 cô gái còn trẻ mà ra tay dứt khoát và tàn độc như thế. Không những thế, lời nói của cô cũng thật biết sắp xếp. Trước là ân tình, sau là đại nghĩa huynh đệ.

“Phụt...” – anh không nhịn cười được – “cô hiểu lầm rồi, cậu ấy chỉ định hỏi cô đợi 1 chút, chúng tôi sẽ sắp xếp xe đưa cô về. Thật sự cô đã xem phim hình sự quá nhiều rồi.”

Thùy Vân sắc mặt không thay đổi, chỉ bình thản rút con dao lại và đến bàn ăn lấy chiếc khăn ăn lau nhẹ vết máu trên lưỡi dao rồi quay lên mỉm cười với anh.

“Cảm ơn anh. Phiền anh cho người chuẩn bị xe giúp. Tôi tin tưởng ở anh.”

Sau đó cô quay đầu cúi xuống xin lỗi người đàn em xấu số còn đang nằm sợ hãi của anh. Cô gái này quả thật biết cách ăn nói thật. Sau khi thị uy cảnh cáo rồi lại có thể mở miệng nói hai từ “tin tưởng”, dù anh muốn làm gì cô ấy cũng không thể được. Loại con gái gì mà lại học công phu rồi mang dao bên người? Cả ánh mắt đầy hung phấn của cô ấy khi miết dao vào cổ người khác nữa. Dù chỉ trong chớp lát nhưng anh có phần lạnh người vì ánh mắt đó. Đó là ánh mắt nên có của một cô gái bình thường sao?

Suốt cả đường đi, Lý Cảnh liếc qua Thùy Vân thấy cô ngoài mặt bình thản nhưng một tay luôn để vào túi khoác – nơi chứa con dao rọc giấy. Anh có chút buồn cười với 2 từ “tin tưởng” ban nãy, không phải cô nói thế là buộc anh không thể hành động gì rồi sao thế mà giờ lại đề phòng như thế. Dù sao cô gái này cũng mới 24 tuổi.

4. Chương 4

“Cậu Cả đã đàm phán thành công với bang Hắc Long Hồng Kông. Nếu thật sự thành công thì sắp tới lượng ma túy...” – ông Hùng ngập ngừng nói.

“Ý ông là anh ấy sẽ mở rộng thế lực sao?” – Lý Cảnh quay lên cười nham hiểm với ông “Nếu thế cứ cho hắn làm.”

Như hiểu được ý anh, Trần Hùng không nói gì nữa mà chỉ cúi đầu và xin phép ra ngoài. Lý Cảnh không khỏi ngao ngán thở dài, ông anh của anh quá tham lam, quá háo thắng. Như thế trong thế giới ngầm chỉ có chết nhanh hơn chứ không có kết quả tốt. Đã làm trong nghề này phải biết kẻ thù không chỉ gồm cảnh sát, các bang đảng khác mà còn chính người trong tổ chức nữa. Nói chung nguy hiểm tứ phía, càng mạnh thì càng nhiều kẻ thù thôi mà thời nay đâu còn như 50 năm trước chỉ đâm chém, hù dọa. Bất chợt anh nhận ra không phải Thùy Vân cũng như thế sao? Võ bọc “con người bình thường” đó không phải là thứ tốt nhất để tránh mọi phiền toái sao? Thật sự 1 cô gái 24 xuất thân không có bất kỳ biến cố gì có thể thấu hiểu đạo lý này?

“Giám đốc, cô Ngân tìm anh.” – giọng nhân viên tiếp tân từ điện thoại phát ra.

“Được, cho cô ấy vào.”

Hồng Ngân trước mặt anh vẫn xinh đẹp như ngày nào, đặc biệt trong chiếc váy trắng ôm sát người hôm nay càng tôn lên đường cong của cô. Cô mỉm cười đầy ma mị.

“Anh có bạn gái khác rồi sao? Đạo này không thấy tới thăm em gì hết.”

Sau đó cô kéo ghế anh ra và ngồi trong lòng anh, kề môi sát môi anh. Ok. Gái đẹp đã dâng tận miệng mà không thưởng thức thì chỉ có những thằng gay hoặc những thằng bất lực. Chính vì thế, Lý Cảnh rất nhiệt liệt đón lấy âu yếm này của của Hồng Ngân. Sau một hồi âu yếm, anh ôm lấy eo Hồng Ngân và nhẹ nhàng nói vào tai cô.

“Chúng ta chia tay nhau đi.”

Hồng Ngân quay lại nhìn anh rồi đứng lên, chỉnh tề lại trang phục và nở 1 nụ cười chuyên nghiệp của diễn viên với anh và thở dài.

“Thế mà cứ nghĩ mình sẽ lập kỷ lục là cô gái quen anh hơn 3 tháng chứ.”

Lý Cảnh lấy tập chỉ phiếu trong tay ra, xé 1 tờ và đưa cho cô. Hồng Ngân rất tự nhiên nhận lấy.

“Không ngờ anh cũng hào phóng nhỉ?”

“Đàn ông phải có chút phong độ chứ? Với bạn này không phải em đã cho anh một món quà chia tay rất ý nghĩa sao?”

Hồng Ngân cất chỉ phiếu vào túi và mỉm cười với anh.

“Anh không ngại em viết bao nhiêu số lên đó chứ?”

“Tất nhiên.” – anh mỉm cười. Dĩ nhiên anh có báo 1 con số giới hạn cho tờ chỉ phiếu này với ngân hàng nhưng anh biết Hồng Ngân là 1 cô gái thông minh, biết điểm dừng của bản thân.

“Vậy em không ngại mà mua bộ sưu tập mới của Dior coi như phí chia tay vậy.”

Đây là lý do Lý Cảnh yêu Hồng Ngân, cô là 1 cô gái biết giá trị của mình và dám đòi hỏi cho nó chứ không hề tỏ vẻ thanh cao hơn người. Biết yêu, biết đòi hỏi, biết dừng đúng lúc và không làm người đàn ông của mình khó xử mới là 1 cô gái thông minh. Nếu không vì nguyên tắc không quen bất kỳ người đàn bà nào quá 3 tháng thì anh cũng chẳng chia tay Hồng Ngân. Thật có chút tiếc nuối khi từ bỏ 1 người phụ nữ vừa thông minh lại xinh đẹp như cô.

“Con người không sống vì tiền thì vì quyền mà không vì quyền thì là tình. Chỉ là ta biết đối phương cần gì mà thôi.”

...

Thùy Vân bật điện thoại lên. 3h rồi sao? Thật sự mỗi lần bắt tay vào vẽ là cô không dừng được. Dù sao cô cũng khá hài lòng với thành tích trước mặt, cô đã đẩy nhanh tốc độ được 20 trang 1 tuần – ngang với thời gian mà 1 tác giả của Shounen Jump phải hoàn thành mỗi tuần nhưng cô không hề xài trợ lý. Thật có chút thỏa mãn khi kỹ năng vẽ và tốc độ của cô ngày càng tăng dù có phần tội lỗi khi dạo này cô bí mật đem bản thảo lên công ty làm. Không được nghỉ lung tung, để có thể hoàn thành tâm nguyện cô đã từ bỏ cả gia đình, sức khỏe và các mối quan hệ khác. Nghĩ về việc nhận thêm nhiều công việc freelancer khác cũng như mỗi tháng đều gửi một nửa thu nhập cho gia đình khiến cô cảm thấy bớt tội lỗi hơn.

“Riing...Riinggggg... Ringgggg.....”

Điện thoại vang lên, cô nhìn số máy là của sư phụ. Sao anh ấy gọi cho cô giờ này dù biết dân trong nghề này toàn cú đêm cả.

“Anh gọi em có chuyện gì? Sao... người bên nhà xuất bản Trẻ đồng ý xuất bản truyện của em sao?... Thứ Bảy này, em lên Sài Gòn gặp anh được không?”

Buông điện thoại xuống, cô bất ngờ. Không thể tin được. Tại sao lại thuận lợi như thế? Tại sao cô lại sớm hơn 3 năm so với kế hoạch. Thật sự như trong mơ. Cô quả thật có ý định xuất bản truyện của mình bằng con đường xuất bản bình thường, không dựa vào hình thức gây quỹ hiện giờ nhưng không ngờ sớm như thế. Thật sự không thể tin được. Chết tiệt, tối nay cô sẽ không ngủ được mất.

Thùy Vân nằm xuống nệm, cứ nhắm mắt lại là nhớ lời nói của sư phụ ban nãy. Thật tình không thể ngủ được. Bất giác cô mở trang mạng nội bộ ra và đọc những tác phẩm mới nhất của các thành viên, mắt cô dừng lại ở một tác phẩm.

...

“Anh nói thật với em đi. Tại sao lại là em?”

Thùy Vân nhìn chăm chăm vào Tiến Khoa, ánh mắt không giấu sự giận dữ.

“Em bình tĩnh đi. Không phải bất kỳ tác giả nào cũng có cơ hội được xuất bản bằng con đường chính thống này đâu. “

“Tại sao lại là em ? “ - Thùy Vân lặp lại một lần nữa – “ Em đã đọc Evil Game của Đạt rồi, nó thực sự hơn Journey của em rất nhiều cả về nội dung lẫn nét vẽ “ cô cười tự mỉa mai bản thân. Tại sao mấy hôm trước cô tự hào bản thân như thế ? Tại sao lúc nào cậu ấy cũng cản đường cô ? Lúc nào cậu ấy cũng thắng cô ?

“Em nói gì vậy hả ? Em là em. Đạt là Đạt. Mỗi đứa một phong cách, chỉ là của Đạt theo trào lưu hơn thôi. “ - Tiến Khoa gần giọng, anh không ngờ một đệ tử do mình dạy dỗ lại không tự tin như thế.

Thùy Vân mỉm cười nhìn sư phụ cười mỉa mai.

“Không phải anh nói tác phẩm cậu ấy hơn trào lưu hơn sao ? Xuất bản là vì lợi nhuận ? Đây có phải SGK đâu. Chẳng lẽ anh không biết ? “

“Em... em có cần chấp nhất như thế không ? “ - Khoa cố nén bình tĩnh nhìn cô nhóc đệ tử của mình, ánh mắt không giấu sự bất lực.

“Em có lòng tự tôn nghề nghiệp của em. “ - sau đó cô nắm lấy tay sư phụ mình – “ Đáng ra anh phải hiểu cảm giác này hơn em chứ ? “

Tiến Khoa thả lỏng người buông tiếng thở dài. Thật sự con nhóc này và Thành Đạt rất giống anh hồi trẻ. Rất cố chấp.

“Là tập đoàn Thiên Lai đã nói bên đó xuất bản truyện của em. “

“Thiên Lai ? Đó là cái quái gì ? “ - Thùy Vân ngây người hỏi.

“Em có phải dân học kinh tế không vậy hả ? Đó là 1 tập đoàn tài chính lớn của nước ta. “

“OK, mà em học marketing chứ có phải tài chính đâu mà biết nó. Thôi được, em sẽ tự tìm hiểu... “

“Tùy em thôi, nhưng thực tình anh không muốn em bỏ qua 1 cơ hội như thế này. “

Thùy Vân nắm chặt tay sư phụ mình, mỉm cười nói :

“Cảm ơn anh. “

Tiến Khoa chỉ biết lắc đầu, cô nhóc này do anh đào tạo nên anh hiểu hơn ai hết. Nếu Thùy Vân đã quyết định thì có trời cũng không xoay chuyển được.

“Thôi được, anh đi đây. Đám nhóc kia không có người chửi thì chúng nó không làm. “

“Cảm ơn sư phụ vì anh luôn ủng hộ em. “

Tiến Khoa lấy tay xoa đầu Thùy Vân. Cô nhóc lớn thực rồi.

“Hôm nay em ăn trứng thứ gì mà sến sẩm thế hả ? Thôi đi, em làm quá chút anh vô bệnh viện mất. “

Nhìn sư phụ đi, Thùy Vân nhận ra có 1 số mối quan hệ dù không gặp nhau, không thể ở cùng nhau nhưng tuyệt nhiên không thể thay đổi. Cô lấy điện thoại ra search Google “Tập đoàn Thiên Lai “. Hình ảnh đầu tiên hiện ra khiến cô không khỏi ngỡ ngàng.

...

Nhìn số máy lạ hiện trên điện thoại, Lý Cảnh có phần thấy kỳ lạ. Số máy này chỉ có người thân thiết biết thế tại sao...

“ A lô... Là tôi Lý Cảnh đây ... Thùy Vân là cô sao ? Tôi đang ở Sài Gòn ... Thôi được, cô đợi tôi 1 chút, tôi sẽ ra đó ngay. “

Đúng là con người. Chỉ cần lợi ích sẽ vẫy đuôi ngay. Anh nhếch mép cười.

...

Thùy Vân đã ngồi đây hơn 2 tiếng. Cuối cùng Lý Cảnh cũng đến. Nhìn hắn cô không thể nào không tức giận được. Cô nắm chặt tay lại.

“Xin lỗi, công ty tôi có chút chuyện nên đến trễ. “

“ Chát “.

Thùy Vân ném ngay 1 cái tát lên mặt hắn. Thật tình cô đã cố kiềm chế nhưng khó mà làm được.

“ Cô... cô làm gì vậy. “

Gương mặt Lý Cảnh biến sắc, không giấu nổi khí. Con điên này bị gì thế hả ?

“ Đã bảo anh đừng làm chuyện dư thừa rồi mà... “ - Thùy Vân cúi mắt xuống, cố nén cảm xúc lại nhưng hai vai cứ run lên “ ...sao anh lại cho tôi hy vọng để rồi ê chề thế này... “

“ Cô nói gì thế ? “ - Lý Cảnh thật tình không hiểu cô gái đối diện đang nói gì. Không phải anh đã giúp cô ấy thực hiện ước mơ sao ?

“ Sao anh lại làm chuyện dư thừa thế hả ? “ - Thùy Vân hét lên, đã bao lâu nay cô kiềm chế bản thân tốt thế mà những tại sao...

“ Chuyện xuất bản đó hả ? Bên đó đồng ý giúp cô xuất bản 10.000 bản rồi mà. “

“ Chát “.

“ Chết tiệt, cô bị điên à. “

Thùy Vân định vung tay tát cho Lý Cảnh vài cái nữa nhưng bị hắn chụp tay ngăn lại.

“ Anh có biết tôi đã nỗ lực như thế nào để có thể hoàn thành ước mơ này không ? Ngay cả khi người ta nói tôi bị điên. “ - Tại sao nước mắt cô lại rơi thế này ? Không phải cô luôn chế ngự được biểu cảm sao ?

“ Tại sao... tại sao tôi nỗ lực như thế mà không ai nhận thấy ? Tại sao... đến cuối cùng ... họ chỉ vì mấy đồng tiền thú vị của anh mới xem bản thảo của tôi ... “ - Cô giật tay lại.

“ Nếu cô không xuất bản thì sẽ không ai thấy được tác phẩm của cô. Đường nào chẳng được, đi đường tắt sẽ nhanh hơn thôi... nếu cô có khả năng... thì... “

“ Ha ha... khả năng... ngay từ đầu nền tảng đã không là khả năng thì làm sao mà thành công được... “ - tại sao nụ cười cô lại mẫn như thế - “ Ước mơ bản thân do người khác xây dựng thì có còn là ước mơ không ? Đi tới cuối đường tôi vẫn luôn có cảm giác của 1 con thất bại thôi ... còn ... tôi cũng có lòng tự trọng nghề nghiệp của bản thân chứ...“.

Thùy Vân không hiểu tại sao bản thân lại mất kiểm soát như thế. Cô cố bình tĩnh không cho nước mắt rơi nhưng không được. Ha ha, hôm nay đủ mất mặt rồi. Cô kéo tay áo ra quạt ngang mặt rồi lấy túi xách bước nhanh khỏi nơi này.

“ Cô “ - Lý Cảnh đưa tay nắm cổ tay Thùy Vân.

“ Buông ra ! “

Cô giật mạnh tay và bỏ đi mặc kệ gương mặt ngỡ ngàng của Lý Cảnh.

Lý Cảnh nhìn vào bóng cô gái đang bỏ chạy trong lòng thật không hiểu nổi. Tại sao 2 cái tát đó của cô lại đau như thế.

5. Chương 5

Thùy Vân do dự một hồi rồi quyết định bấm nút gọi.

Một hồi chuông vang lên.

Cô biết thật có lỗi khi đến Sài Gòn mà không thăm gia đình nhưng hiện tại với tình trạng này của cô thì chưa phải lúc. Cô không muốn mình chỉ vì giây phút yếu đuối nhất thời mà bỏ đi hết tất cả công sức của mình. Cô không muốn trở thành 1 con người sống cuộc đời tẻ nhạt như mẹ và chị gái cô muốn. Một cuộc đời thực tế. Không ước mơ. Cam chịu trở thành 1 cô nhân viên văn phòng của 1 công ty danh tiếng nào đó rồi chấp nhận lấy chồng sinh con.

“Dù sao họ cũng chỉ là phụ nữ” – Thùy Vân không nén được tiếng thở dài.

“A lô...” – tiếng ba cô vang lên khiến cô không khỏi xúc động.

“Dạ là con đây ạ...” – cô ngập ngừng đôi chút – “Mọi người có khỏe cả không?”

“Mọi thứ ở đây đều ổn cả.”

Đúng là ba cô, luôn đáp lại rất cụt ngủn, không hỏi han lại bất kỳ điều gì nhưng điều này thật sự khiến cô nhẹ lòng, cô không cần viện bất kỳ lý do giải thích nào cả.

“Không... chỉ là con rất nhớ mọi người thôi. “

Nghe được tiếng thở dài của ba cô ở đầu máy bên kia, lòng cô chợt thất lại.

“Dù sao đều là người một nhà. Lúc nào của nhà ta cũng chào đón con.”

“Cảm ơn ba nhưng giờ thực sự chưa phải lúc.” – Thùy Vân chợt nhớ đến câu nói kinh điển trong phim Hồng Kông “là người nhà thì làm gì có chuyện thù dai”.

“Con có hạnh phúc không?” – giọng nói ba cô đều đều vang lên.

Cô nhớ đến những khó khăn khi phải bắt đầu sống tự lập. Nhớ đến mọi thứ sinh hoạt cô đều phải tự làm. Nhớ đến những đêm thức trắng khi phải cố gắng dịch cho hết những tài liệu cô phải dịch cho những công ty phát hành sách để kiếm thêm thu nhập. Nhớ đến những ngày mệt mỏi vẫn phải lết người đến công ty làm công việc tẻ nhạt đó. Nhớ đến những lúc tự do được vẽ thứ mình muốn. Không phải cô đã và đang đi từng bước để đạt được ước mơ sao?

“Vâng con hạnh phúc” – bất giác Thùy Vân mỉm cười “...có những thứ con thấy bản thân đáng để hy sinh vì nó. Cảm ơn ba.”

“Là đàn ông đều có những khát vọng bản thân. Ba biết cảm giác tiếc nuối khi không thể làm được những điều đó” – giọng ông đầy cảm xúc, ông quên mất con gái ông chỉ là 1 người phụ nữ.

“Cảm ơn ba” – Thùy Vân chợt thấy lòng nhẹ nhõm hơn – “Dù ước mơ đó có phần ngu ngốc nhưng con tuyệt không thể từ bỏ.”

Nhẹ nhàng tắt máy. Cô chợt thấy bao nhiêu bức tức trong lòng như thể biến mất cả. Còn 1 thứ cô cần phải làm nữa.

...

“Xin lỗi chị, mỗi lần anh ấy về là lại nhập tâm như thế. Chả còn biết ai hết.”

Thị Thi đặt ly nước lên bàn, nhìn Thùy Vân ái ngại, vội xin lỗi thay cho anh trai mình.

“Không sao đâu. Làm sao chị không hiểu anh trai em được, em cứ đi học đi. Chị ngồi đây một lát.”

Thùy Vân mỉm cười, mắt cô khẽ nhìn vào sư huynh cô – Thành Đạt. Cậu ấy vẫn như thế, không hề thay đổi, luôn rất single-minded, không hề quan tâm thứ gì kể cả gia đình ngoài vẽ. Có lẽ đó là sự khác nhau giữa cậu ấy và cô. Một thiên tài và một người bình thường. Bất giác cô đến bàn làm việc nhìn Đạt làm việc, tay cầm lên những trang truyện hoàn thiện trong vô văn bản name.

Cô nhắm mắt lại. Hình ảnh 10 năm trước hiện ra trước mặt cô.

Một học sinh xuất sắc. Một thiên tài hội họa. Một cô bé được nhiều người ngưỡng mộ nhưng có được thứ gì? Chỉ là chuỗi ngày sống tẻ nhạt qua ngày. Không ước mơ. Không mục tiêu. Chỉ sống tạm qua ngày nhờ những lời tán thưởng.

Một ngày nọ, cô bé ấy vô tình gặp 1 cậu nhóc học sinh cá biệt. Thành tích chỉ đội sổ trong lớp. Là một sự xấu hổ với các giáo viên nơi này nhưng trong mắt cậu bé ấy có một thứ mà không có ai ở nơi đây có được - Lòng đam mê mỗi khi cậu bé ấy hý hoái vẽ. Một kẻ đứng đầu và một kẻ đứng cuối nhưng khi đối mặt với cậu ấy thì cô bé ấy thấy vị thế hoàn toàn thay đổi.

“Lớn lên cậu muốn làm họa sĩ sao?”

“Không, tôi muốn làm họa sĩ truyện tranh. Tôi muốn mọi người đều biết đến tôi.”

Một thằng nhóc 14 lại có thể phát biểu 1 câu nói hung hồn như thế sao? Một thằng nhóc 14 lại có thể có ánh mắt đó sao? Và một thằng nhóc 14 lại có thể tạo ra những câu chuyện thú vị từ tranh như thế này sao? Cô bé ấy – kẻ được mọi người gọi là 1 thiên tài – chợt hiểu ra thế nào mới gọi là một thiên tài thực sự... Và cuộc sống cô đã thay đổi...

Thùy Vân đặt những trang truyện xuống. Thực sự khác biệt rất lớn. Một họa sĩ Việt Nam mà có đẳng cấp này sao? Nếu cô không vượt qua được người này thì đừng bao giờ mong có thể bước đến Nhật Bản. Cậu ấy chưa bao giờ công nhận cô là đối thủ cả...nếu xét về 1 mặt nào đó thì đây có thể coi là tình đơn phương không nhỉ? Cô một lòng muốn đánh bại cậu ấy mà thậm chí trong mắt cậu ấy còn chẳng bao giờ có mặt cô.

Thôi được rồi. Cô biết đối thủ mình đang ở đâu và bản thân đang ở đâu...Cô không tin bản thân lại không thể vượt qua ranh giới 1% thiên bẩm này.

“Tôi đi trước.” – Thùy Vân nhấc túi xách lên và đi.

“Bảo trọng.” – Thành Đạt vẫn hý hoái vẽ.

Ha, thì ra cậu ấy không đến mức chẳng biết ai đứng cạnh mình, cô quay lại mỉm cười.

“Cậu nhớ cách đây 7 năm tôi đã nói gì với cậu không? Một ngày nào đó tôi sẽ đánh bại cậu và sẽ là người đầu tiên đến Nhật. Mục tiêu này tôi vẫn đang thực hiện. Đừng bao giờ thua ai trước khi bị tôi đánh bại nhé.” – Thùy Vân đã trở về là 1 con người cao ngạo như trước – “À mà đừng có đổi phong cách vẽ bằng máy nhé. Nếu như thế tôi sẽ tính là cậu thua.”

Đáp lại cô vẫn là tiếng bút vút trên giấy. Ha, một ngày nào đó, cô sẽ khiến Thành Đạt nhìn nhận mình là đối thủ của cậu ấy.

...

“What the hell.” – Hoàng Minh thật sự bó tay trước độ ngu của thằng bạn mình. Theo đuổi 1 con S là 1 cái ngu mà sử dụng phương thức thông thường để cua 1 con S là đại ngu.

“...” – thật sự Lý Cảnh còn không hiểu thứ gì đang diễn ra nữa.

“Ngay lúc con S... à Thùy Vân call hỏi số điện thoại cậu là tôi nghi rồi...”.

“Thật sự tui không hiểu sao cô ấy lại xúc động như thế.” – Lý Cảnh thở dài, bất giác thấy hai cái tát đó thật sự rất đau.

“Về lý thuyết thì tôi hiểu nhưng cảm xúc thì tôi cũng có tay...” – Hoàng Minh thở dài, quả thật anh không hiểu cái thứ cố gắng của cô gái đó. Dù sao mới sinh ra thì anh đã là con đại gia rồi, lại rất thông minh, tài năng, không những thế rất đẹp trai nữa. Một chàng trai hoàn thiện như anh làm sao hiểu được mấy thứ vớ vẩn như thế chứ? Mà thằng bạn anh cũng như thế.

“...”

“Cậu biết không, trong thời đại bất thường phải sử dụng cách phi thường. Với con người bất thường, cậu phải dùng cách bất thường...” – Hoàng Minh cố tình ám chỉ cho Lý Cảnh. Cô gái Thùy Vân này không có sở thích gì đặc biệt ngoài vẽ truyện tranh và hành hạ người khác. Bạn gái anh kể, thậm chí cô gái này còn

sưu tầm cả 1 bộ sưu tập những cách tra tấn người của các quốc gia trên thế giới nữa. Mà lần đầu gặp, anh đã thấy sự buồn chán trong ánh mắt cô ả, loại người này vì dễ bớt buồn chán sẽ làm bất kỳ thứ gì - rất giống anh. (mấy đứa S thường có radar nhìn là nhận mặt đồng loại được ngay)

“Tôi hiểu rồi.” – Lý Cảnh ngán ngẩm trả lời. Thằng bạn anh lúc nào cũng nói những thứ khó hiểu. Mà từ khi nào một đại ca giang hồ như anh lại bị động trước 1 cô gái như thế nhỉ?

“Xác định là thằng ngu này không hiểu.” – Hoàng Minh trầm nghĩ trong lòng. (anh trai này là phiên bản nam của Thùy Vân)

...

“Thôi được rồi. Anh sẽ cố thăm dò tình hình của bạn – thân – nhất – của - em giúp em. Mà...” – Hoàng Minh ngồi trong nhà hàng ngán ngẩm cầm điện thoại nói cùng Kiều My.

“Tút...tút...tút”.

“Đạch, cô ấy thậm chí chả quan tâm bạn trai đi cùng bạn thân.”

Hoàng Minh lăm bằm. Mà nói thật bạn gái anh đúng là bao đồng, loại người như Thùy Vân là dạng cao ngạo, hồi phục tất nhiên nhanh, không cần thiết giả vờ ủy mị này. Mà thôi, tính cách này chính là lý do anh yêu Kiều My, tin tưởng 100% vào bạn trai và bạn thân. May mà anh là thanh niên cứng và đối phương không phải mỹ nữ và là loại con gái anh khó ưa nổi. Đang FA mà quay qua bàn bên cạnh, anh thấy cặp tình nhân đang âu yếm đến mức khó coi thì thật khó chịu.

“Hãy, anh hẹn đến nhà hàng 5 sao đây thì tôi không khách sáo đâu.” – Thùy Vân lạnh lùng kéo ghế ra và ngồi như thể tất nhiên.

“Tôi cũng chả muốn ăn tối cùng cô, thật mất khẩu vị nhưng vì bạn gái thì đành...” – Hoàng Minh thở dài.

Thùy Vân rất tự nhiên, cô gọi những món mắc nhất trong thực đơn. Dù sao tự lập 1 thời gian, cô cũng chả có bữa ăn nào ra hồn. Bất giác cô nhú mày nhìn bạn bên cạnh thấy tiếng cười ồn ào hí hí và thái độ khoa trương không cần thiết của cặp tình nhân đó. Thật sự khó chịu quá.

Cô nhìn lên thấy Hoàng Minh cũng có chung suy nghĩ với mình. Cô quyết định giao tiếp eyes-to-eyes với hắn.

“Chơi không?”

“Ok. Thật sự không có bạn gái bên cạnh mà nhìn cảnh này thực khó chịu.”

“Challenge khiến họ chia tay trong đêm nay?”

“Challenge accepted.”

...

“Thưa quý cô, đây là phần bánh đặc biệt của hôm nay chúng tôi dành tặng cho cô.” - Nhân viên phục vụ đưa phần bánh caramel phủ sốt chocolate đặc biệt lên bàn.

Nạn nhân 1 mỉm cười triu mến nhìn bạn trai. Hôm nay thật may mắn. Nếu đã may mắn như thế, cô sẽ không ngại thưởng thức, dù sao bánh nhìn rất ngon.

“Cóp” – cô gái bất ngờ vì thứ vật thể lạ trong miệng. Chả lẽ, đây là cảnh truyền thuyết trong TV.

[Hoàng Minh: “Màn hay sắp tới rồi.”]

[Thùy Vân: “Kịch bản cũ nhưng dùng lại không tồi. Mà anh dám ăn cắp kịch bản của How I met your mother”]

(Hai người này đối thoại bằng ánh mắt)

“Là 1 chiếc nhẫn” – cô quay lên nhìn bạn trai đang kinh ngạc vì chiếc nhẫn trong tay cô bóc ra, chợt cô mỉm cười – “Anh diễn khéo thật.”

Bất chợt bàn bên cạnh (bàn Hoàng Minh và Thùy Vân, một nhân viên đem hoa tới). Cô gái bàn kế bên chợt hét lên “Cảm ơn anh”. Nạn nhân 1 thấy cô gái có phần khoa trương mỉm cười nhìn bạn trai và nói “Không hoa nhưng em thích” – cô bất chấp ánh mắt ngỡ ngàng của bạn trai.

[Hoàng Minh: “Cô diễn lố quá!”]

[Thùy Vân: “Diễn cảnh này cùng anh là 1 cực hình đấy. Mà làm vậy cảnh sau level xấu hổ của cô ta mới tăng lên và mới thịnh nộ chia tay chứ.”]

“À, đây không phải là của anh...” – anh bạn trai ngập ngừng.

“Anh xấu hổ gì chứ” – nạn nhân 1 chắc như bấp.

“Xin lỗi cô, chúng tôi có chút nhầm lẫn, đây là phần bánh của bàn khác.” – nhân viên phục vụ từ tốn đến và nói.

“Hả?” – nạn nhân 1 nhìn bạn trai cô ta và bất ngờ.

“Chiếc nhẫn... xin lỗi...” – anh phục vụ cúi đầu xin lỗi. Nếu không vì cậu Minh lên tiếng, anh cũng không chơi trò quái ác này đâu.

Nạn nhân 1 xấu hổ đưa chiếc nhẫn cho anh phục vụ, ánh mắt không giấu sự tức giận. Quả mất mặt quá.

“Xin lỗi, anh chưa có ý định... không ngờ em lại hiểu lầm như thế.” – anh bạn trai ngập ngừng.

“Cái gì? Anh chưa có ý định cưới tôi.” – cô gái giận dữ nói nhưng giọng nói vẫn giữ trầm tĩnh.

[Thùy Vân: “Chuẩn bị màn 2.”]

[Hoàng Minh: “Cô định làm gì?”]

[Thùy Vân: “Chắc chắn sáng tạo hơn anh mà chắc chắn họ không nhìn mặt nhau luôn”]

{Hoàng Minh: “Tôi thấy máu S trong mắt cô rồi đó.”}

“Xin lỗi, đây là hoa của người đàn ông bàn bên cạnh gửi. Lần này không nhầm đâu ạ.”

“Hả” – nạn nhân 1 nhìn bạn trai ngồi như 1 thằng dở hơi bên cạnh, cô thực sự không nhịn nổi. Sau đó liếc qua anh chàng ở bàn bên cạnh. Woa, đúng là cực hạng. So với bạn trai cô đúng là ... đẳng cấp khác biệt. A, anh ấy đang đưa ly lên chào cô. Cô liếc nhìn cô gái xúc động quá lớn khi nãy khi nhận hoa. Cô cũng có kém gì cô ả đâu. Nhưng thôi, cứ khiêm tốn.

[Hoàng Minh: “Ê, cô làm gì vậy?”]

[Thùy Vân nhếch mép cười: “Chờ đi. Màn hay tiếp tục.” – Mục tiêu của cô là ba chữ không phải hai. Kiều My đúng là bạn tốt, cho cô có cơ hội giải stress]

“Anh thấy người ta không? Đàn ông phải thế chứ? Ai như anh.” – cô gái mỉa mai nói với người bạn trai và đưa tay đón bó hoa.

“Cô... cô nói gì. Đừng thấy tôi nhịn.”- anh chàng giật tay cô lại.

“Chia tay. Đàn ông gì mà keo kiệt. Chỉ có 1 bó hoa cũng không mua cho bạn gái.”

“E hèm...” – người nhân viên phục vụ giữa 2 người có phần khó xử, anh có nên nói không?

“Cô tưởng hoa nó rẻ à? Cô ăn uống của tôi free còn nói nữa.” – người bạn trai hét lên.

[Thùy Vân: “Cố nhịn cười”]

“Xin lỗi, hoa này là của anh bàn bên cạnh gửi cho anh ạ. Tôi nghĩ cô đây hiểu lầm.”

“Hả?” – cô gái, bạn trai và Hoàng Minh đồng thanh.

[Thùy Vân mỉm cười, đến lúc cô lên sân khấu]

“Chát”

“Thì ra anh là loại người này.” – Thùy Vân tát xong, đóng xong kịch thì chạy đi tỏ vẻ bị kịch.

“What?” – Hoàng Minh ngỡ ngàng, con khốn này bán đứng đồng minh. Chưa kịp hoảng hồn để xem nốt kịch thì ...

“Chát”

“Đồ thằng gay” – nạn nhân 1 hét lên rồi bỏ chạy.

À mà thằng bạn trai cô ả đâu? Mọi người nhìn Hoàng Minh bắt ngờ pha chút thông cảm.

6. Chương 6

“Đại thiếu gia hiện giờ đang bắt đầu liên kết với các xã đoàn khác. Theo như tôi tìm hiểu, cậu ấy định đẩy mạnh phân phối ma túy để đẩy nhanh quyền lực. Ngoài ra, cậu ấy còn mở rộng các dịch vụ mại dâm...” – ông Hùng bắt đầu báo cáo cho chủ nhân của mình, thấy cậu chủ mình đang im lặng. Ông ngưng lại.

“...”

“Chúng ta có nên kiểm chế Đại thiếu gia lại không? Nếu không...”

“Ông sợ hổ lớn khó bắt?” – Lý Cảnh ngẩng lên nhìn ông.

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất...”- Trần Hùng ngập ngừng.

Lý Cảnh mỉm cười, xua tay ra hiệu ông ra ngoài.

“Tôi tự biết sắp xếp.”

Lý Cảnh buồn cười trước thái độ của ông Hùng. Thật tế, Lý Thanh càng lớn mạnh thì ngày tàn của hắn càng tới sớm. Ông ta nghĩ cảnh sát Việt Nam không phát hiện gì sao? Chẳng qua là họ định câu dây dài bắt cá lớn. Còn những xã đoàn khác nữa, ngoài mặt nói là hợp tác nhưng với trong lòng thì thật sự như thế? Ông anh anh là 1 người ngạo mạn, không biết trời cao đất dày, đắc tội không ít đại ca. Họ im chứ không phải họ không có mưu tính riêng. Cứ đà này, anh cũng chẳng cần phải làm gì cũng ngư ông đắc lợi.

“Nếu cần thì hy sinh luôn vậy.” – Lý Cảnh thở dài, cha anh không phải tự dưng mà coi trọng anh hơn Lý Thanh. Nếu anh ta hiểu đạo lý này thì cũng chẳng tới bước này.

Con người nếu tự biết khả năng hạn chế thì nên biết an phận. Anh chợt nhớ tới Thùy Vân, nhớ tới cái ước mơ nỗ lực cô gái này nói. Từ khi sinh ra, Lý Cảnh đã biết định mệnh của mình nên chưa bao giờ ra khỏi quỹ đạo này. Ước mơ của anh thật sự là gì?

...

Thùy Vân cuối cùng đã trở lại nhịp sống bình thường sau 1 tuần sự kiện xuất bản vừa rồi. Làm việc, đọc sách tìm tư liệu và thay đổi lại bản thảo cũ. Nghĩ lại cô không quá bị quan nữa, bản thảo mà cô bí mật làm 2 tháng nay thực tế không phải là dở nhưng cô cần vẽ lại. Cô muốn đường đường chính chính thắng bằng nội dung và nét vẽ. Chuyện duy nhất khiến cô bận tâm hiện giờ là công ty vừa lắp camera mà chìa khóa vào cô nữa chứ. Thật không làm việc riêng được mà khối lượng công việc Ngọc Sơn – boss cô giao cho cô thật quá ít và không có tính thách thức. Thật sự rất tẻ nhạt.

“Này, chị có đầu óc không mà làm việc thế này hả?”

Giọng của Thư Kỳ - bạn gái mới của sếp cô - hét lên. Cô ả này mới vào thực tập 3 tuần mà dụ được anh boss của cô vào tròng rồi. Đúng là cáo mượn oai hùm. Thôi kệ, loại người này được lòng thì ít mà mất lòng thì nhiều này trụ được nhiều nhất 2 tháng nữa. Cô dù làm mất lòng cũng không ít nhưng ngoại hình tầm thường, gia thế tầm thường, khả năng tầm thường thật sự với họ là 1 kẻ không đáng ngại.

Dù sao, sự ồn ào của Thư Kỳ khiến văn phòng cũng đỡ buồn ngủ hơn. Nhìn lướt qua văn phòng, cô thấy ánh mắt căm giận của các tiền bối trong công ty nhìn cô gái trẻ này. Thật có chút thú vị. Cô không có TV ở nhà trọ nên kịch công sở cũng không tồi.

“Cô đừng có quá đáng, ăn hiếp Ngọc Phượng chứ.” - đàn chị đóng vai quần chúng 1 lên tiếng.

“Nếu đầu óc cô ta không quá ngu si thì sao tôi có lý do chứ?” – nữ phản diện mỉa mai.

“Này, chẳng nào cô ấy cũng là tiền bối của cô. Cô nên nhớ mình chỉ là thực tập thôi.” – quần chúng 2 lên tiếng.

“Hức,... chị đừng nói nữa” – nữ diễn viên chính lên tiếng, rất đúng phong cách phim truyền hình điển hình.

Thật tiếc là không có bắp rang. Thùy Vân thở dài trong lòng.

“Thì sao chứ? Mấy chị không có khả năng thì cầm miệng cho tôi. Kinh nghiệm không nói gì cả mà quan trọng là thực lực.” – nữ phản diện chọc khoe.

“Thực lực? Từ đầu cô tới đây chỉ để cua giám đốc thôi. Con gái gì mà ăn mặc... cô đừng quên vợ sắp cưới của cậu ấy là Ngọc Phương đó.”

“Hà, nếu biết cách giữ chồng thì đâu để người ta chán cơm tìm phở. Mà 2 người đã lấy nhau đâu.” – nhân vật phản diện nhìn thẳng vào mặt nữ chính giọng nói mỉa mai còn ánh mắt thì pha chút khinh thường.

Thùy Vân nhìn gương mặt đầy ức uất của Ngọc Phương thoáng thấy 1 nụ cười trên đó. Thật đúng là kẻ tám lạng người nửa cân. Đây là tại sao Ngọc Sơn có bao nhiêu bạn gái mà chỉ có một người vợ sắp cưới. Thật đáng thương cho cô gái Thư Kỳ này quá. Nếu ... Thùy Vân nảy ra 1 trò chơi mới để xả không khí buồn tẻ nơi đây.

...

“Xin chào.” – Thùy Vân ngồi vào chỗ trống đối diện Thư Kỳ. Cô gái này quả không ai ưa nhỉ? Mà trò cô lập của mấy bà chị văn phòng nơi này thật cứ như trẻ con cấp 2. Thật ngu ngốc.

“Chào.” – Thư Kỳ thờ ơ nói.

“Không phiền chứ?” – Thùy Vân mỉm cười nói.

“...”

“Tôi có chuyện muốn nói với cô. Có phiền ra ngoài dùng bữa không?”

“Tôi không có gì cần nói với chị.” Thư Kỳ cau kính nói.

“Cô biết đó. Hiện giờ sắp tôi đi ăn cùng vợ sắp cưới và gia đình rồi.”

“Thì sao?” – Thư Kỳ nhú mày, chẳng lẽ con nhỏ trợ lý này định chửi xéo cô như hội bà Tám kia.

“Cô biết đó, dù tôi không phải bạn gái cũng chẳng phải vợ sắp cưới của người đó nhưng với cương vị trợ lý, tôi biết một số thứ mà cả hai người không biết.” – Thùy Vân giữ vững nụ cười trên môi. Sau đó, cô cầm túi xách lên và cúi xuống nói thầm vào tai Thư Kỳ - “Cô hiểu ý tôi chứ?”

Thỉnh thoảng cũng nên huyền não không khí 1 chút chứ? Điều khiển một con chó hay sửa bậy sẽ dễ hơn một con hồ ly đã thành tinh. Dẫu sao, Thùy Vân cũng đang chán.

...

“Cái gì? Chị kêu tôi gây sự trước mặt mẹ anh ấy khiến cho bà ấy ấn tượng xấu?”

“Yes. Cô hiểu vấn đề rồi đó.” – Thùy Vân gật đầu.

“Chị... chị có điên không?” – Thư Kỳ hét lên.

Con bé này thật đần độn. Chẳng lẽ đạo lý lấy lui làm tiến không hiểu sao? Giờ cô phải giải thích tâm lý học cho con bé này sao?

“Cô biết mẹ của bạn trai mình là ai không?” – Thùy Vân từ tốn, bình tĩnh giải thích cho cô bé thiếu iot trước mặt.

“Bà Ngọc Lam – một trong những nữ doanh nhân tỉnh Vĩnh Long. Bà ta một mình dẫn dắt công ty Ngọc Lam và là người hỗ trợ vốn cho anh Sơn thành lập công ty Ngọc Sơn này.”

“Và?”

“Và...” – Thư Kỳ âm ửng.

Haiz...IQ thấp thì dễ dạy hơn dù khi dạy cũng phải cố kiềm chế. Thùy Vân nhủ thầm.

“Một mình bà ta đã nuôi lớn bạn trai cô đấy. Nắm được bà ta là nắm được cả nửa thế cờ.”

“Bà ta giỏi thật đó.” – Thư Kỳ xuýt xoa.

“Éo... may mà cô có con mắt thẩm mỹ tốt và xinh đẹp. Nếu không...” – Thùy Vân mệt mỏi – “Bà ta là một người phụ nữ rất mạnh mẽ. Một mình nuôi con trai. Chính vì thế bà ta sẽ chọn cho con trai mình thứ tốt nhất đảm bảo cho thăng con công tử bột của mình có chỗ dựa vững chắc sau này. Cô nghĩ loại đàn bà như thế lên bằng niềm tin à.”

“Dạ, ý chị là...” – Thư Kỳ ngập ngừng.

“...” – Thùy Vân liếc mắt nhìn cô gái trẻ.

“Ok, tôi không hiểu chị nói gì cả. Tôi nói thế chỉ để tỏ vẻ ăn ý thôi.”

“Ngọc Phượng là con gái của chủ công ty đối tác với Ngọc Lam. Một cô gái hiền lành – hay có vẻ hiền lành – sinh ra trong 1 gia đình có thể lực và có lợi ích cho công ty Ngọc Lam. Đây là 1 mối quan hệ hoàn toàn tương thích với suy tính, nguyện vọng của bà Lam.”

“Dạ?”

“Nói trắng ra, giá trị của cô với bà ta là con số không. Bây giờ cô có nịnh bà ta tám đời thì bà cũng không chọn cô làm con dâu đâu.” - Ngọc Vân cố gắng đơn giản hóa vấn đề - “Biện pháp duy nhất để thay đổi chỉ có tình cảm. Tôi muốn cô cho bà ta thấy một Thư Kỳ bên ngoài chua ngoa, đanh đá và tưởng chừng rất đáng ghét nhưng lại là 1 cô gái lương thiện, mạnh mẽ để gợi nhớ hình ảnh bà ta khi trước. Cô càng làm mọi người ghét càng tốt, càng làm tăng hình ảnh xù xì, mạnh mẽ của cô lên và tôi sẽ có cách khiến bà ta nhớ lại hình ảnh bản thân mấy chục năm trước cũng bị xã hội cô lập.”

“Nhưng tại sao phải làm bà ta ấn tượng xấu với em?”

“Cô biết trong tâm lý học, có 1 trạng thái gọi là cực ghét chuyển sang cực thích và thích chuyển sang cực ghét không? Kiểu như khi cô mua hàng, nếu công ty đó bán hàng cho cô rất tốt thì cô rất hài lòng nhưng khi sản phẩm có sự cố, cô cực kỳ tức giận và họ cố gắng sửa chữa lại sai lầm cho cô thì khi cảm nhận thành ý, chắc chắn cô sẽ còn hài lòng hơn.”

“Em hiểu rồi. Còn...”

“Cô nữ chính ngây thơ, thiện lương kia thì tôi có cách riêng.”

“Chị Vân.” – Thư Kỳ ngập ngừng – “Chị giúp em chỉ vì muốn tháo cái camera đó xuống thôi sao?”

“Tất nhiên là vậy chứ sao?” - Ngồi giả vờ làm việc thực rất khó chịu. Từ ngày cái camera đó được bắt lên thì cô như bị giam trong tù ấy – “nhưng có những thứ không thể dùng mưu mẹo giành được mà phải dùng sự chân thành. Tôi chỉ giúp cô có cơ hội nhưng thành công được hay không là do bản thân cô” - lời thoại này cô học ở đâu đó trong truyện tranh.

“Cảm ơn chị.” – Thư Kỳ ôm chầm lấy Thùy Vân – “trước giờ em đi đâu cũng bị người ta ghét cả. Nhiều khi đâu phải em muốn bị mang tiếng giành bạn trai đâu mà do chính bọn con trai ấy ...Lần đầu tiên có người con gái chịu...”

Thùy Vân đẩy Thư Kỳ ra. Cô gái này đóng kịch cho ai xem chứ? Cô ta có sao thì liên quan gì đến cô? Thật nhiều lời.

7. Chương 7

Thùy Vân vô thức xoay chiếc bút chiếc bút chì trên tay. Cô nhìn chăm chăm vào tờ giấy trước mặt. Thật sự cô gái Ngọc Phượng này không phải là dạng con gái hành động bông bột, hành động thiếu suy nghĩ. Mỗi

hành động của cô ta đều được suy tính kỹ càng. Quả là con gái nhà nòi mà. Hoàn toàn ngược lại với Thư Kỳ.

“Haiz... Lão Phật bà dù là sói già nhưng dù sao vẫn là con người chính trực.”

Một con hồ ly tu thành tinh như Ngọc Phượng muốn đối phó chỉ còn cách buột cô không giữ được kiểm soát. Cô ta càng giận dữ thì càng mất cân bằng, hành động sẽ thiếu suy nghĩ hơn. Thử đoạn này có chút dơ bẩn nhưng đi với “ma” phải mặc “áo giấy” thôi. Dù sao cô phải hoàn thành kế hoạch này nhanh để tập trung chuyên môn.

...

“Này, chị có mắt không hả? Không thấy bản thiết kế này hoàn toàn sai quy tắc mỹ thuật thông thường sao?” – Thư Kỳ cố gắng hét lớn, tỏ ra cực kỳ tức giận.

“Tốt lắm” - Thùy Vân cười thâm trong bụng.

“Làm lại cho tôi. Cái này mà đem tới đối tác chỉ tổ làm người ta xấu hổ thôi.” – đoạn Thư Kỳ ném thẳng tập hồ sơ của tiền bối vào sọt rác. Thực sự cái hồ sơ này không đạt chuẩn.

Bà Lam từ ngoài cửa văn phòng thiết kế đã nghe tiếng hét của Thư Kỳ. Nhìn cô gái ăn mặc tân thời dữ tợn kia lớn tiếng với đồng nghiệp, bà nghiêng đầu hỏi cô con dâu tương lai đang đi tháp tùng bà.

“Ai thế?”

Ngọc Phượng mắt dao động, run run nói.

“Dạ là nhân viên thực tập của công ty.”

“Thực tập mà hỗn láo, lớn tiếng đàn chị sao?” – Bà Lam nhú mày lại.

“Dạ.... dạ... là...” – hai mắt Ngọc Phượng cứ đỏ hoe như muốn trào nước mắt.

“Hửm?”

“Dạ... cô ấy là bạn gái của anh Sơn.” – cô run run nói.

Bà Lam nhìn Thư Kỳ rồi lắc đầu. Con trai bà đúng là không có mắt nhìn...sao lại thích loại con gái đánh đá cáo mượn oai hùm như thế này ?

Thùy Vân quan sát tất cả biểu tình trong căn phòng này. Khóe miệng cô cong lên. Lịch của lão bà này cô nắm trong bàn tay. Thật tình mọi thứ đều diễn ra đúng kế hoạch ban đầu. Tất cả cũng nhờ sự giúp đỡ của Ngọc Phượng, cô nàng quá khôn khéo diễn vai cô gái hiền lành thì số phận tương lai cô ta càng thảm.

...

“Mai lên công ty đuổi việc con ả thực tập sinh Thư Kỳ ngay cho mẹ.” – bà Lam ra tối hậu thư.

“Hả?” – Ngọc Sơn mở to mắt nhìn mẹ mình, trước giờ bà không quản nhân sự công ty thiết kế của anh sao mà hôm nay – “Thư Kỳ là 1 cô gái làm được việc” – anh không hề nói dối.

“Nhân cách có vấn đề thì cũng bỏ. Hôm nay, mẹ thấy cô ta lớn tiếng ở công ty. Mẹ không nói lần hai đâu.” – bà lạnh lùng quay đi – “Mà mẹ không muốn con quan hệ cùng cô ta.”

“Haiz... cô ấy lại làm gì nữa thế?” – có chút tiếc nuối nhưng lệnh của đại cổ đông anh không dám không tuân.

...

“Hả... nghỉ việc?” – Thư Kỳ hai mắt trợn lên nhìn Ngọc Sơn. Tất nhiên cô đã cố kinh ngạc 1 cách xinh đẹp.

“Tất cả là do em hôm qua...” – Ngọc Sơn thở dài – “...tại sao hôm qua em lại tỏ ra đánh đá như thế chứ? “

“Hôm qua...” – hai mắt Thư Kỳ đỏ hoe, vai cô run lên – “là do hồ sơ ấy sai chứ ... em chỉ nghĩ cho công ty thôi “.

Cô nhớ lại lời Thùy Vân – [đàn ông là những kẻ sĩ diện. Họ luôn muốn tránh nước mắt của con gái bởi khi thấy chúng họ sẽ tủi lòng, mềm yếu] - cô khóc nức nở như một đứa trẻ - [khi cô càng yếu đuối một cách trẻ con thì bản năng làm cha, làm người bảo vệ của họ sẽ trỗi dậy . Tuyệt đối không cho hấn nói lời chia tay] - cách khóc này có quá khoa trương không ?

“ Nếu... bản thiết kế tới tay đối tác... oa oa oa... họ sẽ... oa oa oa... “

Ngọc Sơn kinh ngạc nhìn Thùy Vân, cô gái ngọt ngào mọi ngày đâu rồi ? Cô gái đánh đá hay la mắng mọi người nữa.

“ Oa... oa... em không phục... oa... “

Anh vội chạy tới ôm vỗ về Thư Kỳ, anh cứ dự tính cô ấy sẽ khóc 1 cách nhẹ nhàng chứ kiểu rơi vài giọt lệ... anh sẽ cố tránh nhìn chúng nhưng không ngờ cô khóc như 1 đứa trẻ thế này. Anh có muốn không nhìn thì tai cũng thủng màng nhĩ mất.

“Hức...” – Thư Kỳ lau nước mắt, nước mũi lên áo khoác ngoài của Ngọc Sơn - [hãy tỏ ra là 1 cô gái vụng về, không mạnh mẽ, không biết cách cư xử và trẻ con chút. Làm cho hấn phải ôm cô như đứa trẻ. Bản năng của hấn sẽ trỗi lên] – là phụ nữ, cô biết kế sách này của Thùy Vân là thượng sách.

Ngọc Sơn ôm chặt Thư Kỳ, nhìn vết nước mắt, nước mũi của Thư Kỳ trên áo có hơi ái ngại nhưng nhìn gương mặt lem luốc như trẻ con này thật đáng yêu, khó làm hấn kiềm lòng được, chỉ biết ôm vỗ cô như đứa trẻ thôi.

“Thôi được rồi, anh xin lỗi...là anh sai. Em coi như không có chuyện gì đi.”

“Hức... hức...” – Thư Kỳ ôm chặt hấn hơn, không ngừng khóc, đóng kịch phải đóng cho trót. Thật tình lúc này cô rất muốn chạy tới khoe Thùy Vân thành tích này, muốn hét lên “Đại công cáo thành” nhưng cố kiềm chế.

Thấy Ngọc Sơn ôm Thư Kỳ mặt mày lem luốc bước ra khỏi phòng, mặt Ngọc Phương biến sắc. Sao lại thế nhỉ? Xưa nay anh ấy có bao giờ cãi lời bác gái đâu? Sao lại vì 1 đứa con gái quen hơn 1 tháng cãi lời bác ấy?

Thùy Vân nhìn phản ứng của Ngọc Phương. Có chút tự hào trong lòng. Cô đọc nhiều sách tâm lý nhưng hôm nay mới được thực hành, chơi trên thực tế. Không ngờ thuận lợi như thế.

“Cô đánh giá quá thấp bản năng làm cha của người đàn ông rồi, cô gái nhỏ ạ.”

...

“Bước đầu tiên thành công.” – Thùy Vân gạch lên tờ giấy trước mặt – “giờ chắc bà Lam đang tức điên lên. Chỉ muốn giết cô vì làm con bà ta cãi lời”.

“Vậy phải làm sao?” – Thư Kỳ mở to mắt nhìn cô.

Đúng là xinh đẹp thật, dù trang điểm khá nhẹ. Nói chung cô dùng đối tác không hề sai, nếu Thùy Vân là đàn ông chắc chồm lên ăn thịt cô nàng rồi. Một cô nàng xinh đẹp và có chút ngốc nghếch.

“Vẫn kiểm soát được. Mai cô cứ làm thế này...” – Thùy Vân cúi sát tai Thư Kỳ thì thầm.

“Ok. Chị chắc cô ấy sẽ đến chứ?”

Thùy Vân gật đầu. Bước thứ 2 phải khiến nữ chính mất cân bằng, nộ khí nổi lên.

...

Ngày mai là ngày triển lãm các sản phẩm đồ họa toàn quốc tại thành phố Vĩnh Long. Các công ty thiết kế đều tham gia và tất nhiên công ty Ngọc Sơn cũng thế. Vì hôm nay chỉ chuẩn bị tập dợt không có gì quan trọng nên Thùy Vân đã nói sếp cô không cần đi. Hãy dưỡng sức cho mấy ngày tiếp theo. Tuy nhiên, công ty phải chia nhỏ lực lượng, gần như toàn bộ mọi người đều được huy động ở nơi tổ chức chỉ còn 1 số ít trực công ty.

Thấy Ngọc Phương đứng gần đó, Thùy Vân la lớn.

“A, chết thật... mình quên tập thiết kế đó mất rồi...” – cô tỏ ra lo lắng – “Nếu hôm nay không nộp thì sẽ bị loại mất... nhưng mình không rời khỏi đây được...” – cô khẩn trương.

“Có gì thế?” – Ngọc Phương liếc mắt nhìn Thùy Vân hỏi.

“A” – Thùy Vân nắm chặt cổ tay áo Ngọc Phương – “Chị ở đây may quá! Em để quên 1 tài liệu quan trọng trong phòng giám đốc rồi nhưng không đi được. Chị đi lấy giúp em được không?” – cô nhìn người phụ nữ đối diện với ánh mắt khẩn thiết – “Chị là vợ chưa cưới của giám đốc nên sẽ tiện hơn. Em thật không dám giao chìa khóa cho ai ngoài chị.”

Ngọc Phương nhìn cô gái trước mặt cầu khẩn và nghe 2 từ vợ chưa cưới thì có chút khoái cảm. Đúng, cô là vợ chưa cưới của Ngọc Sơn.

“Thôi được. Để tôi đi.”

Thùy Vân mừng rỡ để chìa khóa vào tay Ngọc Phương.

“Tập hồ sơ ở ngăn dưới cùng bàn làm việc đấy ạ. Nó có màu xanh. Cảm ơn chị nhiều ạ.”

Nhìn bóng Ngọc Phương chạy đi, Thùy Vân cầm điện thoại nhắn tin cho Thư Kỳ.

“Còn lại phụ thuộc vào cô cả đấy. Canh đúng thời điểm. Xóa ngay tin này cho tôi”.

...

Ngọc Phương chạy vào văn phòng, đúng là đám lười nhác mà. Nói là trực thể mà bỏ đi hết. Nếu cô sau này làm chủ công ty thì phải chấn chỉnh lại mới được. Cô nhẹ nhàng mở cửa phòng Ngọc Sơn, cúi xuống ngăn kéo cuối cùng lấy tập hồ sơ. Bất chợt cô nghe cửa phòng mở toang.

Theo quán tính, Ngọc Phương vội chui ngay xuống bàn làm việc. Cô nhẹ nhàng quay lên thì thấy 1 đôi nam nữ đang ôm hôn nhau điên cuồng mà nam chính là chồng sắp cưới của cô, nữ chính còn ai trông khoai đất này nữa.

“Tôi làm việc vì công ty mà mấy người lại...” – Ngọc Phương cố nén giận trong lòng.

Tiếng thở ngày một dồn dập. Cô càng nắm chặt đôi tay lại. Không được, cô kiềm chế bấy lâu nay, đã hạ được bao nhiêu con nhân tình của Ngọc Sơn. Cố bình tĩnh.

“Á...” – Ngọc Phương đứng dậy, ánh mắt khê rung rung lên vì nước mắt kinh hãi nhìn đôi nam nữ bán khỏa thân trước mặt.

“Sao em lại ở đây?” – Ngọc Sơn dừng lại kinh hãi nhìn cô.

“Em... em lấy tập hồ sơ bị để quên... Tập hồ sơ này quan trọng” – Ngọc Phương tay nắm chặt hồ sơ, ánh mắt đầy bi thương – “Xin...l...” – sau đó cô chạy khỏi phòng.

“Chết tiệt” – Ngọc Sơn vội mặc quần áo và chạy ra khỏi phòng theo Ngọc Phương, để mặt Thư Kỳ ở đó.

Thư Kỳ mặc quần áo vào. Lấy điện thoại nhắn tin ngay cho quân sư của mình.

“Mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch. Đã xóa tin nhắn này.”

Thùy Vân nhìn tin nhắn trên điện thoại không khỏi mỉm cười. Không ngờ các diễn viên đóng tốt đến thế.

8. Chương 7-2

“Chúng ta chia tay nhau đi.” - Thư Kỳ bấm nút gửi cho số điện thoại của Ngọc Sơn theo kế hoạch của Thùy Vân – Lật mềm buộc chặt.

“Đã làm theo kế hoạch.”

Cô gửi tin nhắn cho quân sư của mình.

“Giỏi lắm.”

Nhìn tin nhắn reply, bất giác Thư Kỳ mỉm cười toe toét. Đã rất lâu rồi cô có một người bạn là con gái lại hết lòng giúp mình nữa. Từ cấp 2, cô đã phát triển sớm hơn nhiều người. Cô không hề muốn mọi người chú ý. Cô thực tình không muốn giành bạn trai của những cô bạn của mình, là do đám con trai đó theo đuổi cô... Tại sao mọi người, đám con gái đó lại cô lập cô...còn lời đồn đại cô làm gái nữa...Không có ai tốt hết, họ muốn thế thì cô chiều thôi.

Đám đàn bà của công ty này cũng thế, từ khi cô mới đến họ đã nghĩ xấu cô rồi. Không lẽ xinh đẹp, ăn mặc thời trang là sao? Làm nghề này phải biết cách ăn mặc chứ? Họ cứ nói cô dụ dỗ Ngọc Sơn mới có được coi trọng. Nực cười...

Đâu phải tự dưng cô đa tình? Cô là con gái, cô cũng cần người quan tâm ...

Chỉ có Thùy Vân chịu đến làm bạn cùng cô. Cô ấy không như bọn họ, phán xét cô, coi thường cô, cô lập cô... Cô ấy đối xử cô như 1 người bạn ... Lâu lắm rồi, Thư Kỳ mới có cảm giác này.

...

“Hắt xì...”

Thùy Vân hắt hơi. Gì thế nhỉ? Cô vội tống ngay 2 viên thuốc cảm vào miệng. Tuyệt đối không thể để ngã bệnh được. Nghỉ việc sẽ bị trừ lương mà cũng chẳng được. Đời không phải phim truyền hình. Nữ chính bệnh thì sẽ không bị trừ lương mà cô thì có.

Cô lấy tay nhấn tin lại cho Thư Kỳ.

“Lấy củ hành mua sẵn ra cắt cho tôi. Không thì xem phim bị kịch. Làm sao để mai đi làm ai cũng biết cô khóc cả đêm. Mà hẳn có gọi nhớ bắt máy khóc 1 tiếng và tắt ngay.”

...

“Tại sao tôi qua anh gọi em không trả lời?” – Ngọc Sơn kéo tay Thư Kỳ lại.

“Em...em ngủ sớm. Chúng ta kết thúc rồi.” – Thư Kỳ theo kế hoạch kéo tay Ngọc Sơn ra, né tránh không để anh thấy gương mặt xấu xí khóc cả đêm vì tối qua xem “Bản tình ca mùa đông” của cô (thông cảm, tác giả không xem phim tình cảm nên không biết phim nào bị kịch cả, đành lờ phim huyền thoại này vào).

Ngọc Sơn kéo mạnh tay Thư Kỳ khiến cô quay mặt về phía mình.

[Rột...Rột... Thùy Vân ngồi ở nơi cô chuẩn bị cả đêm (view tốt, khuất tầm nhìn mọi người) nhìn cảnh tượng này nhai bắp rang bơ tán thưởng cô ngốc kia đóng kịch cũng tốt lắm]

Anh bất ngờ khi thấy đôi mắt sưng lên vì khóc của Thư Kỳ. Sao lại như thế, tại sao cô lại khóc như thế?

“Buông em... em không muốn làm kẻ thứ ba. Hôm qua...thấy anh chạy theo chị ấy...” – Thư Kỳ nói giọng khô khốc, ánh mắt tránh nhìn ánh mắt của người đàn ông này – [chiều làm nũng không nên làm nhiều, không phải ai cũng muốn tối ngày dỗ con dâu. Đôi khi một chút e lệ sẽ khiến dục vọng đàn ông nổi lên].

Ngọc Sơn kéo Thư Kỳ ôm vào lòng, tại sao cô gái này khiến anh xao xuyến như thế? Tại sao cứ để anh thấy những hình ảnh khó cưỡng này.

[Thùy Vân nghĩ thầm hay là cô nên đổi làm nghề tư vấn tình yêu như bộ phim của Will Smith đi nhỉ?]

“Anh buông em ra, nếu không em sẽ không cầm lòng được... khó lắm em mới có thể chia tay anh.” – Thư Kỳ kéo tay Ngọc Sơn ra.

“Không, anh chưa đồng ý chia tay mà. Không tính” – Ngọc Sơn vẫn lỳ lợm ôm chặt Thư Kỳ - “Hôm qua, anh không thể bỏ mặc cô ấy được, dù gì cô ấy là do mẹ anh chọn. Anh sẽ nói rõ với mẹ hủy hôn ước.”

“Ừm... thật sao... hức...” – Thư Kỳ đẩy Ngọc Sơn ra – “anh... buông em ra... nếu không em lại làm dơ áo anh nữa mất.”

Ngọc Sơn ôm chặt Thư Kỳ, một tay xoa đầu cô.

“Không sao, anh có mang theo áo dự phòng.”

[Nhìn cảnh tượng đó, Thùy Vân mỉm cười. Tới giờ nữ chính vào cuộc rồi.]

...

Ngọc Phượng nhìn đôi nam nữ trước mặt âu yếm không khỏi bàng hoàng. Không phải hôm qua cô khóc 1 cách xuất thần và khiến Ngọc Sơn cảm động chạy theo an ủi cô bỏ con ả đó rồi sao? Anh ấy xin lỗi cô rồi rít mả. Tại sao chỉ trong một đêm lại như thế này? Tại sao...

Cô quay đi. Cố nén lại nộ khí.

“Ồ, không ngờ nhân viên thiết kế của công ty lại xinh đẹp như thế.” – một phóng viên buông lời trêu chọc Thư Kỳ.

“Xinh đẹp, cô ả xinh đẹp gì chứ? Chỉ là hạng đàn bà lên giường cùng đàn ông thôi” – Ngọc Phượng thầm chửi trong lòng.

“Này, cậu đừng có chọc vợ tương lai của tôi chứ? Tập trung đi. Tôi nhờ cậu đến đây là viết bài giới thiệu công ty đó” – Ngọc Sơn ôm lấy Thư Kỳ.

“Đúng là con nít mả” – Thùy Vân trộm nghĩ và liếc mắt nhìn Ngọc Phượng.

“Cái gì” – mặt Ngọc Phượng đen lại – “Thế cô là gì?”

Thư Kỳ liếc mắt nhìn Ngọc Phượng đầy mỉa mai.

“Con nhỏ này nữa. Đừng có con nít như thằng kia chứ?” – Thùy Vân nhìn Thư Kỳ ra hiệu.

Thấy ánh mắt quân sự đầy nộ khí, Thư Kỳ quay mặt lên xấu hổ.

“Con khốn này.” – Ngọc Phượng cố nén giận – “Bình tĩnh” – bất giác cô làm rơi hồ sơ trên tay xuống – “Không được, nén lại” – cô nhìn lên thấy ánh mắt mọi người nhìn cô thương hại.

“Đúng là trai tài gái sắc. Để tôi chụp 1 tấm cho 2 người. “ - người phóng viên tán thưởng – “ À, mà cô gái bên kia dọn lại bàn giúp tôi. “ - anh chỉ vào Ngọc Phượng.

Ngọc Phượng quay lên, thấy ánh mắt ái ngại mọi người nhìn cô, ánh mắt mỉa mai của cô gái đó. Đường đường là giám đốc phụ nhân, hàng thật giá thật mà bị xem là 1 nhân viên cấp thấp. Cô cắn môi.

“ Thư Kỳ, mả chờ xem. Tao không tha cho mả đâu. “ - Ngọc Phượng nhủ thầm – “ Cái gì cũng có giới hạn của nó. Đừng nghĩ tao hiền mà sợ. Tao đã trị được những con khác thì mả cũng không ngoại lệ. “

Thùy Vân nhìn ánh mắt thù hận của Ngọc Phượng, khóe miệng cong lên.

“ Cá cắn câu. “.

...

“ Cô chắc ổn chứ ? “ - Thư Kỳ lo lắng nhìn Thùy Vân, lần này cô phải đối mặt lão bà bà rồi.

“ Có lần nào cô làm theo tôi mà sai chưa ? “ - Thùy Vân mắt không rời cuốn “ Psychopath “ lạnh lùng trả lời. Lúc cô đọc sách ghét nhất là bị làm phiền.

Thư Kỳ nhớ lại, đúng là lúc nào cũng như Thùy Vân dự đoán. Cô thở nhẹ.

“ Tôi tin cô “

“ ... “

...

Bà Lam rảo bước đi dạo quanh con đường trước nhà. Bất chợt bà nghe 1 tiếng hét lớn :

“ Con đàn bà này, thiếu nợ mà không chịu trả nợ sao ? “

Một người đàn ông thô kệch lấy tay ra đánh một người đàn bà lam lũ xấu xí. Bà Lam nhú mả lại nhớ hình ảnh 20 năm trước của mình.

“ Tôi sẽ trả nợ ông ngay nhưng... hiện giờ... có gì ông tha cho nhà tôi. Ông lấy nhà tôi thì cả gia đình tôi sống ở đâu. “

Bà Lam định chạy tới ngăn lại thì tiếng 1 cô gái lớn tiếng hét lên :

“ Ê, thằng cha kia ! Sống phải có tình người tý chứ “ - một cô gái xinh đẹp ăn mặc thời trang xuất hiện, cô đẩy người đàn ông đang đứng hăm dọa người phụ nữ ra và đỡ bà ta lên. Thật sự khó chịu hành động bạo lực này.

“ Con l..n kia, chuyện tao mắc gì đến mày hả ? “ - người đàn ông bị đẩy ngã sừng sỏ hét lên.

Bà Lam nhìn cô gái hình như quen mặt, chợt nhớ đó là cô thực tập đánh đá hôm trước – Thư Kỳ.

“ Ông có đáng mặt đàn ông không ? Đánh một người đàn bà tay không tác sát... Ông còn uy hiếp đòi siết nợ nữa. “ - Thư Kỳ sừng sỏ hét lên – “ Không thấy người ta nuôi gia đình cực thế nào sao ? “

[Cố tình khơi gợi quá khứ cho bà ta. Làm bà ta thấy có người đồng cảm].

Ngọc Lam nghe Thư Kỳ nói, lòng có chút xúc động.

“ Kệ mẹ tao, đừng có xía chuyện bao đồng “ - người đàn ông đứng dậy tiến vào Thư Kỳ.

Có chút sợ hãi, Thư Kỳ tháo chiếc giày cao gót cầm lên tay tư vệ.

“ Tôi... tôi báo cảnh sát ông hăm dọa người, siết nợ người ta đó. Ông đang phạm luật “ - Thư Kỳ đá nốt chiếc giày còn lại để không vướng chân, tay cầm chiếc giày khư khư – “ Tôi không sợ đâu. Ông mà đến là tôi đánh đó “ - cô hùng hổ.

[Cô tùy cơ ứng biến đi. Cứ làm theo bản năng.]

Thư Kỳ thở dài, sao khúc quan trọng nhất thì quân sự không chỉ cô.

Người đàn ông chạy tới tấn công Thư Kỳ. Cô nhắm chặt mắt, dù biết là có vũ khí nhưng theo quán tính cô chỉ biết giơ tay tư vệ, cô không quên che cho người phụ nữ sau lưng.

“Dừng lại” – Ngọc Sơn nắm chặt tay người đàn ông đẩy ra. Một tay ôm chặt Thư Kỳ.

Bà Lam nhìn cảnh con mình anh hùng cứu mỹ nhân thì có chút tự đắc. Thằng nhóc bé nhỏ lúc nào cũng leo đẹo theo mẹ đây sao? Từ khi nào mà mạnh mẽ, đàn ông, biết bảo vệ người phụ nữ của mình như thế? Cô gái đó thật không quá đáng ghét.

“Tuy nhiên, sao lại trùng hợp như thế? Điều tra người phụ nữ đó cho tôi” – bà Lam khẽ nói người vệ sĩ. Bà không tin có thứ trùng hợp thế này. Nếu là màn kịch thì con bé đó tiêu đời.

...

Thùy Vân đóng cuốn sách “Psychopath”.

“Lời nói dối đáng tin nhất chính là sự thật.”

Tất nhiên cô có sử dụng chút tiểu xảo ở đây nhưng mọi thứ đều dựa trên cơ sở sự thật. Người đàn bà đó sống gần đó là thật. Bà ta thiếu nợ là thật. Chủ nợ là thật nốt. Chỉ là cô cam kết nếu bà ta chấp nhận đóng vở kịch này, kéo chủ nợ mình tới khuôn viên gần nhà họ Lam và chấp nhận để ông ta đánh thì số nợ đó sẽ có một nhà hảo tâm giúp trả. Tất nhiên, điều kiện là sự im lặng của bà ta. Còn Thư Kỳ, lần này, cô không nói cho cô ấy biết hết mọi tính toán của mình là do coi như đây là bài thi cuối kỳ đi. Nếu cô ta không ứng phó nổi thì sau này làm sao cô ngốc đó đối phó đám đàn bà bên cạnh boss cô?

Khóe miệng cô cong lên.

Vở kịch hoàn thành 80%.

9. Chương 8

“Bà Lam không phản đối anh Sơn đưa tôi đi dự tiệc của đối tác.” – Thư Kỳ phấn khích nói – “Có phải bà ta đã chấp nhận tôi không?”

“Bà ta không còn ghét cô nữa.” – Thùy Vân lạnh nhạt trả lời.

“ Cảm ơn chị nhiều lắm. Cuối cùng tôi cũng thành công rồi. Nếu không có chị... “

“ Tôi chưa hề nói chúng ta thành công. “

“ Hả “ - Thư Kỳ nhìn chăm chăm quân sư của mình kinh ngạc. Không phải cô công phá thành công Ngọc Sơn cùng mẹ anh ta rồi sao ?

“ Chấp nhận không có nghĩa ủng hộ. Đối với bà ta, Ngọc Phượng mới là cô dâu vàng. Tôi không biết con mắt bà ta có nhìn thấy sự giả tạo của cô nàng ấy không nhưng tuyệt nhiên giá trị của gia đình Ngọc Phượng với công ty Ngọc Lam là thật. Muốn bà ta từ bỏ cô gái này, trừ phi... “

Thư Kỳ mở to mắt chăm chú nhìn quân sư.

“ ... cô gái này làm bà ta không thể chấp nhận được. “

“ Hả ? Mà làm chuyện gì là không chấp nhận được ? “

Thư Kỳ ngây ngơ nhìn Thùy Vân. Cô gái trẻ trước mặt cô đưa cho cô một tờ giấy nhỏ và nhỏ miệng cười đầy ma mị.

“ Yêu “

“ Ghen “

“ Sự thật “

“ Máu “

“ Kết thúc “.

Thư Kỳ đọc xong kinh hãi quay lên nhìn Thùy Vân. “ Máu “ ý cô ấy là sao ? Thư Kỳ nuốt nước miếng nhìn Thùy Vân. Cô nhắm mắt lại, nhớ những gì cô gái này làm giúp cô. Cô biết ở đời không nên tin ai cho không ai cái gì nhưng nếu phải lựa chọn, cô thà...

“ Tôi tin chị. “

Thùy Vân nhìn cô gái đối diện. Cô gái này không hỏi nhiều như mọi khi. Không muốn biết bước tiếp theo của cô là gì sao ? Hay là cô gái này quá mù quáng vào cái tình yêu ấu trĩ giữa mình và tên thiếu gia kia đến nỗi bất chấp ? Hoặc cô ta quá ham tiền ?

“ Cô yêu tên công tử bột đó đến thế sao ? “

Thư Kỳ nhìn Thùy Vân, cô im lặng suy nghĩ 1 hồi và cười.

“ Tôi không biết nữa. Mà đúng là hôm ấy anh ta cứu tôi khỏi tên chủ nợ thì tôi có chút hạnh phúc. Mấy thằng đàn ông trước chưa ai cho tôi cảm giác này cả “ - Thư Kỳ ngập ngừng đôi chút “ ...nhưng tôi thích cảm giác có 1 người bạn gọi điện mỗi tối hỏi thăm chia sẻ, giúp đỡ tôi từng chút một như thế này hơn. Nên chỉ cần là chị nói thì tôi tin chị.”

“ Bạn ? “ - Thùy Vân nhếch mép, cô nhìn đồng hồ - “ Thôi, tối rồi. Tôi đi về nhà trước đây. Nghỉ ngơi sớm. “

“ Ohm. “ - Thư Kỳ định nói gì đó nhưng lại thôi.

“ À, tôi muốn nhắc cô nhớ. Quan hệ giữa chúng ta chính xác là hợp tác. Tiền trao cháo múc. Xong việc thì không còn bất cứ liên quan gì. “ - Thùy Vân xác định lại.

...

“ Cái gì ? “ - Ngọc Phượng mở to mắt kinh ngạc nhìn ba cô – “ Anh Sơn đưa con nhỏ đó đi dự tiệc kỷ niệm tập đoàn Thiên Lai “ - Không phải đó chính là xác định mối quan hệ 2 người với mọi người sao ?

“ Thằng đó, con còn thiết tha gì. Con gái của Hồng Mạnh ta không phải hạng con gái thích thì quen, không thì bỏ. Bỏ hôn ước hết. “ - ông Mạnh tức giận ném tập tài liệu xuống.

“ Còn bác gái thì sao ? Bác ấy không chấp nhận đâu. “ - Ngọc Phượng lắp bắp.

Ông Mạnh nhìn cô con gái đáng thương của mình cười nhạt.

“ Nếu bà ta không cho phép thì thằng công tử bột đó dám à. Thôi bỏ đi con.”

“ Không, không đúng... “ - Ngọc Phượng không tin – “ Ba đừng làm gì hết. Con... con biết cách xử lý con nhỏ đó. Chẳng qua đó chỉ là một đứa con gái ham tiền... con ... anh ấy chỉ nhất thời lung lạc. “

Ông Mạnh khẽ lắc đầu nhìn đứa con nặng tình của mình.

Cô nhất quyết không tha cho con bé thực tập đó đâu.

...

Cảnh 3 – Màn 1.

“ Anh cứ nói chuyện cùng bạn đi. Để em đi ăn chút đồ ăn lót dạ. “ - Thư Kỳ nghiêng đầu 1 cách duyên dáng thì thầm vào tai bạn trai mình.

[Tìm cách tách khỏi Ngọc Sơn. Đi một mình để Ngọc Phượng có cơ hội tiếp cận cô.]

Thư Kỳ kiêu sa trong bộ váy dạ hội màu trắng lộng lẫy tách khỏi mọi người. Cô tìm một nơi yên tĩnh ngồi một mình. Quả thật như Thùy Vân nói, Ngọc Phượng trong chiếc váy đỏ thắm tiến gần đến chỗ cô, miệng mỉm cười dịu dàng.

“ Thật giả tạo “ - Thư Kỳ thầm nghĩ.

“ Có phiền nếu tôi ngồi đây không ? “ - Ngọc Phượng mỉm cười.

“ Tùy chị. “ - Thư Kỳ trả lời cộc lốc.

“Ồ, cô đang xác nhận quan hệ cùng anh Sơn à ? “ - giọng nói pha sự mỉa mai.

“ Có liên quan đến chị ? “

“ Không, chỉ là tôi muốn cảnh báo cô thôi. Đừng quá hy vọng, đằng nào cũng chỉ là hàng tạm thời quen chơi của anh ấy thôi “ - Nụ cười dịu dàng không hề tắt.

“ Quả thật là hồ ly luyện thành tinh. Nói lời châm chọc mà nụ cười lại ngọt đến thế. “ - Thư Kỳ nghĩ thầm, người ta ở ngoài nhìn hảnh hĩnh họ đang nói chuyện phiếm.

“ Sao cô im lặng thế. “

“Chị đừng quá đáng chứ?” – Thư Kỳ gằn giọng – “anh ấy chọn tôi.”

“Hả? Cô đúng ngầy thơ. Địa vị của cô, gia thế của cô thế mà lại cho rằng anh ấy chọn cô sao?” – ánh mắt Ngọc Phượng nhu mì – “Cô có bao giờ thấy đại gia lấy gái không? Chẳng qua chân dài để quen chơi. Lọ Lem lấy được hoàng tử không phải do cô ta đẹp mà là do bản thân cô ta là con gái 1 bá tước. Bởi thế, tôi không hy vọng cô quá mơ mộng. Hạng gái như cô làm ở quán bar thì được...”

“Này, chị đừng được nước làm tới nha. Tôi nhịn đủ rồi.”

Thư Kỳ đập bàn, hét lên. Mọi người nhìn chằm chằm 2 người cô.

[Làm mọi người chú ý đến chỗ cô. Làm bộ dạng là người kích động, hung hăng.]

“Tại sao cô... tôi chỉ...” – Ngọc Phượng long lanh đôi mắt, chực khóc. Môi mím lại. Nhìn chung khá oan khuất.

Ai da, người nhà giàu cũng nhiều chuyện thật. Nhìn chăm chăm Thư Kỳ như thể thú lạ. Miệng mấy bà tám nhà giàu cũng xí xa xí xào.

“Cô...” – Thư Kỳ tức giận, mặt đỏ tía tai. Một phần do cô đã uống chút rượu. Đáng ra cô nên học diễn xuất chứ không phải thiết kế.

“Tôi chỉ muốn chúc mừng...” – hai dòng nước mắt lăn khỏi đôi mắt.

Ngọc Sơn chạy tới đẩy 2 người phụ nữ này ra. Thật là anh mới đi một chút mà...

“Em làm gì thế Thư Kỳ?” – Ngọc Sơn giọng có chút giận, tại sao cô gái này cứ nóng nảy, không suy nghĩ thế này.

“Em...” – Thư Kỳ trợn mắt nhìn anh.

“Không có gì đâu... là do em...” – Ngọc Phượng, kéo kéo cổ tay Ngọc Sơn, nhỏ nhẹ nói.

Thư Kỳ đỏ mặt hơn, cô hét lên.

“Kệ 2 người. Em đi lấy đồ ăn.”

Ngọc Sơn lắc đầu, cô bé này lúc nào cũng bướng bỉnh như thế. Có gì anh đỡ sau.

Ngọc Phượng cười hả hê trong lòng.

Bà Lam thản nhiên nhìn biểu cảm tình tay ba của xấp nhỏ.

“Meoz” – con mèo uốn mình khoái cảm.

Thùy Vân đưa tay nựng con mèo trên tay nhìn bao quát các diễn viên chính. Lý do cô có mặt ở buổi tiệc này? Cô lấy vai trò trợ lý của Ngọc Sơn, đi theo nhắc tuồng anh tên cùng vị trí mấy chú mấy bác ở nơi này. Thư Kỳ là 1 cô gái đơn giản dĩ nhiên vật hợp theo loài, anh chàng cô ta chọn IQ cũng không cao. Mà cô là biên kịch, đầu thể bỏ con giữa chợ được dù không ham hố gì tham gia ba cái tiệc tùng phiên phức đặc biệt của cái công ty này.

...

Cảnh 3 – Màn 2.

“ Là cô. “ - Thư Kỳ bước vào nhà WC thấy Ngọc Phượng đang đứng trang điểm lại trước gương.

“À, chào...” – Ngọc Phượng liếc nhìn mĩa mai – “chưa đi à?” – cô không cần đóng kịch thêm. Giờ ở đây chỉ còn 2 người.

“ Cô đứng là 1 con hồ ly tinh. “ - Thư Kỳ gằn giọng.

Ngọc Phượng cười mĩa mai.

“Do cô quá ngu thôi”.

“Cô” – Thư Kỳ chỉ vào mặt cô gái đối diện.

“Cô gì? Mấy con nhỏ bạn gái trước của anh ấy tôi còn đá được. Huống gì con ngu như cô. “

“ Cô... là cô phá họ ? “ - Thư Kỳ cố tình kinh ngạc 1 cách khoa trương.

“ Bọn đàn bà đó dám phá chúng tôi. Chỉ là thay trời hành đạo thôi. Tôi mới là người xứng với anh ấy. “

“ Cô thật đáng khinh. “

“ Đáng khinh ? Đáng khinh sao bằng cô cùng bà già kia ? Lợi dụng tôi giúp công ty bà mà mới thấy con trai là mềm lòng rồi.”

“ Cô... đồ đạo đức giả...”

“ Ha ha... học hỏi đi cưng. “ - Ngọc Phượng bậm bậm môi cho son đều rồi kiêu ngạo bước đi.

Thấy Ngọc Phượng đi, Thư Kỳ mở túi xách ra kiểm tra cái máy ghi âm đang mở này giờ. Âm thanh thật sự chỉ có thể nói là tốt. Không bỏ công cô bỏ 2 em mua 1 cái máy chỉ có chế độ ghi âm.

“Đại công cáo thành “ - cô bấm nút send.

Thùy Vân nhìn tin nhắn mới đến thì mỉm cười. Đúng là học sinh giỏi mà.

“ Show time “.

...

“ Đáng khinh ? Đáng khinh sao bằng cô cùng bà già kia ? Lợi dụng tôi giúp công ty bà mà mới thấy con trai là mềm lòng rồi.”

Mọi người kinh ngạc khi nghe đoạn đối thoại của Thư Kỳ, ai nấy đều xì xào tự hỏi chủ nhân là ai và nhân vật chính là ai. Một số người biết chủ nhân đoạn đối thoại và “ bà già “ được nhắc đến là ai thì nhìn bà Ngọc Lam ái ngại.

Ôi cứ có người là có chuyện để tám. Đúng là cuộc đời mà.

Bà Lam đen mặt lại, không thể mất mặt hơn nữa nên quyết định bỏ đi trước. Không quên ném cái nhìn đầy nộ khí cho Ngọc Phượng. Kiểu này coi như mẹ chồng con dâu trở mặt thành thù rồi.

“ Meoz “

“ Sao cô còn ở đây ? “ - Thùy Vân ngạc nhiên hỏi Thư Kỳ, đáng ra cô gái này phải đi chung cùng 2 mẹ con đó chứ ?

“ À, tôi thấy không tiện. Để anh ấy đi an ủi mẹ mình đi. Giành thì hơi kỳ nên nói đi về chung cùng cô. “

“ Cũng biết cư xử nhỉ ? “ - Thùy Vân nhìn Thư Kỳ tán thưởng.

“ Cảm ơn cô. Nếu không nhờ cô thì không thể lật... “

Thùy Vân đưa ngón tay lên miệng, mỉm cười ra hiệu với Thư Kỳ.

“ Chuyện đã làm không nên nhắc lại. “

Thư Kỳ biết mình lỡ lời, rụt cổ lại.

“ À. “

“ Cô nhớ mọi thứ đến hôm nay đều là do ý trời. Cô không dính dáng gì hết. “

Thư Kỳ gật đầu.

10. Chương 8-2

“Cô phải nhớ tuyệt đối cẩn thận khi đi một mình nhé”- Thùy Vân nhấn mạnh –“Bây giờ Ngọc Phượng như 1 con chó bị dồn vào đường cùng. Nó sẵn sàng quay đầu lại cắn kẻ thù bất kỳ lúc nào”.

“Tôi hiểu rồi nhưng...” – Thư Kỳ ngập ngừng.

“Nói đi. Chúng ta hợp tác nhau nên công bằng 1 chút.” – Thùy Vân liếc nhìn Thư Kỳ.

“Khi ấy có phải chúng ta làm hơi quá không?”

“Haiz, tôi biết sống phải tạo 1 đường thoát cho người ta nhưng tà diệt cỏ tận gốc còn hơn bỏ sót.” – giọng nói Thùy Vân có chút suy tư – “Cô căn bản không phải đối thủ của cô ta. Ngọc Phượng là 1 người con gái khẩu Phật tâm Xà, để lâu thì có ngày cắn chết cô thôi thì bức để cô ta hành động sớm... và lại... tôi chỉ sợ nếu không làm bà Lam đó mất hết thể diện trước mặt mọi người vì đứa con dâu vàng này thì bà ta sẽ giữ lại cô ta. Dù sao bà ta là một người sống ở thương trường bấy lâu nay thì có lẽ sẽ không vì lời nói tuổi trẻ háo thắng này mà bỏ 1 nước cờ tốt.”

Điều Thùy Vân lo lắng nhất là kế hoạch này chắc chắn phải có 1 người hy sinh. Mọi thứ cô đã an bài cả. Tuy nhiên cô không muốn Thư Kỳ lo lắng làm hỏng cả 1 kế hoạch tuyệt vời này của cô.

...

“Điều tra ngay đoạn ghi âm đó cho tôi ngay. Kẻ nào dám làm tôi mất mặt như thế này thì không thể nào tha thứ được” – bà Lam không giấu sự giận dữ. Trong lòng bà đã có đáp án.

Ngọc Phượng đúng là đáng giận nhưng đó là lời nói nóng giận của 1 con bé được nuông chiều từ bé. Bà từ lâu đã thấy tâm địa của con bé này nhưng đây là loại người còn đào tạo được. Mục đích kẻ gửi đoạn ghi âm này thực sự là khiến quan hệ bà và Ngọc Phượng không thể cứu chữa nữa. Người duy nhất có lợi ở đây và có khả năng ghi âm chúng chỉ có một.

...

Hình ảnh một cô gái nhỏ đem cắm USB vào dàn âm thanh của buổi tiệc hôm qua hiện lên trong màn hình máy tính. Lý Cảnh nhìn đoạn phim này không nén được tiếng thở dài.

“Haiz, cuối cùng em định làm gì thế hả?”

Bà Ngọc Lam tuy là 1 doanh nhân công ty nhỏ, không lớn như tập đoàn Thiên Lai của anh nhưng dù sao cũng là một phụ nữ có thế lực. Trước nay người đắc tội bà ta thật không có mấy ai sống tốt. Anh thực không hiểu tại sao Thùy Vân lại làm chuyện này.

“Meoz...meoz...meoz” – Miêu Miêu ngứa bụng khoan khoái trên tay anh.

Nhớ lại 2 hôm trước anh đến buổi tiệc trẻ. Khi đến đó, anh vô tình thấy Thùy Vân đang ngồi chơi cùng Miêu Miêu. Nếu không phải vì bận tiếp 1 vài đối tác và thật sự không muốn quấy rầy cô sau chuyện lần trước thì anh đã tới chào hỏi. Sau đó, anh thấy cô lén lút đến khu vực âm thanh nên đã bám theo và thấy hành động ám muội này của cô. Khi ấy, anh không hiểu Thùy Vân làm gì cho đến khi nghe đoạn băng ấy phát lên. Ngay sau đó anh đến phòng bảo an lấy đoạn phim camera này ngay trước khi mọi thứ phiền toái hơn nhưng...cô ấy thực sự là sai sót khi hành động?

“Meoz...meoz...meoz...meoz...”

“Haiz... sao hôm qua mày ngoan để cho người lạ chơi đùa thế hả?” – anh lấy tay xoa xoa đầu Miêu Miêu.

Sao em không chọc vào ai không chọc lại dính vào bà Lam? Dù là anh khi tiếp xúc thì cũng nể phục vài phần người phụ nữ này. Đàn bà tay trắng không chỗ dựa một mình đạt được thành tựu này tất không đơn giản.

Lý Cảnh quyết định cầm chìa khóa lên.

...

Nằm dài trên nệm, Thùy Vân cố nghĩ cách ứng phó ngày mai. Chắc chắn máy quay hình quay được hình ảnh cô gắn USB vào dàn âm thanh. Nếu không làm thế, mọi người sẽ cho là Thư Kỳ làm, chính vì thế ở ngoài cô luôn giữ khoảng cách cùng cô gái này. Khả năng cao cô sẽ bị đuổi việc.

“Haiz... kế hoạch của mình đúng là có lỗ hổng lớn này.”

Cô biết lỗ hổng này từ khi chọc giận Ngọc Phượng nhưng do quá hiếu thắng muốn chứng tỏ mà cô bất chấp. Tuy nhiên, cô khá tự hào kế hoạch này dù nó còn 2 chương “Máu” và “Kết thúc” chưa hoàn thành nhưng chắc chắn mọi thứ nằm trong tầm kiểm soát của cô. Thôi, cứ như đối môi trường làm việc. Dù sao cũng chơi đủ rồi.

...

“Tiin... Tiinn... Tiinnnn...”

Lý Cảnh khẩn trương bấm chuông nhà Thùy Vân. Thật tình anh không thể nào để yên được nữa. Vừa mở cửa ra, chưa kịp chào hỏi thì...

“Cạch...”

Thùy Vân ánh mắt lạnh tanh, đóng cửa lại ngay chưa cho anh phản ứng gì.

“Này, mở cửa...” – Lý Cảnh hét lên, tay không ngừng bấm chuông.

Cô gái này không biết trời cao đất dày, chơi thì có giới hạn chứ, đừng ngay ỏ kiến lửa. Anh không ngại chạy hết tốc lực tốn 3h đồng hồ từ thành phố đến đây để giúp cô ta thế mà đối xử như thế.

“Mở cửa...” – anh hét lớn, bấm chuông ngày một nhanh. Anh không tin Thùy Vân chịu nổi tiếng chuông ầm ỉ.

Cửa mở ra. Cô ấy nhìn anh với ánh mắt khó chịu. Lý Cảnh ngay lập tức kéo tay cô vào nhà, đóng sập cửa lại.

“Buông ra.” – Thùy Vân kéo tay Lý Cảnh khỏi tay mình. Cô ở đời ghét nhất bị kéo tay kiểu này.

“Em biết em đã làm gì không hả?” – Lý Cảnh nắm chặt tay Thùy Vân hét lớn. Cô gái này thật không biết điều – “Có bao nhiêu người không đụng mà đụng bà ta hả?”

Thùy Vân thoáng nhú mày lại. Nhanh thật, mới đây bà ta điều tra xong rồi sao? Năng suất nhanh thật.

Lý Cảnh nhanh chóng chụp được biểu cảm thoáng qua trên mặt cô gái đối diện. Biết sợ rồi sao? Anh nhẹ giọng lại.

“Người đàn bà đó không phải là người đơn giản đâu.”

“Tôi biết.” – Thùy Vân lạnh lùng nói.

“Tại sao em lại chọc bà ta chứ?” – anh cố nhẹ nhàng.

“Chán.” – giọng nói thản nhiên nhưng không có gì.

“Chán? Em chán sống hả?” – anh không thể nào nhẹ nhàng được nữa, cô gái này nói dễ nghe thật – “Bà ta là loại người giận là như 1 con điên bất chấp đó. Nếu không phải tôi thấy em làm chuyện đó và lấy đoạn phim đi thì bà ta ra tay rồi!” – hai tay anh nắm lấy 2 vai cô.

Thùy Vân mở to mắt nhìn anh kinh ngạc. Ánh mắt nhanh chóng trở lại bình thường.

“Anh theo dõi tôi?”

Cô gái này điên rồi. Sao lúc này chỉ nghĩ được như thế? Anh cố hít thở sâu bình tĩnh.

“Anh làm hỏng kế hoạch của tôi rồi.”

Công sức Thùy Vân đánh lạc hướng bà Lam khỏi Thư Kỳ đã bay theo mây khói. Mà theo người đàn ông này nói thì Ngọc Lam không chỉ là nữ doanh nhân thông thường mà còn làm những thứ khác nữa. Cô chưa tính đến tình huống này. Phải tìm cách vẹn toàn cho cả cô cùng Thư Kỳ. Đến bước này không thể bỏ ngang được với giờ cũng dăm lao thì theo lao thôi.

Thấy cô gái này không để ý tới mình mà dăm chiêu suy nghĩ gì đó khiến anh không hiểu nổi, đành buông lỏng 2 tay. Bất chợt, cô quay lên nhìn anh.

“Hiện giờ chỉ có anh thấy đoạn phim đó?”

“Ừ, chỉ có 1 bản duy nhất.”

“Anh có đem theo không?” – Thùy Vân nhìn thẳng vào anh.

“À... không... tôi vội quá nên không đem theo.” – Lý Cảnh ngập ngừng.

“À...” – ánh mắt Thùy Vân không giấu sự thất vọng – “Anh để nó ở đâu?”

“Laptop”.

“Ừ... mà anh buông vai tôi ra được không?” – Thùy Vân bình thản nói.

Anh vội buông 2 tay ra. Cô gái này sao có thể coi như không có gì như thế?

“Liệu... anh có thể cho ai là người giỏi công nghệ ... thân tín của mình send tất cả phim buổi tiệc đó cho tôi được không?”

“À... được...” – Lý Cảnh ngập ngừng – “Biết thự nhà tôi có tổng 8 camera nên chắc gửi hơi lâu”.

“Ok, tôi đợi.” – Thùy Vân tới bàn làm việc mở laptop lên đăng nhập và đưa Lý Cảnh – “Anh nói họ khẩn trương chút và đừng để người Bà Lam cử đi điều tra biết.”

“...” – anh máy móc nhận cái laptop của cô.

“Anh có thể lê lét cũng được. Dù sao căn nhà này không gian trống khá nhiều. Tuy nhiên không được ngồi lên nệm tôi. Tôi không chịu được mùi người khác.” – Cô lấy bóp tiền trong túi xách ra, quay lại nhìn anh – “Giờ khá trễ, chắc anh phải ở đây tới tối. Ăn gì không?”

Sao cô gái này thần nhiên thế? Như thể không có gì. Cô ấy quên hôm trước từng giận anh như thế nào? Cho anh ăn tát như thế nào sao?

“Tùy em.”

Thật ra Thùy Vân không quên chuyện xấu hổ hôm ấy. Cô có chút mất kiểm soát nhưng thực tình chuyện đó cô giận cả chém thớt đúng hơn. Thứ cô giận không phải là hành động mang ngu ngốc mang đậm chất dư tiền đó của anh ta mà là giận chính bản thân mình khi không theo kịp Thành Đạt. Cậu ấy lúc nào cũng làm cô kích động. Haiz. Mà thứ quan trọng nhất giờ là tính mạng cô và thành bại kế hoạch gần như hoàn hảo này. Kế sách cứu không phải là không có.

...

Lý Cảnh gặm miếng bánh mì khô khốc trong miệng. Khó nuốt quá. Liếc thấy cô gái bên cạnh đang tập trung xem mấy đoạn phim được gửi thành công. Nhìn tốc độ download này thì có nguy cơ anh ở đây tới sáng mai.

“Ngày nào em cũng ăn cái này hả?” – dù ở công ty hay tổ chức anh hay tham gia các cuộc họp nghiêm túc nhưng ngồi kể con gái mà im lặng căng thẳng thế này thì...

“Có khi thì cơm hộp.” – Thùy Vân đáp qua loa, cô ghét người ta làm phiền khi mình tập trung. Tốc độ download này thì khiến người ta ức chế mà phim camera này thực khiến người ta buồn ngủ.

“Sao em không nấu ăn. Thứ này ăn hoài không tốt đâu.” – anh cố nuốt cho hết miếng bánh cứng ngắt.

“Tôi không biết nấu ăn.” – Tên này nhiều lời thật. Cô nhìn chằm chằm đoạn phim hy vọng tìm được manh mối. Chỉ cần thấy được hân thì mọi thứ có thể giải quyết.

“...” - Ồ, thì ra cô ấy không biết nấu ăn. Anh liếc nhìn cô gái đang tập trung cao độ nhìn mấy đoạn phim tế nhạ này. Cuối cùng cô ấy định làm gì?

“À, sao mình ngu quá.” – cô quay qua nhìn Lý Cảnh – “Anh là con chủ tiệc mà. Anh có nắm được danh sách người tham gia và phóng viên không?”

“Tôi không phụ trách cái đó. Nếu em cần, tôi cho người gửi danh sách ngay” – Lý Cảnh nhìn Thùy Vân có chút khó hiểu.

“Anh kêu họ gửi qua ngay cho tôi. Anh đợi chút, tôi ra ngoài gọi điện.”

Thùy Vân vội lấy điện thoại bí mật gọi cho Thư Kỳ hỏi tên và tòa soạn người phóng viên hôm ấy ở buổi triển lãm. Hy vọng lần này cô may mắn. Chuyện cô và Thư Kỳ càng ít người biết càng tốt nên cô không muốn tên đó biết.

Nhìn danh sách trên màn hình thấy tên phóng viên và tên tòa soạn trùng khớp cái tên Thư Kỳ nhấn tin cho cô thì cô thở phào nhẹ nhõm. Ông trời cũng đứng về phía cô. May mà tập đoàn Thiên Lai này khá khoa trương mời khá nhiều ngôi sao giúp vui và cho nhiều tờ báo tham gia.

“Hôm trước tôi cứu anh 1 mạng dù không thực sự gọi là giúp nhưng nếu anh cứ để tâm thiếu nợ trong lòng thì cũng không hay” – Thùy Vân ngập ngừng nói – “một mạng trả một mạng. Anh giúp tôi chuyện hôm nay coi như chúng ta không ai nợ ai.”

Lý Cảnh nhíu mày nhìn Thùy Vân, vẫn khéo ăn khéo nói khiến người ta không thể từ chối như ngày nào.

“Em muốn gì?”

“Đầu tiên, điều tra giúp tôi tất cả nhân tình của Ngọc Sơn và từng hành động của Ngọc Phượng từ nhỏ đến lớn trong vòng 1 ngày. Chúng ta phải đi trước Lão bà bà đó trước 1 bước” – đúng đã 3 ngày rồi, không thể chậm nữa.

“Vậy thứ hai?” – Lý Cảnh bắt đầu hiểu kế hoạch của Thùy Vân.

“Liên hệ với người này, kêu anh ta viết 1 chuyên mục về họ và một bài của tôi viết buộc bên tạp chí đó đăng ngay sáng thứ Ba. Ngày mai là thứ Hai chúng ta phải gửi ngay. Nói anh ta không được làm chuyện dư thừa khi gặp người ngoài. Tôi nghĩ anh ta là 1 phóng viên tạp chí lá cải nếu có tin độc quyền chuyện tình đầy ân oán tình thù của đại gia thì hẳn cũng là tin hot đẩy danh tiếng anh ta lên. Sẽ không từ chối đâu.” – Thùy Vân biết kế hoạch này của cô nếu không có đại gia chống lưng thì khó mà làm. Ý trời khiến cô giúp tên Lý Cảnh này và khiến hẳn nợ cô 1 mạng.

“Được.” – Lý Cảnh trả lời dứt khoát, thực tế Thùy Vân chỉ cần nhờ anh giúp cô giải quyết thì anh sẽ dùng thế lực để nói chuyện thương lượng cho bà Ngọc Lam bỏ qua nhưng cách vòng vèo này thì nó triệt để hơn. Anh không cần nợ bà ta 1 ân tình.

Thật không ngờ, chỉ trong 1 ngày mà cô gái này nghĩ ra cách giải quyết nhanh như thế. Thái độ dứt khoát, bình tĩnh. Có một chút tiếc nuối khi cô theo con đường nghệ thuật, nếu không thì chắc chắn là 1 cánh tay đắc lực hỗ trợ anh trong công ty lẫn xã đoàn.

“Thôi được rồi, anh về đi. Có tin báo cho tôi.” – Thùy Vân nhìn anh thản nhiên nói – “Cho đến khi xong việc thì anh và tôi coi như không ai nợ ai.”

Lý Cảnh nhìn đồng hồ. Hơn 11 giờ đêm. Cô gái này phủ thật, lợi dụng xong vứt anh ngay.

“À, gần đây, anh chạy ra khu trung tâm thì có khá nhiều khách sạn đó.” – Thùy Vân lạnh lùng nói – “Tôi biết đêm rồi, cũng muốn giữ anh lại nhưng anh xem căn nhà này cấp 4 có 20m2 lại cô nam quả nữ thật không tiện cho tôi. Dù sao tôi cũng là con gái với thân phận anh đặc biệt thật không tiện”.

“Lại giọng điệu áp đặt người khác đó” – Lý Cảnh nghĩ thầm – “Cô gái này thật thích điều khiển người khác”.

“Thôi được rồi. Tôi đi trước.” – Anh thật sự không có lý do lưu lại nơi này.

11. Chương 9

“Thật không ngờ Ngọc Phượng lại là một con người thâm độc như thế?” – quần chúng 1 của công ty lên tiếng.

“Chúng ta đều nhìn lầm cô ta cả. Đúng là... “ - quần chúng 2 phụ họa.

“ Tờ báo còn nói mối tình đầu của sếp chúng ta bị cô đối xử kinh dị tới độ bị trầm cảm 1 thời gian nữa. Khi đó cô ta mới học lớp 11 mà kinh khủng thế rồi. “

“ Thì tuổi học sinh mà bị cô lập, bị quay clip quần áo bị xé nát rồi tung lên mạng thế thì dù tinh thần thép cũng...Bị ném đá cũng đủ chết. “

Thùy Vân giờ càng cảm nhận thêm thói đời. Ngày xưa chị chị em em thế mà khi Ngọc Phượng có chuyện thì người xôn xao nhất là các chị em tốt của cô ta.

“ Haiz... lý do mình không muốn sống cùng con người là đây. “ - cô nghĩ thầm. Giờ thì chắc Ngọc Phượng đang điên lên, chắc chương “ Máu “ sắp bắt đầu rồi. Nhắc Thư Kỳ càng phải nâng cao cảnh giác hơn, cô dù là người biết nắm tâm lý người nhưng dù sao thì chỉ là người bình thường, không thể hiểu được tâm thần người đang bị thù hận xâm chiếm nên thực không thể biết cô gái này sắp tới dùng thủ đoạn gì để ra tay.

“ Nhưng ... anh chàng Lý Cảnh này được việc đấy... “.

Mới tối thứ 2 mà các tin tức loại như “ Vì tình yêu mù quáng mà thiên kim tiểu thư ra tay thâm hiểm với các đối thủ “ hay “ Gương mặt thiện lương che giấu nội tâm độc ác “ ... tràn ngập internet cùng các mạng xã hội, sáng nay lại thêm 1 chuyên mục độc quyền của “ Tào lao Báo “ nữa. Đúng là không uống công xưa nay cô học hành chăm chỉ dù thành tích không nổi bật bằng ai. Tri thức đúng là vô giá.

A, nam chính tới rồi. Đến lúc vai của Thùy Vân vào sân khấu rồi.

...

“Em xin lỗi. Thực sự em không biết mọi thứ lại như thế này.”

Vừa bước vào phòng giám đốc, Thùy Vân đóng cửa lại và quỳ sụp lại ngay, cúi gầm mặt xuống đất dưới sự kinh ngạc của Ngọc Sơn. Cô biết hành động này có phần khoa trương nhưng cô không phải là người biết đóng phim. Cô không biết long lanh 2 dòng nước mắt hay tỏ ra trẻ con lừa tình. Đó là sự ưu ái ông trời dành cho người đẹp nếu cô áp dụng có phần kịch cỡm. Thôi, cách tốt nhất không cho anh thấy cái mặt đơ đơ của cô.

“Cô... cô làm gì thế?”

“Em... em không biết mọi chuyện lại nghiêm trọng thế này. Hôm hội chợ triển lãm ấy, em chỉ định tám chuyện cùng anh chàng phóng viên đó ...” – cô ngập ngừng – “nhưng không ngờ lỡ lời làm anh ta lại đánh hơi chuyện cô Thư Kỳ và cô Ngọc Phượng... thật tình em không cố ý.”

“Là cô sao?” - Ngọc Sơn thở dài. Anh biết mẹ anh định điều tra mọi thứ nhưng không ngờ kết quả là người bên cạnh anh.

“Em...em...không cố ý. Là do em không biết kiểm soát lời nói.” – Thùy Vân ngập ngừng đầy xúc động, đầu không ngẩng lên. Cô đang nhớ đến tình tiết bộ anime “Mộ đom đóm” để gặng ra nước mắt nhưng vô dụng. Thùy Vân đúng là không có tý năng khiếu nào trong nghề này mà. Thư Kỳ sao chưa xuất hiện? Định đợi cô quỳ tới bao lâu?

“A... sao... chuyện gì thế!” – Thư Kỳ vừa mở cửa ra thấy cảnh tượng sắc mùi cổ trang này thì thốt lên tiếng kinh ngạc.

“Chuyện ồn ào này là do cô ta làm phóng viên đánh hơi...” – Ngọc Sơn gằn giọng.

“Là... là cô...” – Thư Kỳ giọng không nén tức giận - “Mấy nghe lén trong túi xách của tôi là cô làm sao?”

“Không... không... tôi không biết gì hết... tôi chỉ nói anh ta chuyện cô giật chồng sắp cưới của cô Phượng thôi.” - Thùy Vân lắp bắp, mặt vẫn không ngẩng lên.

“Hả? Tôi giật chồng?” – Thư Kỳ trợn mắt hung dữ - “tôi... cô hết muốn sống rồi!” – cô lấy tay nắm kéo Thùy Vân lên, đẩy vào tường và tát cô một cách hơi khoa trương trước mặt người yêu mình, tất nhiên cô cố hết sức để hạn chế sát thương cho người bạn thân của mình - “Đù má, thằng này sao không phối hợp thế này. Mình không muốn làm Thùy Vân đau tý nào.”

“Đúng là nữ ác phụ xuất sắc nhất. Đáng lẽ cô gái này nên đóng phim” – Thùy Vân thâm nghĩ.

“Được rồi. Cô đi đi. Còn em đừng nóng nảy như thế, đằng nào cô ấy chỉ ... không cố ý.” – Ngọc Sơn thật không muốn thấy cảnh này.

Lời nói như cởi tấm lòng. Hai cô gái thoáng nhìn nhau nhẹ lòng.

“Tôi đi đây...” – Thùy Vân cúi đầu xuống bỏ đi ra ngoài. Làm diễn viên thật khó quá.

...

“Là do một phóng viên làm ? “ - bà Ngọc Lam thật không ngờ kết quả bất ngờ như thế này.

“ Đúng thế, theo tôi điều tra thì người này đánh hơi chuyện cậu chủ hôm triển lãm thiết kế vừa rồi nên bí mật điều tra, gán mấy nghe lén vào túi xách cô Thư Kỳ, làm mọi chuyện ồn ào để gây chú ý dư luận để đẩy tên tuổi mình lên. “

“ Thôi được rồi. “ - Bà Lam lạnh lùng nói. Phải chăng bà quá đa nghi, cô gái Thư Kỳ này dù nóng nảy, làm người người ghét nhưng không phải là dạng thâm độc hay thông minh đủ để làm chuyện này.

Bà ngã người xuống. Nhắm mắt lại nhớ hình ảnh cô bảo vệ người phụ nữ thiếu nợ hôm ấy.

“ Tên phóng viên cần... “

“ Không cần đâu. Giờ đang ồn ào, hấn có chuyện gì thì chúng ta phiền lắm. Anh đi đi. “

Có lẽ bà già rồi.

...

“ Tôi đã làm theo ý thiếu gia. Tung tin đồn là cậu Cả liên kết mấy xã đoàn lớn của khu vực Đông Nam Á» - Trần Hùng giọng báo cáo đều đều.

“ Chắc chắn đến tai mấy lão già kia và cơ quan chức năng ? “

“ Vâng. Bọn họ không để yên đâu.”

“ Tốt lắm. “

“ ... “

“ Còn chuyện tên phóng viên Tào lao Báo ? “

“ Hấn biết thân biết phận, sẽ biết cân nhắc lời nói. Còn đám người bà Ngọc Lam thì tin hoàn toàn tin tức chúng ta cố tình tung ra. “

“ Thôi ông đi đi. Việc đã làm tuyệt không nhắc lại. “

“ Tôi hiểu. “ - Ông Hùng cúi đầu lui đi.

Lý Cảnh đột nhiên nhin cười không được, anh nhớ lại lời nói của Thùy Vân khi kết thúc tiệc.

“ Chuyện đã làm không nên nhắc lại. “

Đúng là thú vị. Thật đây là 1 cô gái bình thường? Đối với anh, Thùy Vân đúng là 1 đóa hoa độc. Đóa hoa nếu ở thế giới ngầm này không nở bên cạnh anh thì anh tuyệt không thể để sinh trưởng, phải diệt tận gốc từ ban đầu. Cô ấy theo nghệ thuật hóa ra là 1 chuyện may mắn với anh.

...

“ Thư Kỳ, mày khiến tao thân bại danh liệt thế này. Tao không tha cho mày đâu. “ - Ngọc Phương ánh mắt điên cuồng cầm con dao trong tay. Cô chưa bao giờ nhục như thế này.

...

“ Cô không sao chứ ? Tôi không muốn nặng tay thế đâu. “ - Thư Kỳ cầm trứng gà xoa vào mặt của Thùy Vân. Có chút đau lòng.

“ Cô đừng ủy mị như thế chứ ! “ - Thùy Vân lấy tay kéo cái trứng trên tay Thư Kỳ xuống – “ Cứu được cái mạng thì 1 cái tát có xá gì. “

“ Nhưng... “ - Thư Kỳ 2 mắt long lanh nhìn Thùy Vân.

Thùy Vân thật không hiểu nổi. Cô có phải lesbian đâu mà cô ta chơi màn đôi mắt mèo con này. Mà người đẹp đúng là làm cái quái gì thì cũng đẹp.

“ Mà sao cô tự tiện không xin phép tôi mà đến nhà tôi “ - Thùy Vân cảm thấy cô gái này thật không biết điều – “ Tôi nói cô đang ở tình trạng báo động đỏ mà. Không có gì đừng đi lang bang 1 mình.”

“ Nhưng... “ - Thư Kỳ có ý tốt mà...

Thùy Vân nhìn đồng hồ.

“ Hơn 7h rồi, để tôi đưa cô về. Cô nhớ đi đâu thì phải kéo ít nhất 1 ai khác theo để có gì có người giúp. Không được như hôm nay, đi lang bang 1 mình. Mà khu nhà tôi thuộc hàng siêu thanh tĩnh nữa.”

Vừa dắt xe khỏi nhà thì Thùy Vân thấy ngay 1 ánh sáng khi lướt qua.

Con chó điên chuẩn bị cắn rồi.

Cô nhanh chóng, bỏ xe xuống. Nhảy qua đứng cạnh Thư Kỳ. Đúng là chương tiếp theo là “ Máu “ nhưng tuyệt không có 2 từ “ Mạng người “.

Người đàn bà trước mặt đầu tóc rối bời, ánh mắt điên loạn, tay cầm 1 con dao sát lạnh.

Ồ thiếu 1 cái khẩu trang là đúng chuẩn “Liệt khẩu nữ nhân” (một nhân vật khá nổi tiếng trong Urban Legend của Nhật). Dù biết tình thế này không nên phân tâm nhưng hình ảnh này giống như mô tả thật.

“ Để cô ta đâm nhưng không được để trúng nơi hiểm. “ - cô thì thầm bên tai Thư Kỳ.

“ Hả ? “ - Thư Kỳ nghe lộn không ? Để cô ta đâm.

“ Tin tôi đi. “

Ngọc Phượng cười điên dại nhìn 2 người phụ nữ trước mặt, cô cầm con dao lao tới quyết chí giết Thư Kỳ. Đột nhiên, 2 cô gái tách ra, cô điên cuồng lao về hướng Thư Kỳ, đưa dao lao tới sống cô lưng đối thủ mình. Cô không có được thì không ai được có. Bất ngờ Thư Kỳ trượt ngã thoát mũi dao của cô. Ha ha, trời cũng muốn cô giết con nhỏ này. Cô quay người lại, nhanh chóng lao mũi dao về ngực con đàn bà này.

“ Phập “ - máu đỏ chảy từng giọt xuống. Ngọc Phượng có cảm giác khoan khoái, máu chảy rồi. Máu con bé chảy rồi. Bất giác cô làm rơi con dao xuống.

“ Á... “ - Thư Kỳ đưa tay đỡ mũi dao của con điên trước mặt. Đau quá, cánh tay của cô máu chảy từng giọt. Sao không có cảm giác gì thế này ? Sao máu cứ chảy thế này ?

“ Đủ rồi. “ Thùy Vân lạnh lùng dùng khuỷu tay đánh ngay cổ Ngọc Phượng làm cô nằng ngã xuống bất tỉnh. Vỡ kịch ngừng ở đây được rồi.

“ Cô ta có chết không ? “ - Thư Kỳ kinh ngạc trước hành động này của quân sư mình – “ Á... “ - cô bắt đầu cảm giác được sự đau đớn.

“ Chỉ đánh ngay huyết làm bất tỉnh thôi. Tôi đưa cô đi bệnh viện. “

“ Đau quá...mà chị biết điểm huyết sao ? Á... mà thôi đi đi... tôi đau quá. “ - Thư Kỳ nhắm mắt không dám nhìn cánh tay đầy máu.

“ Cô làm như phim kiếm hiệp sao ? Ngày trước tôi có học chút aikido nên được sensei dạy chút ít huyết chính và cấu tạo khớp xương để phòng sau này tự vệ và vì tính chất công việc nên có tìm hiểu đôi chút...Mà cô là nhà thiết kế đáng ra không được lấy tay phải ra đỡ chứ ? “ - Thùy Vân lạnh lùng móc điện thoại gọi cảnh sát.

“ Công việc gì mà tìm hiểu cái này... “ - Thư Kỳ quên mất cái tay của mình, nhiều chuyện hỏi.

“ Cô ồn ào quá. “ - Thùy Vân đầu thế nói công việc ngầm - tác giả truyện tranh của cô không phải đơn giản. Phải tìm tư liệu rất nhiều mà nếu tiểu thuyết thì chỉ dùng chữ còn truyện tranh thì ngoài lời thoại còn có tranh. Mọi thứ phải chính xác nên cô ngày trước ở thành phố không ngại vào thư viện công đồng mượn cuốn cấu tạo huyết vị con người để hoàn thành project lúc ấy của mình. Với 1 con người có máu buồn chán như cô thì đây là 1 công việc khá tuyệt và đầy tính thách thức.

Thư Kỳ chỉ biết im lặng, ngoan ngoãn nghe lời Thùy Vân. Sau khi báo cảnh sát xong, Thùy Vân nhanh chóng chạy đi nhà hàng xóm cách 1 con đường (---) nhờ họ giúp trói chặt Ngọc Phượng và chở Thư Kỳ đi bệnh viện. Còn cô thì ở lại trông coi cô gái điên đang bị trói chặt này chờ cảnh sát tới giải quyết, dù sao cô cũng nên cho họ lời khai.

Cái khu vắng vẻ và thanh tĩnh này bỗng nhiên ồn ào hẳn ra. Trước là băng giang hồ, sau là màn đánh ghen đẫm máu. Thùy Vân thiết nghĩ cô sắp phải chuyển nhà nữa rồi. Nơi này không yên tĩnh nữa.

Chuyện sau đó ? Tất nhiên anh chàng công tử bột Ngọc Sơn khi vừa biết sự kiện đó thì chạy tới bệnh viện và sau đó cũng chiều hết mực Thư Kỳ. Hôn ước kia chính thức phá bỏ. bà Ngọc Lam không kỳ thị cô con dâu đánh đá này nữa. Còn tình yêu chóng vánh 2 tháng đó kéo dài bao lâu ? Có trời mới biết. Thùy Vân

chỉ chịu trách nhiệm giúp Thư Kỳ giành được người yêu còn giữ và duy trì tình yêu này hay không tuyệt không liên quan đến cô.

[Tình yêu “ mưa nhanh chóng tạnh “ là quy luật tất yếu. Tuy nhiên, để duy trì thứ mưa rào này kéo dài nhanh hơn thì không phải không có cách. Chỉ cần 1 chút xúc tác, 1 chút kịch tính bùng nổ kiểu phim truyền hình và 1 chút khó khăn ngăn trở sẽ thổi bùng tình yêu tuổi trẻ này to và mãnh liệt hơn. Chính vì thế, “ Máu “ là chương quan trọng nhất của vở kịch này. Chuyện tiếp theo, tùy các diễn viên thôi.]

Cuối cùng, Thùy Vân đã có thể ngồi trên bàn làm việc tập trung chuyên môn được rồi.

12. Chương 10

Nhìn cô gái trước mặt tay chân bị trói chặt, ánh mắt ngây dại nhìn cô, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Anh Sơn là của tôi... Không ai được giành với tôi cả.”

Thùy Vân không thể nén được tiếng thở dài. Cô biết Ngọc Phượng sau khi bị đưa đến đồn cảnh sát thì được gia đình bảo lãnh đem về chăm sóc do bị tâm thần. Con người ta có thể vì yêu và hận mà điên dại đến thế này sao ?

“ Có đáng không ? “ - Cô khẽ nói – “ vì một người đàn ông không hề quan tâm mà đánh mất chính mình có đáng không ? “

“ Anh ấy là của tôi. Thư Kỳ mà không giành lại với tao đâu. “ - Ngọc Phượng không ngừng lẩm bẩm – “ Chúng tao là thanh mai trúc mã từ nhỏ... không ai chia cắt được. “

Thùy Vân cúi sát tai Ngọc Phượng khẽ nói.

“ Kể thực sự phá hoại cô và Ngọc Sơn chính là tôi. “

“ Mày, mày là Thư Kỳ... mày giành anh Sơn với tao. “ - Ngọc Phượng định giơ tay ra nắm lấy Thùy Vân nhưng bị mấy sợi dây trói giữ lại, cô giãy giụa liên tục.

“ Một tên đàn ông ngay cả đến thăm cô cũng không. Một người ngay cả khi ở bên cạnh cô từ nhỏ nhưng lại vô tình đến thế liệu có đáng để cô gửi gắm cả đời ? “ - Thùy Vân nhìn quanh căn phòng tiện nghi này, cha mẹ cô gái này thực sự quan tâm cô, lấy nệm lót cả căn phòng, giấu hết các thứ nguy hiểm đi – “ Vì một tên phụ bạc, liệu có đáng để cô quên đi tình cảm cha mẹ dành cho mình ? “

Cô gái điên loạn trước mặt vẫn không ngừng giãy giụa, không hiểu Thùy Vân nói gì. Cô tự thấy mình còn điên hơn cô gái này, sao lại nói lý cùng 1 cô gái tâm thần.

Cái giá này dành cho một kẻ yêu hết mình như Ngọc Phượng liệu có quá đắt ?

Không. Có thể sớm không dính dáng tới một tên bạc tình như Ngọc Sơn, một kẻ toan tính như Ngọc Lam chính là may mắn của Ngọc Phượng. Cô ấy rồi sẽ hồi phục. Sẽ có cuộc sống mới. Một cô gái dám yêu dám hận như Ngọc Phượng đáng có 1 người yêu mình chân thành hơn tên công tử kia.

Thùy Vân đứng dậy, cầm túi xách bỏ đi, trước khi đi cô quay lại nói :

“ Một tình yêu được xây dựng từ thủ đoạn toan tính có thực sự là 1 tình yêu ? “

Một tiếng khóc nức vang lên.

...

“ Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Quý khách vui lòng gọi lại sau “

Lý Cảnh lấy tay gạt màn hình tắt điện thoại. Anh đã ngồi đợi trước nhà trọ của Thùy Vân hơn 2 tiếng như 1 thằng ngốc. Chiều nay anh đến công ty tìm cô thì họ báo cô xin nghỉ việc rồi. Đến khi đến nhà thì cô ấy khóa cửa đi mất, gọi điện không được.

Thật không hiểu nổi. Anh mới giải quyết chuyện bà Ngọc Lam xong tưởng mọi chuyện kết thúc thế mà đọc báo lại biết chuyện cô tiểu thư Ngọc Phượng hóa điên giết tình địch tại khu vực này. Hết bà già kia lại tới

cô gái điên này. Cuộc sống cô nàng này còn phong phú hơn cuộc sống của 1 người lặn lội giang hồ mấy chục năm như anh nữa.

Lý Cảnh vừa dựa người vào ghế định chớp mắt nghỉ ngơi 1 chút thì thấy Thùy Vân từ đằng xa đang đi bộ về nhà. Anh vội bước ra khỏi xe chào cô ấy.

“ Chào “ - Đáp lại lời chào của anh chỉ là tiếng đáp lại cụt ngủn.

“ Em không sao chứ ? Anh đến công ty mới biết em xin nghỉ. “

“ Anh thấy đó, tay chân còn đủ. “ - Thùy Vân thờ ơ đáp, hiện giờ cô thật mệt mỏi chỉ muốn lao ngay về nhà đánh 1 giấc.

“ Tại sao em nghỉ việc ? Có chuyện gì không? Bà già ấy phát hiện gì sao?” Lý Cảnh hỏi liên hồi.

“Éo liên quan anh. Không. Nếu bà già đó biết thì tôi không đứng đây nói cùng anh đâu.” – Cô đáp rành rọt.

“Em...” – Lý Cảnh thật không thể không bực cách ăn nói của cô gái này. Anh từng tiếp xúc nhiều loại đàn bà, loại ăn nói thô lỗ, đánh đá hơn không ít nhưng khiến anh nóng giận thì không có ai ngoài Thùy Vân.

“Do tôi tiếng Việt quá tệ hay vốn từ vựng anh quá ít” – Thùy Vân mấy đêm nay chạy deadline mấy dự án cô nhận làm thêm nên không ngủ đủ giấc lại thêm chuyện vừa thấy ở nhà Ngọc Phượng nữa nên không có tâm trạng nói nhảm – “tôi giúp anh, anh giúp tôi.Giờ không ai nợ ai, Ok?”

“Tôi đến không phải dưới tư cách người nợ ơn” – Lý Cảnh ngập ngừng, tại sao giờ anh cứ có cảm giác mình là 1 cô gái 17 ấp úng khi gặp người yêu thế này – “Tôi đến dưới tư cách người muốn theo đuổi em. Tôi quan tâm đến em.”

“Ừm, cảm ơn..” – Thùy Vân thờ ơ trả lời. Tay cầm chìa khóa mở cửa.

Ít nhất cô ấy phải phản ứng chút gì chứ? Sao lại “Ừm” nhẹ nhàng như thế? Một chút ngạc nhiên cũng không có? Lý Cảnh không hiểu nổi.

“RÀMMMM”.

Cánh cửa sập lại trước khi anh định thần lại. Anh nhanh chóng trấn tĩnh lại.

“Tiiinnnn...Tinnnn....Tiiinnnn...” – Lý Cảnh bấm chuông liên tục.

Thùy Vân mở cửa ra, gương mặt đầy bất mãn “Anh hai, tôi không quan tâm kinh tế giờ như thế nào. Ngành tài chính lên xuống ra sao mà anh quá có thời gian đi của gái như thế này. Tính đi tính lại đi đi về về 1 lần ngón nửa ngày của anh mà đúng không?” – cô thở dài – “Tôi không sinh ra ngậm chìa khóa vàng như anh. Tôi còn làm việc kiếm tiền nữa, Nói thật mấy đêm nay tôi không ngủ được. Muốn của gái thì lần sau ha.”

Không để anh nói tiếng nào, cô đóng sập cửa 1 lần nữa. Lý Cảnh không thể nhịn được nữa. Cô gái này được nuông chiều quá quen rồi.

“Tiiinnnn...Tinnnn...Tinnnn...”

Gương mặt Thùy Vân cực kỳ khó coi nhìn anh. Cô định nói gì đó thì bị anh nói chặn lại.

“Em im lặng nghe tôi nói! Đừng có bất lịch sự thế chứ”

“Ok, mà nãy anh nói muốn theo đuổi tôi đúng không? Vậy anh có chút tình cảm với tôi đúng không?”

“Ừ. Thì sao?”

“Vậy quan tâm sức khỏe người mình thích cũng là chính đáng đúng kg? Hiện giờ tôi mệt muốn đi ngủ. Anh nên quan tâm tôi chứ! Ok?”

Nói xong cô định kéo sập cửa lại ngay nhưng bị bàn tay Lý Cảnh giữ lại. Anh lấy chân đá cửa ra trước khi cô kịp có bất kỳ phản ứng gì.

“Em đừng làm tôi nổi giận.”

“Địch...” – Thùy Vân hơi chột dạ. Luận đánh nhau, cái võ công cơ bản mèo cào của cô chỉ tác dụng khi có hung khí hoặc đánh nhau cùng đàn bà mà hiện giờ con dao cô không mang theo ở đây. Luận xài lý, mấy cái lý lẽ của cô chỉ thích hợp cho người có lý trí, với người đang điên thì không khả thi. Cô để mặc Lý Cảnh kéo tay vào nhà. Bây giờ hẳn có làm gì cô thì cô cũng bó tay. Giờ phải tìm mọi cách tới cái bàn làm việc lấy con dao cắm ở chỗ cắm bút hoặc dụ hẳn ra ngoài.

Chưa kịp tận hưởng cảm giác Thùy Vân để yên cho anh lôi kéo thì Lý Cảnh đã chứng kiến 1 cảnh tượng kinh hoàng khi bước vào nhà. Sàn nhà như 1 bãi rác với đầy sách, giấy, bút viết, vỏ mì gói và mấy chai nước lã lốc. Đây là nơi ở của 1 cô gái đây sao? Mỗi lần anh gặp cô sao đều được tặng 1 bất ngờ thế này? Mắt anh dừng lại ở 1 gói mì đang mở bên cạnh 1 tập bản thảo chỉ chít chữ và 1 cuốn từ điển đang mở trên sàn nhà.

“Em... hai ba ngày nay em sống như này sao?” – Lý Cảnh quay lại hỏi cô gái đang ngoan ngoãn để mình cầm tay.

“Thì sao chứ.” – cô lạnh nhạt đáp lại. Ngủ còn không có thời gian thì lấy đâu ra thời gian dọn dẹp nhà cửa. Xong tháng này là cô thoát rồi.

“Đi ngay cho tôi.” – anh kéo tay cô ra khỏi nhà – “Không thể để em sống như thế được.”

“What? Anh điên à? Tôi sống sao kệ bà tôi. ” – Thùy Vân rất muốn phát ra lời như thế nhưng biết mình đang ở thế yếu nên cố nhịn.

“Đau...đau quá!” – Thùy Vân rên lên, không cưỡng được thì nhu vậy. Mà cô khẳng định lại mình cực ghét cách nắm cổ tay kéo xoành xoạch ép buộc sắc mùi Hàn Xẻng này. Chỉ có mấy thằng đàn ông ấu trĩ muốn chứng tỏ mình với mấy đứa gái mới lớn mới áp dụng cách này, đàn ông chân chính sẽ không bao giờ ép buộc người khác.

“À...” – Lý Cảnh thấy tay mình nắm cổ tay hơi siết quá thì nhanh chóng thả lỏng tay nhưng nhất quyết không thả tay cô. Cô gái này là 1 kẻ không lường được.

“Tôi muốn lấy dụng cụ vẽ theo.” – cô quay mặt tránh ánh nhìn của tên đàn ông này. Thật ra Thùy Vân muốn dùng ánh mắt mèo con của Thư Kỳ hay ánh mắt long lanh sương của Ngọc Phượng lắm nhưng cô mà xài thì giả tạo quá, kéo phản tác dụng thôi thì xài tsundere kể vậy.

(Tsundere là dạng ngoài mặt lạnh trong lòng thì ấm. Con gái tỏ vẻ lạnh lùng, ngang bướng nhưng bên trong xấu hổ, mềm yếu).

“Ừ, thôi được.” – Lý Cảnh nhất quyết không thả tay cô – “Tôi đi cùng em.”

“Ừ.”

Thùy Vân ngoan ngoãn nghe theo, lôi Lý Cảnh tới bàn làm việc. Định giả vờ tắt cả giấy, bút, tất nhiên linh con dao trên bàn luôn thì bị hắn chặn lại. Tên này nhanh chóng cầm con dao ném đi trước ánh mắt kinh ngạc của cô.

“Thứ này nguy hiểm. Tôi thấy em xài mấy lần rồi nên cẩn thận tốt hơn.” – Lý Cảnh nhìn Thùy Vân cười đắc thắng.

“Ừ, tùy anh thôi.” – cô nhanh chóng bình tĩnh lại, cười đáp lại hắn. Hình như tên này không biết bút chì cũng là 1 hung khí thì phải?

Nhanh như cắt, Thùy Vân lấy hết sức kéo tay anh ra và chop 1 cây bút chì tấn công anh. Thật sự cô gái này không biết nghe lời. Một người được đào tạo từ nhỏ như anh sao không biết được ý định tấn công của cô. Lý Cảnh mau chóng né đường tấn công của cô. Bất ngờ.

“Ừ... em thật...thâm hiểm.” – anh thấy đau điếng ở hạ bộ. Vội lấy tay ôm ngay chỗ không nên bị tấn công nhất của đàn ông. Anh ngã xuống sàn nhà.

Thùy Vân bước đến trước mặt Lý Cảnh cười đắc thắng, nâng cằm anh lên.

“Cùng đi học thêm mấy khóa nữa đi rồi hãy tìm chị đây chơi trò soái ca này nhé.”

Đoạn cô đá anh khỏi nhà, mĩa mai cười rồi nhanh chóng đóng cửa cái rầm lại.

Đúng là 1 cô gái khó đối phó. Biết xài dương Đông kích Tây tấn công anh nữa. Chết tiệt, giờ anh chả còn sức đâu mà lo cho cách sinh hoạt của cô ta. Bản thân còn lo chưa xong. Ra tay thâm độc thật.

13. Chương 11

“Bên biên tập duyệt bản thảo của em rồi. Bên anh có vài light novel trình thám khác, em có thầu không? Anh chuyển qua cho em.”

“Thôi được rồi. Anh cho em thử tí đi. Bên anh lúc nào cũng chơi hàng gấp không à. Bản thảo này em thức trắng cả tháng mới xong đó.” – Thùy Vân than thở - “mà hàng anh giao em chưa quá. Thuật ngữ khoa học không. Em lật muốn nát cái từ điển cộng thêm mua mấy cuốn sách chuyên ngành nữa. Thật không biết tiền công nhiều mà em thấy chi nhiều quá rồi đó.”

“Ha ha... không phải em muốn thách thức sao?”

“Thách thức chứ không phải giết người. Mà chúng ta hiểu nhau mà. Anh kêu bên kế toán thanh toán sớm cho em đi. Lần nào cũng cả tháng mới thấy tiền.” – cô vào vấn đề chính.

“Ha ha ha... anh sẽ hồi họ. Mà em lần nào làm cho anh cũng hưởng chế độ tốt hơn dịch giả khác mà.”

“Cái này là cứu đói đó anh hai.” – Đúng là lần nào cô cũng được thưởng nóng thêm không ít. Thôi cứ kỳ kèo.

“A...a... anh không nghe gì hết... chắc mất sóng rồi... thôi bye em nha. Nếu thầu tiếp anh cho em chọn luôn. Hàng nóng cả đó.” – tiếng nói nhỏ dần rồi tắt luôn.

“Lại chơi trò mất sóng.” – cô thở dài – “có 1 chiêu xài hoài.”

Thôi kệ, nếu tên biên tập viên khỉ gió này nói là có thưởng chế độ thì chắc lần này cũng kha khá. Cô cũng chả gấp, lương tích góp còn. Công việc này dù làm bị dí deadline sát đít, lần nào làm xong 1 cuốn cô cũng phải ngủ dưỡng sức cả tuần nhưng được cái tích góp kiến thức nhiều, cho cô cơ hội không làm mai một ngoại ngữ và có tính thách thức không quá tẻ nhạt. Hơn nữa lương khá ok và khi dịch cái light novel này cô đã có ý tưởng cho project sắp tới của cô.

“Haiz, ngủ xong tỉnh tiếp. Lần nào cũng phải nghỉ lấy sức 1 tuần mà mình chỉ mới ngủ có 2 ngày.” – Thùy Vân quyết định nằm dài trên cái bãi rác này luôn.

“Tít...tít...tít....”

“Khốn thật, ai gọi làm phiền thế này.” - cô cực ghét ai làm phiền khi mình đang buồn ngủ.

Thùy Vân quơ tay chop cái điện thoại kề bên. Nhìn lên màn hình thì thấy tên Kiều My – con bạn thân tốt của cô.

“Hi...”

“Này, sao tôi gọi cậu cho cậu liên tục cả 2 tuần nay không được hả? Tưởng chết rồi chứ?”

Kiều My đầu bên kia cần nhần. Nhiều khi cô tưởng con nhỏ này là mẹ cô đó chứ.

“Cậu biết khi tôi tập trung chạy deadline là không điện thoại, điện thiếc gì hết mà. Nếu cậu gọi chỉ để cần nhần thì thôi nha.”

“Ê... 2 tháng nay không gặp. Khi nào tôi gặp cậu được.”

“Không biết. Có gì cứ viber đi. Ok?”

“Không, có nhiều chuyện tôi muốn nói cùng cậu.” – giọng nói bên kia khẩn thiết.

“Bị thằng đó đá hả? Hay nhà có chuyện gì?” – cô châm chọc, đây là đặc quyền chỉ có ở BFF (best friend forever) mà, có thể châm chọc bất cứ lúc nào mà không lo đối phương giận hờn vu vơ.

“Cậu đừng thúi miệng quá nha.” – giọng bên kia giận dữ – “chỉ là tôi nghe anh Minh nói cậu và Lý Cảnh...”

A, thì ra là nhiều chuyện. Bạn tốt thế đấy, gọi không thêm hỏi thăm sức khỏe con bạn chết chưa mà tám chuyện thiên hạ.

“ Là do lâu ngày không liên lạc nên tần số chúng ta lệch pha nhau hay là cậu xem ba cái phim tình cảm nhiều quá hả ? “ - Kiều My là 1 đứa con gái thực tế mà sao hôm nay tự dưng nổi máu nữ nhi thường tình thế này.

“ Này, cậu 24 rồi đó. Chưa có 1 mảnh tình vắt vai thôi thì hốt đại đi. “

“ Này, bởi tôi nói cậu đừng xem ba cái phim Hàn Xêng hay ba cái shoujo manga nhiều quá mà. Ba cái thằng hay ăn bào ngư, sơn hào hải vị nhiều quá đột nhiên được ăn trứng muối sẽ nổi húng nhất thời thôi mà đặc biệt dạng chưa có cái mình muốn nữa thì sẽ ngộ nhận nhanh hơn. “ - đây là lý do Thùy Vân không hề kinh ngạc trước lời nói nhảm của tên dư thời gian đó - “ Dạ dày mấy đứa đó được điều chỉnh ăn ba cái đồ mắc tiền quen rồi nên vài bữa đâu lại vào đấy thôi. “

“ Nhưng có ngoại lệ chứ... tôi và anh Minh đó... Anh ấy đúng chuẩn nam chính perfect của shoujo manga đó...” - giọng Kiều My ngập ngừng, đầy xấu hổ.

Đúng là mèo khen mèo dài đuôi.

“ Đúng là cậu chân không dài 1 mét 8, ngực A cup, mặt không V-line nhưng... “

“ Này, ngưng trò xỉa xối tôi nha. “

“ Ồ, có tiến bộ. Chuyện tôi thì tôi tự biết tính. Không có gì bye nha. Có gì 1 tuần sau gọi tôi tiếp chuyện cho. “

Thùy Vân tắt nguồn điện thoại 1 cách dứt khoát, không cho đối phương kịp phản ứng. Chết mà muốn ngủ thì có là quỷ satan ngồi cạnh cũng mặc kệ. Sau khi nghỉ ngơi cô còn 1 trận chiến phải đối mặt nữa.

...

“ Chuyến hàng vừa rồi quá 2/3 đã bị đánh chìm xuống biển. Còn lại gần như bị hải quan nắm lại. “

“ Dù sao cũng không thể để chuyện này ảnh hưởng đến việc làm ăn của chúng ta. “ - Lý Cảnh nhìn Trần Hùng đầy ẩn ý.

“ Vâng. Theo ý thiếu gia»

Dù không hẳn tâm hy sinh đường dây C do Lý Thanh nắm nhưng vì đại cuộc đành thế vậy. Chỉ trách họ quá xui xẻo khi theo 1 kẻ hữu dũng vô mưu.

“ Tiếc thật, bên đó làm ăn khá tốt. “ - Lý Cảnh chép miệng – “ nhưng dù sao cái cũ có đi thì cái mới mới đến chứ “ - anh mỉm cười với Trần Hùng.

“ Tôi sẽ giải quyết cẩn thận không để ảnh hưởng đến đến các đường dây khác. “

“ Ít nhất, kế hoạch đổi mới của tôi nhờ việc này sẽ thuận lợi hơn. “

“ Vâng. “ - người trợ thủ trả lời 1 cách chuyên nghiệp.

“ Cả tháng nay vì việc này. Tôi thật không nghỉ ngơi. Hai ngày tiếp theo ông sắp xếp tôi nghỉ đi. “

“ Vâng ! Xin người cẩn thận “ - Trần Hùng biết thiếu gia ông định đi đâu. Thật tình ông không hiểu nổi cô Thùy Vân kia có sức mạnh gì mà lần nào người gặp cô ta không có chuyện đổ máu thì cũng bị thương. Nhất là sau vụ lần trước, ông phải đích thân xuống đó đón cậu ấy... Đúng là ra tay nặng thật. Dù sao người cũng được ông chủ đào tạo từ nhỏ làm người thừa kế sao lại thua 1 đứa con gái như thế ?

...

Nhìn bản name và thiết kế nhân vật cho kịch bản cô mới nghĩ ra sau khi dịch cuốn light novel kia, Thùy Vân không khỏi hài lòng. Cô hài lòng đến mức xé bỏ 35 trang truyện hoàn thiện cũ không một chút do dự.

Câu chuyện kể về 1 thế giới zombie như “ Walking Dead “, nơi đó zombie thống trị khắp nơi nhưng vẫn còn 1 số nơi thuộc lãnh thổ con người. Một nhà khoa học đã tiến hành cấy ghép trái tim con trai mới chết của mình vào 1 con zombie cùng tuổi. Sau khi tỉnh lại, cậu bé zombie có trái tim con người đó phải sống 1 cuộc sống không phải người cũng không phải zombie. Nhờ 1 lần cứu người dân của 1 ngôi làng, cậu bé được con người dần chấp nhận và cho phép tham gia huấn luyện chống zombie cùng con người và cuộc chiến bắt đầu. Sau này, cậu bé ngoài chiến đấu trên các đấu trường sinh tử còn phải tự đấu tranh nội tâm giữa trái tim con người và bản chất zombie.

“ Tôi đang đuổi theo cậu đó. “ - cô không ngừng tay vẽ liên tục.

Cô mỉm cười. Lần này Thùy Vân quyết định đặt cược viết 1 bản bằng tiếng Nhật hoàn toàn để gửi thẳng Shueisha. Cô đã nói Thành Đạt là cô sẽ bằng mọi giá đến đó trước cậu ta kể cả đi học hơn 4 năm đến đạt được cái bằng N2 này. Một tác giả biết sử dụng tiếng Nhật sẽ thuận lợi hơn nhiều nếu muốn tấn công thị trường khốc liệt này.

...

“ Kịch bản này quả thật rất tuyệt vời. “ - Tiến Khoa không giấu sự kinh ngạc khi xem bản name của Thành Đạt.

“ Hôm qua đang xem 1 bộ phim kinh dị, em chợt nghĩ ra. “ - Thành Đạt đưa mấy bản thiết kế nhân vật anh vừa thiết kế cho sự phụ mình.

Tiến Khoa tập trung nhìn bản thiết kế và name, anh không muốn bỏ lỡ thứ gì cả. Cậu nhóc này đúng là tài năng 10 năm có 1. Trình độ này thật không thua gì họa sĩ bên Nhật. Anh quay lên nhìn thẳng mặt Thành Đạt nói 1 cách dứt khoát.

“ Thiết kế kịch bản này thành oneshot 50 trang và hoàn thành ngay cho anh trong vòng 1 tháng. Sắp tới anh có chuyện qua Nhật, anh sẽ gửi kịch bản này cho họ. “

“ Ok. “ - Thành Đạt bình thản đáp. Anh không hề ngạc nhiên vì anh tự tin kịch bản này.

“ Em cứ tiến bộ tốc độ này thì đúng là tội cho Thùy Vân thật. “ - Tiến Khoa nhìn cậu học trò mình cười – “ con bé đuổi theo em cả tám chín năm rồi. “

“ Em vẽ là do em thích. Không phải để hơn thua bất kỳ ai cả.” – Thành Đạt không nén tiếng thở dài – “Đến bao giờ cậu ấy mới hiểu là cậu ấy nên sáng tác vì bản thân chứ không phải vì em.”

Tiến Khoa đứng lên đưa tay xoa đầu cậu học trò của mình mỉm cười. Thành nhóc này nhìn thì vô tâm không biết cư xử nhưng thực ra là người thấu đáo hơn bất kỳ ai.

...

Bấm chuông thì không nghe tiếng. Gọi điện lại khóa máy. Gọi khẩn giọng không ai trả lời. Nhớ lại tình trạng Thùy Vân lần trước, Lý Cảnh không thể an tâm được. Lấy hết sức bình sinh, anh lấy người xông vào phá cửa. Ngay khi cánh cửa vừa đổ xuống, anh không ngờ trước mắt anh là 1 căn phòng đầy những trang truyện dưới sàn. Thùy Vân tai đeo headphone vẫn ngồi hý hoái vẽ không quan tâm. Tựa hồ dù có động đất cấp 8 cũng không hề liên quan cô. Anh vốn cho rằng khi tới đây sẽ nói nhiều thứ nhưng khi đối diện cảnh tượng này không hiểu sao anh chỉ biết ngồi xuống đợi cô hoàn thành công việc.

14. Chương 12

Chap 12

“Xong, có lẽ thiết kế này là ok nhất, đặc trưng mang hình ảnh zombie mà giữ được nét dễ thương cần có của manga.”

Thùy Vân cầm bản thiết kế nhân vật mới thiết kế xong tán thưởng. Quyết định thiết kế lại hệ thống nhân vật của Zombieland là quyết định chính xác mà. Bây giờ tới sửa lại name lần cuối và bắt đầu hoàn thiện.

Cô quay ghế lại, định cúi xuống nhặt mấy bản name đã hoàn thành buổi sáng thì thấy ngay người đàn ông ngồi nhìn mình chăm chăm trước mặt. Cô không giấu được sự kinh hãi khi thấy anh ta.

“Sao ... anh lại ở đây từ lúc nào?” – Thùy Vân nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Thật sự nếu cô không giật mình thì không phải con người.

“Xin lỗi, ban nãy gọi mãi mà không nghe động tĩnh gì nên tôi lo lắng phá cửa vào.” – Lý Cảnh đưa đôi mắt ôn nhu nhìn Thùy Vân – “thấy em quá tập trung nên tôi không phiền.”

Thùy Vân đưa mắt nhìn cánh cửa bị phá được đặt dựa vào tường che 1 phần lối ra vào. Cô có 1 điểm yếu là khi tập trung cao độ thì động đất cấp 8 cũng không biết hướng gì...

“Mai tôi sẽ cho người tới sửa lại.” – Lý Cảnh hơi ngáp ngừng – “tôi nay cứ ở tạm căn hộ gần đây của tôi. Dù sao cũng là tôi làm hư cửa em.”

“Không cần đâu. Tôi tự biết cách giải quyết.”

Lý Cảnh tiến lại gần, anh nhìn thẳng vào mắt cô – “Em yên tâm. Tôi không làm gì em đâu. Tôi lấy danh dự của 1 thằng đàn ông hứa với em. Là lỗi của tôi nên cần phải chịu trách nhiệm là chuyện thường tình.”

Thùy Vân thở dài, nếu cô không đồng ý thì hẳn sẽ cứ ngồi đây làm phiền với nhìn ánh mắt đó cô cũng có chút xúc động.

Thấy cô gái tỏ ra do dự, Lý Cảnh nói tiếp – “Còn đồ đạc ở đây tôi sẽ cho người trông coi.”

“Thôi được rồi nhưng anh để tôi thu dọn mấy bản name dưới đất đã.” – Thùy Vân cúi xuống nhặt hết mấy bản thiết kế và name nằm ngổn ngang dưới đất để vào túi xách. Hiện giờ cô thực sự không có hứng tranh cãi.

...

“Ông cho người xuống xem chừng nơi đây giúp tôi”.

Lý Cảnh sau khi căn dặn người trợ thủ của mình xong thì cất điện thoại vào túi. Anh liếc nhìn cô gái đang chăm chú nhìn xấp giấy ngồi bên cạnh. Tình huống này anh biết bản thân không nên làm phiền nên chỉ biết im lặng đưa tay xoay chìa khóa xe.

“Em ăn gì chưa?” – anh chợt nhớ đến bản thân tối nay chưa ăn gì.

Đáp lại anh là sự im lặng. Cô gái này hoàn toàn không để tâm đến anh mà lấy bút chì chỉnh sửa gì đó trên tờ giấy trên cùng của xấp giấy. Lý Cảnh tự thấy bản thân dù không đẹp như thiên vương nhưng cũng thuộc dạng đẹp trai, cao ráo nổi bật đủ để gây ấn tượng khi tán tỉnh con gái nhưng giờ đây anh nghĩ có lẽ mình quá tự tin rồi, ngay cả mấy nhân vật trên tờ giấy kia anh cũng không bằng. Anh dừng xe lại ở 1 cửa hàng tiện lợi bên đường.

“Em đợi tôi ở đây.”

Thấy cô gái này vẫn đáp lại bằng sự im lặng, anh không nén được tiếng thở dài mà rời khỏi xe đi vào cửa hàng trước mặt.

Nhìn Lý Cảnh đi vào cửa hàng, Thùy Vân thở phào nhẹ nhõm. Không phải cô tỏ vẻ ta đây siêng năng làm việc nhưng thực sự cô quá mệt, rất muốn chợp mắt một chút nhưng cô không có an tâm làm chuyện này trước mặt người khác. Chỉ còn cách cố tỉnh táo mà xem lại và chỉnh sửa đồng name này giết thời gian. Bất giác cô để xấp giấy xuống, ngả người về sau, mắt lim dim lại.

Một tay cầm bịch đồ mới mua, một tay cầm hóa đơn bước ra khỏi cửa cửa hàng tiện lợi, Lý Cảnh nhìn hóa đơn lẩm nhẩm.

“Nước trái cây. Sữa. Bánh mì. Sushi. Mấy món nhẹ. Chắc cũng có thứ hợp khẩu vị cô ấy.”

Tuy nhiên, nhìn qua cửa xe thấy Thùy Vân đang ngồi dựa người vào ghế, Lý Cảnh mỉm cười. Anh nhẹ nhàng mở cửa xe bước vào không muốn kinh động cô.

“Anh xong rồi sao?” – Thùy Vân lười biếng mở mắt. Cô lại cầm xấp giấy trên tay lên tiếp tục đọc.

Liếc nhìn cô gái nhỏ này nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, anh cười nhạt.

“Thì ra là thế!” – anh thầm nghĩ – “đến cuối cùng em cũng không tin tưởng tôi.”

Anh thật không hiểu nổi tại sao cô luôn giữ trạng thái đề phòng quá đỗi thế này? Ngay cả anh là 1 kẻ từ nhỏ sinh ra trong 1 gia đình không bình thường cũng chưa đến độ thế này. Thật không hiểu cô sinh trưởng trong một môi trường như thế nào.

Sau 20 phút chạy xe, cuối cùng cũng đến khu căn hộ của anh. Lý Cảnh đậu xe và đưa Thùy Vân vào căn hộ 3 phòng của mình, cô không phản ứng hay đúng hơn chẳng buồn ngó nghiêng gì đúng như anh nghĩ. Một cô gái luôn bình thản nhìn mọi thứ.

“Nơi này dù tôi không thường ở nhưng tuần nào người giúp việc cũng tới dọn dẹp 2 lần nên sạch sẽ lắm. Em cứ nghỉ ở căn phòng kia.” – anh chỉ vào căn phòng cạnh phòng anh – “Đừng lo, đó là 1 căn phòng trống, không có ai cả nên đồ đạc không có mùi của tôi đâu. Tôi mua căn hộ này là vì nó đáng đầu tư và phong thủy khá tốt.”

Anh không buồn quay lại nhìn cô mà để đồng hồ mới mua vào tủ lạnh.

“Nếu em đói thì cứ tự nhiên. Tôi để mọi thứ trong tủ lạnh rồi.” – sau khi hoàn thành xong mọi thứ anh quay lại nở nụ cười ôn nhu với Thùy Vân – “Tôi có chuyện không thể ở đây được. Sáng mai tôi sẽ ghé qua lại.” – anh để thẻ từ lên trên bàn – “Đây là chìa khóa duy nhất. Em yên tâm, tôi không có giữ 1 cái nào khác đâu. Ban quản lý nơi này thứ 2 mới làm việc nên em cẩn thận giữ.”

“Cảm ơn.” – Thùy Vân có chút xúc động trước thái độ này của anh.

“Tôi đi đây.” – Lý Cảnh tay cầm chìa khóa xe rời khỏi căn hộ trước ánh mắt cảm kích của Thùy Vân.

“Nếu tôi cứ ở đó thì có lẽ cả đêm em cũng không an tâm nghỉ ngơi.” – anh cười tự mỉm mai mình – “tối nay đành kiếm khách sạn nào gần đây ngủ tạm vậy.”

Không ngờ Lý Cảnh anh lại có ngày rơi vào tình huống có nhà mà không thể về. Thà là thế còn hơn phải nhìn cô gái này thức suốt đêm cảnh giác anh. Mà thật xui xẻo khi mấy căn hộ khác ở đây anh đều cho thuê cả rồi chỉ còn mỗi căn này. Có trách chỉ trách anh quá biết đầu tư, không có căn hộ nào trống cả.

...

“Thật may mắn là anh ta đã đi.”

Dù có chút tội lỗi khi khách thuê chủ nhà thế này nhưng cô không thể không làm thế. Nếu không chắc cả đêm cô thức mất. Dù sao cô mới nghỉ có 3 ngày, nếu không vì quá phấn kích vì kịch bản này thường cô phải ngủ cả tuần.

...

” Tiinnnn...tooonnnng...tiiinnnn...toooooonnn... ” - Lý Cảnh bấm chuông cửa nhà của mình.

Thùy Vân trên người mặc 1 cái áo T-shirt và 1 cái quần thể thao mở cửa ra.

” Cửa nhà tôi xong rồi hả ? ”

” À, chiều nay cánh cửa ấy mới xong. ” - tất nhiên là anh nói dối. Cánh cửa ấy đã xong sáng nay – ” em có gì cứ ở đây tới chiều. Tôi sẽ đưa em về. Mà tôi có tiện vào đó không ?”

” Nhà của anh mà. ” - Thùy Vân lạnh nhạt đáp lại.

Nói xong cô để cửa ở đó và đi vào trong nhà. Ngồi xuống ở bàn TV ngay phòng khách. Trên bàn là mấy tờ name của cô và mấy cây bút chì.

” Em ngủ ngon không ? ”

” Ngon. ” - Thùy Vân không nói dối, lâu rồi cô mới được ngủ giường mà.

Lý Cảnh cười toe toét. Anh đi đến mở tủ lạnh ra kiểm tra xem qua giờ cô ăn gì chưa thì thấy mọi thứ y nguyên, không có chút thay đổi.

” Em chưa ăn gì sao ? ” - anh quay lại nhìn Thùy Vân có chút lo lắng, cô gái này đúng là ăn uống tùy tiện.

” Không, nửa đêm qua đói quá tôi xuống mấy siêu thị mini gần đây mua chút sữa rồi. ” - cô không buồn quay lên nhìn anh mà check bản name lần cuối. Tối qua cô đi mua sữa xong là đi ngủ ngay không làm ăn gì được hết.

Lý Cảnh giờ mới thấy trên bàn có hộp sữa nhỏ cùng hiệu hộp sữa lớn anh mua. Anh nhìn cô khó hiểu.

” Không phải hôm qua tôi nói là mua đồ để tủ lạnh sao ? ”

” Vô công bắt thụ lộc. ” - Thùy Vân lạnh lùng đáp , cô biết đạo lý không nên nhận ân huệ của ai bởi không ai cho không ai cái gì.

Lý Cảnh tiến đến bên Thùy Vân, anh ngồi dưới đất nhìn lên cô, đưa một tay để lên vai cô, nhìn cô ánh mắt ôn hòa.

” Thật sự, tôi không hề có bất kỳ mưu tính gì. Em đừng cảnh giác quá được không. ”

Cô gái nhỏ này ánh mắt từ ngạc nhiên chuyển sang dịu dàng – thứ mà anh chưa bao giờ thấy trên mắt cô. Cô chỉ mỉm cười, một tay gỡ các ngón tay anh đặt trên vai mình xuống.

” Nếu mười mấy năm trước anh mà nói tôi câu này thì tôi sẽ cảm động mà tin tưởng ngay đấy chứ. Có khi còn nghĩ anh là hoàng tử của mình nữa. ”

” Nếu như thế tôi thật sự mong muốn có thể gặp và bảo vệ em khi ấy. ” - Lý Cảnh thở dài khi nhìn thấy sự cô độc trong ánh mắt dịu dàng kia. Anh ôm chặt lấy cô.

Để người đàn ông này ôm chặt mình, Thùy Vân thở dài trong lòng – ” Đây là lý do tôi không có bất kỳ cảm giác nào với anh. ”

Cô nhớ 10 năm trước, ngày mà cô biết được dù bản thân có xuất sắc thế nào. Có đóng kịch giỏi thế nào. Có cố gắng giành được sự tán thưởng tự hào của gia đình thế nào tuyệt cũng không bao giờ có được thứ mình muốn. Một gia đình bên ngoài hạnh phúc nhưng bên trong lại mục nát. Một mối quan hệ được xây dựng từ tính toán thì không gọi là mối quan hệ chân chính được. Ba cô từng nói ” cửa nhà luôn mở chào đón con ” nhưng ông liệu có biết một phần cô đi vì muốn thoát khỏi nó. Không chỉ tránh sự phản đối của mẹ cô. Không chỉ tránh để bị so sánh cùng chị gái mình. Không chỉ để tự do chạy theo cuộc sống mình muốn mà thực sự cô không muốn đối diện ngôi nhà đó. Ngày hôm ấy, đi khỏi ngôi nhà ấy, không hiểu sao cô đi đến thư viện của trường học. Có thể do cuộc sống cô quá nhàm chán chẳng ? Không ở phòng học, ở nhà thì là ở thư viện. Khi ấy thật may mắn khi chỉ còn cô và 1 cậu bé ở cái thư viện bé xíu kia. Cô mượn 1 cuốn sách to không nhớ nội dung là gì nhưng cô chỉ nhớ không hiểu sao nước mắt không ngừng chảy. Từ nhỏ Thùy Vân cô đã là 1 đứa không đủ dũng khí, cô chưa bao giờ có dũng khí tâm sự cùng bất kỳ ai hay có dũng khí khóc trước mặt người khác nhưng hôm ấy không hiểu sao cô lại khóc như thế. Cậu bé ấy luôn im lặng, không nói gì chỉ tiếp tục cầm đầu vào tờ giấy vẽ kia. Cô cứ khóc còn cậu bé ấy cứ vẽ cho đến khi cô bình tĩnh lại. Dù lúc ấy hay sau này, cậu ấy luôn như thế. Im lặng. Không hỏi han gì cô. Không an ủi cô. Không hiểu sao cô lại thích như thế. Trước một kẻ bình thần không quan tâm mọi thứ như thế khiến cô cảm thấy dù có làm bất kỳ hành động xấu hổ nào cũng không sao. Thùy Vân lúc nào cũng có thể ngẩng đầu kiêu ngạo như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Quay lại thực tại, cô liếc mắt nhìn người đàn ông ôm chặt mình. Người này mãi mãi không hiểu được cô. Cô lấy tay đẩy anh ra và trở lại nụ cười mỉa mai thường ngày.

” Lần trước tôi ra tay quá nhẹ chẳng ? Im lặng không có nghĩa là tôi cho anh giả trò sàm sỡ. ”

15. Chương 13

Chap 13

Lý Thanh tay ôm chặt lấy bờ vai gầy gò. Cuối cùng, tranh nhau hơn 30 năm trời anh vẫn thua tên con chính thức đó. Tại sao cả đời mẹ anh thua mẹ thằng đó đến cả đời anh cũng thua thằng con khốn nạn của mẹ đàn bà đó? Anh đã không ngừng gầy dựng thế lực cho Lai Hoa Bang, nếu không có anh liệu nó có được

như ngày hôm nay? Khi thằng nhãi đó sung sướng đi du học nước ngoài, anh đã lẫn lộn giang hồ tung hoành ngang dọc thế mà khi nó trở về lão già đó không ngại giao cho nó tất cả và ném anh từ trên cao xuống.

“Tập chúng thì sinh ra thứ tập chúng.”

Anh cười nhạt nhớ lại lời người đàn bà đó. Cả đời 2 mẹ con anh đều thua 2 mẹ con đó. Thứ khiến Lý Thanh anh đau lòng nhất chính là sự hy sinh của hơn 300 huynh đệ đường dây C – những người vào sống ra chết cùng anh bấy lâu nay.

“Ha ha ha ha...” – anh cười to, quay lại nhìn mấy huynh đệ còn sống sót – “Tụi bây đi đi. Chỉ cần giao nộp tao cho thằng chó đó thì tụi bây còn sống được.”

“Không. Có sống thì cùng sống.” – một người mặt mày thô kệch trong đám lưu manh nói.

“Đúng thế, tụi em không phải là kẻ tham sống sợ chết. Chỉ là chết thôi mà.” – một kẻ khác nói.

Sau đó mười mấy tên còn lại nhao nhao đồng tình.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Thanh tự thấy cuộc đời buồn cười thật. Anh em 1 nhà thì đầu đá đến kẻ sống người chết còn người đứng lại có thể nói câu thế này. Cuộc sống anh không uống phí khi có những huynh đệ tốt này mà.

...

Thùy Vân nhìn tập bản thảo vừa hoàn thiện hơn 50 trang khiến cô không khỏi tự tấm tắc. Có thể nói đây là bản thảo tốt nhất của cô trước giờ. Không uống phí hơn 1 tháng nay của cô.

...

“Cái gì? Để hần thoát rồi sao?” – Lý Cảnh nhíu mày lại.

“Dù bên cảnh sát đã đóng vụ án này lại.” – Trần Hùng báo cáo – “Bị thương thế này thì khó thoát. Ngay cả Ngũ lão tham gia lần này cũng thất thoát không ít nên đang truy lùng hần.”

“Đằng nào hần cũng là anh tôi. Có tìm thấy thì xử lý hần cho nhẹ nhàng chứ nếu không lọt vào tay 5 lão già ấy muốn sống cũng không được, chết cũng không xong.”

Lý Cảnh ngồi dựa vào ghế. Từ khi nào 2 anh em lại thành thế này?

...

Lý Thanh cắn răng cố nhịn để 1 tên đàn em băng vết thương lại. Không ngờ anh có thể kỳ tích sống đến giờ này. Ông trời cũng không bạc đãi anh, nếu thoát được thì anh thề không tha cho thằng khốn đó.

“Đại ca... đại ca...” – 1 tên đàn em thở hồng hộc chạy vào – “em nghe được... được...” – hần lại thở hồng hộc nói không nên lời.

“Thở xong thì nói.”

“Em nghe nói tên Lý Cảnh có 1 người đàn bà bên ngoài.” – tên đàn em khấn trương nói.

“Hả.” – Lý Thanh không buồn quay lại – “thằng đó khi nào chả có đàn bà. Vớ vẩn.”

“Nhưng... em nghe nói hần theo đuổi con này hơn 5 tháng rồi. Khi có thời gian là đi thăm ngay, lần này nghe nói hần thật lòng yêu con nhỏ này.”

“Mày đừng có nói nhảm nữa.” – Lý Thanh cau gắt, từ khi nào đám đàn em anh xuống cấp tới mức quan tâm ba cái thứ tào lao này.

“Con đó là người cứu hần thoát lần trước.” – tên đàn em cố nói.

“Cái gì?” – Lý Thanh nắm chặt tay, nếu thằng đó chết lần đó thì anh không đến nước này – “Con nhỏ đó ở đâu?”

...

“Hả? Sư phụ nói thật sao? Em đi cùng anh qua Nhật?” – Thùy Vân kinh ngạc nói. Cô có nghe lầm không? Sao lại quá thuận lợi thế này? Mới xong bản thảo mà...

“Thật ra anh cần 1 người phiên dịch. Em cũng làm trong ngành này nên tình lý gì cũng thuận.” – Tiến Khoa nói.

“Ừm... còn cậu ấy không đi sao?” – cô hơi ngập ngừng. Đúng ra Thành Đạt là học trò cưng của sư phụ thì nên đi chứ không phải cô.

“Nó nói không thích tham gia ba cái xã giao phiền phức này lại không biết tiếng Nhật.”

“Chi phí thì sao?” – đúng là không uống công cô học hành mà.

“Em không cần phải lo. Tính chi phí cho công ty. Lần này em đi là tư cách người phiên dịch cùng trợ lý của anh.”

“Really? Đúng là em không thể từ chối được rồi.”

“Ừ. Có gì tháng sau là đi đó. Em sắp xếp time cho anh.”

“Râm!”

Bất ngờ cửa nhà cô bật tung, nhìn ra thì thấy ba bốn thằng giang hồ bặm trợn.

“Em có chút chuyện. Có gì nói sau nha.” – cô vội tắt máy.

“Cô em là Thùy Vân, con đàn bà của thằng Lý Cảnh?” – một tên hét lên.

“Tên thì đúng mà về sau thì sai rồi.” – cô bình thản đĩnh chính – “giờ mấy anh muốn bắt hay giết gì thì tùy.” – giờ ba bốn thằng lưu manh phá cửa tìm cô không bắt thì chỉ giết thôi. Cô giờ như cá lên đĩa. Khu nhà ở đây không như thành phố san sát nhau mà cách nhau cả đoạn đường, có la hét cũng bằng không.

Đám lưu manh nhìn thái độ hợp tác của cô kinh ngạc rồi cười ha hả.

“Cô em có cá tính lắm mà giết thì chưa đâu. Chỉ phiền cô em đi cùng tụi anh 1 chuyến.”

“Tôi có thể đem theo tập bản thảo quan trọng này?” – cửa nhà cô lại bị phá, ai đó chồm bản thảo này thì...

Một tên lưu manh tiến đến, cầm tập bản thảo cô vừa làm xong lật mở xem xét rồi gật đầu.

“Thấy cô em hợp tác như thế thì không thành vấn đề.”

...

Lý Thanh dựa người vào tường. Hiện tại anh không thể đến bệnh viện mà vết thương này khá nặng chỉ được băng cầm máu thì khả năng nhiễm trùng khá lớn. Anh cố cắn răng chịu đựng, đảo mắt thấy đám anh em khổ sở trốn trong ngôi nhà cũ nát này cùng anh thì trong lòng không khỏi xúc động.

“Vào đi cô em.” – cửa mở ra, một cô gái bình thản bước vào.

Lý Thanh anh không ngờ cô gái dung mạo bình thường này là người đã dám cứu mạng thằng em anh và cũng là người làm nó say mê. Mà đúng là hiếm cô gái nào bị bắt mà hiên ngang thế.

“Sao tụi bây không trói cô ta hả?” – một tên nhao nhao lên.

“Tại cô ta hợp tác quá nên tao nghĩ không cần thiết.” – một trong bốn tên bắt Thùy Vân lên tiếng.

Một tên đi đến chỗ Thùy Vân nâng cằm cô lên, dò xét người cô và nói – “Có thật con nhỏ này là bồ thằng Lý Cảnh không?”

“Sao lại sai được.”

Bất chợt Thùy Vân không nhìn được cười.

“Phụt...”

Cả đám du côn nhìn cô kinh ngạc, một tên hét lớn.

“Con nhỏ này cười cái gì?”

“Ha ha, chỉ là tôi thấy các người đúng là không chuyên nghiệp. Chả ai bắt cóc người khác lại để lộ mặt mày thế này cả. Mà chả bằng nào bắt cóc mà huy động mười mấy thằng như các người. Thật sự rất buồn cười.”

Một anh chàng này giờ dựa vào tường, tiến đến chỗ cô, lạnh lùng lấy tay bóp 2 má cô lại.

“Nếu thế thì chỉ cần xong chuyện giết cô là xong.”

“Vậy là tạm thời tôi an toàn đúng không?” – Thùy Vân mỉm cười đáp trả - “Phiền anh cho biết giam tôi ở đâu?”

Lý Thanh buông tay xuống. Đẩy cô cho 1 thằng đàn em.

“Tụi bây phụ trách con nhỏ này cẩn thận.”

Anh cầm điện thoại lên, bấm số gọi cho Lý Cảnh. Ngay khi bên kia bắt máy, anh chỉ lạnh lùng nói.

“Con đàn bà của mày đang ở chỗ tao. Khôn hồn thì đến gặp tao.”

...

Vừa nghe xong điện thoại, Lý Cảnh không khỏi kinh ngạc. Không ngờ anh lại thất sách như thế? Không ngờ thằng con hoang kia lại tìm Thùy Vân. Anh móc điện thoại gọi ngay cho đàn em.

“Cho người đến ngay nhà Thùy Vân kiểm tra cho tôi.”

Chết tiệt. Em đừng có bị gì đấy.

...

Thùy Vân cẩn thận để bản thảo dưới gối vào đảo quanh căn phòng. Nhìn chung không khác gì nhà cô mấy. Không có đồ đạc gì nhiều. Cô nhớ lại mấy tên lưu manh ban nãy, có vẻ như không phải dạng người thông minh gì. Còn người đàn ông ban nãy, ánh mắt hằn như thế thì hẳn là không phải nói đùa. Giờ quan trọng là phải biết hắn bắt cô làm gì thì mới tính đối sách được.

Cô gõ cửa ra ngoài. Cửa mở ra. Một tên lưu manh đứng chắn ngang trước cửa mặt mày dăm dăm hỏi cô.

“Có chuyện gì?”

“À, tôi đói rồi. Phiền anh tìm chút gì cho tôi ăn và nếu được đem chút nước luôn. ” - cô mỉm cười ra lệnh. Đây là đặc quyền của người bị bắt cóc trước khi bị giết mà.

” Cô nghĩ đi du lịch hả ? Mà đòi hỏi. ” - hắn hét lên.

” Nếu tôi đói hay khát chết giờ này thì mấy anh không đạt được mục đích đâu, đúng không ? ”

Hắn cứng họng, bực tức đóng sầm cửa lại bỏ đi, miệng không ngừng lầm bầm.

” Đúng là phiền phức mà. Ai bảo bắt cóc sướng hả. ”

” Ê mày đi đâu đó ? ” - một tên thấy hắn lầm bầm chửi rửa hỏi.

” Đi mau đồ hầu hạ con nhỏ đó. ”

Lý Thanh nằm dựa tường, nhắm mắt lại.

...

Ăn no, ngủ kỹ. Nghe ngóng tình hình bên ngoài. Giờ Thùy Vân tỉnh táo hơn bao giờ hết. Cô gõ cửa ra ngoài hét lên.

” Anh trai, tôi có chuyện này cần gặp sắp anh. ”

” Nhảm nhí, đại ca không nói chuyện cùng mày đâu. ” - tên lưu manh hét đáp lại.

” Tôi có chuyện cần thương lượng mà. Chỉ có lợi cho các người chứ không có hại.” - Thùy Vân vắn volume hết mức hét. Cô muốn tên cool boy ấy nghe.

” Mày ồn quá, im lặng chút đi. ” - giọng tên lưu manh không giấu tức giận.

” Tôi nghe nói mấy anh định dùng tôi để giết Lý Cảnh. ” - Thùy Vân không chịu thua mà hét lên – ” Mấy anh đánh giá cao tôi quá rồi. Mà giả gặp hắn thì không chắc giết được hắn. Mà nếu may mắn giết được hắn thì cả đám các người cũng không bảo toàn. Tôi có cách giúp các người. ” - cô bắt đầu lặc giọng. Thùy Vân ít khi lớn tiếng nên hét này giờ là 1 sự cố gắng lớn.

Đáp lại là cô là sự im lặng. Một hồi sau cửa mở ra. Tên lưu manh đưa cô ra ngoài. Đúng như cô nghĩ, tên cool boy đó là đại ca ở đây.

” Muốn nói nhảm gì thì nói xong im lặng biến lại chỗ cũ cho tôi. ” - Lý Thanh nhăn mặt nói. Đang bị vết thương hành hạ đau đớn mà lại bị cô gái này cùng tên thuộc hạ ngu ngốc thì nhau hành hạ lỗ tai nữa.

Thùy Vân ngồi đối diện Lý Thanh, nhìn thẳng mặt anh nói.

” Tôi nghe nói anh định dùng tôi nhử tên Lý Cảnh kia ra để giết hắn. ”

” Thì sao ? ” - Lý Thanh cố cắn răng nhin cơn đau, bình thản đáp.

” Hắn ta giật địa bàn anh sao ? ” - trong đàm phán, đầu tiên phải biết chính xác hắn nhốt ở đâu mà giải. Không ngờ kiến thức khi học marketing lại có thể dùng trong trường hợp này.

” Đưa cô ta đi. ” - Lý Thanh lạnh lùng nói cùng tên đàn em.

” Nếu chỉ vì lý do nhỏ nhặt thế mà thí mạng anh em anh đúng là đại ngốc. Mấy thằng huynh đệ đàn độn này của anh chết là đáng. ” - Thùy Vân bị kéo đi, quay mặt lại hét, giờ chỉ còn khích tướng thôi.

Lý Thanh tức giận đứng dậy, kéo tay tên đàn em ra, kéo Thùy Vân vào tường, đưa 1 tay lên bóp ngay cổ cô kéo lên, mắt không giấu sự căm thù.

” Mày nói ai đàn độn ? Mày biết thằng con hoang đó giết hơn 300 huynh đệ tao không hả ? ”

Bingo, Thùy Vân nhanh chóng nắm 2 từ khóa quan trọng, cố cười lớn mặc cho bản thân đang ngạt thở dưới bàn tay thô bạo này.

” Ha ha ha... anh em ruột hắn còn không tha hưởng gì 1 con đàn bà... Anh có bị ngu không ? ”

” Tao ... không có máu mủ gì thằng khốn đó cả. ” - vai Lý Thanh nhói đau, anh bắt ngờ thả tay xuống.

Chết tiệt, miệng vết thương lại hở ra. Máu bắt đầu chảy. Đám thuộc hạ thấy thế nhao nhao lên lo lắng, chạy ngay đến bên cạnh đại ca.

Một tên đứng lên, đám mặt Thùy Vân hét lớn - ” Con khốn này, đại ca có gì tao giết mày. ”

” Đàn bà như mày không hiểu đâu. Dù anh ấy đi cửa chết tội tao cũng không ngại theo. ”

” Chết thôi mà. Nhẹ tựa lông hồng. ”

Thùy Vân bặm môi lại nhìn đám lưu manh lo lắng cho chủ nhân mình. Cô tiến đến chỗ Lý Thanh, tay đẩy mấy tên lưu manh ra.

” Mày định làm gì ? ” - một tên hét lên.

” Có đui không ? Có thể bị hở vết thương rồi. Mau mở băng ra. ” - cô hét lên.

Đúng như cô dự đoán, vết thương bị hở nghiêm trọng. Lại có dấu hiệu nhiễm trùng.

” Phải đi đến cơ sở y tế ngay. ” - cô nói.

” Mày có điên không ? Nếu đi được bọn tao đi rồi. Đám người của thằng bạn trai mày đang canh chừng ở mấy bệnh viện cả rồi. ”

” Tôi không nói bệnh viện mà là cơ sở y tế. ” - Thùy Vân tức giận hét lên – ” cơ sở y tế phường xã ít gây chú ý. Phải đến cơ sở gần đây ngay.”

Thấy đám lưu manh do dự, cô hét lên – ” Nhanh ! Lấy xe nhanh ! ”

” Dừng lại ” - Lý Thanh cố gượng nói. Anh không thể tin cô gái này được.

Thùy Vân lấy tay nắm lấy cổ áo đang mở toang của anh lại kéo lên kề sát mặt mình, nhìn thẳng mặt Lý Thanh tức giận nói.

” Tôi không biết cái đạo nghĩa đàn ông của các người là gì nhưng tôi biết để đảm anh em ngốc - những kẻ sẵn sàng chết vì anh lo lắng chuyện tuyệt không nên làm . Còn mấy huynh đệ chết vì anh đừng để họ hy sinh vô ích. Muốn chết thì cách nào hay hơn mà chết! ” - Cô có chút cảm động khi chứng kiến tình cảm của đám du côn này.

Lý Thanh cứng họng. Đám du côn nhanh chóng làm theo lệnh cô.

16. Chương 14

Chap 14

Thùy Vân cẩn thận dặn dò 2 tên du côn hộ tống Lý Thanh:

“Nên nhớ, không được tới thẳng trạm y tế mà dừng xe nửa đường mà nơi nào ít gây chú ý đó. Sau đó gọi 1 chiếc taxi và nhờ nó chở tới đó. Ngay khi kiểm tra và xử lý vết thương cho đại ca các anh thì nhớ xin đơn thuốc. Đừng cho tên bác sĩ ở đó nửa chừng ra ngoài báo cảnh sát. Sau đó nhắn tin cho người của các anh đơn thuốc đó chia nhỏ tới mấy cơ sở khác mua để không gây chú ý. Đi về bắt taxi và đi tuyến đường khác, đường vòng càng tốt. Hẹn xe của mình ở địa điểm khác địa điểm ban đầu. Sau đó hãy về đây lại. Cẩn thận đừng gây chú ý, ok?”

“Hay cô đi cùng chúng tôi.”

“Không, tôi an phận làm con tin bị bắt cóc”.

Thùy Vân muốn chừa đường lui cho mình, nếu có gì sơ sẩy cô vẫn là 1 người vô tội bị bắt cóc. Sau đó cô quay sang nói cùng Lý Thanh.

“Đừng để ai thấy vết thương này. Cẩn thận đến khi tới nơi khám bệnh.”

Không đợi Lý Thanh đáp lại, cô ra hiệu cho tên du côn lái xe đi.

“Giờ tới bước hai!” – Thùy Vân lẩm bẩm. Tìm hiểu lý do bọn chúng bị dồn tới bước này.

Thật tình ban đầu là để bản thân thoát nạn nhưng bây giờ cô lại thấy bản thân có chút cảm tình cùng đám du côn ngu ngốc này. Đây có phải là ảnh hưởng của hội chứng Stockholm không nhỉ?

May mắn giờ đối với bọn ngốc này, địa vị cô tăng lên không ít. Chúng biết điều hơn ban đầu nhiều, cung kính cô hơn. Đúng là đám thất phu mà.

...

“Cái gì? Chưa tìm được bọn chúng à?” – Lý Cảnh hét lên với đám thuộc hạ mình. Ba ngày rồi kể từ ngày thằng con hoang kia liên lạc với anh. Tại sao tự dưng 3 ngày này chúng lại im lặng không động tĩnh gì thế này?

“Kiểm tra các bệnh viện đi. Các nhà thuốc xem có lượng thuốc sát trùng lớn nào được mua không.”

“Thưa thiếu gia, hiện người bên các bệnh viện không có bất kỳ tin tức gì.” – Trần Hùng có chút lo lắng báo cáo, ngày trước ông mạnh miệng nói là Lý Thanh không chịu lâu được mà.

“Ông cho người kiểm tra soát hơn. Đừng cho hắn thoát. Còn lệnh trước của tôi thì quên đi, tên con hoang đó có bắt thì đừng giết hắn. Giao cho 5 lão già kia xử lý.” – Lý Cảnh lạnh lùng nói.

“Vâng.”

...

Khác với những gì Lý Cảnh lo lắng, hiện giờ Thùy Vân đang chơi đùa cùng đám người Lý Thanh. Sáng đánh bài. Trưa đánh bài. Tối đánh bài. Cô tự thấy giờ các tiểu xảo bài bạc đã được dạy không ít. Bên cạnh đó, tình bạn từ chiều bạc cho cô nhiều thông tin hữu ích. Cô nắm được đại thể tình hình.

Lý Thanh mấy ngày nay nằm nghỉ ngơi. Đường như vết thương bắt đầu lành lại, anh không còn bị cơn đau hành hạ nhiều như trước.

“Cốc...cốc...cốc...” – tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” – anh lạnh lùng nói.

“Tôi muốn thương lượng cùng anh.” – Thùy Vân mỉm cười nhìn anh.

“Nói.” – Lý Thanh nói cộc lốc. Lần này cô ta cứu anh 1 mạng nên anh nhún nhường.

“Chuyện này có liên quan tới họ” – cô nhìn ra ngoài – “anh có thể cho họ cùng vào không?”

“Cứ nói với tôi.”

“Anh không có quyền quyết định thay cho họ. Ai cũng có quyền lựa chọn.” – cô bình thản nói.

“Gọi họ vào.” – Lý Thanh ra lệnh.

Nhìn đám du côn trước mặt, Thùy Vân thở sâu lấy hết bình tĩnh mỉm cười nói :

“Bây giờ có lấy mạng Lý Cảnh cũng không thay đổi bất kỳ thứ gì. Thay vì đó sao không chơi hăn 1 vỏ lấy tiền các người bắt đầu lại từ đầu. Nếu các người đồng ý, tôi có kế hoạch móc túi hăn và Ngũ Lão 1.000.000 USD cho 14 người các người chia nhau đủ bắt đầu cuộc đời bình dị mới.”

“Cái gì?” – cả đám lưu manh xông xáo. Bọn chúng chỉ là những tên du côn nhỏ chưa từng nghĩ số tiền lớn như thế này.

“Không phải cô đã nói đừng đánh giá cao địa vị của cô trong lòng Lý Cảnh quá sao?” – Lý Thanh mỉa mai.

Thùy Vân cúi xuống mỉm cười với kẻ đang châm chọc mình.

“Không phải là hăn mà là hăn cùng 5 lão già mà các anh gọi là Ngũ lão tướng đó.” – nụ cười cô có chút gian ác – “Lý Cảnh giờ nghĩ đã trừ khử được anh nên tâm trạng đang hưng phấn. Muốn nhanh chóng lấy uy tín mở rộng thanh thế. Còn 5 lão già kia sau bị anh liên lụy chắc giờ đang điên lên truy sát anh. Mất tiền lại bị mất uy tín bị người giang hồ chửi ngu ngốc bị mất tiền. Họ cũng như Lý Cảnh, thứ muốn lấy lại nhất là uy tín” – cô ngừng lại.

“Ý cô là... đánh vào điều này.”

“Đúng, chỉ cần khiêu khích cho họ nhả tiền. Cả 6 người đều muốn giết anh, số tiền này với cả 6 người họ đều là món tiền nhỏ. Bỏ chút tiền dẫn mặt thiên hạ, trả được thù lại tăng lên uy tín. Anh nghĩ đáng không?” – Thùy Vân mỉm cười.

“Đáng!” – cuối cùng Lý Thanh hiểu tại sao thằng em anh lại yêu cô gái này. Hoa độc luôn tỏa hương chết người mà. Nhưng độc quá thì thật anh không thương nổi.

“Vậy làm thế đi.” – Thùy Vân mỉm cười.

“Xin lỗi, chúng tôi không đồng ý.”

Một người trong đám lưu manh lên tiếng. Thùy Vân kinh ngạc nhìn anh ta rồi nhìn cả đám lưu manh ngu ngốc kia đang giương ánh mắt cương quyết nhìn cô. Ai lại chê tiền? Nếu có phản đối thì cô nghĩ chỉ có Lý Thanh nhưng không ngờ...

“Còn 300 huynh đệ đường dây C của chúng tôi hy sinh nữa. Chúng tôi không muốn mọi người quên chúng tôi – những kẻ đã vào sinh ra tử vì Lai Hoa Bang bấy lâu nay. Nếu chết cũng trả thù được và làm anh hùng.”

Một đám du côn có thể nói câu này sao? Đây có phải là Thủy Hử đâu? Cô mở to mắt nhìn đám người thô kệch này rồi quay lại nhìn Lý Thanh. Hăn đứng dậy mỉm cười với cô.

“Có những lý lẽ đàn ông, phụ nữ không hiểu được đâu.”

Bất chợt cô nhin cười không được, mấy anh chàng này có đọc Jump không nhỉ mà lời thoát sắc mùi manga của Jump?

“Ha ha ha... đúng là tôi đánh giá quá cao IQ của các anh rồi.” – Thùy Vân cười lớn. Bọn họ thà ôm cái đạo nghĩa đàn ông chết chứ không ôm tiền – “thế thì tôi nghĩ kế hoạch thứ 2 của tôi phù hợp tinh thần này rồi.”

“Hả?” – Lý Thanh kinh ngạc nhìn Thùy Vân.

“Lập lại đường dây C và các anh trở thành người đứng đầu thế giới ngầm.”

“Cái gì?” – cả đám đàn ông đều trợn mắt nhìn cô.

“Nhưng các anh phải chịu đựng ít nhất là 10 năm nữa. Tôi cam đoan, các anh sẽ đứng đầu.”

“Cô không đùa chứ?” – Lý Thanh nhìn cô ngờ vực.

“Lấy tờ giấy cho tôi.” – Thùy Vân lên tiếng.

Một tên lưu manh chạy đi tìm giấy cho cô.

“Thêm cây bút nữa.” – cô thở dài.

Sau đó cô cầm bút lên và phát thảo 1 bức tranh.

“Đây là các tổ chức xã đoàn lớn như các anh nói với tôi.” – cô vẽ mấy vòng tròn – “Đây là hoạt động của họ” – cô chú thích từng vòng tròn – “Mại dâm có, ma túy có, buôn lậu có, lừa đảo có... Các anh có nhận thấy điều gì không?”

“Thật sự là điều gì?”

“Để hợp thức hóa chúng thì cần rửa tiền. Đây là lý do thằng em anh dù có cam chịu giao cho anh xã đoàn nhưng cũng quyết ôm tập đoàn tài chính Thiên Lai. Tuy nhiên thế lực của hắn giờ chưa đủ.”

“Nhưng mỗi tổ chức đều có nơi tự xử lý tiền mình.”

“Nếu có 1 tổ chức làm việc này thì sao? Đặc biệt là khi nước ta đang hội nhập tham gia các tổ chức kinh tế lớn. Anh giúp họ hợp thức hóa nguồn ngoại tệ nước ngoài và luân chuyển chúng tự do thì tạo sao họ không tin tưởng mà lấy khổ vào mình? Khi anh đã nắm luồng tiền luân chuyển của họ thì dù không trực tiếp nhúng tay các hoạt động khác nhưng tiếng nói của anh chắc chắn có ảnh hưởng không nhỏ. Anh có biết tại sao Thụy Sĩ lại yên bình trong 2 cuộc Thế chiến không? Không phải chỉ do nó trung lập chính trị mà là do nó nắm giữ tất cả lượng tiền thế giới.”

“Lý thuyết là thế nhưng thực hiện là cả 1 vấn đề.” – Lý Thanh không thể không kinh ngạc nhìn cô gái này. Chỉ mới 3 ngày mà nắm toàn bộ tình hình như thế.

“Để làm được điều này, đầu tiên, anh cần bắt tay với các tổ chức lừa đảo. Đó là một trong những nơi cần làm sạch tiền nhiều nhất. Dù nhỏ nhưng tích tiểu thành đại. Số tiền không quá lớn nên không bị cơ quan chức năng chú ý quá nhiều. Quan trọng hơn là nguồn thông tin bọn chúng đem lại cho anh.”

“Ha ha ha... cô nghĩ là tình thế này. Chúng tôi toàn mạng sống mà làm kế hoạch này sao” – Lý Thanh mỉa mĩa nhìn cô.

“Tôi hiểu tại sao anh thua Lý Cảnh rồi.” – Thùy Vân mỉa mai lại – “Hắn là con cha anh, anh cũng là con cha anh. Ông ta có thế lực như thế sao không thể cứu anh khỏi tình thế này. Chỉ là anh có chịu nhục được hay không thôi. Bên cạnh đó...”

Không ngờ cô gái này chỉ 3 ngày mà nắm được tim đen của anh.

“Anh có Hắc Long Bang của Hồng Kông. Dù vụ vừa rồi thất bại nhưng bọn chúng không thiệt hại quá nhiều. Anh đặt kế hoạch hợp tác cùng chúng việc rửa tiền luôn. Tập đoàn Thiên Lai và thị trường ASEAN đặc biệt là khi ta mới gia nhập ACC là 1 con cờ tốt.” – Thùy Vân vạch trên giấy – “còn với cha anh và Ngũ Lão thì Hắc Long Bang và các mối làm ăn của chúng là 1 con cờ tốt. Tại sao không mượn hoa dâng Phật nhỉ?” – cô ngẩng lên nhìn Lý Thanh mỉm cười.

“Bước đầu chỉ là do anh có dám làm hay không thôi.” – cô để tờ giấy xuống bỏ đi trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

“Sao cô giúp tôi mà không phải Lý Cảnh?” – Lý Thanh nhìn Thùy Vân hoài nghi.

“Một kẻ như anh thực muốn hạ bệ hắn nhưng theo những gì tôi nghe thì tuyệt chưa bao giờ nhẫn tâm ra tay lấy mạng người em trai này nhưng Lý Cảnh ngược lại, hắn sẵn sàng ra tay tàn độc với anh. Dù chỉ gián tiếp nhưng đủ để lấy mạng anh. Nếu giúp 1 con sư tử thành chúa tể thì tôi thà giúp 1 con hổ giấy.” – cô quay lại nhìn qua đám anh em của Lý Thanh – “với đám ngốc có thể nói lời cảm động lòng người như thế này thì anh nên trân trọng. Thôi, tôi đi ngủ.”

“Thì ra làm hổ giấy cũng có lợi.” – Lý Thanh cười nhạt.

Thùy Vân dừng lại nói - “À còn 1 lý do nữa. Mỗi người đàn ông đều có 2 ước mơ. Một là đi khắp nơi mạo hiểm khám phá thế giới. Hai là có thể thấy được hạt giống mình gieo có thành quả. Ước mơ thứ nhất tôi đang làm. Thứ hai thì tùy vào con Hổ giấy anh đã. Nếu thành công coi như tôi đã gieo 1 hạt thành công. Một người phụ nữ thấy được thế giới phát triển theo ý mình mà đặc biệt thế giới ngầm nữa thì có chút kích thích.” – xong cô bỏ đi.

Lý Thanh nhìn Thùy Vân cười nhạt. Chỉ có Lý Cảnh mới thích thưởng loại hoa độc này. Đối với Lý Thanh anh, phụ nữ chỉ nên đơn thuần là phụ nữ. Anh quay lại nhìn đám đàn em của mình. Có vẻ như bọn chúng có quyết định như anh.

17. Chương 15

Chap 15

“Nên nhớ quan hệ giữa chúng ta giờ là nước giếng không phạm nước sông” – Thùy Vân lạnh lùng nói – “Kế hoạch tổng quan của tôi là thế còn việc còn lại chi tiết là của anh.”

“Tôi sẽ cho cô thấy con Hổ giấy này 10 năm sau sẽ chuyển mình thành Chúa sơn lâm.” – Lý Thanh đứng lên nhìn ra bên ngoài.

“Dù thế nào, tôi vẫn thấy anh yêu em trai mình hơn bản thân anh thấy” – Thùy Vân mỉm cười đầy ẩn ý – “Dù anh ngu đến mức nào đi nữa vẫn thấy kế hoạch ban đầu không khả thi. Trước khi tấn công được Lý Cảnh đã bị giết chết rồi. Hay là anh tự nguyện để hắn ra tay? Anh có chừa chỗ trống trong tim cho hơn 300 huynh đệ đường dây C mà lại thực không có chỗ cho đứa em trai của mình?”

“Tùy cô suy diễn.”

Thùy Vân nhún vai. Cô vào phòng giam lấy tập bản thảo của mình đi ra xe. Cuối cùng được tự do rồi. Ít nhất không ảnh hưởng chuyến đi sắp tới của cô.

...

“Vâng, con hiểu rồi.” – Lý Cảnh gương mặt nhợt nhạt nhận điện thoại từ cha anh.

Tại sao lại thế? Tại sao ông lại lệnh cho anh tha cho Lý Thanh? Còn tên con hoang này từ khi nào thích làm việc hành chính? Tự dưng có chí làm người đảng hoàng và vào công ty an phận làm cấp dưới của anh không can hệ việc của Lai Hoa bang. Trừ phi hắn có ý định khác. Nhưng với đầu óc và tính cách của hắn thì làm sao nhún nhường làm điều này? Tự dưng hình ảnh Thùy Vân hiện lên trong đầu anh.

Chết tiệt! Anh đã nói nếu cô gái này tham gia thế giới này mà không đứng bên cạnh anh thì anh sẽ giết cô ta ngay. Để 1 kẻ nguy hiểm thế sống thật không có lợi cho anh. Sao cô không an phận để anh cứu và thoát khỏi mọi thứ một cách bình thường?

...

Cuối cùng cô cũng bàn bạc chủ nhà kết thúc hợp đồng căn nhà này. Tháng sau là phải dọn đi rồi. Nhìn lại có chút luyến tiếc nhưng cô không thể ở nơi ai muốn đập cửa cũng đập được.

“Giờ phải tìm địa điểm tiếp theo.” - Thùy Vân thầm tính toán.

“Tiiiiinnnn....Tinnnnnnnn...Tiiiiinn” – chuông điện thoại cô reo lên.

“A lô...”

“Tôi đang ở trước nhà em. ” - Lý Cảnh đầu máy bên kia nói.

Không hiểu sao sau khi gặp Lý Thanh cùng đám thuộc hạ, nghe họ kể chuyện Lý Cảnh cô không thể không sợ người đàn ông này. Bề ngoài tỏ ra ngây ngô như thế nhưng lại nhẫn tâm hại chết anh trai mình. Liệu lúc hấn ta gai cô có khi nào...

” Đợi tôi chút. ” - cô thở sâu, cố làm điệu bộ bình thường. Con người ta biết nhiều quá thì chỉ tổ chết sớm. Thượng sách là giả ngu.

...

Cửa mở ra, Thùy Vân vẫn như bình thường, bình thản nhìn anh.

” Em không sao chứ ? ” - Lý Cảnh nắm lấy tay cô xem xét – “Nếu không phải do việc công ty thì tôi đã đến đây sớm rồi.”

” Còn tay còn chân ” - cô mỉm cười mỉa mai với anh – ” mà tôi bị anh trai quý của anh bắt cóc cuối cùng là do ai ? Mai mốt chiến tranh gia tộc làm ơn đừng liên lụy tôi. ”

” Hấn không làm gì em chứ ? ” - Lý Cảnh định tới cảnh cáo Thùy Vân nhưng không hiểu sao thấy cô lại không thể nói bất kỳ điều gì.

” Anh còn bao nhiêu kẻ thù nữa ? Nói thật cuộc đời tôi cố sống bình thường mười năm nay rồi. Chủ trương xưa nay của tôi là không quen siêu anh hùng. không quen ma cà rồng. không quen người biến dị, không quen cảnh sát,... nói chung không quen nam chính vì số phận không bị treo lơ lửng thì bị nhốt phòng thí nghiệm, không bị mém phanh thây thì lọt tay mấy tên biến thái. Điều kinh khủng nhất là nó lặp đi lặp lại không ít hơn 2 phần. Mà phần thứ 3 là đối bà nó nữ chính. Giờ đây blacklist mới của tôi có thêm đại ca giang hồ. ” - Thùy Vân thao thao bất tuyệt, cô không muốn tên đàn ông này nhìn thấy sự bất thường của cô với hấn.

” Em không sao là tốt rồi. ” - Lý Cảnh hoàn toàn không nhận ra điều bất bình thường Thùy Vân nói chuyện nhiều hơn bình thường, chỉ biết cười ngây ngô cùng cô.

” Nếu anh thấy tôi bình thường thì bye nha. ” - cô định đóng cửa lại thì bị Lý Cảnh kéo tay ra ngoài.

” Em không được ở đây nữa. Đi cùng tôi. ” - Anh kéo tay cô xoắn xoạch khỏi nhà.

Thùy Vân cực ghét cái déjà vu này. Cô giật mạnh tay mình, còn tay kia không ngừng gỡ các ngón tay Lý Cảnh ra – ” Hai anh em anh thích chơi trò bắt cóc quá nhỉ ? Thích thì chơi cùng nhau đi. Tự ngược lẫn nhau đi.”

Lý Cảnh nghe cô nhắc đến thằng anh mình thì bình tĩnh nhớ lại mục đích ban đầu của mình đến đây. Anh thả tay Thùy Vân ra kéo người cô sát mình, mặt đối diện mặt, lạnh lùng nói:

” Em an phận mà làm tác giả của em đi. Đừng có mà gây chuyện trong thế giới của tôi. Nếu không, ngay cả là em thì tôi cũng... ”

Ánh mắt Lý Cảnh tràn đầy sát khí. Đôi mắt này không giống đôi mắt sát khí của cô hay Hoàng Minh. Đôi mắt của cô nếu có sát khí chỉ là sát khí thoáng quá, đúng hơn là thú vui khi thưởng thức những thứ chết chóc nhưng tuyệt không phải là dạng có thể ra tay đổ máu. Nhưng còn ánh mắt này là ánh mắt của một kẻ giết người được đào tạo từ nhỏ.

Đây là ánh mắt của kẻ sẵn sàng ra tay với anh trai mình sao ? Đáng thương thật. Khóe miệng cô cong lên đầy mỉa mai.

Lý Cảnh nắm bắt được các diễn biến trên gương mặt của Thùy Vân. Đầu tiên là thoáng sự hãi. Sau đó là nụ cười khinh thường tột độ của cô. Anh vội buông tay ra.

” Tôi không ép buộc em. ” - sau đó anh lên xe lái đi mất, không buồn chào tạm biệt.

Lý Cảnh đạp ga tăng tốc độ. Anh không hiểu tại sao ánh mắt Thùy Vân lại nhìn anh chứa đầy sự khinh thường như thế ? Đôi mắt đó làm anh nhớ đến ánh mắt của mẹ anh.

” Tại sao mày lại làm không được ? Đây là lý do cha mày bỏ đi theo người đàn bà đó. Tao sinh mày ra có ích lợi gì chứ ? ” - người đàn bà giương ánh mắt khinh thường không ngừng gào thét trước mặt đứa trẻ.

” A ha... sao mày lại đeo theo thứ tạp chủng đó... mày là con nhà danh giá sao lại theo đuôi 1 thằng con hoang. ”

” Mày thật không xứng cùng dòng máu này. Cuối cùng cũng không giữ chân được thằng cha mày. Cứ như thế thằng đó sẽ có tất cả.”

Lời nói đó cứ lặp đi lặp lại mỗi sáng đứa trẻ đó thức dậy, mỗi đêm khi nó đi ngủ. Đứa con hoang luôn đứng bên cạnh nghe lời chì chiết cùng nó, chơi cùng nó và an ủi nó rồi cũng bỏ đi. Mọi thứ chỉ kết thúc vào ngày người phụ nữ đó nằm xuống.

Không một giọt nước mắt. Không đau buồn. Chỉ là cảm giác trống rỗng cùng lời nói được lặp đi lặp lại mỗi đêm ” là người thừa kế duy nhất ”.

Lý Cảnh thật không hiểu tại sao sau bao nhiêu năm lại thấy ánh mắt đó, đặc biệt trên đôi mắt người mà anh không muốn thấy nhất. Cuối cùng anh làm gì sai chứ ? Tại sao oan hồn quá khứ đó nhất quyết không rời xa ?

...

” Cuối cùng cũng về rồi sao ? ”

” Không liên quan đến anh. Mà sao anh ở đây ? ” - Lý Cảnh nhìn anh trai mình khó chịu, thật sự hôm nay anh không có tâm trạng gặp người này.

” Tao cũng họ Lý mà. Lâu lâu cũng ở nhà một bữa chứ. ” - Lý Thanh đáp như 1 lời khẳng định tất nhiên.

Lý Cảnh đi lên lầu, không buồn đáp lại.

” Cãi nhau cùng cảnh hoa độc kia à. ” - Lý Thanh nói với giọng mỉa mai.

Đáp lại anh chỉ là sự im lặng cùng tiếng đóng cửa mạnh bạo. Lý Thanh nhìn lên nhún vai.

” Thằng này tính y như hồi còn nhỏ. ” - anh nhớ lại hồi còn là 2 anh em thì mỗi khi cãi nhau giận hờn anh là thằng nhóc này lại làm hành động này.

“Dù thế nào, tôi vẫn thấy anh yêu em trai mình hơn bản thân anh thấy.”

18. Chương 16

Chap 16

“Ngũ Lão đã bỏ qua cho hần?”

Lý Cảnh cười nhạt. Điều mà anh không muốn xảy ra nhất không ngờ lại xảy ra. Có những thứ nếu bỏ lỡ cơ hội thì khó mà cứu vãn lại được. Nhất là khi anh đã bỏ lỡ mất cơ hội tốt nhất để tiêu diệt 2 kẻ nguy hiểm nhất với anh nhất.

“Vâng. Hần đã lợi dụng quan hệ với Hắc Long Bang và tập đoàn Thiên Lai để giao dịch.” – Trần Hùng báo cáo – “Thực tế kẻ này không thể nghĩ ra được kế sách này.” – ông nhận thức được sự thay đổi của Lý Thanh – kẻ mà ông coi thường bấy lâu nay – sau việc bắt cóc cô gái kia.

“Tuy nhiên mọi thứ vẫn nằm trong kiểm soát của tôi. Ông đi đi.” – Lý Cảnh sao không hiểu ý người đàn ông này.

“Em đánh giá quá cao thằng con hoang đó rồi.” – anh không tin một người được đào tạo thành người thừa kế từ nhỏ như anh lại thua một thằng con hoang.

Anh chợt nhớ đến ánh mắt khinh bỉ của người mà anh gọi là “mẹ” ấy và sự cô độc tột độ cùng xuất hiện trên gương mặt của Thùy Vân ngày ở căn chung cư đó. Một cô gái 24 tuổi sao lại có những biểu tình không nên có ở cái tuổi đó.

“Tình hình bên đó sao rồi?”

...

Thùy Vân cất 2 cái valy lớn đựng quần áo và đồ đạc của mình vào dưới giường.

Miệng không quên nở 1 nụ cười – “Lần này con về để tạm 2 cái valy này khoảng 2 tuần. Mấy ngày nữa con cùng công ty đi công tác rồi.” – cô không muốn cho mọi người biết hiện giờ mình đang làm nghề tự do.

“Ừ. Nếu bên ngoài quá khó khăn thì cứ về nhà đi.” – mẹ cô ái ngại nhìn con gái nói – “khả năng của con tìm việc ở đây được mà.”

“Dạ, công việc của con hiện giờ tốt lắm.” – nụ cười không tắt trên môi cô – “Mẹ yên tâm. Mức lương này khá tốt mà môi trường lại phù hợp với con.”

Đoạn Thùy Vân lấy từ trong túi ra 1 phong bì dày cộm đưa cho bà.

“Hai mươi triệu này con gửi nhà mình. Ba tháng vừa rồi con bận quá nên không có thời gian gửi được. ”

Người đàn bà nhận được phong bì, sự ái ngại kia nhanh chóng biến mất. Bà mỉm cười cầm phong bì cất vào túi – “Thôi con cứ nghỉ đi. Mẹ đi chuẩn bị cơm tối đây.”

“Vâng.” – nụ cười vẫn hiện diện trên mặt cô.

Mẹ cô vẫn không thay đổi. Luôn luôn thực tế như thế. Mà số tiền nhuận bút thế là đi tong.

Cô còn vượt qua 1 ải tối nay nữa.

“Tự đứng sao lại tới cái nơi khỉ ho cò gáy đó làm.” – người phụ nữ ăn vận từ đầu đến chân toàn đồ các thương hiệu nổi tiếng nói với giọng kể cả.

“Em muốn tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm và ở đó em có thể theo con đường của mình chọn.” – Thùy Vân nói với giọng nhẹ nhàng.

“Nhắm nhí, đến cho cùng chỉ là làm công thôi. Mà cứ đến công ty tao làm rồi kiếm 1 thằng giàu có nào đó lấy khỏi lo cuộc đời.”

“Công ty của chị hay chồng chị...” – cô trầm nghĩ. Mặt không quên nở nụ cười lịch sự cùng người phụ nữ kia.

“Chị con nói đúng đó con. Ước mơ gì chứ? Con không thể sống phi thực tế thế được” – mẹ cô nói 1 cách ngọt ngào.

Thùy Vân liếc nhìn ba cô. Người đàn ông đó vẫn không ngừng cúi mặt ăn cơm. Cô chỉ biết cười nhẹ. Đúng rồi, ngay cả ông từ xưa cũng từ bỏ tình yêu và lý tưởng mà. Thật tế không có tư cách nói chuyện này.

“Dạ, con hiểu.” – Nụ cười không tắt trên môi cô.

“Con nhỏ này...” – người con dâu của nhà hào môn lên tiếng phật lòng – “có thật là mày hiểu không? Đùng có đưa nụ cười ngớ nghếch đó ra với tao.”

“Em xin lỗi.”- giọng Thùy Vân phát ra như được lập trình không chút cảm xúc.

“Đùng có tối ngày xin lỗi thế chứ? Có mà làm bằng hành động thực tế đi. Tối ngày vờ vờ nhăng nhít. Thế giới này có tiền là có tất cả. Lúc giàu thì tự xuất bản chứ chả cần cầu cạnh.” – người phụ nữ đó lên tiếng giảng đạo lý ở đời cho cô.

“Con nhỏ này...” – mẹ cô thở dài – “không phải hồi nhỏ ngoan lắm sao? Từ khi nào cứng đầu thế này?”

“Thế mà hồi nhỏ được gọi là tài năng cơ đấy. Kiến thức 1 đồng mà chỉ đi làm lãnh vài ba bạc lẻ”- người phụ nữ đối diện cô nói lời mỉa mai. Đoạn cô lấy trong chiếc túi Hermes ra 1 xấp 500.000 đưa cho mẹ cô – “Đây là tiền con gửi gia đình tháng này.”

” Đúng là con dâu nhà giàu mà. Rút tiền không suy nghĩ. Một tháng mà lớn hơn cả nửa năm lương của mình. ” - Thùy Vân trầm nghĩ.

” Mà thằng Nam sao dạo này không thấy nó tới thăm nhà ta ? ” – mẹ cô hỏi.

” Dạ, thật ra dạo này thị trường đang lên nên anh ấy bận làm ăn quá không về được. ” - chị gái cô mỉm cười đáp.

Nụ cười không tự nhiên. Ánh mắt né tránh. ” Thật ra ” không phải là hai từ điển hình của người đang che giấu sự thật sao ? Cô thầm phân tích trong lòng. Nếu một người nói dối về chồng với gia đình mình thì chỉ có 1 khả năng.

” Con ăn xong rồi. ”- cô cầm bát đứng dậy quay lưng đi. Thật sự người trong 1 nhà mà không thể thành thực được thì có còn gọi là người nhà. Mà chính cô lúc nào cũng nở nụ cười giả dối này thì có tư cách nói ai.

...

” Thói quen hút thuốc của ba vẫn không đổi nhỉ ? ” - Thùy Vân mặc bộ đồ pyjama màu xanh mà cô hay mặc khi còn ở đây bước ra ban công đứng cạnh ba cô.

” Ừ, thói quen khó bỏ. ”

” Chính vì thế ngay từ đầu đừng nên tập những thói quen không tốt. ”

” Ừ... ” - ông nhìn về nơi xa xăm, lời hồi đáp ấy như là không nói để cô nghe.

Ông nhớ lại ngày còn trẻ còn bao ước mơ nhưng chỉ vì gia đình mà từ bỏ. Ngay cả tình yêu duy nhất của đời ông cũng từ bỏ để đi đến 1 cuộc hôn nhân đầy tính toán. Một người phụ nữ có tiền cần gia thế và 1 người đàn ông gia đình thanh thế nhưng bên trong mục nát từ lâu. Một sự kết hợp hoàn hảo. Hai người những tưởng có tiền có gia thế mọi thứ sẽ thay đổi tất cả nhưng có 1 thứ gọi là ý trời. Đến cuối cùng lại là số không. Cuộc sống địa ngục mỗi ngày trôi qua bằng tiếng chì chiết lẫn nhau cho đến 1 ngày. Ông gặp lại người phụ nữ năm ấy. Tình cũ không rủ cũng tới. Hai người điên cuồng lao vào nhau cho đến khi ông bị đứa con gái nhỏ của mình thức tỉnh. Mỗi ngày, con bé đều đem lại niềm tự hào nhỏ nhoi cho ông và chỉ hỏi 1 câu ” Nếu con giỏi hơn thì ba mẹ không cãi nhau nữa nhé. ”. Ông không thể phụ lòng nụ cười đó nên đành từ bỏ tình yêu duy nhất của mình một lần nữa. Đối với ông, tình yêu dành cho 2 cô con gái lớn hơn hết thảy mọi thứ.

Nhìn ba cô, Thùy Vân cố nén tiếng thở dài. Lúc nào ông cũng thế. Ông luôn tuân theo sự tất nhiên của số phận. Ông lựa chọn sự yếu đuối không chống lại định mệnh.

” Tiiitttt...Tiiiiittttt...Tiiiiittttt... ” - tiếng tin nhắn vang lên.

” Em có ở nhà không ? ”

Nhìn tin nhắn, Thùy Vân thở dài. Tiếng tin nhắn lại vang lên.

” Tôi đang ở trước ngõ nhà em. ”

Trước ngõ ? Nhà ở Vĩnh Long có thể chạy thẳng vào mà ? Chả lẽ... Cô nhún mày lại.

” Anh đang ở nhà ba mẹ tôi ? ” - cô nhắn tin lại khẩn trương.

” Ừ. ”

Nhìn điện thoại, Thùy Vân ngơ ngàng. Tại sao lại thế ? Tại sao hần lại bám đến đây? Nơi duy nhất cô không muốn có liên hệ nhiều nhất chính là nơi này thế nên cô tuyệt đối không cho ai kể cả Kiều My đến nhà mình. Tại sao hần không buông tha cô mà đến tận đây? Nếu sau này cô đi khỏi nơi này, liệu hần có đến nơi này làm phiền gia đình cô? Cô không muốn ở nơi này không có nghĩa là cô không yêu họ mà chính vì quá yêu họ nên cô biết nếu cô không đi thì một ngày nào đó tình yêu này sẽ biến mất. Còn gia đình cô khi thấy mở vàng này thì sao?

Cô mím môi lại. Tại sao ngày đó lại cứu hần? Nếu thế thì cô thà giải quyết ngay bây giờ.

“Anh đợi tôi ở đó.”

Thùy Vân mặc chiếc áo khoác choàng vào cái pyjama và chạy ra ngoài.

...

Sau khi suy nghĩ do dự, Lý Cảnh vẫn quyết định tới tìm Thùy Vân. Ngoài việc xin lỗi vì hành vi lỗ mãng hôm trước thì anh còn muốn tới cứu cô. Anh không muốn thấy đôi mắt cô đỏ đốm hiện lên mặt cô lần nữa. Vừa thấy Thùy Vân, anh chưa kịp chào hỏi đã bị cô kéo lên xe – “Lên xe đi khỏi đây cho tôi!”.

Nhìn bộ dạng giận dữ này của cô, anh chỉ biết vô thức làm theo.

” Em định đi đâu ? ” - Lý Cảnh tay cầm tay lái, mắt nhìn qua cô gái bên cạnh. Lần đầu tiên anh thấy cô gái luôn bình tĩnh này phần nộ như thế.

” Khách sạn. ”

” Hả ? ” - Lý Cảnh thắng xe lại, nhìn cô kinh ngạc.

” Đi đến khách sạn mau. ” - Thùy Vân hét lên.

” Có chuyện gì thế ? ”

Thùy Vân kéo Lý Cảnh về phía mình. Lấy tay ghì chặt đầu anh và đưa môi chạm môi anh. Anh bất ngờ bị cô tấn công vội đẩy cô ra ngay hét lên.

” Em bị điên hả ? ”

Thùy Vân bị anh đẩy ra thì không nói không rằng cởi áo khoác ngoài ra. Lấy tay cởi từng chiếc nút áo trên chiếc áo ngủ. Lý Cảnh nhanh chóng chụp tay cô lại. Tại sao anh lại yêu loại con gái thế này chứ? Anh không thể nhìn được nữa mà đưa tay tát cô.

” Em nghĩ tôi là loại người gì ? ”

” Không phải thứ anh muốn chỉ thế thôi sao? Xong hết thì dừng bao giờ bèn mắng đến gia đình tôi nữa. ” - cô hét lên.

” Đối với cô, tôi là 1 thằng như thế sao ? ” - anh cười nhạt và cầm chiếc áo khoác Thùy Vân vừa cởi ra ném vào người cô – ” Sau này tôi tuyệt đối không bao giờ tìm cô nữa. ”. Anh không thể cứ theo 1 người con gái luôn nghĩ rằng mình khốn nạn như thế. Đàn ông cầm lên được thì buông xuống được.

Khóe miệng cô cong lên.

19. Chương 17

Chap 17

“Chỉ cần ngoan hơn, giỏi hơn, làm ba mẹ tự hào hơn thì chắc chắn mọi thứ sẽ tốt hơn.”

Đó là điều mà cô bé tâm niệm từ khi biết nhận thức. Cô bé nhớ những lúc ba mẹ cô tay trong tay khi bước ra ngoài khoe cùng mọi người thành tích mà mà cô đạt được hoàn toàn khác hẳn những giây phút chửi chửi nhau ở nhà. Nếu như thế, chỉ cần giỏi hơn, được khen nhiều hơn nữa thì có lúc nào đó họ sẽ không còn cãi nhau nữa?

Chính vì thế bằng bất cứ giá nào, cô cũng phải trở thành 1 người được khen ngợi nhiều nhất nhưng tại sao những lời miệt thị giữa 2 người lớn kia lại không dùng lại mà ngày càng thâm độc hơn? Dần cô nhận biết được những gì đã và đang xảy ra trong ngôi nhà này. Một cuộc hôn nhân tính toán từ hai bên. Tính toán sai. Làm ăn thất bại. Cơm áo gạo tiền. Một người phụ nữ bên ngoài đã cướp đi trái tim người đàn ông.

“Chỉ cần con giỏi hơn thì ba mẹ không cãi nhau nữa nhé!”

Một cô bé 14 tuổi với nụ cười hồn nhiên đầy tính toán nói với người đàn ông trước mặt. Tại sao cô phải dùng hạ sách này để giữ lấy gia đình mình?

Cả hai người đều không biết đằng sau là nụ cười đắc thắng của một người đàn bà - kẻ luôn coi đồng tiền là quan trọng nhất.

Người đàn ông đó cắt đứt mọi quan hệ với người phụ nữ. Tiếng chì chiết, cãi nhau cũng không còn nhưng nụ cười trên môi ông cũng biến mất. Ông không nói gì nhiều nữa mà lúc nào cũng cúi đầu im lặng trước những người phụ nữ trong nhà.

Không khí ở nhà ngày càng nặng nề hơn. Lúc này cô bé mới hiểu ra 1 đạo lý “những thứ có được từ tính toán thì mãi mãi không bao giờ thuộc về mình”. Cuối cùng mọi cố gắng đó của cô để được cái gì? Mọi lời khen sáo rỗng kia đổi được điều gì? Cô thật sự hạnh phúc sao?

Bất giác cô bước khỏi nhà, không hiểu vì sao lại dừng chân ở thư viện ở trường học. Đúng là từ trước đến nay, để có được những lời ca tụng vô nghĩa kia cô chưa từng đi ra ngoài chơi cùng bất cứ đứa trẻ nào, chỉ biết cầm đầu cố gắng trở thành 1 cô bé được lòng tất cả mọi người được ba mẹ cô tự hào. Bất giác cô mỉm cười.

“Cho con mượn cuốn sách!” - cô bé lễ phép nói với người thủ thư.

“Thùy Vân, em sao thế?”

Tiếng gọi của Tiến Khoa khiến Thùy Vân trở lại thực tại. À, hiện giờ cô đang ở trên máy bay đi đến Nhật Bản cùng sự phụ mình.

“À, không có gì đâu!” - cô quay lại nở 1 nụ cười. Mấy ngày nay ở nhà, lúc nào cô cũng nở nụ cười này nên giờ thành 1 phản xạ rồi.

“Haiz...” - Tiến Khoa thở dài - “em đừng lúc nào cũng tự ép bản thân như thế chứ? Nụ cười này khó coi quá!”

“Thật thế sao?” - cô cười nhạt.

“Tại sao em không thể vô tư như thằng nhóc đó. Muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc. Muốn nổi giận thì nổi giận.” - Tiến Khoa thật không hiểu nổi 2 học trò ứng ý nhất của mình sao lại khác nhau 1 trời 1 vực thế này. Ngay từ 9 năm trước, lần đầu tiên Thành Đạt đưa cô bé này đến gặp anh, Thùy Vân đã cho anh 1 ấn tượng thật ngọt ngào. Một cô bé 15 tuổi mà có 1 nụ cười khiến anh không khỏi khó chịu. Có thể đối với người ngoài đây là 1 nụ cười lịch sự đáng yêu nhưng với anh đây là 1 biểu cảm méo mó không nên có ở 1 cô bé nhỏ như thế. Tiếp xúc lâu ngày, anh càng nhận ra hệ thống phòng thủ của cô quá lớn, từng hành động đều được tính toán cả. Người duy nhất có thể khiến cô bé này bỏ hết mọi suy tính mà vô tư đối xử từ từng nụ cười vô tư đến việc thể hiện sự ganh tỵ nhỏ nhen của mình chỉ có một người.

“À mà em xin lỗi đã định qua mặt anh” - thấy sự phụ mình im lặng, Thùy Vân lên tiếng - “Đây!” - cô mở túi xách ra lấy tập bản thảo Zombieland đưa cho anh.

“Hả?” - Tiến Khoa cầm túi đựng hồ sơ chứa xấp giấy dày cộm mở ra. Sau đó anh quay lại nhìn Thùy Vân kinh ngạc - “đây là...”

“Em định nộp thẳng Shueisha nhưng không ngờ tự dưng thấy cần rút khi giấu anh.” - cô bình thản nói.

Tiến Khoa chăm chú nhìn tập bản thảo. Không ngờ cô bé này im lặng mà tiến bộ đến mức này. Thật sự bản thảo này một chín một mười với bản thảo của Thành Đạt mà lại toàn bộ Nhật ngữ nữa. Tuy nhiên...

“Dù không hiểu hết nội dung (do anh ấy không biết tiếng Nhật) nhưng ... anh không ngờ em đạt đến trình độ này rồi.” - anh quay qua tán thưởng Thùy Vân.

“So với cậu ấy thì thế nào?” - cô vào thẳng vấn đề.

Tiến Khoa thở dài. Lấy trong túi mình ra tập hồ sơ đưa cho cô. Cô bé này thật tình đưa anh bản thảo của mình thì làm sao anh giấu được bản thảo kia.

Giờ tới lượt Thùy Vân kinh ngạc, cô đưa tay cầm bản thảo sự phụ đưa - “Đúng là cậu ấy không cản đường em là không chịu nổi mà.” - Mở tập bản thảo trên tay ra. Ô được chuyển sang tiếng Nhật luôn rồi. Đúng là cậu ấy có tham vọng như cô. Cô chăm chú đọc bản thảo.

[13th Ghost]

Câu chuyện kể về Sin – một linh hồn số hiệu 13th được giao trọng trách giữ cân bằng cho thế giới này và thu

Oneshot (truyện ngắn) này đơn giản hơn của cô nhiều nhưng hướng khai triển thành series lại nhiều vô kể khi kết hợp nhiều loại truyện thuyết từ Đông sang Tây với nhau. Lại thêm nét vẽ và cách dẫn dắt thu hút của Thành Đạt nên thành ra nó thực sự hấp dẫn người đọc. Nhưng cô tự tin kịch bản của mình không thua kịch bản này.

“Đúng là không hổ danh đối thủ lớn nhất của em.” – Thùy Vân đưa tập bản thảo lại cho sư phụ mình – “nhưng em tự tin kịch bản của mình.”

Tiến Khoa thở dài. Cô bé này thực sự không nhận ra điểm yếu rất lớn trong kịch bản của mình hay sao?

...

“Hãy ya... mệt quá đi.” – Thùy Vân nằm dài lên nệm. Cả ngày hôm nay cô chạy theo sư phụ đi khắp nơi làm phiên dịch đến nỗi còn chả có thời gian thăm thú cảnh đẹp nơi này nữa. Đã thế tối còn lạc đường nữa.

“Mình phải luyện lại tiếng Nhật mới được.”

Đúng là cái trình N2 mà cô tự hào so với người bản xứ chả là cái cóc khô gì. Hôm nay cô đúng là có nhiều bờ ngõ sai sót thật may mà mọi người bỏ qua.

“Cốc...cốc...cốc...”

Giờ này. Ở đất nước này thì cô làm gì có ai khác tìm cô ngoài sư phụ nữa.

“Vào đi.”

Thùy Vân chả buồn ngồi dậy. Cứ nằm dài như thế này. Đối với sư phụ, cô biết anh là dạng có sở thích đặc biệt chút xíu là ... đối tác không phải phụ nữ nên cô không cần thủ lễ e dè. Ngày xưa cô từng nghĩ giữa Thành Đạt và anh có gì nữa nhưng khi thấy sự chói sáng của đối tác sư phụ mình thì cô biết thắng đối thủ của mình thua cmnr (T_T).

“Sáng mai chúng ta đi gặp thêm vài người nữa. Chiều thì dự 1 buổi tiệc cho giới trong ngành. Nhiều NXB truyện tranh đến lắm. Chúng ta có thể tận dụng cơ hội quen biết thêm.”

“Haiz... khi nào chúng ta được thưởng ngoạn phong cảnh ở đây vậy anh?” – dù biết là đi công tác nhưng cô không biết thời gian suýt soát nhau như thế.

“Em nghĩ đi du lịch hả?” – Tiến Khoa nhăn mặt – ” Em biết chi phí 1 ngày ở đây bao nhiêu không ? Em biết công ty mình mới thành lập chưa...” – anh thao thao bất tuyệt.

“Thôi được rồi.” – Thùy Vân quá quen cái điệp khúc công ty mới thành lập còn nghèo nàn của sư phụ mình – “Thế khi nào anh em ta nộp bản thảo được đây.”

“Ngày mốt.”

...

Trần Hùng khi biết thiếu gia mình thu hết mệnh lệnh theo dõi và từ bỏ ý định theo đuổi cô gái kia thì không khỏi mừng trong lòng. Thiếu gia của ông từ trước đến nay đều không bao giờ quá để tâm yêu đương bất kỳ cô gái nào và không xem trọng chuyện tình yêu nam nữ nhưng thời gian cậu ấy theo đuổi cô gái này hơn 5 tháng lại có phần hơi yêu chiều, cứ có thời gian là đi đi về về thăm cô ta làm ông có chút lo lắng. Có thể tuổi trẻ thích mới lạ lại là tình huống 2 người gặp nhau có chút kích thích nhưng mỗi khi cậu ấy gặp cô Thùy Vân này không dính tới máu me thì bị thương, không đau đớn thì mặt mày cả ngày hôm sau đen thui. Dù sao đi nữa kết thúc rồi, ông không cần lo nữa.

(Đoạn này hơi mang hơi hướm Love Master (T_T))

...

” Hai kịch bản này khá lắm. ” - người biên tập viên người Nhật nhận xét – ” tôi sẽ nộp lên phòng biên tập cho mọi người xem lại. ”

” Dạ, cảm ơn. ” - Thùy Vân mỉm cười. Sao không khá được. Một cái được cả phòng biên tập 1 công ty dù bé thôi ở Việt Nam kiểm duyệt. Một cái được sửa đi sửa lại hơn chục lần do 1 người dày công nghiên cứu truyện tranh cũng như tìm hiểu muốn nắm thông tin nhà xuất bản này mà.

” Ừ mà nhưng... ” - người biên tập ái ngại chỉ tập bản thảo của cô.

” Anh cứ nói thẳng. ” - Thùy Vân biết người Nhật khá lòng vòng, không thích làm người khác buồn nhưng đây là chuyện cần thẳng thắn với nhau.

” Kịch bản Zombieland này có phần hơi kinh dị so với mức tuổi của tạp chí chúng tôi . Nếu về 13th Ghost thì tôi nghĩ không thành vấn đề nhưng còn kịch bản này e có thể khó qua được. Tuy nhiên, bản thảo này rất hay. ”

” Vâng, tôi hiểu. ” - Thùy Vân mỉm cười gượng gạo. Cô liếc nhìn sư phụ đang làm tượng vì không hiểu tiếng Nhật. Cô đứng lên đưa tay trước mặt người biên tập viên này, anh ta mỉm cười bắt tay xã giao cô – ” cảm ơn anh. Có gì báo lại qua email cho chúng tôi. ”

” Tất nhiên. Tạm biệt. ”

” Tạm biệt. ”

Sư phụ cô đứng lên làm điệu bộ bye bye và lớn tiếng nói 1 trong số từ tiếng Nhật ít ỏi mà anh ta biết – ” Sayonara ”.

Thùy Vân ngồi phịch xuống ghế thở dài – ” Bản thảo em đi tong rồi. ” - Người Nhật khi nói thẳng như thế dù có hứa hẹn lịch sự nhưng ý nghĩa vẫn là ” Ok, kịch bản này chắc chắn 100% thua đẹp. ”

Sư phụ cô không hề ngạc nhiên mà chỉ im lặng.

” Đây, anh biết trước rồi đúng không ? ”

” Ừ, có thể nói là thế. ”

” Về thôi, ngồi ăn và ở nhà xuất bản người ta làm gì nữa. ” - cô cầm túi xách đứng lên.

Thùy Vân không phải thánh nữ, càng không phải dạng ” Ồ, chỉ cần mọi người hạnh phúc thì tôi dù thế nào vẫn hạnh phúc. ” nên có chút hy vọng Thành Đạt không đến đích qua sớm mà bỏ xa mình.

” Thua keo này bày keo khác. ” - cô nói.

20. Chương 18

Chap 18

“Ba mẹ bị tai nạn. Em về ngay đi.”

Nhìn tin nhắn điện thoại của chị gái mình – Thùy Hân – được gửi ngày hôm qua, cô không giấu được sự kinh ngạc. Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc và ghi lại mấy chữ cho sư phụ để trong phòng khách sạn.

“Xin lỗi, nhà em có chuyện. Phải về gấp.”

Thùy Vân không nhớ tại sao mình có thể về đến Việt Nam. Chỉ biết khi nhận thức được là đã đứng ở trước cửa nhà. Sự tang tóc bao trùm khắp nơi.

“Sao em bây giờ mới về?” – Thùy Hân gào lên – “Tối qua hai người mất rồi!”

Tại sao đầu Thùy Vân trống rỗng thế này? Cô không có cảm xúc gì thế này? Đáng ra cô nên khóc nức nở chứ? Thái độ này là nên có ở 1 người con hay sao?

“Chuyện gì xảy ra vậy?” – giọng nói của cô lại sao bình thản thế này.

“Hai người đi dự đám cưới con chú Bảy...” – Thùy Hân không nhận tiếng nấc khóc – “...đường về bị 1 tên tài xế say xin đâm trúng... Hức...”

Thì ra là thế! Người phụ nữ đang nức nở đây là người chị gái kiều kỳ của cô hay sao? Hình ảnh này thật khiến cô không quen. Mà tại sao cô lại bình thản như thế này? Tại sao cô không thể rơi một giọt nước mắt được chứ?

“Tại sao lại như thế? Tại sao ...Hức...Tại sao lại thế?” – Thùy Hân không ngừng khóc như thể cô nén nỗi đau bấy lâu nay lại hôm nay mới bộc phát – “Tại sao ba mẹ bỏ con ngay lúc này... tại sao tôi lại mất tất cả thế này... bé Hiên... mẹ không thể mất con luôn được...” – tiếng khóc cô càng dữ dội hơn.

“Bé Hiên làm sao?” – Thùy Vân nhất thời không hiểu tại sao chị cô nhắc đến cháu mình.

“Gia đình khốn nạn đó muốn giành quyền nuôi bé Hiên...” - Thùy Hân nói khô khốc, cô không muốn bắt kỳ ai thấy tình trạng bi đát của mình. Một đêm mất tất cả. Tuy nhiên không hiểu sao cô lại không thể nín khóc được.

Thùy Vân bắt giắc chạy tới ôm lấy chị mình. Người chị giống y đúc như mẹ cô - người đàn bà coi tiền và danh dự là tất cả. Người làm tất cả mọi thứ vì đồng tiền. Người lúc nào cũng kiêu ngạo coi thường cô thế mà hôm nay tại sao lại bi đát như thế? Ngay cả đứa con cũng không giữ được.

Trước hành động của đứa em gái trước nay luôn lạnh nhạt này, Thùy Hân có chút bất ngờ nhưng không hiểu sao cô lại để yên cho em gái mình ôm chỉ biết nức nở khóc cho số phận bản thân. Cô từng hân cô em gái này tại sao lúc nào cũng có thể tự do bay nhảy, còn cô lúc nào cũng ... Cô càng gào to hơn.

Thùy Vân không biết bản thân ôm chị gái mình bao lâu, chỉ biết sau đó cô đã đưa Thùy Hân vào phòng ngủ. Có lẽ đã chịu đựng, gồng gánh quá lâu mà chị cô thiếp ngủ khá nhanh. Sau khi đắp chăn cho chị gái – người phụ nữ kiêu ngạo giờ nằm ngủ như 1 đứa trẻ, cô đi dạo quanh nhà nhìn vào từng góc ngách trong nhà.

Yên tĩnh. Không còn tiếng chì chiết nhau. Không còn không khí nặng nề bao trùm nữa. Thế nhưng 2 con người ấy đã đi mất. Cuộc đời thú vị thật.

Cô bắt giắc dừng lại ở phòng ba cô. Nó đơn giản như chính con người ông. Cô bước đến bàn làm việc của ông mở ngăn dưới cùng ra.

“Nó còn ở đây.”

Cô cầm cái máy chụp hình cũ kỹ lên. Sóng mũi cay cay. Đây là ước mơ mà ông ấy đã từ bỏ. Tại sao năm ấy cô lại ích kỷ nỡ nộ cười hồn nhiên nham hiểm kia? Tại sao cô lại giam ông lại ở chiếc lồng này? Một con chim luôn im lặng không bao giờ cất hót nữa.

Tại sao tim cô đau thế này?

Thùy Vân để máy chụp hình xuống. Cô bước khỏi căn phòng còn vương mùi thuốc lá để đi đến căn phòng bên cạnh – phòng mẹ cô. Từ khi nào họ lại ở riêng nhỉ? Cô thật không nhớ chỉ nhớ là từ khi cô còn rất nhỏ.

Thật sự ít khi cô vào phòng mẹ cô. Cô từng tự nhủ bản thân đừng bao giờ như bà ta – kẻ luôn coi trọng tiền hơn bao giờ hết. Căn phòng không thay đổi nhiều so với nửa năm trước. Một căn phòng đẹp đẽ, xa hoa cùng những bộ quần áo đắt tiền trong tủ áo và mấy bộ trang sức an vị trong chiếc hộp nằm ở bàn phấn. Khác với căn phòng ám mùi thuốc lá kia là một căn phòng đầy mùi nước hoa.

“Cuối cùng cũng không mang theo được.” – cô cười nhạt ngồi lên giường.

Bất giắc cô thấy 1 chiếc hộp nhỏ cũ kỹ hoàn toàn không hợp không khí căn phòng này được đặt ngay góc giường. Lấy tay mở chiếc hộp ra, cô bất ngờ trước những thứ ở trong đó.

“Là những hình ảnh và các món quà chúng ta hồi nhỏ tặng bà ấy.”

Cô ngẩng lên nhìn người chị gái đứng dựa vào cửa từ lúc nào.

“Ngay cả ảnh đám cưới cũng ở đó...” – chị cô nói giọng lạc đi.

Cô không hiểu sao cơn nhói ấy lại nổi lên trong tim.

“Có thể với em và ba thì mẹ chúng ta là 1 người phụ nữ tính toán ích kỷ nhưng...” – Thùy Hân giọng nói đầy cảm xúc - “... liệu có người phụ nữ nào sống cùng một người đàn ông hơn 30 năm mà không có chút cảm giác nào?” – không phải đây cũng là tình cảnh của cô sao?

Thật sự là có tình yêu sao? Khỏe miệng Thùy Vân cong lên. Những tiếng chì chiết mỗi ngày. Những bữa ăn gia đình mà bà ấy chuẩn bị mỗi tối chờ ông về. Những lời chê cười tình yêu nhảm nhí của ông và người tình nhân. Nụ cười đắc thắng đáng thương của bà ta khi thấy đứa con gái làm nũng chồng mình. Đó là tình yêu sao?

Không hiểu sao nước mắt cô lại chảy không ngừng như thế này? Lại chảy vì người phụ nữ cô oán hận bấy lâu nay. Người đã giam một người đàn ông khỏi ước mơ mình. Người đã khiến chị cô thành 1 người phụ nữ hám tiền. Người đã muốn giam cô lại như cha cô. Người luôn làm ồn ào cả gia đình.

Hơn ai hết Thùy Hân hiểu mẹ mình. Bà là 1 người phụ nữ toan tính đáng thương ngay cả tình yêu của mình đến cả cuộc đời bà cũng không có được. Nhìn bộ dạng của em gái mình, Thùy Hân thật muốn chạy tới ôm lấy con bé nhưng chính do cô hiểu mẹ mình hơn ai hết nên cô hiểu Thùy Vân mới chính là bản sao hoàn hảo của người đàn bà này. Không muốn yếu đuối trước mặt ai. Luôn muốn bản thân kiêu ngạo như thế ngay cả khi bản thân thất bại. Thứ duy nhất cô có thể là đứng bên cạnh cô em gái này của mình.

Không ngờ có ngày chị em cô có thể nói chuyện cùng nhau bình thường như thế này.

...

“Bán căn nhà này đi.” – Thùy Vân bình thản nói.

“Cái gì? Em có điên không?” – Thùy Hân kinh ngạc nhìn em gái mình. Lo chuyện hậu sự xong làm con bé này điên sao – “đây là nhà của ba mẹ chúng ta.”

“Giữ lại căn nhà lớn thế có ích gì? Chị đừng quên chị đang thất nghiệp. Chị còn phải giành bé Hiên nữa. Mua căn nhỏ hơn đi.”

“Không được. Chị chưa ký đơn ly hôn. Đây là nhà ba mẹ chúng ta, không thể bán được.” – nói xong Thùy Hân bỏ đi không để em gái nói một lời nào. Tại sao cô phải ly hôn chứ? Người sai là thằng đàn ông đó mà. Tại sao cô phải nhún nhường? Có chết cô cũng không tha cho 2 người họ.

Thùy Vân nhìn chị gái mình thở dài. Tại sao chị ấy lại cố chấp như thế? Cô đảo mắt nhìn căn nhà này. Thật sự cô không có bao nhiêu kỷ niệm đẹp nào ở đây cả.

...

Thùy Hân ngơ ngàng nhìn bức thư luật sư trên bàn. Tên chồng bạc bẽo của cô muốn đơn phương ly hôn và giành bé Hiên. Thật nực cười. Ngoài bức thư luật sư, tên khốn nạn này còn gửi 1 đồng hóa đơn mua hàng của cô cáo buộc cô là hạng phụ nữ không ra gì, chỉ biết mỗi chài tiền đàn ông. Từ khi nào vợ mua sắm đồ để làm đẹp mặt đàn ông, để chồng mình nở mày nở mặt, để giữ người đàn ông đó lại thành 1 thứ tội trạng thế này? Mà hần mưu tính thu thập cái đồng hóa đơn này từ bao giờ? Ha ha, đây là người đàn ông cô từng tự hào lấy đó sao? Còn đồng giấy tờ chứng minh cô không đủ khả năng lẫn phẩm chất nuôi dạy con cái nữa sao? Nực cười thật. Cô móc điện thoại lên.

...

Thùy Vân đi đến công ty gặp sư phụ xin lỗi anh chuyện bỏ đi nửa chừng khi ở Nhật Bản. May mắn là anh không trách cô mấy. Cô lấy điện thoại gọi điện cho Thùy Hân, sáng nay cô thấy thái độ của chị ấy không tốt mấy.

“Ting...Tinnnnngggg...Tinnnnnggg...Tiiinnnnnggg...”

“Sao chị ấy không bắt máy nhỉ?” – Thùy Vân hơi sốt ruột. Chị gái cô có chuyện gì làm đâu sao lại không bắt máy thế này?

“Bác chạy nhanh hơn 1 chút ạ.” – cô nói bác tài.

Bước vào nhà, Thùy Vân không thấy ai cả mà chỉ nghe tiếng nước chảy ở nhà tắm. Dự cảm không lành, cô chạy vào đó.

Đúng như cô dự đoán, chị cô nằm ở bồn tắm đầy máu, mặt mày trắng bệch. Cô nhanh chóng bấm số gọi cấp cứu, tay ôm người chị gái – kẻ luôn luôn kiêu ngạo kia – không ngừng run rẩy.

“Cứu... Cứu người... Có người cắt cổ tay... Làm ơn cho xe đến...”

Tại sao lại như thế? Tại sao lại thế? Tại sao chị cô lại như thế này? Cô ôm người thân duy nhất còn lại của mình trong tay lại.

“Chị đừng bỏ em chứ? Chị còn em mà... còn bé Hiên mà. Chị đừng ích kỷ như thế chứ?”

...

“May mà cô về kịp thời. Nếu không chị cô e là khó qua khỏi.” – người bác sĩ già nhìn Thùy Vân ánh mắt đầy thông cảm.

“Tôi có thể vào thăm chị ấy không?” – gương mặt cô trắng bệch do lo lắng.

“Ừ nhưng bệnh nhân đang nghỉ ngơi. Cô đừng làm phiền.”

“Vâng.”

Thùy Vân ngồi bên cạnh giường bệnh đưa tay xoa trán chị cô. Thật không ngờ cô gái xanh xao này là người mà cô gặp hai tuần trước khi cô mới về nhà.

Chỉ mới 2 tuần thôi mà cô thấy dài như cả thế kỷ. Ha ha ha... Cô thực quá mệt mỏi rồi nhưng nếu cô ngã xuống thì người chị đang đau khổ vì mất tất cả này sẽ như thế nào?

“Chết thực sự rất dễ nhưng sống mới khó.” – Thùy Vân nhớ đến ba mẹ cô. Đúng thật.

Cô cảm điện thoại lên, định gọi Kiều My nhưng chợt nhớ đến sự quan tâm nhiệt tình quá mức của người bạn này thì quyết định bỏ xuống. Người con gái này như ánh Mặt Trời – quá ấm áp đến cô không thể nào đứng quá gần được. Bất chợt cô dừng lại ở 1 số điện thoại mà bản thân chưa bao giờ gọi đi.

Tiếng chuông vang lên...À... mười một giờ đêm rồi – cô thầm nghĩ toang định bấm tắt thì một tiếng nói vang lên.

“A lô...” – không kịp rồi.

“Là tôi, Thùy Vân...” – cô cố nén mọi cảm xúc mệt mỏi đi.

“...” – đáp lại cô là sự im lặng.

Cô cũng im lặng. Cô không biết sự im lặng này kéo dài bao lâu nhưng cô thực cảm ơn cậu ấy. Lúc nào cũng như thế. Nếu ngay bây giờ, cậu ấy nói bất kỳ điều gì thì thực khiến cô không thể nào cứ mạnh mẽ, kiêu ngạo như thế này được. Nếu cô mất đi sự mạnh mẽ này thì không còn là Thùy Vân nữa. Mọi thứ cô xây dựng, sợi dây liên hệ giữa cô và cậu ấy sẽ đứt mất. Nếu có thể giữ mối quan hệ này mãi mãi, cô thà để nó yên như thế này không thay đổi.

Thùy Vân mỉm cười.

“Tôi nghe nói bản thảo cậu dù không được chọn nhưng gây được chú ý không ít đúng không?”

“Ừ.”

“Tôi gọi chúc mừng cậu thôi. Mà cậu chưa thắng tôi đâu đấy.”

“Ừ mà sao cậu lại bỏ đi giữa chừng thế.”

“À, chút chuyện thôi. Mà tối rồi... Bye nha.”- Thùy Vân không muốn nói chuyện nhà cô với người khác. Họ cũng không giúp gì được.

...

Thành Đạt để điện thoại xuống thở dài.

“Cậu luôn như thế.”

Luôn mạnh mẽ như thế. Ngay cả khi ở thư viện năm ấy. Tại sao lại không thể khóc đường hoàng mà lại giấu nước mắt sau cuốn sách kia. Năm ấy anh là một đứa trẻ không biết làm gì để an ủi cô ấy. Hôm nay cũng thế, chỉ biết im lặng cùng cô ấy. Anh biết nếu ban nãy lên tiếng thì mối quan hệ giữa 2 người không bao giờ trở về trạng thái cân bằng như bấy lâu nay được cả.

“Nếu có thể giữ mối quan hệ này mãi mãi. Tôi thà luôn đứng yên ở vị trí này..”

21. Chương 19

Chap 19

“Tại sao em lại cứu chị...chị muốn chết...” – Thùy Hân nằm trên giường bệnh không ngừng rên rỉ.

Thùy Vân thực không hiểu nổi giờ nào mà người đàn bà này lại đóng phim Quỳnh Dao thế này? Cô đi đến bên cạnh giơ 1 cánh tay tên.

”Chát!”

Không quan tâm ánh mắt ngỡ ngàng của người giường bên. Không quan tâm đây là bệnh viện không được làm ồn, cô hét lên.

“Chết! Chết! Chị có tư cách sao? Chị còn chưa hoàn thành trách nhiệm nuôi dạy bé Hiên” – cô không thể nào để chị gái mình như thế nữa – “Chị muốn chết thì sau khi bé Hiên nên người làm gì cũng được.”

Thùy Hân nhìn em gái mình kinh ngạc., miệng lẩm bẩm...

“Chết thì chị chưa có tư cách đâu” – Thùy Vân hét lên giận dữ - “chị an tâm để con mình cho tên khốn nạn ấy nuôi sao? Hồi nhỏ chị từng nói với tôi là sau này có con nhất định sẽ chăm sóc nó, không để nó như chúng ta hồi nhỏ... Giờ lại có tư cách nói câu “Tôi muốn chết” hả?”

Mọi người trong phòng nhìn chị em cô kinh ngạc. Không ngờ 1 cô gái trẻ lại có thể nói mấy lời này rồi lại đưa mắt thông cảm nhìn Thùy Hân.

Thùy Hân im lặng...

“Nếu chị muốn chết...” – Thùy Vân cầm chặt con dao trái cây trên tay – “để tôi tiễn con trai chị đi cùng. Thà là nó theo 1 người mẹ thiếu trách nhiệm còn hơn 1 thằng cha khốn nạn”

Giọng cô lạnh lùng khiến mọi người trong phòng kinh hãi nhìn cô.

“Bán nhà đi...”- Thùy Hân quay mặt đi lên tiếng.

Thùy Vân mỉm cười. Chị gái cô quay trở lại rồi.

...

“Tiền bán nhà chúng ta dùng để mua căn nhà nhỏ hơn để sống. Chị sẽ bắt đầu kiếm việc.” – Thùy Hân nghiêm nghị nói – “nếu có thu nhập ổn định, nhà cửa đầy đủ thì Tòa sẽ ưu tiên quyền nuôi con cho người mẹ.”

Thùy Vân nhìn chị mình ngạc nhiên. Sao thay đổi 180 độ thế này?

“Mà chị biết làm gì?” – cô nhìn chị mình ái ngại. Chị ấy lấy chồng nuôi con lâu quá rồi.

“Mày quên chị mày từng học tài chính sao?” – Thùy Hân hơi khó chịu ánh mắt của em gái. Đàng nào cô cũng tốt nghiệp xuất sắc đại học kinh tế mà lại từng là nhân viên xuất sắc 1 thời nữa.

“Ừ, nếu được thế thì tốt... Mà chị dự tính xin làm ở đâu?”

“À tao nếu không làm thì thôi mà làm thì làm ở nơi nổi tiếng nhất – tập đoàn tài chính Thiên Lai.”

Oh my god! Sao lại chọn nơi tập trung 1 đám tội phạm thế này. Sau này nhờ chúng có bị gì thì liên lụy bản thân thì sao?

“Em nghĩ chị nghĩ kỹ lại được không?”

“Không! Nếu tao làm nơi lớn như thế càng có lý do Tòa tin tưởng tư cách làm mẹ của tao.” – Thùy Hân cương quyết.

“Tùy chị thôi.” – Thùy Vân không nghĩ cái tập đoàn đó chịu nhận bà ở nhà làm nội trợ gần 5 năm nay như chị cô nên chẳng buồn ngăn cản – “mà nhớ có phương án dự phòng.”

...

“Tôi không giao con cho anh đâu. Có gì thì đi hầu Tòa đi.” – Thùy Hân cương quyết nói trước mặt Hoàng Nam tên chồng đẻ tiện của mình.

“Cô đừng đùa...” – tên Hoàng Nam cười mỉa mai – “một con nhỏ chẳng biết làm gì như cô chỉ biết mua sắm thì Tòa không giao con cho cô đâu.”

“Ai nói” – Thùy Hân cười mỉa mai lại – “tôi được tập đoàn Thiên Lai mời làm nhân viên tài chính cao cấp chỉ sau Tổng giám đốc thôi đó.” – sau đó cô cười lớn, liếc nhìn ánh mắt kinh ngạc mỉa mai của chồng cũ mình. Cô càng hả hê nói tiếp – “Quy mô nó to hơn trăm lần công ty bé xiu của anh đó.”

Bỏ mẹ nó. Chị ăn gì mà nổi thế hả? Cái gì mà nhân viên tài chính cao cấp chỉ sau anh Tổng. Thùy Vân cầm menu che mặt ngồi bàn cách đó không xa lắc đầu ngán ngẩm. CV còn chưa nộp mà nổi thế này.

“Cô đừng có chém!”

“Ra Tòa thì biết, ha ha ha... Thật may chúng ta chia tay, nếu không tôi sẽ mai một tài năng mất...”

Ô đêch, chị đừng chém quá được không?

Thùy Vân là người ghét đi cửa sau nhưng lần này vì bé Hiên sẽ ngoại lệ. Cô bấm số điện thoại đàn em Lý Thanh. Sau khi Tòa phán bé Hiên về mẹ thì chị cô bị đuổi cũng được.

...

“Chị làm ơn đừng chém gió thế. Mai mốt làm ơn có chém thì nói nhân viên bình thường được rồi.”

“Mày đừng lo. Tao đậu chắc.” – Thùy Hân nhìn em gái đắc thắng.

“...”

“Con người ra ngoài là nhìn mặt mũi. Chị mày là người có nhiều mối quan hệ. Lại xinh đẹp. Ăn mặc hợp thời. Kiến thức ôn lại thì lấy được thôi. Lúc trước tốt nghiệp loại ưu. Từng làm ngân hàng được làm nhân viên xuất sắc 2 năm liền. Bên cạnh đó lại biết cách ăn nói. Không được tuyển là công ty không có tầm nhìn.”

” Ừ... ” - Thùy Vân lắc đầu ngán ngẩm – ” nhưng làm sao CV của chị được phỏng vấn mới là vấn đề... ” - chị ấy quên khoảng trống 5 năm nội trợ sao ? Tài chính là ngành thay đổi liên tục mà...

...

Lý Thanh đã dặn dò trưởng phòng nhân sự về Thùy Hân. Anh cũng có chút tò mò về chị gái bông hoa độc kia nên cũng lén theo dõi quá trình phỏng vấn.

Thật không ngờ đó là 1 cô gái xinh đẹp dù lên hàng băm nhưng nhờ thế lại quyến rũ hơn. Ăn mặc hợp thời lại biết cách ăn nói. Bên cạnh đó mối quan hệ lại rộng. Thật tế không cần phải đi cửa sau. Tuy nhiên 2 chị em này quả khác nhau 1 trời 1 vực. Cô em bình thường như thế nào thì cô chị lại nổi bật như thế.

” Ngày, anh ! ” - bất ngờ có bàn tay đặt lên vai anh – ” anh nhìn tôi đủ chưa ? ”

Lý Thanh quay lại thì thấy Thùy Hân đứng sau lưng mình từ bao giờ.

Thùy Hân đưa mắt dò xét Lý Thanh. Mặt mũi đúng là đẹp trai lại cao to nhưng đồng phục này là của nhân viên học việc. Tầm thường. Đối với Thùy Hân cô thì đàn ông không có địa vị, không có gia thế thì cái mặt có ưa nhìn đến đâu đều là đồ bỏ. Nhìn người này lại xấp xỉ 30 nữa mà còn làm vị tri học việc nữa thì...

” Mai mốt tập trung làm việc đi... Đừng có mà ngó nghiêng lung tung kéo mai mốt sắp đuổi đó. Tuổi anh giờ tìm việc khó lắm. ”

Trưởng phòng nhân sự thấy cô gái mới phỏng vấn đứng dạy đời đại thiếu gia của mình định ngăn nhưng thấy ánh mắt anh ra hiệu thì lắc đầu bỏ đi.

” Ứng viên tốt thế mà bị loại thì phí quá. ” - ông chép miệng.

Đúng là chị gái của hoa độc kia cũng không phải dạng hoa bình thường. Lý Thanh cười thầm trong lòng.

Thùy Hân nhớ thông tin mình tìm hiểu công ty này có 1 anh Tổng đẹp trai, người thừa kế của tập đoàn Thiên Lai này rồi lại so người đàn ông này lại không tránh khỏi lắc đầu. Sao mỗi người 1 phận thế này. Người mới 30 đứng đầu 1 gia sản còn 1 kẻ cũng xem tuổi lại làm học việc.

...

” Tôi nói rồi. Đừng có đấu với tôi ” - Thùy Hân đưa mắt nhìn Hoàng Nam – ” ông trời có mắt mà...”

Cuối cùng Tòa án cũng giao bé Hiên cho cô quyền nuôi dưỡng đúng như mọi tính toán của cô. Bé Hiên chạy tới ôm mẹ mình ngay khi kết thúc phiên Tòa. Cô ôm bé Hiên vào lòng nhìn em gái ánh mắt biết ơn. Nếu không có nó thì cô không gượng đến hôm nay được.

” Bé Hiên về sống cùng dì và mẹ con ha... ” - em gái cô cúi đầu xuống nói cùng cháu mình.

Thùy Hân ngẩng người ra 1 chút – ” Em chịu sống cùng 2 mẹ con chị ? Em không đi nữa sao ? ” - từ trước đến nay cô cứ nghĩ con bé không thích bị trói buộc.

” À, chị giờ chưa ổn định cuộc sống, em ở lại giúp đỡ cũng đỡ phần nào. Với về thì nơi nào chả được. ”

” Em chịu ở lại vì chị ? ” - Thùy Hân cảm động nhìn em gái.

” Ừ » - đúng là Thùy Vân thích cuộc sống tự do tự tại nhưng nếu vì người chị này, cô sẵn sàng bị trói buộc.

” Nhưng chị không chấp nhận ” - Thùy Hân dù muốn giữ em gái lại nhưng không thể ích kỷ như thế - ” Nuôi bé Hiên là cuộc sống của chị, là ước mơ của chị. Chị mới phải là người tự tay thực hiện nó chứ không phải em. Ước mơ, cuộc sống của em không phải là ở đây. ” - cô còn nhớ ước mơ em gái mình là đi khắp nơi, khám phá thế giới và cho mọi người thấy thế giới đó qua các câu chuyện của mình. Cô không thể ích kỷ như thế.

Thùy Vân nhìn chị gái của mình rồi mỉm cười – ” Ừ. Thật ra em cũng không ưa trẻ con lắm. ”

” Tiền bán nhà còn lại để vài bữa chị gửi lại em. ” - Thùy Hân không thể độc chiếm số tiền đó được.

” Chị cứ giữ đó đi. Chị cần nó hơn em. Em cho chị mượn theo lãi suất ngân hàng. 10 năm sau trả em. ” - cô ngáp ngừng – ” mà chị giữ kỹ giúp em cái hộp của mẹ và máy chụp hình của ba đi được không ? Em không tiện giữ nó. ”

” Chị biết rồi. ”

22. Chương 20

Chap 20

Nhìn cái máy chụp hình của ba cô nằm ở trên kệ, Thùy Vân vẫn thấy có gì đó không thỏa đáng. Dù đây là di vật của ba cô để lại nên giữ gìn nhưng không phải công dụng của nó là để chụp hình hay sao? Thật không nên để nó mai một khả năng như thế. Mà cô cũng đang cần một cái máy ảnh để chụp ảnh làm tư liệu.

“Chị ơi, em đổi ý lấy cái máy chụp hình nha.” – cô nói lớn tiếng cho chị gái mình ở dưới nhà nghe.

“Ừ, cứ lấy đi. Mà ba để lâu quá sợ không xài được đó.” – chị cô nói vọng lên.

“Em biết xử lý.”

Loại máy ảnh cơ này mua ở ngoài cũng hơn 10 triệu. Không nên lãng phí để cuộc đời nó dính lấy cái kệ ở nhà. Cô mỉm cười.

...

Kiều My nhìn dòng new feed trên Facebook thì mở to mắt kinh ngạc. Giờ mới để ý thấy dạo này chị Hân không lên facebook tự sướng, thì ra nhà họ xảy ra nhiều chuyện thế này. Hèn chi cô gửi hàng chục cái tin nhắn viber, facebook cho Thùy Vân đều thấy im re. Cô vội vàng cầm điện thoại gọi cho cô bạn thân mình, lòng có chút khó chịu khi bản thân luôn là người biết cuối cùng chuyện của Thùy Vân.

Lý Cảnh cầm chai bia lên miệng uống mà không quan tâm thằng bạn ngồi bên đang âu yếm bạn gái.

“Đừng có nói gọi tôi đến chỉ để thấy 2 người âu yếm với nhau thôi đấy.”

Hoàng Minh đưa ánh mắt giang manh nhìn anh cười lớn nói:

“Này cậu ăn chạy bao lâu rồi? Hôm nay xả hơi đi.” – sau đó đưa chai bia chỉ 1 cô gái gọi cảm mặc váy sát người ngồi bên quầy bar – “cô gái đó được đó. Chơi không?”

“Này, từ khi nào cậu là người lo vấn đề sinh lý tôi thế hả?” – Lý Cảnh thật không ngờ thằng bạn gọi anh chỉ để làm chuyện dư hơi này. Nếu anh muốn thì ở đâu mà không có – “Nếu thế thì tôi về đây.”

Giờ anh mới thấy Kiều My im lặng này giờ. Tính cách thích náo nhiệt của cô gái này đâu phải thế? Nhìn thái độ Hoàng Minh càng có vấn đề. Tốt nhất là anh rút sớm.

Lý Cảnh đứng lên thì bị Hoàng Minh kéo tay lại.

“Chờ chút xíu đi. Sắp tới giờ rồi.”

“Hả?” – anh nhìn thằng bạn này, mức độ nghi ngờ bị chơi tăng 200%.

“Kìa...” – Hoàng Minh chỉ tay về ngoài cửa.

Người mà Lý Cảnh không muốn gặp nhất không ngờ lại xuất hiện. Không phải lần trước anh mạnh miệng nói không xuất hiện trước cô ta rồi sao? Anh đứng lên định lui đi thì bị tên bạn quái ác này kéo lại lần nữa.

“Này, Thùy Vân!” – Kiều My hét lên giữa tiếng nhạc xập xình.

Chết tiệt, cô ta thấy anh rồi. Anh gượng gạo gật đầu chào cô. Thùy Vân cũng gật đầu chào anh lại và tới chỗ đám người bạn anh ngồi. Liếc qua thì thấy thằng bạn đang nhin cười.

“Sao cậu không nói tôi tiếng nào?”

Kiều My lên tiếng. Cô hơi thấy có lỗi khi hẹn gặp ở nơi này nhưng ban nãy Thùy Vân hỏi cô đang ở đâu và nói sẽ đến chỗ cô. Còn Lý Cảnh là Hoàng Minh biết cô gặp Thùy Vân ở đây nên kéo anh ta tới luôn.

“À, không có gì đâu.” – Thùy Vân thật không thích ánh mắt này của người khác nhìn mình – “Sắp tới tôi đi 1 thời gian nên định tới từ biệt cậu.”

“Hả?” – Kiều My kinh ngạc – “không phải bác trai và bác gái mới mất, cậu phải ở đây sao?”

Giờ đến lượt Lý Cảnh kinh ngạc, anh nhìn thẳng vào Thùy Vân. Nếu anh mà nói là mình không còn bất kỳ quan tâm nào tới người con gái mà mình từng có tình cảm thì là nói dối.

“Còn chị mình ở đây...” – giọng Thùy Vân lạc đi. Đây là lý do cô không muốn Kiều My biết. Có 1 số người sống cần được an ủi mới nguôi ngoai nỗi buồn nhưng cô là dạng người có thể tự delete nó chỉ cần không ai nhắc lại.

“Tớ coi facebook thấy tin tức chị ấy mới ly dị, giờ phải tự mình ...”

“Cậu thôi đi!” – Thùy Vân gắt lên, cô không biết chị cô post gì lên facebook nhưng cô không muốn tên kia biết chị Hân làm ở công ty hần nếu không cô chẳng nhờ Lý Thanh giấu nhẹm đi thế này.

Kiều My nghĩ mình chạm nỗi buồn của bạn, vội lấp bấp – “Tớ xin lỗi.”

Hai người đàn ông kia cũng nhìn Thùy Vân ánh mắt đầy thông cảm. Cô thở dài trong lòng từ khi nào trong mắt đám người này cô đáng thương đến thế?

“Chị ấy giờ tự lo cho mình được. Cậu đừng lo.” – Thùy Vân trở về trạng thái bình thản – “gọi giúp tôi 1 ly nước”. Chiều giờ cô chạy đi tìm nơi sửa cái máy ảnh trong cặp thật khát khô cả cổ. Lại bị kẹt xe khi đến đây nữa.

“Em uống gì?” – Lý Cảnh đưa tay ra hiệu cho người phục vụ.

“Lấy cho tôi một lon Coca lạnh.”

“Cậu định đi đâu?” – Kiều My hỏi cô, mặt đầy lo lắng.

“Không biết. Chỉ là định cứ xách balo lên đi thôi.” – cô bình thản đáp. Thật tế trước khi đi cô cần tìm nơi sửa máy ảnh trước đã, đây là 1 trong những lý do khác cô tới đây. Thùy Vân ngẩng lên nhìn Hoàng Minh – “Tôi nhớ tập đoàn Manhome của anh có làm việc phân phối với nhãn hiệu máy ảnh này đúng không?” – cô quay người lại mở balo lấy chiếc máy ảnh cũ ra.

Hoàng Minh nhìn cái máy ảnh xem xét - “Đúng là bên tôi có phân phối nhãn hiệu này nhưng cái này cũ quá. Cậu định thay linh kiện hả?”

Thùy Vân gật đầu – “Tôi muốn nó làm việc lại được nhưng hôm nay đi cả ngày không có chỗ nào nhận sửa cả.”

“Cậu cứ để ở chỗ tôi. Mai tôi cho người gọi điện qua hãng kiểm tra giúp cậu.”

“Ừ, cảm ơn...” – Thùy Vân hơi ngập ngừng – “nhưng cậu giữ kỹ nó giúp tôi vì đây là máy ảnh của ba tôi.”

Cả 3 người ngồi chung bàn cô đều im lặng. Sao mọi người nhạy cảm thế nhỉ? Không hiểu nổi, cô thật sự không quá đau khổ mà lại thấy 2 người đó đi đâu cũng là 1 may mắn.

“Haiz, các người đừng quá serious được không? Chỉ là tôi cần máy ảnh mà thấy cái này để không thì tiếc quá nên sửa lại thôi.”

Có thể là do cách cô biểu đạt có vấn đề hay mấy người ở đây không hiểu tiếng Việt mà ánh mắt họ nhìn cô càng thông cảm hơn. Đặc biệt là cô bạn thân của cô. Pó tay! Cô không phải tsundere.

Thùy Vân cầm lon Coca lạnh nốc cạn và đứng lên từ biệt mọi người. Nhìn mấy cái biểu cảm bi kịch ở cái nơi ồn ào quá đỗi này khiến cô không nuốt vô.

“Thôi, tôi đi. Cậu cho người kiểm tra rồi báo tôi. Nếu mà tối nay say làm mất nó thì tôi không tha cho cậu đâu.” – cô cảnh cáo Hoàng Minh – “à mà tiền nước bao nhiêu thế?”

“Cậu không cần trả đâu. Tôi mời.” – Kiều My lên tiếng.

“Cảm ơn. Châu sau tôi bao.”

“À Lý Cảnh, không phải cậu định về sao? Giờ nếu tiện đường thì đưa cậu ấy đi luôn đi.” – Hoàng Minh lên tiếng, đối với anh trêu chọc người khác là thú chơi vui nhất.

“À không sao đâu. Tôi đi xe taxi được.” – Thùy Vân lên tiếng.

“Để tôi đưa em về. Tối nay tôi cũng không bận gì.” – Lý Cảnh nói. Cô gái này tâm trạng đang không tốt để đi 1 mình thật không yên tâm.

“Cảm ơn.” – hẳn đã nói thế thì cô khó mà từ chối.

Suốt đoạn đường trên xe, Lý Cảnh thấy Thùy Vân im lặng nên cũng chẳng biết nói gì. Anh định mở miệng phá vỡ bầu không khí thì...

“Tôi xin lỗi.” – Thùy Vân lên tiếng – “lần trước do tâm trạng tôi không tốt nên hành động hơi quá đáng”. Dù sao hai người còn có bạn chung là Hoàng Minh và Kiều My, lại thêm chị cô làm việc cấp dưới của hắn nên cần chừa đường lui cho mình.

“Không sao.” – Lý Cảnh thông cảm. Anh nghĩ chắc cô do áp lực chuyện ba mẹ mình nên mới không kiềm chế được tâm trạng.

“Chúng ta dù không quen nhau nhưng làm bạn có được không?” – Thùy Vân quay qua anh mỉm cười.

“Ừ. Tất nhiên là được.” – mọi bức tức bấy lâu của anh với cô biến mất.

“À mà nhà cũ tôi bán rồi. Hiện giờ tôi không ở đó nữa nên anh đi đường khác được không ? Tôi ở đường...”

” Em bán nhà sao ? ” - anh liếc nhìn cô gái bên cạnh hỏi. Thật sự không ngờ khoảng thời gian ngắn như thế mà bao nhiêu chuyện xảy ra với cô thế này.

Thùy Vân hơi nhú mày, nhớ lại ngôi nhà đó đem lại cho mình bao phiền muộn – ” Chỉ là chị tôi sống cùng cháu tôi nên không cần ở 1 ngôi nhà quá lớn. Nếu bán nhà cũng đỡ đi phần nào ”. Đúng đó là lý do duy nhất cần phải bán nhà, người chết đã chết nhưng người sống còn cần tiền để mà sống.

Lý Cảnh nhìn cái nhú mày thoáng qua của Thùy Vân lại thấy cô gái này càng đáng thương hơn. Nhìn cô ánh mắt thông cảm hơi bội phần.

Thấy ánh mắt hiểu lầm trầm trọng của người đàn ông này, Thùy Vân thở dài – ” Ông nói gà, bà nói vịt rồi. Đây có phải phim truyền hình đâu, có cần drama hóa thế không ? ”. Chuyện cô nói là hoàn toàn nghĩa đen 100% mà sao đám người này cứ làm bi kịch hóa lời nói cô thế này. Cô có phải nữ chính phim truyền hình hay tiểu thuyết ngôn tình đâu ? Thùy Vân cô mong manh dễ vỡ thế sao? Thế loại tính cách cô là nhân vật điển hình của dòng psychology hay action có phải romance đâu.

” Khi nào em đi ? ”

” Chắc là tuần sau. Chỉ chờ mấy ảnh được sửa xong là lên đường. ”

” Ừ, cứ tin tưởng ở Hoàng Minh. ”

Thùy Vân không nói gì nữa mà dựa người vào thành ghế thư giãn. Mấy tháng nay sau chuyện cha mẹ cô thì là chuyện chị cô và bé Hiên. Giờ mọi thứ ổn rồi. Những thứ luôn trói buộc cô giờ đây đã không còn nữa ... cảm xúc này là đang vui hay buồn ?

Liếc nhìn cô gái bên cạnh đang ngồi thư giãn nhìn ra ngoài cửa sổ. Lý Cảnh âm thầm giảm ga. Anh muốn khoảng thời gian này kéo dài ra chút nữa.

23. Chương 21

Chap 21

“Sao? Máy cũ quá nên không còn linh kiện sao?” – Thùy Vân cố tình thở thật dài qua điện thoại cố nín kéo lòng trắc ẩn của Hoàng Minh. Cô không tin ngay cả công ty sản xuất cũng không có linh kiện. Đùa nhau à?

“Cậu không cần thở dài hơi như thế nín kéo lòng thương hại của tôi.” – Hoàng Minh nói tỉnh bơ – “Thật tình là tôi bó tay. Đúng là không thể không có linh kiện nhưng cách đây 15 năm khi khủng hoảng kinh tế Doc-com thì công ty này được mua lại bởi 1 hãng sản xuất máy chụp hình khác. Lúc khó khăn công ty có thanh lý không ít tài sản. Đặc biệt dòng máy của cậu không phải hàng đặc biệt hay xa xỉ mà chỉ là hàng phổ thông nên họ không giữ lại gì nhiều trừ cái máy cái máy đang được bảo quản ở mấy cái bảo tàng nhiếp ảnh bên nước ngoài.”

“Tóm lại là cậu không giúp được chứ gì? Cảm ơn nha.”

“Nghe lời cảm ơn từ miệng cậu thật không quen” – Hoàng Minh lên tiếng giọng pha chế giễu – “mà bên hãng không có nhưng tôi nghĩ mấy cái Chinatown chắc có đó. Hồi bên Anh, tôi hay đi mấy khu đó. Nhiều hàng hiếm lắm.”

“Ý cậu là khu Chợ Lớn” – Thùy Vân đúng là ngốc thật, đúng là một lời đánh thức người trong mộng.

“Whatever...Tôi mới về đây 2 năm làm sao biết tên nó ở đây là gì. Thôi, hôm nay là ca trực của tôi, không thể tám nhảm với cậu mà làm bệnh nhân chờ được. Bye”

“Mà khi nào tôi lấy máy được?”

“Có người sẽ giao tới.” – Hoàng Minh mỉm cười. Cuộc đời anh ngoài ăn chơi thì sở thích lớn nhất là trêu chọc người khác và nhìn người khác bị mình điều khiển.

Thùy Vân nhìn chằm chằm điện thoại, ánh mắt không giấu sự nghi ngờ. Tên S này nhiều chiêu trò sao lại tốt đến thế. Chắc chắn là có âm mưu mà cô phần nào đoán được người giao hàng rồi là ai rồi.

“Tiiinnnnngggg...Tooongggg...Tinnngggg...Tooonnggg...”

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến. Thật may là chị Hân sáng đưa bé Hiên đi nhà trẻ sớm nếu không thấy Tổng giám đốc công ty mình ở đây thì... Dù chị ấy thay đổi không ít như là biết kiểm chế máu mua sắm lại và biết xài hàng thực phẩm hạng 2 nhưng hai tháng nay lương của chị ấy chả bù vào chi phí. Bữa giờ chị ấy đang me anh Tổng của mình mà không biết người học việc bên cạnh thế lực cũng chả kém bao nhiêu. Mà chị cô thông minh thế mà tên cool-boy kia giấu được cũng hay vãi.

Haiz, đúng là cuộc đời mà.

Nhìn thấy Thùy Vân vừa gặp mình đã thở dài, Lý Cảnh khó mà vui nổi. Chả lẽ nhìn anh ngán ngẩm như thế sao ? Nhìn lại đồng hồ mới 8h sáng. Thật có chút thất vọng khi chả bao giờ anh thấy bộ dạng nhếch nhác lười biếng, ăn mặc nửa kín nửa hở quyến rũ người đối diện của cô như mấy cô bạn gái trước mà lúc nào cũng sắc hình ảnh một ông chú thế này. Mà thậm chí lần trước đến nhà cô ấy, anh còn thấy mấy cuốn tạp chí Playboy đặt cạnh nệm nữa. Người đáng thở dài phải là anh mới đúng.

(Thật ra không phải chị main biến thái gì T__T nhưng dòng truyện cho nam chị theo đa phần có yếu tố ecchi (lộ hàng) câu khách. Đặc biệt lộ phải lộ có nghệ thuật, không quá phô nên tham khảo tư liệu tạp chí Playboy là chuyện bình thường)

” Anh tới đưa máy chụp hình đúng không ? Cảm ơn nha. ” - Thùy Vân thản nhiên cầm lấy máy chụp hình mà Lý Cảnh đang cầm.

” À, không có gì. Hoàng Minh nói với em rồi sao ? ” - không phải đã dặn thằng bạn này không được nói hay sao ? Thiệt tình.

” Không mà bạn anh không phải dạng tốt đẹp gì mà freeship tận nơi. Nếu có thì chỉ tìm cách trêu chọc người khác thôi. ” - cô nhớ lại bộ dạng nhện cười của tên S kia khi ở quá bar.

Lý Cảnh nghĩ lại đúng là thằng bạn của mình như thế thật.

” Anh uống cafe không ? ” - Thùy Vân cũng không muốn nói câu này nhưng người ta đã tới tận nơi giao hàng mà cô lấy hàng xong đuổi đi ngay cũng kỳ mà tương lai chị cô đang nằm ở công ty hần nữa. Cứ giữ quan hệ tốt chả chết thằng Tây nào.

” Tất nhiên. ” - Lý Cảnh mỉm cười toe toét. Lần đầu tiên anh thấy cô gái này lịch sự với anh như thế. Anh rất tự nhiên bước vào nhà theo Thùy Vân.

Đảo mắt nhìn sơ ngôi nhà, anh có chút bất ngờ vì cách bài trí khá Tây và thoáng đãng. Dù diện tích nhỏ nhưng lại biết cách phối hợp nội thất gây cảm giác ngôi nhà rộng hơn rất nhiều. Bên cạnh đó ngôi nhà lại nức mùi cafe. Chủ nhà đúng là một người rất có gu. Lý Cảnh đưa mắt tán thưởng Thùy Vân.

Thùy Vân mở tủ lạnh lấy ngay ly cafe Thùy Hân pha hồi tối cho cô mà cô quên uống. Dù sao cafe để tủ lạnh cũng đâu có hư ?

” Này anh uống cafe đen nhé ? Mà có uống đường không?” – Thật tế hần chỉ có 1 quyền lựa chọn thôi. Chị cô – Thùy Hân – là 1 cô gái kiểu cách, thà chết cũng phải uống cafe tự làm chứ không uống loại hòa tan.

“Được. Không cần cho đường.” – Liếc thấy bộ máy pha chuyên nghiệp, Lý Cảnh mỉm cười, sao mình lại khéo chọn một cô gái như thế.

Nhìn thấy ánh mắt người đàn ông này nhìn mình ngưỡng mộ, Thùy Vân biết chắc chắn mình phải làm rõ. Thật tế kẻ mà hần đang ngưỡng mộ kia là bà chị của cô.

“Này, tôi nói rõ nha. Nguyên cái nhà này ngoài cái kệ sách đằng kia ra thì toàn bộ là của chị tôi cả. Còn ly cafe anh đang uống là sáng nay chị tôi pha cho tôi.” – cô chỉ nói dối thời gian pha ly cafe thôi mà đúng là nó còn uống được – “nên ánh mắt ngưỡng mộ đó anh dành cho chị tôi đi.”

Đúng Thùy Vân cô không phải là mỹ nhân vạn người mê có gương mặt của thiên thần và thân hình nóng bỏng của ngôi sao JAV Maria Ozawa. Càng không phải là dạng phụ nữ có khí chất như tiểu thuyết ngôn tình – nấu ăn ngon, yêu trẻ con, giọng ca vàng, đôi tay vàng đánh bản nhạc nào là chết đứ đừ ngay đối phương,... Đối với Thùy Vân, mấy sở thích và tài năng nữ nhi kia từ nhỏ cô đã không hứng thú.

Lý Cảnh có hơi thất vọng sau khi nghe Thùy Vân nói thế. Ngay cả ly café này cũng chẳng phải cô ấy pha. Anh để ly café đang uống dang dở xuống bàn. Mà đúng là người pha thật có tay nghề.

“À” – Thùy Vân lên tiếng – “Anh cẩn thận, cái khăn trải bàn này là của chị tôi mua ở Paris đó. Nó có gì là tôi chết với bà.”

“Anh sẽ cẩn thận.” – thật sự cô gái này rất biết cách làm anh cụt hứng.

“Giờ này cũng trễ rồi, anh uống xong café thì đi làm đi không thì muộn giờ không tốt.” – Thùy Vân đuối thẳng, cô còn phải đem cái máy ảnh đi ra mấy tiệm đồ cổ nữa thật không có thời gian tám nhảm.

“Không sao, hôm nay tôi xin nghỉ làm cả ngày mà.” – Lý Cảnh nhìn cô mỉm cười ôn nhu – “Tôi sẽ đưa em đi tìm nơi sửa cái máy ảnh này. Nếu là khu người Hoa, tôi quen không ít.”

Đúng là tên Hoàng Minh kia tính ngay từ đầu mà. Haiz...

“Em cứ đi thay đồ, tôi ở dưới đây chờ.”

Đây là nhà tôi mà anh Hai, có cần anh cho phép tôi mới được đi thay đồ không?

Nói xong Lý Cảnh đi đến thứ nội thất duy nhất của Thùy Vân trong ngôi nhà này. Anh hơi bất ngờ khi thấy tên những cuốn sách nằm trên đó rồi quay mặt lại nhìn cô... Đúng là ngoài thể loại sách tiếng Nhật hay sách nghiên cứu đa thể loại tiếng Anh thì hầu hết là truyện tranh. Không ngờ cô ấy có sở thích này...

“Tôi là tác giả truyện tranh nên đọc truyện tranh nghiên cứu là chuyện bình thường.” – Thùy Vân thấy ánh mắt kinh ngạc của Lý Cảnh không biết vì sao lại giải thích. Không phải cứ dân S thì không được đọc manga đâu – “...với truyện tranh là văn hóa đại chúng mà.”

“Ừ, em cứ đi thay đồ đi. Tôi ở đây được rồi.” – Lý Cảnh cố nhớ mấy tựa truyện tranh cô gái này đọc. Nếu biết được sở thích thì mai mốt có đề tài nói chuyện hơn.

“Ừ...” – Thùy Vân cố nén sự khó chịu trước thái độ tự nhiên như chủ nhà của người đàn ông này.

Lý Cảnh đứng 1 mình cố lẩm nhẩm tên mấy tựa sách:

“One Piece, Dragon Balls, Slam Dunk, Conan,...”

Nói một cách khó tin nhưng thật tế anh chưa bao giờ xem các chương trình thiếu nhi hay đọc cái thứ mà cô gái kia nói là “văn hóa đại chúng”. Lý Cảnh anh từ khi sinh ra đã được gia đình nội ngoại mặc định là “người thừa kế”. Chưa bao giờ giáo dục anh 1 cách bình thường cả mà luôn bắt anh học những thứ có ích cho bản thân sau này. Tất nhiên những thứ khác đều là vô bổ nên anh không được đụng đến. Nền giáo dục này càng gắt gao hơn khi Lý Thanh – đứa con hoang của cha anh xuất hiện. Ngay cả khi bản thân đang được người ngoài nói là có mọi quyền lực trong tay nhưng thật tế vẫn bị gia đình nội ngoại khống chế, nếu không thì ông ngoại anh đã không đưa tên Trần Hùng kia tới giám sát anh.

Thùy Vân là 1 đứa con gái không câu nệ tiểu tiết nên trong ăn mặc cô cũng khá đơn giản. Chỉ cần 1 chiếc áo T-shirt, 1 cái quần thể thao, 1 cái áo khoác phối cùng đôi giày thể thao là xong. Nhanh, gọn và tiện lợi. Bước xuống nhà, cô thấy người đàn ông 30 tuổi đứng lăm lăm trước kệ sách hay nói đúng hơn là kệ truyện tranh của mình bất giác cảm thấy có chút buồn cười.

“Anh thích thể loại này?” – Thùy Vân bước đến bên cạnh Lý Cảnh lên tiếng.

“...” – Lý Cảnh ngậy người.

“Haiz...” – Thùy Vân thở dài, chả lẽ thời này có người chưa từng đụng 1 cuốn truyện tranh sao? Bây giờ là 2016 đó, có phải 1990 đâu – “Ý tôi là anh thích gì? Thể thao? Trinh thám? Phiêu lưu mạo hiểm? Truyện của tôi toàn là thể loại dành cho nam cả đó.”

Lý Cảnh có chút hơi ngượng nghịu. Chưa từng có ai hỏi anh thích gì. Mọi thứ đều được mặc định trước cả. Cuối cùng bản thân anh thích cái gì?

Thấy gương mặt im lặng của đối phương, Thùy Vân không hiểu tại sao thấy anh ta có chút tội nghiệp. Cô quyết định lấy 1 hàng 20 tập một trong những huyền thoại S fan manga khắp thế giới vì độ dai dẳng của nó nhất để vào 1 cái bao nylon nhét vào tay anh chàng này.

“Đây, tôi cho anh mượn mấy cuốn Conan này. Nhớ giữ kỹ đó.” – Dù sao bộ truyện được in 110.000 bản này anh ta có làm mất thì ra ngoài mua lại để thôi còn mấy bộ khác thì tìm lại khá trần ai.

“Ừ... cảm ơn...” – Lý Cảnh hơi ngạc nhiên trước hành động này của Thùy Vân – “tôi sẽ giữ kỹ.”

“Đi thôi!” – Thùy Vân để mấy ảnh vào balo và đeo lên vai quay lại nở nụ cười nói với anh. Cô thầm nghĩ nếu Thùy Vân cô là con trai thì hành động cùng nụ cười ngầu lòi này đủ đốn tim 1 đồng con gái đến độ có thể lập 1 dàn harem (hậu cung). Haiz, sao cô lại là con gái chứ?

24. Chương 22

Chap 22

“Xin lỗi, loại máy này cũ quá chúng tôi không giúp được.”

“Nếu chọn máy đời sau nó thì tôi có.”

“Nếu là loại này thì tôi e là không có.”

“Xin lỗi cô nhưng tôi nghĩ là không giúp được gì...”

...

Suốt cả buổi sáng hôm nay, Thùy Vân cô nghe mấy lời này thấy nhàm cả tai. Cô cầm máy chụp hình trên tay, cảm thấy có chút tội cho nó. Sinh ra làm máy chụp hình mà cả đời bám dính trong tủ và sắp tới là cái kệ đồ trong phòng cô. Thôi, cô làm hết sức rồi. Miễn cưỡng không hạnh phúc mà.

“Haiz...” – cô thở dài – “...chúng ta về thôi.”

“Em không đi tìm tiếp sao?” – Lý Cảnh nhìn cô không vui, lòng có chút đau xót.

“Tôi không thuộc type cổ chấp. Coi như ... Coi chừng...” – cô hét lên.

Phía trước là 1 cô bé học sinh bắt chợt bằng ngang qua đường. May mắn, Lý Cảnh thắng xe kịp. Vừa dừng lại, anh vội chạy ra ngoài xem xét tình hình. Cô bé té ngã do quá hoảng sợ, tay còn ôm một con mèo con. Ánh mắt chực khóc.

“Cô không sao chứ?” – Lý Cảnh chạy tới chỗ cô bé xem xét.

Cô bé lắc đầu lia lịa, nhìn thấy vẻ ngoài phong độ của anh thì có chút ngượng nghịu đỏ mặt. Con mèo nhảy tọt khỏi tay cô.

“Kịch bản phim truyền hình diễn hình đây mà. Một cô gái vì cứu sinh linh bé nhỏ nào ấy nhảy ra đường và được 1 anh soái ca cứu.” – Thùy Vân bước xuống nhìn cảnh slow-motion này nghĩ thầm sau đó liếc mắt nhìn xung quanh, mọi người đã bu lại xem không ít.Ồ đúng ra cảnh này nên được đặt ở khu Phú Mỹ Hưng yên tĩnh mới không có mấy bản mặt nhiều chuyện này. Nghĩ lại dù cô không coi nổi phim cụ Quỳnh Dao nhưng nó thực tế hơn kịch bản mấy ngôn tình hiện tại nhiều. Quân chúng xí xa xí xào everywhere chứ không có cô nam quả nữ hoặc kèm ông tài xế ở mấy cảnh này. Đúng là dân có nghề mà!

Tiếng còi xe phía sau kêu lên inh ỏi. Tiếng gào thét vang lên.

“Này. Có gì đậu xe vào lề rồi tính tiếp được không?” – Thùy Vân nói nhỏ vào tai Lý Cảnh. Người Việt Nam thực tế thật. Trước cảnh tượng này mà có thể chỉ lo ách tắc giao thông không đi lại được.

Cô đưa tay đỡ cô bé đưa đi vào trong lề đường. Thật đúng là nữ sinh cấp 3 yếu đuối thật. Đến giờ vẫn chưa bình tĩnh lại được, mặt còn trắng bệch.

“Em bình tĩnh lại được chưa?” – Thùy Vân đưa tay lên vai trấn an. Thật ra cô muốn hét vào mặt cô bé này “Vì 1 con mèo mà không tâm mạng sống cha mẹ cho hả con ngu này!” hơn. Thật tế cứu 1 sinh mạng là 1 hành động tốt nhưng phải biết tự lượng sức. Nếu để bản thân bị gì không phải bất hiếu với cha mẹ và làm đau lòng người quan tâm mình hơn sao? Cô thật không thể đồng tình hành động đầy nghĩa cử hy sinh cao thượng này được.

Cô nhóc chỉ gật đầu và ừ nhẹ 1 tiếng.

Thùy Vân quan sát cũng thấy ngoài vết thương nhỏ ở chân do té ngã ban nãy thì không thấy cô nhóc này bị gì cả cũng yên tâm phần nào.

Giờ nam chính mới xuất hiện. Lý Cảnh gương mặt lo lắng hồi hã chạy đến.

“Để anh đưa em đi bệnh viện.”

“Em không sao đâu ạ.” – cô bé nhỏ nhẹ nói, mặt cúi gầm xuống không ngừng lắc đầu.

Ồ, giọng ngọt ngào thật! Đến Thùy Vân cũng động lòng.

“Tiểu Hoa, em không có gì chứ?” – một giọng nam cao vang lên.

Crash!

Một cậu bé đồng phục học sinh mồ hôi nhễ nhại chạy đến bên Tiểu Hoa, gương mặt không giấu sự hốt hoảng. Cậu nhìn khắp người Tiểu Hoa và dừng lại ở vết thương ngay chân cô bé, ánh mắt đau lòng. Sau đó quay lên nhìn Lý Cảnh và Thùy Vân giận dữ.

Tại sao lại có một cậu bé đáng yêu thế này. Dù biết hiện giờ không nên nghĩ lung tung nhưng thực sự khi nhìn cậu bé này thì toàn bộ lý trí Thùy Vân như vỡ vụn. Đáng vẻ này cứ như cậu bé cô từng vẽ trong “Journey” bước ra.

“Các người đừng em ấy hả?” – cậu bé tức giận hét lên.

Tại sao khi giận dữ lại cũng đáng yêu như thế? Giọng nói chưa vỡ giọng này chỉ tỏ làm người ta kích thích hơn thôi.

“A Lợi... đừng ... là lỗi em chạy theo con mèo ra ngoài đường. Họ không có lỗi gì cả.” – Tiểu Hoa lên tiếng.

“Để chúng tôi đưa em ấy đi bệnh viện kiểm tra.” – Lý Cảnh lên tiếng.

“Không cần đâu...” – Tiểu Hoa lí nhí nói, mặt vẫn đỏ như trái cà chua.

Đúng là nữ sinh mơ mộng mà. Haiz!

“Chúng tôi không cần mấy người lo.” – A Lợi nhìn Lý Cảnh đề phòng.

“Không được, để chúng tôi đưa em ấy về.” – Thùy Vân lên tiếng, cô không thể bỏ qua tiểu thiên thần này được mà cô có cảm giác chỉ cần nhìn cậu bé này thì cảm hứng của cô sẽ trở lại – “chúng tôi muốn xin lỗi gia đình Tiểu Hoa. Dù gì cũng một phần lỗi của chúng tôi mà” – cô nở 1 nụ cười ngọt ngào.

Cậu bé nhìn cô khó xử, hơi do dự.

Đáng yêu chết đi được!

“Em đừng làm chúng tôi khó xử mà.” – Thùy Vân thực không muốn cậu bé này từ chối. Sau đó cô nhìn qua Tiểu Hoa – “Thật sự anh ấy lo cho em lắm.” – Thùy Vân tiếp tục nhìn Lý Cảnh.

“Ừm...” – Tiểu Hoa đỏ mặt gật đầu. Tay nú áo A Lợi giật giật.

A Lợi kéo tay Tiểu Hoa quay người lại, cất tiếng nói cao vút – “Thôi được rồi. Nể mặt chị này, tôi mới đồng ý đó.”

Ồ, thì ra tsundere – kun sao? Chết tiệt, thì ra chỉ cần là tsun thì trai gái gì cũng đáng yêu hết. Mà 2 đứa nhỏ này thật quá gây tổn thương tim cho 1 tác giả truyện tranh như cô... Thùy Vân nhìn hành động trẻ con của A Lợi với Tiểu Hoa thì mỉm cười. Hôm nay cũng thu hoạch được không ít đó chứ.

Lý Cảnh nhìn nụ cười ám muội của Thùy Vân thì có chút khó hiểu. Cô gái này có phải người tốt đột xuất như thế đâu. Tự dừng lại quan tâm người khác như thế?

Đi theo A Lợi, Thùy Vân mới biết được khu này lại có 1 nơi nghèo nghèo như thế này. Cứ như đi lạc vào một thế giới khác ấy... rất có cảm giác thú vị. Bất ngờ A Lợi dừng lại ở 1 ngôi nhà có kiến trúc cũ như được xây vào thời Pháp. Ở ngoài chỉ ghi vắn vện 2 chữ “Liêu trai”. Thật sự rất huyền ảo.

“Đẹp quá!” – Thùy Vân buột miệng khen. Cô dần có cảm giác đó rồi...

“Ông ơi, Tiểu Hoa về rồi này.” – A Lợi reo lên.

Thùy Vân nhắm mắt lại. Cô dần cảm nhận được không khí nơi đây... Thật sự đây chính là thứ cô tìm kiếm bấy lâu nay... Đây chính là nơi câu chuyện tiếp theo của cô bắt đầu...

Một người đàn ông nhỏ thó người tầm 60 tuổi ăn vận theo phong cách Trung Hoa bước ra...

“Chào ông, tôi xin lỗi vì ban nãy làm em Tiểu Hoa bị thương.” – Lý Cảnh lịch thiệp nói – “nếu em ấy có chuyện gì thì tôi sẽ chịu mọi trách nhiệm.”

Ông Bằng nhìn Lý Cảnh rồi liếc mắt nhìn chân cô cháu gái đang bị trầy rỉ máu rồi nhìn đôi má đỏ gấc của cô bé thì khẽ lắc đầu – “Không sao đâu, con bé này tháng nào cũng bị thương đôi ba lần cả”. Đúng là cháu gái ông luôn vô ý như thế làm ông là 1 kẻ gần đất xa trời mà vẫn không yên tâm nhắm mắt.

“Dễ thương quá.” – Thùy Vân nhìn cái mặt nạ cũ kỹ sắc mùi Aztec trên tường reo lên. Khi bước vào đây, cô thực quên mất mục đích ban đầu mà bị nơi này cuốn mất hồn...

Lý Cảnh, A Lợi, Tiểu Hoa nhìn chăm chăm cô rồi nhìn cái mặt nạ quái đản... thật không hiểu nổi gu của cô gái này. Nếu là 1 cái mặt nạ hý kịch còn có lý chứ một chiếc mặt nạ Nam Mỹ ở một tiệm đồ cũ kiến trúc Pháp mà sắc mùi Trung Hoa thì thật...Mà sao giữa không khí này lại nói 1 câu như thế được chứ?

“Ha ha ha...” – ông Bằng cười lớn, bước tới bên cạnh Thùy Vân – “cô bé này quả là có mắt nhìn hàng. Cái mặt nạ này lúc trước ông đi Nam Mỹ thấy thú vị nên mua đó” – sau đó ông đưa mắt nhìn A Lợi và Tiểu Hoa lắc đầu – “Thế mà 2 đứa trẻ này cứ chê gu thẩm mỹ của ông.”

“Ồ không, mặt nạ này đúng là càng nhìn càng đáng yêu.” – cô hào hứng reo lên – “mà còn cái gối hình con trăn này nữa. Đúng là đẹp quá.” – Thùy Vân chỉ vào 1 mảnh vải họa tiết con trăn đang hở miệng lớn quần lại thành 1 cái gối.

“Ha ha... con bé này hợp ý ông rồi đó. Thế mà chả ai nhận ra nó là cái gối cả.” – ông Bằng hào hứng nói vì có người hiểu ý mình. Thật tế trước nay chả ai thấy mấy món đồ ông nhặt nhạnh khắp nơi là đẹp cả mà luôn chê bai gu thẩm mỹ của ông. Đến cả con gái cũng nói cửa tiệm ế chồng trẻ này đẹp tiệm sớm.

Lý Cảnh nhìn những thứ Thùy Vân khen đẹp không giấu sự kinh ngạc. Thật may là chị cô ấy giành quyền trang trí nếu không chắc chắn ngôi nhà tạp nhạp như cái tiệm này. Thật anh chưa bao giờ học kiến trúc nhưng còn thấy nơi này thật quái đản nữa. Bài trí không giống ai. Đúng là “liêu trai” mà.

“Á...” – bất giác Tiểu Hoa rên lên. Vết thương ở chân đang nhói lên.

A Lợi vội chạy vào trong lấy bông băng, còn Lý Cảnh ngồi xuống cúi người nhìn vết thương của Tiểu Hoa, cô bé mặt đỏ rận vì đây là lần đầu tiên có người đàn ông ngoài ông cô và A Lợi ngồi gần mình như thế. Lại thêm người này khá đẹp trai nữa. Cô lắc đầu để không nghĩ lung tung.

“Đây.”

A Lợi cầm bông băng chạy ra thấy Lý Cảnh ngồi dưới chân Tiểu Hoa - ở vị trí phải là cậu ngồi - thì không giấu sự bức bối. Cậu liếc nhìn đôi má đỏ hây của Tiểu Hoa thì khó chịu hơn bội lần. A Lợi liếc nhìn ông Bằng vẫn thao thao bất tuyệt với chị gái đó không quan tâm gì bên này thì không thể nén tiếng thở dài.

“Anh băng cho cậu ấy giúp tôi.”

“Thôi được.” – Lý Cảnh cầm thuốc sát trùng và băng cho cô bé vô cùng chuyên nghiệp. Từ nhỏ anh tập vô bị thương là chuyện thường tình lại làm trong thế giới ngầm nữa nên băng bó vết thương dễ như trở bàn tay.

Tiểu Hoa nhìn thấy hành động băng bó chuyên nghiệp của Lý Cảnh càng nhìn anh ngưỡng mộ hơn. A Lợi nhìn ánh mắt của Tiểu Hoa nhìn người đàn ông kia bất giác tim thấy hơi nhói.

Còn Thùy Vân, cô đang bận tranh luận cùng ông Bàng nét đẹp của mấy món đồ cổ cỡ đây quên mất cả tiểu mỹ nam – lý do cô đến tận đây. Thật sự Thùy Vân không ưa nổi trẻ con vì chúng quá ồn ào nhưng lại rất thích nói chuyện cùng người lớn tuổi. Ở họ, cô biết được nhiều thứ hơn. Đặc biệt là ông Bàng đây kiến thức uyên bác lại đi nhiều nơi.

...

“Cảm ơn ông, bữa cơm ngon lắm.” – Thùy Vân hào hứng nói. Lâu rồi cô mới có người nói chuyện hợp ý và vui vẻ thế này.

“Con bé này, có gì thường xuyên tới đây nói chuyện cùng ông nhé.” – ông Bàng vui vẻ. Ông không ngờ 1 cô bé mới 24 tuổi lại có nhiều kiến thức hiểu những điều ông nói như thế, cứ như tìm được tri kỷ.

“Dạ, tất nhiên...” – Thùy Vân mỉm cười.

Lý Cảnh nhìn 2 người không khỏi buồn trong lòng. Mới 8h sáng phục kích nhà Thùy Vân định vừa tìm linh kiện sửa máy ảnh cho cô ấy tranh thủ tình cảm vừa coi như hẹn hò một công đôi việc thế mà từ trưa đến giờ, cô ấy và ông Bàng cứ bám dính nói chuyện. Giờ nghĩ lại anh cứ như nhân vật thừa ấy.

Tiểu Hoa nhìn gương mặt buồn rầu của Lý Cảnh thì lo lắng có phải ông cô quá tự tiện khi giữ ân nhân cô lại không? Làm anh ấy lỡ công việc của mình.

A Lợi nhìn ánh mắt Tiểu Hoa nhìn Lý Cảnh, cơm thật nuốt không vô. Cậu ở bên cạnh cô ấy bấy lâu nay thế mà không bằng tên chỉ có cái mã bên ngoài kia.

Thùy Vân liếc mắt nhìn A Lợi thấy mắt cậu nhìn chằm Tiểu Hoa, gương mặt thật khó coi. Cô lại nhìn Tiểu Hoa thấy con bé gương mặt lo âu nhìn Lý Cảnh. Cô quay qua nhìn Lý Cảnh thì thấy anh đang cố nén tiếng thở dài.

Ồ, diễn biến nhanh vãi. Thế mới thấy biên kịch phim truyền hình đúng là bá đạo kéo được diễn biến này được tầm hơn 10 tập với phim Trung – Hàn, 100 tập với phim Đài Loan và 1000 tập với phim Ấn Độ.

Khóe miệng cô cong lên.

...

“Hả?” – A Lợi nhìn chữ trên mảnh giấy Thùy Vân đưa kinh ngạc đưa mắt lên nhìn cô.

Thùy Vân đưa ngón tay lên miệng mỉm cười.

“Thôi chị đi đây. Cảm ơn em nhé. Có gì mai mốt chị ghé qua chơi nữa.”

Nói xong Thùy Vân bước lên xe cùng Lý Cảnh để lại A Lợi đứng bần thần nhìn mảnh giấy.

” Nếu muốn giành lại trái tim Tiểu Hoa. Gọi chị : 090x.xxx.xxx ”

Lý Cảnh thấy Thùy Vân liếc nhìn A Lợi qua kính chiếu hậu lại thấy tâm trạng cao hứng của cô thì buột miệng hỏi :

” Sao thế ? ”

” À không có gì. Chỉ là tôi nghĩ tạm thời ở đây 1 thời gian. ”

” Thật sao ? ” - anh kinh ngạc nhìn cô. Ngay cả chị gái cô còn không giữ được mà lão già mới gặp mấy tiếng lại khiến cô ở lại. Trước nay Lý Cảnh anh luôn tự hỏi bản thân không thua ai mà tại sao Thùy Vân này không có chút cảm giác nào ? Mà cô còn miễn nhiễm với Lý Thanh và Hoàng Minh nữa. Thực sự đáng báo động !

” Chỉ là có thú vui mới thôi với tôi có cảm hứng mới rồi. ” - Thùy Vân không quan tâm sắc mặt khó coi của người đàn ông bên cạnh mà mỉm cười nghĩ về trò chơi sắp tới.

Nữ chính giúp nam phụ của gái ^__^. Chị không chỉ biết thủ đoạn của trai mà còn biết cách của gái

25. Chương 23-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Chap 23.1

Thùy Vân mắt nhìn tập bản thảo mới nhận dịch, tay không ngừng ghi chép lia lịa vào tờ giấy trước mặt. Thi thoảng cô đưa mắt ngó cái điện thoại bên cạnh mình thờ dãi.

“Này em trai, sao cứng thế!”

Giờ đúng 1 tuần rồi kể từ ngày cô đưa lời đề nghị cho A Lợi mà chẳng thấy tiểu thiên thần này gọi mình. Nếu không phải vì thằng bé quá giống Chen – nhân vật do cô thiết kế - và giọng nói quá đáng yêu tựa như Len Kagamine – một trong các nhân vật vocaloid cô thích nhất thì cô tuyệt không quan tâm. Tình cảm thẳng nhóc này với con bé Tiểu Hoa gốc ghéech kia cứ thế này là xác định thua cmnr.

“Nếu em không gọi chị thì chị tới tìm em vậy!”

...

“Chủ nhật tuần này sao?” – Lý Cảnh hơi kinh ngạc khi Thùy Vân lần đầu tiên liên lạc chủ động mời anh đi – “Tất nhiên là được.”

Trần Hùng đứng ở ngoài cửa nghe thiếu gia nói chuyện điện thoại với cô gái yêu nghiệt kia không khỏi lắc đầu. Một người luôn đứng đắn như cậu ấy sao mỗi tối lại ngồi đọc truyện tranh như thế kia? Lại không cho ông đụng vào nữa. Bên cạnh đó, lần đầu tiên, thiếu gia xin nghỉ 1 ngày chỉ để đi cùng 1 đứa con gái. Còn tên con hoang Lý Thanh, từ bao giờ xây dựng được hình ảnh ở công ty và thế lực thế này? Đôi khi ông tự hỏi có phải cô gái tên Thùy Vân đó do Lý Thanh cài vào không? Nếu như thế thật thì tên này quả là thâm độc.

“Có lẽ phải báo ông chủ biết về cô gái Thùy Vân này.”

Trần Hùng móc điện thoại trong túi ra.

...

Liếc nhìn Lý Cảnh hôm nay ăn mặc lịch sự không kém phần trẻ trung với quần jean, áo thun và 1 chiếc áo khoác dạng vest bên ngoài, Thùy Vân không thể không tán thưởng.

“Kiểu này mấy em gái mới lớn sao chống nổi. Khá lắm anh trai.” – cô nghĩ thầm.

“Hôm nay em muốn đi đâu?” – Lý Cảnh bất gặp ánh mắt tán thưởng của Thùy Vân, cười thầm trong lòng.

“À đến tiệm đồ cổ nhà ông Bằng đi.”

“Sao?” – anh hơi khó chịu nhưng nghĩ nếu cô gái này thực sự có tình cảm với ông bác đó thì tuyệt đối không đưa anh đi cùng nên chắc do anh nghĩ quá nhiều – “Ừ mà thôi được.”

“Mà anh kiến thức hồi cấp 3 nhớ không?”

“Tất nhiên là còn. Mà có chuyện gì không?” – Lý Cảnh hơi khó hiểu câu hỏi của Thùy Vân.

“À, chỉ là tôi nhớ Tiểu Hoa và A Lợi đang học cấp 3 mà phải làm ở tiệm như thế chắc không có thời gian học hành định nhờ anh nếu chúng nó cần thì anh giúp tụi nó.” – Thùy Vân nói một cách bình thản. Nếu cô giấu thì chút nữa tên này được nhờ sẽ có cảm giác bị lợi dụng sau này không xài được nữa thôi thì nói thật.

“Ừ. Em thật quan tâm chúng.” – Anh càng cảm thấy khó hiểu hơn, cô gái này con người nếu không đụng vào bản thân thì tuyệt đối không bao giờ quan tâm người khác không không như thế.

“À mà anh dừng ở mấy siêu thị dọc đường được không? Tôi muốn mua chút quà cho ông Bằng cho phải phép.”

...

“Sao? Ông em đi gom hàng nữa rồi sao?” – Thùy Vân thở dài – “chán thật. Chị định tới tham khảo ông em một chút tư liệu lịch sử”. Thật ra ngoài tọc mạch chuyện của A Lợi thì cô cũng có ý định đó thật.

“Đây, anh chị có đem chút quà đến cho mấy ông cháu.” – Thùy Vân đưa mắt liếc nhìn ra hiệu cho Lý Cảnh.

Tiểu Hoa cúi đầu không dám ngẩng lên nhận giỏ trái cây từ tay Lý Cảnh mặt đỏ ửng. Cô không muốn anh thấy gương mặt xấu hổ này của cô. Đáng ghét, sao tay cô run thế này!

“Này, em không sao chứ?” – Lý Cảnh đưa tay chụp lại giỏ trái cây chút nữa rút từ tay Tiểu Hoa, vô tình chạm phải tay cô bé.

Thùy Vân liếc thấy đôi tai đỏ ửng của cô bé ngây thơ thuần khiết kia thâm tán thưởng diễn xuất sinh động tài tình của cặp đôi này.

“Tiếp tục phát huy đi nhé” – Thùy Vân lén nhìn Lý Cảnh tán thưởng.

Sau đó cô đảo mắt nhìn A Lợi. Cậu bé không thèm nhìn 3 người mà chỉ cầm cúi cầm cây chổi lông đưa tay quét bụi lung tung. Chốc chốc lại làm bụi bay khắp nơi.

Đáng yêu quá đi mất. Ngay cả ghen cũng có cần dễ thương như thế không, tiểu thiên thần!

“Này, anh đừng có làm lung tung cả nơi này lên hết chứ?” – giọng Tiểu Hoa hơi trách móc. Thật tình không hiểu A Lợi này, có khách sao lại hành xử như thế chứ.

“Không sao đâu. Mà chị ở đây xem vài món đồ cổ được không?” – Thùy Vân mỉm cười thân thiện với Tiểu Hoa.

“Dạ, được ạ. Mà chị và anh Cảnh ở đây dùng cơm không? Có gì để em chuẩn bị.” – Tiểu Hoa quay lên hồn nhiên hỏi cô.

“Nếu thế không phiền em chứ?” – cô đưa gương mặt giả vờ ái ngại nhìn cô bé.

Tiểu Hoa liếc nhìn Lý Cảnh rồi quay sang Thùy Vân lắc đầu – “Dạ, không đâu.”

Lý Cảnh thấy thái độ Tiểu Hoa này nhìn anh rồi nhớ lại đôi tai đỏ ửng của cô bé ban nãy chợt ngỡ ngàng ra điều gì. Anh xâu chuỗi lại mọi hành động của Thùy Vân tự dưng thấy nóng cả mặt. Ngay từ đầu, cô gái này đã có ý lợi dụng anh...

“Anh Cảnh có tiện ở đây dùng cơm không?” – Tiểu Hoa sợ mình lại thất lễ như ông hôm trước, miễn cưỡng giữ ân nhân lại mà không quan tâm anh có thời gian không.

“Anh rảnh mà đứng không?” – Thùy Vân quay qua nhìn anh mỉm cười hỏi.

Thấy gương mặt đáng yêu của Tiểu Hoa chờ đợi câu trả lời của mình, Lý Cảnh dù không vui đến đâu cũng phải mỉm cười đáp lại.

“Ừ, bữa cơm hôm nay nhờ Tiểu Hoa nhé!”

Cô bé nhìn thấy anh như thế lại càng xấu hổ hơn. Trước nay, cô chưa từng gặp người đàn ông nào có nụ cười đẹp như thế, lại rất đàn ông nữa. Chốc chốc lại lấy tay nắm vạt váy phía sau.

Đệch, em gái này sao chỉ 1 hành động ngược ngùng mà lại sức công phá lớn thế chứ? Chỉ một chút nữa thủng tim chị rồi này.

A Lợi nhìn hành động xấu hổ đáng yêu này của Tiểu Hoa với người đàn ông kia càng ra sức quơ chổi nhanh hơn. Cậu mím chặt môi lại.

Nhóc con à, đừng có ngốc như thế. Chơi trò tình đơn phương à, nếu nó có quả thì chả quái nào có cả 1 lốc bài hát hay thơ ca về nó đâu. Em cứ im ru thế này không chỉ một tên Lý Cảnh này mà còn tên Lý Cảnh thứ hai, thứ ba khác nữa cuỗm cô bé này mất đó. Mà làm ơn chọn cách thể hiện nào không hại phổi hơn đi em trai. Thùy Vân ho sặc sụa.

...

“Em khéo tay thật đấy Tiểu Hoa”- Thùy Vân đưa miếng cá được kho cực kỳ vừa miệng lên môi, không ngừng tấm tắc. Cô và chị Hân đều là dạng ăn hại chỉ biết ăn không biết nấu nên chả biết từ bao lâu cô chưa có bữa ăn ra hồn. Tiểu Hoa này ngoài quá nhút nhát và vụng về thì đúng chuẩn nữ chính ngôn tình rồi.

“Dạ, cảm ơn chị.” – Tiểu Hoa lễ phép nói.

Đúng là con nhà gia giáo mà. Ông Bàng nuôi hay thật.

“Đúng là ngon thật.” – Lý Cảnh tán thưởng cô bé. Đúng là nhớ lại bữa cơm hôm ấy cũng rất ngon nhưng do tâm trạng không tốt nên anh không nhận ra.

“Dạ, anh chị quá khen rồi.” – Tiểu Hoa nghe ân nhân tán thưởng càng đỏ mặt hơn, chỉ biết gấp cơm lia lia đưa vào miệng.

“...” – A Lợi không nói gì chỉ biết gấp đồ ăn lia lia, mạnh tay gõ đũa vào bát kêu lạch cạch.

Tiểu Hoa nhìn người anh này thật không hiểu nổi. Từ khi nào anh ấy lại không biết phép tắc như thế chứ?

“Ăn xong rồi!” – A Lợi cộc lốc cầm chén cất vào trong. Cậu liếc nhìn má đỏ hây của cô bé ngốc kia không nén được tiếng thở dài.

“Mà Tiểu Hoa, em phải làm việc nhà lại phải phụ tiệm, không biết thời gian đâu học hành nhỉ?” – Thùy Vân ngó bộ dạng tiểu thiên thần kia đoán chắc cô cần chơi cú chót nữa mới đủ sức công phá – “dù sao cũng cấp 3 sắp thi đại học rồi đúng không?”

“Dạ, thường em tranh thủ học buổi tối và Chủ nhật.”

“Ồ, hôm nay thật sự tụi chị phiền em rồi.” – Thùy Vân đưa tay lên che miệng, đôi mắt tỏ vẻ hối hận. Dù cô không phải dạng diễn xuất tốt nhưng mấy cái biểu cảm bình thường này tạm được.

Lý Cảnh ngó bộ dạng giả tạo của cô gái bên cạnh, cố nén tiếng thở dài. Sắp tới là vai của anh rồi. Tại sao cô làm thế thì anh cũng chả đoán được.

“Dạ, không có đâu.” – Tiểu Hoa đưa tay xua xua, lắc đầu lia lịa.

“Không, tụi chị phải đền bù mới được.” – cô hất đầu về phía Lý Cảnh – “anh Cảnh đây từng là thủ khoa đại học đó. Có gì hôm nay để anh ấy giúp em nhé chứ nếu không chị hối hận chết mất.”

Lý Cảnh mở to mắt nhìn Thùy Vân, cô gái này chém quá thật. Đúng là hồi cấp 3 đến đại học, thành tích anh cao thật nhưng đó là chương trình của Anh quốc, có phải Việt Nam đâu. Nói thật cái giáo trình phổ thông nước mình anh còn chả biết mô tê mặt mũi thế nào.

“Ừ” – Lý Cảnh gật đầu cười, đâm lao thì theo lao thôi – “anh sẽ cố gắng.”

Tiểu Hoa quay qua nhìn Lý Cảnh kinh ngạc. Anh ấy không chỉ tháo vát mà còn rất giỏi nữa. Thật sự...thật sự rất ngẫu. Cô bắt giắc gật đầu và nhanh chóng thu dọn bát đĩa lại đem vào trong, nếu không mọi người sẽ thấy bộ dạng xấu hổ này của cô mất thôi.

...

A Lợi sau khi dọn dẹp cửa tiệm lại thì quay vào trong lấy tập vở kèm Tiểu Hoa. Em ấy khá chậm môn Toán, học ở trường dù không điểm liệt thì cũng chỉ vừa đủ qua môn. Đi vào phía trong, thấy nơi 2 người hay ngồi học giờ không còn cậu mà là người đàn ông khác. Tiểu Hoa ngốc mặt mày đỏ ngây thế kia sao mà học vô cơ chứ? Mà tên kia kỹ năng dạy cứ gà mờ thế nào ấy kéo làm em ấy rối thì chết.

Cậu nắm chặt bàn tay lại. Thật sự không thể cứ để thế này được. Liếc nhìn chị gái này đang liếc qua nhìn cậu mỉm cười.

Cặp đôi đáng yêu nhất truyện

Chap sau Thùy Vân cho đổi hình tượng hoàn toàn nam phụ đáng yêu

Sự rảnh đời của nam phụ dư thời gian nhất bộ truyện - Hoàng Minh - được thể hiện again

26. Chương 23-2

Chap 23.2

Thùy Vân nhắm mắt nhớ lại cảm giác lần đầu tiên cô đến “Liêu trai” này. Thật là huyền ảo và kỳ bí... Nơi đó có 1 ông lão Trung Hoa, một cô cháu gái ngọt ngào và cậu bé học việc đáng yêu.

Tình yêu vụng về... Các món đồ cổ kỳ lạ... Một người trông coi tiệm già...

Một thứ gì đó vừa lóe qua đầu cô...

Thùy Vân nhanh chóng nắm bắt cảm giác, cô nhanh tay cầm bút và tốc ký lại khung cảnh và ý tưởng này... Nếu có thể, đây chính là thứ sẽ đưa cô tới Nhật Bản...

Ông Bằng nhìn cô gái đang ngồi trong sân sau nhà mình hý hoái về thì mỉm cười khẽ lắc đầu – “Còn trẻ mà đã có được thần thái đó thì quả là đáng phục.” - Thật là, nếu cô cháu gái nhỏ mơ mộng của ông cũng có thể như cô gái này thì hay quá. Tiểu Hoa lúc nào cũng mơ mơ màng màng không chú ý xung quanh cứ để ông và A Lợi lo lắng. Nếu mà con bé chịu thành bé A Lợi kia thì thật may mắn.

...

“Này em trai...” – Thùy Vân để 2 tay dưới cằm, nghiêng đầu 30 độ nở một nụ cười thân thiện với tiểu thiên thần – “Em thích con bé đó bao lâu rồi?”. Sau bao nhiêu nỗ lực thì cuối cùng thằng nhóc này cũng chủ động liên lạc cô.

A Lợi quay mặt ra ngoài cửa sổ nhìn ra đường, không muốn nhìn thẳng mắt chị gái kỳ lạ này, má đỏ hây hây nói – “Không biết.”

Crash!

“Chỉ là ở chung từ nhỏ. Không muốn em ấy bị mấy người con trai khác chọc ghẹo, đặc biệt là tên Lý Cảnh kia.” – A Lợi chợt nhớ chị gái này là bạn của người cậu vừa nhắc nên ngập ngừng – “Chỉ mới gặp làm sao biết ai tốt ai xấu chứ!”

Giọng nam cao này thật đáng yêu, ngay cả khi đang tsun thế này cơ đấy! Thật quá đau tim cho một tác giả mà. Tại sao má lại đỏ như thế, lại quay mặt đi thế kia nữa. Kiểu này không chỉ dụ chị gái đây mà em còn hớp hồn cả 1 đồng đẳng biến thái tới hết.

“Em có vỡ giọng chưa?” – Thùy Vân buột miệng hỏi.

“Hả” – A Lợi mở to mắt nhìn bà chị này, sao lại hỏi câu hỏi như thế ngay lúc cậu đang xấu hổ cực độ như thế này – “Dạ rồi!”. Cậu bắt đầu hoài nghi sự nghiêm túc của Thùy Vân.

Ồ, vỡ giọng rồi giọng còn như thế này sao? “Liêu trai” là nơi như thế nào mà sinh ra được toàn những con người đặc biệt như vậy nhỉ?

Nhìn thấy đôi mắt kia mở to kinh ngạc và nghi ngờ cô, Thùy Vân mới trở lại vấn đề chính.

“Hiểu rồi, vậy con bé có nhận biết tình cảm của em không?”

A Lợi mặt lại quay ra nhìn bên ngoài, lắc đầu nhẹ.

“Hiểu rồi, mà 1 tháng em phải chạy đi cứu con bé bao nhiêu lần?”. Nhớ lại lần trước hành động hy sinh không suy nghĩ của Tiểu Hoa và nghe ông Bằng tâm sự thì cô nghĩ chắc chuyện cô bé này gặp chuyện như cơm bữa.

“Tầm hai ba lần.” – A Lợi đáp cộc lốc.

Ồ, quan hệ hiệp sĩ và công chúa đây mà, chỉ cần 1 thằng hoàng tử bạch mã chạy tới thì cuồm nhanh như trở bàn tay. Haiz, bạch mã hoàng tử... ngay cả mấy câu chuyện cổ tích ta cũng thấy đầy bất công, Bạch Tuyết tới ở nhờ nhà 7 chú lùn dù được họ cứu 2 lần lại nâng niu như hoa như ngọc thế mà chỉ cần 1 thằng bạch mã hoàng tử đến thì sao? Bằng 1 nụ hôn cuồm cô gái này đi không chút ngại ngùng... còn 7 thằng lùn làm ở mỏ thì sao? Chẳng ai cần biết. Happy ending ever là đây!

Thùy Vân đưa tay kéo mặt A Lợi nhìn thẳng vào mắt mình và cao giọng nói.

“Này, em trai, em có biết thứ gì ngu nhất trong quan hệ của một thằng con trai thích một đứa con gái không? Một là chúng ta luôn là bạn tốt của nhau, hai là anh sẽ như anh trai mãi mãi bảo vệ và bên cạnh em. Bảo vệ cho cố để rồi mai một cô gái đó bị một thằng thiếu gia bạo ngược khốn nạn nào đó giết làm ba cái trò hentai. Nếu đây là phim tình cảm lãng mạn của thiếu nữ thì ok, em ấy hạnh phúc bên thằng thiếu gia hốt tay trên kia nhưng nếu đây là phim xã hội thì sau khi rơi vào tay thằng Sở Khanh, cô bé ngu và đa tình như Thúy Kiều kia sẽ tiếp tục rơi vào tay Thúc Sinh, Mã Giám Sinh,... để rồi lại nằm bên thằng khốn nạn sở khanh ti tiện nhất cả lũ Kim Trọng. Còn dạng luôn chờ đợi trong im lặng ...” – Thùy Vân thở dài – “chắc cuối cùng được đổ vỏ cái thứ hết xí quách kia. Mà em đang nằm trong cả 2 dạng đại ngu đó.”

Nhất tiền xuyên tâm!

A Lợi ngơ ngác nhìn chị gái này. Tại sao một tác phẩm văn học tuyệt vời lại bị bóp méo trầm trọng thế kia? Mà nghĩ lại thì cũng đúng thật.

Thùy Vân rút tay lại sau khi thấy ánh mắt của tiểu thiên thần. Sao thằng bé này 17 rồi mà gương mặt lại sounta đến thế này. Thật cứ thấy gương mặt vừa đáng yêu vừa tsundere thế này cô khó mà tập trung quá.

Sặc... Hoàng Minh tay cầm menu thật muốn phun nước khi nghe con bé S kia phân tích tác phẩm văn học đặc sắc nhất Việt Nam nhưng anh cố chịu đựng. Không ngờ lâu lâu hẹn Lý Cảnh đi uống café lại trùng hợp thấy chuyện thú vị như thế. À mà câu chuyện có nhắc Tiểu Hoa nào đó và Lý Cảnh. Anh liếc nhìn bản mặt đen thui của thằng bạn.

Lý Cảnh sau khi nghe cô gái mình thích tư vấn cách của gái cho 1 thằng con trai thật không tưởng tượng nổi. Kinh nghiệm tình trường cô gái này tới mức nào mà phân tích nghe rất có lý. Lời nói cứ như châm chọc tình cảm anh dành cô ấy.

Đúng là mũi tên này gây đau đớn thật mà.

Thùy Vân thấy A Lợi im lặng, lại có phần lảng nghe lời mình phân tích lại tiếp tục thao thao bất tuyệt.

“Con gái khi nào cần chiều thì chiều, thì nào cần cứng thì cứng chứ đừng có dung túng cho nhiều, đặc biệt là dạng như Bàng Tiểu Hoa. Em cứ như thế, con bé sẽ ý y coi sự bên cạnh giúp em là chuyện đương nhiên tất sẽ không coi trọng nữa. Chuyện này giống như khi em đã sure 1 món đồ thuộc về mình sẽ không quan tâm bằng món đồ chơi khác mà mình chưa có. Đàn ông đôi khi phải bá đạo một chút mới thu hút phụ nữ, nhất là đối với mấy em gái mới lớn. Hiểu không?”

Nhị tiền xuyên tâm. Mặt Lý Cảnh càng đen hơn. Thế là do anh quá nuông chiều cô gái này sao? Không có sự bá đạo hay sao?

A Lợi chỉ biết gật đầu đồng ý.

Hoàng Minh mỉm cười gian manh lắm nhảm – “Bàng Tiểu Hoa...”

Thùy Vân thấy cậu bé này biết nghe lời, lòng càng cao hứng hơn.

“Trước khi làm cái gì, em phải điều tra khảo sát đối tượng nghiên cứu trước.” – cô chưa bao giờ nghĩ kiến thức marketing lại đặc biệt hữu ích trong các kế hoạch chinh phục thế này – “Tiểu Hoa là dạng gái mới lớn mơ mộng thể nào chả bị đổ trước mấy tên chỉ có vẻ bề ngoài hoặc hình tượng sắc mùi hoàng tử như Lý Cảnh mà chả biết phẩm chất bên trong như thế nào. Việc ngộ nhận cái tình cảm ngưỡng mộ, được cái cô gái khác trầm trồ khâm phục thoáng qua đó không phải không có khả năng. Còn hiệp sĩ như em thì ...” – cô chép miệng lắc đầu.

Tam tiền xuyên tâm. Chả lẽ với Thùy Vân thì Lý Cảnh anh chỉ là thằng chỉ có cái mã. Mặt anh càng khó coi hơn.

A Lợi lắng nghe chăm chú. Chị gái này nói Tiểu Hoa khá đúng.

“Thật ra thì chị đã lập 3 plan chinh phục khiến con bé ngốc này nhận thức lại tình cảm dành cho em rồi. Nói thật tình cảm là thứ không phải tính toán là có được, chị chỉ đưa chìa khóa còn mở được cái khóa này hay không chính là do bản thân em và Tiểu Hoa.” – Thùy Vân nói – “em thật sự muốn làm theo? Đây là

con dao 2 lưỡi, nếu Tiểu Hoa thực sự không thích em và 2 đứa không có duyên thì chị cũng bó tay”. Sau chuyện của ba mẹ, cô thật không muốn can thiệp quá sâu tình yêu giữa con người với nhau nhưng chính vì thấy Tiểu Hoa cùng tiểu thiên thần quá đáng yêu và mới là trời sinh 1 cặp thật không nên để ai có cơ hội xen vào. Nếu không thì thật đáng tiếc.

A Lợi do dự trước lời nói của Thùy Vân, nếu không thành công thì tình cảm của cậu sẽ phải kết thúc sao? Nhưng nếu chưa làm mà bỏ cuộc để cậu thấy Tiểu Hoa và tên Lý Cảnh kia ở bên cạnh nhau thì cậu không cam tâm. A Lợi gật đầu.

“Challenge accepted” – môi Thùy Vân cong lên.

“Mà quan hệ giữa chị và ông anh kia là gì thế?” – A Lợi ngập ngừng hỏi. Cậu luôn thắc mắc quan hệ giữa 2 người này, nhìn thì không phải tình nhân mà cũng không giống bạn của nhau mấy.

“Là bạn.” – Thùy Vân không hề nói dối.

“Tại sao chị lại giúp tôi?”. Nếu là bạn tên Lý Cảnh kia thì chị gái này không nên giúp cậu chứ.

Thùy Vân nghiêng đầu mỉm cười – “Do chị thích em. Chị thích em ngay từ lần đầu tiên gặp.” – giọng cô nói bình thản.

Vạn tiền xuyên tâm. Lý Cảnh nhớ lại gương mặt mắt mắt hờn của Thùy Vân ngay lần đầu tiên gặp A Lợi, thái độ tốt đột xuất của cô. Anh chưa từng nghĩ sở thích của cô lại là tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch này.

A Lợi nghe lời tỏ tình tỉnh bơ của bà chị quái đản này thì không khỏi đỏ mặt. Lần đầu tiên, cậu thấy 1 người như thế này. Hai người mới gặp nhau bao lâu đâu.

“Chị đừng có chọc tôi!” – giọng cậu lạc đi.

Chết tiệt! Thiên thần này có thể nói độ gây đau tim còn nguy hiểm hơn Tiểu Hoa mấy chục lần. Nhìn ánh mắt cậu bé tránh ánh mắt mình, gương mặt lại đỏ rần, tay cầm ly Latte vụng về run run, giọng nói lạc đi đầy chất tsundere. Em trai mà để mấy anh Công thấy bộ dạng này là đề em xuống giường ngay đó, may mà chị đây có khả năng kiềm chế cao độ.

“Mà chị giúp em không phải không công đâu. Chị muốn em làm người mẫu cho tác phẩm tiếp theo của chị. Tất nhiên không phải là khóa thân đâu?” – cô cười trêu chọc gương mặt đỏ ngây của cậu nhóc.

Liếc nhìn gương mặt đen sì của người bạn thân, lại nghe cuộc đối thoại của Thùy Vân và A Lợi, Hoàng Minh mỉm cười. Thật tình cuộc sống ở bệnh viện đúng là luôn khẩn trương nhưng luôn thiếu thiếu cái gì đó, thật buồn chán. Nếu lần này có thú chơi giải sự buồn chán này sao anh không tham gia? Thật tình, anh chưa quên cú đau khi bị con nhỏ S này chơi hôm ở nhà hàng, nếu có thể thấy con bé này quý xuống tấc tuổi nói “Tôi thua anh” trước cái cười ha ha của anh thì thật sướng khoái.

“Nếu cậu nhóc kia có Thùy Vân đứng sau thì mình sẽ là quân sư của Bànng Tiểu Hoa.”

Anh mỉm cười gian manh nhìn Lý Cảnh.

27. Chương 24-1

Chap 24.1

Thời cuộc loạn lạc...

Tình yêu đẫm máu của vị tướng quân dành cho một cô gái không nên yêu...

Cuộc chiến tranh dai dẳng bao năm không dứt giữa hai quốc gia...

Sự trừng phạt của Chúa trời...

Một phán quan...

Một căn tiệm kỳ lạ...

Những món đồ cổ mang quá khứ của người chủ trước...

Sự chuộc tội của người đàn ông gây bao tiếng lầm than năm ấy...

Bánh răng thời gian lại chuyển động 1 lần nữa...

Thùy Vân nhìn bản name của “Tiệm đồ cổ” – tác phẩm mới nhất của cô thì không khỏi hài lòng. Có thể nói phong cách của nó hoàn toàn khác kịch bản Zombieland trước của cô. Một phong cách hoàn toàn trưởng thành.

...

“Ồ, đồ ở đây thú vị thật” – Hoàng Minh tấm tắc khen.

“Dạ, cảm ơn quý khách quá khen.”

A Lợi nở nụ cười chào đón khách chuyên nghiệp, lòng không khỏi hoài nghi người đàn ông kỳ lạ này. Anh ta cứ đi đi lại lại ở cửa hàng cả sáng hôm nay mà chưa chọn được cái gì mà ở cửa hàng. Từ ngày hai người kia đến đây thì toàn bộ cuộc sống của mọi người ở đây bị đảo lộn hoàn toàn. Trước nay Tiểu Hoa không bao giờ giấu gì với cậu nhưng không hiểu từ lúc nào, cô bé lại hay cười ngốc nghếch 1 mình, không còn tâm sự nhiều với cậu nữa. Thứ duy nhất an ủi cậu giờ đây chính là thái độ vui vẻ của ông Bằng khi Thùy Vân thường xuyên tới trò chuyện.

“A, em xin lỗi. Ban cán sự có chút chuyện nên...” – Tiểu Hoa vừa thở gấp gấp vừa nói.

“Ồ Bằng Tiểu Hoa là cô bé này sao” – Hoàng Minh đưa mắt nhìn cô bé ăn mặc đồ học sinh mồ hôi nhễ nhại.

“Không sao đâu, em nghỉ chút đi.” – A Lợi mỉm cười dịu dàng nói.

“Nhưng còn công chuyện của anh không phải trễ rồi sao?” – ánh mắt Tiểu Hoa có chút hối hận. Cách đây 2 hôm, A Lợi nói có chuyện phải làm nhờ cô hôm nay khi học xong thì về xem tiệm ngay thể mà...

“Không có gì quan trọng đâu!” – A Lợi dịu dàng nói – “Em cứ đi nghỉ đi, chuyện ở đây cứ giao cho anh!” – cậu thoáng thấy ánh mắt mưu mô của người khách kia nhìn Tiểu Hoa thì thật không yên tâm, tốt nhất không nên để cô ấy ở ngoài đây.

Hoàng Minh không hề bỏ lỡ cơ hội này, anh đâu thể bỏ cả buổi sáng chỉ để nhìn Tiểu Hoa như thế, ngay lập tức anh lên tiếng.

“A Tiểu Hoa, anh tìm em này giờ!” – anh tiến đến chỗ Tiểu Hoa, nở nụ cười thân thiện.

Tiểu Hoa nhìn anh ngơ ngác. Không để cô bé nói, anh tiếp tục.

“Anh là Hoàng Minh, bạn của Lý Cảnh đây. Chỉ là có chút chuyện về thằng này...

chỉ có em giúp được thôi.” – anh đưa ánh mắt ủy khuất nhìn cô gái ngây thơ trước mặt.

Tiểu Hoa nghe tên Lý Cảnh thì hệ thống phòng thủ gỡ xuống ngay, gương mặt lo lắng.

“Anh Cảnh có chuyện gì ạ?”

“Em có thể ra ngoài nói chuyện được không? Ở đây không tiện.” – Hoàng Minh đưa mắt nhìn A Lợi.

“Dạ.” – Tiểu Hoa ngoan ngoãn gật đầu.

“Này Tiểu Hoa sao em lại tin tưởng người lạ dễ như thế hả?” – A Lợi lớn tiếng, cậu không hiểu nổi cô bé này sao lúc nào cũng làm người khác lo lắng như thế.

“Nhưng đây là bạn của anh Cảnh” – Tiểu Hoa bối rối nhìn A Lợi.

“Bạn của hần thì sao? Mà em quen tên kia được bao lâu hả” – dù cố nén giận nhưng cậu không thể nào mà nhịn được nữa. Ngày xưa còn nhỏ không nói nhưng bây giờ a đầu ngốc này trưởng thành rồi, sao lại tin tưởng mấy người đàn ông dễ như thế chứ? Bọn chúng có làm gì cũng không biết. Còn cậu đâu phải bao giờ cũng theo bảo vệ được đâu.

“Ừ...” – Tiểu Hoa cứng họng, cô không hiểu tại sao A Lợi luôn dịu dàng mà hôm nay lại lớn tiếng như thế.

Thật không muốn đem tên kỳ đà này theo nhưng tình huống này chỉ còn cách này thôi, Hoàng Minh lên tiếng.

“Nếu cậu đây không yên tâm thì có thể theo chúng tôi được chứ? Thật tình tôi lo cho Lý Cảnh lắm chỉ có Tiểu Hoa giúp được thôi.”

Tiểu Hoa nghe tầm quan trọng của mình như thế không khỏi hưng phấn, cô đưa mắt nhìn A Lợi van nài.

A Lợi thở dài, cậu còn làm được gì chứ?

“Thôi được, có gì thì cứ ở phía sau nói chuyện. Ông đi giao tiệm cho tôi, tôi không thể nào mà vô trách nhiệm được. Tôi không tiện xen chuyện 2 người nhưng tôi không muốn 2 người rời khỏi tầm mắt tôi.” – cậu đưa mắt nhìn Tiểu Hoa.

“Dạ, cảm ơn anh.” – Tiểu Hoa nhìn cậu không giấu lòng biết ơn.

Hoàng Minh cố nén tiếng thở dài. Không ngờ cuối cùng lại dính 1 thằng nhóc phiền phức như thế này. Anh đi theo Tiểu Hoa và A Lợi vào trong, quả là ngọa hổ tàng long. Nhìn bên ngoài sập xệ thế mà bên trong khá rộng rãi, đặc biệt là cái sân ở phía sau này dù không bằng nhà anh. Nghĩ kỹ lại, ở thành phố đất đỏ này, với cái tiệm vắng hoe này mà lão Bằng kia có thể giữ cái cơ ngơi này thì đúng là không tầm thường.

“Anh cứ ngồi ở đây!” – Tiểu Hoa đưa anh tới 1 cái bàn đá truyền thống Trung Hoa.

“Cảm ơn em.” – anh nở nụ cười khách sáo.

Tiểu Hoa mang đến 1 bộ pha trà, nhìn cô bé mới mười sáu, mười bảy pha trà một cách chuyên nghiệp như thế làm Hoàng Minh không khỏi khâm phục. Đúng là 1 người con gái truyền thống mà. Tại sao thằng bạn anh lại không đổ trước 1 cô gái như thế này chứ? May mà tìm anh vững một lòng cùng Kiều My nếu không đổ từ hồi kiếp nào rồi.

“Em đừng khách sáo, anh không thuộc dạng cầu kỳ kén chọn đâu.” – Hoàng Minh cầm ly trà lên thưởng thức. Có thể do anh ở Anh lâu quá nên không biết trà Trung Quốc như thế nào nhưng vị của nó y như ly trà anh hay uống ở mấy tiệm cơm. Đúng là không nên đánh giá 1 cuốn sách qua cái bìa mà.

“Dạ.”

“Bây giờ anh nói thẳng nhé. Thật ra anh muốn nhờ em giúp Lý Cảnh từ bỏ Thùy Vân” – anh đưa ánh mắt thương tâm ra.

“Sao?” – Tiểu Hoa mở to mắt kinh ngạc kêu lên. Cô chưa bao giờ nghĩ quan hệ giữa 2 người đó là tình nhân dù ban đầu có chút nghi ngờ.

“Em không biết rồi.” – Hoàng Minh nhập tâm vai diễn – “nói thật là cách đây không lâu, Lý Cảnh gặp tai nạn từng được Thùy Vân này giúp đỡ nhưng mối oan nghiệt từ đó bắt đầu. Thằng này cứ ngộ nhận cái cảm giác mang ơn đó là tình yêu.” – nếu không làm cô nhóc này cảm động thì làm sao mà ra tay giúp đỡ.

“Nhưng biết đâu đó là tình yêu thật” – Tiểu Hoa bối rối. không phải đây là quan hệ như cô và Lý Cảnh hay sao?

“Mà tình yêu này chỉ là đơn phương từ thằng này. Thùy Vân có người khác rồi, thật không thể để nó cứ ôm tình yêu này mãi được.” – đoạn này Hoàng Minh công nhận mình có hơi thêm chút mắm muối của mấy drama châu Á trên truyền hình.

Tiểu Hoa mím môi lại... “Nhưng em giúp được gì chứ?” – giọng cô lạc đi. Dù biết một người như Lý Cảnh không thể nào không có bạn gái nhưng nghe được anh ta ôm tình yêu không thể cùng Thùy Vân thì không thể không khó chịu.

“Từ khi gặp em, anh thấy Lý Cảnh thật có lại sức sống... Thằng này ít khi kể về con gái với ai lắm mà sau khi gặp em nó cứ tấm tắc khen em mãi.”

“Thật... thật sao?” – Tiểu Hoa bối rối. Cô chưa từng nghĩ Lý Cảnh khen cô với người ngoài.

“Ừ, nếu không sao anh biết tìm đến em chứ? Thế nên anh hy vọng em là người mở cửa trái tim cho nó lại.” – Hoàng Minh không khỏi thán phục khi có thể mở miệng nói câu sến súa như thế này, đoạn anh đưa danh thiếp của mình cho Tiểu Hoa – “Anh không ép em nhưng nếu em đồng ý thì liên lạc với anh.”

Tiểu Hoa tâm trạng rối bời cầm tờ danh thiếp Hoàng Minh đưa. Thật sự không phải là cô không thích Lý Cảnh...

...

Lý Cảnh tay cầm điện thoại, toan định gọi cho Thùy Vân mấy lần nhưng không thể. Từ khi nào anh lại luôn do dự như thế này... nhưng nhớ lại cách cô lợi dụng anh để kích tướng A Lợi thì anh thật khó chịu.

“Nếu không có gì thì em không liên lạc với tôi sao? Chỉ cần em nói trước thì tôi sẽ không ngại giúp đỡ sao chỉ 1 câu nói yêu cầu sự giúp đỡ thôi lại không nói mà lại đi 1 đường vòng như thế chứ?”

Phải chăng như phân tích của Thùy Vân hôm ấy là do anh quá chiều chuộng cô? Nhưng cô gái này có biết sợ dĩ anh không sử dụng bất kỳ chiến thuật chinh phục phụ nữ nào với cô là do anh tôn trọng cô, không muốn ép buộc cô và muốn sử dụng chính chân tình để làm cảm động sự băng giá của cô. Dù Thùy Vân gần đây thay đổi không ít nhưng sự cô độc kia vẫn còn ngự trị trong ánh mắt đó. Hơn ai hết, Lý Cảnh anh hiểu sự cô độc đó, anh từng trải qua cuộc sống đó...

“Cuối cùng em đã sống như thế nào?”

Nếu Thùy Vân không thể tự bước ra khỏi đó thì anh sẽ chủ động bước vào thế giới của cô.

...

“Thật là 1 người phiền phức.” – Thùy Vân mặc nhanh 1 chiếc áo khoác vào người và khệ đi khỏi nhà để không làm kinh động chị gái và bé Hiên đang ngủ.

Vừa bước ra khỏi nhà đã thấy Lý Cảnh đứng dựa người vào chiếc xe thể thao, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Nếu không phải thấy thái độ cương quyết của anh ta khi gọi điện và sợ làm kinh động chị Hán thì cô tuyệt không ra ngoài cùng 1 người con trai vào giờ này.

“Này, anh có biết giờ là mấy giờ không anh hai? Muốn nói gì không đợi được sao?”

“Em đi với tôi một chút được không?” – Lý Cảnh nói.

Nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc thật không như bình thường của người đàn ông đối diện nhìn mình, Thùy Vân có chút chột dạ. Câu nói “Tất nhiên là không được” chưa được bật thành tiếng thì Lý Cảnh đã kéo Thùy Vân đẩy vào xe và đóng sập cửa lại trước sự-phản-ứng-không- kịp của cô.

“Đây là anh đang ra lệnh chứ hỏi cái gì hả?” – cô đưa tay mở cửa nhưng vô dụng - “Anh đang nhốt tôi sao?”

Lý Cảnh không như mọi hôm, anh ta chỉ im lặng lái xe.

Này, định chơi trò mặt lạnh à. Nếu anh thích chơi thì chiều. Thùy Vân cũng không nói gì nữa, lấy im lặng đầu im lặng. Chợt cô nhận ra từ bao giờ mình lại quá thất sách như thế, không đề phòng người đàn ông này. Nếu là lúc trước thì cô chỉ cần mang con dao rạch 1 đường là xong thế mà... từ bao giờ cô không đem nó khi đối diện người này? Cô cắn chặt môi lại...

“Đường còn xa, em cứ chợp mắt đi.” – Lý Cảnh lên tiếng, không nhìn cô 1 cái.

“Không, tôi không có thói quen đó.” – Thùy Vân lạnh lùng lên tiếng. A giờ chịu mở miệng rồi sao?

Người đàn ông ngồi kế bên cô lạnh lùng nhếch mép cười – “Nếu tôi muốn làm gì em thì em nghĩ giờ bản thân còn có thể ngồi đây nói câu đó sao? Em đừng nghĩ cái thứ nhu đạo mèo cào và mấy thủ đoạn nhỏ nhặt đó có thể đối phó với tôi.”

Dù có chút không vui nhưng kể này nói không sai, thứ vô tự vệ của Thùy Vân cô chỉ sử dụng yếu tố bất ngờ và đánh đòn tâm lý để quyết định, nếu đối đầu cùng 1 cao thủ thực sự thì không khác nào lấy trứng chọi đá.

“Anh muốn gì?” – Thùy Vân bình thản nói, giờ đã nằm trong tay hắn có làm gì cũng không được thôi thì cứ thuận theo tìm đường thoát sau.

“Ngủ đi.” – Lý Cảnh lạnh lùng ra lệnh. Nếu cứ chiều chuộng tuân theo cô gái này thì mãi mãi sẽ không kéo cô ấy ra khỏi thế giới cô độc kia được.

“Anh có quyền lên cơn điên. Tôi có quyền không nghe theo.”

“Tùy em.”

Một tiếng trôi qua...

Hai tiếng trôi qua...

Ba tiếng trôi qua...

” Chết tiệt, anh định đi đâu thế này ? ” - Thùy Vân có 1 tính xấu là khi buồn ngủ thì mất hết cả lý trí đặc biệt nóng tính, đặc biệt là khi cả tháng nay thức đêm cầm đầu dịch cho xong cuốn novel kia và hoàn thành ý tưởng và phác thảo cho kịch bản ” Tiệm đồ cổ ”.

Đáp lại cô là sự im lặng.

” Này anh cho tôi mượn điện thoại được không ? Ban nãy tôi không mang điện thoại, dù gì cần báo cho chị tôi 1 tiếng. ”

” Thôi được. Nói là 1 tuần. ”

” Hả ? ” - Thùy Vân có chút không thông. IQ cô thừa nhận khá cao nhưng lúc đang mệt mỏi này nó hoàn toàn trở về con số âm.

” Sau 1 tuần, tôi sẽ đưa em bình an về nhà. ” - anh đưa điện thoại cho cô.

Thùy Vân dần có cảm giác mình đang ở vị trí bánh bèo vô dụng trong ba cái tiểu thuyết tình cảm. Chết tiệt, cô đau đầu quá không thể nghĩ gì được cả, hai mắt mở hết lên rồi. Có lẽ cô sau này sẽ phải từ bỏ thói quen sống không điều độ kia mới được. Cô máy móc nhận điện thoại từ tay Lý Cảnh.

” Địch, mình không nhớ số bà. Mà chiều nay tới hạn nộp bản thảo rồi, nếu không đưa kịp thì công sức dịch cả tháng nay mất cả còn bị hạ uy tín nữa. Đau đầu quá, đáng ra tối qua không nên nghe lời tên khốn này. Mình nên giành tay lái không ? Không còn ” Tiệm đồ cổ ” mình chưa hoàn thành, chết là mất cả.” - các suy nghĩ hỗn loạn trong đầu cô. Cố lấy chút tỉnh táo cuối cùng, Thùy Vân lên tiếng – ” anh tìm tôi số điện thoại anh trai anh được không ? ”

” Em tìm hắn làm gì ? ” - Lý Cảnh gằn giọng hỏi.

” Anh quan tâm làm gì. Chết tiệt. Đau đầu quá. Làm ơn tìm nhanh lên. ” - Thùy Vân lấy tay ôm đầu lại.

Nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của cô gái bên cạnh, Lý Cảnh thực sự đau lòng nhưng anh muốn cô gỡ mọi hể thống phòng thủ xuống. Cô không phải dạng người có thể sử dụng tình cảm thông thường như bao cô gái khác. Anh lạnh lùng nói – ” Search danh bạ tên ” Tên khốn ”. ”

Thùy Vân nhanh chóng search tên và gọi cho Lý Thanh, giờ cô không đủ tỉnh táo để phân biệt được nặng nhẹ, điều duy nhất cô biết là không thể để chị cô lo lắng và không thể trễ bản thảo được.

” Lý Thanh hả, Thùy Vân đây, anh nói chị tôi là tôi có chuyện cần đi 1 tuần, không cần lo lắng. Còn 1 bản thảo tôi vừa hoàn tất qua, anh nói chị tôi cầm điện thoại tôi ở nhà gọi cho ” anh Điền ” và hẹn 4h chiều nay giao bản thảo đó cho anh ta. Còn chị ấy hỏi gì thì anh tự giải thích giùm tôi. ” - không kịp để đối phương nói tiếng nào, Thùy Vân đã buông điện thoại xuống, dựa người vào ghế. Thật tình nào bộ cô đã không thể nào không nghỉ ngơi được sau 1 thời gian dài.

Thấy cô gái bên cạnh bất tỉnh, Lý Cảnh vội dừng xe lại xem xét tình hình. Khi thấy cô gái này chỉ do quá mệt mỏi mà thiếp đi thì anh thở phào yên tâm.

Tiếng điện thoại vang lên.

Ra là Lý Thanh.

” Anh cứ làm theo lời cô ấy... tại sao tôi ở bên cạnh cô ấy thì không phải chuyện của anh...Đừng làm phiền tôi. ”

Lý Cảnh lấy tay dứt khoát tắt điện thoại không muốn bất kỳ ai làm phiền. Anh cởi áo khoác đắp lên người Thùy Vân .

” Thì ra đây là điểm yếu của em sao ? ” - Anh mỉm cười.

28. Chương 24-2

Chap 24.2

Sau khi gặp Hoàng Minh, Tiểu Hoa không thể ngừng suy nghĩ về lời đề nghị của anh ta. Đối với 1 cô gái như cô, Lý Cảnh quả là 1 hoàng tử trong mơ. Cô đã thích anh ấy ngay từ lần đầu tiên gặp mặt nhưng người anh ấy thích không phải là cô. Không phải nếu là tình yêu thực sự thì hai người sẽ là định mệnh của nhau sao? Tại sao phải nhờ người khác giúp?

“Đáng ghét, khó nghĩ quá!”

“Em làm gì vậy?”

A Lợi đứng sau lưng cô, gương mặt không giấu sự khó hiểu. Sau đó đưa mắt nhìn chăm chăm vào tờ danh thiếp trên tay cô.

“Đây là danh thiếp của tên khách ban sáng?” – A Lợi hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu.

“À, có chuyện gì sao?”

” Không. ” - Tiểu Hoa lắc đầu – ” không liên quan gì đến anh. ” - cô gật lên.

A Lợi lấy tay gỡ gỡ đầu và cười gượng với cô.

” À, đúng rồi. Không liên quan đến anh. Thôi anh đi ngủ trước đây.”

Tiểu Hoa nhìn người anh nuôi này quay người bỏ đi, lòng có chút hối hận. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nói giọng điệu như thế. Nhìn nụ cười miễn cưỡng ban nãy của người này, lòng cô càng khó chịu hơn. Cô đưa tay nắm lấy vạt áo A Lợi.

” Anh ấy đến nói sẽ giúp tác hợp em và anh Cảnh. ” - Tiểu Hoa xấu hổ nói.

” Em đồng ý sao ? ” - A Lợi quay lại nhìn cô, giọng khô khốc.

Tiểu Hoa đỏ mặt lắc đầu lia lịa.

” Chưa. ”

” Chưa sao ? ” - giọng A Lợi lạc đi – “Em thực sự thích tên Lý Cảnh đó?”. Cậu thật không muốn hỏi câu này nhưng không hiểu tại sao lại không kiềm chế được.

” Em không biết nữa. ” - Tiểu Hoa cúi gầm mặt xấu hổ nói, sau đó cô quay lên đưa ánh mắt cầu khẩn lên nhìn A Lợi – ” Anh giúp em quyết định đi, em không biết phải làm sao cả. Trước nay mọi chuyện anh đều giúp em mà đúng không ? ”. Đúng, trước nay mọi chuyện khó nghĩ, A Lợi luôn giúp cô giải quyết. Mỗi khi cô gặp nạn đều là người anh này chạy tới giúp cô đầu tiên.

A Lợi nở nụ cười gượng gạo nhìn Tiểu Hoa. Cậu chưa bao giờ đau đến như thế. Tại sao cô bé ngốc này lại nhờ cậu quyết định 1 thứ như thế này chứ ?

” Nếu em không cho con bé biết tình cảm của mình thì mãi mãi chỉ được xem là người anh trai tốt mà thôi. Không bao giờ đi qua ranh giới đó được. ”

Không hiểu tại sao A Lợi lại kéo Tiểu Hoa về phía mình và đưa môi mình chạm vào môi cô và nhanh chóng đẩy ra, lấy tay che gương mặt đỏ ửng vì xấu hổ của mình.

” Xin lỗi, anh không thể giúp em được. ”

Tiểu Hoa ngơ ngác trước hành động bất thành linh của A Lợi và bất động nhìn cậu bỏ chạy.

...

A Lợi chạy ngay vào phòng, đóng sập cửa và ngồi sập xuống ngay cánh cửa, lấy một tay ôm gương mặt xấu hổ của mình lại.

” Chết tiệt, cuối cùng mình làm cái gì vậy trời ? ” - cậu bầm bầm.

” Sau khi em bày tỏ tình cảm cùng con bé cứ để như thế và đóng phim lạnh với nó. Quan tâm nó với mối quan hệ 1 người anh không hơn không kém và cứ cư xử bình thường. Thấy nó bị gì cũng phải cố gượng mà lạnh lùng. ”

Lời nói Thùy Vân cứ vang vẳng bên tai cậu. Nhưng nếu 1 tình yêu thực sự không phải nên thuận theo số phận hay sao ? Một tình yêu có tính toán có phải là tình yêu không ?

A Lợi mở cặp xách ra, lấy 3 bản kế hoạch của Thùy Vân ra và xé nát. Sau đó, cậu lấy điện thoại lên và nhắn tin cho quân sư của mình.

” Xin lỗi, đến cuối cùng tôi vẫn không thể làm theo bản kế hoạch của chị được. Mà mấy bước đầu là tự nhiên tôi làm thế chứ không phải ăn cắp ý tưởng của chị đâu. Còn làm người mẫu thì tôi vẫn làm, không thất hứa đâu. ”

...

Hoàng Minh ngồi ở phòng trực nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy bản kế hoạch giúp Tiểu Hoa phá hoại kế hoạch của Thùy Vân có chút vấn đề mà chưa nghĩ ra là ở đâu.

” Hình như mình tính thiếu cái gì đó ! ”

Anh ngâm cây bút trên môi, khoanh tay nhíu mày suy nghĩ. Hình ảnh người bạn thân của anh – Lý Cảnh xuất hiện. Đột nhiên anh có sự cảm không lành, Hoàng Minh nhanh tay chộp lấy cái điện thoại trên bàn.

...

“Nếu anh nghĩ có thể dùng hành động cool-boy này để của gái thì tôi nói thật nhé. Đó là suy nghĩ ngu nhất tôi từng nghe.” – Thùy Vân châm chọc. Sau khi ngủ 1 giấc thì đầu óc cô đã bắt đầu hoạt động lại. Giờ hoàn toàn có đủ khả năng chiến đấu được rồi.

“Tôi không nghĩ sâu xa đến thế đâu.” – Lý Cảnh lên tiếng – “em chỉ cần đi cùng tôi, đừng suy nghĩ hay lo lắng bất kỳ thứ gì.”

“Ồ, anh bắt cóc tôi, nhét tôi vào cái xe này từ nửa đêm qua và nói “em đừng lo lắng bất cứ gì”. Please, mấy tên giết người hàng loạt trước khi ra tay cũng hay nói cùng nạn nhân “It’s ok. Don’t worry” đấy!”

“Sáng nay, tôi có ghé bên đường mua chút đồ ăn. Nếu em đói thì cứ ăn đi. Chắc khoảng tối nay chúng ta tới nơi.” – Lý Cảnh không quan tâm những lời mỉa mai của Thùy Vân.

“Này, chúng ta đang đi đâu thế?” – Thùy Vân đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là 1 khung cảnh của 1 đồng quê thuần Việt. Thật thanh bình...

“Tại sao em chưa từng yêu cầu tôi thả em ra?” – Lý Cảnh lên tiếng.

Thùy Vân im lặng. Cô cảm thấy người đàn ông này thật nực cười. Chả lẽ một tên bắt sát nhân sẽ không giết nạn nhân khi họ cầu xin sao? Đừng có đùa.

“Em chưa bao giờ lên tiếng đòi hỏi sự giúp đỡ. Khi dính vào bà Lam, em cũng tìm cách trao đổi để có được sự giúp đỡ của tôi mà không trực tiếp hỏi bao giờ. Khi em muốn lợi dụng tôi để khiêu khích cậu bé A Lợi tại sao em không trực tiếp nhờ tôi mà lại đi 1 đường vòng như thế? Ngay cả khi em bị bắt lên đây, em cũng chưa bao giờ cầu xin tôi thả em ra. Nếu em không nói thì làm sao biết người khác không giúp?”

“Nhảm nhí!”. Cô trước nay không bao giờ cầu xin sự giúp đỡ của bất kỳ ai, nếu con người không tự biết đứng lên thì không có tư cách tồn tại.

“Ngay cả sự tin tưởng giữa con người với nhau em cũng không có...” – Lý Cảnh nói tiếp.

“Anh đừng có giả giọng như hiểu tôi lắm.” – Thùy Vân gắt lên.

“Kiều Mỹ từng nói trước nay em chưa bao giờ tâm sự chuyện gì cùng cô ấy, ngay cả chuyện gia đình cũng như thế. Tại sao ban nãy em không nhờ Lý Thanh nói chuyện cùng chị em mà phải giấu mọi thứ, ngay cả chị gái mà em...”

“Anh im đi.” – Thùy Vân cố nén mọi nộ khí. Con người khi kích động sẽ dễ bị đánh bại nhất.

“Tôi không muốn em trở thành 1 con người như thế này nữa.”

Thùy Vân nở nụ cười mà cô từng dùng để đối phó với gia đình mình.

“Tôi nghĩ anh xem phim truyền hình nhiều quá rồi.”

Lý Cảnh liếc nhìn nụ cười của cô, lòng không khỏi đau xót. Tại sao ngay cả khi bị dồn đến đường cùng, thứ duy nhất là chống đối mà cô gái này cũng không có. Tại sao lại nở 1 nụ cười méo mó như thế này? Anh chợt nhớ cách mà người Thái Lan dùng để trói buộc voi, họ dùng 1 sợi dây thừng để buộc con voi khi nó còn bé. Con voi dần thích nghi, cứ mang tư tưởng bản thân không thể thoát và an phận sống cùng sợi dây nhỏ bé ấy suốt cả đời. Không phải cô gái này cũng như thế sao?

“Mọi chuyện em tự hiểu.” – Anh lạnh lùng nói.

“Nếu...tôi xin anh chở tôi về nhà ngay bây giờ, anh sẽ làm chứ?” – Thùy Vân ngập ngừng.

“Nếu em chịu lên tiếng.” – Lý Cảnh đáp không do dự.

Thùy Vân cười nhạt – “Anh đánh giá bản thân quá cao rồi.”

“Tôi còn thời gian 7 ngày để thay đổi em mà.” – Lý Cảnh đưa ánh mắt ôn nhu nhìn cô.

29. Chương 25

Chap 25

Trên đời có 3 cái không nên khi bước khỏi nhà: không chia khóa, không tiền và không điện thoại. Mía mai thay, hôm nay Thùy Vân dính phải cả 3 cái. Nói cách khác, cô tự biết nếu giờ mình không đi theo tên trẻ trâu này đến một nơi ẻo biết ở đâu thì cô cũng đi tong. Hoặc giờ cô sẽ cầu cứu người đi đường chẳng? Một cô gái không có nhan sắc chìm sa cá lặn, ăn mặc phản trang bị 1 anh chàng đẹp trai bắt cóc bằng 1 chiếc xe thể thao mắc tiền và được ăn uống phủ phê. Đùa nhau à, tự cô còn thấy buồn cười và khó tin chứ huống hồ gì người khác. Nếu không thể chống lại thì chỉ bằng cứ hưởng thụ nó. Tuy nhiên, có 1 thứ cực kỳ quan trọng bây giờ.

“Sắp tới chưa?” – cô lên tiếng.

“Tôi đã nói tới nay tới. Em cứ ngủ tiếp đi, khi nào tới tôi sẽ gọi.”

Ô hay, hình như anh chàng này quên 1 thứ cực kỳ quan trọng thì phải? Con người ngoài ăn và ngủ thì còn cần có nhu cầu khác mà. Thùy Vân quay qua nhìn Lý Cảnh với ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

“Này anh trai, anh biết là phim truyền hình cũng hay có mấy cảnh bắt cóc này mà đúng không? Mà phim thì thời lượng có hạn và không muốn làm thô tục hóa hình ảnh diễn viên nên có bỏ qua 1 số vấn đề nhưng chúng ta không đóng phim, cuộc đời không trả cát-xê.”

Lý Cảnh thấy đôi mắt nghiêm túc của cô gái bên cạnh thì có phần khó hiểu.

“Ý em là sao?”

Thùy Vân nhìn anh thờ dãi, cô chỉ vào đồng hồ trên xe và nói.

“Đêm qua anh bắt cóc tôi từ 12h5’ và chạy suốt đến bây giờ là 2h10’ trưa. Gần 14 tiếng đồng hồ rồi đó.”

Lý Cảnh vẫn giương ánh mắt khó hiểu nhìn cô.

Anh có cần ngủ đến thế không?

“Có thể anh là nam chính thần thánh nhưng tôi không phải nữ chính thần thánh không có nhu cầu bài tiết. Tôi là 1 đứa so normal nên sinh lý cơ thể cũng không khác người bình thường đâu.” – Thùy Vân nói huych toẹt với gương mặt có chút ngượng ngùng.

Lý Cảnh đực mặt ra nhìn gương mặt ngượng ngùng hiem thấy của cô gái bên cạnh. Anh không nhin được mà cười.

“Em đang cầu xin tôi sao?”- giọng nói anh đầy ẩn ý.

“Không. Tôi đang thông báo cho anh.” – Thùy Vân cố lấy lại vẻ mặt cool thường ngày – “thật sự hình ảnh tôi có xấu hơn cũng chả chết ai nhưng chiếc xe 2 cửa này mà có chuyện gì thì tôi chỉ thấy tội túi tiền anh thôi. Giặt sạch thảm cũng tốn bộn tiền đó.”

“Thôi được rồi, tôi sẽ dừng lại ở quán ăn bên đường. Dù sao mấy thứ thức ăn nhanh tôi mua hồi sáng em cũng không thích mà đúng không?”

Lý Cảnh đưa mắt liếc nhìn gương mặt lạnh lùng có chút ngượng ngùng của cô. Anh cười thâm trong lòng – “Tại sao gương mặt này của cô ấy lại đáng yêu như thế chứ? Thật không thể để ai thấy được một Thùy Vân như thế này được.”

...

Trần Hùng thở dài nhìn tờ giấy trên bàn làm việc của Lý Cảnh, từ khi nào thiếu gia của ông lại làm việc không có phép tắc thế này? Người bao giờ cũng biết cân nhắc mọi chuyện lại tắt hết điện thoại, bỏ đi chỉ để lại 1 tờ giấy này thông báo là cậu ấy thật sao? Ông nhớ lại di ngôn của bà chủ khi mất.

“Tuyệt đối không bao giờ để mọi thứ rơi vào tay thằng con hoang. Mọi thứ phải thuộc về Lý Cảnh.”

Đứa con gái kia thật không nên để tiếp tục tồn tại. Ông cần báo lại mọi thứ cho Phạm lão gia – ông ngoại của Lý Cảnh, cựu Chủ tịch tập đoàn Thiên Lai. Lý Thanh giờ đang có quan hệ tốt với Ngũ lão lại được tin nhiệm của cha – người thành lập Lai Hoa Bang thật sự là một mối đe dọa rất lớn cho địa vị thiếu gia ông. Tuy nhiên, ưu tiên hàng đầu vẫn là đứa con gái làm người bị phân tâm kia.

...

“Em cảm ơn chị... không có gì đâu... Có gì em gọi lại sau... Cảm ơn.”

Hoàng Minh gác điện thoại xuống, anh đã có đáp án cho câu hỏi không gọi được cho Lý Cảnh từ sáng nay của mình. Thằng bạn anh mất tích, không nghe điện thoại. Thùy Vân cũng đi từ tối qua, điện thoại thì chị gái nghe máy. Nếu có trùng hợp thì làm gì mà trùng hợp đến thế.

“Haiz, chả lẽ 2 đứa này chơi trò Romeo và Juliet?”

Không đúng, Lý Cảnh – người bạn thân của anh tuyệt đối không bao giờ hành động thiếu suy nghĩ. Anh quen hắn ta hơn 10 năm nên biết rõ hơn ai hết. Mọi thứ người này đi đều là có tính toán trước mà của gái kiểu này càng không phải là phong cách của hắn. Còn Thùy Vân 100% không phải là loại con gái mà chúng ta cứ bắt chấp yêu nhau đi, quan trọng nhất cô ta còn chả thích thằng bạn của anh. Nếu 2 người mà vì tình bỏ đi cùng nhau thì nói thật chuyện quái vật hồ Lochness còn đáng tin hơn. Mà thứ anh ức nhất là chưa làm gì hết mà bị phá hỏng cả rồi.

...

“Không ngon miệng sao?”

Thấy Thùy Vân chỉ ăn vài miếng bỏ xuống, Lý Cảnh quan tâm hỏi. Không phải cô gái này đã giải quyết vấn đề của mình rồi sao? Nghĩ lại chuyện ban nãy anh thật không thể không buồn cười.

“Không, chỉ là có một số thứ tôi chưa thông”. Thùy Vân có cảm giác mình đã bỏ qua một thứ rất quan trọng.

“Tôi có thể giúp em không?”

“Làm ơn đi, anh bắt cóc...”

Thùy Vân chợt im bật. Cô nhớ lại khi bị Lý Thanh bắt cóc. Cô ngồi ở ngôi nhà hoang đó chơi bài cùng đám du côn ngu ngốc kia, nghe chuyện họ kể về đường dây C, về chuyện ân oán 2 anh em nhà này và tên Lý Cảnh này đã gài anh của mình như thế nào.

“Ha ha ha...” – cô không nhịn được cười lớn. Đúng là khi thiếu ngủ làm con người ta ngu ra.

Thấy Thùy Vân bắt chợt cười, Lý Cảnh khó mà không lo lắng được.

“Em không sao chứ?”

Cô mỉm cười với anh.

“Không, nếu anh ăn xong. Chúng ta đi tiếp thôi.”

Sau đó, cô đứng lên đi một mạch về xe không quan tâm người đàn ông sau lưng và những người làm của tiệm đang nhìn 2 người khó hiểu. Ai cũng tự hỏi tại sao một anh chàng ăn mặc lịch sự cùng 1 cô gái mặc đồ ngủ đi trên 1 chiếc xe đắt tiền trên cái nơi khỉ ho cò gáy này. Mà thái độ 2 người này thật quái đản.

Thấy Lý Cảnh an vị tại vị trí tài xế của mình xong, Thùy Vân quay qua mỉm cười hỏi.

“Này, anh muốn tôi phối hợp thế nào?”

“Em nói gì thế?”

Lý Cảnh nhìn nụ cười của cô có chút khó chịu trong lòng.

“Bây giờ chúng ta lật bài ngửa với nhau nhé. Thật tình tôi không có khả năng trốn khỏi anh lúc này được nên sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh nhưng chỉ ít anh nên cho tôi biết vai mà tôi được nhận là thế nào để phối hợp ăn ý cùng anh chứ?”

“Tôi không hiểu ý em?”

Lý Cảnh nắm chặt tay lái lại.

“Anh biết tại sao Romeo và Juliet lại được xây dựng là 17 và 14 không?”

Lý Cảnh im lặng.

“Là vì đó là tuổi của bông bột, thiếu suy nghĩ nên chúng nó mới chết ngu như thế nhưng tôi đã 24 qua cái tuổi tin vào cái suy nghĩ ngu ngốc của mấy cô gái ngây thơ “Anh vì em bỏ hết tất cả. Chúng ta trốn cùng nhau đi” mà chắc chắn anh không phải là Romeo 17 tuổi.”

Thấy người đàn ông bên cạnh im lặng, Thùy Vân tiếp tục.

“Vì quyền lực mà anh trai mình mà anh còn có thể ra tay thì nói gì đến hạng đàn bà con gái như tôi? Làm ơn đi, tình yêu sao? Hoang đường. Nếu đây là Lý Thanh thì tôi còn tin được nhưng là anh một kẻ đứng đầu Lai Hoa Bang và người thừa kế chính thức của tập đoàn Thiên Lai thì impossible.”

“Em thật sự tin tên Lý Thanh đó hơn tôi?” – Lý Cảnh nắm chặt lấy tay lái hơn, cố nén sự tức giận lại.

“Hắn là 1 kẻ hữu dũng vô mưu, nếu không cũng không bị anh chơi thảm như thế” – Thùy Vân vỗ tay cười – “mà anh cao tay thật, không trực tiếp nhúng tay cũng khiến hắn chết lên chết xuống như thế rồi đoạt lại quyền lực từ kẻ chiếm được lòng tin mọi người cả chục năm nay. Nhưng anh nghĩ đi một tên ngốc như thế lại có hơn 300 đàn em nguyện sống chết cùng hắn thì đúng là 1 kẻ lý thú.”

Cô gái này thật không biết nghe lời, không phải anh đã nói đừng suy nghĩ gì hết mà cứ an tâm đi với anh hay sao?

“Em thích loại người như hắn?”

“Lý Thanh là 1 dạng người khá giống mấy nam chính trong truyện tranh, thiếu suy nghĩ nhưng luôn thu phục được người khác. Loại người như hắn, tôi rất thích, dễ dàng điều khiển.”

Lý Cảnh nhìn Thùy Vân, anh không khỏi cười chua chát trong lòng. Không phải cha anh – một cự tượng chủ của Lai Hoa bang cũng nghĩ như thế sao? Nếu không phải là do ông ngoại anh – Chủ tịch tập đoàn Thiên Lai và cũng là người có thể lực với Ngũ lão đứng sau anh thì người đứng đầu tuyệt đối không phải anh. Mà cả 2 người này đều bí mật giám sát và muốn điều khiển anh chứ chân tình hoàn toàn không có. Từ khi nào ngu ngốc lại là 1 lợi thế lớn được lòng mọi người như thế chứ?

“Tôi chưa bao giờ lợi dụng em.”

Thùy Vân không quan tâm quay đầu về phía sau nhìn. Sau đó quay lên nhìn anh khó hiểu.

“Sao không thấy ai hết? À giờ xài GPS cả rồi đúng không?”

“Không có ai theo dõi chúng ta đâu. Lời nói của tôi từ đầu đến giờ đều là thật lòng, tôi muốn bên cạnh bảo vệ em làm em tin tưởng mọi người hơn đều là thật. Em đừng nghĩ quá nhiều nữa.” – anh nói.

“Anh có dám nói thực sự không có bất kỳ mưu tính gì ở chuyến đi này?”

Lý Cảnh im lặng. Anh thực không thể trả lời câu hỏi này của cô.

“Thôi tôi ngủ tiếp đây.” – Thùy Vân dựa người vào ghế nhắm mắt. Đến giờ thì thứ duy nhất cô làm được là phối hợp đóng hết phim.

“Tôi chưa bao giờ lợi dụng hay có ý nghĩ lợi dụng em, em tin tôi đi.” – anh khẳng định lại.

“Ừ, người trong giang hồ thân bất do kỷ mà. Tôi hiểu.” – cô đáp qua loa.

Nghe tiếng thở đều của cô gái bên cạnh, Lý Cảnh không hiểu sao mình lại đau đến thế. Sáng hôm nay, vì quan tâm Thùy Vân, anh làm mọi cách để cô ngủ mà cô luôn chống đối thế mà bây giờ khi cô cho rằng mình bị anh lợi dụng lại có thể yên tâm chợp mắt. Quan hệ giữa con người từ khi nào nực cười như thế? Còn anh, trong gia đình, công việc và ngay cả trong tình yêu, tại sao lại không bao giờ được đối phương tin tưởng?

Gia đình hiển hách. Tiền bạc. Quyền lực. Làm người thừa kế. Tại sao mọi người luôn nghĩ cuộc sống của anh dễ dàng?

Lý Cảnh đưa tay nắm lấy bàn tay của Thùy Vân đang say ngủ bên cạnh.

“Tôi thực sự, thực sự chưa bao giờ lợi dụng em cả.”

Tại sao cô gái này không để anh hưởng chút dư vị ngọt ngào ban nãy lâu một chút chứ? Tại sao cô không xem tình cảm anh dành cho cô là thật?

30. Chương 26

Chap 26

Thùy Vân đưa mắt ngôi nhà nhỏ được xây theo kiến trúc châu Âu trước mặt rồi quay sang nhìn Lý Cảnh lòng có chút tưởng thưởng cho gu thẩm mỹ của tên này. Một ngôi nhà đơn giản không hào nhoáng nhưng không kém phần tinh tế, trước mặt là biển còn sau lưng là 1 cánh rừng, đúng là khung cảnh hiện trường án mạng điển hình trong các series trinh thám kinh dị đây mà. Rất hợp với sở thích của cô.

“Thật may là không phải như trong Hana yori dango*, mới bước vào là 1 dàn hầu gái và quần gia vận phong cách Victoria ra đón ở 1 ngôi nhà mấy chục hecta.”

Hana yori dango*: bộ truyện được xuất bản ở dưới tên Con nhà giàu, chuyển thể thành phim Vườn sao băng, BOF.

Lý Cảnh thấy trí tưởng tượng cô gái này thật phong phú, anh mỉm cười.

“Em đừng tưởng tượng quá như thế được không? Ngôi nhà như em nói cả nước Anh chỉ có Cung điện hoàng gia thôi mà hoang phí như thế thật phi kinh tế. Bên cạnh đó tôi chỉ có đủ khả năng mua 1 nơi như thế này thôi.”

Anh mở cửa bước vào trong, không quan tâm ánh mắt kinh ngạc của Thùy Vân. Đúng, đây là ngôi nhà anh mua bằng chính tiền của mình, không liên quan bất kỳ thứ gì đến Lai Hoa Bang hay Thiên Lai cả. Đến bây giờ, Lý Cảnh vẫn luôn thấy quyết định mở các danh mục đầu tư bí mật của mình bên châu Âu là 1 quyết định sáng suốt. Nhờ có nó, anh cảm thấy mình còn có 1 giá trị gì đó ngoài 3 từ “người thừa kế”.

“Đây là ngôi nhà do giáo sư của tôi bên Anh xây dựng. Do nhiều lý do nên cách đây 5 năm ông ấy đã nhượng lại giá rẻ cho tôi.” – anh nói không giấu sự tự hào – “ngay từ khi thấy nó, tôi đã rất thích. Ở đây tôi có cảm giác như những ngày còn đi học bên đó”.

Lý Cảnh nhớ lại những ngày du học ở Anh quốc, anh không phải lo nghĩ suy nghĩ của bất cứ ai, dù là cha hay ông ngoại anh, Lý Thanh hay mọi người ở Thiên Lai hoặc Lai Hoa Bang. Anh khi ấy chỉ là 1 cậu sinh viên bình thường có thể tự do đi bất cứ đâu. Khoảng thời gian hạnh phúc nhất của anh lại là khi chẳng còn người thân nào bên cạnh. Mỉa mai thật.

“Nơi này thật sự rất cuốn hút.”

Thùy Vân chậm rãi bước đi theo sau. Cô đưa mắt nhìn sơ ngôi nhà, đúng là thật đơn giản nhưng không kém phần tiện nghi; mang phong cách hoài cổ nhưng lại pha lẫn sự hiện đại. Người xây dựng nên nó quả là 1 người không tầm thường.

“Anh thường đến đây sao?”

“Tôi giống 1 người dư thời gian đến thế không? Tính ra cả lần này thì đây là lần thứ ba tôi đến đây. Nơi này đặc biệt tôi không cho ai thuê cả.”

Thùy Vân đưa tay miết lên bàn ghế, không một chút bụi.

“Chị giúp việc có ở đây không?” – cô hỏi.

Lý Cảnh nhìn cô cười.

“Em thật sự bao lâu chưa ra ngoài? Trên đời có 1 thứ gọi là công ty dịch vụ vệ sinh định kỳ.”

“Ừ mà anh nói gì?” – Thùy Vân nhìn chằm chằm anh – “Nói vậy là tối nay chỉ có 2 chúng ta ở cái nơi này thôi hả?”.

Đừng có đùa nhau như thế chứ? Đúng là cô thích ngắm mấy ngôi nhà sắc chất kinh dị pha trinh thám này nhưng nếu ở một nơi thế này thì không phải sở thích của cô. Hẳn ta mua mấy năm mà tới có 3 lần biết có cái quỷ gì ở đây, âm khí nặng nề như thế hoàn toàn không vui.

“Em sợ tôi làm gì em sao?”

“Giáo sư của anh còn sống không?” – Thùy Vân nhìn người đàn ông trước mặt cùng ánh mắt nghiêm trọng. Tự dưng lão ta bán nhà cho người này giá tốt thì theo lý thuyết phim kinh dị 100% có vấn đề.

“Ông ấy còn đang dạy bên nước ngoài.” – Lý Cảnh cảm nhận được gương mặt cực kỳ nghiêm túc đó. Anh chợt nhớ lần đầu gặp, cô gái này cứu anh vì sợ anh chết ám nhà của cô. Anh cứ nghĩ đó là lý do củ chuối cô tự đặt ra chứ?

“Còn vợ, con, gia phả cả nhà ông ta thì sao?”

“Em sợ ma sao?” – Lý Cảnh nhìn cô thăm dò.

“Anh không thấy ông giáo sư của anh tự dưng tốt bán rẻ cho anh là có thứ không ổn hay sao? Mà anh chưa trả lời tôi, nhà ông ta có ai chết không?”

Lý Cảnh nhìn cô cười sặc. Cô gái này đúng là tác giả mà, có óc tưởng tượng phong phú thật. Dân kinh tế như tui anh chỉ cần thấy không có giá trị sinh lời thì sẽ tìm cách xử lý tài sản thôi chứ làm gì có cả đồng thuyết âm mưu như thế. Đặc biệt là giáo sư anh cả chục năm mới tới Việt Nam một hai lần mà phải tốn khá tiền bảo trì ngôi nhà này nên ông ta mới bỏ thôi.

“Nếu em sợ thì tối nay qua ngủ cùng tôi” – anh đưa ánh mắt trêu chọc nhìn cô.

“Bất quá tôi mở đèn nơi này cả đêm thôi” – cô bình thản đáp – “Mấy đứa không nào trong phim kinh dị không có khái niệm đèn điện nhưng tôi thì có.”

...

Nằm trên giường, Thùy Vân nhìn chăm chăm vào cánh cửa trước mặt. Bầu trời bên ngoài tối om, tiếng gió vi vu cứ vang lên đập vào cửa và tấm rèm cửa cứ bay bay thấp thoáng.

“Đạch, y như phim kinh dị.”

Nếu theo lý thuyết phim ma thì chắc chắn 100% sẽ xuất hiện 1 cô gái áo trắng đứng bên ngoài nhìn cô; còn theo lý thuyết phim kinh dị thì sẽ là 1 kẻ sát nhân biến thái đeo mặt nạ nào đó mỉm cười nham hiểm. Hoặc cả 2 đang ở dưới gầm giường bắt tay nhau hợp tác hù cô. Viễn cảnh nào cũng tệ như nhau. Đúng là Thùy Vân từng ở ngôi nhà trọ cũng là 1 nơi vắng vẻ nhưng ngôi nhà đó không khiến cô thấy sợ vì dù sao nó cũng ở 1 thành phố, cách mấy ngôi nhà khác có 15 phút đi bộ nhưng ở đây thì khác. Kiến trúc châu Âu cũ, đồng không hiu quạnh, nhà bỏ hoang lâu ngày được chủ nhà bán vì “nhiều lý do”. Lý do quái gì mới được chứ? Mà tên này sao không trả lời câu hỏi của cô? Theo tâm lý học tội phạm, né tránh trả lời 1 câu hỏi là có vấn đề. Chết tiệt thật.

Thùy Vân không thể nào mà nằm đây nhìn chăm chăm cửa sổ chờ con ma xuất hiện mãi được. Cô đứng lên đến bàn làm việc được trang bị trong phòng ngồi tìm thứ gì đó để vẽ. Khốn nỗi chẳng có bút cũng không có giấy. Căn phòng này bao lâu chưa có người ở rồi? Tự dưng cô thấy lạnh người dù đã mở máy điều hòa và mở điện sáng trưng. Cô rút lại lời khen lão già xây dựng ngôi nhà này.

“Xuống dưới nhà xem tivi.” – cô nói lớn để át đi cái sợ của mình.

Thật may là ban nãy cô bắt Lý Cảnh mở điện sáng cả ngôi nhà không để công tắc nào được bỏ không nên cả nhà sáng trưng nhưng ngặt nỗi không khí kinh dị này không hề biến đi hoặc do cô thần hồn nát thần tính.

Mở tivi lên, điều Thùy Vân lo sợ nhất đã đến, tên này không gắn truyền hình vệ tinh cũng không có truyền hình cáp. Giải trí bằng tivi coi như phá sản. Cô nhìn chăm chăm màn hình xanh lè của tivi tự dưng nhớ lại bộ phim “Ringu” của Nhật Bản, cảnh ma nữ Sadako đầu tóc rũ rượi mặc chiếc đầm màu trắng leo từ miệng giếng ra màn hình tivi. Bất giác cô nhanh chóng bấm remote tắt tivi.

“Ma Nhật không xuất hiện ở nhà kiến trúc châu Âu đâu mà khốn nạn thật nghe nó hợp với nhau đến mức kỳ quái”. Cô hận mình đã xem quá nhiều creepy pasta và dịch mấy cuốn sách trinh thám chết bầm kia. Hình ảnh Sadako cứ xuất hiện trong đầu cô.

Giờ chỉ còn hạ sách cuối cùng: Tìm người nói nhảm.

Cô nhanh chóng bước lên lầu gõ cửa căn phòng cạnh phòng mình hét lên.

“Này, anh thức đi. Chúng ta có chuyện quan trọng cần nói.”

Đáp lại cô là sự im lặng, cô gõ cửa nhanh và mạnh hơn đến nỗi đau cả tay nhưng vẫn không có tiếng trả lời. Cô đưa tay chạm vào núm cửa.

“Cầu trời không khóa cửa từ bên trong không thì bỏ mẹ rồi.”

Núm cửa bắt đầu xoay, Thùy Vân thở phào nhẹ nhõm. Cô nhẹ nhàng mở cửa bước vào trong. Hoàn toàn khác phòng cô, có bao nhiêu đèn mở cả thì phòng Lý Cảnh chỉ mở mỗi đèn ngủ. Có lẽ vì quá mệt nên hẳn ta chỉ cởi bỏ áo khoác và thất lưng, còn lại mặc y trang phục mà đi ngủ. Nghĩ lại lúc cô ngủ phũ phé thì hẳn phải chạy xe liên tục thì phải mà kệ bà hần, tự dưng giả trò bắt cóc còn trách cứ được ai. Thích khổ thì tự chịu, không liên quan cô.

“Anh thức đi, tôi có chuyện muốn nói.” – cô ngáp ngừng bước tới gần giường Lý Cảnh. Mắt nhìn tấm rèm cửa bay nhẹ ở cửa lan can.

Thật sự anh có thể ngủ như chết trước khung cảnh kinh dị này được hả anh hai?

Nhìn mặt ngủ ngon lành của Lý Cảnh, Thùy Vân tự dưng nổi máu nóng. Tại sao ở nhà sung sướng cô không ở mà lại bị kéo tới cái nơi còn tệ hơn khi ho cò gáy này. Mà tại sao trong khi cô trần trọc không ngủ được thì hẳn lại có thể ngủ ngon lành như thế?

“Này, anh đừng giỡn nữa. Thức đi!” – cô kéo mạnh gối hét lên.

Lý Cảnh mắt nhắm mắt mở nhồm dậy hỏi.

“Lại có chuyện gì nữa?”

“Tôi muốn đi dạo, anh lấy xe chở tôi đi dạo đi”. Thật sự thì Thùy Vân cũng chẳng có thứ gì nói với tên này, đi dạo là thượng sách mà làm thế cũng vừa phối hợp tốt bộ phim này với hẳn.

“Muốn dạo thì mai đi. Hôm nay tôi chạy xe cả ngày rồi, để tôi ngủ chút đi.” - Lý Cảnh đưa tay kéo cô lên giường, ôm chặt lấy cô – “bây giờ thì đi ngủ đi.”

Cái quái gì thế này? Từ phim kinh dị chuyển thành thể loại ngôn tình sao? Diễn biến nhanh vãi. Tại sao không phải phim hành động kinh điển của Marvel chứ?

Thùy Vân chết trân trước hành động của Lý Cảnh. Cô ngẩng mặt lên nhìn anh thấy người này đã ngủ từ bao giờ.

Anh say ngủ hả anh hai? Đùa nhau à, say ngủ mà có biết chọn cách say quá thể. Mà say ngủ có lực ôm chặt người khác như thế sao?

Cô định dùng lực kéo Lý Cảnh ra nhưng vô dụng, aikido chỉ dùng nhu chế cương khi người khác tấn công mình mà tên này không hề tấn công cô theo nghĩa võ thuật hay bạo lực mà tấn công theo kiểu khác. Cô định thần nhớ lại các huyết vị mình đã nghiên cứu khi làm project truyện tranh lịch sử “Huyết tử” phụ bà chị. Cô cũng chẳng biết cách đánh huyết có tác dụng thần kỳ như phim không nữa nhưng giờ cách gì cũng phải thử. Thùy Vân toan đưa tay đánh thẳng huyết vị người này nhưng giờ mới nhận ra mình đang bị ôm chặt, tay cô không thể cử động nhiều đánh lên trên huyết vị đó được.

“Có thật là anh đang ngủ không hả?” – cô hét lớn.

Đáp lại là sự im lặng. Cô thở dài. Khốn thật đáng ra ban nãy khi đi qua bếp, cô nên mở cửa tủ tìm con dao tự vệ nhưng do nhớ lại đoạn phim mà đám bạn share trên facebook về người phụ nữ sống trong tủ bếp một người đàn ông mấy năm, cứ mỗi đêm bò ra ngoài tìm đồ ăn tự dưng cô thấy ớn lạnh không lục tìm nữa. Cô hận tại sao mình ban nãy lại không nghĩ xa hơn, nhà này đâu có đồ ăn nên chắc chắn không có người phụ nữ nào sống ở tủ bếp.

Giơ chân đá chỗ hiểm của hắn cũng không được. Tên này thật biết cách say ngủ thật. Xài tay tấn công thì cô không muốn bắn đôi tay vàng chỉ nên dùng để vẽ những thứ đẹp đẽ như truyện tranh. Khốn nạn thật. Giờ chỉ còn cách nằm yên phòng thủ thức cả đêm, tránh hắn lợi dụng đi xa hơn vậy.

Từ khi nào cô để cho bản thân mình bị động thế này? Trước nay không phải chỉ có Thành Đạt mới khiến cô mất kiểm soát hay sao? Mà tại sao gần đây cảm giác ganh tỵ muốn tranh đua cùng cậu ấy dần biến mất? Không phải mục tiêu cả chục năm qua của cô là khiến cậu ấy thua cuộc, làm niềm tự hào duy nhất của cậu ấy bị cô tước đoạt hay sao? Tại sao cảm giác đó gần đây không còn mãnh liệt nữa. Tại sao sự háo thắng đó lại dần biến mất như thế? Không biết tự bao giờ cô đã quen với cuộc sống có chị cô, bé Hiên, những người ở “Liêu trai quán” và người đàn ông này? Cuộc sống yên bình này có thực sự hợp với cô?

...

Đã lâu rồi Lý Cảnh chưa từng ngủ ngon đến thế, anh lười biếng mở mắt nhìn lên trần nhà rồi đưa mắt quét ra cửa lan can. Cảnh biển buổi sáng ở đây đúng là đẹp thật, đúng là ông thầy anh thật là biết chọn vị trí mà.

“Chút nữa phải đưa Thùy Vân đi dạo nơi này mới được” – anh thầm nghĩ – “cô gái này tối ngày cứ nhốt mình ở nhà và “Liêu trai” vẽ vời lâu quá rồi. Lối sống không điều độ phải chấm dứt ngay.”

Lý Cảnh giờ mới có cảm giác phía dưới mình là thứ gì đó ấm nóng, anh đưa mắt nhìn thấy Thùy Vân đang ngủ bên anh thì định thần lại ngay. Anh cố nhớ lại hôm qua anh không uống rượu. Đúng là tối qua định khi tới nơi sẽ làm buổi tối cho Thùy Vân nhưng anh quá mệt và thấy cô gái này cũng chẳng có ý định ăn uống gì nên anh cũng lười không làm. Sau đó 2 người về phòng ngủ. Sau gần 1 ngày chạy xe, anh không còn sức đâu tắm rửa mà chỉ cởi áo khoác và thất lưng để ở giá treo và lên giường ngủ ngay. Đúng rồi chỉ có thể thôi. Chẳng lẽ anh còn đang mơ sao? Giấc mơ này sống động thật, ngay cả bộ đồ cũng là bộ đồ ngủ hôm qua của

Thùy Vân. Bình thường cô gái này đánh đá như thế, chắc chắn không bao giờ ngoan ngoãn như bây giờ. Thôi thì cứ tiếp tục hưởng thụ. Lý Cảnh đưa tay ôm chặt Thùy Vân hơn.

“Đằng nào cũng là mơ thì quất tới bến luôn đi.” – một suy nghĩ xoẹt qua đầu anh.

Đúng là từ ngày chia tay Ngân thì anh chưa cân bằng sinh lý. Tối ngày chỉ lo chuyện hạ bệ Lý Thanh và theo đuổi Thùy Vân nên không có thời gian cho chuyện sinh lý. Anh thực lòng muốn Thùy Vân yêu và tự nguyện đến với anh nên không sử dụng thủ thuật gì với cô. Anh muốn tự bản thân xóa vết thương lòng của cô nên chỉ đi từng bước không rút ngắn giai đoạn. Nhưng giờ là đang mơ thôi thì cứ làm tới thôi.

Lý Cảnh nhẹ nhàng buông cô gái đang bị mình ôm chặt ra đặt cô bên dưới mình. Anh nhẹ nhàng đưa môi chạm vào môi cô và lưỡi khẽ đưa vào miệng cô. Đây mới là Lý Cảnh, một người luôn chủ động tấn công phụ nữ không để đối phương có cơ hội chối từ. Sau đó, lưỡi anh ra sức tấn công miệng cô. Hai tay anh không ở không, anh đưa tay vào áo ngủ của Thùy Vân, nhẹ nhàng mò tìm khóa áo lót của cô mở ra. Thật sự anh chờ cảm giác này đã lâu. Hơi thở anh bắt đầu gấp gáp.

Thùy Vân đang ngủ thì thấy ai sờ soạng mình, cô nhớ lại tối qua bị Lý Cảnh tấn công. Cô giật mình mở mắt thì thấy người đàn ông này đang ra sức tấn công cô, lưỡi anh ta tấn công quyết liệt miệng cô không để cô có cơ hội nói gì.

“Chết tiệt thật, mình ngủ quên.” – cô thầm nghĩ. Cô bình tĩnh nhanh chóng lấy tay bàn tay đang lẩn mò trong áo ngủ mình ra trước khi quá muộn. Chưa gì hơi thở hắt đã nguy hiểm như thế rồi. Cô coi không ít yaoi nên xác định được tình hình hiện tại dù cô không phải là 1 thành uke nhưng sinh lý nam cô có thể hiểu.

Lý Cảnh thấy đôi tay của mình bị bàn tay Thùy Vân kéo ra thì có chút không hài lòng, anh ra tay quyết liệt hơn không thể chịu thua cô được. Bình thường anh đã bị cô gái này chèn ép thì trong giấc mơ tuyệt không thể để chuyện này xảy ra. Bàn tay anh nhanh chóng chụp lấy bàn tay cô và kéo bàn tay còn lại của cô lên.

“Ng ngoan chút đi. Cho anh thưởng thức hết giấc mơ này đi.” – anh nói khẽ qua tai cô rồi lướt môi lên cổ cô.

“Anh hai ơi, có say ngủ thì đừng có khôn đến thế chứ?” – Thùy Vân bình thản lên tiếng – “Đây không phải là mơ đâu.”

Lý Cảnh không quan tâm lời cô nói, bình thường anh nghe cô nói nhảm quen rồi nên giờ chỉ tập trung tấn công cơ thể bên dưới mình.

“Tối qua tôi sợ ma nên qua gọi anh thức nói chuyện nhưng không ngờ anh say ngủ kéo tôi ôm chặt cả đêm qua. Đây là thực tế không phải mơ đâu nên anh dừng được rồi đó trước khi quá muộn. Nếu anh chờ tôi uốn éo kích thích anh hay có chút phản ứng kiểu rên rỉ thì xin lỗi anh có làm xong cũng không có đâu.” – Thùy Vân bình tĩnh nói – “Còn giả như anh mất cân bằng sinh lý thì tìm gái gọi giải quyết đi, không thì tự xử được mà.”

“Em ồn quá. Để tôi tập trung đi. Bình thường em nói nhảm mà trong mơ cũng không bỏ tính đó được hả?” – Lý Cảnh vui mặt vào ngực Thùy Vân. Giấc mơ này sống động thật.

Ồ, hay nhỉ? Anh tấn công tôi mà nói tôi ồn ào sao? Chẳng lẽ giờ một thằng đàn ông tôi không yêu đang đè lên người, tôi là lên “Come on baby” sao?. Tôi không phải gái gọi mà anh cũng chả ném tiền cho tôi khi xong chuyện nữa. Mới ngày thứ nhất mà đã có phim sex rồi không biết sáu ngày còn lại thế nào nữa.

Thùy Vân không dám cử động mạnh hay có cử chỉ gì kích thích người này. Trước khi quá muộn cô phải lấy lại lý trí cho hần mới được. Thật không ngờ có ngày cô phải nói mấy lời xấu hổ này.

“Trước khi làm tiếp, anh có thể hôn lên môi em được không?” – Thùy Vân cố mềm mỏng, nói mấy câu này làm cô muốn độn thổ xuống nhà – “Dù sao đây cũng là lần đầu của em...”. Chết tiệt, gớm chết đi được, tự cô còn thấy xấu hổ khi nói mấy câu sặc mùi phim sex này.

Lý Cảnh nghe lời nói ngọt ngào của Thùy Vân thì nhẹ tay lại, anh đưa môi lên hôn môi cô và nhẹ nhàng đưa lưỡi vào miệng cô. Đúng là anh quá gấp rồi. Bất chợt anh đứng hình lại khi môi mình bị cô cắn mạnh bặt máu. Anh mở mắt ra thấy cô đang nhìn anh chằm chằm với ánh mắt sắc lạnh.

“Đau thì không phải mơ đâu. Tỉnh chưa?” – cô đẩy anh ra.

Lý Cảnh đưa tay chạm vào vết thương trên môi của mình và ngẩng người nhìn cô. Anh nhớ lại lời cô nói ban nãy, nhớ lại tối qua hình như có tiếng cô gõ cửa gọi anh. Anh nhìn trên cổ và ngực Thùy Vân đầy dấu vết của mình và gương mặt cô lạnh lùng nhìn mình.

“Thùy Vân, anh xin lỗi” – Lý Cảnh có chút hối hận hành động vừa rồi – “anh cứ nghĩ đây là giấc mơ nên...” – anh cố giải thích.

Cô nhìn anh nhăn mày lại khó chịu – “Tối nào tôi cũng đóng Vietnam Adult Video trong giấc mơ anh sao?”. Chết tiệt, sao người này không cho cô đóng loại phim nào cao cấp hơn.

“Không...” – Lý cảnh giải thích – “đây là lần đầu tiên anh mơ thấy em...” – anh tiến đến gần cô giải thích.

“Stop!” – Thùy Vân đưa tay đẩy anh ra. Người này mới tấn công cô, nên tránh xa 1 chút tốt hơn nhất là khi quần áo cô xộc xệch thế này, cô quay xuống thấy áo lót mình bị kéo tuột khỏi vị trí vốn có của mình thì bình tĩnh kéo 2 vạt áo ngủ lại – “anh quay mặt bên kia đi. Tôi mặc áo lại” – cô không muốn bất kỳ hành động xấu hổ ngại ngùng nào có cơ hội kích thích người này.

Lý Cảnh quay mặt đi cố kiềm lại hơi nóng trong người. Nếu không phải cô gái này quá bình tĩnh kéo lý trí anh lại thì không thể cứu vãn được mà phạm tội cưỡng hiếp rồi. Một người được giáo dục như anh không thể nào lại làm hành động hạ lưu như thế. Mà chả lẽ kỹ năng của anh tệ đến mức không thể nào kích thích được chút nào khoái cảm của cô hay sao?

31. Chương 27

Chap 27

“Giờ tôi đi tắm. Anh có thể lấy cho tôi một cái khăn sạch được không?”

Sau khi chỉnh lại quần áo của mình, Thùy Vân bình thần nói như thể không có chuyện gì xảy ra mặc kệ gương mặt hối hận của người đàn ông đối diện.

“Em mặc tạm quần áo của tôi rồi chúng ta xuống thị trấn mua đồ sau.”

“Đừng đùa nữa, tôi không muốn bị anh đè lên người 1 lần nữa đâu anh hai. Tôi coi cũng không ít hàng người lớn đâu, mặc như thế có khác nào khuyến khích “Quất em đi anh” chứ.” - Đúng, Boy Love drama không cắt xén cũng là hàng người lớn mà chỉ khác là nữ chính được thay bằng 1 anh gai uke thôi.

Lý Cảnh định tới gần cô nhưng lại nhớ ban nãy đã ... nên dừng lại, cố giải thích.

“Ban nãy tôi nghĩ là đang mơ mới ... bạo gan như thế. Thực sự tôi không hề có ý định đó.”

Thùy Vân thấy thật nực cười, rõ ràng là đùa xém chút nữa bị thiệt thòi là cô nhưng sao người này nhìn còn ủy khuất hơn cả cô thế này. Cô đưa tay lên vai anh bình thần nói:

“Là con trai có nhu cầu là chuyện bình thường, là tôi tối qua tự tiện đến phòng anh...” - Thật quái đản, tại sao 1 đứa con gái lại an ủi 1 thằng đàn ông như thế này chứ, cô bật cười – “mà chuyện tối qua, anh tự nhiên ôm tôi như thằng điên ấy. Chắc có không ít kinh nghiệm chơi gái nhỉ?”

“Em...”- Lý Cảnh không hiểu nổi cô gái này, sao lại bình tĩnh ở những tình huống không thể nào bình tĩnh được thế này mà lại có thể xấu hổ vì những thứ không đâu. Mà tại sao cô nói như thể có kinh nghiệm đầy mình như thế? Anh đưa mắt kiểm chứng người cô gái này, đúng là nữ 100% mà.

“Lấy khăn cho tôi đi.” – Thùy Vân bình thần ra khỏi phòng mặc kệ gương mặt đủ cảm xúc của Lý Cảnh.

Ừ thì bị tấn công cũng có phần hơi bất ngờ nhưng từ hồi cấp 3 cô đã bắt đầu coi BL (Boy Love) cùng mấy bà chị, có đáng sợ hơn 10 lần cũng là chuyện bình thường mà cô còn nằm trong ban kiểm duyệt mấy cái yaoi các bậc tiền bối của cô vẽ nữa mà. Truyện mấy bà này đúng là full HD, thật đáng sợ cho các hủ nữ không có kinh nghiệm tình trường mà vẽ sống động như thế. Lại thêm mấy bà này là những đứa con gái bất thường có thể xem phim JAV hay BL một cách thản nhiên như con điên ngồi phân tích mổ xẻ phim nhiều góc độ từ góc quay, tính khoa học của tình tiết, tâm sinh lý con người, số đo 3 vòng của cặp chính

khi đóng cảnh nóng,... Thùy Vân cô tuy không đạt đến mức thượng thừa như thế nhưng hoàn toàn có khả năng phân tích tình huống và đối phó người như Lý Cảnh.

Lý Cảnh ngẩng người nhìn cô đi. Được cô gái này tha thứ 1 cách nhanh chóng như thế thật có gì đó không đúng, đáng ra cô nên ôm chặt áo nước mắt đầm đìa chờ anh là đồ cầm thú chứ? Tại sao cô lại thần nhiên mặc áo như không có gì? Anh tề đến mức không khiến cô có chút cảm giác gì hay sao? Cảm xúc thật là phức tạp.

...

“Tối nay tôi thà chết chứ không ở ngôi nhà đó. Anh đưa tôi đi đâu cũng được chứ tuyệt đối không ở ngôi nhà chết tiệt của thầy anh đâu.” – Thùy Vân ngồi trên xe đưa mắt nhìn cảnh cánh rừng lướt qua cửa sổ lạnh lùng nói. Cái mặt Sadako cứ lảng vảng trước mắt cô.

“Khốn nạn thật, đối với em mấy chuyện ma rở tiền đó còn đáng nhớ chuyện chúng ta sáng nay sao?” – Lý Cảnh trầm nghĩ, lòng có chút hụt hẫng, nếu cô gái này nói là không muốn ở một mình cùng anh vì sợ chuyện ban nãy thì anh còn thấy vui hơn. Tại sao anh được tha thứ mà không thể nào cười nổi thế này.

“Hãy, sao im re thế. Tôi nói không để tâm thì anh để tâm làm cái quái gì? Đàn ông mà nhắc lên được thì bỏ xuống được” – Thùy Vân nói. Dù sao cô cũng chưa mất mát thứ gì, không cần bù lu bù loa như ba cái nhân vật nữ chính trong phim châu Á, làm thế chỉ tổ cổ vũ mấy thằng đàn ông có tính chiếm hữu nhào vào thôi chứ có ích gì. Từng làm quân sư tình yêu cô hiểu định luật này.

“À, ngôi nhà đó là giáo sư của tôi xây dựng cách đây chừng 10 năm và thực tế nhà ông ấy còn sống nhăn răng cả. Chỉ là khi kinh tế đi xuống mấy khoản đầu tư của ông ấy bị thua lỗ mới bán nó thôi. Đây là chuyện riêng của người khác nên hôm qua tôi không định nói em biết.”

“Chỉ có thế?” – Thùy Vân hoài nghi hỏi.

“Chỉ có thế thôi. Nếu em không thích ở đó thì tôi sẽ tìm khách sạn cho em.”

Thùy Vân ngẫm nghĩ 1 chút rồi nói – “Thôi vậy thì khỏi đâu. Chút anh làm ơn cho người bắt truyền hình giúp tôi. Thế quái nào ông thầy của anh và anh sống được ở 1 nơi khỉ ho cò gáy không có thú giải trí thế hả? Mà cái tivi để làm kiếng hả”

“Nếu em muốn.”

“À còn... mà không có gì đâu. ” - Thùy Vân định hỏi nếu cô mua đồ lót mà không có tiền trong người thì chả lẽ cứ kéo anh ta theo bên mình mà thôi. Nói thẳng như thế cô có cảm tưởng mình là gái được bao. Mà khốn nỗi, phân tích tình trạng hiện tại nó có khác gì thế đâu. Tại sao tên Lý Cảnh này không đáng yêu như tiểu thiên thần nhỉ ? Cứ tsundere 1 chút lại hay, còn người này thật không biết xấu hổ. Mà chả biết chuyện thẳng nhóc ấy tới đâu rồi. Tin tích cực duy nhất là hoàng tử bạch mã của Tiểu Hoa tạm thời biến mất tạo cơ hội cho A Lợi tấn công cô nhóc đó.

” Chị đây hy sinh cho em, làm ơn hành sự lẹ lên giùm chị đi... ” - cô lẩm bẩm.

” Hả ? ” - Lý Cảnh không thể hiểu cô gái này, nhiều khi cứ nói những thứ khó hiểu.

” Không có gì, anh nhiều chuyện quá. ”

Thật may mắn, anh chàng Lý Cảnh này đến siêu thị không phải mấy shop quần áo tránh tình trạng khó xử mà cô đang băn khoăn. Cô nhanh tay lựa đồ và hạn chế mức thấp nhất những trang phục làm người này nổi máu ba lăm lên.

” Em thực sự định mặc đồ thể thao cả tuần ? ” - Lý Cảnh nhìn lóc đồ thể thao unisex 12 cái chung 1 kiểu mà Thùy Vân chọn hỏi.

” Yes. ” - đây là 1 trong những trang phục an toàn nhất, rộng rãi che thứ cần che không khiêu khích và cho kẻ đối diện cô thấy người đang sống cùng mình một mặt nào đó cũng cùng giới tính, làm giảm ham muốn anh ta lại.

” Nay, em là con gái nên biết cách ăn mặc 1 chút chứ ? ” - Lý Cảnh nhớ lại đúng là hầu như 80% anh gặp cô trong trang phục đồ thể thao cả trừ đồ ngủ pyjama buổi tối là khác thôi.

” Tôi mặc sao không liên quan anh. ” - Thùy Vân cộc lốc nói. Công việc của cô đa phần tự kỷ ở nhà 1 mình, có khi cả tháng không bước chân khỏi nhà thì trang phục đẹp làm quái gì mà đồ thể thao thực sự rất thoải mái.

Lý Cảnh thở dài – ” Tùy em thôi. ”. Ít nhất anh không cần canh chừng mấy tên đối thủ khác – ” Chút nữa em định ăn gì ? ”

” Ra tiệm rồi tính. Giờ anh có hỏi tôi cũng chả biết đâu. ”

” Không, tôi sẽ nấu ăn cho em. ” - anh nói giọng tự hào.

Thùy Vân ngẩng lên nhìn anh với ánh mắt hoài nghi – ” Thôi, tôi đi mua mì gói ăn cho an toàn.”

Nhìn gương mặt hoài nghi của cô gái này, Lý Cảnh có chút không vui. Trong mắt cô gái này sao anh chẳng có điểm gì tốt thế này ? Là kẻ thủ đoạn đê tiện hại anh mình. Là một thằng ăn chơi. Chả lẽ anh không có điểm gì tốt sao ? Anh là 1 người từ nhỏ khá kén cá chọn canh nên khi ăn uống cũng yêu cầu khá cao. Đặc biệt thời gian đi học ở Anh quốc, đồ ăn nơi đó đúng là không thể tưởng tượng nổi, đây cũng là lý do mà tất cả thức ăn trên thế giới đều có các nhà hàng ở nước ngoài trừ UK food – thứ bạn chỉ được ăn ở Anh vì độ khó đỡ không người nước nào ăn được trừ người Anh. Chính vì thế, thời gian đó anh phải tự xử lý đồ ăn cho mình và có thời gian là đi khắp châu Âu tìm tòi các món ăn ngon để học cách chế biến.

” Thôi được, em giỏi lắm. Chút nữa đừng có mà ngưỡng mộ nhìn tôi đấy. ” - anh nghĩ thầm.

...

Nhìn 2 đĩa món Âu trên bàn, Thùy Vân hoài nghi nhìn Lý Cảnh thấy anh ta khoái chí nhìn gương mặt ngẩng ra của cô.

” Nếu em thích ăn mì gói thì tùy. Tôi không ép. ”

” Cách bài trí khá đạt đấy. ”

Lý Cảnh tháo tạp dề để lên bếp, bình thản nói :

”Đã lâu chưa xuống bếp nên có chút lục nhề. Nhưng hương vị nó chắc chắn hơn mấy gói mì em mua đó. ”

Anh đưa muỗng nĩa cho Thùy Vân và nhanh chóng an vị ở vị trí của mình. Đúng là thỉnh thoảng anh cũng nên ngẫu 1 chút với hình ảnh này sẽ cứu vãn hình ảnh 1 Lý Cảnh đê tiện hồi sáng.

Thùy Vân đưa nĩa gấp lấy 1 miếng thịt đưa vào miệng. Đúng là không thể chê được. Cô ngẩng lên nhìn Lý Cảnh ánh mắt đầy sự thán phục.

” Con nhà người ta trong truyền thuyết đây mà. ” - cô buột miệng nói. Thì ra nhân vật bí ẩn nhất lịch sử này có thật mà không ngờ lại là tên này.

” Em nói gì thế ? ” - Lý Cảnh thật không hiểu cô gái này nói gì. Tại sao chỉ khen anh 1 tiếng khó đến thế sao ?

” Không, ý tôi là anh rất ngẫu. ” - cô cười vô tư nói – ” đàn ông biết nấu ăn thì thực sự rất ngẫu đó. ” - Thùy Vân cô giờ có thể an tâm 7 ngày này được ăn ngon rồi. Nếu có người tự đứng phục vụ chịu làm servant cho mình thì có bị lợi dụng 1 chút cô cũng chẳng quan tâm.

” Thật sao ? ” - Lý Cảnh cười tự hào – ” Em là người phụ nữ đầu tiên tôi nấu ăn cho đó. ”

” Anh có hiểu vãi ” - Thùy Vân vô tư nói – ” lần đầu tiên nấu ăn cho gái. Mẹ mình thì anh quên mất, đúng là gia môn bất hạnh mà. ” - bất giác cô nhìn thấy gương mặt biến sắc của người đàn ông đang ngồi đối diện mình mới biết mình lỡ lời – ” ... xin lỗi, tôi quên mất hình như mẹ anh mất sớm đúng không ? ”

Lý Cảnh gượng gạo mỉm cười – ” Không sao đâu. Nếu bà ta có còn sống thì cũng không bao giờ có phúc phận này. ” - giọng anh lạnh dần.

Đúng là mỗi nhà một cảnh mà. Thùy Vân im lặng ăn bất chấp gương mặt khó coi của anh.

” Bây giờ em còn dám chơi 1 trò chơi với tôi không ? ” - Lý Cảnh lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

” Nói. ”

” Trong 7 ngày này, em sẽ ở bên cạnh tôi không suy nghĩ gì cả. Không cần biết tôi là ai và tôi giữ em với mục đích gì chỉ cần thoả mái hưởng thụ cuộc sống này thôi. Nếu trong 7 ngày này, dù chỉ 1 lần em nghĩ đến tôi hay cầu xin sự giúp đỡ của tôi thì xem như tôi thắng. ”

” Nếu anh thắng thì sao ? ”

“Em sẽ làm bạn gái tôi.” – Lý Cảnh bình thản đáp.

“Nếu tôi thắng?”

“Em muốn như thế nào cũng được.”

Thùy Vân nói – “Cái giá hơi cao à nha.”

“Em sợ thua sao?” – Lý Cảnh cười thách thức.

“Không cần chơi trò thách thức. Nếu tôi không chơi thì sao?”

“Chả sao cả. Tôi vẫn làm phiền em như trước thôi.” – anh bình thản đưa miếng thịt vào miệng.

“Nếu anh thua thì phải biến mất trước mặt tôi. Ngay cả trên báo chí, phương tiện truyền thông nói chung không bao giờ để tôi thấy cái mặt anh dù vô tình hay hữu ý.” – Thùy Vân mỉm cười.

“Em đúng là 1 cô gái giảo hoạt.” – Lý Cảnh mỉm cười – “Nếu thua chỉ làm bạn gái của tôi mà thắng lại khiến tôi biến mất như thế”. Đây là 1 lời đề nghị độc ác. Người đại diện 1 tập đoàn lên sàn như anh không thể nào lại không lên các phương tiện truyền thông được mà đặc biệt thông tin của anh giờ đã đầy các trang báo chí hay web online. Nếu giờ kẻ nào đó có đăng hình ảnh anh lên cũng khó kiểm soát được. Nói cách khác khiến anh biến mất hoàn toàn là gần như không thể.

“Anh sợ à?” – cô mỉm cười đáp trả.

” Em đúng là 1 người độc ác nhưng tôi lại thích một cô gái như em. Tôi đồng ý.”

“Tôi tham gia với 1 điều kiện nữa.”

Cô gái này hay thật. Đây là 1 trò chơi mà kiểu nào Lý Cảnh anh cũng lỗ thế mà lại ra thêm điều kiện nữa.

“Nói đi.”

“Không được làm các hành động quá giới hạn như ban sáng.”

“Thôi được.” – anh mỉm cười.

“À mà nếu tôi nghĩ đến anh sao anh biết chứ?” – cô lên tiếng.

“Tôi tin em không phải loại người giả dối”. Dù mới quen Thùy Vân mới 7 tháng nhưng Lý Cảnh biết cô là 1 người háo thắng, không thắng thì thôi mà thắng thì phải đường đường chính chính cho mọi người thấy. Nếu không cô chẳng bao giờ tức giận chuyện được anh giúp xuất bản truyện như thế.

“Nếu anh tự tin như thế thì tôi đồng ý.”

32. Chương 28

Chap 28

“Thức dậy đi, Thùy Vân.” – Lý Cảnh lay người cô gái đang say ngủ dậy.

“Để tôi ngủ chút đi mà.”

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng đưa môi lên môi cô và say sưa hôn. Dù sao nếu anh thắng thì sớm muộn gì cô gái này cũng là của anh; nếu thua thì không bao giờ tận hưởng được nữa chi bằng giờ cứ tận hưởng nó.

“Này anh làm gì vậy?” – Thùy Vân giật mình đẩy anh ra và hét lên.

“Đánh thức em.” – anh tỉnh bơ nói.

“Cái thể loại đánh thức gì thế này. Không phải anh nói không làm gì quá giới hạn sao?”

“Giới hạn là khi chúng ta quan hệ nhau” – anh bình thản nói – “hôn là chuyện chưa đi qua giới hạn như em nói. Nếu không chúng ta có thể kiểm chứng mọi người từ “quá giới hạn”.”

Đúng là lỗi từ ngữ mà. Cô thật quá sơ suất.

” Mà anh biết buổi sáng là khi miệng mình có nhiều vi khuẩn nhất không ? Làm như thế anh tạo cơ hội cho mấy tỷ con vi khuẩn sinh sôi đó. ”

” Em đi đánh răng rồi chúng ta chạy bộ ra biển. ” - Lý Cảnh mỉm cười nhìn cô.

” What ? ” - Thùy Vân mở to mắt nhìn anh, cô nhớ mình đã thoát nạn môn thể dục rồi mà.

” Em biết lối sống của em có hại lắm không ? ” - Lý Cảnh nhìn đồng hồ - ” Giờ chạy còn kịp đó. Em chuẩn bị lẹ đi. ” - anh đẩy cô vào phòng tắm.

” Anh bị khủng thật rồi.” Thùy Vân miễn cưỡng làm theo.

Lý Cảnh thấy Thùy Vân chuẩn bị xong liền đưa áo khoác cho cô mặc và kéo cô chạy bộ tới bờ biển bất chấp gương mặt đầy bất mãn kia. Anh không muốn cô bỏ lỡ khung cảnh này. Một trong những lý do anh mua ngôi nhà này.

” Đẹp quá ! ”- Thùy Vân kinh ngạc nhìn cảnh mặt trời mọc trên bờ biển. Khung cảnh đẹp đến ngỡ ngàng khó mà mô tả bằng lời nói được. Bao lâu rồi, cô chưa thấy cảnh này nhỉ?

Lý Cảnh nhìn gương mặt ngỡ ngàng của cô gái đứng bên cạnh mình thì mỉm cười. Cách đây 5 năm anh cũng như cô, đứng sững người cảnh tượng này. Dù có bao nhiêu chuyện không vui trong lòng thì đều có thể bỏ xuống được. Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

“Khi em ngủ thì không biết bao nhiêu thứ bỏ lỡ đâu.”

Thùy Vân quay sang nhìn anh mỉm cười – “Cảm ơn... nhưng anh đừng có lợi dụng cơ hội này nắm tay tôi.” – cô cố kéo tay mình ra khỏi tay anh – “tôi không có bị ngu.”

Lý Cảnh nắm chặt tay cô và mỉm cười nói.

“Chút nữa sau khi ăn sáng thì chúng ta ra thị trấn dạo phố. Em sống với tôi thì phải tuân thủ lối sống của tôi.”

“Anh là thanh niên nghiêm túc hả anh hai? Hay là giờ sau khi tập thể thao xong chúng ta đi ngủ đi ha. Trưa nay ăn cơm luôn, ok?”

Lý Cảnh ghé sát môi vào tai Thùy Vân thì thầm:

“Nếu em muốn chúng ta đi ngủ thì đi ngủ thôi. Đây là nguyện vọng của em đó.”

Chết mẹ nó, lỗi từ ngữ nữa. Đúng là thiếu ngủ làm con người ta ngu mà.

“Anh có phải giáo viên cấp 1 đâu mà bắt lỗi từ ngữ hoài vậy hả?

“Tôi quên nói với em bên Anh ngoài học quản trị kinh doanh tôi còn học Luật nữa. Nếu em muốn cãi với tôi thì đi học mấy khóa nữa đi.”

Tên này xác định là con nhà người ta rồi. Cô nhìn Lý Cảnh kinh ngạc.

” Đàn ông không đôi co với em không phải họ không có lý để nói mà là nhường nhịn em. Đừng có thái quá. ”

Anh nắm chặt tay cô kéo về phía mình – ” Em muốn ngủ hay đi dạo ? ”

” Đi dạo thì đi dạo. ”

...

Nhìn Lý Cảnh đi chợ mua đồ ăn, Thùy Vân học được 1 đạo lý. Con trai mua đồ ăn thường bị chặt nhưng trai đẹp mua đồ thể nào cũng được giảm giá. Đời thật bất công mà. Mà cô tự đứng đi với anh ta ngó nghiêng lung tung lại thành 1 kẻ dư thừa. Cô lướt qua mấy cửa hàng ở chợ rồi dừng lại ở cửa hàng thú nuôi. Mắt cô dừng lại ở 1 chú mèo con màu đen, con mèo này làm cô nhớ đến con mèo cô chơi cùng ở buổi tiệc ở nhà Lý Cảnh.

” Em thích nó thì chúng ta nuôi nhé ? ” - Lý Cảnh ghé sát người Thùy Vân nhìn chú mèo nói. Dù sao Miêu Miêu của anh cũng cần một người bạn.

Thùy Vân lắc đầu – ” Không cần đâu. Tôi không còn ở tuổi bông bột thích thì cứ vô trách nhiệm nuôi thứ gì đó mà không quan tâm bản thân có khả năng nuôi tốt nó không. ”

” Em chưa thử sao biết ? ”

“ Sao tôi lại không biết chứ? Tôi là người sống tùy tiện lại hay đi nên khó mà chăm sóc động vật lắm. Chi bằng cho nó tìm được 1 người chủ có trách nhiệm hơn.”

“Em có chắc người chủ sau của nó có trách nhiệm?”

Thùy Vân kéo tay anh – “Đi thôi.”

“Có bao giờ em thả lỏng bản thân không? Đừng tự gò ép đặt áp lực lên bản thân như thế.” – anh nắm lấy tay cô.

“Tôi đói bụng rồi, anh về làm đồ ăn đi.”

Lý Cảnh nhìn Thùy Vân thở dài, ngày thứ hai rồi mà anh thực không đủ tự tin thay đổi cô vào 5 ngày còn lại. Nếu thua thì anh phải biến mất khỏi cuộc đời cô, không bao giờ gặp cô được nữa. Thực sự anh mong muốn những ngày này kéo dài mãi mãi, không cần lo nghĩ bất cứ ai cả, có thể sống tự do thế này.

...

“Em có thích đồ ngọt không?”

“Không. Anh muốn làm hả?”

“Tôi không biết làm bánh ngọt.”

“Anh hỏi làm cái quái gì vậy?”

“Tôi chỉ muốn xác định chúng ta hợp nhau như thế nào thôi.”

“Thùy Vân sao em lại thích làm họa sĩ truyện tranh thế?”

“Chạy theo 1 người đến nỗi thích công việc này luôn.”

“Người nào thế?”

“Một người cực kỳ quan trọng với tôi.”

“...” – không hiểu sao nghe lời nói của cô anh có chút hụt hẫng trong lòng.

Mấy mẫu đối thoại vô thưởng vô phạt của 2 người kéo dài suốt 3 ngày. Dù Lý Cảnh có cố thân mật đến thế nào, chăm sóc cô ra sao, cố gợi nhiều chuyện hay đưa cô đi nhiều nơi ở đây thì khoảng cách giữa 2 người vẫn không rút ngắn lại. Thùy Vân chưa bao giờ hỏi anh bất kỳ điều gì. Khi ngủ cô cũng chỉ nằm rúc vào người anh, khi anh làm gì cũng không phản ứng như mấy ngày đầu. Anh nhẩm tính chỉ còn 2 ngày.

...

Thùy Vân mở mắt ra nhìn đồng hồ thấy đã 8h sáng. Thật quái đản, bình thường tên Lý Cảnh đâu có để cô ngủ ngon đến thế mà bất vận động buổi sáng rồi.

“Hay là bỏ cuộc rồi.” – cô mỉm cười đắc thắng.

Tính cả hôm nay thì chỉ còn 2 ngày. Cô lười biếng ngồi dậy đi vệ sinh cá nhân và ra ngoài thì thấy thức ăn đã chuẩn bị xong trên bàn cùng mảnh giấy.

“Tôi có việc ra ngoài. Em cứ ở nhà ăn trước đi.”

Galant quá nhỉ? Đi mà còn chuẩn bị thức ăn cho cô sẵn. Hèn chi mấy đứa con gái chết mê. Dù hẳn có tốt đến đâu thì sự thật hẳn là Lý Cảnh không bao giờ thay đổi. Thủ đoạn. Hành động dè dặt của hẳn hại người khác là sự thật. Giống như Kenshin từng nói “Đao kiếm dùng để giết người thì có dùng lời nói văn hoa hơn cũng không thể thay đổi sự thật đó”. Tên Lý Cảnh này cũng như đao kiếm, đụng đến là sẽ đứt tay ngay. Không bao giờ dính đến phiền phức là tiêu chí sống của cô.

“Giờ mình phải trở lại cuộc sống của mình thôi.”

Cô mỉm cười bước ra ngoài, để mặc bữa sáng trên bàn. Hôm nay sẽ là ngày tự do của Thùy Vân cô, không cần tuân theo cái thời khóa biểu của tên kia. Cô bước vào cánh rừng lên ngọn núi sau nhà. Ngày thứ ba Lý Cảnh có đưa cô leo lên ngọn núi này nên hiện giờ cô vẫn còn nhớ đường. Cảm giác đi 1 mình thực sự rất thoải mái, không cần ai bên cạnh bảo vệ cô vẫn sống đến hôm nay đấy thôi. Cô không muốn mình quay lại làm 1 con bé ngây thơ của ngày xưa luôn mơ mộng cuộc sống luôn có người ở nhà chào đón mình, cuộc sống êm đềm cùng gia đình. Cứ hy vọng để rồi đau lòng. Thùy Vân thật không có dũng khí như thế. Mọi chuyện lại sẽ như cũ, không thay đổi.

...

Lý Cảnh về nhà thì không thấy Thùy Vân đâu nữa, bữa sáng còn trên bàn chưa động tới. Thật là, tại sao cô gái này không ngoan ngoãn ngồi ở nhà chờ anh về chứ? Cứ luôn làm hỏng kế hoạch của anh.

“Mày đợi chút cô chủ mày sẽ về.”

Anh đưa tay xoa đầu chú mèo Mun mới mua ở cửa hàng. Cứ nghĩ đêm tới nhà để ngay giường ngủ tạo bất ngờ cho cô.

Sau khi làm bữa trưa, Lý Cảnh ngồi đợi hơn ba tiếng đồng hồ vẫn không thấy Thùy Vân làm anh bắt đầu sốt ruột. Cô gái này đã hứa ngoan ngoãn ở đây sẽ không nuốt lời chứ? Mà tiền bạc, điện thoại còn ở nhà không hề thất thoát đi thì chắc chắn cô không rời khỏi đây đâu. Anh quyết định mặc áo khoác chạy ra ngoài tìm cô.

“Thiệt tình, em đúng là người luôn làm người khác lo lắng.”

Anh chạy ra biển tìm hỏi mọi người cả buổi chiều thì không ai thấy Thùy Vân cả. Bất giác anh nhìn lên nhà mình thấy cánh rừng phía sau và khe rừng mình. Nhìn đồng hồ đã chỉ 7h.

“Em đừng có đùa chứ.”

Lý Cảnh nhớ lại sở thích của Thùy Vân, cô gái này luôn thích chơi với lửa. Cơ bản phương châm sống bình thường của cô hoàn toàn đối lập tính cách của cô. Một cô gái như Thùy Vân hoàn toàn không phải dạng con gái có thể an phận sống bình thường. Anh quyết định về nhà lấy đèn pin vào rừng tìm cô.

Lý Cảnh cầm đèn pin bước chân vào cánh rừng đen kịt trước mặt nhớ lại bản tính sợ ma của Thùy Vân càng lo lắng hơn. Nỗi sợ này không phải bắt nguồn từ sợ bóng tối hay sao? Mà nơi tối tăm nhất chính là rừng rậm, nó có thể nuốt trọn con người ta bất kỳ lúc nào. Anh bình tĩnh đi con đường mà mình đã đưa cô leo núi. Bản tính cô gái này dù ưa mạo hiểm nhưng luôn biết phương án B không đi quá đà, khả năng cao là đi theo con đường đó.

“Em đừng có chuyện gì chứ.”

Anh men theo đường cũ vừa đi vừa la lớn tên cô hy vọng có tiếng đáp lại nhưng luôn là sự im lặng. Bất chợt Lý Cảnh thấy bóng người ngồi co ro trên tảng đá trước mặt, định thần lại anh thấy là Thùy Vân, anh vội chạy tới xem thì mới thấy đầu gối của cô đầy máu.

“Em bị sao thế?” – Lý Cảnh xem xét vết thương trên đầu gối cô.

“Ban nãy đi tôi bị té nên cố leo lên chỗ này. Nghĩ nếu không tìm thấy tôi anh sẽ đi đường này tìm...” – Thùy Vân mỉm cười nói, bất giác nước mắt cô trào ra không ngừng – “Không phải tôi muốn khóc đâu nhưng tại sao lại cứ chảy thế này cơ chứ?”

Lý Cảnh ôm cô vào lòng vỗ về - “Không có gì đâu, em yên tâm. Tôi sẽ bảo vệ em mà. Tại sao ban nãy tôi gọi em không trả lời hả?” – anh đưa tay lau nước mắt của cô, nhìn cô dịu dàng hỏi.

Thùy Vân tránh ánh mắt của anh, cắn chặt môi.

“Em sợ thua tôi?”

Trong thoáng chốc, Lý Cảnh hiểu tất cả. Tại sao đến lúc này cô lại quan trọng thắng thua như thế? Sao lại cứ giữ cái tự tôn đó cơ chứ?

“Em có biết tôi lo lắng cho em lắm không? Sao em làm thế hả?”

Thùy Vân im lặng.

“Em đúng là 1 đứa con gái ích kỷ. Tôi làm thế nào em cũng không cảm động sao?”

Cô vẫn không nói gì mặc cho anh mạnh tay lay vai của mình.

“Tôi làm mọi thứ cho em thì được lợi ích gì hả, Thùy Vân?”

“Em là một cô gái thông minh, em phân tích được mọi thứ mà đúng không?”

“Em có trái tim không hả?”

“Một kẻ như tôi thì không đáng được ai yêu hả?”

Đáp lại anh luôn là sự im lặng, Lý Cảnh thua rồi. Ngay từ đầu trò chơi này anh đã thua cô.

“Nếu em thích giữ cái tự tôn đó của em thì cứ ngồi ở đây 1 mình đi.” – anh lạnh lùng nói.

Cô không đáp lại.

Lý Cảnh nắm chặt đôi tay lại nhìn Thùy Vân. Đến cuối cùng cũng không đành lòng. Anh nở nụ cười tự nhạo báng bản thân. Mọi người nhìn anh tưởng có tất cả nhưng đến cùng có được gì? Tình thân, tự do, tình yêu – cả 3 thứ anh đều không có được.

“Em lên lưng tôi đi. Do tôi tự nguyện, em không thua bất kỳ thứ gì cả, đừng lo.”

Thùy Vân đưa tay ôm chặt lấy cổ Lý Cảnh. Cả hai đều im lặng. Cô hiểu tại sao mình lại khóc? Không phải vì cô sợ. Không phải vì thấy người này đến cứu mà chính vì cô đã thua. Nếu ban nãy không phải nghĩ người này đến cứu cô thì cô đã không cố sức leo lên đây. Cô chưa từng nhận ra điều đó cho đến khi lỡ lời nói với anh. Đến cuối cùng cô cũng không thể nào thắng được bản thân mà dựa vào người khác. Khi anh cõng cô lên vai, cô nhận ra vì sao bản thân luôn thua Thành Đạt. Cô thua là ở nhân cách ngay từ đầu, cả hai người này đều sẵn sàng từ bỏ 2 từ “chiến thắng”. Kẻ luôn coi nhẹ chiến thắng thì sẽ không ai thắng được. (Câu này trích từ Đạo đức kinh của Lão Tử)

“Không còn gì nữa đâu. Em đừng sợ.”

Cô coi thường nhân cách người này kẻ thực sự không có nhân cách chính là cô.

33. Chương 29-1

Chap 29

“Nếu em đau thì cứ la lên. ” - Lý Cảnh nhẹ nhàng bôi thuốc sát trùng lên vết thương của Thùy Vân.

Thùy Vân ngậm chặt môi lắc đầu.

Anh nhìn gương mặt cô gượng đau của cô mà đau lòng. Sau đó anh bôi thuốc và băng bó vết thương ngay chân cô lại.

” Để tôi đi hâm nóng lại đồ ăn. ” - anh đứng lên thu dọn lại thuốc thang.

” Lý Cảnh, tôi xin lỗi ” - Thùy Vân nhẹ nhàng nói – ” Anh ngồi đây với tôi được không ? ”

Lý Cảnh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, im lặng ôm chặt cô.

” Tôi thua rồi. ” - Thùy Vân nói – ” nhưng tôi không thể hoàn thành lời hứa làm bạn gái anh được. Tôi xin lỗi. ”

” Em muốn sao thì vậy. ” - anh vẫn ôm cô vào lòng.

” Ban nãy thực sự khi ở một mình trong đó tôi sợ lắm. Lúc ấy tôi đã nghĩ đến anh, nghĩ anh sẽ cứu tôi nên cố leo lên đợi anh... nhưng khi nghe tiếng gọi của anh tôi chợt nhận ra bản thân mình không còn là mình nữa. Tôi không còn là Thùy Vân nữa ” - tiếng nấc vang lên – ” Cuộc sống này đúng là rất đẹp nhưng nếu buộc tôi sống 1 cuộc sống như thế này cả đời thì tôi thật không thể sống được. Tôi biết nếu tôi mất một người như anh thì chắc chắn sau này nghĩ lại tôi sẽ rất hối hận nhưng...nếu tôi mất chính mình thì ngay từ bây giờ tôi không thể tha thứ cho mình... nếu tôi không chấp nhận bản thân thì có thể chấp nhận ai khác chứ ? ” - cô cố nén tiếng nấc lại.

” Em không cần nói nữa, cứ tùy em đi. ” - Lý Cảnh đưa tay xoa lưng cô.

” Ngay bây giờ anh chưa nhận ra nhưng thực sự cuộc sống này có hợp với anh ? Liệu anh có chấp nhận cả đời sống thế này không ? ”

” Em đừng nói nữa. ”

” Meow...meow...meow... ”

Thùy Vân nhìn chú mèo con nhảy lên người cô, cô đẩy Lý Cảnh ra nhìn chú mèo rồi nhìn anh.

” Sáng nay anh đi mua con mèo này ? ”

Lý Cảnh gật đầu.

”Ngày mai chúng ta trả lại nó đi. Anh không hiểu sao ? Thật sự là tôi không thể chăm sóc nó được. ”

” Nếu em không chăm sóc nó được thì tôi sẽ giúp em. Em chỉ cần tới thăm nó thôi. ”

Thùy Vân đưa đôi tay lên mặt Lý Cảnh.

” Nếu thế thì tôi đúng là một người chủ không có trách nhiệm. Nếu anh cứ biến đi mãi như bây giờ thì ai sẽ nuôi. Người nhà anh ? Người giúp việc ? Đó không còn chúng ta nuôi nữa. ”

” Em đừng có làm quá mọi thứ được không ? Mọi chuyện cứ để tôi lo, em chỉ cần yên tâm ở bên tôi như bây giờ là được. ”

” Anh thật không hợp cuộc sống này đâu. Anh nghĩ đi mọi thứ của anh từ đâu tới ? Đèn từ gia đình anh. Chiếc xe thể thao kia của ai ? Ngôi nhà này anh nói bản thân tự kiếm tiền mua nhưng nguồn gốc ban đầu số tiền đó từ đâu ? Địa vị anh nữa. Cuộc sống bây giờ chỉ đẹp khi nó ngắn ngủi, nếu nó kéo dài thì cả tôi và anh đều không chịu nổi đâu. Tôi không phải là dạng con gái an phận sống cuộc sống này. Anh càng không phải người đàn ông đó. Nếu như thế sao chúng ta không biến nó thành hồi ức đẹp. ”

Lý Cảnh nhìn đôi mắt cô gái đối diện, anh nhớ lại bản thân là ai. Là kẻ được giáo dục như thế nào và sống ở một môi trường ra sao. Nếu anh từ bỏ tất cả thì bọn họ sẽ tha cho anh sao ? Ông ngoại anh. Cha anh. Lý Thanh. Người nhà hơn 300 huynh đệ đường dây C bị anh hại chết. Kẻ thù mà anh chúc oán biết bao nhiêu năm. Cảnh sát. Bước vào con đường này thì không thể quay đầu lại được. Chỉ trách tại sao anh không sinh ở một gia đình bình thường.

” Em nói đúng. ” - Lý Cảnh mỉm cười – ” đây không phải cuộc sống của tôi. ”

Thùy Vân gật đầu.

” Nếu có thể kéo dài cuộc sống này em sẽ yêu tôi không... mà thôi chuyện này không còn quan trọng nữa.”

” Có ” - cô khẳng định – ” nhưng chuyện này có còn quan trọng không? ”

” Tôi chỉ cần biết có thể. ” - Lý Cảnh mỉm cười. Anh có thể buông xuống được rồi – ” nhưng em ban nãy có nói chúng ta có thể biến mấy ngày còn lại thành hồi ức đẹp đúng không ? ” - anh đưa bàn tay lên trước mặt cô - ” làm bạn chứ ? ”

Thùy Vân mỉm cười đưa tay bắt tay anh lắc nhẹ - ” Tất nhiên là được. ”

” Tôi không biết hôm nay em bị thương nên mua đồ biển làm, có gì em đợi tôi làm món khác nhé. Em ngồi đợi đi. ”

” Vâng ” - Thùy Vân đáp. Cô thực sự trút gánh nặng trong lòng xuống rồi. Cô nằm dài lên ghế sofa.

” Này mà em ăn... ” - Lý Cảnh quay lại thì thấy Thùy Vân ngủ từ lúc nào. Anh nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh ngồi nhìn gương mặt của cô. Mục đích ban đầu khiến cô gái này thay đổi khiến cô học cách tin tưởng người khác không phải thành công rồi sao ? Từ khi nào lại tham lam muốn hơn nữa chứ ? Nếu nói anh có thể chấp nhận người cô tin tưởng nhất không phải là mình thì chắc chắn là đang nói dối. Anh nắm chặt bàn tay lại.

” Đàn ông nhắc lên được thì buông xuống được. ”

...

Thùy Hân mở cửa ra thì há hốc mồm kinh ngạc vì cảnh tượng bên ngoài. Em gái cô đang được chủ của cô bế trên người.

” Em ...bị sao thế ? ” - mắt cô dừng ở vết thương ngay chày Thùy Vân, cô lắp bắp hỏi.

” Leo núi té. Mà đây là sếp chị Lý Cảnh ” - Thùy Vân đưa tay chỉ Lý Cảnh giới thiệu cho chị cô – ” Còn đây là chị tôi Thùy Hân ” - cô đưa tay chỉ chị cô – ” mà anh bỏ tôi xuống ghế được rồi. Chào hỏi kiểu này thật quái đản. ”

” Để tôi đưa em lên phòng. ” - Lý Cảnh mỉm cười lịch sự chào Thùy Hân bất chấp gương mặt đang há hốc vì kinh ngạc của người này.

Sau khi bế Thùy Vân lên phòng, Lý Cảnh xuống nhà chào hỏi chị gái cô.

Thùy Vân nằm trên giường, thoải mái vươn vai.

” Đúng là không nơi đâu bằng nhà mà. ”

” Này, em có nghĩ mình cần giải thích điều gì không ? ” - Thùy Hân sau khi đón tiếp người khách bất ngờ kia thì lên phòng truy vấn em gái.

” Bạn em rủ đi leo núi. Cả đám người trùng hợp bao gồm có người đó. Trong lúc anh te leo thì bị trượt tay té may mà nhờ em cứu. Tuy nhiên khi em kéo anh ta lên thì lại bị té xuống bị thương ” - cô chỉ vào vết thương – ” chủ chị thấy nên có trách nhiệm nên mới chăm sóc đưa về tận nhà như thế. ”

” Không đúng. Nếu chỉ có thế sao người này lại quan tâm đến thế. Ban này còn dặn dò chị nên kiêng kỵ thức ăn nào nữa. ”

” Mai chị đi làm hỏi hần đi hỏi em làm gì. ”

” Này lúc kể này chăm sóc thì hần có bị thiệt thòi gì không ? ” - Thùy Hân tò mò hỏi.

Thùy Vân mở to mắt nhìn chị cô, hình như câu hỏi bị ngược thì phải.

” Này em gái, em là 1 cô gái ngoại hình bình thường không khí chất xuất sắc như chị đây. Tính cách lại kỳ quái chẳng giống ai mà vợ được 1 thằng con nhà người ta như thế là phúc của em. ”

” Em phải em gái chị không ? Mà có gì thì để em nghỉ rồi nói sau đi. Giờ em mệt lắm. À có gì chút nữa chị mang bình nước lên đây cho em được không ? Chân em không tiện đi lại lắm. ”

Thùy Hân mở to mắt nhìn em gái, lần đầu tiên sau bao nhiêu năm con bé này nhờ cô làm gì đó. Gương mặt không còn lạnh nhạt như xưa. Thật sự thay đổi rồi.

” Ừ, em nghỉ đi. ”

Thùy Vân thấy chị gái đi thì đưa tay cầm điện thoại được đặt ở đầu giường lên. Cô mới đi có 1 tuần sao mà cả đồng cuộc gọi thế này ?

55 cuộc gọi từ Kiều My. Con nhỏ này làm lố quá.

12 cuộc gọi từ Thư Kỳ. Không phải cô nói sau phi vụ kia không còn quan hệ sao mà cô gái này cứ gọi nói nhảm cùng cô hoài thế này.

5 cuộc gọi từ “Liêu trai quán”. Chắc ngày nào cô cũng ăn dầm nằm dề ở đó mà đột nhiên mất tích nên ông Bàng lo lắng đây mà.

3 cuộc gọi từ Hoàng Minh. Tên này gọi cô làm cái quái gì chứ?

7 cuộc gọi từ biên tập viên của cô. Hình như cô chưa đọc lại duyệt bản thảo đó.

2 cuộc gọi từ sư phụ.

Mất cô dừng lại ở tin nhắn từ “Tiểu thiên thần”.

Đọc xong cô thở dài. Đúng là không ngoài dự đoán mà, thằng nhóc này làm gì cũng chậm nhưng ác nỗi cô lại thích tính cách này mới chết. Giờ chỉ còn chờ chân bình phục mới tới đó hỏi thăm thôi.

Cô lần lượt gọi cho từng người trừ Hoàng Minh. Tên này gọi thì không có gì tốt cả mà hần gọi ngay ngày đầu tiên cô mất tích thì chắc chắn 100% là đoán được tình hình rồi, gọi chỉ để thăm dò thôi.

...

“Cậu không sao chứ?” – Kiều My lo lắng nhìn vết thương của cô.

“Không.”

“Có bị Lý Cảnh làm gì không? Tôi nghe anh Minh kể hết rồi.” – Kiều My ngồi xuống bên cạnh, nắm chặt tay cô bạn thân của mình quan tâm hỏi thăm.

“Không.”

“Thật chứ?” – Kiều My đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn Thùy Vân – “cô nam quả nữ đi chung lại không có chuyện gì sao? Đặc biệt khi người này có ý đồ nữa.”

“Không, cậu xem phim quá nhiều rồi. Anh ta đưa tôi tới đó để làm servant không hơn không kém. Sở thích người giàu quá thật, được làm master không thích mà phải bị người ta đây ả mới hả dạ.”

“Servant – Master chỉ thế thôi.”

“Ừ. Mà cậu có thời gian để hỏi mấy thứ này thì gọi trái cây cho tôi đi. Tôi thích ăn táo.”

Kiều My kinh ngạc nhìn Thùy Vân, tối qua cô được 1 phen kinh hoàng vì cô bạn này lần đầu tiên cho cô thăm mình giờ lại thêm yêu cầu mấy thứ này nữa. Không phải Thùy Vân hay nói mấy hành động quan tâm này thật dở hơi hay sao? Giờ lại tự nguyện như thế. Chắc chắn 1 tuần này xảy ra thứ gì đó rồi mới tác động đến cô gái này như thế.

“Tinngg...toonngg...”

“Này cậu xuống mở cửa giúp tôi luôn đi.”

Thùy Vân ngồi 1 mình trong phòng thở dài. Kiều My lúc nào cũng nhiệt tình như thế, thật là ồn ào mà.

“Chị không sao chứ” – Thư Kỳ mở cửa xuất hiện cùng Kiều My.

“Cô làm gì ở đây?” – cô nhíu mày hỏi.

“Tất nhiên là để thăm chị.” – Thư Kỳ đáp.

“Hả, đừng nói cô đi cả 4h đồng hồ chỉ để thăm tôi sao mà sao cô biết nhà tôi?”

“Là bạn thân không phải thế sao? Chỉ cần muốn biết là được thôi.” – Thư Kỳ tỉnh bơ nói.

Thùy Vân ngẩng người nhìn cô gái ngốc này. Cô quay qua nhìn Kiều My.

“Haiz, chắc chắn là giờ tôi không được ngủ rồi đúng không? Cả 2 người có gì muốn hỏi thì hỏi 1 lần luôn đi.”

...

Cuối cùng cũng đuổi được 2 nữ chính thần thánh kia đi. Thật kỳ quái khi hai cô gái này hợp nhau đến mức lạ thường, đặc biệt là mặt ồn ào nhiều chuyện.

“Tiing...Toongggg...”

“Lại ai nữa đây, thật là phiền mà. Mình có nhiều bạn đến thế đâu.”

Thùy Vân cố lết người chịu đau bò xuống nhà mở cửa. Mới mở cửa ra thì người cô muốn gặp bấy lâu nay – 2 tiêu thiên thần A Lợi và Tiểu Hoa đã xuất hiện. Đúng là ông trời không bạc đãi cô mà.

“Ông em hiện đang đi mua mấy thứ kỳ quái nên giờ không có ở đây. Ông gửi lời thăm chị ạ, còn đây là chút quà.” – A Lợi đưa giỏ quà ra.

Thùy Vân mới thấy cậu bé này là không kiềm bản thân lại được ôm chầm lấy cậu nhóc.

“Chết tiệt, chị nhớ em quá đi.”

Bất giác cô thấy ánh mắt bối rối không vui của Tiểu Hoa. Cô mới đi có 1 tuần sao mà diễn biến phức tạp thế nhỉ? Thùy Vân mỉm cười nhẹ.

“Á... đau quá!” – cô nắm tay A Lợi la lên.

Cậu bé nhìn chân cô lo lắng – “Chị bị đau lại hả?”

Thùy Vân gật đầu – “Bác sĩ nói phải 2 tuần sau chị mới đi lại được nhưng ban nãy không có ai ở nhà nên chị phải cố lết xuống đây. Em đỡ chị lên phòng được không?”- cô đưa ánh mắt cầu xin nhìn cậu nhóc. Đối với thiên thần, dù có đóng vai xấu hổ hơn cô cũng làm được.

Phối hợp đi em trai. Chị đây bị thương còn tạo cơ hội cho em chọc tức con bé kia rồi đó.

A Lợi ngồi xuống, dịu dàng nói – “Chị leo lên lưng tôi công lên phòng cho. ”

Great, có thể chứ !

Thùy Vân liếc nhìn gương mặt Tiểu Hoa thấy sắc mặt cô nhóc này càng khó coi hơn. Cô quay lại mỉm cười chọc tức cô bé.

” Em khóa cửa lại cho chị để A Lợi công chị lên đi. ” - cô cố nhấn chữ ” công ” thật dài.

Tiểu Hoa há hốc nhìn A Lợi và Thùy Vân, cô thấy nụ cười cô gái kia nhạo báng mình thì có phần khó chịu. Thật sự cô khó mà cười nổi, cả tuần nay sau chuyện tối hôm đó thì A Lợi cứ tránh mặt cô. Ngày xưa đi học chung thể mà giờ anh ấy cứ đi học sớm hơn cô, không đợi cô đi học về. Ngay cả cách đây 5 hôm khi cô bất cẩn bị thương, anh ấy cũng không tới giúp cô. Đến hôm ấy cô mới nhận thấy thì ra bản thân dựa vào A Lợi nhiều như thế. Tuy nhiên, khi gặp mặt cô lại không biết nói gì. Cảm xúc này là sao ? Tại sao cô ghét cảm giác anh quan tâm người khác như thế, cô thực không muốn sự quan tâm của anh chia sẻ cho bất kỳ cô gái nào khác ngoài cô.

Thùy Vân liếc mắt nhìn gương mặt xám ngắt của Tiểu Hoa, cố nén bật cười. Hai đứa nhóc này đúng là dễ thương quá mà. Cô đành đóng vai ác thúc đẩy tình tiết tiếp thôi.

” Này, em chưa trả lời lời tỏ tình hôm ấy của chị đó A Lợi. ”

A Lợi há hốc miệng nhìn cô, đó mà là tỏ tình sao ? Không phải hôm ấy bà chị này chỉ chọc cậu hay sao mà hỏi sao không gọi điện mà hỏi lại canh ngay lúc này. Cậu liếc mắt nhìn gương mặt của Tiểu Hoa.

” Chị đừng có đùa mà. ”

Thùy Vân mỉm cười – “ Ai nói chị đùa chứ ? ” - cô nói cô thích cậu nhóc này là thật mà, cô có nói muốn làm bạn gái cậu đâu mà sợ. Đúng là khi không có tên Lý Cảnh kia thì cô không bị vướng lỗi từ ngữ nữa.

Tiểu Hoa gương mặt đen thui nhìn hai người trước mặt. Sao tự nhiên cô thấy tim đau thế này ? Tại sao chị gái này lại có thể nói chuyện thản nhiên như thế chứ ? Tình cảm con người mà. Cô cố nén nước mắt lại, quay mặt đi.

” Em về trông tiệm trước. Hai người cứ ở lại vui vẻ đi. ” - giọng cô lạc đi. Tiểu Hoa nhanh chóng chạy khỏi nơi này. Tự dưng lòng cô khó chịu quá.

A Lợi lo lắng nhìn sắc mặt đương như muốn khóc của Tiểu Hoa, toan chạy theo thì bị Thùy Vân nắm tay lại, mỉm cười ma giảo.

” Em phải để cô bé đó nhận được tình cảm mình dành cho em chứ, tiểu thiên thần. Nếu giờ em chạy theo thì mãi mãi cô nhóc đó không biết được cảm xúc thật của mình đâu. Thà đau 1 lần còn hơn phải đau âm ỉ mãi. ”

” Chị... ” - A Lợi nhìn cô kinh ngạc – ” ban nãy chị đóng kịch cho em ấy xem sao ? ”

” Không, chị thích em thật mà ” - cô mỉm cười – ” nhưng với tư cách là chị gái. Hai đứa nghĩ quá nhiều rồi. Tạm thời em để cô bé ngốc này có không gian riêng nhận thức tình cảm của mình đi, có một số thứ phải để bản thân tự giải quyết. ”

34. Chương 29-2

Chap 29.5

” Hy vọng thiếu gia sau này làm việc có cân nhắc. ” - Trần Hùng lạnh lùng nói.

” Tôi là thiếu gia hay ông là thiếu gia hả ? ” - Lý Cảnh lên tiếng – ” Ông đừng nghĩ có ông ngoại tôi chống lưng mà làm càn. ”

” Tôi không có ý đó. ” - người đàn ông này đáp như 1 cái máy.

”Ra ngoài. ” - anh hét lên.

Trần Hùng định nói gì đó nhưng thấy sắc mặt chủ nhân mình khó coi nên đành bước khỏi phòng làm việc của anh. Đây là lần đầu tiên người này lớn tiếng với anh như thế. Đứa con gái đúng là 1 mối họa mà.

Lý Cảnh nhìn Trần Hùng có chút khó chịu bước khỏi phòng thì cười thầm. Anh đúng là không thể đóng vai 1 kẻ hữu dũng vô mưu như Lý Thanh nhưng vai 1 kẻ lỵ tình thì hoàn toàn đủ tiêu chuẩn. Nếu muốn diệt bỏ thế lực của 2 lão cáo già thì trước tiên phải làm họ giảm sự đề phòng với anh xuống. Đi từng bước, chậm mà chắc.

Tiếng điện thoại vang lên.

” Em gọi tôi có chuyện gì ? ” - anh lạnh nhạt nói.

” Chủ nhật này anh có thời gian không ? ” - cô gái đầu dây kia hỏi.

” Không biết nữa. Ở đây có nhiều chuyện tồn đọng tôi cần giải quyết. ”

” Xin lỗi, nếu thế thì không phiền anh. ”

” Em muốn nhờ tôi chuyện gì ? ” - Lý Cảnh thừa biết cô gái này nếu gọi tìm anh thì 100% là có chuyện cần giúp.

” Tôi muốn Chủ nhật anh cùng tôi đến ” Liêu trai ” . ”

” Hừm ? ”

” Tôi muốn nhờ anh giúp 2 đứa nhóc kia xác định tình cảm của mình. Tôi muốn làm phép thử cuối cùng.”

” Không biết nữa. Có gì tôi gọi em sau. Tạm biệt.” – anh lạnh lùng tắt máy.

Cô gái này hay thật. Đúng là anh nói sẽ bình thường hóa giữa 2 người xem như chưa có chuyện gì nhưng con người đâu phải cỏ cây mà nói bỏ là bỏ được. Giờ lại nhờ người từng yêu mình giúp chuyện như thế này sao? Cô có thể quan tâm 2 đứa nhóc mới quen lại không thể nghĩ cho cảm xúc người ở bên cạnh mình bao lâu nay?

...

Tiểu Hoa thật không hiểu nổi cảm xúc trong lòng mình. Ngay lúc này cô thật không thể đối diện với A Lợi được. Ngày xưa nghĩ lại chỉ cần có chuyện thì anh sẵn sàng ngồi bên cạnh nghe cô tâm sự nhưng giờ đây không còn ai.

“À, thì ra mình dựa vào anh ấy nhiều như thế.” - Cô máy móc đưa tay dọn dẹp mấy thứ đồ cổ trong tiệm.

“Cốc... Cốc... Cốc...” – một tiếng nói quen thuộc vang lên.

Cô quay người lại thì thấy Lý Cảnh và Thùy Vân ở sau lưng, cô gái này hôm trước thì mè nheo cùng A Lợi, hôm nay lại dựa sát ân nhân cô đến thế. Đúng là không tốt mà.

“Ông em và A Lợi đâu rồi.” – Thùy Vân mỉm cười nói.

Lý Cảnh nhẹ nhàng đặt Thùy Vân lên ghế. Cuối cùng anh vẫn đồng ý đóng kịch cùng cô.

“Ông em đi đánh cờ cùng mấy người hàng xóm rồi. Thường thì chiều mới về. Còn A Lợi thì đang đi dỡ mấy kiện hàng ông em mới mua về.” – Tiểu Hoa bình thản đáp.

Thùy Vân nhìn cô bé không còn luống cuống khi thấy Lý Cảnh thì cười thầm trong lòng. Cuối cùng công chúa nhận ra kẻ hợp với mình là hiệp sĩ giáp sắt chứ không phải bạch mã hoàng tử rồi. Chỉ còn chờ 2 con rùa này tiến lên bước nữa thôi.

“Tụi chị có mua đồ ăn này.” – Thùy Vân đưa 2 hộp thịt quay mới mua ra – “có gì em nói mọi người cùng ra ăn đi. Dù gì cũng trưa rồi mà.”

“Ông em thường chơi cờ đến chiều lận. Để em gọi A Lợi nghỉ tay. Chị và anh vào nhà trước đi.” – Tiểu Hoa lạnh lùng nhận 2 hộp thức ăn từ tay Thùy Vân.

Ông Bàng làm tốt lắm. Để tình tiết xấp trẻ đây cho cháu lo cho, cứ an tâm đi chơi đi. Thật may tối qua 2 ông cháu bàn kế hoạch tác chiến cả rồi.

Thùy Vân được Lý Cảnh đỡ an vị tại vị trí của mình. Cô đưa mắt nhìn Tiểu Hoa dọn cơm cho mọi người, miệng bất giác mỉm cười.

“Có gì chút anh ngồi cạnh cô nhóc nha. Còn tôi sẽ phụ trách tiểu thiên thần.” – cô nói nhỏ.

“Tùy em.” – Lý Cảnh không cảm xúc đáp.

“Này, anh cười lên chút xú đi. Làm gì mà mặt như dưa đám thế hả?” – cô thì thầm, bất giác cô ngẩng lên thấy Tiểu Hoa và A Lợi bước ra thì reo lên – “Này 2 đứa vào ăn cơm đi.”

Thùy Vân lẹ tay kéo tiểu thiên thần ngồi xuống cạnh mình để mặt Tiểu Hoa bối rối nhìn 2 người rồi miễn cưỡng ngồi ở chỗ còn lại duy nhất. Gương mặt khó coi cực độ.

Tiểu Hoa cúi mặt nhìn cô gái đối diện cứ tấn công A Lợi, nói cười vui vẻ thì chực muốn khóc. Sao người này lại ích kỷ như thế chứ? Đã có một người như anh Cảnh thì tại sao lại còn cố giành lấy A Lợi của cô.

“Giành...” – Tiểu Hoa lấy tay ôm lấy mặt mình. Từ khi nào là “giành” cơ chứ?

Người này có từng là của cô sao? Mà nụ hôn hôm ấy của anh là sao? Tại sao sau đó lại không quan tâm cô nữa chứ? Sao cơm mặn chất thế này.

Lý Cảnh quay mặt qua nhìn thấy cô bé bên cạnh mình lặng lẽ rơi nước mắt, lòng có chút thông cảm. Anh nhẹ nhàng lấy khăn giấy trong túi áo ra đưa cho cô.

“Em không sao chứ?”

“Không” – giọng Tiểu Hoa lạc đi – “em đi trước đây”. Tại sao đến bây giờ cô mới nhận ra cô thích A Lợi đến thế nào cơ chứ? Tại sao cô ngốc đến thế?

“Tiểu Hoa” – A Lợi buông đũa xuống chạy theo cô gái đang khóc.

“Đại công cáo thành.” – Thùy Vân xem như không có gì mà thản nhiên ăn cơm mặc kệ Lý Cảnh đang nhìn cô ánh mắt khó chịu.

“Đừng bao giờ tùy tiện điều khiển cảm xúc người khác. Không phải ai cũng như em đâu.” – anh nói.

“Anh đừng có đàn bà như thế chứ?” – Thùy Vân lên tiếng – “Có những thứ không dồn đến đường cùng thì sẽ không có kết quả đâu. Đặc biệt là 2 con rùa đó” – cô nhún vai – “Mà kết quả giờ tốt rồi đó. Anh không thấy phản ứng con bé đó sao?”

Anh cười nhạt – “Đây là lần cuối tôi giúp em mấy thứ như thế này. Tạm thời chúng ta đừng gặp nhau.”

Cô để chén cơm xuống, đưa mắt lên nhìn anh – “Không phải hôm ấy anh buông hết mọi thứ xuống rồi sao?”

“Tôi không phải là em. Muốn bỏ là bỏ ngay được. ”. Cô gái này đúng là tuyệt tình thật. Muốn quên là quên sạch ngay.

” Nếu anh thấy bất tiện thì cứ đi trước, tôi ở đây có gì nhờ đám A Lợi được rồi. ”

” Tôi đưa em đến đây thì không hành xử thiếu trách nhiệm đâu. Để tôi đưa em về nhà. ”

Thùy Vân định khuyên nhủ Lý Cảnh nhưng thấy mấy lời này từ miệng mình nói chắc chắn khó nghe hơn nên im lặng không nói gì nữa. Thời gian sẽ xóa nhòa mọi thứ mà. Cô đưa mắt nhìn 2 bóng người trước nhà đi vào thì mỉm cười. Nhìn hai bàn tay kia dính chặt cô biết là mọi thứ ổn cả rồi.

...

Lý Cảnh bế cô lên giường, toan bỏ đi thì nghe tiếng nói.

” Hứa với tôi. Lần sau gặp lại thì anh không đưa gương mặt u ám như hôm nay, được không ? ”

Anh quay lại nhìn thẳng mặt cô gái mình từng yêu say đắm. Bây giờ nếu hỏi anh còn cảm giác đó không thì chắc chắn là còn nhưng sự mãnh liệt kia không còn nữa. Anh đang buông bỏ mọi thứ, chỉ cần thời gian thôi.

” Ừ ” - Lý Cảnh gật đầu – ” Em luôn là người bạn tốt nhất của tôi. ”

” Cảm ơn anh. ” - cô mỉm cười.

35. Chương 30

Chap 30

“Chết thật, mình quên bản hợp đồng ở nhà.”

Thùy Hân vội chạy về nhà lấy bản hợp đồng mới soạn tối qua. Vừa tới nơi đã thấy cửa nhà mở toang, cô lo lắng chạy vào nhà ngay thì thấy 1 đám người đang bắt em gái mình.

“Các người làm gì thế hả?” – cô hét lên.

Chân Thùy Hân lùi lại định chạy ra ngoài kêu cứu thì bị một người trong nhóm du côn kia kéo lại đập vào tường. Cô lấy tay ôm đầu thì nhìn thấy em gái mình nhìn mình lo lắng.

“Chị không sao chứ?”

Con bé ngốc này, bị đập thế sao mà không sao?

“Các người tha cho chị ấy đi. Chị ấy không liên quan gì hết.” – Thùy Vân lên tiếng.

“Tha chi bằng giết nó ngay ở đây?” – một tên lên tiếng.

“Không được. Giết cảnh sát mò tới phiền lắm.” - một kẻ khác gắt lên.

“Để nó ở đó sao? Nó thấy mặt chúng ta rồi.”

“Bắt luôn đi. Xử lý sau. Ông ấy nói không được giết con nhỏ này.”

Thùy Hân mơ màng lấy tay xoa đầu chỗ bị đập vào tường, cô có cảm giác mình bị mấy tên kia bắt lại ném vào cốp xe. Khốn nạn thật, em gái cô dính đến thứ quỷ gì thế này.

“Chị không sao chứ?” – Thùy Vân thì thầm bên tay cô. Thế là 2 chị em lên đũa rồi sao?

“Ừm... không sao? Mà em làm quái gì thế hả?”

“À, chỉ là không biết chọn bạn mà chơi.” – Thùy Vân bình thản đáp. Giờ cô hiểu cảm giác của người yêu anh Spiderman phiên bản cũ rồi, bị bắt như cơm bữa – “Tin tốt là chúng ta không bị treo vào 1 cái ô tô để lơ lửng trên không.”

“Giờ còn đùa được nữa hả?”

“Nhỏ tiếng thôi. Có đem Iphone không?”

“À mà tay chân bị trói không lấy được. Em tiện hơn chị đó.” – Thùy Hân nhanh chóng hiểu ý em gái – “Bật GPS xong nhớ bật Silent luôn không thì công toi đó.” – vấn đề lớn bây giờ là ai đến nhà tìm 2 chị em gái cô mà báo cảnh sát – “Quan trọng hơn chiều nay bé Hiền ai đón đây.”

Thùy Vân bật cười – “Chị bá đạo thật đó chị hai, giờ mạng 2 chúng ta chưa lo được mà còn tính toán đến chuyện đó. Đúng là 1 bà mẹ mầu mực mà”. Cô cố gắng lặn mò đôi tay bị trói của mình lục tìm điện thoại chị gái cô. Hy vọng quãng đường đủ xa để hành sự xong. Thùy Vân đưa mắt tìm nơi giấu cái điện thoại ở cốp xe này không cho ai thấy.

...

Lý Thanh ngồi ở công ty nóng ruột chờ bản hợp đồng Thùy Hân đang giữ. Cô gái này thường làm việc khá nguyên tắc đúng giờ mà hôm nay đi trễ hơn 2 tiếng đồng hồ. Sắp đến giờ đối tác đến mà không thấy động tĩnh gì. Gọi thì không ai nghe điện thoại. Chết tiệt nhất đây là kế hoạch anh dùng để ghi điểm với ông già, cô gái này biết chọn thời điểm mà chơi anh quá nhỉ.

“Tìm cho tôi địa chỉ của Thùy Hân ngay.” – anh lên tiếng – “Các người giữ chân họ lại giúp tôi, không thể để mất khách hàng này được.”

Lý Thanh ngay khi có được địa chỉ của Thùy Hân thì phóng xe ngay đi tìm. Bằng mọi giá phải lấy điểm ông già, anh chậm hơn thằng nhãi kia quá lâu rồi, giờ phải tăng tốc không để mất bất kỳ cơ hội nào. Vừa đến nơi, anh đã thấy cửa nhà mở toang, đồ đạc lộn xộn.

“Thùy Hân... Bông hoa độc ... hai người có nhà không?”

Lý Thanh vội chạy vào nhà chạy khắp nơi kiểm tra; dừng lại ở căn phòng ngổn ngang giấy vẽ, đồ đạc lộn xộn. Dù là thằng ngu cũng biết chuyện gì xảy ra. Anh vội cầm điện thoại gọi cho nguyên nhân mọi chuyện, thằng nhãi này chơi anh thật à, biết chọn ngày quá nhỉ.

“Này, tao nghĩ con đàn bà của mày có chuyện nữa rồi ...”

Lòng anh có lo lắng cho người huấn luyện mình – Thùy Hân. Không như bông hoa độc kia kỹ năng bị bắt cóc đây mình, còn cô chỉ là 1 cô gái bình thường thôi. Thực sự không thể không lo được.

...

Lý Cảnh xám mặt sau khi nhận cuộc điện thoại của anh trai mình. Tại sao lại là ngay lúc này cơ chứ? Ngay khi anh vừa buông bỏ tình cảm với cô. Ông trời biết đùa thật.

“Thùy Vân... chết tiệt thật... em đang đùa với anh sao?”

Anh nắm chặt tay lại, hiện tại kẻ dám đụng đến người của anh chỉ có 2 người nhưng 2 kẻ này lại người mà anh không thể chống lại được. Giờ chỉ còn cách huy động lực lượng tìm cô ấy nhanh hơn trước khi quá muộn, hoàn toàn không có cách nào khác hơn. Kẻ giờ đang bắt cô là 1 kẻ thực sự rất nguy hiểm.

...

Hoàng Trí thực sự rất đau đầu, từ ngày anh được giao nhiệm vụ làm tay trong điều tra hoạt động phạm tội của Lai Hoa Bang đã hơn 3 tháng nhưng kết quả lại là số không. Tên Lý Thanh thì rút khỏi giang hồ không hiểu vì lý do gì. Lý Cảnh thì quá đa nghi, không thể tiếp cận ngay cả người kề cận hẳn là Trần Hùng mà hắn còn đề phòng hướng chỉ thằng cảnh sát ngầm là anh.

“Haiz, chanh không chua thì đâu tới phiên mình.”

...

“Này, các người là ai?” – Thùy Vân gắt lên. Cô quan sát nơi mình bị nhốt là 1 nhà kho cũ, thật không có bất kỳ manh mối nào hơn. Giờ chỉ còn cách biết người đứng sau việc này là ai và mục đích của hắn là gì mới có kế sách tiếp theo.

Lý Cảnh chết tiệt, làm bạn mà cũng bị liên lụy là sao hả ? Mới quen biết nhau 9 tháng bị bắt cóc 3 lần, đúng là 1 kỷ lục mà.

” Mày không cần biết. ” - một người đàn ông trung niên lên tiếng -” Mục đích của mày là gì ? ”

” Ông nói gì, tôi không hiểu ? ” - Thùy Vân cố gắng lấy thêm thông tin.

” Mày có phải người của Lý Thanh không ?”

Cái gì ? Lý Thanh sao ? Biểu đồ quan hệ của cô từ khi nào mà phức tạp thế này? Kẻ này bắt cóc cô để biết thông tin của kẻ từng bắt cóc cô sao? Bắt đầu đau não rồi đây. Hai anh em này đúng là sống hại bà con, chết hại bạn bè mà.

“Lý Thanh!” – Thùy Hân kinh ngạc thốt lên tên người này. Tại sao 1 tên học việc lại liên quan đến đám này? Mà quan hệ hắn và em gái cô là gì?

Một tên giáng 1 cú đánh lên người Thùy Hân, hét lên – “Con nhỏ này, im cái miệng mày lại.”

Nhìn thấy chị gái mình bị đánh, Thùy Vân đưa ánh mắt căm thù nhìn tên đám hỗn láo kia, lòng thầm nghĩ – “Được lắm, tao nhớ mặt mày. Đám đánh người nhà tao.”

“Tôi không có bất kỳ quan hệ nào với hắn cả.” – Thùy Vân lên tiếng.

Một tên lấy chân đạp vào người cô – “Mày đừng có nói láo.”

Cô cố nén đau, bình tĩnh nói – “Các người muốn biết quan hệ kiểu nào?”

Tên đàn ông trung niên có vẻ như người đứng đầu ở đây ngồi xuống đưa tay lên cầm cô, cười gian ác.

“Mày và nó có mấy loại quan hệ hả?”

“Các người dám động đến tôi thì Lý Cảnh, người đứng đầu Lai Hoa Bang sẽ không tha cho các người đâu.” – cô hét lên. Đúng là kẻ này đã từ bỏ tình cảm với cô nhưng chuyện này chỉ có cô biết, hắn biết thôi thì cứ lợi dụng. Hy vọng đám này biết scandal của 2 người.

Một cú đấm giáng xuống mặt cô.

“Mày còn dám nhắc đến đại ca sao con đĩ kia.” – một tên xăm trổ đầy người hét lên.

Đại ca? Mấy người này là thuộc hạ của Lý Cảnh sao? Chết tiệt, giờ là hoàn toàn không nắm được tình hình rồi.

“Mày im đi.” – người đàn ông đứng đầu hét lên không quên lia ánh mắt hung tợn đe dọa kẻ kia.

Vậy là thủ hạ che mắt boss sao? Cái tổ chức khốn nạn của anh sao mà lộn xộn thế hả?

“Bây giờ tao nói thẳng mày tiếp cận Lý Cảnh có mục đích gì?”

Có đùa không? Các người hỏi đại ca mình ấy. Thùy Vân cố tìm câu trả lời tốt nhất để không nguy hại tính mạng 2 chị em cô.

“Tiền.” – cô bình thản nói – “Moi tiền...”

“Có thật chỉ có thế?” – người đàn ông đưa ánh mắt độc ác nhìn cô.

“Thật. Không một đứa con gái nào bỏ qua 1 món mồi béo bở như thế.”

“Mày do Lý Thanh cài vào?”

Hả? Cái gì mà sắc mùi vô gian đạo thế này? Có phải phim HK đâu mà quan hệ chồng chéo phức tạp vậy?

“Nếu mày không nói...” – tên đó quét mắt qua chị gái cô – “chắc tao phải xem xét con chị mày nhỉ?”

“Các người dám làm gì chị ấy hả?” – cô đưa ánh mắt căm thù nhìn kẻ này.

“Mày muốn biết thật sao?” – hắn cười độc ác.

“Không, tôi không có quan hệ gì với hắn cả.” – cô nhìn thẳng mắt người này – “chỉ là tình cờ cứu được Lý Cảnh và sinh tã tâm thôi.”

“Bốp”

Kẻ này giáng 1 cú đấm vào đầu cô – “Một đứa con gái mà bình thản như mày trong tình hình này chắc chắn không phải 1 đứa chỉ có ý đồ tầm thường như thế.”

Thùy Vân bắt đầu hoa mắt. Cô cố gắng tìm cách cứu chị gái mình.

“Đám thất học này dám đụng đến tao hả?” – Thùy Hân hét lên – “Tụi bây biết tao là ai không hả? Tao mà mất 1 cọng tóc thì Lý Thanh san bằng tụi bây làm bình địa.” – cô lắng nghe này giờ cũng nắm được đại thể tình hình Lý Thanh là 1 kẻ quan trọng, nếu đám người này e ngại hắn thì chắc chắn là không dám đụng đến người này.

Tất cả mọi người nhìn Thùy Hân kinh ngạc. Cô nói tiếp – “Tao là người đàn bà của Lý Thanh. Tụi bây dám đụng sao?”

“Tụi bây đóng kịch ai xem hả?” – Kẻ đứng đầu nhìn 2 chị em Thùy Vân nhạo báng.

“Nếu các người không tin có thể điều tra lý lịch chị gái tôi. Người đưa chị ấy vào chính là Lý Thanh. Nếu các người đụng tới chúng tôi là trực tiếp đối đầu 2 anh em nhà đó.” – Thùy Vân phối hợp. Hy vọng vở kịch sắc mùi ngôn tình này có thể qua mặt đám người này.

Người đàn ông đó nhìn 2 cô nghi ngại sau đó hét lên ra lệnh đám thuộc hạ - “Giám tụi nó lại”. Ông không ngờ mọi thứ lại theo chiều hướng này. Không thể tùy tiện hành sự nên báo cho ông Hùng biết tình hình.

...

Lý Cảnh nóng ruột chờ tin tức nhưng đối lại chỉ là số không. Anh cố gắng bình tĩnh phân tích tình hình xác định ai mới là kẻ bắt cóc Thùy Vân. Là cha anh hay ông ngoại anh? Người có thể nắm nhất tình hình của anh là ai? Bỗng dưng anh dừng mắt tại 1 người.

“Ông có dính đến việc này?”

“Tôi không hiểu ý thiếu gia?” – Trần Hùng bình thản đáp.

“Cô ấy có mệnh hệ gì tôi không tha cho các người đâu.” -Lý Cảnh đe dọa.

“Tôi đang điều động mọi người tìm cô Vân giúp ngài.” – ông mỉm cười đáp.

Lý Cảnh đưa ánh mắt lạnh tanh nhìn người đàn ông đối diện không nói gì nữa. Anh đã có đáp án. Nếu Thùy Vân có chuyện anh sẽ ra tay giết người đàn ông này để cho ông ngoại anh thấy Lý Cảnh này không còn là 1 đứa trẻ để ông ta điều khiển nữa. Anh sẵn sàng thay đổi kế hoạch vì cô gái này. Nếu cứ im lặng như thế, anh mãi mãi bị khống chế.

Anh nhắm mắt lại nhớ lại tính cách cô. Chắc chắn cô ấy không phải dạng con gái ngồi sợ hãi khóc lóc mà luôn tìm cách ứng phó. Không phải cô ấy đã thoát khỏi Ngọc Lam và Lý Thanh sao? Nếu không thể ứng phó thì tìm cách kéo dài chờ người cứu. Anh nhớ đến Thùy Vân ở ngọn núi hôm ấy chờ anh đến cứu. Đoán trước hành động của anh và đón đầu trước. Lần này chắc chắn cũng thế.

“Tôi đã nói sẽ luôn bảo vệ em thì nhất định làm được.”

36. Chương 31-1

Chap 31

Thùy Vân nằm nhìn vào trần nhà trong lòng ngổn ngang suy nghĩ. Kế sách chém gió kia chỉ là kế hoãn binh không dùng được lâu. Bên cạnh đó, đám người này ra tay độc ác thế này thì sẽ không dễ dàng tha cho 2

chị em cô. Còn đám người Lý Cảnh hay cảnh sát có biết khái niệm 3G và GPS không chứ? Nếu họ không nhìn được thì đến lúc cứu được chỉ tới hốt xác 2 người thôi.

“Cuối cùng em có quan hệ gì tới 2 người đó thế hả?” – Thùy Hân nằm cạnh cô thì thầm.

“À thằng em Lý Cảnh là bạn. Thằng anh Lý Thanh là ... mối quan hệ khó nói lắm với ở đây không tiện nói.”

“Hả? Anh em?” – Thùy Hân kinh ngạc, cô từng nghi ngờ quan hệ 2 người này do cả 2 đều cùng họ Lý mà tên Lý Thanh dù không phải nhân viên chính thức mà chỉ học việc nhưng lại được ưu ái khá nhiều. Tuy nhiên khi điều tra thông tin có được từ báo chí thì nhà họ Lý chỉ có 1 người con trai duy nhất là Lý Cảnh. Chẳng lẽ là...
Chẳng lẽ là...

“Lý Thanh là con ngoài giá thú.” – Thùy Vân lên tiếng – “Hắn và Lý Cảnh là đối thủ cạnh tranh làm người đứng đầu bang hội. Chị có thể tưởng tượng quan hệ như ba cái phim TQ hiện giờ, giống như mấy hoàng tử tranh chức thái tử đó. Còn chúng ta thì hiện giờ giống như Ukraine, Nga Mỹ choảng nhau ruồi muỗi chết”. Giờ chỉ còn cách cho chị cô nắm hết tình hình để cùng phối hợp thôi.

“Vậy cuối cùng em là người của thằng nào?”

“Éo phải của thằng nào cả.”

“Mà mai mốt em chọn bạn thì chọn mấy thằng trung lập như Thụy Sĩ cho lành. Chơi cùng mấy nước lớn nguy hiểm lắm, chúng nó không bỏ bom nhau mà bỏ toàn nhà láng giềng nhau để đe dọa không.”

“Phụt, chị dạy em bá đạo thật đó chị hai” – Thùy Vân không nhịn được cười – “Chị làm mấy vết thương em đau quá”.

“Không giỡn nữa.” – Thùy Hân thầm thì – “Kẻ bắt cóc chúng ta là người bên Lý Cảnh, tình hình hiện tại chỉ còn dựa vào chúng nhìn nhận tầm quan trọng của em đối với hắn thế nào thôi.”

Không ngờ chị gái cô nắm bắt tình hình nhanh như thế. Đây cũng là điều cô băn khoăn, kẻ này làm việc sau lưng boss của mình là có dụng ý gì? Tại sao lại là cô cơ chứ? Mà tại sao không giết cô ngay mà tra hỏi? Nếu thế chỉ có 1 khả năng: cô còn giá trị lợi dụng. Cô nhắm mắt nhớ lại toàn bộ mọi chuyện ban nãy, chỉ cần 1 chút thông tin nữa thôi.

Lý Cảnh. Nội gián. Lý Thanh. Tiếp cận...

Nếu kẻ này dám bắt cô thì chắc chắn hắn không sợ thế lực tên Lý Cảnh. Một người có thế lực hơn cả bang chủ sao? Cựu bang chủ? Sao đám người này không có cuộc họp thường niên trưng cầu ý kiến các đảng đối lập như mấy nước dân chủ nhỉ? Cô phải góp ý cho tên Lý Cảnh tái cơ cấu lại tổ chức mới được.

Hắn để cô sống nếu cô đoán không lầm là muốn moi thông tin của Lý Thanh. Kẻ này muốn hạ bệ thằng gốc đó. Muốn nghĩa là chưa làm được. Ok, chị cô tạm an toàn.

Kẻ này quan tâm Lý Cảnh, đi cửa sau không muốn hắn biết và muốn dọn đường mấy kẻ cản trở cho hắn. Sao nghe sặc mùi gay thế này. Địch! Tập trung lại. Cha hắn sao? Nếu như thế thì lúc trước giết quách Lý Thanh cho rảnh nợ, chả lẽ định chơi trò trùm cuối Naraku không giết mẹ nó mà luyện level cho Inuyasha sao? Nhảm vãi. Nếu thế chỉ có 1 khả năng còn tồn tại thế lực thứ 2 ngoài lão già cha 2 tên kia. Giờ lại có mùi của Hunter x Hunter rồi đây.

Inuyasha, Hunter x Hunter: 2 bộ truyện tranh nổi tiếng của Nhật

“Giờ em ngủ đây.” – Thùy Vân lên tiếng. Giờ có suy nghĩ thêm cũng chả ra được gì chỉ còn biết ngủ chờ người tới cứu thôi. Cô không có sức mạnh thần thánh của nam chính shounen nên giờ bó tay. Ai đến cứu cũng được, cảnh sát hay giang hồ cô không quan tâm chỉ cần giữ được cái mạng cho chị em cô là được. Giờ cô cần giữ cho đầu óc mình tỉnh táo để mai chơi tiếp cùng đám người này.

...

“Anh kể lại cho tôi tình hình.” – Lý Cảnh không ngờ có ngày lại ngồi chung 1 bàn bình tĩnh nói chuyện cùng kẻ này – “Tôi cần thêm thông tin để biết được cô ấy đang nghĩ gì.”

Lý Thanh thuật lại mọi chuyện cho thằng em mình biết. Anh cũng chả thích thú gì khi bị thằng nhãi này ra lệnh như kiểu ép cung nhưng tạm gác ân oán cá nhân lại. Giờ cuộc chiến này đang liên lụy người vô tội, giang hồ có quy tắc giang hồ.

“Khoan.” – Lý Cảnh nhíu mày lại – “anh gọi được cho điện thoại Thùy Hân? Điện thoại cô ta có ở nhà không?”

“Không biết.”

“Anh cho người của anh bí mật đi đến nhà cô ta lục soát chiếc điện thoại đó ngay” – Lý Cảnh nói lời này mà đau thật, anh mang tiếng người đứng đầu mà 1 người đáng tin còn không có – “Nhớ là tuyệt đối bí mật.”

Đã 2 ngày trôi qua mà không có tin tức gì của cô.

“Em tuyệt đối đừng có chuyện gì.”

Lý Thanh nhanh chóng rời khỏi phòng Tổng giám đốc, anh bí mật ra lệnh cho đàn em của mình đến nhà Thùy Hân tìm chiếc điện thoại kia. Anh không hiểu ý của em trai mình nhưng nếu nó làm thế chắc chắn là có lý do.

“À mà kêu tụi nó chăm sóc cẩn thận cho con trai cô ta.” – anh nói thêm vào.

“Tụi em hiểu.”

Anh nhớ gương mặt tất tả mỗi chiều sau khi tan việc của Thùy Hân để đón con thì bật cười. Cô gái này làm anh nhớ đến mẹ của mình.

...

“Không tìm được điện thoại.” – Lý Cảnh như giải tỏa được gánh nặng trong lòng. Nếu không có ở nhà và công ty mà hiện tại còn gọi được thì chắc chắn là đang mang theo bên người nhưng bọn bắt cóc không có bị điếc, gọi âm ỉ thế mà không nghe chắc chắn là chúng chưa phát hiện được. Anh không làm thì đây chính là tín hiệu của Thùy Vân – “mà cô ta xài điện thoại gì?”. Nghe chữ Iphone anh mừng thầm trong lòng, nếu Thùy Hân không xài smartphone thì bó tay.

“Tìm người kiểm tra tài khoản của Thùy Hân ngay.” – anh ra lệnh.

Chắc chắn 2 chị em cô ấy có bật GPS. Thùy Vân là 1 cô gái thông minh luôn có kế hoạch B cho mình, cô ấy không bao giờ ngồi yên chờ chết. Chết tiệt thật, đây là tính cách anh ghét nhất của cô ta mà cũng là thứ khiến anh không thể không yêu được.

...

Hoàng Trí nhanh chóng tận dụng cơ hội trời cho này. Anh đứng trước mặt Lý Cảnh bình tĩnh nói.

“Em từng gia nhập 1 nhóm hacker nên biết cách hack tài khoản người khác. Quan trọng nhất hiện tại là truy cập được IP của điện thoại cô Hân rồi dò tìm trên server hệ thống. Attack hệ thống đám mây...” – anh chém gió mà chả biết mình đang nói gì hy vọng tên này không hiểu anh nói gì mà theo thông tin bên anh điều tra thì Lý Cảnh không có học IT. Kẻ này cũng không phải dạng người thích mò ở mấy phòng net chơi game online nên chắc không bẻ mảnh – “... chuyện này khá phức tạp. Cho em 5 tiếng đi sẽ có kết quả ngay.”

“1 tiếng.” – Lý Cảnh lạnh lùng đáp.

Hả, cha nội này trả giá kinh thật. Hình như tên này tưởng ai cũng là thành viên Anonymous sao? Tự dưng giờ quảng cái dùng thông tin cô Thùy Hân này cho bên cảnh sát, Hoàng Trí sợ họ không tìm kịp nhưng lệnh sếp lớn thế này thì làm sao? Quả chanh này chua quá.

“3 tiếng. Chuyện này cần thời gian.” – Hoàng Trí trả giá.

“1 tiếng” – Lý Cảnh không quan tâm – “Làm ngay đi. Nếu mà không kịp thì mày khó giữ mạng” – Lý Cảnh đe dọa. Hy vọng mấy tên IT anh kêu về đều nhanh chóng có kết quả.

Một bên mất mạng. Một bên mất chức. Khốn nạn thật. Làm điệp viên 2 mang đầu có dễ.

“Em sẽ cố gắng.”

...

“Nếu các người dám làm gì chúng tôi thì hẳn không tha cho các người đâu.” – Thùy Vân nhìn thẳng mặt đe dọa kẻ đứng đầu ở đây. Mới sáng sớm mà mấy tên điên này đã tạt nước lạnh vào 2 chị em cô rồi kéo ra đây rồi. Cô thì không sao mà nhìn chị gái mình áo sơ mi dính chặt vào ngực làm lộ cả nội y mà khổ nỗi bà này mặc hàng Victoria Secret lộ kiểu nào cũng quyến rũ, bên cạnh đó Thùy Hân thuộc dạng xinh đẹp nữa. Cô nhìn qua lại thấy đám sói đói kia cứ nhìn chăm chăm người chị ấy thì không thể không lo. Chết tiệt.

Một tên nắm đầu cô đập vào tường.

“Tôi biết cả rồi” – cô lên tiếng – “Các người là người của người đó, muốn qua mặt Lý Cảnh xử lý sao?” – Thùy Vân cố tình dùng từ mang tính chất chung chung nói, hy vọng qua mặt đám du côn này thành công.

“Mày biết gì?” – người đàn ông trung niên nhướn mày nhìn cô.

“Các người muốn dọn đường diệt Lý Thanh cho hẳn. Đừng nghĩ qua mặt hẳn như thế này là được, nếu tôi chết hẳn hận ông ta suốt đời.” – Thùy Vân cố mạnh miệng. Khả năng cao người đứng đầu thế lực thứ 2 là đàn ông, đành đánh cược vậy.

“Ngài ấy kể với mày về ông ta sao?” – người đàn ông nhíu mày.

“Kể tất cả.” – cô nhìn thẳng mắt ông ta. Phải để người này tin mọi thứ cô nói đều là sự thật.

“Nếu thế càng cần phải giết mày.”

“Giết tôi được lợi lộc gì cho các người? Tôi không phải người của Lý Thanh chỉ có quan hệ em gái của nhân tình với hẳn thôi, hoàn toàn không có âm mưu gì cả.”

“Làm ngài ấy lung lạc không còn nghe lời lão gia chính là một tội.” – hẳn lấy tay gạt tóc nắm đầu cô lên.

Sơ đồ quan hệ trong đầu cô hoàn thành.

“Nếu hẳn căm hận ông ta thì cả đời các người không bao giờ điều khiển được tên đó đâu. Chó bị dồn đường cùng sẽ quay đầu cắn lại” – cô cố giọng đau nói – “chả lẽ các người không hiểu quy luật này.”

Ông ta nhìn cô cười độc ác.

“Nếu thế chỉ cần cho con chó đó biết giới hạn bản thân. Giết mày để cho ngài ấy biết cả đời không bao giờ thoát khỏi lão gia là được” – ông nhớ lại lệnh của ông Hùng “Không moi được tin thì giết ngay”.

Khốn thật, đám này chơi luật rừng, không theo quy luật gì cả.

“Tội bây xử tội nó. Thích làm gì thì làm nhưng tuyệt đối phải giết chết chúng.”

Thùy Vân nhìn lại thì thấy bốn năm tên giang hồ đang nhìn chăm chăm cô và chị cô. Ánh mắt của chúng như sói đói nhìn Thùy Hân. Bị trói chặt hai tay hai chân thế này có chạy cũng không được. Không thể kết thúc như thế này được.

“Nếu tôi giúp các người điều khiển Lý Cảnh thì sao?” – cô lên tiếng.

Cô không cho phép ai làm hại gia đình mình. Quan trọng là phải còn sống.

” Giết chúng. ” - ông lạnh lùng nói, không buồn ngoảnh mặt lại. Trần Hùng nói moi xong thông tin nhất định phải giết cô gái này, không được để cô ta lung lạc.

Nhìn cánh cửa đóng sập lại, cô nhìn chị gái mình bị đám du côn kia vây quanh. Hy vọng duy nhất của cô và chị Hân mất cả rồi. Không hiểu tại sao cô lại cười thế này, một nụ cười bất lực.

” Không phải anh nói sẽ bảo vệ tôi sao? ”

37. Chương 31-2

Chap 31

Thùy Vân nhìn chị gái bị đám du côn vây quanh, tiếng la hét của chị ấy.. Lần này cô chết thật rồi. Dù sao cô cũng quá mệt rồi, cô nhắm mắt lại.

“RẦM!”

Trong mơ màng cô thấy Lý Thanh và đám ngốc kia, cô thấy Lý Cảnh không ngừng gọi tên cô nhưng cô quá mệt rồi.

...

Lý Cảnh vừa đập cửa vào đã thấy Thùy Vân nằm sóng soài trên mặt đất, người đầy vết thương. Anh vội chạy tới ôm chặt lấy cô xem xét tình hình thấy hơi thở yếu dần của cô thì không thể không đau lòng. Anh bế cô lên và hét lớn:

“Chuyện còn lại giao cho anh. Tôi đưa cô ấy đến bệnh viện ngay.”

Anh vội đưa cô lên xe và ra lệnh đàn em lái xe đi. Trên xe, anh ôm chặt lấy Thùy Vân và không ngừng gọi tên cô, không thể để người này ngủ được.

“Thùy Vân, anh tới cứu em rồi đây.”

“Em đừng ngủ nữa Thùy Vân.”

“Xin lỗi Thùy Vân, anh đã đến cứu em trễ.”

Lý Cảnh không ngừng lẩm bẩm gọi tên cô. Anh thề không tha cho kẻ đã làm cô ra nông nỗi này.

...

Lý Thanh và đàn em vừa vào đã thấy em trai mình ôm chầm lấy Thùy Vân không ngừng lẩm bẩm, sau đó anh nhìn vào góc thấy 5 tên giang hồ kinh ngạc nhìn Lý Cảnh, dưới chân chúng là Thùy Hân bị xé nát áo.

“Tụi bây ăn gan hùm hả?” – anh hét lên. Thật không ngờ anh mới rời khỏi Lai Hoa Bang không lâu mà tổ chức đã lộn xộn thế này.

Sau đó anh chạy tới ngay xem xét Thùy Hân, cô gái này không nói gì mà chỉ im lặng cúi đầu xuống, tay ôm chặt áo bị xé tới tả.

“Cô không sao chứ?” – anh cúi xuống xem xét.

Cô không nói gì cả. Chỉ cúi đầu im lặng.

“Chuyện còn lại giao cho anh. Tôi đưa cô ấy đến bệnh viện ngay.” – tiếng em trai anh vang lên. Anh thấy Lý Cảnh mặt mày tái xanh ôm ngay Thùy Hân chạy ngay ra ngoài không để ý gì xung quanh nữa.

“Tụi bây chán sống rồi.” – anh cởi áo khoác mặc lên người Thùy Hân và ra lệnh cho đàn em – “Xử lý tụi nó đi.”

“Cô không sao chứ?” – Lý Thanh hỏi lại giọng không giấu sự lo lắng nhìn Thùy Hân. Cô vẫn bất động. Nhìn lại thấy chỉ có áo bị xé chứ quần vẫn còn nguyên, có lẽ cô gái này quá sợ hãi chẳng.

“Đưa tôi giày của anh?” – Thùy Hân lên tiếng.

“Hả?” – anh có nghe lộn không?

“Đưa đây.” – cô ra lệnh, không hề ngẩng lên nhìn người đàn ông đang lo lắng nhìn mình.

Vừa đưa giày cho Thùy Hân, anh đã thấy cô cầm chặt nó xông vào đánh đám du côn mới bị hạ và la hét:

“Tụi bây dám đụng chị đây hả... Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga hả... Thằng khốn này ban nãy dám đánh em gái tao sao... Mày chán sống rồi!”

Thùy Hân đưa tay liên tục cầm giày Lý Thanh đập đám du côn dám phạm thượng đụng vào cô mặc kệ ánh mắt kinh ngạc và sợ hãi của đám người Lý Thanh.

“Cô... cô bình tĩnh lại đi.” – Lý Thanh nắm tay cô lại – “chúng ta cần lấy cung tụi nó nữa.”

“Bốp” – Thùy Hân lấy giày đập vào Lý Thanh. Cô hận lắm du côn kia một nhưng hận 2 anh em nhà này mười.

“Anh em các người ân oán gì sao mà liên lụy chị em tôi hả? Biết em gái tôi chịu thâm như thế nào không?” – cô hét lên – “Còn con trai tôi nữa. Giờ chả biết nó sao rồi.” – nước mắt cô không ngừng rơi.

“Con nhỏ này láo thật. Dám đánh đại ca.” – một tên đàn em của Lý Thanh xông tới – “Mày đừng nghĩ chị gái đại tỷ mà tụi tao tha đó.”

“Tụi bây im đi” – Lý Thanh hét lên.

Lý Thanh đứng tần ngần nhìn cô gái đang khóc trước mặt mình không biết xử lý thế nào. Mới ban nãy còn dữ dằn lắm cơ mà sao giờ lại khóc như thế. Anh không như em trai mình kinh nghiệm với con gái đây mình, thay bồ như thay áo. Mà quan hệ anh và cô gái này càng không phải kiểu quan hệ như giữa Lý Cảnh và Thùy Vân mà chỉ đơn thuần là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới. Haiz, thật chả biết làm gì.

“Tụi bây bắt bọn chúng lại xử lý nội bộ. Tao mới rời khỏi đây 1 chút mà cái bang này lộn xộn cả rồi, thu nhận cả đám hạ lưu như thế.” – anh hét lớn ra lệnh cho mấy tên đàn em của mình. Thật không hiểu nổi thằng nhãi đó đi du học nước ngoài mà quản lý có mấy anh em mà không xong là sao?

Lý Thanh không muốn nhìn thấy nước mắt phụ nữ nên cùng anh em áp giải đám du côn kia đi. Anh hét lên với cô gái còn đang đứng khóc đằng sau:

“Khóc gì mà khóc nữa. Con trai cô đang ăn uống phủ phê ở chỗ tôi đây nè. Cô biết nó quậy đám anh em tôi như thế nào không?”

Thùy Hân ngẩng người quay lên nhìn tên học việc ngu ngốc thường ngày lạnh lùng đi phía trước. Hắn đang chăm sóc con trai cô sao?

...

Thùy Vân mở mắt thì thấy bản thân đã ở bệnh viện, bên cạnh là Lý Cảnh đang ngồi nhìn mình với ánh mắt lo lắng.

“Em tỉnh rồi sao?”

Cô gật đầu – “Chị gái tôi đâu?”

“Cô ấy không sao cả. Em đừng lo.” – Lý Cảnh nhìn cô dịu dàng nói và đưa tay xoa đầu cô.

“Ừ” – Thùy Vân để yên cho người đàn ông này xoa đầu mình, cô nhớ hồi nhỏ khi cô bị sốt ba mẹ cô từng làm thế nên có chút hoài niệm cảm giác này – “Kể đứng sau là ai?”

“Hả?”

“Lão gia kể cho người bắt cóc chúng tôi là ai?” – cô lạnh lùng nói.

“Em không cần biết.”

“Kẻ nào dám đụng đến gia đình tôi, tôi không tha cho chúng đâu” – giọng cô đầy sát khí – “Còn anh nữa, đừng nghĩ là bản thân vô tội.”

“Mọi chuyện để tôi lo.”

“Anh lo được thì tôi đâu có ra nông nổi này.”

Lý Cảnh nhìn Thùy Vân mà đau lòng, cô ấy nói đúng.

“Không bao giờ xảy ra chuyện như thế này nữa đâu. Tôi sẽ không cho ai đụng đến em.”

“Kẻ đó là ai?” – Thùy Vân lạnh lùng nói. Cô không phải dạng người nhân từ. Kẻ nào dám đụng đến người nhà cô đồng nghĩa tuyên chiến với cô, chỉ chút nữa là chị Hân bị giết rồi.

“Tôi đã nói em không cần biết mà.” – anh gắt lên.

“Có một người đàn ông tầm bốn năm chục tuổi là kẻ cầm đầu đám người đó. Bắt được hết chưa? Chúng là kẻ đã hành hạ tôi và chị tôi.”

“Tôi sẽ trả thù giúp em.”

Thùy Vân quét ánh mắt lạnh tanh lên mặt Lý Cảnh – “Anh có quyền gì trả thù cho tôi. Tôi mới là người bị chúng đánh ra nông nỗi này, nếu tôi không làm thì anh càng không có tư cách làm. Các người định xử lý nội bộ như thế nào tôi không cần biết nhưng chuyện giữa tôi với hắn thì phải để tự tôi giải quyết.”

Lý Cảnh cứng họng trước lời lẽ và ánh mắt của Thùy Vân, cô gái này nổi giận thật rồi.

“Khi nào em bình phục thì tôi sẽ đưa em đi gặp chúng.”

“Hành hạ người khác thì không cần bình phục đâu.” – cô mỉm cười độc ác – “Tôi muốn cho đám người đó biết đã đụng đến ai.”

Anh nhìn nụ cười của Thùy Vân mà lạnh người. Lý Cảnh nhớ đến lần cô kề dao lên thủ hạ của anh cũng là ánh mắt này – đầy sát khí.

“Vết thương em không nhẹ đâu...” – anh nắm lấy tay cô – “Nghỉ ngơi trước đi, tôi sẽ để em tự tay trả thù”. Anh không muốn thấy một Thùy Vân như thế này.

“Lý Cảnh, anh biết là ban nãy tôi có một giấc mơ không?” – Thùy Vân bình tĩnh lại nhìn anh.

“Hửm?”

“Tôi nhớ lại hồi còn nhỏ, khi tôi bị sốt cao. Trong lúc tôi mơ màng thì họ đã thay nhau chăm sóc tôi như thế nào, họ đã xoa đầu tôi như anh làm ban nãy” – cô mỉm cười.

“Vậy sao?” – đây là lần đầu tiên Thùy Vân trải lòng với anh.

“Nhưng khi tôi tỉnh táo thì anh biết tôi nghe được gì không? Lời chì chiết và đổ lỗi nhau của họ” – cô vẫn giữ nụ cười trên môi – “nên ban nãy tôi sợ khi tỉnh lại sẽ nghe thấy những âm thanh đó. May mà không phải.”

“Em đừng nói nữa.”

“Nhưng tôi nhớ lại chị Hân, mấy tháng nay sống cùng chị ấy tôi vui lắm. Tôi bắt đầu có lại cảm giác gia đình” – Thùy Vân nói tiếp – “Thế nên bằng mọi giá tôi sẽ bảo vệ mọi thứ, tôi không cho phép ai làm hại người mình quan tâm cả. Kể cả có trở thành ác quỷ đi nữa.” – cô mỉm cười với anh.

Lý Cảnh đưa tay xoa đầu cô, đến bây giờ anh biết chắc chắn mình sẽ không bao giờ buông bỏ được cô gái này, anh mỉm cười.

“Nếu em là ác quỷ thì tôi là 1 kẻ còn tệ hơn cả ác quỷ.”

Anh không muốn bản thân mất cô gái này bằng bất cứ giá nào. Trước nay anh chưa từng đặt nặng thứ gì nhưng đến hôm nay anh biết có 1 thứ mình cần bảo vệ.

38. Chương 32

Chap 32

Thùy Vân nhìn đám du côn từng hành hạ mình bị đánh bầm dập thì nghiêng đầu mỉm cười:

“Nhớ tao không?”

Đám du côn im lặng không thèm nhìn cô. Cô quay sang Lý Thanh hỏi:

“Tìm được người đứng sau chưa?”

Lý Thanh lắc đầu – “Bọn chúng thà chết không nói.”

Cô mỉm cười – “Chết đâu có dễ thế.”

Thùy Vân ra hiệu gọi một tên đàn em của Lý Thanh tới và thì thầm vào tai hắn.

Lý Cảnh ngồi đằng sau nhìn cô gái mình yêu, anh không hiểu cô định làm gì. Ngay cả đám người của anh và Lý Thanh tra khảo chúng còn không nói huống chi một cô gái chân yếu tay mềm như cô.

“Em cẩn thận coi chừng động vết thương đó.” – anh lo lắng nhắc nhở Thùy Vân – “đừng làm quá sức.”

“Tra khảo đâu chỉ cần dùng bạo lực. Anh biết cách nào thú vị nhất khi hành hạ người khác không?” – cô nở nụ cười nham hiểm cùng đám người Lý Thanh, Lý Cảnh – “Là khiến chúng sống không bằng chết, tinh thần khủng hoảng tột độ.”

Thùy Vân lướt qua người đàn ông trung niên – kẻ dẫn đầu đám người này bắt cóc cô và chị cô – bóp miệng hắn gần giọng hỏi:

“Kẻ sai khiến mày là ai? ”

Người này im lặng, không thèm nhìn cô một cái. Ông lẩn lộn giang hồ bao nhiêu năm, không hình phạt nào chưa gặp phải, đứa con gái này định hăm dọa ông sao ?

”Có nghĩa khí lắm. ” - cô mỉm cười- ” Treo 1 chân hắn ngược lên ” - nụ cười nhanh chóng tắt lại thay bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Muốn chơi thì phải chơi thủ lĩnh. Không biết tên này chịu được bao lâu nhỉ ? Hai mươi phút ? Ba mươi phút ? Một tiếng hay hai tiếng ?

Lý Thanh nhìn ánh mắt em trai mình nhìn Thùy Vân rồi lại nhìn cô. Loại con gái tàn nhẫn này mà nó thích thật sao ?

Thùy Vân ngồi bên cạnh Lý Cảnh nhìn Lê Khải dự tính mức chịu đựng của kẻ này đến đâu. Đây chỉ mới là màn một thôi. Giờ chỉ chờ đợi tên kia đem thứ cô muốn tới. Cô liếc mắt nhìn đám thủ hạ bị trói của Lê Khải, nên để cho bọn chúng thấy toàn bộ quá trình mới thú vị nhỉ ?

” Anh thật có thời gian xem chuyện này ? ” - cô quay sang nói với Lý Cảnh.

” Em nhân từ hơn tôi nghĩ đó. ” - anh mỉm cười với cô.

” Thế à. ”

Ba tiếng trôi qua, đầu Lê Khải đau âm ỉ và bắt đầu hoa mắt, chân không bị treo ông mỗi nhừ. Con khốn đó không đánh đập nhưng hành động này còn độc ác gấp mấy lần. Trần Hùng nói đúng, không thể để 1 kẻ này sống bên cạnh thiếu gia được.

Thùy Vân nhìn chăm chăm người đàn ông bị treo ngược mỉm cười trêu chọc. Máu dồn lên não quá lâu sẽ làm sinh tâm hoảng loạn, không điều hòa được cảm xúc, dễ bị tác động hơn. Cô nhìn ra cửa thì thấy tên du côn kia tìm được thứ mình cần rồi thì đứng lên phủi quần.

” Tới màn hai. ”

Cô bước đến cái xô mà tên kia đem đến cho mình. Nhìn xuống và cười hả hê.

” Giỏi lắm.”

Lý Cảnh thấy Thùy Vân cúi người xuống xô nước bóc lên 1 con rết. Anh kinh hãi chạy tới đỡ tay cô ra.

” Em làm cái gì vậy ? Đừng có đụng mấy thứ này. ”

Cô cúi người xuống bóc con rết bị anh làm rớt xuống, nhìn anh không hài lòng.

” Không phải anh đã nói cho tôi tự xử trí sao ? ”

Lý Cảnh nhìn xuống cái xô cô kêu người chuẩn bị thì thấy đầy rết trong đó thì không khỏi muốn nôn mửa. Cô gái này muốn làm cái quái gì thế hả ?

Thùy Vân leo lên ghế để từng con rết lên bàn chân bị treo của Lê Khải để nó lòn vào quần áo và từ từ bò xuống mặt của hắn.

” Này ông biết trên người chúng ta có bao nhiêu lỗ để chúng chui vào cơ thể không hả ? Chui vào trong thì chúng sẽ bò ăn nội tạng của ông từ bên trong... ” - giờ người này đang bị tác động của máu dồn lên não quá nhiều sẽ không còn quá tỉnh táo phân tích lời cô nói nhiều đâu – ” chút nữa chút bò và xuống mặt chui vào tai ông, mũi ông và từ từ ăn mắt ông và chui từ hốc mắt ra làm rơi lông lóc mắt ông... ” - cô muốn miêu tả càng chi tiết và rùng rợn càng tốt.

” Con khốn này, đừng có hù tao. ” - Lê Khải gắt lên, đầu ông đau quá, chân lại nhức không thể tả. Con nhóc này thủ đoạn thật kinh dị.

Thùy Vân mỉm cười – ” Chi bằng giờ ông nói chúng tôi biết ai là người liên hệ ông đi. Ông nghĩ xem, giờ ông và đám huynh đệ này đang bị 1 đứa dê tiện như tôi tra khảo thì hẳn ở đâu chứ ? ”

Cô liếc nhìn đám du côn bị trói. Cả đám nhìn cô kinh hãi. Cô sẽ đối phó chúng bằng thủ đoạn này sau khi hành hạ Lê Khải sao ? Khóe miệng Thùy Vân cong lên. Kể cô muốn hành hạ nhất chính là đám du côn này, tinh thần yếu hơn Lê Khải, thấy người khác bị hành hạ chờ tới lượt mình thì khó chịu lắm. Kể nào đám động đến chị gái cô đều đáng chết.

Lý Thanh và đám thuộc hạ nhìn Thùy Vân không nói một lời nào.

Thùy Vân quay lưng đi - “Cứ từ từ đi. Tôi muốn xem bao nhiêu con chui vào ăn hết cơ thể ông” – cô đột ngột quay lại – “Không biết một cô bé 14 tuổi thì sao ta?” – cô giơ lên một tấm hình Lê Khải chụp cùng cháu gái mình – “Chả biết chịu được mấy con nữa nhỉ?” – cô nở nụ cười độc ác.

“Mày thật dê tiện, sao lại dùng thủ đoạn vô sỉ như thế?”- Lê Khải hét lên, ông đang mất bình tĩnh tột độ giữa nỗi đau thể xác và sự sợ hãi tinh thần – “Lý Thanh, mày dám nói là mày quân tử hả? Lý Cảnh sao mày lại dung túng người đàn bà mình như thế, có đáng làm thủ lĩnh không?”

“Thì có ai nói là tôi không dê tiện đâu?” – Thùy Vân bình thản nói – “À mà đây là trả thù cá nhân của tôi và ông không dính gì đến bọn họ cả. Ông có nhớ lúc ông nói đám đàn em mình cứ làm gì chị tôi thì làm không hả? Đó không dê tiện sao?”

Lê Khải cứng họng. Ông nhìn bức hình cháu gái mình rồi lại nhìn con rết đang bò lên mặt mình.

“Cháu gái ông mới 14 tuổi, còn quãng đường dài phía trước. Tuổi thọ trung bình của người Việt Nam là 65 tuổi nghĩa là con bé còn 51 năm nữa. Chưa học hành xong, chưa lấy chồng sinh con, chưa hưởng hết cuộc sống mà bị hại 1 cách tàn nhẫn như thế đáng không?” – Thùy Vân nói, đây là lúc dễ tác động nhất – “Kể kia có quyền lực như thế mà đến giờ vẫn không cứu thủ hạ của mình thì có đáng để ông hy sinh cháu gái mình không hả? Đừng nói tình nghĩa giang hồ với tôi. Quan hệ người và người là lợi dụng nhau, kể này thấy ông được việc mới dùng ông. Khi không còn tác dụng thì bỏ ngay vậy ông nghĩ 51 năm cuộc đời, cuộc sống hạnh phúc của cô bé này hy sinh đáng không? Chết còn bị đám rết này phanh thây nữa.”

Khóe miệng Lê Khải run run.

“Con bé này đẹp nhỉ? Chắc đang khóc bù lu bù loa chờ ông đấy. Ban nãy bị bắt khóc dữ quá. Không biết khi bị ăn có còn đáng yêu như thế này không?” – cô mỉm cười độc ác với ông – “Đôi mắt xinh đẹp này mà bị găm nhăm từ bên trong chắc kinh lắm.”

“Kể ... điều khiển...” – môi Lê Khải mấp máy – “là... Trần Hùng.”

Thùy Vân mỉm cười mãn nguyện – “Thả ông ta xuống.” – sau đó cô lướt mắt lên đám du côn đang sợ hãi nhìn cô – “Tới ai tiếp theo đây nhỉ? Thằng nào cũng đụng đến chị tao mà phải không?”

“Con bé đâu?” – Lê Khải hét lên.

“Nãy giờ tôi nói đùa với ông đó.” -cô cúi mặt sát tai ông – “cả chuyện mấy con rết cũng là đùa nốt.”

“Mày...” – Lê Khải lấy tay nắm lấy cổ tay của Thùy Vân – “con khốn này...”

Lý Cảnh vội chạy tới đẩy ông ra và kéo Thùy Vân đi.

“Về.” – anh thật không chịu nổi 1 Thùy Vân kinh khủng như thế hoàn toàn đối lập cô gái nhỏ nhắn anh từng ở cùng.

“Anh buông tôi ra.” – cô hét lên – “Còn mấy tên kia tôi chưa chơi xong mà” – cô còn hơn 2000 cách tra khảo sưu tầm được từ Đông sang Tây chưa kịp thử nghiệm mà tên Lý Cảnh này kéo đi là sao chứ?

“Về bệnh viện, tôi không cho em làm nữa” – anh không quan tâm kéo tay Thùy Vân mặc cho cô la hét. Cô gái này điên rồi.

Lý Thanh và đám thuộc hạ nhìn Lý Cảnh và Thùy Vân ngỡ ngàng.

“Cô chị dữ dần còn cô em độc ác.” – Lý Thanh nghĩ thầm – “Cuối cùng cái gia đình đó là thể loại gì thế này”

...

Lý Cảnh đặt Thùy Vân lên giường bệnh, ngồi xuống đối diện cô đưa ánh mắt ôn nhu nhìn cô.

“Em sau này không được làm mấy thứ như thế nữa.”

Thùy Vân nhìn anh ánh mắt không hài lòng.

“Không phải anh nói cho tôi tùy ý trả thù sao? Đây là chuyện của nhà tôi, phải để tôi tự giải quyết.”

Trả thù? Cô gái này không biết một khi đi vào thế giới này không có lối ra hay sao? Anh muốn thoát ra còn cô chỉ vì chút tức giận mà lại đi vào. Lý Cảnh không thể tưởng tượng được một ngày mất Thùy Vân 1 lần nữa. Cô ấy không biết bản thân đang đụng đến kẻ không thể đụng vào sao? Giờ lại muốn điều tra tiếp nữa. Giờ chưa phải lúc.

“Đừng làm như thế nữa.” – anh lặp lại – “Làm vợ anh đi.”

Thùy Vân mở to mắt nhìn người đàn ông đối diện – “Anh hai, sao anh rút ngắn giai đoạn phát sợ vậy hả? Chúng ta còn chưa quen nhau mà với anh đừng quên tôi bó như xác ướp thế này là do ai hả?”

“Chính vì mối quan hệ giữa 2 chúng ta không rõ ràng. Nếu em làm vợ tôi thì không ai dám đụng đến em đâu.” – Lý Cảnh nắm lấy tay cô nói – “Chỉ cần em là người của tôi thì bằng mọi giá tôi sẽ bảo vệ em. Ông tôi. Cha tôi. Đám người của Lai Hoa bang sẽ không dám làm gì em nữa. Em muốn làm gì cũng được. Vẽ vời, du ngoạn đi khắp nơi tôi đều không cản. Tôi sẽ cho em 1 gia đình thực sự.”

Lý Cảnh thật không thể cứ ở bên Thùy Vân bảo vệ cô mãi được, hôm nay thấy Thùy Vân anh mới biết cô là dạng người khó kiểm soát bản thân như thế nào. Cứ như thế một ngày nào đó anh sẽ không thể bảo vệ cô được nữa. Anh không muốn mất cô.

“Anh điên rồi.” – Thùy Vân nhăn mày lại lấy tay đẩy Lý Cảnh ra – “Cuộc sống như anh mà là sống sao? Làm ơn đi.”

Anh thà để cô căm hận mình suốt đời chứ không thể để mất cô được.

Lý Cảnh lạnh lùng nói – “Tôi cho người chuyển đồ em đến căn hộ của tôi. Vài ngày nữa sau khi em khỏi hoàn toàn thì chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

“Đồ điên. Tôi không đồng ý.”

“Tôi đang thông báo cho em chứ không phải là hỏi ý em. Thùy Vân em nên nhớ bản thân còn có chị gái và cháu trai mình nữa, đừng làm tôi nổi giận.”

Thùy Vân thoát được lần một không có nghĩa thoát được lần hai. Nếu bảo toàn mạng sống được cho Thùy Vân thì anh chấp nhận hy sinh mối quan hệ giữa 2 người, chấp nhận để cô hận anh.

39. Chương 33-1

Chap 33.1

“Tôi đang thông báo cho em chứ không phải là hỏi ý em. Thùy Vân em nên nhớ bản thân còn có chị gái và cháu trai mình nữa, đừng làm tôi nổi giận.”

Thùy Vân mở to mắt nhìn Lý Cảnh. Đây là đang uy hiếp hay sao? Đúng là chó dù có được nuôi dưỡng như thế nào bản chất súc sinh vẫn không bỏ được.

“Này cậu kia.” – tiếng Thùy Hân vang lên – “nếu em gái tôi không muốn thì không ai được ép buộc nó”. Cô tiến đến chỗ em gái đẩy kẻ đã uy hiếp em gái mình ra và đưa tay lên mặt Thùy Vân nhìn cô – “Chị là chủ gia đình. Bảo vệ gia đình là chuyện của chị chứ không phải của em. Đừng có làm chuyện dư thừa.”

Thùy Vân nhìn chị gái, ánh mắt không giấu được cảm động – “Chị...”

Thùy Hân quay mặt ra nhìn thẳng Lý Cảnh- “Cậu đi ngay giùm tôi.”

“Tôi nói là làm. Em đừng có giả trò với tôi.” – anh lạnh lùng bước đi.

Nhìn thấy tên thiếu gia mang bao nhiêu phiền phức cho 2 chị em cô đi, Thùy Hân thở phào nhẹ nhõm.

“Em cứ nghỉ ngơi đi. Mọi chuyện chị sẽ tìm cách giải quyết.”

“Chị hai...”

“Chuyện của em là làm thứ em muốn, phải nổi tiếng để mà chị còn khoe mọi người là có người em gái giỏi như thế nào. Còn lại đừng bận tâm.” – Thùy Hân ra vẻ gia trưởng nói với em gái – “không ai được đụng đến người nhà mình.”

“Chị hai, chị nghe em nói nè...” – Thùy Vân nắm chặt tay chị gái nói – “chuyện này em biết cách giải quyết. Không ai được quyền uy hiếp Thùy Vân này, kẻ mà dám lấy người thân em ra đe dọa càng đáng chết hơn.”

“Em biết mình đâm phải ổ kiến lửa không?” – Thùy Hân nhìn em mình lo lắng. Thật sự cô nói cứng chứ chưa nghĩ được cách giải quyết.

“Chị nghĩ em là ai cơ chứ? Em là 1 đứa con gái dễ dàng cho người khác bắt nạt sao? Lý Cảnh hẳn đừng có đùa chứ ? ” - Thùy Vân mỉm cười dịu dàng – ” Hẳn làm chị bị liên lụy là 1 tội. Dám lấy chị và bé Hiên vào cuộc lật đổ thứ 2. Chỉ hai tội này là đủ để em xử lý hắn rồi. ”

” Em có cách giải quyết thật sao? ” - Thùy Hân kinh ngạc nhìn em gái mình.

” Hiện giờ thì chưa ” - Thùy Vân lắc đầu – ” nhưng em muốn nhờ chị 1 chuyện. ”

...

Lý Thanh cầm tờ giấy Thùy Vân nhờ Thùy Hân chuyển cho anh. Sao chuyện thằng nhãi này tối ngày cứ nhờ anh giải quyết là sao? Làm anh trai người ta đúng là không dễ tí nào.

Đưa 2 mẹ con Thùy Hân rời khỏi giám sát của Lý Cảnh sao ? Chuyện này không khó nhưng không hiểu sao anh lại không muốn làm chút nào.

” Cô thực sự muốn đi ? ” - Lý Thanh hỏi Thùy Hân.

” Tôi không muốn làm vướng bận em gái. ” - Thùy Hân thản nhiên nói.

” Tôi hiểu rồi ” . Nếu là anh thì anh cũng làm như cô gái này. Đúng là không có lý do gì để giữ cô lại.

...

” Nếu anh muốn 1 cô vợ ngoan ngoãn thì tôi sẽ cho anh 1 cô vợ ngoan ngoãn ” - Thùy Vân nhìn tờ giấy kế hoạch chị chút hình ảnh cô vừa phác thảo mỉm cười nham hiểm. Cuộc đời không ai có quyền giữ được cô. Cha mẹ còn không được hưởng gì 1 kẻ như Lý Cảnh. Cô rút lại suy nghĩ so sánh kẻ này với Thành Đạt hôm bị nạn ở núi, kẻ này tuyệt đối không bao giờ bằng cậu ấy.

Cách trả thù tốt nhất không phải là nổi đau thể xác mà chính là hành hạ tinh thần. Thứ gây đau đớn nhất ở hành hạ tinh thần chính là tình cảm. Thật trùng hợp là ngay lúc này, kẻ sách này lại hợp với 2 người 1 cách kỳ lạ. Đúng là số trời mà.

” Cốc ... cốc... cốc... ” - tiếng gõ cửa vang lên.

” Vào đi. ”

Hoàng Minh trong bộ đồ blouse trắng xuất hiện. Thùy Vân nhìn anh kinh ngạc.

“Cậu là bác sĩ thiệt hả?”

Hoàng Minh nghe câu nói của cô gái này thì không khỏi tự ái. Nếu không phải bạn thân nhờ anh chăm sóc đặc biệt cho cô ta thì anh chẳng đến đây.

“Excuse me, anh đây hành thật giá thật đằng hoàng. Tốt nghiệp Oxford đấy nhé.”

“À mà cậu đến đây làm gì thế?”

“Cô nương ơi, cô ngủ bữa giờ ở đây mà không biết bệnh viện này thuộc tập đoàn Manhome sao? Tôi là bác sĩ ở đây, nếu không nể mặt Lý Cảnh thì chẳng bao giờ cậu có cơ hội được tôi kiểm tra đâu.”

À, bữa giờ Thùy Vân lo nghĩ cách trả thù đám người hại chị em cô nên không để ý chuyện này. Đúng là bệnh viện hạng nhất phòng ốc rộng rãi, dịch vụ chất lượng, y tá cười tươi như hoa. Sướng vãi.

“À, tên khốn đó.” – cô buột miệng.

Nhìn thấy gương mặt khó chịu của cô, Hoàng Minh có chút tò mò.

“Có chuyện gì nữa rồi?”

“Cậu hỏi tên bạn thân khốn kiếp của cậu đó. Miệng cứ nói là dân văn minh quân tử mà hành động thì không khác nào mấy tên người rừng bức hôn người khác.”

Cái gì? Thằng bạn anh ép hôn Thùy Vân, diễn biến gì nhanh kinh thế. Sao sắc mùi phim truyền hình thế này? Mà hành xử như thế không giống Lý Cảnh cho lắm. Thằng này không phải dạng người thích ép buộc người khác đặc biệt là trong tình yêu. Nếu làm thế ắt có lý do.

“Cậu có sức chửi người khác như thế thì không sao rồi. Tôi cũng chẳng cần kiểm tra làm gì” – dù sao anh tin tưởng nhân viên bệnh viện của mình làm việc tốt – “Mà cậu thật sự không hiểu chút nào về thằng bạn của tôi.”

Thùy Vân cảm thấy có chút nực cười – “Thế quái nào tôi cần hiểu hần chứ? Nếu là bạn bè thì hợp tính, thoải mái bên nhau là được nhưng giờ chắc cái mối quan hệ bạn bè đó cũng đi tong rồi.”

Hoàng Minh cười nhạt, anh tự thấy đáng thương cho người bạn của mình. Làm tất cả để kéo cô gái này khỏi ám ảnh quá khứ, để cô ta có thể mở lòng hơn thế mà trong lòng cô ta cậu ấy chỉ có 2 từ “tên khốn”.

“Cậu có bao giờ nghĩ sẽ dành chút thời gian tìm hiểu nó không? Thôi, chuyện của 2 người chẳng liên quan gì đến tôi. Bye.” – anh thở dài.

Thùy Vân kinh ngạc nhìn thái độ nghiêm túc hiếm có của Hoàng Minh.

...

Sau khi đình chỉ mọi hoạt động của Trần Hùng, Lý Cảnh phải tìm cách đối phó với ông của anh. Làm đến thế này thì chỉ còn cách phóng lao thì theo lao thôi. Từ khi nào anh làm việc thiếu kế hoạch như thế này.

“Dù sao chuyện này cũng sớm hay muộn thôi” – anh ngồi tựa vào ghế thở dài.

Ở nhà thì đối phó người nhà. Ở công ty lại đối phó người của ông anh. Ở xã đoàn lại đối phó những kẻ đối lập theo Lý Thanh và đám người của cha anh. Sắp tới lại phải đối phó với Thùy Vân. Nếu không phải bắt đắc dĩ anh không dùng đến biện pháp dễ tiện ép hôn cô, ngay cả sợi dây liên hệ “bạn tốt” cũng không còn. Thật sự anh quá mệt rồi.

“Cuộc sống như anh mà là sống sao?”

Anh nhớ lại lời nói của Thùy Vân hôm qua, cười mỉa mai.

“Em nói đúng, đây đâu phải cuộc sống con người.”

40. Chương 33-2

Chap 33.2

Lý Cảnh bước vào phòng thì đã thấy Thùy Vân đang ngủ, anh nhìn lại đồng hồ.

“Mới 8h tối mà em đã đi ngủ được sao?”

Anh thật không biết khi đối diện lại với cô thì nên làm gì. Cô gái này hành động luôn khó đoán. Nếu Thùy Vân la hét, chửi bới, khóc lóc thì lại hay dù hơi ồn ào nhức đầu một chút nhưng anh chắc chắn cô không bao giờ làm mấy chuyện dư thừa đó mà luôn tìm cách nhẫn nhịn tìm cách đối phó. Cô ấy là dạng người có thể hoàn thành xuất sắc vai trò 1 người bạn hay 1 quân sư nhưng tuyệt đối không phải là dạng người con gái nên yêu. Khốn nỗi, anh lại yêu một cô gái như cô.

“Này, nhìn đủ chưa?” – Thùy Vân đưa đôi mắt tinh nghịch nhìn Lý Cảnh – “Anh đường đường là đàn ông sao lại thích làm ba cái chuyện ủy mị như thế hả? Thật nổi da gà”.

“Em thức từ khi nào?”

“Từ khi anh mới bước vào. Giờ này ai mà ngủ được hả?”

Anh mỉm cười.

“Đừng có cười ngu ngốc nữa. Vào chuyện chính đi.” – Thùy Vân nhồm người dậy, ngồi dựa vào thành giường - “Tôi thì không phải dạng con gái dư năng lượng la hét, khóc lóc hay oán trách số phận càng không phải mấy đứa khùng mà tự hành bản thân, tôi là S không phải dân M. Xét về cái quái gì tôi cũng thua anh. Nếu không thể chống thì thuận vậy.”

Đúng như anh dự đoán mà. Thùy Vân này giỏi nhất là chữ “nhẫn” – nhẫn nhịn và tàn nhẫn.

“Thằng cha nào đó đã nói “Nếu bạn không thể thay đổi hoàn cảnh thì thay đổi bản thân thích ứng với nó”. Nhìn mặt tích cực, nhà anh giàu, có thể lực mà anh thuộc hàng con nhà người ta, trình nấu ăn không bằng được đầu bếp năm sao nhưng miễn cưỡng so với đầu bếp 3 sao cũng ok. Mà tôi cũng không thuộc dạng xuất sắc gì. Thôi thì thuận theo tự nhiên, tôi sẽ tập yêu anh vậy.” – Thùy Vân thao thao bất tuyệt. Quan trọng là khiến người này tin cô. Cô mà đóng vai nữ chính hiền lành ngây thơ thì giả tạo quá, dạng này cần khí chất một chút. Thôi thì bôn cữ soạn lại tsundere kìa, ở bên A Lợi khá lâu cô học được không ít phong thái này.

“Em đùa anh à, yêu mà cũng cần tập sao?” – anh cười nhạt trong lòng.

Thùy Vân liếc thấy người đàn ông này cứ im lặng nhìn mình thì thấy hơi khó chịu, kiểu này moi được thông tin hần nhĩ gì chứ – “Sao im re thế? Hay là hối hận rồi.”

“À, không. Tôi đang nghe em nói.” – Lý Cảnh dịu dàng nói.

“Địch, nói kiểu đó thì biết anh nghĩ cái quái gì để tôi phối hợp diễn xuất chứ? Bình tĩnh lại, không moi được thông tin từ miệng hần nhĩ thì nhìn ngôn ngữ cơ thể vậy. Tác động bằng lời nói là khả năng của mình mà.” – Thùy Vân nghĩ thầm.

Cô nói tiếp – “Hôm trước anh có hỏi tôi nếu cuộc sống của chúng ta kéo dài thì tôi có yêu anh không. Lúc đó tôi trả lời là có. Giờ nếu tiếp tục như thế nữa, có thể tôi sẽ mềm lòng được mà yêu anh đó” – Thùy Vân mỉm cười với anh – “Nói thật với anh là chỉ số EQ tôi thấp lắm, mấy sợi dây thần kinh tình cảm nó hơi bị liệt 1 chút nên anh cho tôi thời gian thích nghi được không?” – cho người này thấy được sự chân thành một chút mới dễ cắn câu.

Lý Cảnh gật đầu. Anh biết không thể tin được lời nói của cô gái này nhưng nghe mấy lời này khó mà không dao động.

“Hãy, sao anh cứ im làm tôi như con tự kỷ thế hả?”

“Em cứ nói tiếp đi.”

“Anh có đủ tự tin làm tôi yêu anh không?” – Thùy Vân mỉm cười. Câu này là câu đắt giá nhất trong 1 đồng trần lan đại hải mà cô nói này giờ. Vừa tác động tình cảm vừa mang tính thách thức. Cô không tin mình không đánh bại được người này.

Lý Cảnh nhìn nụ cười đắc thắng của Thùy Vân thì hiểu dụng ý của cô. Cô gái này không thay đổi gì cả, luôn quan trọng thắng thua như thế mà đúng là nói câu nào thì đều tính toán cả. Một người lẩn lộn cuộc sống như anh bao năm làm sao bị mấy lời nói này qua mặt được. Chả lẽ cô không hiểu trong trận chiến tình cảm này, anh là người thua từ ban đầu. Cô nói đúng, nếu không thể chống thì thuận vậy.

“Ừ. Em ăn gì chưa?”

Thùy Vân cô quan sát người đàn ông này, cô xài chiêu cuối rồi sao chả có phản ứng gì hết. Ánh mắt lạnh tanh thế này, thoát nhìn dịu dàng nhưng lại có phần vô cảm trong đó. Quái đản thật mà sao cô nhìn thấy bộ dạng này lại có chút đau lòng nhỉ. Không được để cảm xúc chen vào, cô là dạng người không có gì giỏi chỉ có giỏi cái nhẫn tâm và tuyệt tình mà.

“Anh nghĩ đi, cái bệnh viện này làm sao mà quên 1 bệnh nhân để bị đói. Đặc biệt anh bỏ cả đồng tiền để đóng viện phí ở đây rồi.”

“Đúng là câu hỏi tôi dư thừa nhỉ ? ” - anh mỉm cười dịu dàng.

“Nhưng tôi thuộc dạng không thích ăn đồ ăn bệnh viện. Anh đưa tôi ra ngoài ăn được không? Nếu được xuất viện luôn đi, cuộc sống cứ ăn ngủ này chán thấy bà” – Thùy Vân không tin bản thân không làm được cho người này có chút phản ứng. Cô ghét tên này lúc hấn tỏ ra ép buộc người khác nhưng còn ghét hơn bộ dạng này, đánh có thắng cũng chả vẻ vang gì.

“Thôi được, em muốn ăn gì? Chúng ta đi.”

“Chết mẹ nó, mình không thuộc dạng con gái thích ăn vặt. Vừa tốn tiền, vừa mất thời gian, ăn bậy bạ đồ mất vệ sinh lại dễ mang bệnh vào người. Sở thích duy nhất là ngủ. Khốn thật, cuộc sống mình gì nhàm chán thế này” – Thùy Vân nghĩ thầm. Cô cố nhớ lại mấy bộ truyện ecchi harem mình từng xem, nhớ lại khung cảnh hẹn hò của các nam chính và đàn nữ chính. Khốn nạn đó là ở Nhật mà cô đang ở Việt Nam.

“Món Nhật đi.” – cô buộc miệng nói.

“Không được. Món Nhật đa phần là đồ biển.” – Lý Cảnh nhíu mày lại.

Đùa tôi à, anh hai. Nãy giờ tung toàn độc chiêu mà không phản ứng cứ đơ đơ. Giờ nói đến đồ ăn lại phản ứng là sao? Anh đang làm nhục kiến thức tâm lý của tôi đó. Chả lẽ câu nói ” Đường đi đến trái tim đàn ông là dạ dày ” là thật sao ? Bình tĩnh nhớ lại mấy bộ phim truyền hình mấy đứa vai chính hay đi đâu. Để xem, phim HK và phương Tây.

” Bít tết đi. Lâu quá tôi chưa ăn. ”

” Không được. Em chưa lành hấn. ”

Địch, chuyển sang kênh Hàn Quốc vậy. Kim chi thì cô không thích.

” Bánh ngọt đi ! ”. Đúng, cảnh romance thích hợp cho kế hoạch của cô. Nhất cử lưỡng tiện.

” Tôi nhớ em ghét đồ ngọt mà. ”

Hấn làm mình hơi rối. Chuyển sang CCTV, món Trung. Ngặt nỗi dạo này mình ít cập nhật phim truyền hình mới nên chỉ nhớ có 2 món tàu hủ thối và màn thầu. Còn mấy món kiểu “Kim ngọc mãn đường” tìm bằng niềm tin à. Thôi qua Đông Nam Á vậy cho gần.

“Lẩu Thái đi.”

“Không được, ăn món thanh đạm chút đi.”

Chuyển sang món Việt vậy. Khốn thật, có phải trắc nghiệm Master Chef đâu mà tên này cái đầu gì mà chỉ nhớ đến đồ ăn hử. Từ ngôn tình thành chương trình truyền hình thực tế từ khi nào thế. Tên này có 1 khả năng đặc biệt là chuyển thể loại nhanh như tốc độ âm thanh.

“Bánh xèo, bánh ướt, gỏi cuốn,...Món Việt” – Thùy Vân gật lên. Cô thuộc dạng có gì ăn đó, không kén cá chọn canh nên kiến thức ăn uống gần như bằng không. Cho cô ăn thì còn biết nhận xét chứ bắt gợi ý món ăn thì đúng là 1 cực hình.

Lý Cảnh nhìn gương mặt bối rối của Thùy Vân thì bật cười. Cô gái này không biết là khi bản thân không tỏ ra nguy hiểm thì đáng yêu hơn sao? Con gái không phải chỉ cần đáng yêu có thể nhưng nếu cô là 1 cô gái như thế liệu anh có động lòng.

“Anh cười cái gì?” Chẳng lẽ IQ của cô, bản kế hoạch hoàn hảo của cô không bằng mấy món ăn này sao? Tung toàn chiêu hiểm mà tên này cứ Lý đơ đơ thể mà nhắc ba cái này lại có phản ứng. Thùy Vân cô bắt đầu thấy mất niềm tin kiến thức của bản thân.

“Không, món Việt thì món Việt. Em cứ thay đồ đi, tôi xuống dưới lấy xe trước.”

Thùy Vân nhìn thái độ xa cách của Lý Cảnh có chút khó chịu. Người này bên ngoài cầu hôn cô mà bên trong lại xa cách. Không giống như cách cha cô xa cách mẹ cô mà kiểu này có gì đó khó nói nên lời được. Dịu dàng có, quan tâm có nhưng lại có gì đó khiến người khác đau lòng.

“Kiểu này độ khó trò chơi tăng lên rồi. Nghiên cứu lại mới được.”

41. Chương 34

Chap 34

“Vâng, con hiểu rồi... Con sẽ dọn đồ họ... Tạm biệt.”

Lý Cảnh để điện thoại xuống, lòng cảm thấy thật khó chịu. Tại sao cùng là con mà ông ta lại luôn dành nhiều tình cảm cho tên con hoang kia hơn? Từ nhỏ anh không ngừng cố gắng để đạt được kỳ vọng của mọi người, cố gắng để được thừa nhận nói cho cùng không phải chỉ để người này khen hay sao? Ông ta chưa bao giờ khen anh 1 tiếng. Còn Lý Thanh, hẳn có gì hơn anh? Không thông minh xuất sắc như anh. Không có được gia thế như anh chỉ là con một người đàn bà tầm thường. Thế mà hẳn được ông ta yêu thương như thế kể cả có phạm 1 lỗi tày trời như lần trước, lần này chỉ làm được chút chuyện thế mà ông ta cất nhắc như thế. Lại kêu anh chú ý cho hẳn theo anh học hỏi nữa, không phải từ từ muốn đá anh hay sao? Hay là anh mới là con hoang nhỉ?

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Nhìn thấy tên hacker hôm trước tìm được GPS của Thùy Hân sớm nhất nghênh ngang bước vào, Lý Cảnh có chút nực cười. Sao kẻ này lại phô trương như thế? Mà tại sao một kẻ có tài như thế lại đi vào giang hồ?

“Đại ca, gọi em có chuyện gì?” – Hoàng Trí hét lớn. Anh học phong cách giang hồ này từ lâu, giờ phải trở hết ngón nghề diễn xuất cho tên Lý Cảnh này thấy mới được. Phải làm mọi cách cho tên này ấn tượng với anh.

“Tên là gì?”

“Dạ Hoàng Trí. Mọi người gọi em là Trí 3 ngón.”

“Lần trước làm được việc đấy.” – Lý Cảnh không ngờ chỉ sau 30 phút, tên này tìm được GPS và xác định được chính xác vị trí nhà kho giam 2 chị em Thùy Vân dù không được giao tìm, nếu anh chỉ xác định được chiếc xe mà không biết nơi giam mà đến trễ thì Thùy Vân bị giết rồi.

“Làm sao mà không được việc được hả cha nội, nguyên phòng cảnh sát đứng sau anh mà.” – Hoàng Trí nghĩ thầm. Toàn bộ hệ thống máy tính và nhân lực phòng của anh đều tập trung làm với lại cứu người là nhiệm vụ của cảnh sát nên ai nấy đều khẩn trương hết năng suất không để có án mạng xảy ra. Mà lần này anh làm quá nếu vụ này không có được tin tức gì thì xác định số phận anh trong ngành này.

“Dạ, giúp được anh là vinh dự của em.”

“Tại sao một người có khả năng như cậu lại không làm ăn đàng hoàng?”

“Tại hồi đó em có tật ăn trộm bị liệt danh sách đen với không ăn học đàng hoàng nên chả biết làm ở đâu. Giờ mới theo anh Hòa đi làm ăn.” – Hoàng Trí đáp rành rọt. Hồ sơ bên cạnh sát làm cả rồi nên tên này cứ thoải mái điều tra.

“Giúp tôi một việc.” – Lý Cảnh ra lệnh, anh điều tra thấy hồ sơ người này khá sạch, không phải người của ông anh cũng không phải người cha anh hay Lý Thanh. Bên cạnh đó làm được việc dù hành động hơi kỳ quái 1 chút – “Gọi thêm vài người giám sát cô gái này” – anh đưa hồ sơ Thùy Vân cho Hoàng Trí – “đây là 1 cô gái giảo hoạt nên cẩn thận.”

Hoàng Trí nhận hồ sơ Thùy Vân nhìn hình cô gái này, khá bình thường nhưng nếu tên này kêu giám sát chắc có vị trí quan trọng gì đó. Biết đâu là nhân vật quan trọng của tổ chức.

“Còn nữa, cài phần mềm giám sát vào điện thoại này.” – Lý Cảnh ném chiếc điện thoại mới mua cho Hoàng Trí. Anh không tin Thùy Vân ngoan ngoãn nghe lời mình mà tính cách của cô chắc chắn sẽ tìm cách bỏ trốn. Một cô gái không biết kiểm soát hành động bản thân mà hành xử nguy hiểm như thế có ngày rước họa vào thân lại thêm cô đang là cái gai của ông ngoại anh nên phải cẩn thận một chút.

“Tuân lệnh!” – Hoàng Trí hét lên.

...

“Sao? Điện thoại mới cho tôi” – Thùy Vân cầm hộp chiếc điện thoại đời mới Lý Cảnh đưa.

“Nếu lần trước không nhờ điện thoại chị gái em có hệ thống định vị toàn cầu thì cả 2 người chết rồi. Điện thoại của em quá lỗi thời, nên thay cái mới để tiện sau này có gì hơn.”

“Anh muốn tôi có chuyện nữa sao?” – cô nhăn mày lại.

“Tôi không có ý đó nhưng cẩn thận vẫn hơn.” – anh dịu dàng nói.

“Cảm ơn. Anh có lòng thì tôi nhận.” – Thùy Vân nói – “Mà khi nào tôi được xuất viện vậy hả? Ở đây chán chết với bản thảo mới của tôi chưa hoàn tất.”

“Nếu em muốn tôi sẽ làm thủ tục cho em. Đồ của em tôi chuyển sang căn hộ của chúng ta rồi.”

“Ừ.” – cô đáp không một chút cảm xúc. Giờ nếu bất mãn thì phá hoại kế hoạch còn nếu hồ hởi thì diễn lộ quá thôi thì cứ nói năng bình thường.

“Em ngồi nghỉ đi để tôi làm thủ tục cho em.”

“Ok.”

Nhìn Lý Cảnh đi, Thùy Vân ném hộp chiếc điện thoại Lý Cảnh mới đưa xuống nệm.

“Đồ khốn, anh nghĩ tôi không biết anh định làm gì hả? Tự dưng cho điện thoại ai biết có gắn cái quái gì ở đó không?” – cô lẩm bẩm – “Thích thì cứ làm đi, chị đây chiều. Không được, thằng cha này đa nghi quá. Phải liên hệ Lý Thanh bàn lại mới được.”

...

Nhìn lá thư Thùy Vân đưa, Lý Thanh lòng cảm thấy thật khó tả. Nửa là thấy vui vì 2 mẹ con Thùy Hân chưa đi bây giờ nhưng lại không vui cho em trai mình quen nhầm 1 người như con nhỏ này. Ngay cả liên hệ cũng qua người thứ 3 là chị gái mình và bằng giấy chứ không liên hệ bằng các phương tiện số khác.

“Con nhỏ này đúng là không đơn giản, hiện giờ đúng là thằng nhóc đó đang giám sát chặt cả gia đình này. Chưa thể đưa họ đi được. Xét độ đa nghi của Thùy Vân và Lý Cảnh là kẻ tám lạng người nửa cân mà.”

“Sao thế?” – Thùy Hân hỏi.

“Không, chỉ là tôi nghĩ tạm thời cô phải tiếp tục đào tạo tôi rồi. Giờ chưa phải lúc.” – anh cười hả hê.

“Haiz...” – Thùy Hân thở dài. Đúng là giờ tình hình nhà cô y như đang bị giam lỏng mà, còn kẻ này có gì mà cười vui như thế chứ.

“Dạy tôi chán đến thế hả?” – Lý Thanh thấy cô gái này thở dài thì có chút không vui. Chả lẽ ở đây chán đến thế.

“Ừ, anh thuộc dạng ngu lâu dốt bền khó đào tạo. Hoàn toàn không có tư chất làm bên kinh tế.” – cô châm chọc. Kẻ này dù gia thế không thua gì Lý Cảnh nhưng lúc nào cũng tạo cảm giác nhẹ nhõm cho mọi người dù hơi nóng nảy một chút. Người anh thì tạo cảm giác ấm áp cho người khác, còn cậu em thì tạo 1 bầu không khí lạnh và áp lực cho người đối diện.

...

“Tôi dọn dẹp phòng rồi. Mọi thứ của em đều sắp xếp như phòng cũ của em.”

“Cảm ơn” – Thùy Vân đi vào phòng, đúng là mọi thứ được sắp xếp tương đồng phòng của cô. Ngay cả cái máy chụp hình của cha cô cũng đem đến đây. Mắt cô dừng lại ở 2 cái kệ sách. Sao tên khốn này mang tất cả hàng sưu tầm của cô đến đây.

Lý Cảnh thấy Thùy Vân nhìn chằm chằm kệ sách và truyện tranh của mình thì giải thích - “Dù sao em cũng sống ở đây nên tôi nghĩ mang tất cả đồ của em đến. Hay là em không định ở đây luôn?”

Cha nội này có biết bộ sưu tập này bao nhiêu tiền không hả? Mà nhiều bộ truyện và sách có tiền chưa chắc mua được do một số là hàng limited. Trốn thì sao rình đi hết được đây. Khốn thật, mới đây lỗ sặc máu rồi mà chưa thu được kết quả gì hết. Tên này cứ xa cách sao ấy, bữa giờ tung chiêu mà chưa thu được gì hết. Hắn lạnh không lạnh, nóng không nóng. Thật chả biết ngứa ở đâu mà gãi.

“Ừ, anh nghĩ chu đáo quá.” - Cô cố mỉm cười, lòng đang chảy máu vì tiếc bộ sưu tập – “Mà đồ của anh đâu?”

“Ở phòng tôi. Tôi không nói sẽ ngủ cùng em.” – anh dịu dàng nói.

“Thật sao? May quá.” – Thùy Vân không giấu được nụ cười.

Chết mẹ nó! Phản ứng không điều kiện.

Lý Cảnh thấy gương mặt Thùy Vân hỗn loạn cảm xúc thì khóe miệng giật giật. Dù cô có nguy hiểm cỡ nào cũng chỉ mới 24 tuổi, phản ứng này mới đúng tuổi của cô. Biết là không nên lung lạc nhiều vì Thùy Vân nhưng nhìn cô như thế này thật khó mà kiềm cảm xúc được.

“Thôi em đi tắm đi rồi ra ăn cơm.” – anh lấy tay xoa đầu cô rồi đi vào bếp.

Thùy Vân ngẩng ra nhìn Lý Cảnh. Người này không như ngày xưa nữa. Lúc ở ngôi nhà châu Âu kia, anh ta cứ có cơ hội là giở trò sàm sỡ tấn công cô nhưng giờ có phần lạnh nhạt. Tuy bây giờ cũng chăm sóc cô như xưa lại mang phần kiểm soát nhưng lại có khoảng cách vô hình giữa 2 người. Cảm giác người này rất cô độc. Không đúng, trước khi hắn ép hôn cô còn bình thường mà sao mà tự dưng như bấm nhầm công tắc thế này. Thật khó hiểu.

“Tắm rồi tính tiếp.”

Ngồi trong bồn tắm, Thùy Vân nhắm mắt lại suy nghĩ phương án tiếp theo, chưa bao giờ kế hoạch cô lập ra lại có vấn đề cả. Cô nhớ lại kế hoạch mình từng giúp Kiều Mỹ, Thư Kỳ và A Lợi, cô chưa từng thua.

“Đúng rồi, hắn đang chơi chiêu với mình như cách mình kêu thằng bé A Lợi chơi cùng Tiểu Hoa. Nhưng sao có màn lạnh không lạnh, nóng không nóng này ta? Không phải chơi lạnh hoàn toàn có hiệu quả hơn sao? Hay là đây là màn cải tiến. Đúng rồi, chắc chắn là như thế. Chị đây không bị lừa đâu cưng.” – cô mỉm cười đắc thắng.

...

Nhìn Thùy Vân ngoan ngoãn ăn cơm, Lý Cảnh lên tiếng.

“Này Thùy Vân, em biết em rất háo thắng không?”

“Thì sao?”

“Lại rất kiêu ngạo nữa.”

“Anh có đùa không? Tôi có gì mà kiêu ngạo chứ? Không thấy tôi là người so normal sao? Anh chưa thấy chị tôi sao? Đó mới là người kiêu ngạo ấy.” – Thùy Vân phản bác. Kẻ này có điên không?

Lý Cảnh lắc đầu mỉm cười.

“Chính vì em xây dựng 1 vỏ bọc người bình thường nên em mới kiêu ngạo hơn tất cả. Không phải em làm thế để dễ quan sát và điều khiển người khác hơn hay sao? Em luôn coi thường mọi người.”

“Anh nói nhảm quá.” – Thùy Vân có chút không vui khi người này dám nhận xét con người cô.

“Sự háo thắng và kiêu ngạo này có ngày sẽ giết chết em. Lại thêm bản tính không kiểm soát được bản thân nữa.”

“Anh không thấy tôi dính bao nhiêu chuyện mà còn sống tốt ăn cùng anh hay sao?”. Thật sự ăn cũng không yên là sao?

“Đó là do tôi luôn bảo vệ em. Tôi lớn tuổi hơn em, đi nhiều nơi hơn em, gặp nhiều người hơn em nên em tin tôi đi. Đừng bao giờ như hôm ấy nữa.”

“Đừng dạy đời tôi.” – cô gắt lên.

“Em biết vì sao Lý Thanh thua tôi không?” – anh dịu dàng nói.

“Do hấn ngu. Tôi không có ngu như hấn, đừng so sánh lệch như thế.” – Tên này đừng có đưa bộ mặt đó nhận xét cô chứ. Thật bực bội mà.

Anh lắc đầu.

“Chính vì em quá thông minh nên sau này khi thua sẽ đau hơn. Tôi sợ khi ấy không thể bảo vệ em được nữa.”

“Tôi không cần ai bảo vệ cả.” – cô cầm chén đĩa lên để vào bồn rửa chén. Người này hôm nay bị làm sao thế.

Lý Cảnh đứng sau lưng ôm chầm lấy Thùy Vân, anh nhắm mắt lại dịu dàng nói.

“Hứa với tôi, sau này đừng như bây giờ nữa. Bỏ hết mấy tính xấu đó đi.”

A, giờ có phản ứng rồi sao? Hết chơi trò lạnh lùng nữa hả? Mình chưa làm gì mà hấn phá băng rồi. Thôi thì cứ lợi dụng cơ hội này chơi tiếp.

Cô quay người lại mỉm cười nhìn anh – “Em hứa với anh.”

Cuối cùng em vẫn không hiểu tôi nói gì. Tại sao em luôn để tôi lo lắng như thế chứ.

42. Chương 35-1

Chap 35.1

Sau khi mất cả buổi hoàn thành xong cơ quan giấu hộ chiếu, điện thoại di động cũ và vài giấy tờ tùy thân trong bàn làm việc. Thùy Vân thở phào nhẹ nhõm. Kẻ nào kéo ra thì chỉ thấy học tử bình thường nhưng tinh ý lắm mới thấy 1 ngăn bí mật bên dưới nữa. Khi trốn đi thì chỉ cần cầm tất cả lấy đi thôi. Cô tính cài thêm hệ thống thuốc nổ như Death Note nhưng sợ bản thân sơ suất mở không đúng cách tự làm nổ thì chết. Biết bản thân hơi đa nghi làm thái quá nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Sống với kẻ như tên này nên đề phòng. Đặc biệt là khi hấn quá hiểu cô.

Death Note: 1 bộ truyện tranh trình thám nổi tiếng của Nhật Bản.

Thùy Vân ngược lên nhìn đồng hồ, đã hơn 3h chiều.

” Thôi được, giờ phi tang ba cái dụng cụ này không để hấn biết. ” - cô thở dài – ” Sắp tới giờ đóng vai vợ ngoan rồi. Chuẩn bị vài đạo cụ cái. ”

...

Sau khi bàn chuyện làm ăn xong, Lý Cảnh nhìn đồng hồ đã hơn 9h tối. Anh không muốn để Thùy Vân ở nhà 1 mình nên đã cố sắp xếp lịch làm việc lại nhưng đây là 1 đối tác nước ngoài quan trọng, không thể từ chối được. Nghĩ lại dù ban đầu đã xác định bắt đầu cuộc sống cùng cô như hiện tại cốt chỉ để giữ an toàn cho cô chứ thực chưa bao giờ nghĩ cứu vãn lại quan hệ của 2 người nhưng không hiểu sao trong lòng anh lại có chút gì đó hy vọng cuộc sống này sẽ biến thành sự thật, cô sẽ yêu anh thực lòng không toan tính.

Vừa mở cửa, anh đã thấy Thùy Vân ngồi gục đầu ngủ ở bàn ăn. Trên bàn là 1 số thức ăn chuẩn bị sẵn. Nhìn cảnh tượng này, anh không thể không cảm động.

" Thùy Vân, Thùy Vân, em thức đi. " - anh lay nhẹ cô. Cô gái này đang đợi anh sao ?

Cô mở mắt ra, lấy tay dụi dụi mắt nhìn anh – " Anh về rồi hả ? "

" Em đợi anh sao ? " - anh dịu dàng nói – " Em ăn chưa ? "

Thùy Vân lắc đầu, cô nhìn lên đồng hồ và nhanh chóng lấy lại gương mặt bình thản nói – " Để tôi cất đồ ăn vào tủ lạnh, giờ này thì chắc anh ăn tối rồi đúng không ? "

" Em không ăn gì sao ? "

" Thôi, tôi không đói. " - cô lạnh lùng đáp.

" Tôi chưa ăn gì cả, để tôi hâm nóng lại đồ ăn chúng ta cùng ăn nhé. " - anh nhìn cô ánh mắt ôn nhu.

" Nếu thế thì cùng ăn vậy. Tôi nói trước là lần đầu làm đồ ăn là không ngon đâu đó, chút ăn đừng có chê bai à " - cô bắt chước A Lợi cao giọng nói.

Lý Cảnh mỉm cười ngọt ngào – " Chỉ cần em nấu là được. "

Thùy Vân liếc nhìn gương mặt người đàn ông này thì khóe miệng cong lên. Mấy ngày nay, sau chuyện dạy đời cô thì hẳn lại lên cơn chơi màn lạnh không lạnh, nóng không nóng tiếp. Nếu không bí quá, cô không tung tiếp tuyệt chiêu này đâu. Lần này bảo đảm sát thương cao độ. Kế hoạch cô dày công nghiên cứu hẳn không cảm động cô đập đầu chết.

" Tên này dần thật, nhìn phô trương như thế mà không phát hiện ra sao. "

Thời này có thứ gọi là tủ bếp hay lò viba mà. Nấu xong chờ chồng thì để ở đó cho gọn, khi ăn hâm lại là được không mất công di chuyển tới lui. Tuy nhiên, để hệ tiêu hóa này kết hợp cùng bộ dạng ngủ gục chờ người yêu như phim truyền hình mới drama hóa. Thêm vào đó, hành động thì tình cảm mà thái độ thì lạnh lùng đúng chuẩn tsundere mà tên đàn ông nào không đỡ thì hẳn không phải đàn ông. Một cô gái có bàn tay vàng nấu ăn như thần như nhan nhân nữ chính ngôn tình hiện nay đúng là quyến rũ thật nhưng một người không có khả năng cố gắng hoàn thành 1 bữa tối cho người đàn ông mình yêu thì sức công phá còn chết người hơn. Dạng phụ nữ tài hoa kia thì khá xa vời còn dạng như cô thì lại mang sự gần gũi – " Chị đây có thể tự xưng Keima phiên bản nữ. " - cô tự hào cười thầm trong lòng – " Mà hy sinh ngủ kiểu này đau người quá. Đúng là phim ảnh, tiểu thuyết luôn phi thực tế mà. Bước vài bước tới ghế sofa eo ngủ mà phải hành kiểu này, đàn ông bản chất lại thích mấy đứa con gái M. Khổ cho 1 con S như mình thật. "

Keima : nhân vật chính của The world God only knows kể về hành trình nam chính Keima nhận nhiệm vụ chinh phục tình yêu các cô gái.

Lý Cảnh nhìn đồ ăn Thùy Vân làm ở trong lò viba lại nhìn thấy cô đang ngồi vờn vai ở bên ngoài thì không thể nhịn cười được. Mấy món này hình thức đúng là âm điểm mà nhưng nhìn cô như thế anh không nỡ không ăn dù ban nãy đã ăn cùng đối tác tại nhà hàng. Biết là không nên tin cô gái này nhưng lòng anh không tránh được cảm giác ảm áp thế.

" Này, nếu anh thấy miễn cưỡng quá không muốn ăn thì đừng cố quá thành quá cố đó. " - Thùy Vân lấy tay gấp thức ăn mà Lý Cảnh mới hâm nóng xong bỏ vào miệng. Cô cố nuốt miếng thịt mặn chát mà khét lẹt mình chiên.

Địch, không phải anh miễn cưỡng mà là tôi miễn cưỡng. Mình đúng là 1 đứa con gái thất bại mà.

Lý Cảnh để miếng thịt vào miệng thì ho sủa sủa. Cô gái này đúng là có thể làm được 1 món hình thức âm mà nội dung âm nốt như thế này đúng là thật khó lường. Mà thôi ở nhà chỉ cần 1 đầu bếp là được. Anh

mỉm cười – ” Không sao, anh ăn được. Đây là lần đầu tiên em nấu đúng không ? ” - Lý Cảnh liếc thấy bàn tay cô liền bỏ đĩa xuống lấy tay cầm 10 ngón tay bị băng bó đầy lên của cô – ” Sao tay em bị thương thế hả ? ”

” Chả có gì đâu. ” - cô lạnh lùng đáp.

” Là do em nấu ăn sao ? ” - anh lo lắng nhìn tay cô – ” Còn đau không ? ”

” Không ”. Ừ đúng là không đau do cô có bị thương đâu. Thịt và rau cô mua hàng siêu thị đã làm cả rồi, chỉ còn nấu lên thôi. Mà có tệ đến mức nào thì làm thế quái nào cả 10 ngón đều băng kín chứ? Thịt khét, canh như tử là do cô đọc sách quên coi chừng nếu không thì đâu có kinh khủng như giờ. Cô cố tình băng kín tay để kích thích lòng trắc ẩn của tên này. Thùy Vân cô không tin khái niệm hy sinh vô điều kiện, nếu có phải cho đối phương thấy hay biết bằng cách này hay cách khác mà giả như không có phải làm hẳn thấy như là có. Phim truyền hình không phải nam nữ chính luôn hy sinh trong im lặng mà thế quái nào cũng có người thứ 3 mách lẻo làm 2 người biết sự hy sinh vô điều kiện đó hay sao? Ở đây không có người thứ ba thôi thì cho nam chính tự thấy vậy. Cô xác định nếu mình ở mấy bộ phim tình cảm hay tiểu thuyết ngôn tình xác định nữ phụ khốn nạn nhất thuộc về mình.

” Mai mốt em đừng làm mấy chuyện này nữa ” - Lý Cảnh cầm 2 tay cô lên – ” Tôi sẽ tìm người giúp việc. ”

Thùy Vân bình thản nói - ” Tôi không thích có người ngoài xen cuộc sống của tôi. Anh là đã quá đủ ”. Ở đây có người thứ 3 thì làm sao cô mai mốt ngại tạo chứng cứ hy sinh với lại bước khỏi nhà bị giám sát mà ở nhà bị giám sát luôn thì khổ.

” Vậy tôi hứa sẽ không về trễ nữa. Tôi sẽ làm cho em. ” - Lý Cảnh đưa ánh mắt dịu dàng nhìn cô – ” Làm tay bị thương thế sao em về được nữa. ”

Nghe lời nói cộng ánh mắt tình cảm này, Thùy Vân nói không cảm động là cô nói dối nhưng nhớ lại bản mặt kẻ này lúc đe dọa cô và hiện tại đang giám sát cả nhà cô thì cảm giác đó bay sạch.

” Cái này là anh nói đó nha ”. Thùy Vân cảm giác được tảng băng của tên này bữa giờ tan rồi, ánh mắt bắt đầu ấm áp lại không còn lạnh lẽo như mấy ngày nay nữa. Phá băng xong là bắt đầu làm theo bản kế hoạch cũ được rồi.

Lý Cảnh đau lòng nhìn bàn tay cô, anh không khỏi nghĩ có phải mình quá đa nghi nhưng theo sự hiểu biết của anh, Thùy Vân này tuyệt đối không phải dạng con gái an phận chịu nghe sự sắp xếp của anh. Thực sự cô gái này làm anh đau đầu quá.

” Em thật lòng chấp nhận cuộc sống này chứ ? ” - Lý Cảnh đưa mắt sát mặt cô, nhìn cô dịu dàng hỏi. Nếu cuộc sống này thành sự thật thì hay quá.

Dù biết chuyện quan trọng nhất bây giờ là làm tên này tin tưởng bỏ bớt lệnh giám sát gắt gao như Mỹ với Triều Tiên của hẳn nhưng không khí này nguy hiểm cho cô quá. Theo như phim Mỹ nếu nhìn nhau thêm vài giây nữa, hẳn sẽ hôn cô và sau đó cả 2 sẽ có màn bạo liệt trên giường.

” À mà mấy món này khó ăn quá. Tôi không ăn nổi nữa đâu. ” - Thùy Vân đứng lên, cô phải chấm dứt cái không khí nguy hiểm này mới được. Không thể để thiệt thân được.

Lý Cảnh nhìn thấy ánh mắt và thái độ tránh né của cô gái này thì cười nhạt. Chỉ chút nữa anh đã cảm động nghĩ cô bắt đầu yêu anh thật. Từ khi nào anh quên cô chính là Thùy Vân giỏi nhất chứ ” nhần ”.

43. Chương 35-2

Chap 35.2

Cả tháng nay Hoàng Trí cùng mấy anh em đi theo dõi người phụ nữ của Lý Cảnh mà kết quả chỉ là số không. Cô gái này cả tháng chỉ đi ra ngoài mấy lần, còn lại hoàn toàn ở biệt trong nhà. Loại người gì mà như ma cà rồng ấy. Còn điện thoại thì chỉ là mấy mẩu đối thoại vô thưởng vô phạt cùng cô gái tên là Kiều My không hơn không kém. Anh bắt đầu thấy nản rồi mà tên Lý Cảnh ra lệnh không được lơ là cảnh giác, phải kiểm soát gắt gao cô gái này.

“Có quái gì đâu mà kiểm soát chứ?” – anh nhủ thầm – “Không biết tên Lý Cảnh này có chơi mình không?”

Hôm nay đột nhiên cô ta đi đến trung tâm thương mại dạo vài vòng rồi ngồi biệt ở nhà vệ sinh hơn 30 phút.

“Cái quái gì thế này. Cô gái này làm gì ở lý trong đó chứ?” – Hoàng Trí bắt đầu nóng ruột. GPS thì đúng là cô ta ở tòa nhà này mà. Anh bắt đầu nhớ lại gương mặt của Lý Cảnh, hẳn ta quan tâm cô gái này thế nếu cô ta có chuyện là nguy cho anh.

Hoàng Trí nhờ mấy cô gái kiểm tra hỏi ở trong đó có chuyện gì thì ai ra cũng nói không có gì cả. Anh cố kiên nhẫn đợi thêm 20 phút thì không kiên nhẫn được nữa. Đành mạo muội bước vào nhà vệ sinh nữ mặc kệ tiếng la hét gọi anh là biến thái của đám phụ nữ.

“Cô Vân... cô Vân...” – anh hét lên.

Địch, không nghe tiếng đáp. Đi hết cả rồi sao. Anh vội đập ngay cửa từng buồng vệ sinh. Đập đến buồng thứ 3 thì thấy cô gái anh được lệnh theo dõi đang ngồi nhìn anh mỉm cười.

“A, tôi đợi này giờ anh mới tới. Chơi tới màn 30 rồi.” – Thùy Vân chỉ vào chiếc điện thoại Lý Cảnh cài thiết bị theo dõi lên.

Nhìn nụ cười ma giảo này, Hoàng Trí biết chắc chắn anh gặp thêm 1 rắc rối nữa.

Thùy Vân tiến đến cửa phòng nhà vệ sinh nữ đóng lại và nhấn nút khóa rồi quay lại mỉm cười với người đàn ông đang đứng nhìn cô như trời trồng.

“Có bao nhiêu người?” – cô lên tiếng.

“Hả?”

“Lý Cảnh cho bao nhiêu người theo dõi tôi?”

“Hả?”

“Tôi hỏi hẳn phải bao nhiêu người theo dõi tôi?”

Hoàng Trí linh cảm mình đang gặp thú dữ nữa rồi. Số anh sao nhỏ như chó thể này. Anh lắp bắp – “Chỉ có mình tôi thôi.”

“Thế sao?” – cô mỉm cười – “Thôi anh đi được rồi nhưng đừng nói cho Lý Cảnh biết tôi phát hiện ra anh được chứ? Dù gì nói thì chúng ta đều không có lợi.”

“Tất nhiên...” – Hoàng Trí tự dưng thấy nhẹ cả người – “Tôi đi đây”. Anh nhanh chóng bước khỏi nhà WC ngay, lòng thầm nghĩ – “Cô gái này tin thật sao, không thể nói Lý Cảnh cử đến 3 người theo dõi được. Hẳn biết là anh làm không tốt thì bẽ cả. Mà 2 tên khốn kia thật vô trách nhiệm, biến đi đâu rồi.”

Thùy Vân nhìn người này bước khỏi thì không giấu được nụ cười gian hiểm. Cô lấy ngay điện thoại cũ mới giấu mấy cái sim rác cô nhờ chị Hân mua nhấn tin cho tên thám tử cô thuê.

“Theo dõi tên mới bước ra cho tôi.”

Cô ở lý nhà WC này chủ yếu là để xác định một trong những tên đàn em Lý Cảnh cho theo dõi cô. “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng”, cách tốt nhất để săn mồi là chờ con mồi săn con mồi khác. Cô cần 1 nội gián bên tên Lý Cảnh. Giờ phải tìm cách điều khiển tên đàn em này làm cho cô.

“Anh muốn chơi thì em chơi cùng anh thôi, chồng yêu.”

...

Hoàng Trí nhớ lại gương mặt của Thùy Vân ban nãy, nụ cười đó anh cảm thấy chắc chắn có âm mưu. Sao tự dưng đang đe dọa lại thả anh như thế. Đúng rồi, cảm giác nhìn gương mặt đó giống như là mèo đang vờn chuột, đang chơi đùa cùng anh. Không đúng, cô gái này theo điều tra là 1 người bình thường. Không tiền án tiền sự thậm chí chưa hề phạm lỗi giao thông. Không thể nào đa đoan như thế được.

“Sếp trên, đại ca, đại tỷ. Sao mà thú dữ không vậy chứ.” – anh thở dài - “Đời mình sao chó má thế này.”

Anh hoàn toàn không nhận ra bản thân đang bị theo dõi.

...

Chuyện nội gián giờ có gấp cũng không được, giờ chỉ còn biết chờ đợi thôi. Thùy Vân mấy ngày nay lo đối phó tên Lý Cảnh mà quên mất mình là họa sĩ truyện tranh, không phải mafia, giờ nên tập trung chuyên môn chỉnh sửa bản name của “Tiệm đồ cổ” thôi. Tại sao khi vẽ cô lại thấy bản thân bản thảo này thiếu thứ gì đó không thể nói được.

“Hoàn thiện xong có thể sẽ khác” – cô tự nhủ.

...

Lý Cảnh về nhà thấy cô gái nhỏ của mình đang tập trung vẽ như ngày xưa thì không khỏi nhẹ nhõm. Anh rất mệt mỗi khi đối diện với Thùy Vân lúc cô diễn kịch, nửa anh động lòng muốn tin tưởng cuộc sống cùng cô nhưng nửa lại cảm thấy hoài nghi sợ bản thân mất lý trí mềm lòng trước yêu cầu của cô. Cảm giác này thật rất khó chịu. Thùy Vân này thật không hiểu được những gì anh làm cho cô hay sao? Một cô gái có cái đầu thông minh như thế tại sao trái tim lại ngốc nghếch không thể cảm nhận chân tình của anh?

Đọc bản name hoàn chỉnh lần cuối trước khi vẽ hoàn thiện chi tiết của mình, Thùy Vân không khỏi nhũn mày khó chịu. Tất cả diễn biến, tình huống, nút thắt đều đúng nguyên tắc nhưng tại sao khi đọc cô lại khó chịu thế này. Tại sao không cảm nhận được cái đó. Phải chăng cô bị ảnh hưởng chuyện của tên Lý Cảnh này quá nhiều nên không tập trung được. Tại sao lại như thế? Tại sao bản thảo cô tin tưởng nhất giờ đọc lại lại khiến cô mất hết tự tin thế này?

“Khốn kiếp thật.” – Thùy Vân không nén được cơn giận ném cây bút đang cầm xuống – “Tại sao đọc đi đọc lại cũng không có cảm giác đó chứ?” – cô lấy tay vuốt ngược tóc gắt lên.

Khoảng cách hai người ngày càng xa rồi. Nếu cứ thế này, cô sẽ không bao giờ theo kịp. Cô phải thoát khỏi tên Lý Cảnh này càng sớm càng tốt, nếu không cô sẽ không bao giờ làm 1 tác giả được nữa.

...

Sau khi đọc kết quả theo dõi và điều tra của thám tử tư. Thùy Vân bắt gặp được 1 số trùng hợp trong những bức ảnh theo dõi tên Hoàng Trí này. Dù rất nhỏ nhưng thật sự có cuộc đời có trùng hợp đến thế không?

44. Chương 36

Chap 36

Hoàng Trí nhìn 2 bức ảnh chụp anh và người liên lạc bên cảnh sát thì không khỏi đau tim. Anh càng đau tim hơn khi thấy bức thư tên Thùy Vân gửi cho mình. Hôm đó anh đã cảm nhận được điều quái dị từ nụ cười của cô gái này rồi, không ngờ là thật. Tại sao anh sơ suất như thế chứ? Anh phải bình tĩnh mới được.

...

Hiếm khi Thùy Vân được tự do không bị theo dõi như hôm nay nên cô cố gắng tận hưởng hết không khí thoải mái này.

” Hầy sao im re thế ?” – cô mỉm cười cùng người đàn ông đối diện mình.

Kể này đến đây theo lời đề nghị của cô là khẳng định có vấn đề. Thật tế Thùy Vân hoàn toàn không biết kẻ này là ai nhưng cô biết hẳn có vấn đề. Cô nhìn hình theo dõi phân tích có thể thấy được 1 vài thứ trùng hợp nhỏ. Tên Hoàng Trí này trong 1 tháng đều ghé ăn ở 1 tiệm ăn nhanh 5 lần, dù đi ăn 1 mình nhưng lại trùng hợp hội ngộ cùng 1 người đàn ông tận 3 lần. Hai người không ngồi cạnh nhau nhưng có duyên số như thế chẳng? Lại thêm hồ sơ kẻ này quá hoàn hảo. Không thân thích. Không trai gái. Quá hoàn hảo cho 1 thằng du côn. Liệu có trùng hợp như thế chẳng? Cô không biết. Thôi thì cứ thả mỗi nhử hẩn xem sao.

” Cô gửi mấy bức ảnh kỳ quái gì cho em thế, đại tỷ ? ”

” À, tôi gửi nhầm đó mà ” - cô cười ranh ma – ” Chắc tôi nên gửi cho người khác phù hợp hơn nhỉ ? ” . Một nụ cười ẩn ý cùng 1 câu nói úp mở là 1 công cụ hữu hiệu để thử 1 người.

Hoàng Trí giả cười ngô nghê – ” Chị nói gì thế ? Em chả hiểu gì hết. ”. Anh từng học nghiệp vụ cảnh sát nên hiểu cách nói chuyện này là để moi thông tin. Giả điên là thượng sách.

Thùy Vân mở túi xách lấy ra 5 bức ảnh chụp khác. Trong đó có 1 bức ảnh chụp tên này và người đàn ông kia trùng hợp vào khung hình lần nữa, 2 tấm hắc ăn ở tiệm thức ăn nhanh không có hình người đàn ông kia và 2 tấm hắc gặp 2 người khác. Cô tập trung quan sát phản ứng của hắc khi nhìn 5 bức ảnh này thấy mắt hắc dừng lại ở 3 bức ảnh chụp tại tiệm thức ăn nhanh lâu hơn 2 bức kia 1 chút thì khóe miệng cười. Lời nói giả dối được nhưng phản xạ không nói dối được. Con người thường phản ứng với thứ mình chú ý.

Hoàng Trí thấy ánh mắt sắc lạnh của cô gái đối diện, cố bình tĩnh lại.

” Hầy ya, chị theo dõi ngược lại em đó hả ? ” - anh cao giọng nói.

Thùy Vân lấy tay kéo 5 tấm hình lại, mỉm cười.

” Anh biết câu ” Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng ” không ? Mai một đi theo dõi người khác thì cẩn thận 1 chút nhé.”

Thùy Vân cố tỏ ra nguy hiểm. Từ khi gặp tên Lý Cảnh cái thế giới của cô quá hỗn loạn rồi. Giờ nó có loạn hơn cô cô cũng chả quan tâm.

” Chị nói gì thế ? ”

” Hay là tôi gửi chúng cho người thích thú với nó hơn nhĩ ? ” - cô cố tình chơi lại chiêu dùng đại từ chung chung để gài tên này – ” Chấn kẻ đó sẽ thích thú với bạn anh đó. ”

Cẩn câu giùm em đi anh hai. Kéo dài quá hắc sẽ biết mình chả biết gì hết mất cả công sức. Tốn cả bộ tiền thám tử để đối phó tên Lý Cảnh rồi, giờ mà không thu được gì thì tức ói máu.

Khốn nạn, con nhỏ này biết tới đâu rồi chứ ? Nếu thừa nhận cũng chết mà không thừa nhận càng chết hơn.

” Cô muốn gì ? ” - Hoàng Trí lên tiếng.

May quá, hắc chịu nói chuyện chính rồi.

” Giúp tôi cắt hết lệnh theo dõi của Lý Cảnh. ”

Cái này gọi là điệp viên 3 mang sao ? Khốn thật. Giờ mình không làm tay sai cho con nhỏ này, nó gửi cho thằng bồ của nó là chết mẹ. Mình làm gì có ảnh hưởng tới thằng này đến thế. Phim ảnh đúng là xạo chó, gì mà làm cảnh sát ngầm oai phong lẫm liệt làm cánh tay phải của đại ca, tay trái ôm đại tỷ nóng bỏng tay phải ôm em cảnh sát xinh tươi như mộng. Địch mẹ nó.

” Được. ” - Hoàng Trí lên tiếng – ” Nhưng hiện giờ chưa được. Tôi không ảnh hưởng đến Lý Cảnh như thế đâu. ”

Hắc gọi đại ca mình là Lý Cảnh sao ? Vậy hắc không phải thuộc hạ của tên này. Sao đặc sệt mùi phim HK thế này ? Tên chồng hồ của mình sao mà quan hệ của hắc rộng và rối nhùi thế này ?

” Deal. ” - Thùy Vân bắt chước phong thái chi gái mình đưa ly Latte lên, nhắm mắt lại như đang thưởng thức. Cô không muốn ánh mắt bán đứng bản thân như tên Hoàng Trí này thôi thì cứ giả làm đại tỷ thanh cao nguy hiểm.

...

Thùy Vân nằm dài lên giường nhắm mắt lại. Mấy ngày nay cô vừa lo chuyện gài tên Hoàng Trí, vừa phải hoàn thành bản thảo; lại tìm cách dụ dỗ tên Lý Cảnh. Ngoài ra lại phải nhận mấy công việc freelancer nữa, giờ này cô không kén cá chọn canh như xưa mà thế loại gì cũng chơi lảng. Ngân sách cô chi để đối phó Lý Cảnh quá nhiều nên thâm hụt nặng rồi, cứ đà này có hoàn thành hết kế hoạch cũng chả có tiền để bỏ trốn. Đúng là quá mệt mà.

” Cuối cùng cũng xong 1 mối. ”

...

Lý Cảnh lay nhẹ cô gái đang tựa vào người mình ngủ và khẽ lắc đầu. Cô gái này luôn bắt anh phải sử dụng hạ sách để tiện để đối phó. Cả tháng này chẳng biết, Thùy Vân ăn trứng gì mà có khi cả đêm cũng không ngủ mà còn thức làm việc, anh nói gì thì cô chỉ âm ừ và leo lên giường được 1 lúc chút anh quay lại thì thấy cô lại đang ngồi làm việc. Nhìn cô ngày 1 tiêu tụy thì anh không thể nào kiềm lại lòng buộc phải để thuốc ngủ vào thức ăn của cô.

” Không phải em mê ngủ nhất sao ? Sao lại tự chống lại bản thân như thế ? ”

Anh bế cô vào phòng và đắp chăn lại. Nhìn gương mặt đơn thuần không mưu tính khi ngủ của cô, lòng Lý Cảnh lại thấy thật nhẹ nhàng, anh khẽ đặt môi lên trán cô.

” Nếu lúc nào em cũng ngoan thế này thì hay quá. ”

Lý Cảnh định ra ngoài thì dừng lại ở mấy bản thảo trên bàn Thùy Vân, ngoài bản thảo truyện tranh còn mấy bản thảo dịch thuật khác cô mới nhận. Anh liếc nhìn Thùy Vân đang ngủ say rồi lại nhìn tên công ty.

...

” Dạ, em hiểu rồi. ” - Thùy Vân buông điện thoại xuống.

Số cô sao tự dưng nhọ thế này. Mới sáng sớm bị đuổi việc rồi. Họ nói cô không cần làm nữa, cứ bàn giao lại mọi thứ cho họ. Còn lương bổng thì sẽ thanh toán bình thường.

Đúng là ở đời cứ nghĩ thất tình là đáng sợ nhưng thực sự thất nghiệp còn kinh khủng hơn. Giờ cô cứ như gái được bao, tên Lý Cảnh đúng là không để cô lo gì cả, cô muốn gì được đó lại còn đưa thẻ cho cô sử dụng nhưng dùng ba cái thẻ có khác nào để hắn giám sát hoạt động của cô, mà rút tiền mặt lớn thì hắn nghi ngờ. Nếu cô tạo mấy tài khoản giả bí mật chuyển từng đợt tiền nhỏ qua đó rồi chuyển tiếp qua tài khoản chính của cô như thủ đoạn mấy tên lừa đảo làm thì cũng được. Tuy nhiên, cô lại sợ không qua mặt được hắn dù gì đây cũng là chuyên ngành của hắn lại thêm hắn làm người của thế giới ngầm. Bên cạnh đó dính cảnh sát nữa. Cô không muốn làm mấy kế hoạch quá mạo hiểm, tỷ lệ phần thắng không cao.

Ở bên Lý Cảnh gần 2 tháng mà cô chẳng thu hoạch được gì nhiều cả. Giờ Thùy Vân cô bắt đầu mất tự tin bản thân rồi. Cô nhắm mắt lại phân tích lại tình hình.

Chuyện quan trọng hàng đầu là cả nhà bỏ trốn thành công.

Chuyện quan trọng thứ 2 là hoàn thành tốt bản thảo.

Thoát thành công thì từ từ kiếm tiền lại được. Tạm thời cô cho bản thân nghỉ ngơi vậy.

Cả hai việc này đều liên quan đến Lý Cảnh. Mục tiêu bây giờ phải làm hắn tin tưởng cô 100%. Tung 2 tuyệt chiêu rồi mà chưa xi nhê. Giờ phải chơi liên hoàn kế vậy. Tuyệt chiêu cuối cùng này thực sự cô không muốn sử dụng vì ngoài hành bản thân còn liên lụy người thứ ba nhưng hiện tại đây là kế sách nhanh nhất gỡ toàn bộ hệ thống phòng thủ của tên này.

...

Lý Cảnh nhìn thấy cô gái gương mặt đỏ ầu cứ nằm rên hừ hừ bên cạnh thì không khỏi xót xa. Cô gái này cứ như cơn lốc ấy, hôm qua tự dưng đang khỏe, ăn uống xong lại còn ngồi xem phim ngủ dựa vào người anh nữa. Hôm nay lại lăn đùng ra sốt. Đáng ra anh nên sử dụng biện pháp buộc bên kia cắt đứt mọi hoạt động với Thùy Vân sớm hơn thì có lẽ cô không ra nông nổi này.

” Ừ...Lạnh quá ! ” - Thùy Vân rên thật phờ phạc cho người đàn ông này nghe.

Bước thứ nhất của liên hoàn kế là khổ nhục kế. Lý Cảnh dù sao cũng là đàn ông, hắn lại có tình cảm với cô. Nhìn thấy 1 người phụ nữ lúc cần che nhất tất bản năng đàn ông trỗi dậy, hắn sẽ sinh tâm nói cho cùng cô cũng là 1 người phụ nữ bình thường yếu đuối và hạ mức độ đề phòng với cô xuống. Phim truyền hình luôn có phân đoạn nữ chính bị bệnh thì nam chính tới chăm sóc tăng mức độ hảo cảm của nam chính lên chính là dựa vào tâm lý thích chứng tỏ bản thân của đàn ông này. Tuy nhiên, cách này hành xác quá. Cả ngày hôm nay cô nằm trong bồn tắm chứa đầy đá, ra ngoài lại không thay đồ mà mở máy lạnh maximum lên. Làm phụ nữ yếu đuối đâu có dễ. Bị bệnh đúng thời điểm còn khó hơn.

Lý Cảnh đưa tay lên trán Thùy Vân, thấy nhiệt độ cơ thể của cô còn cao thì lòng thấy đau như cắt.

” Anh đừng đi được không ? ” - Thùy Vân thều thào – ” Tôi không muốn ở 1 mình đâu ”. Gương mặt bị sốt đỏ ầu, giọng nói yếu ớt là 1 lợi thế cho diễn xuất tồi tệ của cô.

” Ừ, em đợi tôi thay đồ rồi chúng ta đi bệnh viện đi. Em sốt cao lắm.”

Khốn thật, mình quên thằng cha này có bệnh viện ruột của Hoàng Minh chống lưng. Vào đó 1 đồng người, mùi thuốc sát trùng nồng nặc còn gì không khí lãng mạn của 2 người nữa. Bể hết kế hoạch lại thêm lỡ bác sĩ khám được nguyên nhân cô bị bệnh là nhiễm lạnh thì khổ. Căn bệnh này làm đau đầu quá. Phải tìm cách chữa cháy gấp.

Cô lắc đầu – ” Em không thích bệnh viện, bị sốt thôi mà có gì thì uống thuốc hạ sốt được không ? ”

Lý Cảnh đưa tay xoa đầu Thùy Vân, đưa ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

” Không được, em sốt cao như thế có bác sĩ thì tốt hơn ”. Anh từng sống ở nước ngoài nên hiểu có bệnh thì phải đi khám. Người Việt Nam luôn tùy tiện cứ tự kê đơn mà uống, thấy triệu chứng đỡ rồi lại nghĩ là hết không quan tâm nguyên nhân gây ra bệnh là gì, có trị tận gốc chưa.

” Đừng mà, em không muốn đi đâu. Em năn nỉ anh mà. ” - Thùy Vân nài nỉ.

Lý Cảnh thở dài, nhìn cô như thế này sao anh không mềm lòng được nhưng nguyên tắc là nguyên tắc đặc biệt khi cô là người quan trọng nhất của anh – ” Thôi được, chúng ta không đi nhưng anh sẽ gọi Hoàng Minh đến khám cho em được không ? ”

Thùy Vân lắc đầu. Cô không biết y thuật Hoàng Minh tới đâu nhưng hẳn học ở nước ngoài, là bạn Lý Cảnh, lại rất thông minh ngộ nhờ hẳn biết được nguyên nhân cô bệnh mà mách lẻo thì chết. Cô không muốn mới bước một mà bị bể kế hoạch cả rồi.

” Em nghe lời tôi đừng bướng bỉnh nữa. Em biết có bao nhiêu mất mạng do viêm phổi vì không điều trị đúng cách không ? Triệu chứng có cả sốt cao. Cứ nên cho người đến kiểm tra đi.”

Nhìn thấy gương mặt này của Lý Cảnh, Thùy Vân biết là bản thân không thể từ chối được. Cô gật đầu.

” Ngủ đi. Khi nào Hoàng Minh tới tôi gọi em dậy. ”

” Tối nay anh nằm ngủ bên cạnh em được không ? ” - Thùy Vân nói. Không ngờ có ngày cô lại nói mấy câu sắc mùi ngôn tình thế này. Không sao, lần trước lời thoại phim sex cô còn thốt ra được huống hồ gì mà mấy câu sến súa này.

” Ừ. ”

Lý Cảnh nhìn cô gái đang nằm co ro trên nệm mỉm cười dịu dàng. Anh quên mất Thùy Vân vốn dĩ cũng là 1 người con gái mà con gái vốn yếu đuối.

...

Hoàng Minh nhìn các biểu hiện trên cơ thể Thùy Vân lại nghe cậu bạn thân của mình lo lắng kể tình hình của cô thì khẽ lắc đầu. Lý Cảnh là 1 kẻ lý trí, từ khi nào lại mê muội 1 người phụ nữ đến thế chứ ? Còn Thùy Vân này tại sao không giống như Kiều My, cứ thẳng thắn yêu 1 người. Yêu chỉ là là yêu thôi sao lại để cả đồng lý trí vào đó, thế mà cô ta muốn làm trong lĩnh vực nghệ thuật sao ? Nực cười thật.

” Cô ấy không có gì đâu. Cậu đừng lo. ” - Hoàng Minh cất dụng cụ khám bệnh lại – ” Thuốc tôi để trên bàn đó. Có gì cứ cho uống theo đơn là được. Tôi đi đây. ”

” Cảm ơn cậu. ”

” Đừng nói ba cái lời khách sáo chứ. ”

Sau khi tiễn Hoàng Minh, Lý Cảnh vào phòng nằm bên cạnh Thùy Vân, ôm chăm lấy cô. Thật sự anh không muốn mỗi lần đối mặt lại phải suy nghĩ cô gái này đang làm gì, đang suy tính gì. Anh không muốn mất niềm tin phải giữ người phụ nữ mình yêu bằng cách giám sát theo dõi, cuộc đời anh quá nhiều thứ để toan tính rồi. Anh càng không muốn chiếm đoạt người con gái này để rồi lại nhận được ánh mắt khinh bỉ hận thù của cô. Đó không phải tình yêu. Lý Cảnh anh từ ngày ép hôn cô thì luôn phải tìm cách giữ mọi

khoảng cách với cô, nếu không anh sợ bản thân không kiềm lại lòng được. Tại sao cô gái này không đơn giản nhận tình yêu của anh một cách bình thường ?

” Thùy Vân, chúng ta đăng ký kết hôn đi, chúng ta là vợ chồng thật sự đi. Anh không muốn làm người đàn ông cao thượng bảo vệ em nữa mà chỉ muốn làm người đàn ông của em... ” - Lý Cảnh thì thầm vào tai cô –
” Chúng ta bỏ hết mọi nghi kỵ đi. Đừng chơi trò chơi này nữa. Anh mệt quá rồi. Anh thật sự không chịu nổi cuộc sống này nữa. ”

Nhìn lại thấy Thùy Vân đang say ngủ rúc người vào anh. Lý Cảnh thấy thật bất lực. Tại sao anh không thể trở về là 1 thằng đàn ông nguyên tắc yêu 1 cô gái không quá 3 tháng như ngày xưa ? Kể mà nhắc lên được thì bỏ xuống được. Kể có thể không nhân nhượng cưỡng hôn 1 cô gái và sẵn sàng làm mọi thứ để có được cô gái đó. Tại sao anh không yêu 1 cô gái yếu đuối có thể nép người vào mình bất cứ lúc nào ? Một cô gái muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười mà không cần toan tính trước sau. Từ khi nào anh lại chỉ biết đứng chờ 1 người như thế này chứ ? Nếu nắm giữ và buông bỏ 1 thứ đều đau khổ thì anh chọn cách đau khổ nắm giữ nó.

” Anh thực sự rất yêu em. ”

...

Nhìn Lý Cảnh ngày 1 quan tâm mình, thái độ đề phòng xa cách dần bị gỡ bỏ thì Thùy Vân không khỏi mỉm cười tiến hành bước thứ 2. Cô ngồi vẽ hoàn thiện bản name ” Tiệm đồ cổ ” thành 1 tác phẩm hoàn chỉnh. Nếu chăm chút, nét vẽ đẹp kết hợp cốt truyện logic nhuốm màu huyền bí, triết lý cho người trưởng thành lại có 1 chút tình yêu trong đó có thể cảm giác đó sẽ khác. Shueisha không chỉ có tạp chí Shounen Jump, nếu cô không thể đánh trực diện vào mảng shounen dành cho thiếu niên nam thì đánh lại thị trường ngách ít cạnh tranh hơn seinen dành cho người trưởng thành vậy.

Bước thứ 2 tấn công Lý Cảnh thì cứ chờ tên tay sai mới của cô làm việc. Ban đầu, Thùy Vân quá đánh giá cao tên này, hẳn ta thật không thể gỡ bỏ hàng rào theo dõi của cô nhưng chỉ ít hẳn điều tra cho cô 1 số thông tin Lý Cảnh được. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

45. Chương 37

Chap 37

[Tiệm đồ cổ]

[Câu chuyện lấy cảm hứng từ chuyện tình tội lỗi của vua David với nàng Bathesda . “Tiệm đồ cổ” kể về người tướng quân cùng tình yêu tội lỗi với 1 phụ nữ. Ông ta yêu 1 người không nên yêu, cô là vợ của hoàng tử nước láng giềng. Vì công si, ông đã tìm mọi cách có được cô gái đó kể cả phát động chiến tranh giữa 2 nước làm máu đổ lông than. Đến cuối cùng chỉ còn lại xác cô gái đang trầm người xuống nước. Thánh thần vì cảm phần đã buộc người tướng quân sống 1 cuộc sống không được siêu sinh, giam linh hồn ông ở 1 tiệm đồ cổ. Mỗi món đồ là 1 sinh mạng bị ông ta liên lụy làm chết, ông có nhiệm vụ phải tìm cho mỗi món cổ vật người chủ thích hợp nhất – kẻ có duyên tiền kiếp với chúng. Tình thân, tình bạn, tình yêu,... mỗi món đồ là 1 câu chuyện quá khứ. Người tướng quân đó – kẻ tội đồ mỗi ngày đều phải đối mặt và cứu vãn tội lỗi quá khứ của mình bên cạnh sự giám sát của Phán quan.]

Thùy Vân đọc đi đọc lại bản thảo chương mở đầu của “Tiệm đồ cổ” mà mình đã hoàn thiện. Cô đã phác họa lại đúng không khí của “Liêu trai”, thần thái của người tướng quân và Phán quan, vẽ nên mối tình tội lỗi của người tướng quân đó nhưng tại sao cô đọc không có chút chút cảm xúc về tình yêu ở đó thế này? Hoàn toàn không có cảm giác. Tất cả đều đúng như cô tưởng tượng ban đầu mà? Tại sao lại như thế chứ? Cô cần 1 người đọc bản thảo này, người có thể nhận xét chân thành cho cô – sư phụ. Dù biết không nên gặp ai ngay lúc này vì có thể liên lụy họ nhưng cô không thể nào kiềm được cảm xúc cần 1 người thẩm định lại truyện của cô.

Thùy Vân cầm điện thoại lên gọi cho Hoàng Trí giải quyết 2 tên theo dõi còn lại. Cô không muốn Lý Cảnh biết quá nhiều mối quan hệ của cô.

...

Tiến Khoa không ngờ cô đệ tử lúc nào cũng biến lặn tằm như Thùy Vân lại tiến bộ như thế. Trình độ vẽ này hoàn toàn có thể nói ngang Thành Đạt. Tuy nhiên, bản thảo “Tiệm đồ cổ” này chữ “tình” là chủ đề chính nhưng nó hoàn toàn không có chút tình cảm nào ở đây. Hoàn toàn vô hồn.

“Em muốn anh nói thật?” – anh để bản thảo xuống, đan 2 tay lại nói.

Thùy Vân gật đầu.

“Nét vẽ hoàn toàn phù hợp, không khí tốt, bố cục chuẩn, nội dung hay nhưng thật vô cảm. Nếu em muốn đánh vào đối tượng trưởng thành thì xin lỗi, hoàn toàn không đạt. Thể loại seinen cần nhiều cảm xúc hơn chứ không phải mấy thứ tình cảm nhạt nhòa này.”

Thùy Vân cắn chặt môi rồi nói – “Nó cần sửa chỗ nào?”. Đó là thứ cô cần biết nhất, một người chuyên nghiệp như sư phụ cô chắc chắn biết chỗ sai.

“Tác giả.” – Tiến Khoa lạnh lùng nói. Anh thật lòng không muốn nói chuyện này cho cô bé nhưng nếu không nói thì không còn kịp nữa.

Thùy Vân mở to mắt nhìn sư phụ mình – “Anh đùa với em sao?”

Tiến Khoa lắc đầu – “Anh xin lỗi nhưng đó là sự thật.”

“Vậy em làm 1 bản thảo khác tốt hơn. Hay em bỏ nó làm lại thể loại cho thiếu niên được rồi” – cô cười gượng gạo.

“Nếu em cứ thế này thì bỏ đi. Đây là truyện tranh không phải là tranh cứ đẹp, chuẩn là được mà phải có hồn. Em không hiểu sao?”

“Không phải đâu, là do gần đây quá bị phân tâm lung tung. Chắc chắn sẽ trở lại như trước. Anh tin em đi.”

Nếu anh không nói ngay bây giờ thì Thùy Vân không bao giờ hiểu được vấn đề của cô bé.

“Không, bản thảo của em từ trước đến nay đều có vấn đề. Em luôn thiếu cảm xúc trong đó, em quá đặt nặng lý trí trong câu chuyện của mình, luôn cứ theo nguyên tắc, thị hiếu, phân tích nhưng chúng ta không cần 1 bức tranh hoàn hảo, chúng ta cần 1 câu chuyện bằng tranh cho người ta cảm em hiểu chứ?”

Thùy Vân ngẩn người nhìn sư phụ mình. Là do chính bản thân cô sao?

“Em biết tại sao có bao nhiêu truyện mỗi năm mà chỉ có 1 số tác phẩm gây chú ý. Tại sao bao nhiêu năm cũng chỉ có một One Piece, một Naruto trong khi có nhiều tác phẩm sáng tạo hơn không?”

One Piece, Naruto: 2 bộ truyện tranh kinh điển của Nhật (chắc ai cũng biết nó rồi nhỉ?)

Thùy Vân im lặng không đáp.

“Là do nó cho người đọc cảm xúc đủ để người ta nhớ mãi tình cảm ở đó.”

“Ý anh là truyện của em chưa bao giờ có tình cảm.”

“Nếu em chỉ vẽ oneshot thì không vấn đề nhưng nếu em muốn theo dài kỳ thì bỏ đi.”

Thùy Vân không ngờ sư phụ cô nói những lời này.

“Em... nên thay đổi điều gì?” – giọng cô khô khốc.

“Chuyện đó phải tự em biết.” – Tiến Khoa nhìn gương mặt xám xịt của cô bé tự tay mình đào tạo đau lòng nói – “Nếu em không thay đổi thì em đừng đi con đường này nữa.”

Thùy Vân đứng hình khi nghe câu nói này của sư phụ. Anh ấy chưa bao giờ nói nặng như thế với cô nhưng nhìn ánh mắt của anh cô biết người này nói thật.

“Có chuyện này anh cần nói em...”. Anh biết không nên tàn nhẫn nói bây giờ nhưng nếu không nói thì đằng nào cô bé này cũng biết.

...

Từ chiều đến giờ, Lý Cảnh để ý gương mặt Thùy Vân luôn thất thần. Cô không như mọi ngày, ăn cơm cũng im lặng, hiện giờ ngồi xem TV cùng anh cũng im lặng, mắt thì nhìn màn hình chăm chăm mà hồn lại bay đầu mất. Bàn làm việc cũng dọn dẹp sạch sẽ không hề bộn giấy tờ như mọi ngày. Cô gái này thất nghiệp vẫn đứng vững, bị bắt cóc còn bình tĩnh như rui, bị anh uy hiếp mà chẳng phản ứng mấy thế mà cả tối nay cứ thất thần thế này. Đúng là đáng ngại thật.

“Có chuyện gì không?” – anh tò mò hỏi.

Cô không để ý đến anh mà cứ nhìn chăm chăm màn hình TV.

“Này, Thùy Vân.” – anh đưa tay lay Thùy Vân.

“Hả? Anh gọi tôi sao?” – cô quay qua nhìn anh ngạc nhiên.

Lý Cảnh hỏi - “Có chuyện gì vậy?”.

“Anh tự đừng gọi tôi xong lại hỏi thế hả? Tôi làm gì có chuyện gì chứ?” – Thùy Vân nở nụ cười ngốc nghếch – “Ở nhà ăn ngủ không chứ làm gì.”

Nhìn nụ cười này, Lý Cảnh chắc chắn 100% cô gái này có chuyện. Anh kéo người cô đối diện mình, đưa 2 tay lên nắm chặt 2 vai cô, gương mặt nghiêm khắc hỏi.

“Có chuyện gì vậy? Nói tôi nghe đi.”

“Anh uống bia với tôi được không?” – cô nở nụ cười gượng gạo – “Hôm nay tôi không vui lắm. Hình như tủ lạnh có mấy lon đứng không?”

Cô gái này làm sao thế? Không phải bình thường luôn nghiêm cấm bản thân không dùng chất có cồn hay sao? Lúc ở ngôi nhà châu Âu kia, anh làm mấy món ăn Âu dùng chung rượu mà cô nhất quyết ăn không chứ uống. Nói rượu bia làm loạn trí, làm mất tỉnh táo tuyệt không đụng đến sao hôm nay chủ động thế này?

“Ừ, Để anh lấy” – Lý Cảnh trả lời. Anh sợ anh không cho cô uống, Thùy Vân chạy ra ngoài uống thì khổ mà nếu cô có tâm sự thì có hơi men sẽ giúp cô nói ra hết.

Thùy Vân thấy bia anh đem ra liền 1 hơi uống cả lon, sau đó nhanh tay cầm lon thứ 2 uống ừng ực như uống nước trước sự ngỡ ngàng của Lý Cảnh. Cô kiểm chế bản thân lâu lắm rồi, sống nguyên tắc lâu quá rồi. Cô vừa đưa tay cầm lon bia thứ ba lên thì người này đã giật lon bia trên tay cô lại.

“Này, em làm gì vậy hả?” – Lý Cảnh gắt lên.

“Uống bia chứ làm gì?” – Thùy Vân ngẩng mặt lên nhìn anh – “Anh làm gì ghê thế? Đàn ông uống được thì đàn bà cũng uống được thôi..”

“Có chuyện gì, em nói tôi nghe.” – Lý Cảnh ngồi xuống cạnh cô. Tay cầm lon bia cô vừa khui để lên môi.

Thùy Vân đưa gương mặt đỏ lặn nhìn hành động của anh thì cười sặc sụa – “Ha ha ha, anh hay thật. Giật tưởng thế nào thì ra giành uống với tôi”. Sau đó cô ngồi dựa sát người vào người anh lên tiếng – “Này, anh biết gì không? Mấy bữa nay tôi đang hoàn thành 1 bản thảo.”

“Tôi biết.” – anh để cô gái này dựa sát người mình dịu dàng nói.

“Hôm nay tôi đưa sư phụ xem, anh ấy nói tôi không có tư chất theo nghề này đó, anh biết không?” – Thùy Vân nở nụ cười khó chịu trên môi – “anh ấy nói tôi quá phức tạp và thiếu tình cảm, câu chuyện thật khó khăn.”

Lý Cảnh im lặng nghe cô nói.

“Thất bại thật nhỉ.” – Thùy Vân đưa tay lấy 1 lon bia khác trên bàn khui ra để lên môi – “Anh ấy còn nói nếu tôi cứ thế này thì đừng có mà theo nghề này nữa.”

Anh không nói gì cả.

“Sao anh im re thế hả? Từ ngày sống với tôi, anh cứ làm như 1 tên tự kỷ ấy. Xa không xa mà gần không gần làm tôi khó chịu lắm, biết không hả? Chẳng biết đường đâu mà lường.”

Lý Cảnh liếc nhìn gương mặt cô mỉm cười.

“Em cứ nói đi. Tôi đang nghe.”

“Thứ đau nhất không phải là bạn bị điểm kém mà là khi bạn điểm cao mà bạn thân của bạn được điểm cao hơn.” - Thùy Vân ngẩng mặt lên cười ngô nghê với Lý Cảnh – “Tôi biết bản thân không nên khốn nạn như thế nhưng khi nghe tin cậu ấy được bên Nhật nhận thì đau thật đó. Khi tôi xuống thấp nhất thì cậu ấy lại đang lên cao nhất.”

Anh lấy bàn tay Thùy Vân đang dựa nắm lấy vai cô – “Đó có phải là người em từng nói rất quan trọng với em không?”

“Đúng thế, cậu ấy là người đàn ông duy nhất hiểu được tôi... là bạn thân và là... đối thủ của tôi. Vì cậu ấy tôi mới theo con đường này đó chứ, cứ nghĩ cứ chạy thì theo kịp nhưng cuối cùng vẫn ở điểm xuất phát.” – cô đưa lon bia đang uống dang dở dốc cạn.

Lý Cảnh không hiểu tại sao nghe cô gái này nói tới người này lòng lại khó chịu như thế. Người này có khả năng khiến cô đau đến không thể kiểm soát như thế này sao? Một kẻ cực kỳ quan trọng với cô sao?

Thùy Vân đưa tay kéo mặt Lý Cảnh nhìn mình – “Tôi khốn nạn quá đúng không? Tại sao bản thân lại không ngăn được sự ganh tỵ này.”

Anh lắc đầu, mỉm cười ôn nhu với cô – “Không đó là tâm lý bình thường thôi. Nếu em không biết ganh tỵ thì đâu còn là 1 con người.”

“Tại sao lúc nào anh cũng dịu dàng với tôi thế hả? Anh cứ ép buộc tôi rồi lại cứ xa gần khó hiểu. Anh đang chơi chiêu lật mềm buộc chặt đúng không?”

“Cô gái này đúng là cả 1 đồng thuyết âm mưu trong đầu.” – Lý Cảnh trầm nghĩ.

Thùy Vân dựa đầu vào người Lý Cảnh – “Tôi ghét anh lắm. Tôi còn ghét cậu ấy hơn mà anh biết kẻ tôi ghét nhất là ai không?”

Anh im lặng.

“Chính là bản thân tôi đó. Lúc nào tôi cũng đổ lỗi cho người khác, cho cậu ấy cản đường tôi, cho anh đã ngăn cản tôi nhưng chưa bao giờ nhận ra mọi thứ là do bản thân mình.” – Thùy Vân đưa tay toan lấy thêm 1 lon bia nữa nhưng chợt nhận ra hết rồi. Cô lấy tay gạt lon bia trên tay Lý Cảnh uống cạn rồi nói tiếp – “Tôi muốn bỏ hết quá.”

“Vậy thì bỏ đi.”

“Một nhân vật trong 1 bộ truyện từng nói “Giữ lại 1 thứ thực sự rất đau khổ nhưng bỏ đi cũng đau khổ không kém. Thôi thì tôi chọn cách đau khổ giữ lấy nó”. Chắc anh không hiểu đâu nhỉ?” Thùy Vân ngẩng mặt lên cười hì hì với Lý Cảnh.

Sao mà tôi không hiểu cơ chứ?

Thùy Vân dốc ngược lon bia cạn queo trên tay mình nói – “Tôi đi mua thêm nha.”

Cô loạng choạng đứng lên chỉ chút xíu là té nhưng được tay anh kéo lại kịp. Anh ôm chầm lấy cô.

“Nếu em muốn khóc thì khóc đi. Đừng cười nữa.”

Thùy Vân không hiểu tại sao mình lại đưa tay ôm lấy người này khóc như 1 đứa trẻ. Tại sao khi đối diện với kẻ này cô luôn làm những hành động xấu hổ như thế này chứ? Tại sao cô không còn là mình nữa thế này?

...

Lý Cảnh đặt Thùy Vân lên giường và ổn định cho cô xong, lòng ngổn ngang suy nghĩ. Chưa bao giờ anh thấy cô gái này xúc động như thế. Thùy Vân này không phải dạng con gái ích kỷ hay dễ trong lòng mấy thứ nhỏ nhen. Ngay cả khi bị bắt cóc bị đánh thứ duy nhất cô gái này nhớ chính là những kẻ đã dám đụng đến chị gái mình tại sao lại để tâm một người như thế. Một kẻ khiến cô ấy có thể như thế này là 1 người

như thế nào? Anh nghĩ đến chuyện cô gái này không ở bên mình mà ở bên người đàn ông khác thì lòng thấy thật khó chịu.

46. Chương 38

Chap 38

Thùy Vân ôm đầu ngồi dậy, cô nhìn lên đồng hồ thì thấy đã 10h. Đầu đau như búa bổ, cô nhớ lại tối qua mình có nhậu với tên Lý Cảnh vội quay xuống nhìn lại bên dưới.

“May quá, hàng còn y nguyên.” – cô thở phào nhẹ nhõm – “Mà nhức đầu chết đi được.”

Thùy Vân loạng choạng đứng dậy, đi ra khỏi phòng thì đứng hình khi thấy Lý Cảnh đang ngồi làm việc bên ngoài. Cô quay vào phòng nhìn đồng hồ rồi nhìn ra ngoài cửa sổ rồi lại nhìn người này. Đúng là hắn 100% mà.

“Sao anh ở đây giờ này” – cô hỏi. Giờ này đúng hơn là người này không nên ở nhà mà đi làm.

Lý Cảnh kéo mắt kính xuống để lên bàn, đi vào bếp rót trà giải rượu và đưa cho Thùy Vân mỉm cười dịu dàng.

“Em uống trà giải rượu trước đi. Em không quen uống mấy thứ chất có cồn mà.”

Cô nhận ly trà giải rượu từ tay người đàn ông đang đứng đối diện ngoan ngoãn uống. Nếu tên này là phụ nữ thì hẳn xác định là nữ chính thần thánh rồi.

“Mà không phải giờ này anh đang làm ở công ty hả?”

Lý Cảnh đưa ánh mắt ôn nhu nhìn Thùy Vân.

“Em như thế này làm sao tôi an tâm bỏ em lại 1 mình được. Mấy ngày nay tôi sẽ nghỉ làm , ở nhà cùng em.”

Thùy Vân cười nhạt - “Anh đừng làm như tôi là người làm lung lạc anh như Dương Quý Phi hại Đường Minh Hoàng mất nước chứ?”

Lý Cảnh đưa tay lên má cô mỉm cười – “Tôi không phải dạng người dễ bị lung lạc đâu. Tôi không phải Đường Minh Hoàng làm mất nước vì 1 người phụ nữ, mà không tôi sẽ giành lại tất cả vì người phụ nữ của mình. Tôi không cho bất kỳ người nào có thể đụng đến người mình yêu. Kẻ nào dám cả gan đụng đến em tôi sẽ không tha đâu.”

Nhận thấy trong thoáng chốc ánh mắt người đàn ông này đầy sát khí, Thùy Vân lạnh cả người.

Chết mẹ rồi, tên này là yandere. Sao hôm nay mình mới nhận ra cơ chứ? Con nhà người ta, nấu ăn ngon, dịu dàng với người yêu. Đây đều là biểu hiện của yandere. Số phận các nam chính bị mấy con yandere yêu đều cực kỳ bi thảm. Khốn nạn thật, hắn là đàn ông nên mình quên mất. Ngủ quá mà.

Yandere: đang phụ nữ yêu điên cuồng 1 người đàn ông đến độ giết hết kẻ dám tiếp cận người mình yêu và có khi còn xử luôn người yêu.

Thấy ánh mắt có phần kinh hãi của Thùy Vân nhìn mình, Lý Cảnh biết bản thân mình vừa không kiểm soát được bản thân. Anh ôm lấy cô từ tốn nói.

“Anh sẽ luôn ở bên em. Không ai làm hại em được đâu. ”

Anh ở bên tôi mới sợ đó anh hai. Nữ chính yandere kinh điển của manga - Yuno cũng nói câu này với nam chính Yukiteru đó thôi. Sau cùng nó thịt thằng bé mấy kiếp theo nghĩa đen. Còn School days nữa, thằng nam chính chết còn không toàn thây vì bị 2 con bạn gái yandere xé thịt. Mà thằng này đúng là nam chính đen nhất lịch sử mà. Chơi bắt cá cả chục tay mà chọn thú dữ không. Địch, tên này còn là mang máu tội phạm bẩm sinh trong người nữa, số phận mình có khi còn kinh dị hơn 2 thằng nam chính số nhọ kia.

Yuno, Yukiteru: 2 nhân vật chính của bộ truyện Mirai Nikki (Chị nữ chính Yuno hơi bị bá đạo).

School Days: 1 bộ anime của Nhật.

Thùy Vân đẩy Lý Cảnh ra, cổ gượng cười.

“Tôi khó chịu quá. Muốn tâm sự gì để sau ha.”

Khốn rồi, sao mình ngu thế này. Hắn ta ở bên Hoàng Minh nên vô tình bị tên S kia chiếm ưu thế hơn làm mình phân tâm. Thú dữ yandere không phải luôn được che giấu trong vỏ bọc hiền lành như thế sao? Chết thật, nên thay đổi kế hoạch tìm cho hắn 1 con nữ chính khác hỵ sinh không đây trời. Yandere là đại kỵ của đàn ông, yandere – kun là đại kỵ của tất cả phụ nữ. Bình tĩnh, tìm cách ứng phó thôi, không được hoảng. Giờ hoảng là chết.

Lý Cảnh nghe Thùy Vân nói vậy liền đẩy cô ngồi xuống ghế, anh ngồi xuống dưới chân cô, hỏi tới tấp.

“Em không sao chứ? Còn khó chịu không? Nếu có gì thì nói tôi nghe.”

Thùy Vân lắc đầu – “Không sao đâu. Chỉ là hơi nhức đầu thôi. Mà tối qua tôi có quậy gì không? Có nói bậy gì không?”

Lý Cảnh nhìn cô dịu dàng nói.

“Không em ngoan lắm. Uống say là ngủ. Còn nói bậy thì...”

“Tôi nói gì bậy bạ hả?” – Thùy Vân hoảng hốt hỏi anh.

Chết mẹ nó, có bề kế hoạch không? Hắn ta khùng lên chặt đầu mình như con điên của School Days thì chết. Mà con đó là gái nhà lành đó, thằng cha này là con nhà nòi tội phạm bẩm sinh chắc chắn nguy hiểm hơn.

Nhìn gương mặt của cô gái này, Lý Cảnh không thể nhìn cười được nữa. Anh quét ánh mắt đầy ẩn ý nhìn cô.

“Em sợ tôi biết gì sao?”

“Không...” – cô trả lời khô khốc. Lòng rối như tơ vò.

Anh mỉm cười, đưa tay lên đẩy cô vào phòng ngủ.

“Em cứ nghỉ tiếp đi. Chút nữa trà mới có tác dụng. Nếu em cứ ở đây nói linh tinh thì làm sao tôi tập trung làm việc được, kéo mắt nước như Đường Minh Hoàng thật đó.”

Thùy Vân nằm trong phòng, lòng tràn ngập suy nghĩ. Cô cố nhớ lại diễn biến của ngày hôm qua, mình đã tâm sự cùng Lý Cảnh chuyện sự phụ và Thành Đạt. Nghĩ lại chuyện đó cô không khỏi khó chịu trong lòng.

“Không được, giờ không được nghĩ linh tinh. Phải tìm cách đối phó thằng cha yandere này. Khốn thật, trước giờ cứ cho là yandere không yêu S mà nghĩ lại chúng có mâu thuẫn nhau đâu.”

Kế hoạch ban đầu của Thùy Vân là sau khổ nhục kế giảm mức độ đề phòng của Lý Cảnh với cô xuống thì bước tiếp theo làm hắn tin 100% cô yêu hắn. Cái dùng nói cô yêu hắn thì chắc chắn hắn không tin nên phải tìm chất xúc tác. Có nên đổi kế hoạch tìm 1 người thế mạng cho cô không? Nghĩ lại ánh mắt sắc lạnh ban nãy của tên này cô cảm thấy thật rợn người. Linh tính cô mách bảo điều Lý Cảnh nói đều là sự thật.

“Chết tiệt thật, làm tới đây mới phát hiện hắn là yandere. Muốn lui cũng không được.”

...

Lý Cảnh nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính. Mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp. Gần đây anh đã liên kết với mấy tổ chức ngầm của khu vực hình thành 1 hệ thống tài chính ngầm tương đối hoàn chỉnh như dự tính. Tập trung hoạt động trung gian rửa tiền đúng là 1 ý tưởng không tồi, mức rủi ro có cao 1 chút nhưng không ai dám đụng vào do sợ mất lòng mấy tổ chức tội phạm lớn tham gia đường dây này. Tuy nhiên, điều khó khăn hiện nay là cần bành trướng thế lực cho đến khi giới chức năng không thể động đến nhưng lại không làm cảnh sát quốc tế vào cuộc. Nếu không thì thật rắc rối.

Còn chuyện ông anh và cha anh thì Lý Cảnh đang ngầm giảm thế lực của họ lại và tái cơ cấu lại tổ chức. Anh sử dụng phương pháp như cách thức hoạt động của các kết bảo hiểm ở ngân hàng Thụy Sĩ – chia nhỏ mã số. Không ai được nắm toàn bộ mà chỉ nắm 1 phần nhỏ của kế hoạch, quyền lực, nhân sự anh giao đều

cho cả 2 bên để chắc chắn không ai ưu thế hơn ai. Giờ quan trọng nhất là khiến họ cứ giữ cân cân thế lực như thế này để anh dễ bề xây dựng lực lượng riêng cho mình đủ để đối phó cả 2 lão già đó.

Lý Cảnh liếc nhìn cửa phòng của Thùy Vân thở dài.

” Tôi làm tất cả vì em mà em không nhận ra sao ? ”

Anh gấp laptop lại, đứng lên đi đến phòng cô gõ cửa.

” Đợi tôi 1 chút. ”

Thùy Vân vội để chiếc điện thoại cũ của mình vào ngăn bí mật rồi sắp xếp đồ lại. Cô muốn hỏi Hoàng Trí điều tra mấy cô bạn gái cũ của Lý Cảnh đến đâu rồi nhưng chưa kịp làm đã bị làm phiền. Cô mở cửa phòng ra bình thản hỏi.

” Có chuyện gì không ? ”

Lý Cảnh thấy cô gái này không còn say nữa lại bình tĩnh hơn hôm qua thì cảm thấy nhẹ trong lòng, anh dịu dàng nói với cô.

” Em cứ giam mình ở nhà không tốt đâu. Tối nay chúng ta đi ra ngoài đi. ”

” Ồ, cũng được. ”

” Em muốn đi đâu ? ”

” Tùy anh thôi. Mà đừng đưa tôi tới mấy nơi trang trọng quá. ”

” ... ”

” Tôi không có đồ đi tới mấy nơi đó đâu. Mặc kinh tởm quá thì thành ra dị hợm.”

Lý Cảnh bật cười.

“ Tôi hiểu rồi.”

...

Cả buổi tối hôm nay, Lý Cảnh hết đưa Thùy Vân đi xem phim rồi lại đi ăn và mua sắm nhưng cô gái này chẳng buồn nói gì. Chỉ im lặng đi theo anh. Anh nhớ lại chuyện tối qua, nhớ lại người khiến cô gái này đau lòng đến mức phạm phải nguyên tắc của mình. Một kẻ cô ghét hơn cả anh nhưng lại là người cực kỳ quan trọng với cô. Tại sao lòng anh thấy đau thế này? Bất giác bàn tay anh siết chặt lấy bàn tay cô.

“Đau quá đi.” – Thùy Vân nói.

Lý Cảnh nhìn lại tay mình mới vội buông tay cô gái này ra và mỉm cười gượng gạo.

“Xin lỗi, tôi đang suy nghĩ vài thứ.”

Anh nhớ mình từng cho người điều tra Thùy Vân và các mối quan hệ của cô thật không thấy người nào nổi bật. Cô gái này có giao du bao nhiêu người đâu? Chưa từng yêu ai. Chưa từng hẹn hò. Bạn thân có mỗi Kiều Mỹ. Anh có hỏi Kiều Mỹ nhưng cô ấy nói Thùy Vân không giao du với người khác giới nào đặc biệt cả. Cuối cùng người đó là ai chứ?

“Thùy Vân...” – Lý Cảnh lên tiếng – “Tôi biết không nên tò mò cuộc sống đời tư của em nhưng tôi có chuyện muốn hỏi.”

Anh không tò mò cuộc sống đời tư tôi mà cho người theo dõi, giám sát sao?

“Có gì cứ hỏi đi.”

“Người em từng nói cực kỳ quan trọng đó với em là ai?”

Anh hay thật, nói muốn tôi nguôi ngoai nỗi buồn mà đi chọc khoét lại hả? Mà anh là yandere lỡ anh cho người làm gì cậu ấy thì sao?

“Hỏi làm gì?” – cô bình thản đáp.

“Không có gì đâu.” – Lý Cảnh mỉm cười.

Tên này ghen sao? Không thể để hấn quan tâm cậu ấy được, mình ghét cậu ấy nhưng không muốn người này có chuyện chút nào.

“Anh yên tâm. Tôi không có dan díu gì sau lưng anh đâu. Người đó và tôi tiếp xúc cực kỳ ít, thậm chí chưa bao giờ nhắn tin, chat chit cho nhau cả. Gọi điện thì quen nhau cả chục năm mà chỉ có 1 lần duy nhất nên tuyệt không có chuyện lửa gần rơm đâu mà lo.”

Một người như thế lại có thể làm em quan tâm đến vậy sao? Thật sự có 1 mối quan hệ như thế?

“Bên cạnh đó, quan hệ của chúng tôi hoàn toàn không thể tiến xa hơn. Cả tôi và cậu ấy...” – Thùy Vân ngập ngừng – “đều trân trọng mối quan hệ này tới mức chỉ biết đứng yên tại chỗ.”

Nhìn thấy ánh mắt thoáng chút xúc động của cô gái này, Lý Cảnh cảm thấy càng đau hơn. Mối quan hệ đó đáng coi trọng đến mức này sao? Thật có 1 thứ quan hệ của nam và nữ không chút tỳ vết như thế?

“Em đừng nói nữa.” – anh nắm chặt lấy tay cô kéo đi.

“Lên cơn nữa hả, anh hai. Tôi chưa coi đồ mà.”

Lý Cảnh sợ sự ghen tuông này sẽ khiến anh mất kiểm soát làm chuyện có lỗi với Thùy Vân, nhìn ánh mắt cô nghĩ đến người đó, anh thật sự cảm thấy rất khó chịu. Đó không phải là ánh mắt của 1 cô gái đang yêu mà là thứ gì đó còn lớn hơn tình yêu. Thứ duy nhất anh có thể làm là nắm chặt bàn tay này, dù thế nào cũng không buông ra.

...

“Ngày Đạt, hôm qua Thùy Vân có tìm anh đưa 1 bản thảo cho anh.”

“Thì sao?” – Thành Đạt không buồn bỏ cuốn truyện tranh đang đọc trên tay xuống.

“Con bé trình độ bây giờ có thể nói ngang hàng với em đó. Câu chuyện lại mang 1 sắc thái rất riêng. Nếu được anh cũng muốn gửi nó qua Nhật đó.”

“Nếu?”

“Vẫn khuyết điểm cũ. Anh nói con bé khuyết điểm của mình rồi. Chỉ còn chờ con nhóc đó nhận ra thôi.”

Đạt nói không hề do dự - “Chắc chắn cậu ấy sẽ nhận sớm thôi.”

“Sao em tin tưởng thế hả?”

“Bởi vì đó là Nguyễn Thùy Vân mà.” – Thành Đạt quay qua sư phụ mỉm cười vô tư.

“Nghe sắc mùi Bakuman thật đó. Nếu thế 2 đứa sẽ có 1 trận chiến sống còn ở Shueisha nhỉ?” – Tiến Khoa châm chọc.

“Không, dù có nhận ra thì cậu ấy cũng không bao giờ làm việc cho Shueisha được đâu.” – Thành Đạt cầm cuốn truyện tranh lên đọc tiếp hững hờ đáp.

Tiến Khoa nhìn Thành Đạt không giấu được sự kinh ngạc. Cậu học trò lúc nào cũng tỏ ra kỳ quái này thật nhìn thấy 1 số thứ mà không ai nhìn thấy được. Cái này người ta gọi là thiên tài và thẳng không cách nhau đường kẻ đây mà.

Anh thở dài – “Em còn hiểu Thùy Vân hơn bản thân con bé nữa.”

Bakuman: bộ truyện tranh viết về nghề họa sĩ truyện tranh của Nhật.

47. Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Chap 39

Lý Cảnh nhìn Thùy Vân đang dùng bữa sáng thì ngập ngừng nói.

“Hôm nay có chút chuyện đột xuất, tôi không ở nhà với em được.”

“Anh cứ đi đi. Tôi không giữ.” – Thùy Vân bình thản đáp.

Hai hôm nay, anh không thấy cô gái này không làm gì cả, cứ ngồi ở nhà im lặng xem TV. Không nói, không cười cứ bất động như thế nhưng anh không thể làm gì để an ủi cô. Chỉ biết im lặng chăm sóc cô gái này.

“Không, tôi không yên tâm để em ở 1 mình.” – Lý Cảnh nói.

Thùy Vân cười nhạt – “Tôi không tự tử đâu mà lo.”

“Nếu em điên lên mà tự tử thì hay quá chứ cứ im lặng thế này mới đáng lo đó chứ.” – anh trầm nghĩ.

“Không, chút tôi sẽ đưa em qua tụi Tiểu Hoa, không thể để em ở nhà 1 mình được.”

“Tùy anh.” – Thùy Vân hờ hững đáp. Dù sao lâu quá cô cũng chưa gặp người bạn già – ông Bằng.

...

Nhìn thấy Thùy Vân gặp A Lợi và Tiểu Hoa thì có chút thần sắc hơn, Lý Cảnh cảm thấy có phần nhẹ nhõm trong lòng. Quyết định đưa cô gái này đến đây đúng là sáng suốt, dù sao có người nói chuyện mới tốt hơn.

Anh tới chỗ Tiểu Hoa nói nhỏ.

“Có gì em chăm sóc chị Vân giúp anh nhé. Chút chiều anh sẽ ghé qua đón.”

Tiểu Hoa ngoan ngoãn gật đầu.

“Cảm ơn em.”

“Dạ, không có gì đâu ạ.” – Tiểu Hoa nhẹ nhàng đáp lại.

Lý Cảnh toan bước đi thì gặp ông Bằng, anh gật đầu chào ông.

“Có gì tôi đi trước, có gì ông chăm sóc cô ấy giúp tôi.”

“Ừ” – người đàn ông sáu mươi này gật đầu chào và lướt qua người anh, bất chợt ông ta dừng lại nói – “Cậu trai trẻ, có 1 số thứ có buông bỏ thì mới nắm lại được.”

“Hả?” – Lý Cảnh quay lại nhìn người đàn ông này với ánh mắt khó hiểu. Bất chợt anh nhìn lại Thùy Vân.

Ông Bằng lắc đầu – “Không phải cô gái đó, ý tôi chính là bản thân cậu”. Nói xong ông quay người bỏ vào trong không buồn quay lại nhìn anh.

...

Nhìn thấy Thùy Vân đang tập trung suy nghĩ nước cờ tiếp theo, ông Bằng lắc đầu cười.

“Cháu làm gì mà hai, ba thằng bám theo thế hả?”

“Hả?” – Thùy Vân mở to mắt kinh ngạc nhìn người bạn già. Làm sao ông ta biết được cô đang bị ba thằng theo dõi chứ?

Thấy được sự kinh ngạc trong mắt Thùy Vân, ông Bằng mỉm cười.

“Đừng bao giờ coi thường dân bán đồ cổ.”

“Ồ, ông là chân nhân bất lộ tướng đúng không?” – Thùy Vân mỉm cười – “Chỉ là nói dễ nghe là được chồng sắp cưới lo lắng bảo vệ thái quá, nói khó nghe là bị giam lỏng.” – cô đặt 1 quân cờ đen lên bàn.

“Haiz...” – ông Bằng thở dài – “Tuổi trẻ giờ thật khó hiểu.”

“Vâng, cháu cũng thấy thế.” – cô cũng thở dài theo.

“Con bé này, cháu có biết tại sao cờ vây lại là loại cờ khó chơi nhất không?” – ông đặt 1 quân cờ trắng lên bàn.

Thùy Vân nói – “Nó không có phân cấp bậc, mọi quân cờ đều có vị thế như nhau không như các loại cờ khác. Bên cạnh đó, nó là loại cờ gần như không có quy luật. Chính vì thế càng khó kiểm soát các nước đi của nó hơn.” – cô đặt thêm 1 con cờ đen bên cạnh quân trắng mà ông Bàng vừa đặt xuống.

Ông Bàng cười ha hả.

“Con bé này đúng là sở thích quái thật. Còn trẻ mà biết mấy thứ này rồi.”

“Đừng bao giờ coi thường 1 họa sĩ truyện tranh” – cô mỉm cười.

“Không phải cuộc sống nên như bàn cờ này hay sao? Con người càng tính toán nhiều càng chịu nhiều đau khổ nhưng cuối cùng nhận ra chẳng có gì cả.”

Thùy Vân im lặng không nói gì rồi bật cười – “Ông đúng chân nhân trong truyền thuyết mà.”

“Đừng đánh giá ta cao dữ vậy chứ? Mà chuyến đi săn hàng sắp tới của ta ở Tây Tạng cần 1 trợ lý, cháu đi không?”

Thùy Vân ngẩn người nhìn ông và cười – “Cháu không biết nói tiếng Tạng. Ông kêu cháu qua Nhật hay mấy nước phương Tây còn có đường mà giúp.”

“Ta biết là được rồi.” – ông cười – “Sẵn đường đi về ghé nhà ta ở Nhật Bản luôn. ”

“Hả? Cháu tưởng ông là người Trung Quốc chứ?”

“À không, ta là người gốc Hàn.”

Thùy Vân không nhin được mà cười sặc sụa – “ Ha ha, ông bá đạo thật đó. Thật là chân nhân đa quốc tịch mà ”. Tự dưng cô thấy lòng mình nhẹ hơn nhiều.

” 2 tháng sau khởi hành. Nếu cháu thích ta cho cháu mượn ngôi nhà ở Nhật, đằng nào cũng cần chút dương khí chứ bỏ không thì ... ”

Đúng là cơ hội trời cho để bỏ trốn nhưng Thùy Vân cô không thể liên lụy người khác được.

” Thôi, cháu không đi được đâu. Tên Lý Cảnh có máu điên đó. ” - cô nhớ lại ánh mắt sắc lạnh của người này.

” Vây ta coi như cháu đồng ý. ” - ông Bàng để ly trà lên môi – “ Nước cờ vừa rồi cháu đi sai lầm rồi đó. Coi bộ ván này ta thắng chắc. ”

Thùy Vân nhìn người đàn ông này ái ngại – “ Thật sự cháu không thể liên lụy ông được. Ông không biết tên đó là ai đâu. ”

Ông Bàng nở 1 nụ cười với cô - “ Đừng bao giờ coi thường 1 người buôn đồ cổ. ”

Nhìn nụ cười tự tin này của ông, Thùy Vân biết người này không phải người tầm thường. Cô nhìn lại ngôi nhà này, nhìn bên ngoài thì nhỏ nhưng bên trong lại rộng rãi. Có 1 cơ ngơi này giữa trung tâm Sài Gòn thì quả không bình thường.

Cô gật đầu – “ Sao ông giúp cháu ? ”

” Ta nợ cháu 1 chàng rể quý. ” - Ông liếc mắt nhìn A Lợi – “ Với ở đây chỉ có cháu là người còn trẻ mà nói chuyện hợp ý ta. À mà cháu thua mười tám mục rồi, còn nhỏ mà đấu với ta được thế thì đúng là có tương lai. ” - ông mỉm cười.

” Mười tám mục lận đó ông. ”

” Biết chơi cờ, vậy biết chơi chữ không ? ” - ông nhìn cô tò mò.

” Ông hỏi cháu tin giải trí hay ba cái tin lá cải cháu không biết chứ mấy cái này có chút nghiên cứu. ” - cô tự tin nói. Thùy Vân cô không biết thuê thừa may vá, không biết nấu ăn đàn hát hay mấy cái sở thích con gái nhưng ba cái kiến thức không thiết thực thì biết không hề ít bởi cô cần biết nhiều kiến thức để sáng tác. Cô không phải là Thành Đạt, dạng thiên tài sinh ra để làm việc này mà là 1 người bình thường. Chính vì

thể phải nỗ lực hơn rất nhiều, nếu không có óc phong phú như cậu ấy thì chỉ còn cách có nhiều tri thức hơn. Mà thực tế, nghiên cứu văn hóa cổ cũng là sở thích của cô.

...

Thùy Vân ngồi trên bàn làm việc, nhắm mắt lại nhớ lời của ông Bằng.

“Không phải cuộc sống nên như bàn cờ này hay sao? Con người càng tính toán nhiều càng chịu nhiều đau khổ nhưng cuối cùng nhận ra chẳng có gì cả.”

Đó chính là vấn đề của mình. Đúng, cuộc đời nên như bàn cờ vậy, không quá nhiều quy luật nhưng chính vì thế lại flexible hơn.

Cô đặt bút lên tờ giấy trước mặt...

...

Lý Cảnh đến chỗ ông Bằng mới phát hiện Thùy Vân về từ trước.

” Em đúng là chả bao giờ biết nghe lời tôi cả. ”

Anh đưa mắt nhìn xuống Miêu Miêu đang say ngủ ở ghế bên, hôm nay sau khi giải quyết chút công việc anh đã về lại nhà lấy Miêu Miêu đi, định đem lại bất ngờ cho Thùy Vân. Dù gì cô gái này cứ ở nhà 1 mình thì lại nghĩ linh tinh thôi thì đem về 1 người bạn mới.

” Đúng là chủ nào tớ đó. Mê ngủ như nhau. ” - anh bật cười, nhớ lại gương mặt Thùy Vân khi ngủ say. Không biết tự bao giờ anh đã quen sự xuất hiện của cô gái này trong cuộc sống hàng ngày của mình.

...

Thùy Vân đang tập trung luyện chữ thì bất ngờ thấy thứ gì đó nhột nhột dưới chân, cô nhìn lại thì ra là chú mèo cô đã chơi cùng khi dự tiệc cùng Thư Kỳ ở nhà Lý Cảnh. Cô ngồi xuống cúi người bế nó lên vuốt ve không giấu được nụ cười thích thú. Cô quay ra bên ngoài thì thấy Lý Cảnh đang sững sờ nhìn mình.

“Em biết viết thư pháp sao?”

Lý Cảnh định về nhà tạo bất ngờ cho Thùy Vân nhưng không ngờ bản thân mới là người bị bất ngờ. Trước nay anh chưa bao giờ ngờ cô gái này có thú vui tao nhã như thế. Nhớ lại khí thế ban nãy của cô khi luyện chữ lúc anh mới bước vào thì anh không khỏi cảm thấy đỏ mặt. Một Thùy Vân tĩnh lặng mà anh chưa thấy bao giờ. Thật sự có gì đó rất cuốn hút. Lại thêm bộ dạng đáng yêu mới nãy khi vuốt ve Miêu Miêu đúng là ...

“Ngày xưa có biết chút ít. Hôm nay gặp ông Bằng mới bắt đầu luyện lại.” – cô bình thản nói – “Mà anh bị bệnh hả? Sao mặt mày đỏ gay thế này?” – Thùy Vân bước đến gần Lý Cảnh nhìn anh khó hiểu.

Anh cố lấy lại bộ dạng bình thường, mỉm cười dịu dàng nói.

“Không có gì đâu.”

“Con mèo này... của anh hả?” – Thùy Vân giơ Miêu Miêu lên trước mặt anh.

Lý Cảnh gật đầu – “Tôi thấy em ở nhà 1 mình suốt, sợ em buồn nên...”

Cô mỉm cười dịu dàng – “ Cảm ơn anh.”

Cô gái này thật sự thay đổi rồi. Chỉ mới sáng nay còn bình thường mà? Tại sao nhìn cô gái này Lý Cảnh anh có chút cảm giác xa lạ thế này. Không còn là cô bé bướng bỉnh hiếu thắng hàng ngày nữa. Có chút gì đó ... càng xa tâm tay hơn...

“Không có gì đâu.”

Thùy Vân đưa đôi mắt trong veo nhìn Lý Cảnh - “Anh đi tắm chút đi. Chút em có chuyện muốn nói cùng anh.”

Nhìn hình ảnh mới này của Thùy Vân, anh càng cảm thấy yêu cô gái này hơn nhưng tại sao lại càng thấy không thể chạm tới thế này? Lý Cảnh mỉm cười gượng nói – “Em cứ nói đi. Tôi đi tắm sau cũng được.”

Cô đẩy anh lên ghế sofa, ngồi cạnh Lý Cảnh và nhìn thẳng mắt anh nói - “Em muốn đi xa 1 thời gian.”

Anh mỉm cười ôn nhu với cô - “Em muốn đi đâu? Tôi sẽ sắp xếp thời gian đi cùng em.”

“Xin lỗi, em muốn đi 1 mình và...”

Linh tính của Lý Cảnh mách bảo anh thật sự không muốn nghe tiếp. Anh đưa môi chạm môi cô, đưa lưỡi nhẹ nhàng lướt qua lưỡi cô và dịu dàng nhìn cô nói - “Em không cần nói nữa. Tôi không muốn nghe đâu”. Anh đứng dậy, lạnh lùng bước đi về phòng mình.

“Có 1 số thứ có buông bỏ thì mới nắm lại được”

Lời nói của ông Bằng cứ vang lên trong đầu anh. Tại sao anh lại đưa Thùy Vân này đến đó? Nếu cô gái này cứ háo thắng, cứ kiêu ngạo, cứ không thể kiểm soát được bản thân thì Lý Cảnh anh mới có lý do để bảo vệ cô chứ? Ban đầu có thật anh muốn bảo vệ cô gái này khỏi ông và cha anh hay đó chỉ là cái cớ để nắm giữ cô lại?

Thùy Vân nhìn người đàn ông tránh né sự thẳng thắn của mình thì khẽ lắc đầu. Khi cô muốn thành 1 người đơn thuần, không phức tạp tại sao anh ta lại tránh né chứ? Anh muốn chơi tiếp trò chơi này với cô sao?

...

“Tôi điều tra được Lý Cảnh đi du học Anh từ đầu cấp 3. Hắn mới về nước được cách đây gần sáu năm. Hồ sơ tình trường ở bên nước ngoài thì chưa điều tra được gì nhưng khi ở Việt Nam thì khá đáng nể, trong 5 năm quen được 14 cô gái tạm gọi là bạn gái, ngoài luồng thì không biết.” – Hoàng Trí cầm hồ sơ thu thập được đưa cho Thùy Vân - “Hắn ta có nguyên tắc quen 1 cô không quá 3 tháng.”

Thùy Vân lạnh lùng hỏi - “Ai là người có tác động nhiều nhất đến hắn?” – Thùy Vân cầm đồng hồ sơ lý lịch các cô gái ngồi đọc.

“Hiện giờ thì chưa thấy trừ...”

“Hửm?” – cô đưa mắt nhìn Hoàng Trí.

Hoàng Trí nhìn cô gái đối diện mình không còn nhận ra là cô gái cách đây 1 tuần anh gặp nữa, có gì đó không nguy hiểm bằng cô gái khi xưa nhưng lại uy quyền hơn - “Là cô.”

“Mối tình đầu coi như không tìm được. Còn mối tình cuối cùng trước tôi là ai?”

Tiếc thật, mối tình đầu luôn là thứ khắc cốt ghi tâm nhất. Thứ người ta không có được lại là ngay thời kỳ con người thơ ngây nhất. Nếu biết lợi dụng thì sẽ làm lửa tình bén lên lại được. Nếu có được nó thì kế hoạch của mình tấn công Lý Cảnh sẽ nhanh hơn rồi.

“Hong Ngân – 1 cô diễn viên đang được ưa chuộng hiện nay.”

“Cô gái ấy như thế nào?” – Thùy Vân lạnh lùng nói.

“Xinh đẹp, thông minh, biết thức thời và hiện giờ đang quen 1 nam ca sĩ.”

“Điều tra tên ca sĩ đó cho tôi.”

Hoàng Trí thật không hiểu nổi cô gái này, tại sao lại điều tra người tình của người yêu mình chứ? Mà tại sao thái độ khi nghe thành tích của hắn lại hoàn toàn bình tĩnh không chút dao động thế này?

” Cô định làm gì? ” - anh đưa ánh mắt khó hiểu nhìn cô.

Thùy Vân nhìn anh mỉm cười - ” Anh biết họa từ miệng ra không? Chuyện xấu làm thì càng ít người biết càng tốt. ”

Nhìn phong thái này, thái độ này, Hoàng Trí biết cô gái này nếu thật sự là người của Lý Cảnh đứng đầu xã đoàn thì thật sự là 1 mối họa cực lớn cần diệt từ ban đầu.

...

Thùy Vân tay cầm bút lướt lên mặt giấy. Thứ bây giờ cô cần nhất là sự tĩnh lặng, cô biết chỉ cần cô cảm được nó thì sẽ tìm được thứ mà sự phụ cô nói. Giờ đây, cô không còn cảm giận hay oán trách gì Lý Cảnh chỉ muốn thoát khỏi đây nhưng tại sao người này không hiểu chứ ?

Hồng Ngân – một cô gái biết thức thời, xinh đẹp, biết tiến biết lui. Một cô gái không đơn giản như thế thì quả là 1 kẻ khó điều khiển nhưng con người không ai không có yếu điểm. Cô mỉm cười.

” Meoz... Meoz...Meoz... ”

Thùy Vân nhìn xuống thấy Miêu Miêu cứ dựa người vào chân mình thì cúi xuống bế nó lên tay vuốt ve, cô nhớ đến Lý Cảnh lại thấy có chút không nhẫn tâm làm người này đau lòng. Người này thật sự rất tốt với cô nhưng cô không thể đáp lại được. Một tình yêu xuất phát từ sự cảm kích, một tình yêu mà chỉ biết nhận thì cô không làm được. Nền tảng của tình yêu là sự công bằng, người này thật sự không biết ?

” Chủ em chả lẽ không biết khi anh ta cứ ở bên chị. Khi nó thành 1 thói quen thì khi bỏ nó rất bị kịch hay sao ? Anh ta càng cho nhiều thì tình cảm này chị càng khó mà đáp lại được. ”

...

Lý Cảnh nhìn thấy gương mặt bình thản của Thùy Vân đọc sách bên cạnh mình thì lòng thấy thất vọng. Thật nực cười, cách đây 1 tuần anh muốn cô thực lòng đối đãi, không đóng kịch nữa thì giờ đây anh lại mong muốn ngược lại cô gái này là Thùy Vân đó. Cô gái đang ngồi anh giờ đây anh cảm thấy khó mà nắm được dù tìm mọi cách giữ chặt lấy cô.

” Thùy Vân, em làm vợ của anh nhé. ” - anh thì thầm vào tai cô. Môi di chuyển khẽ lướt lên môi cô.

” Xin lỗi, anh cho em thêm chút thời gian được không ? ” - cô bình thản nhìn anh.

Nếu bây giờ cô đồng ý thì kẻ này cũng không tin cô thật lòng. Dù cô có là người của Lý Cảnh thì cũng khó thoát khỏi kiểm soát của hắn. Chỉ bằng lấy lui làm tiền. Cô lui lại để chờ kẻ hờ cho Hồng Ngân bước vào, một trở ngại nhỏ trong tình yêu đôi khi là thứ mà người ta tin là thuốc thử tốt nhất. Cô muốn Lý Cảnh tin là cô yêu hắn, ghen tuông vì hắn và đau lòng vì hắn. Khi đó mới từ từ hạ hệ thống phòng thủ của người này xuống. Đó là trường hợp hắn chọn cô. Nếu ngược lại, hắn chọn cô gái kia càng thuận lợi thay đổi nữ chính. Dù là nước nào đều nằm trong bàn cờ của cô. Nếu không có Ngọc Phượng liệu Thư Kỳ - Ngọc Sơn có thành, nếu không có cô và Lý Cảnh liệu 2 tiểu thiên thần A Lợi – Tiểu Hoa có nhận được tình cảm của nhau ? Phim mà không có kịch tính thì làm gì có ai xem chứ ? Đây là bước thứ 2 của liên hoàn kế.

Giọng Lý Cảnh lạnh nhạt – ” Thôi được. Đừng để anh chờ lâu quá. ”

Anh đưa mắt nhìn Thùy Vân, từ khi nào anh muốn chiếm hữu cô đến thế chứ ? Tại sao cô gái này tự dưng thay đổi khó nắm bắt thế này. Thật sự cô trưởng thành rồi, không còn sự ngây ngốc như xưa nhưng lại khiến người ta có phần e ngại hơn. Tại sao anh càng nắm chặt cô lại càng thấy không thể nào bắt được thế này ? Khốn nạn thật, lão già kia làm gì Thùy Vân thế không biết.

“Có 1 số thứ có buông bỏ thì mới nắm lại được”

” Không phải là cô gái đó mà chính là bản thân cậu. ”

Nếu ông ta không nói cô gái này thì là cái gì cơ chứ ? Tại sao cứ giả úp úp mở mở không nói thẳng ra chứ ?

Thùy Vân liếc nhìn gương mặt đăm chiêu của Lý Cảnh. Sau buổi tối hôm đó, không hiểu sao kẻ này càng kiểm soát cô chặt hơn, ngay cả ở nhà và bên ngoài. Thật khiến người ta cảm thấy ngột thở. Kẻ này hành động quá quái đản. Khi thì lạnh tanh, khi thì lúc xa lúc gần, khi lại nóng ấm, lúc lại kiểm soát chặt chẽ chẳng biết ngứa đầu mà gãi.

” Tên này đúng là tên yandere phức tạp nhất mình từng biết. ” - cô thầm nghĩ.

Boss cuối xuất hiện. Sắp end rồi. Màn tiếp theo là cân não nhau

48. Chương 40

Chap 40

Lý Cảnh bật ngồi dậy, người đã ướt mồ hôi, anh đưa tay ôm trán.

“Chết tiệt!”

Tại sao hôm nay anh lại mơ thấy những ngày hồi bé. Khi ấy mỗi ngày anh đều phải nghe tiếng la hét của mẹ mình, nghe lời điều khiển của ông ngoại anh, thấy bóng lưng của cha anh cầm bàn tay Lý Thanh. Thật sự chưa có thứ gì thuộc về anh.

Lý Cảnh ra ngoài tủ lạnh lấy chai nước tu ừng ực. Anh muốn tự trấn an bản thân lại, bất giác anh bước vào phòng Thùy Vân. Thấy cô gái này đang ngủ say không hiểu sao lòng anh lại đau lòng hơn.

“Xin lỗi, em muốn đi 1 mình và...”

Lý Cảnh biết ngày hôm ấy cô gái này đang thẳng thắn nói chuyện cùng anh nhưng anh lại không đủ dũng khí nghe sự thật đó. Thật sự cuộc sống này từ khi nào thành thói quen rồi và bỏ đi nó đúng là 1 chuyện vô cùng bi kịch. Nắm được 1 con người trong tay mà không nắm được trái tim của họ là 1 thứ rất nhu nhược. Từ khi nào anh lại thành 1 thằng đàn ông như thế này chứ? Từ khi nào anh bắt đầu nghĩ đến việc thoát khỏi kiểm soát của ông ngoại anh, bắt đầu muốn có 1 cuộc sống riêng của mình và chống lại sự điều khiển kia? Từ khi nào anh biết bản thân phải bảo vệ một ai đó?

Anh ngồi lên giường Thùy Vân, đưa tay vuốt tóc cô và mỉm cười 1 cách đau khổ.

“Tại sao anh lại yêu 1 cô gái độc ác như em cơ chứ? Nếu anh yêu 1 cô gái đơn thuần hơn có lẽ không có quá nhiều mâu thuẫn như bây giờ.”

...

“Nếu phải diễn tả 2 người này thì chỉ có 4 chữ kim đồng ngọc nữ. Dù mới quen nhau có 5 tháng nhưng cực kỳ mặn nồng, là mối tình vàng dưới con mắt của người hâm mộ.” – Hoàng Trí báo cáo – “Nữ xinh đẹp, nam tài năng thật không có gì chê.”

Thùy Vân nhếch mép - “Tên ca sĩ Ken so với Lý Cảnh thì sao?”

“Nếu cô xét về gia thế thì chắc chắn không bằng nhưng xét ngoại hình thì cũng chỉ hơn chứ không kém. Tính cách thì hiện giờ chưa thấy bài báo nào moi móc cả.”

“Lý tưởng vĩ.”

Lý tưởng đến anh đây còn GATO đây này.

“Giờ cô định làm gì nữa?”

“Làm họ chia tay. Đưa Hồng Ngân đến với Lý Cảnh.”

Hoàng Trí mở to mắt nhìn cô gái đang ngồi đối diện mình đọc sách. Cô gái này có điên không?

“Tại sao cô phải làm thế chứ?”

“Chỉ là cần 1 người hy sinh thôi” – cô đáp. Đây là lý do ban đầu cô không muốn đụng đến tuyệt chiêu này, phải liên lụy 1 cô gái khác nhưng thôi Bill Gates từng nói mà “Cuộc đời không công bằng, chấp nhận nó đi.”

Hoàng Trí không ngờ cô gái mới 25 tuổi nói câu này mà mặt không biến sắc như thế.

“Cô đừng nghĩ điều khiển 1 người đơn giản như thế chứ? Mà ở đây là 3 người đó, Lý Cảnh không phải người đơn giản chịu làm theo lời cô đâu.”

Thùy Vân mỉm cười – “Anh sai rồi, tôi không làm gì cả. Chỉ là số phận cho họ gặp lại nhau thôi. Mọi thứ đều là ngẫu nhiên.”

Khẩu vị thằng cha Lý Cảnh nặng quá, chọn ai không chọn mà chọn con nhỏ kinh dị này.

“Bước đầu tiên là khiến họ ngẫu nhiên gặp nhau tại những nơi xưa. Gọi lại cảm giác ngày xưa cho 2 người.”
– Thùy Vân nói tiếp.

“Cái đó tôi bó tay, làm quái gì biết 2 cha mẹ đó xưa hẹn hò ở đâu chứ?”

Má ơi má, cảnh sát chứ có phải tình báo đâu. Đâu có dư tiền gắn hết máy theo dõi lên tất cả người của Lý Cảnh mà thằng cha này thay bồ như thay áo, biết đâu là lương.

Thùy Vân cười mỉa mai – “Hèn chi anh làm nội gián lâu mà chưa có kết quả. Bây giờ lại thời đại nào chứ? Có thứ gọi là mạng xã hội mà, đặc biệt cô gái này còn là người của công chúng. Thông tin cách đây gần 1 năm moi không khó đâu, ít nhất phải có mấy tấm hình của 2 người chứ? Không thì tìm báo lá cải khi đó. Anh làm được chứ?”

Hoàng Trí nhìn cô gái này khó tin, không ngờ cô gái này nghĩ mọi thứ lẹ như thế, anh buộc miệng nói - “Cô có định đổi nghề qua phụ tôi không?”

Thùy Vân nghe anh nói thế thì không khỏi bật cười – “Ha ha, anh đúng là thú vị quá mà. Nói thật tôi sợ bị giết lắm nên chuyện nguy hiểm như làm giang hồ hay nội gián thì miễn đi.”

Nhìn nụ cười của cô, Hoàng Trí cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng – “Mình quên mất cô ta nguy hiểm cỡ nào cũng chỉ là 1 đứa con gái 25 tuổi.”

...

Nhìn thấy Lý Cảnh dạo này tự dưng siêng năng đột xuất, tối nào cũng đem máy tính về nhà làm thì cô cảm thấy có chút bị thu hút. Thùy Vân cô không phải gái mới lớn thích mấy anh hấp dẫn đẹp trai lòe thiên hạ hay người chiều chuộng mình mà lại bị thu hút bởi người độc lập, trưởng thành 1 chút. Gần đây, sau chuyện bị sư phụ nói mình không khả năng và chuyện của Thành Đạt thì cô thường xuyên thấy hình ảnh này của Lý Cảnh ở nhà.

“Em làm gì nhìn anh dữ thế?” – Lý Cảnh này giờ cứ thấy ánh mắt của Thùy Vân cứ nhìn chằm chằm mình thắc mắc.

Cô lắc đầu mỉm cười – “Chỉ là hôm nay mới thấy anh khá đẹp trai thôi.”

Lý Cảnh lần đầu tiên nghe cô khen mình thì không giấu được nụ cười xấu hổ – “Thật sao?”

Cái biểu tình gì thế? Sao mình có cảm giác là 1 thằng nam sinh của 1 con bé nữ sinh thế này, không phải anh chơi gái như cơm bữa sao tự dưng xấu hổ trước lời khen này chứ? Cuối cùng thằng cha này là công hay thụ đây?

“Này Lý Cảnh, anh biết làm món gan ngỗng vỗ béo không?”

Anh hơi kinh ngạc, không phải cô gái này thuộc dạng bạ đâu ăn đó sao? Tự dưng lại hỏi thế này. “Em muốn ăn foie gras sao?”

Cô lắc đầu – “Không chỉ là thắc mắc một chút”. Sau đó Thùy Vân chỉ vào màn hình TV có chương trình ẩm thực.

Lý Cảnh mỉm cười dịu dàng – “Vây thì chúng ta đi ăn. Anh biết một nhà hàng biết làm nó rất ngon”. Cô gái này sống cùng anh, bắt đầu biết cách ăn uống, không tùy tiện như xưa rồi. Bên cạnh đó cô gái này trước nay hầu như không yêu cầu anh.

Thùy Vân gật đầu.

Muốn gài 1 người cách tốt nhất là để họ tự sa lưới, Thùy Vân cô ngồi xem cả đồng hình mà Hồng Ngân cùng Lý Cảnh từng đi chung trên mạng xã hội. Ngồi lục cả 1 đồng hồ sơ các nhà hàng mà 2 người này từng ghé và phân tích nát cả mấy món ăn ở đó. Chết tiệt nhất là tên này biết nấu ăn mà trình độ không hề tệ nên phải tìm 1 món mà hắn không thể làm tại nhà mà nghĩ ngay món đó là nghĩ đến nhà hàng kia. Phương pháp thứ nhất chinh phục đàn ông, tạo sự ngẫu nhiên. Mà ở đời làm gì có quái gì quá nhiều ngẫu nhiên thôi thì tự nguyện tạo nó, đây là phương pháp Kiều My dùng để của tên Hoàng Minh kia. Giờ cô mà lên tiếng thì sau này gặp lại cô gái kia, tên này sẽ nghi ngờ thôi thì để hắn tự đưa cô đến đó thì tạo luôn chứng cứ ngoại phạm giúp cô. Mấy bộ phim truyền hình không phải nam chính luôn trùng hợp gặp nữ chính hay sao?

“Vây chiều mai chúng ta đi ăn. ” - Lý Cảnh lên tiếng.

“Không được, em không có đồ đi mấy chỗ sang trọng nên để tuần sau đi.”

Tất nhiên là không được, đi ngày mai thì làm gì gặp được cô gái kia chứ. Cô và Hoàng Trí khó khăn lắm mới gài được cô gái kia cùng bạn trai đi ăn ở nhà hàng đó vào chiều thứ Ba tuần sau. Tất nhiên tốn không ít công sức mạo danh 2 bên gửi lời mời cho nhau. Điều lợi thế là những người ở giới giải trí như Hồng Ngân cực bận rộn không dư thời gian như cô mà xác minh, lấy khẩu cung nhau. Mà nhiều lúc cô thắc mắc tên Hoàng Trí là thần thánh phương nào, có một số thứ hẳn làm khá được việc.

Lý Cảnh mỉm cười – “Từ khi nào em chú ý tiểu tiết thế?”

“Em không muốn làm mất mặt anh.”

Anh đi đến ghế sofa, ngồi cạnh nắm tay Thùy Vân nói.

“Không cần đâu, anh không để ý mấy thứ đó mà chẳng ai dám cười em đâu.”

“Anh không để ý mà em để ý.”

Làm ơn cần câu đi anh hai, anh làm như gài 2 người kia đi dễ lắm vậy đó, tôi không phải 007. Với lại kiến thức ẩm thực tôi đây gần như bằng không, ngồi xem công thức phân tích đúng là hack não mà. Gì mà chia ra chiên thường, chiên áp chảo,... hằm bà lằng cứ thấy hết vào đầu là được. Phiên phức, giờ mới thấy đầu bếp là 1 dạng thiên tài mà.

“Ừ, tùy em nhưng trang phục anh muốn đi mua cùng em”

Lý Cảnh khá tò mò khi Thùy Vân này ăn mặc nữ tính 1 chút, bên cạnh đó cô gái này gu thẩm mỹ cực kỳ tệ mới thích cái đồng hồ đồn ở nhà lão già kia. Anh thật không yên tâm để cô tự đi mua đồ. Giờ nghĩ lại thế quái nào cô gái này xin được việc ở công ty thiết kế Ngọc Sơn được chứ?

“Mà anh đừng hy vọng như mấy phim truyền hình à, thay đồ cái từ vịt thành thiên nga bằng 1 niềm tin nào đó. Hư cấu kinh, từ 1 con xấu xí tự dựng make up cái 1 ngang hàng hoa hậu làm bao nữ phụ ganh tỵ. Mà nói thật, mấy thằng nam chính trong ba cái phim đó ngu bỏ mẹ, nữ phụ xinh đẹp, nhà giàu, thông minh em còn muốn đổi giới tính để cua mà tụi nó éo thích mà theo mấy con bánh bèo vô dụng. Một là dạng dư nước mắt, cứ lá rơi là động lòng. Hai là dạng ngu lâu dốt bền cứ ngơ ngáo ngáo ngáo mở to mắt như con bị bệnh down. Dạng thứ ba còn tệ hại hơn, hiểu động tỏ ra cá tính như Tiểu Yến Tử mà nhiệm vụ chủ yếu trong phim phá hoại là nhiều. Em là hoàng hậu còn ác hơn nữa à.”

“Phụt...” – Lý Cảnh bật cười, lâu rồi anh mới thấy 1 Thùy Vân nói nhảm như xưa. Thùy Vân gần đây làm anh thấy hơi xa lạ quá.

“Anh cười cái gì hả? Em nói không đúng sao? Bộ phim đó đúng là bộ phim khốn nạn nhất em từng xem. Công chúa thì tối ngày phá hoại, em mà là mẹ kế không gai mới lạ, quản lý hậu cung thấy mẹ mà 2 con này tối ngày chơi bời. Còn hoàng tử, thị vệ tối ngày theo gái, chính sự không lo, ăn lộc vua mà éo làm việc đúng là quan liêu mà. Đại thanh vào tay đám con ông cháu cha đó mất nước là phải. Coi phim đó em tiếc hoàng hậu không phải mình, nếu không còn tàn ác hơn, sát phạt cả đám nó có chết tám đời còn không được. Phim đó đáng giá nhất là màn Dung ma ma hành hạ 2 con đó, coi mà hả hê.”

Thùy Vân nghĩ có chút tiếc nuối, nếu có chuyện xuyên không như tiểu thuyết ngôn tình. Cô bảo đảm sát phạt hết cả đám nam nữ chính giành lại thiên hạ tay mình mà thậm chí có lạc vào nữ phụ văn, cô chấp hết đám nữ phụ thuộc lâu kịch bản mà sát phạt. Tuy nhiên nếu lạc vào đam mỹ, cô chấp nhận làm nữ phụ coi yaoi và xem mấy anh ngược nhau.

” Không có gì. Chỉ là tự dựng thấy nhớ em thôi. ”. Thật sự đây mới là Thùy Vân mà anh từng ở cạnh, một cô gái có tính toán, có ngây thơ. Lý Cảnh ôm lấy cô – “Em cứ làm 1 cô gái như hiện giờ đi, đừng thay đổi.”

Địch, ngày nào cũng gặp nhau thì nhớ nhung cái quái gì. Tôi gặp mặt anh chán gần chết đây này. Chỉ còn có 1 tháng rưỡi nữa để hoàn thành kế hoạch thôi.

“Thôi, em đi luyện chữ tiếp đây.” – Thùy Vân đẩy nhẹ Lý Cảnh ra đứng lên.

Khi luyện chữ, cô mới thấy bản thân bình lặng lại.

“Khi nào em về lại?”. Lý Cảnh nhìn cô lo lắng. Anh nhận thấy được cô gái này gần đây hoàn toàn không đụng đến bút vẽ.

Cô mỉm cười miễn cưỡng – “Giờ chưa được”. Thật tế, Thùy Vân cứ cho là bản thân khắc phục được thứ mà sự phụ cô nói nhưng hiện tại chưa thể làm được.

49. Chương 41

Chap 41

Hồng Ngân nhìn tờ thiệp cùng bó hoa trên tay thì không khỏi bật cười, Ken là 1 người khá thực tế từ khi nào lãng mạn như thế này cơ chứ ? Mà khéo nhất anh ta lại mời cô đến nhà hàng cô hay đến cùng người bạn trai cũ chứ. Dù sao lịch làm việc của 2 người không phải lúc nào cũng trùng nhau nghỉ. Bên cạnh đó thỉnh thoảng nên cho báo chí cùng người hâm mộ chút tin tức hâm nóng tên tuổi chứ ? Cô nhắn cho anh.

” Gặp nhau ở đó lúc 7h. ”

Hoàng Trí thấy tin nhắn Hồng Ngân gửi qua tin nhắn cho điện thoại Ken thì thở phào nhẹ nhõm. Đúng là như con bé kia dự đoán, lợi dụng kẽ hở lịch làm việc của 2 người không thể gặp mặt đối chất nhau và smartphone là 1 công cụ khá dễ hack. Đầu tiên, anh cho người hack lấy số Hồng Ngân gửi tin nhắn mời Ken đi ăn, sau đó anh gửi 1 bó hoa cùng thiệp mời mạo danh Ken cho cô gái kia. Chờ đợi 2 bên trả lời nhau là xong. Cái khó là canh thời gian 2 người có lịch trùng nhau nghỉ. Thứ khiến anh lo giờ là có nên báo cáo bên trên về cô gái Thùy Vân này không ? Cô gái này tà không tà, chính không chính chả biết đâu mà lường.

...

” Cô Ngân đây quả là có con mắt nhìn hàng. Đây đúng là bộ đồ mới ra trong bộ sưu tập Xuân Hè của châu Âu. ” - cô nhân viên bán hàng nhìn Hồng Ngân ngưỡng mộ - ” Cô có thân hình chuẩn thể bảo đảm mặc vào là không chê vào đâu được. ”

Hồng Ngân nở nụ cười chuyên nghiệp, cô lẩn lộn ở nghề này bao nhiêu năm hiểu đạo lý làm người của công chúng - không kiêu ngạo – ” Phiền cô vui lòng lấy giúp tôi bộ này cùng size với mấy bộ đã chọn, tôi muốn xem 1 số khác nữa. ”

Cô đi vòng quanh khu mua sắm tìm thêm 1 số bộ trang phục khác, là người của công chúng không hề dễ. Phải đẹp mọi lúc. Bất giác Hồng Ngân dừng mắt lại tại 1 người, bạn trai cũ của cô – Lý Cảnh. Ở nhân hiệu thời trang dành cho nữ mà anh ta xuất hiện chỉ có 1 khả năng, anh ta đem bạn gái mới tới mà chuyện này đúng là không phải phong cách người này. Dù gì cũng là người cũ cũng nên phải phép chào nhau.

” Không ngờ gặp mặt anh ở đây ? ” - cô nở 1 nụ cười ngọt ngào.

Lý Cảnh mỉm cười với Hồng Ngân – ” Chào em, lâu quá không gặp. ”

Cô nhún mày với anh – ” Đi cùng bạn gái sao ? ”

” Ừ. ”

” Anh đúng là không thay đổi, lúc nào cũng có thể tỉnh như thế. Ngay cả khi chia tay tôi. ” - Hồng Ngân trầm nghĩ.

Lý Cảnh xã giao - ” Đạo này em thế nào ? ”

Cô nhún vai – ” Không hề thay đổi, cứ như xưa thôi. Thật hiếm thấy anh chịu dành chút thời gian tới mấy nơi thế này mà bạn gái anh đâu ? ”

” À cô ấy đang thử đồ. ” - Lý Cảnh chợt nhớ bộ dạng Thùy Vân nhất quyết không chịu thử bộ đồ anh chọn vì lý do hở hang thì bật cười. Đúng là tư tưởng cô gái này cứ như 1 ông chú thời xưa ấy, giờ nghĩ lại 2 chị em đó đúng là hoàn toàn khác nhau mà.

Hồng Ngân nhìn nụ cười của người bạn trai cũ thì có chút hiếu kỳ, người nào có thể khiến người đàn ông này như thế chứ ?

Lý Cảnh nhìn đồng hồ rồi nhú mồm lại, anh mỉm cười với Hồng Ngân – ” Xin lỗi nhưng cô ấy lâu quá, anh kiểm tra 1 chút. ”

” Ừ, anh đi đi. ” - Hồng Ngân mỉm cười đáp. Mắt không ngừng dõi theo người đàn ông này. Từ khi nào anh chàng này thay đổi quan tâm đối phương thế ? Cô gái kia là thần thánh phương nào ?

Nhìn thấy Lý Cảnh lôi kéo 1 cô gái dung mạo bình thường thì cô lắc đầu, từ khi nào anh chàng thay đổi khẩu vị thế này. Tại sao cô chưa từng thấy 1 nụ cười hồn nhiên và hành động trẻ con như thế này của anh ta khi 2 người quen nhau nhỉ ? Chẳng lẽ ba cái chuyện tình Lọ Lem – hoàng tử như mấy bộ phim cô thủ vai là có thật sao ? Thật vớ vẩn, Lý Cảnh không phải dạng thích mấy đứa con gái hồn nhiên ngu ngốc. Thế thì cô gái kia thật không đơn giản.

” Thưa cô Ngân, đây là bộ cùng size của cô. ” - cô gái bán hàng đi tới cạnh cô nói.

” Ừ, cảm ơn cô. ” - Hồng Ngân bước theo cô gái bán hàng, nhìn Lý Cảnh thì mỉm cười. Cô không phải dạng đàn bà thích nín kéo mấy chuyện tình cảm nên chuyện của người này không liên quan cô nữa.

...

” Em không mặc nó đâu. ” - Thùy Vân nói – ” Quá hở hang. ”

Đệch, mặc kiểu này thật không phải phong cách của mình. Đi nhà hàng Pháp kết hợp cùng bộ đầm cúp ngực này có khác nào nói ” Tối nay cháy hết mình đi nha anh ” đâu. Nguyên tắc đầu tiên cho kế hoạch, không thiệt thân.

Lý Cảnh đưa 2 tay nắm lấy 2 vai cô, nhìn cô cười – ” Không, anh thấy rất hợp với em ”. Thật tình không phải cô mặc bộ đồ này quá lộ liễu khiến anh không kiềm được mà chính là biểu cảm xấu hổ trên mặt của Thùy Vân thật đáng yêu. Mà bộ đầm này cũng hợp với cô nữa.

” Lấy nó đi. ” - anh ra lệnh cho nhân viên bán hàng.

” Không được ” - Thùy Vân phản đối – ” Không được lấy ”.

Bộ đồ này quá nguy hiểm, khôn nạn mình không thuộc dạng body chuẩn khá nhỏ con nên mặc bộ này lại có phần e ấp càng kích thích thẳng cha này hơn. Mình coi truyện tranh dành cho nam nhiều, ecchi không hề ít, Playboy càng nhiều hơn nên rành đầu óc mấy thằng đàn ông nghĩ gì quá mà. Đàn ông thấy con gái quá khí chất, quá hấp dẫn thì bị thu hút nhưng có phần e dè do đó xác định là hàng khó với nhưng dạng ngây thơ 1 chút lại gần tầm tay hơn. Đó là nguyên tắc làm việc của mấy em gái trà xanh trong ngôn tình, ngây thơ mọi thời điểm.

Lý Cảnh nhú mồm khó chịu – ” Này, em đi bao nhiêu chỗ rồi mà vẫn chưa tìm được bộ ưng ý, bộ nào cũng chê là sao ? ”

” Em là cô gái cầu toàn. Chưa tìm được thứ hợp ý nhất định không lấy mà nếu anh thích thì mua mà mặc đi. ” - Thùy Vân cao giọng nói, A Lợi kể là thượng sách. Biểu tình thẳng bệ này đúng là gây tổn thương máu nhiều dù cô không có khí chất tsundere như nó nhưng chí ít được một hai phần.

” Tin anh đi, bộ này em mặc rất đẹp. Anh từng quen nhiều... ” - Lý Cảnh bồng im bật.

Chết, lỡ lời rồi.

” Này, sao tự nhiên nói im bật thế ? Thôi em đi thay đồ lại đây. ”

Anh làm như tôi không biết anh từng lên giường cùng nhiều đứa con gái vậy đó. Anh tuổi này mà chưa có kinh nghiệm thì đó mới là có vấn đề đó, đừng có làm như gái trinh tiết chứ anh hai !

Nhìn thấy Thùy Vân bướng bỉnh nhất quyết không lấy bộ đầm đó thì Lý Cảnh bật cười, cô gái này khi nguy hiểm thì làm anh đau tim kiểu khác, khi ngây thơ làm anh đau tim kiểu khác, lúc có khí chất lại làm cảm xúc anh khó tả hơn. Thật may mắn chỉ có mỗi mình anh mới thấy 3 Thùy Vân như thế.

” Cứ gói lại bộ đó cho tôi. ” - anh ra lệnh với nhân viên bán hàng.

” Em tới chào tạm biệt anh. ” - Hồng Ngân tới bên cạnh anh lịch sự chào – ” Có gì gửi lời chào bạn gái anh giúp em. ”

Anh gật đầu xã giao, cô gái này luôn thông minh như thế. Lịch sự, trưởng thành và cân nhắc.

” Ừ, tạm biệt. ”

...

Lý Thanh nhìn thấy tin nhắn của bông hoa độc về chuyện sắp xếp cho Thùy Hân và bé Hiên đi vào khoảng 1 tháng rưỡi nữa không hiểu sao lòng lại thấy không vui. Thật không muốn làm theo chỉ thị này nhưng mọi chuyện là do thằng em anh gây ra đâu thể vô trách nhiệm mà không giải quyết được. Anh có nguyên tắc giang hồ của anh.

Không muốn xa thằng nhóc nhỏ hiếu động Văn Hiên chỉ là 1 phần. Phần còn lại là gần đây anh thấy thần sắc Lý Cảnh đã thay đổi, không như ngày trước lạnh lẽo nữa mà đôi khi cảm điện thoại nhắn tin chắc là cho bông hoa độc kia thì nụ cười hồn nhiên như hồi còn bé nở lên. Nếu không phải anh thì thằng này đâu có ra nông nổi này.

” Chết tiệt ! ” - anh rít lên.

Lý Thanh quyết định cầm áo khoác và lên mô tô chạy ngay đến nhà Thùy Hân.

...

Lý Thanh nhìn người huấn luyện mình với ánh mắt đầy cảm xúc - ” Thùy Hân, các người dừng đi nữa được không ? ”

” Này, đừng nói anh yêu tôi muốn tôi ở lại chứ ? Tôi không phải Tiểu Long Nữ thích dây dưa với đệ tử mình đâu ? ” - Thùy Hân châm chọc - ” Với dính tới 2 anh em toàn bị dính đạn không à. Đại gia tôi ham thật đó nhưng quen Iron man thì khẩu vị nặng kiểu này dẹp đi.”

” Tôi không đùa đâu. Hai người ở lại được không ? ”

Lý Thanh là dạng đàn ông nghiêm túc mà hôm nay nhìn biểu tình lại cực kỳ nghiêm túc nên Thùy Hân không thể nào đùa được nữa. Cô mở cửa ra lạnh lùng nói.

” Vào nhà nói chuyện đi. ”

Lần trước đến nhà cô gái này trong tình huống không bình thường nên không quan sát ở đây. Giờ nhìn lại đúng là kiểu cách như chủ của nó, hoàn toàn ngược lại anh.

” Ngồi đi. ” - Thùy Hân ra lệnh - ” Uống gì ? Trà thì có Long Tỉnh thôi, cafe thì Espresso hay Cappuccino, loại gì tôi cũng pha được.”

Lý Thanh ậm ừ - ” Cà phê đen đi. ”

Cái quái gì mà chơi tên Tây không vậy trời.

” Có đường không ? ”

” À, tôi uống ít đường. ”

” Đường viên hay đường cát ? ”

Lý Thanh nổi cáu - ” Này, tôi tới nói chuyện hệ trọng chứ không phải kêu cafe đâu. ”

Thùy Hân bật cười - ” Anh y như con bé nhà tôi. Tùy tiện không có phong cách sống gì cả ”. Cô lấy tách cafe Espresso ra để trên bàn - ” Cho tôi một ly do đi. ”

” Hả ? ”

Thùy Hân lạnh lùng nói - ” Anh cho tôi lý do chúng tôi không rời khỏi đây. ”

” Vì Lý Cảnh. ” - Lý Thanh bình thản nói.

Cô nói không do dự - ” Xéo ! ”. Thùy Hân đứng lên tiễn khách.

Anh lấy tay cầm lấy cổ tay cô nín lại, đưa ánh mắt cầu khẩn nói - “Cô có thời gian nghe tôi kể 1 câu chuyện không?”

Kể này bình thường ngêngh ngang, không ngờ có lúc lại đưa ánh mắt này nhìn cô, Thùy Hân ngồi xuống nói - “ Cho anh 15 phút trình bày thuyết phục tôi.”

Có phải họp bàn kế hoạch đâu. Hôm nay Chủ nhật mà cô nương, qua giờ làm rồi mà không bỏ giọng cấp trên hả? Đúng là không hổ danh chị gái bông hoa độc mà.

“Thật ra tôi là con vợ trước của ba tôi, không đúng hơn là mẹ tôi chưa hề đăng ký kết hôn cùng ông ta” – anh mỉm cười miễn cưỡng – “Khi 2 người ở bên nhau thì ông ấy chưa có địa vị cao như giờ nhưng tương lai thì khá rực rỡ trong thế giới này, càng thuận lợi hơn khi ông ấy lấy con gái Chủ tịch tập đoàn Thiên Lai nên mẹ tôi chủ động rút lui bỏ đi. Khi đó thì bà ta mang thai tôi.”

Thùy Hân nhìn Lý Thanh có chút thông cảm.

“Nhưng sau đó vì nuôi tôi bà làm quá lao lực mà bệnh rồi mất đi. Chả hiểu sao ba tôi tìm được tôi và đem về nhà sống chung cùng Lý Cảnh. Cô biết thằng bé ấy được giáo dục như thế nào không?”

Thùy Hân lắc đầu.

“Mẹ thằng nhóc này cứ như 1 con điên. Hàng ngày chửi xối xả nó và cứ lải nhải là nó phải giành tất cả, phải làm người thừa kế. Bà ta cũng thường xuyên đánh tôi nữa. Còn lão già cha của bà ta còn kinh khủng hơn, lão không ở đó mà thỉnh thoảng đến thăm con gái và cháu trai, dù không đụng tay đụng chân nhưng ở đó tôi thấy 1 áp lực kinh khủng ở ông già đó. Lý Cảnh nó chưa bao giờ biết chơi, từ nhỏ mới có 10 tuổi mà được dạy toàn mấy thứ của người lớn, lãnh đạo, giao tiếp, võ thuật,...” – Lý Thanh nói đầy cảm xúc – “Lúc ấy tôi đã tới chơi cùng thằng bé, lúc đầu thì nó cứ làm khó nhưng sau thân thiện hơn cứ bám theo tôi nhưng không ngờ chuyện đó lại làm bà điên kia khủng hơn. Mấy màn khủng bố lại càng kinh dị hơn, độc địa hơn, thời khóa biểu thằng nhãi đó càng kín hơn... Bà ta cũng khủng bố tôi nữa sau cùng tôi chịu không nổi ba tôi cho tôi đi và ông ta sắp xếp tôi sống cùng 1 chú bác trong tổ chức” – anh cười miễn cưỡng – “Cô biết trước đó tôi hứa gì với thằng nhóc đó không?”

Thùy Hân im lặng.

“Anh sẽ mãi mãi bảo vệ và ở bên cạnh chơi cùng em nhưng đến cuối cùng làm không được...” – giọng Lý Thanh run run – “Đó là lời hứa duy nhất đến giờ tôi chưa thực hiện được.”

“Nếu anh muốn khóc thì tôi lấy khăn giấy cho anh. Giờ mà tôi cho 1 thằng đàn ông mượn vai thì hơi kỳ kỳ.”

“Phụt...” – Lý Thanh đang cảm xúc mà nghe cô gái này nói không nhịn được cười – “Cô đúng là nguy hiểm thật.”

Giọng anh trấn tĩnh lại – “Sau này chả biết tại sao gặp lại thành kẻ thù như bây giờ. Nó luôn có bộ mặt hăm tài cho đến khi gặp em gái cô. Chả biết khẩu vị thế nào mà lại ở bên đứa con gái kinh dị đó nó lại có nụ cười như hồi bé. Thật sự tôi không muốn thấy nó đau khổ. Xong 15 phút rồi đó.”

Thùy Hân nhìn người đàn ông trước mặt nói – “Không phải Lý Cảnh từng hại chết anh sao? Tại sao lại giúp hắn.”

Lý Thanh nở nụ cười miễn cưỡng – “Chắc là do tôi là anh trai nó. Anh trai bảo vệ em mình là chuyện đương nhiên.”

Thùy Hân lắc đầu mỉm cười. Cô hiểu tại sao đám người bắt cóc chị em cô, thuộc hạ của Lý Cảnh lại gai tên gốc này rồi. Lý Thanh là 1 kẻ ngốc, không mưu mô, học có mấy nguyên tắc tiền tệ cả tháng chưa thuộc nhưng kẻ này lại khiến cho người đối diện yên tâm, sẵn sàng chết vì hắn. Anh em nhà này đúng là khác nhau hoàn toàn mà. Tên kia thì quá mưu mô tính toán còn kẻ này thì lại quá chính trực.

“Câu chuyện của anh cảm động đó, tên đó cũng đáng thương thật nhưng với tư cách là 1 người chị gái tôi tuyệt đối không để em gái mình chịu nguy hiểm. Chắc anh hiểu ý tôi chứ người anh mẫu mực.”

“Tôi có thể nói thêm 1 câu không?”

“Cho 5 phút đá bù giờ đó.”

“Phụt...” Lý Thanh bật cười. Cô gái này đúng là bá đạo.

“Những chuyện em trai tôi nói không phải không có lý. Giữ lại em gái cô cốt là giữ cho nó có cuộc sống an toàn nếu không có danh phận gì chắc chắn lão già truy sát tiếp. Ông ta không có tình cảm ông cháu gì nhiều đâu. Cô không hiểu đàn ông chúng tôi, phải là rất yêu mới dám hy sinh tình cảm khiến người mình yêu hận thù để bảo vệ cô ta.”

Thùy Hân nhú mày suy nghĩ. Đúng là Lý Cảnh đã tự tay cắt đứt mối liên hệ tình bạn nhỏ nhoi cùng em gái cô chỉ để bảo toàn mạng sống cho con bé. Thùy Vân là 1 con bé ghét người ta ép buộc, làm thế thì đúng là có khác nào tuyên chiến với nó chứ?

Thùy Hân lạnh lùng nói – “Tôi là chủ gia đình. Tôi có trách nhiệm bảo vệ nó dù có trở thành 1 kẻ ích kỷ, nhẫn tâm như thế nào đi nữa nên thứ lỗi, tôi từ chối.”

Lý Thanh thở dài. Anh kỳ vọng gì chị gái bông hoa độc cơ chứ?

“Cô cho tôi nói câu cuối được không?”

“Sao anh phiền quá vậy? Cứ xin thêm giờ là sao?”

” Em gái cô từng nói với tôi ” Không ai được phép quyết định cho ai cả. Người nào cũng có quyền lựa chọn ” (xem đoạn Thùy Vân bị Lý Thanh bắt cóc), không phải người có quyền quyết định sau khi nghe chuyện này chỉ có em gái cô chứ không là cô sao ? ”

” Vậy ra, anh đang muốn tôi chuyển lời ? ”

” Không, cô có quyền nói hay không nói cho em cô biết sự thật này. Nếu tôi nói thì bông hoa độc lại nghĩ tôi bệnh em mình. ”

Thùy Hân mỉm cười – ” Coi bộ chúng tôi phải xem xét coi anh có ngu không mới được. Tôi sẽ suy nghĩ mà không dám hứa đâu. ”

” Thôi tôi đi. ” - Lý Thanh uống cạn ly cafe trên bàn và đứng lên – ” Cà phê cô pha chua quá, có quá đắng không thế ? ”

Thùy Hân châm chọc – ” Đúng là không có thẩm vị mà. Anh biết Henry Ford không ? ”

“Gì ... gì pho hả?” – Lý Thanh nhìn cô gái này khó hiểu.

Cô lắc đầu nói – “Ông ta là người sáng lập xe Ford nổi tiếng thế giới, người này có 1 câu khá hay “Dù tôi chưa tốt nghiệp tiểu học nhưng tôi có khả năng điều khiển hàng vạn cử nhân hay kỹ sư, tiến sĩ làm việc cho tôi”...” – Thùy Vân nở nụ cười “Tôi thấy anh khá giống ông ta.”

Cô gái này nói chuyện thật khó hiểu. Nói gì nói mẹ nó đi.

“Giờ xéo đi. Chút tôi và con tôi đi chơi nữa, thấy anh nó lại học hư.”

“Ừ, tôi đi.” – Lý Thanh bước ra ngoài, bất giác anh dừng lại quay đầu nhìn Thùy Hân mỉm cười nói “Coi bộ chúng ta có 1 điểm chung nhỉ?”

Thùy Hân cười nhạt – “Ừ, làm anh chị người ta khó lắm.”

50. Chương 42

Chap 42

Hồng Ngân vừa bước vào nhà hàng thì đã thấy bao ánh mắt nhìn mình. Khóe môi cô cong lên. Trước nay cô chưa bao giờ mất tự tin vào bản thân. Bất giác cô nhìn ở vị trí quen thuộc ngày xưa từng ăn ở đây ở Lý Cảnh thì thấy người này đang ngồi dùng bữa cùng 1 cô gái khác.

“Đúng là anh ta chưa bao giờ thay đổi cả. Luôn chọn ngay view đẹp nhất mà ngồi.” – cô thầm nghĩ – “Ít nhất cũng nên qua chào hỏi 1 chút dù là về lý hay tình. Về lý, người này là gia đình có thế lực, quan hệ tốt thì thuận lợi cho công việc mình. Tình thì dù sao cũng là người cũ nên lịch sự một chút. Cả 2 đều là người trưởng thành, chuyện bất tiện hậu chia tay gần như không có.”

Hồng Ngân rảo bước đến bàn Lý Cảnh mỉm cười – “Xin chào, lại trùng hợp gặp anh 1 lần nữa nhỉ?”, đoạn cô quay qua cô bạn gái mới của anh lịch sự gật đầu chào hỏi – “Xin chào cô, tôi là Hồng Ngân, còn cô đây là...”

Lý Cảnh lịch sự đứng lên chào cô và giới thiệu bạn gái của mình – “Đây là Thùy Vân, vợ sắp cưới của anh”. Anh không hề nói dối, dù kết hôn thật hay giả thì Thùy Vân này cũng sẽ là vợ anh chị bằng bây giờ giới thiệu cho mọi người biết luôn.

Thùy Vân đứng lên, cúi nhẹ đầu xuống chào Hồng Ngân mỉm cười – “Hân hạnh được gặp chị”. Cô đưa mắt nhìn nữ diễn viên chính trong vở kịch sắp tới của cô thầm đánh giá – “Đúng là điện nước dư dả, nhìn mình còn muốn xịt máu mũi hướng gì đàn ông. Thật đúng là đẳng cấp hoàn toàn khác Thư Kỳ hay Tiểu Hoa mà.”

“Chị đi 1 mình sao?” – Thùy Vân lên tiếng.

Hồng Ngân lắc đầu – “Không tôi đang chờ bạn trai.”

Thùy Vân mỉm cười – “Nếu chị không phiền thì ngồi chung cùng chúng tôi luôn được không? Dù gì bạn trai chị cũng chưa đến mà.”

Hồng Ngân đưa mắt nhìn Lý Cảnh thấy người này không phản đối thì mỉm cười ngọt ngào cùng cô gái nhỏ này – “Ừ, cảm ơn cô.”

Lý Cảnh nhìn Thùy Vân và Hồng Ngân, lòng có chút bất tiện khi bạn gái cũ hội ngộ bạn gái mới. Sao lại trùng hợp như thế chứ? Anh liếc thấy sắc mặt Thùy Vân thấy cô gái này tỏ ra bình thường không có sự đặc biệt thường ngày. Không đúng, nhà hàng này và thời gian hẹn đều do anh sắp xếp, cô không hề nhúng tay. Có thể anh quá đa nghi chăng?

Thùy Vân cười thầm. Không phải anh chàng Ken đến trễ mà cô và Hoàng Trí sắp xếp lấy số Hồng Ngân gửi anh ta dời lịch hẹn trễ lại 30 phút đủ để câu cô gái này ở đây gặp thẳng cha yandere Lý Cảnh. Sẵn tiện giảm hảo cảm của Hồng Ngân với anh chàng ca sĩ Ken thần thánh đó luôn. Thật may 2 người này đều là người của giới giải trí, lịch kín mít kẻ thì đi đóng phim, người thì đi lưu diễn ngủ còn eo có thời gian làm gì có thời gian lấy khẩu cung nhau. Còn Lý Cảnh, người của Lý Thanh ở công ty cổ tình sắp xếp thời gian tối thứ hai có chuyện bận cần tên này nên tuyệt nhiên thời điểm, không gian cô đều không nhúng tay. Chứng cứ ngoại phạm cực kỳ hoàn hảo. Hắn hoàn toàn không có lý do nghi ngờ cô. Đúng là luyện 85 tập Conan thần thánh không hề uống.

Hồng Ngân lướt nhìn Lý Cảnh rồi nhìn Thùy Vân thì cười nhẹ. Quan hệ hai người này đúng là có gì đó kỳ lạ, không như các cặp tình nhân thường ngày. Cô gái này bên ngoài thì tình cảm nhưng lại pha sự lạnh nhạt bên trong. Còn bạn trai cũ của cô Lý Cảnh nhìn thì bình thường nhưng thoáng trong ánh mắt dò xét cô gái kia. Hồng Ngân cô đứng vững giới giải trí thị phi bao nhiêu năm làm sao phản ứng này qua mặt được cô. Làm được ở ngành này không chỉ nhờ tài năng, nhan sắc mà còn thủ đoạn nhìn người.

“Hồng Ngân, em muốn ăn gì?” – Lý Cảnh lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Hồng Ngân đáp - “Như cũ”. Chết thật phản xạ vô điều kiện.

Anh nhíu mày nhìn bạn gái cũ rồi nhìn sang Thùy Vân, cô gái thông minh này chắc chắn sẽ đoán được mối quan hệ của 2 người.

Lý Cảnh nhanh chóng lấy lại sự bình thản mỉm cười - “Ừ, đúng rồi, ở đây nổi tiếng nhất là món foie gras nhỉ?”. Đây là câu nói thích hợp nhất để cứu vãn tình huống khó xử hiện giờ. Lấy đặc điểm chính của nhà hàng làm điểm nhấn, Hồng Ngân có nói “như cũ” cũng không nói lên điều gì.

Hai cô gái đều cười nhạt trong lòng – “Đúng là đàn ông thích lấp liếm mà.”

Hồng Ngân cười thân thiện giải vây cho anh - “Foie gras thì thường dùng cùng rượu port nhỉ?”. Dù gì đây cũng là lỗi của cô, nên phối hợp 1 chút không làm không khí 3 người khó xử.

“Đúng là Hồng Ngân, một cô gái luôn thông minh nghĩ cho người khác”- Lý Cảnh nghĩ thầm. Đây chính là lý do ngày xưa anh yêu cô gái này.

“Ừ, em đúng là khéo ăn thật” – anh mỉm cười lịch lãm.

Thùy Vân nhìn phân đoạn này cười thầm, đến lúc cô đóng vai ngô nghê thấp kém thiếu thắm vị rồi mà quả là mấy cái linh vực sành ăn sành uống này cô thấp kém thật. Đúng là vai này do ni đóng giày cho cô mà. Thật ra Hồng Ngân này bản thân đã là 1 cô gái khí chất từ trong ra ngoài rồi, không cần cô thủ vai bần tiện phối hợp mấy.

Thùy Vân lên tiếng - “Em uống Coca”. Nếu mai mốt không khắc phục được lỗi sư phụ nói thì cô chuyển sang ngành điện ảnh làm đạo diễn được à.

“Không được, đi đâu em cũng uống nước ngọt không sợ bị tiểu đường hả? Cứ Coca thẳng tiến thế này, nó tài trợ cho em sao?” – Lý Cảnh lên tiếng.

Thùy Vân chửi thầm – “Cha nội này, chả lẽ giờ tôi nói tôi muốn uống trà Lài, trà hoa Sen hay trà Long Tĩnh của Trung Quốc ở nhà hàng Pháp sao. Đây có phải nhà hàng đa quốc gia như “Liêu trai” đâu. Tôi đóng vai ngu cũng có mức độ thôi chứ? Ngu kiểu đó đập đầu chết con mẹ nó đi. Em học tiếng Nhật, nghiên cứu văn hóa phương Đông có phải phương Tây đâu anh hai. Lại thêm uống ba cái rượu đó lỡ say tối nay lên giường cùng anh như phim truyền hình chết bà nó à.”

Anh ra lệnh - “Nước trái cây đi.”

Cô cố mỉm cười – “Tùy anh.”

Hồng Ngân nhìn phản ứng đôi uyên ương trước mặt thì không khỏi nhũn mày. Từ khi nào mà người đàn ông kiểu cách này lại hành xử trẻ con đến thế mà kẻ này cực kỳ kén cá chọn canh làm gì cũng phải đúng gu sao lại chọn 1 cô vợ tương lai thiếu thắm vị thế này? Còn cô gái kia nữa sao lại ngô nghê đến thế chứ? Không chỉ thiếu khí chất bên ngoài mà còn thiếu cả khí chất bên trong nữa. Thật là khó hiểu.

Hồng Ngân bật cười – “Hai người thật thú vị. Mà anh thay đổi thật rồi.”

Lý Cảnh giờ mới nhớ đến tình hình hiện tại, nhanh chóng lấy lại nụ cười lịch lãm thường ngày – “Con người phải thay đổi mà, thôi để anh gọi món”. Một lời dứt khoát tỏ thái độ nếu cô gái này còn ý định với anh.

Nhìn Lý Cảnh gọi món và thái độ nữ chính thần thánh đang ngồi đối diện, Thùy Vân nghĩ thầm – “Đúng là người của giới giải trí có khác, cư xử cực kỳ thông minh. Coi bộ cô gái này là thú dữ rồi. Đàn bà đáng sợ nhất là dạng biết tiến biết lui, biết nâng biết bỏ lại hiểu thấu lòng người mà Hồng Ngân này là 1 cô gái đa đoan như thế. Cái đầu của người này chỉ hơn chứ không kém mình, dù sao mình chỉ có kiến thức sách vở mà người này có cả thực tiễn. Ca này khó à.”

Thùy Vân đảo mắt nhìn ra cửa. Nam phụ thần thánh xuất hiện, đúng là thần thánh thật. Coi như hôm nay cô đóng vai nữ phụ kinh điển của ngôn tình vậy. Xuất hiện chỉ làm nền cho nam chính thần thánh, nữ chính thần thánh, nam phụ thần thánh, ok cô là người dưới mặt đất. À còn bối cảnh thần thánh và món ăn thần thánh nữa.

Ken thu hút ánh nhìn mọi người bước tới bàn Lý Cảnh mỉm cười gật đầu chào. Hồng Ngân cười thân thiện đứng lên nắm lấy cổ tay anh và đưa tay giới thiệu mọi người với nhau một cách chuyên nghiệp.

Tên này phong thái đúng là chỉ hơn Lý Cảnh chứ không kém. Ca này khó thật à... Mà không khí này khốn nạn thật. Hèn chi mấy con nữ phụ điên lên hại mấy má nữ chính là phải ? Nhọ còn hơn chó.

Thùy Vân đưa mắt nhìn 3 người con nhà người ta trước mặt chợt thấy cái bàn này từ khi nào là tâm điểm chú ý mà cô là tâm điểm nhiều nhất. Đặc biệt là Lý Cảnh chọn nơi có view đẹp nhất nữa chứ ? Ok, cô có thể gọi là hàng độc - lạ. Ít nhất Thùy Vân có thể tưởng tượng mình như sư tử trắng lần đầu đến Việt Nam thu hút mọi ánh nhìn.

Cô lên tiếng phá vỡ im lặng - ” Sao lâu quá vậy ? ”. Đây đúng là người yêu cũ gặp người yêu mới mà.

Lý Cảnh nhìn cô dịu dàng mỉm cười – ” Đây là món khá cầu kỳ. Em đợi 1 chút đi ”. Sau đó anh quay lên nhìn cặp kim đồng ngọc nữ trước mặt – ” Hai người quả thật rất đẹp đôi nhỉ ? ”

Ken mỉm cười chuyên nghiệp - ” Anh quá khen. ”

Hai người đàn ông thần thánh nói chuyện xã giao qua lại cùng cô gái thần thánh, đúng như Thùy Vân dự đoán hay mấy tác gia tiểu thuyết ngôn tình hay viết, cô thành nữ phụ thừa thừa của lịch sử. Điều đó lại may cho cô, tin giải trí kiến thức bằng không, thẩm vị hay phong cách sống tệ hại. Đúng là vai này đo ni đóng giày cho cô mà. So perfect !

” Có lẽ mai mốt nếu thất nghiệp ngoài đạo diễn mình nên dự tuyển lớp quần chúng ” - Thùy Vân thưởng thức món ăn thần thánh mà phần khởi trong lòng.

Lý Cảnh thi thoảng liếc nhìn người vợ tương lai của mình thấy cô cứ im lặng mà ăn không nói không rằng sợ cô buồn, anh lại gợi chuyện kéo cô vào nhưng đầu lại vào đấy tự dưng vai diễn của cô lại bị kéo ra.

Hồng Ngân nhìn thái độ quan tâm của Lý Cảnh dành cho cô gái kia thì cười nhạt. Người này thay đổi thật rồi, kể này từ xưa chưa bao giờ quan tâm ai nhiều như thế. Có lẽ lãng tử quay đầu thật rồi. Mà cô gái kia làm cái quái gì cũng không biết thế ? Giải trí không rành gì cả mà cô nàng này nhìn Ken bạn trai cô thật không có phản ứng đúng là hoàn toàn không biết giới showbiz, phong cách sống còn tệ hơn, nhìn kiểu đòi uống Coca cùng Foie gras là hiểu. Cuối cùng cô Thùy Vân này là thần thánh phương nào ? Cái gì cũng tệ hại sao mà của được anh chàng kiểu cách kia chứ ? Lọ Lem thành công chúa thì bản chất cô ta đã là con bá tước... Thật là khó hiểu.

Ken nhìn bạn gái mình lại nhìn bạn trai cũ cô, người này dù ngoại hình không bằng anh nhưng lại có gia thế. Bên cạnh đó lại rất có phong cách nữa. Sau đó anh nhìn cô bạn gái người này, lòng có chút khó hiểu.

Nhìn đĩa thức ăn sắp hết của mình trong khi 3 đĩa của 3 nhân vật trong truyền thuyết kia còn gần như y nguyên. Thùy Vân không khỏi bủn môi.

Món ăn Tây đâu có nhiều mà sao đám này ăn chậm thế này. Nói chung thật ngưỡng mộ biên kịch Ấn Độ có thể kéo kịch bản từ 1 chuyện chẳng có quái gì để nói chỉ là 4 mắt nhìn nhau thôi mà làm thành hơn 30 phút dài ngoằng còn mình đây muốn kéo có 1 buổi tối mà giờ bí diễn biến rồi. Nam nữ chính gặp nhau rồi còn quái gì nữa đâu. Khốn nhất là không khí này làm bản thân chẳng nghĩ được gì hết. Tại sao đời thật không có slow motion nhỉ ? Mà không nếu có thật thì mỗi lần coi 1 trận bóng đá chắc phải coi 3 năm vì chiều cận mắt từng cổ động viên. Khốn thật, giờ không phải lúc nghĩ nhảm. Tập trung tìm cách kéo gần 2 ba má này lại đẩy anh chàng Ken đi.

Lý Cảnh liếc thấy đĩa thức ăn của Thùy Vân sắp hết thì quay sang nhìn cô dịu dàng hỏi - ” Em muốn ăn thêm không ? Để anh gọi thêm. ”

Một lời như đánh thức người trong mộng.

Thùy Vân đảo mắt nhìn cặp uyên ương đối diện, đúng là tiên đồng ngọc nữ nhưng so với tên Lý Cảnh lãng mạn này thì tên Ken tương đối lạnh lùng. Thôi thì...

Thùy Vân quay lên nhìn Lý Cảnh gật đầu.

Nhìn cô gái này hôm nay ngoan ngoãn như thế, Lý Cảnh cười ngọt ngào và gọi người phục vụ ra gọi thêm 1 đĩa foie gras cho cô. Nếu ngày nào cô cũng nghe lời thế này thì hay quá.

Dạng không có khí chất có cái lợi của không có khí chất là có thể làm những chuyện xấu hổ. Thùy Vân cô hôm nay đã đóng vai nhọ như chó giờ có thêm 1 vai trà xanh cũng chẳng chết thảng Tây nào.

Cô đưa nĩa lên gấp miếng gan cuối cùng quệt qua nước sốt và đưa lên môi cố tình đẩy nó dính mép môi và ngẩng lên bình thản như không biết gì. Ok, đóng vai đơ đơ là sở trường của cô. Hồng Ngân và Ken ngẩn người, cô gái thần thánh nhìn cô ra hiệu, Thùy Vân giả như không biết gì thì anh chồng hờ của cô đã lấy khăn trên tay dịu dàng lau cho cô. Miệng không nén tiếng cười.

” Cảm ơn sự phối hợp diễn xuất của anh. ” - Thùy Vân cười thầm trong lòng. Cô đảo mắt nhìn gương mặt Hồng Ngân. Khóe miệng cô cong lên.

Hồng Ngân dù thông minh cỡ nào cũng là đàn bà mà đàn bà thì ghen tỵ là chuyện thường tình. Thấy người yêu cũ ân cần cùng người yêu mới của anh ta lại thêm sự lạnh lùng của bạn trai hiện tại tất lòng có chút không vui và so sánh. Dù chỉ 1 chút nhỏ nhưng đủ để Thùy Vân cô lợi dụng, chỉ sợ cô gái này không còn gì nữa mới lo thôi. Tất nhiên, nhân tố quan trọng nhất ở đây chính là thái độ lãng mạn của Lý Cảnh. Dù

phong thái không bằng tên Ken nhưng gương mặt lạnh lùng, thái độ ngọt ngào mà nụ cười có phần trẻ con là đủ công phá rồi.

Hồng Ngân nhìn thái độ Lý Cảnh ân cần cùng cô vợ tương lai lại thêm sự lạnh nhạt của người yêu mình thì có chút khó chịu. Đúng là 2 người là người trưởng thành nên cư xử khác không nên trẻ con như thế nhưng cô cũng có chút ganh tỵ sự ngọt ngào kia của Lý Cảnh dành cho Thùy Vân.

51. Chương 43

Chap 43

Thấy Thùy Vân cứ không nói không rằng cứ im lặng ăn cả buổi tối, Lý Cảnh cố nén tiếng thở dài. Cứ nghĩ hôm nay đưa cô ra ngoài tạo không khí cho 2 người thế mà không ngờ lại gặp Hồng Ngân ở nơi này, nếu không phải vì chính cô lên tiếng mời cô ta lại và giữ thái độ lịch sự xã giao thì anh cũng đã từ chối khéo. Anh gọi người phục vụ lại và nói nhỏ vào tai anh ta.

Ken lên tiếng - “Có chuyện gì sao?”

Lý Cảnh mỉm cười lịch sự với đôi uyên ương đối diện - “E là tối rồi, chúng tôi nên về sớm. Hôm nay trò chuyện với hai người rất thú vị.”

Anh chàng ca sĩ mỉm cười xã giao lại - “Tôi hiểu. Thật sự hôm nay có thể gặp và nói chuyện với anh đúng là thật hân hạnh. Hy vọng lần sau gặp mặt có thời gian hơn”. Dù sao người này có quen biết thêm chỉ có lợi chứ không hại cho tiền đồ của anh.

Chết tiệt, cái màn này sao gay bỏ mẹ thế này. Đúng rồi, nam chính kết hợp nam phụ là xu hướng thời đại. Người phục vụ đi tới bàn mọi người đưa 1 chiếc hộp tới, Lý Cảnh vui vẻ cầm lấy và nói.

“Cảm ơn. Có gì thanh toán giúp tôi”. Sau đó anh từ tốn đưa thẻ tín dụng cho anh ta.

“Không cần đâu, bữa ăn này chúng tôi sẽ trả tiền.” – Ken lên tiếng.

Lý Cảnh mỉm cười xã giao - “Có mấy khi tôi được vinh hạnh được trò chuyện cùng 2 siêu sao như 2 người chứ? Đừng để tâm.”

Ken cười nhạt - “Vây lần này làm phiền anh. Cảm ơn.”

Khốn thật, nhìn 2 anh khách sáo qua lại đau tim quá. Hay là mình đi lộn kịch bản rồi, đây là đam mỹ trá hình.

Hồng Ngân nhìn hộp đồ mà người phục vụ mang tới thì có phần tò mò, cô lên tiếng hỏi - “Đây là...”

“Là phần ban nãy anh gọi cho Thùy Vân” – Lý Cảnh nhìn Thùy Vân dịu dàng nói.

Hồng Ngân nhìn thấy thái độ người bạn trai cũ dành cho cô gái này thì hiểu tất cả. Anh chàng này thay đổi thật rồi, từ trước đến nay chưa từng quan tâm 1 cô gái nào như thế. Thật sự có chút tiếc nuối khi mất 1 người như anh ta nhưng biết làm sao được, người chủ động là người này mà. Anh ta là 1 kẻ luôn tuyệt tình và bình thản như lúc chia tay cô. Mà chứng kiến sự quan tâm này đúng là có chút khó chịu thật

Hồng Ngân mỉm cười - “Em hiểu rồi.”

Lý Cảnh sau khi nhận lại thẻ từ người phục vụ thì tạm biệt đôi tiên đồng ngọc nữ trước mặt và nắm tay Thùy Vân kéo đi. Thật sự anh không muốn chứng kiến cô gái này khó xử như hiện giờ nữa.

“Chuyện gì nữa đây anh hai?” – Thùy Vân rửa thầm. Dù sao kế hoạch của cô đã thành công bước đầu.

Lý Cảnh kéo cô nhét vào xe và leo lên vị trí tài xế của mình lẩn bánh.

“Có thể là hôm nay máu lên não chậm nên em ngu ra nên không biết chuyện gì đang diễn ra. Nãy giờ hình như 3 người các anh nói chuyện vui vẻ mà sao tự dưng lên cơn vậy?” – Thùy Vân lên tiếng. Kẻ này luôn hành động bất thường và khó hiểu, khó mà猜 quá.

Lý Cảnh lạnh lùng nói - “Nếu em không thích thì đừng ngồi đó.”

Hả? Không hề. Mọi chuyện đang diễn ra đúng kế hoạch của tôi mà.

“Anh không muốn ăn uống mà em cứ ngồi im lặng như người thừa như thế.”

Thùy Vân ngẩng người ra.

Đúng rồi, tên này galant bẩm sinh. Địch, hèn chi mấy em gái trong truyện tranh hay phim ảnh lúc nào cũng đổ mấy anh yandere – kun từ đầu phim.

“Cảm ơn” – Thùy Vân lên tiếng – “Mà giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Chắc là đi về nhà. Giờ này mà ăn uống gì nữa. ” - anh ngập ngừng – ” ...mà anh nghĩ có chuyện cần nói với em. ”

” Nói đi ! ”

” Hồng Ngân từng là bạn gái cũ của anh ”. Thùy Vân là 1 cô gái thông minh, không nói có lẽ sau này cô cũng biết thôi thì anh tự khai thật.

” Ừ. ” - cô hồ hững đáp. Thông tin này cô biết từ kiếp nào, cần gì thông báo chứ?

Nhìn thái độ hồ hững không quan tâm của cô gái này, không hiểu sao Lý Cảnh thấy không vui. Ít nhất cô nên có chút phản ứng sao lại thế này ?

” Mà này... ” - Thùy Vân nhìn phần đồ ăn đem về - ” Giờ có về sớm thì tiếc quá mà anh chưa ăn gì nhiều hay giờ tối lượt em khao anh ha ? ”

” Hả ? ”

” View thì chắc không lung linh như của anh nhưng chắc cũng tạm gọi là thức ăn Tây view bờ sông đó ”. Đàng nào người này cũng phối hợp diễn xuất cùng cô nên có thứ gọi là cát sê cho phải phép.

” Hả ? ” - Lý Cảnh nhìn cô khó hiểu.

Thùy Vân ra lệnh - ” Dừng lại ở KFC trước mặt đi. Anh cứ ở ngoài, lần này em khao cho. ”

Lý Cảnh máy móc làm theo lời cô gái này không ý kiến. Sau khi đến KFC cô rinh 1 đồng đồ ăn ra lại kêu anh lên xe chạy tiếp. Điểm dừng cuối cùng là 1 công viên nhỏ ở bờ sông, trước mặt là con sông Sài Gòn. Thùy Vân lấy hết đồ ăn ra và kéo anh ra 1 băng ghế đá.

” Đây đúng chuẩn thức ăn Tây, view sông đó chứ? ” - cô cười ranh ma. Thùy Vân cảm thấy mình không được gì mà chỉ được cái quen nhiều người thần thánh mà bạn thân cô Kiều Mỹ là 1 người cực kỳ có tố chất thần thánh. Con nhỏ này hơi làm chuyện thiếu suy nghĩ 1 chút nhưng lúc nào cũng thấy được những nét đẹp bình dị không ai nhận ra và chỗ này là 1 phát hiện của cô nàng.

Lý Cảnh nhìn cô ngẩng người rồi bật cười – «Đúng thật là thức ăn Tây, view bờ sông.»

Thùy Vân đưa bịch thức ăn cho anh – ” Anh mời đồ ăn Pháp, giờ em bao lại đồ ăn Mỹ. Coi như hòa. Nãy view thành phố giờ em cho anh ngắm view sông lại cũng là kẻ tám lạng người nửa cân đúng không ? ”

Lý Cảnh nhận bịch thức ăn KFC rồi cởi áo khoác ra, ngồi ăn ngon lành miếng bánh hamburger, thỉnh thoảng lại bật cười – ” Cũng không tồi ”. Thật sự anh chưa bao giờ đánh giá cao mấy thứ thức ăn nhanh này nhưng không hiểu vì sao hôm nay lại thấy nó ngon đến thế.

Cô liếc nhìn người đàn ông bên cạnh thấy nực cười thật. Đúng là người này trẻ con thật, tổng tiền cô tốn chỉ có gần 100 nghìn sao lại ăn như thế mỹ vị cung đình thế này. Cái này gọi là ăn nhân sâm quen lại đâm ra thèm củ cải muối sao ?

” Mà cái món gan ngỗng đó ngon thì ngon thật mà không phải gu của em ” - Thùy Vân ngửa mặt lên nhìn bầu trời lơ đãng nói. Sau đó cô mở phần thức ăn Lý Cảnh kêu nhân viên nhà hàng gói về dùng nĩa đưa lên môi. Hai người hoàn toàn không hợp nhau, hy vọng anh ta hiểu ý cô.

” Anh thấy thức ăn nhanh cũng ngon đó chứ. ” - Lý Cảnh thản nhiên đáp.

Lâu rồi anh mới thoải mái như thế. Nếu ngày nào cũng như bây giờ thì tốt quá. Không lo nghĩ, không hoài nghi chỉ đơn thuần ở bên nhau như thế này thôi.

...

Thùy Vân mở máy tính, lên facebook đăng nhập mấy tài khoản ảo cô mới tạo và like mấy tấm hình ngày xưa của Hồng Ngân cùng Lý Cảnh.

Bước thứ nhất gọi lại tình cũ, cho 2 người gặp nhau và để 1 chút cảm xúc trong lòng họ. Bước thứ hai khuếch đại cảm xúc đó lên bằng cách gọi lại kỷ niệm xưa, công cụ chính là hình ảnh, không gian,... Điều thuận lợi cho kế hoạch này là Hồng Ngân là người của công chúng, lượng người hâm mộ nhiều nên càng tiện cho cô trà trộn hơn. Chuyện còn lại là của tay sai cô làm việc.

Cái khó là làm sao gọi lại cô gái kia cho tên Lý Cảnh sa ngã đây. Hôm nay nhìn có vẻ hắn ta không hề bị tác động bởi hình ảnh đối lập của cô gái thần thánh kia và sự tầm thường của cô. Nếu bí quá thì đành sử dụng thủ đoạn dễ tiện nhất vậy mà nếu có làm thật thì anh ta cũng chẳng mất mát gì.

...

Hồng Ngân nhìn lên màn hình điện thoại kiểm tra thông tin thì thấy thông báo của Facebook. Chuyện này không có gì là lạ với người của công chúng như cô nhưng kỳ lạ lại có người like mấy bức ảnh cũ rích của cô và người bạn trai cũ. Hai người trùng hợp gặp nhau 2 lần chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi lại thêm chuyện này. Cái này gọi là tình cũ không rủ cũng đến sao ?

" Nhảm nhí ! " - Hồng Ngân cười nhạt mà trong lòng nhớ lại hình ảnh Lý Cảnh lấy khăn lau cho miệng cho cô gái kia.

Ken là người thực tế, cô cũng như thế. Hai người lăn lộn thế giới này bao nhiêu năm lại gần 30 tuổi sao lại làm mấy hành động trẻ con như thế chứ ? Bình thường đóng kịch cho công chúng xem chưa đủ sao ? Ba cái chuyện như thế chỉ là thứ cho mấy đứa em gái mới lớn mơ mộng. Hồng Ngân bấm xóa ngay bức ảnh đó.

...

" Tôi đã làm theo ý cô. Đột nhập vào phim trường moi đồng tạp chí cũ có hình ảnh của họ lên để hớ hênh ở phòng nghỉ của cô Ngân bên cạnh đó xịt 1 đồng nước hoa mà tên bạn trai cô sử dụng trong một số nơi cô ta hay lui tới. "

Đưa mắt nhìn tin nhắn của Hoàng Trí, Thùy Vân có phần tò mò về thân thế người này hơn. Đáng ra ban đầu cô nên hỏi anh chàng này làm ở tổ chức nào, thật sự hắn khá được việc dù thỉnh thoảng hơi khùng nói mấy câu thiếu muối nhưng thôi một trong các nguyên tắc sống bình yên của cô " Biết càng nhiều càng chết sớm " nên kệ đi. Tối ngày bị bắt cóc vì 2 anh em nhà họ Lý này, cô không muốn bị liên lụy thêm vì tên nội gián này nữa. Cuộc đời 1 đứa bình thường như cô từ khi gặp tên Lý Cảnh tại sao gặp toàn quái nhân truyền thuyết thế này.

...

Hồng Ngân không hiểu tại sao gần đây cô luôn tránh né mấy buổi tiệc có xác suất gặp bạn trai cũ của mình cao, không phải 2 người hoàn toàn không còn gì nữa sao ? Mà chẳng biết tại sao hình ảnh người này dạo gần đây cứ lảng vảng xung quanh cô, từ mạng xã hội đến mấy tờ báo cũ rích hay ba cái mùi nước hoa anh ta sử dụng ám ảnh cô liên tục.

" Mình là người trưởng thành, có 1 người bạn trai phù hợp không thể nào suy nghĩ linh tinh được " - cô thầm nhắc nhở bản thân - " Bên cạnh đó, anh ta đã có người mới ". Hồng Ngân nhớ tới Thùy Vân, cô gái này bề ngoài có gì đó thật tầm thường nhưng tại sao lại có thể làm Lý Cảnh hành xử như thế chứ ? Nếu thế thì cô nàng này tất không đơn giản nhưng cô không thể giải thích được cái sự mưu mô của cô gái này ở đâu ?

Hôm ấy do bận tiếp chuyện cùng 2 người đàn ông, cô không để ý mấy Thùy Vân mà chỉ thấy cô ta im lặng ă. Hành động người này không chút gì đáng nói, đúng hơn là hoàn toàn bình thường không hề gây chú ý đến mức kỳ lạ. Bình thường không phải 1 cô gái khi bị 1 cô gái khác áp chế khí thế như ngày hôm đó nên có chút nộ khí ghen tỵ hay sao ? Đặc biệt bên bạn trai mình mà tại sao cô gái này không hề có chút động

tình nào ? Phải nói là hoàn toàn thản nhiên xem như không có gì. Ngày hôm đó, người hoàn toàn bị động là cô.

Bất giác, Hồng Ngân đưa mắt nhìn lướt buổi tiệc mà cô được mời tham gia thì thấy người mà cô không muốn gặp nhất hiện giờ.

” Chết tiệt, anh ta làm gì ở đây chứ ? ”

Thấy ánh mắt 2 bên giao nhau, cô gật đầu chào anh và đưa mắt tìm cô gái kia. Không hiểu sao không thấy cô gái này bên cạnh anh ta, Hồng Ngân thấy chút nhẹ lòng.

Cô tiến đến gần anh lên tiếng – ” Không ngờ lại gặp anh ở đây ? ”

” Trùng hợp thật. ” - Lý Cảnh cười lịch sự - ” Mà thế giới này nhỏ quá nhỉ. ”

Hồng Ngân nghiêng đầu mỉm cười ngọt ngào – ” Chúng ta có duyên thật ”. Tại sao hành động và lời nói của cô lại đậm mùi câu anh ta thế này ? Chết tiệt, không kiểm soát được.

” Chúng ta đều là người của công chúng mà, gặp nhau là chuyện thường tình. ” - Lý Cảnh đáp trả. Một lời nói khẳng định lại mối quan hệ của hai người. Tự dưng nhớ lại thái độ bàng quan không để tâm của Thùy Vân đâm ra hơi khó chịu, cô gái này chưa bao giờ nhận ra anh có sức hút hay sao mà tại sao người như anh lại ghen cùng 1 thằng nhóc bí ẩn có mối quan hệ mập mờ với cô ta chứ ? Nếu thế thì anh nên cho cô gái này biết sức hấp dẫn của mình. Anh nói tiếp – ” Chúng ta dùng 1 ly chứ ? ”

Thùy Vân này gần đây đã mở lòng với anh. Dựa vào anh nhiều hơn không còn khí thế vũ trang như ban đầu nữa. Cười nhiều hơn. Nói nhảm nhiều hơn. Lại bằng lòng nghe lời anh nhiều hơn. Nếu anh không thể giữ lấy cô tại sao không để cô tự buộc mình vào anh ?

” Nếu không thể chống thì thuận vậy. ”

Lý Cảnh nhớ lại lời của cô thì bật cười – ” Em nói đúng. ”

Hồng Ngân nhìn thấy thái độ quái dị của người đàn ông đối diện thì có chút khó hiểu trong lòng, hai người chia tay nhau không lâu sao người này lại thay đổi kỳ quái như thế này chứ ? Mới nghiêm túc sao tự dưng bật cười chả có lý do.

Cô mỉm cười – ” Thôi được. ”

52. Chương 44

Chap 44

Nhìn Hồng Ngân đang trở tài đàn piano trên sân khấu, Lý Cảnh không khỏi thán phục. Cô gái này đúng là hoàn mĩ mà, từ ngoại hình đến khí chất lại thêm sự thấu hiểu lòng người không bao giờ làm người khác khó xử. Kể cả ngày mà anh chia tay, cô biết buông bỏ ngay không níu kéo. Quả là 1 cô gái không thể nào chê được, ngày xưa nếu không quá bất đắc dĩ không muốn phạm nguyên tắc không yêu cô gái nào quá 3 tháng để tránh quá sa đà thì anh chắc chắn không chia tay cô. Phải nói đây là phiên bản hoàn toàn ngược cô vợ sắp cưới của anh – một cô gái hoàn toàn thất bại. Thùy Vân là 1 người không câu nệ tiểu tiết, tính cách quyết đoán, luôn bình tĩnh, mưu mô lại có phần tàn nhẫn nếu cô là 1 người đàn ông thì anh đã kéo về làm cánh tay đắc lực cho mình nhưng khốn nỗi cô lại là phụ nữ. Mà chết tiệt nhất là anh lại yêu 1 cô gái không nên yêu như thế.

Hồng Ngân thấy ánh mắt thán phục của người bạn trai cũ nhìn mình thì không khỏi cười thầm. Dù biết không nên có suy nghĩ như thế nhưng không hiểu sao cô không kiềm được cảm xúc này. Thật sự từ ngày đi ăn cùng Lý Cảnh nhìn thấy thái độ người này quan tâm đến 1 cô gái như thế cô thấy có chút ganh tỵ không như mối quan hệ của Ken và cô. Một lời cam kết tình yêu ngầm của 2 người trưởng thành khiến quan hệ này có phần khô khan, thiếu đi tính lãng mạn cần có.

Sau khi đàn xong, cô kiêu sa trong chiếc váy dạ hội tiến đến nơi Lý Cảnh đang ngồi nở nụ cười quyến rũ - “Thấy thế nào?”

Anh nhún vai cười – “Đúng như mọi trông đợi từ 1 cô gái như em.”

Hồng Ngân cười ngọt ngào – “Anh quả là một người lúc nào cũng khéo nói lời mát dạ phụ nữ như thế, làm sao mà phụ nữ không đổ được đây.”

Tiếng nhạc nổi lên, Lý Cảnh đưa tay cho Hồng Ngân – “Một điệu chứ?”. Anh muốn Thùy Vân kia thấy anh có sức hút như thế nào mà nói thẳng thì có phần không hay thôi thì nhờ báo chí vậy. May mắn buổi tiệc này có mời khá nhiều tờ báo và còn cô gái nào ở đây nổi bật hơn Hồng Ngân này.

Hồng Ngân để tay lên tay anh, mỉm cười ngọt ngào – “Tất nhiên”.

...

Nhìn tờ báo có hình Lý Cảnh cùng Hồng Ngân ở buổi tiệc trên bàn rồi lại nhìn anh ta đang ngồi làm việc ở nhà, Thùy Vân nhũu mày lại thấy hơi khó chịu. Hai người này gặp đã gặp rồi, động tình đã động rồi, tình tứ đã tình tứ rồi sao mà tên quái này chưa tha cho cô nữa. Lệnh giám sát còn gắt thế này.

Lý Cảnh nhìn gương mặt khó coi của Thùy Vân khi nhìn chằm chằm tờ báo thì không giấu được nụ cười. Cô gái này ghen sao? Không uống công anh để hờ hênh tờ báo ở đó cố tình cho cô xem.

“Em sao thế?” – anh lên tiếng dò hỏi.

Thùy Vân gất lên – “Không có gì. Em mệt, đi ngủ đây”. Nói xong cô ném tờ báo xuống bàn và bỏ về phòng không buồn quay lại, không quên đóng cửa thật mạnh.

Lý Cảnh nhìn hành động này của cô thì bật cười. Không ngờ cô gái này lại có hành động trẻ con như thế.

Bước tiếp theo của kế hoạch là cô phải giả như ghen lên. Tuy nhiên phải xem ghen ở mức độ nào mới được. Nếu tên này động tình cô gái kia thì cô phải ghen làm sao vừa đủ để hấn cảm thấy chán ghét cô và ra tay bảo vệ cô gái kia nhưng không độc ác xuống tay với cô. Tên này là yandere thường có máu điên nên cần thận 1 chút mới được. Ngược lại, nếu hấn là thanh niên cứng một lòng không thay đổi thì Thùy Vân cô phải ghen 1 cách có nghệ thuật, ghen không lộ quá đủ để hấn tin tưởng 100% cô yêu hấn và tháo hết lệnh giám sát xuống. Tình huống tệ nhất hấn muốn bắt cả 2 tay thì hơi căng à. Vấn đề bây giờ là nên ghen theo kiểu nào? Ghen mức độ nào? Đúng là ghen tuông là 1 nghệ thuật mà.

“Khốn nạn cái lý thuyết trò chơi.” – cô lẩm bẩm – “Bây giờ hấn đang yêu ai đây, tình tứ cùng cô gái kia mà đối xử mình không hề thay đổi, biết đâu mà lần chứ?”

“Bíp...Bíp...Bíp...”

Thùy Vân chụp lấy điện thoại, nói – “A lô, chị gọi em có chuyện gì?”

“Chị có 1 chuyện cần nói với em. Hiện giờ tiện không?” – tiếng chị gái cô Thùy Hân vang lên.

“Hiện em đang ở trong phòng, không sao đâu. Chị cứ nói đi”. Sao giọng chị gái cô nghiêm trọng thế nhỉ?

“Là chuyện người sống cùng em...” – Thùy Hân ngập ngừng – “...Nếu chị không nói bây giờ e là sẽ không bao giờ nói cho em biết.”

Thùy Vân chăm chú nghe chị cô kể chuyện của Lý Cảnh. Cô chưa từng nghĩ người này lại có cuộc sống như thế này.

“Sao chị lại kể em nghe giờ này chứ?” – cô thở dài. Sao chị gái cô không sớm không muộn mà ngay thời điểm này chứ?

“Chị chỉ sợ nếu không kể ngay bây giờ thì không bao giờ mềm lòng nữa.”

“Chị biết lâu chưa?”

“Cách đây nửa tháng.”

“Chị muốn em mềm lòng sao?”

“Không, chị tôn trọng mọi quyết định của em.”

“Cảm ơn chị.”

“Chị là chị gái em mà, đừng nói thế chứ?”

“Cảm ơn chị.”

“Haiz... em cứ quyết định đi. Chị nghe theo tất cả. Thôi, chị đi ngủ đây.”

“Ừ...”

Thùy Vân để điện thoại xuống thở dài. Chị gái cô không biết chính vì chị ấy tốt như thế mới khiến cô khó xử hơn đó sao? Tại sao chị ấy không làm 1 người chị gái ích kỷ 1 chút mà giấu nhẹm chuyện này cơ chứ? Hoặc sau khi hoàn thành mọi thứ mới kể không cho cô quyền lựa chọn mà lại kể ngay lúc quan trọng này chứ? Nếu thế cô không cần day dứt mà có thể hành động dứt khoát hơn. Khốn thật.

Bất giác cô nhìn lên kệ sách của mình. Thùy Vân nhận ra thứ mà sự phụ cô nói bản thân cô không có.

...

Lý Cảnh nhìn Thùy Vân 2 ngày nay sau chuyện hôm trước cô nổi máu ghen thì không làm gì cả mà chỉ nằm đọc truyện tranh chả thèm nói năng gì thì không khỏi băn khoăn.

“Cách ghen của cô gái này quá thật.” – anh thầm nghĩ.

“Này Lý Cảnh, yêu 1 người là cảm giác như thế nào hả?” – Thùy Vân nhướm người lên nhìn anh hỏi.

Sao tự dưng Thùy Vân này hỏi câu thế này chứ? Chả lẽ cô ấy phát hiện bản thân yêu mình sao?

Lý Cảnh bật cười – “Không biết nữa. Chỉ là khi em rất muốn ở bên cạnh người đó và làm tất cả vì họ... muốn họ luôn cười... luôn vui vẻ và muốn bảo vệ họ...”

Thùy Vân nhìn anh 1 lúc lại hỏi – “Thế anh có cảm giác đó với em không?”

Chết tiệt, sao em hỏi câu thừa thãi thế hả? Nếu anh không yêu em thì giữ em làm gì chứ?

Anh mỉm cười đáp – “Em đoán đi.”

“Tại sao lại là em?” – cô hỏi.

Lý Cảnh cười dịu dàng đáp – “ Không biết. Mà yêu 1 người cần lý do sao ? ”

Thùy Vân không nói gì nữa mà nằm xuống đọc truyện tiếp. Một lúc sao cô lại hỏi – “ Anh từng nói sẽ làm tất cả vì em có thật không ? ” - giọng không chút cảm xúc.

Anh nhìn cô khó hiểu, sao cô hôm nay toàn hỏi mấy câu kỳ quái thế này – “ Thật. ”

” Em có thể ôm anh không ? ” - cô bình thản hỏi.

Lý Cảnh ngẩng người nhìn cô. Cô gái này cách thể hiện tình cảm thật kỳ quái. Anh tiến đến gần Thùy Vân ngồi xuống bên cạnh cô mỉm cười ôn nhu – “ Được. ”

Thùy Vân không nói không rằng dang tay ôm lấy anh mà không thả ra. Nhìn thấy cô như thế, Lý Cảnh bật cười và choàng tay ôm lấy cô thì thầm bên tai cô.

” Em làm vợ anh nhé. Chúng ta sẽ có 1 gia đình thật sự... anh sẽ mãi mãi bảo vệ em... Trước nay anh đều sống mà không biết nên làm gì cho đến khi gặp em... Anh biết bản thân phải bảo vệ và cho em hạnh phúc. ”

Thùy Vân không nói gì chỉ im lặng. Cô muốn xác nhận 1 điều...

53. Chương 45

Chap 45

Lý Cảnh đưa nhìn xuống cô gái đang im lặng không nói không rằng gì hết mà ôm lấy mình không buông hơn 30 phút cảm thấy khó hiểu. Cuối cùng cô ta làm gì thế này?

“Em có chuyện muốn nói cho anh biết.” - Thùy Vân bắt đầu lên tiếng.

“Sao?”

Cô buông anh ra và nói – “Anh có thể đi theo em không?” – cô buông Lý Cảnh ra rồi kéo tay anh ta đi vào phòng mình rồi ngồi xuống ở tủ làm việc của mình.

Lý Cảnh kinh ngạc nhìn Thùy Vân mở tủ làm việc lấy hết đồ trong đó rồi kéo ra 1 miếng gỗ cùng tông màu chiếc tủ. Anh từng xem báo cáo chuyện mấy tên thuộc hạ giám sát cô, có thấy cô gái này ngay khi đến đây có đi qua mấy cửa hàng dụng cụ mua ít thứ nhưng chưa bao giờ anh nghĩ cô ta làm cái thứ này. Cô để phòng anh đến độ này sao? Thật đáng sợ.

“Em làm thế là có ý gì?”- anh lên tiếng.

Thùy Vân lấy ra hộ chiếu, giấy tờ, mấy bản kế hoạch cùng điện thoại cô dùng để liên lạc riêng Thùy Hân đưa cho Lý Cảnh nói - “Đây là tất cả.”

Anh nhìn mấy thứ này rồi nhìn cô gái đối diện càng kinh ngạc hơn.

“Từ đầu chuyện Hồng Ngân đều là do em sắp xếp?”

Cô gật đầu.

“Tại sao em lại nói cho anh biết?”

“Bởi vì em nhận ra không biết từ khi nào mình đã có tình cảm với anh. Em không muốn phải tối ngày chơi trò dối trá nữa. Yêu nhau mà không tin tưởng nhau thì yêu nhau làm gì?”

Lý Cảnh tiến đến ngồi xuống đất cạnh cô nói.

“Em yêu anh thật sao?”

Thùy Vân gật đầu.

“Em có chấp nhận làm vợ anh không?”

Cô gật đầu.

Lý Cảnh không kiềm được cảm xúc ôm chặt lấy cô gái trước mặt.

“Anh có tha thứ cho em không?” – Thùy Vân lên tiếng hỏi.

“Có.”

“Chúng ta có thể tin tưởng nhau không? Đừng nghi kỵ nhau nữa... Em không muốn sống mà cứ phải nghi ngờ nhau như thế này...”

Lý Cảnh mỉm cười gật đầu. Không phải đây là điều anh mong muốn nhất hay sao?

Anh buông cô ra và đặt môi lên môi cô từ tốn hôn. Không hiểu tại sao anh không kiềm được cảm xúc tấn công cô điên cuồng hơn. Lý Cảnh vội buông Thùy Vân thấy cô đang chết trân trước hành động của anh.

“Em hôn tệ quá. Chả kích thích tý nào...” – anh nói.

Cô mở to mắt nhìn anh đáp - “Sao? Anh tự tiện hôn em mà còn bình luận chê bai hả?”

Không nói không rằng, Lý Cảnh bế Thùy Vân về phòng của mình và đặt cô xuống giường.

Khốn thật, thằng cha này sao rút ngắn giai đoạn còn kinh hơn mấy thằng seme của yaoi thế này? 10 trang đầu 2 anh gặp nhau, 10 trang sau anh uke hiểu lầm anh seme, 10 trang tiếp theo hóa giải hiểu lầm và sau đó 2 anh thịt nhau ở 10 trang cuối ... Đây đâu có trong kế hoạch lật bài lấy lòng tin đẩy nhanh tiến độ ban đầu của mình đâu... Sao hắn không làm như trai truyện tranh shounen thiếu niên thuần túy? Làm theo từng bước tỏ tình, nắm tay, hẹn hò rồi hôn nhau... Chết tiệt, tụi nó là học sinh cấp 3...

“Này... khoan... không phải chúng ta nên đi từ từ hay sao?” – cô lên tiếng.

Anh cười ranh ma – “Chúng ta cái gì cũng làm rồi... nắm tay, hẹn hò, hôn nhau, ngủ chung, sống chung... còn từ từ gì chứ? Sáng mai chúng ta đi kết hôn ngay... giờ thì em im lặng chút đi để anh làm việc”. Sau đó Lý Cảnh cởi ngay áo của mình ra.

Khốn thật, đúng là mấy ngày hần bắt cóc mình làm đủ cả rồi. Mà anh làm việc cái éo gì chứ? Tôi cũng có phần ở đó mà... Tìm kế hoãn binh ngay. Đây không có trong kế hoạch... Sao thất sách quá...

“Khoan... em là cô gái trong sáng... có gì anh phải để thích nghi chứ sao cái dùng thế này được”. Đúng, Thùy Vân cô chưa từng yêu ai hay hẹn hò nếu không nói là ế thì có thể tính là trong sáng, thuần khiết.

Lý Cảnh đẩy cô xuống thì thâm tai cô – “Em đừng nghĩ là anh không biết trong đồng truyện của em có mấy cuốn truyện quái đản gì mà 2 thằng nó đè nhau làm đủ kiểu còn nóng hơn phim cấp 3 nữa. Bên cạnh đó mấy lần anh thấy em xem ba cái phim gay mấy cảnh kinh dị mà tỉnh bơ ăn cơm. Nói em trong sáng thì thế giới này chả có ai đen tối đâu...”. Sau đó anh đưa môi lên môi Thùy Vân tấn công miệng cô bạo liệt không để cô nằng lăm nhảm gì thêm.

Chết tiệt, mấy bà chị hội truyện tranh hại mình rồi... Hồi đó coi ba cái đó riết nó thành thói quen nên có gì đâu mà kinh ngạc khi coi ba cái BL drama kia. Mà mấy bộ phim đó nhạt thế mà hần nói kinh dị sao? Chưa đâu tới đâu. Đúng thật là mình không phải dạng thánh thiện thuần khiết. Mà thằng cha này khốn nạn thật, làm sao mà miệng hần vừa làm việc được mà tay lại không ngừng lắn mò vậy trời. Đúng là kinh nghiệm hơn mười bốn con bạn gái mà chưa kể hàng lúc hần đi du học nữa ... Bình tĩnh lại, tìm cách ứng phó xem.

Lý Cảnh thấy Thùy Vân không phản ứng gì thì cười thầm. Quen cô gái này hơn 1 năm, anh cứ như 1 thằng đàn ông bất lực ấy. Muốn làm gì cũng cố kiềm chế lại để chờ đợi. Bên cạnh đó, anh không phải dạng đàn ông bất cá hai tay. Ngày xưa, khi anh bắt đầu hứng thú cùng cô gái khác thì tuyệt đối chia tay bạn gái hiện tại và tấn công cô gái kia chứ không day dưa thiếu dứt khoát làm cả 2 đau khổ như cha anh từng làm. Cả năm nay anh cứ bị cô nằng này hành liên tục nên tối nay tuyệt không thể tha được. Lúc này là lúc cho cô biết ai mới là kẻ mạnh.

Lý Cảnh lấy tay mở xong cúc áo cuối cùng của Thùy Vân thì nhanh tay kéo áo ra và đẩy môi xuống cổ cô hôn điên cuồng. Anh ngẩng đầu lên nhìn thấy cô nắm chặt mắt thì cười khuấy. Đúng là đàn bà chỉ có ở trên giường mới ngoan thôi.

“Này, mở mắt ra nhìn anh đi.”

Chết tiệt, sao lời thoại y như phim sex thế này? Mình tiêu thật sao? Cố tìm cách ứng phó xem... Mà tên này ăn chay lâu rồi mà trước đó ăn mặn liên tục, lần này ăn mặn chắc chắn là cực kỳ kinh dị... Phải tìm cách ứng phó ngay...

Lý Cảnh gắt lên – “Mở mắt nhìn anh ngay.”

Thùy Vân mở mắt nhìn anh sau đó quay mặt đi ngay.

Anh nhìn thấy biểu tình này thì cười ranh ma – “Thấy anh hấp dẫn rồi sao?”. Sau đó anh đưa tay lắn mò xuống dưới người cô.

Không phải anh hấp dẫn mà là tôi thấy nguy hiểm cho mình đây này. Mà làm quái gì anh hấp dẫn như mấy thằng trong mấy cái yaoi tôi xem được, hàng 3D không bao giờ sánh được hàng 2D. Không phải khi không hiện nay 1 đám hủ nữ nó điên cuồng gào lên “Các anh yêu nhau hết đi. Tụi em chấp nhận nhận làm nữ phụ, à không quần chúng cũng được”. Chết tiệt, hần làm mình mất trung quá. Nếu không hần mà... thì quá muộn khỏi trốn luôn.

Lý Cảnh vùi đầu vào ngực Thùy Vân. Cô gái này bình thường mặc mấy bộ đồ thể thao unisex nên che hết mấy điểm hấp dẫn của bản thân. Anh dần cảm nhận được nó... Anh ngẩng đầu lên cúi sát thì thâm tai cô.

“Yên tâm giao cho anh. Không sao đâu.”

Thùy Vân nhìn xuống thân dưới của người đàn ông đang đè mình. Điều cô không muốn nhất đã xảy đến. Cô quay mặt ra nhìn thấy Miêu Miêu đang ngồi nhìn mình thì lấy sức đẩy mạnh Lý Cảnh ra, vợ nhanh lấy cái mền trùm kín người lại trước ánh mắt kinh ngạc của anh.

“Xin lỗi, giờ không phải là lúc... Em không muốn có con lúc này. Mọi ước mơ của em đều chưa cái nào hoàn thành cả.”

Xài tiếp khổ nhục kể gory lại quá khứ vậy. Cảm ơn em, Miêu Miêu đã gợi ý cho chị...

Lý Cảnh đang sung sức bị cô gái này đẩy ra thì có phần hơi khó chịu. Anh gất lên.

“Chưa làm gì hết mà em lo có con rồi? Mà nếu có thì anh sẽ chăm sóc 2 mẹ con em.”

Thùy Vân nằm xuống lấy mền che kín mặt lại để che cái mặt đỏ đơ đơ không bao giờ được cất nhắc vai nữ chính của mình lại. Cố xúc động nói:

“Anh không biết đâu... nhà em từ nhỏ xem lúc nào cũng hạnh phúc nhưng thật sự không phải thế. Em không muốn lặp lại như cha mẹ mình... nếu bản thân không thể làm người mẹ mẫu mực thì em không muốn ... có con lúc này...”

Con xin lỗi cha mẹ nhưng đây là chuyện hệ trọng. Hai người mắt thì cũng đã mất, định cư ở đó lâu rồi. Lần này bị kéo lên thì đừng trách con gái.

Lý Cảnh nghe cô gái này nói thì có phần mềm lòng, anh cũng như cô nên hiểu cảm giác này. Anh ôm lấy cô nói – “Anh xin lỗi... nếu không có hậu quả là được đúng không?”. Dù cảm động nhưng chuyện này là chuyện gấp, anh không thể không giải quyết.

Hả? Cái gì nữa vậy anh hai. Tôi kéo cả nhà tôi ra rồi đó.

Lý Cảnh nhanh chóng mở bóp của mình thì thở dài. Đúng là anh chia tay Hồng Ngân lâu quá nên không có giữ mấy thứ đó nữa. Anh miễn cưỡng mặc lại quần áo rồi bò lên giường kéo mền ra hôn lên trán Thùy Vân ra lệnh - “Giữ nguyên hiện trường... anh xuống siêu thị tiện lợi dưới chung cư rồi lên ngay. Đừng có mà leo lại về phòng mình đó. Nhớ chưa?”. Sau đó anh nhanh chóng chạy khỏi phòng.

Thùy Vân ngẩn người nhìn Lý Cảnh đang tức tốc chạy đi chữa rửa – “Khốn nạn thật, anh gấp đến mức này hả? Kiểu này hấn lên là mình chết. Chạy đi chạy về tốn có 5 phút nếu kẹt thang máy chắc 10 phút. Phải tìm cách hoãn binh ngay.”

Cô nhìn xuống Miêu Miêu thì khóe miệng cong lên. Cô gọi Miêu Miêu - “Em lên đây phối hợp đóng phim với chị đi Miêu Miêu.”

Lý Cảnh bắt chập nhân viên siêu thị thấy thái độ gấp gáp và nhể nhại mồ hôi của anh cười thầm, sau khi mua xong thứ cần mua, anh chạy ngay lên phòng mình. Vừa bước vào anh thấy Thùy Vân đang ôm chú mèo của anh nhắm mắt ngủ say. Dù đang gấp nhưng nhìn 2 gương mặt đang ngây thơ nhắm mắt, anh lại không đành lòng gọi cô dậy chỉ để giải quyết nhu cầu của mình.

“Chết tiệt... Em giỏi lắm...”

Lý Cảnh bất đắc dĩ phải vào nhà tắm tắm ngay để làm lạnh ngay máu nóng trong người mình và tự giải quyết nhu cầu bản thân.

Thùy Vân nghe thấy tiếng nước chảy thì mở mắt cười thầm. Đàn ông nhìn người phụ nữ (hoặc đàn ông) của mình ngủ say 1 cách ngây thơ thì ắt phải mềm lòng. Kết hợp với gương mặt nhắm mắt lim dim ngủ đáng yêu của Miêu Miêu thì cảm thú đến đâu cũng phải dừng lại. Kinh nghiệm coi truyện tranh dành cho nam hơn 10 năm cùng 5 năm coi yaoi, đam mỹ của cô không hề uống phí. Bước tiếp theo là giải quyết 1 tháng còn lại an toàn trước khi trốn qua Tây Tạng cùng ông Bàng.

54. Chương 46-1

Chap 46.1

Lý Cảnh mở mắt ra thấy Thùy Vân đang nằm ngủ bên cạnh mình thì mỉm cười. Cuối cùng cô gái này cũng đồng ý làm vợ anh. Hai người có thể xây dựng một gia đình rồi... một gia đình thật sự thuộc về anh. Không còn bất kỳ ai giành nó đi được nữa. Anh đang tay ôm chặt cô lại thì thầm:

“Này, Thùy Vân. Em thức đi. Chúng ta đi đăng ký kết hôn đi. Sau đó làm lễ ngay trong tuần. Anh sẽ cho em 1 đám cưới đẹp nhất...”

Cô trả lời với giọng say ngủ - “Cho em ngủ chút đi. Kết hôn gì chứ?”

Lý Cảnh dịu dàng nói - “Không phải em hứa với anh tối qua rồi sao?”

“Em còn chị Hân nữa... anh không nhớ chị ấy không ư anh sao?”. Thùy Vân bắt đầu tỉnh táo nhớ lại chuyện hôm qua, giờ không phải lúc ngủ.

Anh chợt nhớ ánh mắt của Thùy Hân lạnh tanh khi nhìn anh ở bệnh viện. Lúc đó anh đúng là ép buộc gái nhà lành sao mà gia đình người ta chịu được. Anh hôn lên trán Thùy Vân nói:

“Chuyện chị gái em để anh lo cho.”

“Không, chị ấy không ư anh thế thì không chịu đâu. Giờ anh để em nói chuyện trước cùng chị Hân được không?” – cô lên tiếng. Tối qua sau khi ôm Lý Cảnh xác nhận được điều cần xác nhận, cô chưa nói cho chị gái cô quyết định của mình.

“Ừ, cũng được”. Anh gật đầu. Cô gái này nói cũng không phải không có lý.

...

Thùy Hân hỏi với giọng không chút kinh ngạc - “Đó là quyết định của em?”

“Vâng.” – Thùy Vân trả lời với giọng dứt khoát.

“Không chút cảm động sao?”

“Nếu tối hôm đó chị không mềm lòng nói em thì sau này chị có nói em không?”

Thùy Hân đáp với giọng dứt khoát - “Không”

“Vậy chị phải hiểu suy nghĩ của em chứ?” - Thùy Vân dịu dàng nói – “Chắc chị cũng biết nếu lần trước 2 anh em đó không đến kịp thì chúng ta chết rồi. Có ai dám đảm bảo không có lần hai, lần ba chứ? Mà giả như Lý Cảnh bảo vệ em được hôm nay thì ai dám chắc ngày mai bản thân hân không sao? Gia đình hân... kẻ thù hân... cảnh sát... quá nhiều thứ nguy hiểm xung quanh người này. Chúng ta đều không can đảm đặt sinh mạng cả nhà 3 người nhà chúng ta vào nguy hiểm như thế, đúng không?”

Ngoài ra còn Hoàng Trí, hôm nay nội gián là hân mà ai dám đảm bảo tương lai không có 1 Hoàng Trí khác? Tên này dù là nội gián nhưng cô cảm giác được đây không phải người xấu nhưng kẻ sau này thì sao? Chuyện này là chuyện làm cơ mật của Hoàng Trí nên Thùy Vân không tiện nhắc đến, ngay cả bản kế hoạch cô đưa cho Lý Cảnh cũng không hề có người này. Thùy Vân cô hứa giữ bí mật tuyệt đối không bao giờ nuốt lời.

Thùy Hân mỉm cười, hai chị em gái cô đúng là như nhau cả mà. Luôn lý trí và yêu gia đình hơn tất cả. Cô nói tiếp – “Em có từng có cảm giác với Lý Cảnh không?”

Thùy Vân đáp không do dự – “Có nhưng đó không phải là yêu”. Tối hôm qua cô ôm lấy người này để xác định bản thân có yêu hân không và có sẵn sàng bất chấp tất cả ở bên cạnh người này không? Câu trả lời là không. Lúc ấy cô đã so sánh việc ở bên cạnh người này cùng việc đánh cược tương lai gia đình mình nhưng khi ấy cô chỉ nghĩ đến 2 mẹ con chị gái cô. Cô tiếp tục – “Việc đánh đồng lòng trắc ẩn cùng tình yêu là 1 sai lầm nên chị nói với Lý Thanh giùm em là em không giúp hân được. Em không phải thánh nữ sống vì người khác không lo cho bản thân. Chuyện em trai hân người có thể giúp không phải là em...”

“Chị hiểu.”

“Chắc chắn giờ Lý Cảnh nghĩ em yêu hân 100% rồi và sẽ dần gỡ hết phòng thủ với chị em mình nên có gì chị sắp xếp sớm cho bé Hiên được rồi. Với lại lúc này chị phải phản đối quyết liệt hôn sự của em và hân dù hân có nói gì đi nữa...”

“Kể trì hoãn sao?”

Thùy Vân mỉm cười – “ Đúng là chị gái em mà.”

Lời nói dối thông minh và khó phát hiện nhất chính là sự thật. Lý Cảnh không bao giờ ngờ sau khi phát hiện ra toàn bộ các bẫy trước nay của Thùy Vân cô chính là lúc hân rơi vào cái bẫy lớn nhất của cô. Đây là bước cuối cùng của liên hoàn kế.

” Em xin lỗi nhưng không phải em đã nói với anh rồi sao ? Để bảo vệ gia đình mình dù có trở thành 1 kẻ ích kỷ và tàn nhẫn như ác quỷ em cũng cam lòng. Thành thật xin lỗi anh, Lý Cảnh ! ” - Thùy Vân nhớ lại gương mặt trẻ con ban sáng của Lý Cảnh có chút nhói lòng nhưng cô không phải là mấy cô bé mới lớn vì

tình yêu mà bất chấp. Bên cạnh đó, Lý Cảnh chưa nhận ra được sao ? Người anh ta thật sự muốn bảo vệ không phải là cô...

...

Lý Cảnh chưa bao giờ nghĩ bản thân mình sẽ có 1 gia đình thật sự cùng Thùy Vân, 2 người ở bên nhau không chút tính toán mà chỉ đơn thuần như 1 gia đình. Không còn ông của anh, không còn người đàn bà chả biết mặt lúc nào cũng nằm trong tim cha anh, không còn tên con hoang Lý Thanh. Chỉ có anh và cô cùng những đứa con sau này của 2 người. Anh sẽ làm mọi thứ vì gia đình này. Anh nhớ đến lời nói của Thùy Vân hôm qua.

" Chúng ta có thể tin tưởng nhau không? Đừng nghi kỵ nhau nữa... Em không muốn sống mà cứ phải nghi ngờ nhau như thế này... "

Cô gái này yêu anh, sẵn sàng nói hết mọi sự thật cho anh biết. Tại sao anh lại không thể tin tưởng cô chứ ...

...

Thùy Vân cầm tập bản thảo bị lỗi hôm trước xé nát không thương tiếc. Sự phụ cô nói đúng, cô thật sự không hiểu được chữ " tình " là gì... Hôm ấy cô nhìn lên kệ truyện tranh của mình lấy 1 lượt tất cả số truyện mình sưu tầm ra đọc lại và nhận ra sự khác biệt của " tình " ở đó... Không phải đơn thuần là tình yêu nam nữ ... Đây chính là động lực để cô quyết định ra tay nhắm tâm nhất với Lý Cảnh. Cô yêu gia đình mình và làm tất cả vì nó. Bên cạnh đó, nếu cô không làm thì người này sẽ không bao giờ nhận ra người anh ta muốn bảo vệ không phải là cô mà chính là Lý Cảnh của năm 10 tuổi. Anh ta chọn cô mà không phải là bất kỳ ai khác vì cô quá giống anh ta khi ấy... Cô chưa dám khẳng định cho đến khi hỏi lại anh ta và nghe lời cầu hôn của anh ta khi ôm cô...

" Trước mắt bản thảo truyện tranh để sau... mình biết bản thân sai ở đâu rồi. Giờ phải đối phó với người này trước đã. "

Thùy Vân bê toàn bộ chồng sách Hán tự, Nhật ngữ để lên bàn tiếp khách... bắt đầu dàn trận.

Lý Cảnh vừa về nhà đã thấy Thùy Vân đang tập trung luyện chữ. Cô khi luyện chữ hay vẽ đều rất có khí chất lại thêm hôm nay cô bới tóc kết hợp mặc 1 chiếc đầm trắng nữ tính không còn là 1 bộ đồ thể thao unisex như thường ngày. Nhìn thật sự rất khó mà không động lòng nhưng anh không thể cứ bước tới ôm chầm lấy cô như dự định ban đầu khi về tới nhà được mà chỉ biết im lặng ngồi nhìn cô.

Bất giác nhìn xung quanh anh thấy cả phòng khách đều bừa bãi sách đầy mấy chữ tượng hình, giấy mà cô đã viết thì không khỏi lắc đầu nhưng không phải đây mới là 1 Thùy Vân anh yêu sao ? Khi làm việc thì tập trung hết mình đến động đất cấp 8 còn không biết, một cô gái khi làm việc thì nhốt mình cả tháng ở nhà, nhà cửa có thể nào cũng mặc kệ ... Thà là cô như thế còn hơn tối ngày ngồi bất động xem TV hay truyện tranh, chẳng nói chẳng rằng...

Bước thứ 1 giảm ham muốn là tạo một hình ảnh không thể chạm tới cho đàn ông... Thư pháp, đồ trắng, giấy trắng, mực đen lại thêm mấy cuốn sách đầy Hán tự (thật tế là tiếng Nhật) đều tạo cho người ta 1 cảm giác mong manh, chạm tới là biến mất ngay.

" Hôm nay em đến gặp chị Hân, chị ấy không đồng ý hôn sự của chúng ta. " - Thùy Vân tay không ngừng viết, bình thản nói.

Lý Cảnh im lặng.

Cô nói tiếp - " Anh có thể cùng em thuyết phục chị ấy không ? Em chỉ còn mình chị ấy và bé Hiên là người thân thôi nên em muốn chuyện của chúng ta được lời chúc phúc của chị ấy. "

Lý Cảnh mỉm cười ôn nhu với cô - " Anh hiểu. Chúng ta sẽ giải quyết được tất cả thôi. "

Cô ngẩng lên mỉm cười cùng anh - " Cảm ơn "

" Chúng ta là người 1 nhà, em không cần khách sáo thế. "

Thùy Vân im lặng viết tiếp... Cô chưa từng nghĩ người này xem cô là người 1 nhà... Hai người chưa có gì mà tại sao anh ta nghiêm túc thế chứ ? Không được mềm lòng.

” Thôi, em làm gì thì cứ làm. Để anh làm đồ ăn. ”

” Em xin lỗi. Em không làm được gì cho anh. ” - giọng cô khô khốc. Thật sự cô chưa làm gì được cho người này.

” Em không biết sao ? Việc em ở nhà mỗi chiều chờ anh về là đã giúp anh... ” - Lý Cảnh mỉm cười vô tư – ” Trước nay anh chưa bao giờ muốn về nhà. Nếu không ở công ty làm việc thì đi la cà... nơi này chỉ là 1 chỗ để ngủ cho đến khi em ở đây. Em cho anh cảm giác mình có 1 ai đó đang chờ ở nhà. ”

Tại sao anh nói mấy lời này chứ ? Làm tôi thấy mình như 1 con khốn nạn ấy dù đó là sự thật ... Chết tiệt !

Thùy Vân để bút xuống, mỉm cười nói – ” Hay là tối nay anh dạy em nấu ăn được không ? ”

Lý Cảnh gật đầu - ”Thôi được.”

Cô không hiểu sao mình lại làm hành động này. Không phải kỷ niệm càng đẹp thì khi nhớ lại càng đau lòng hơn sao ? Cô không nên tàn nhẫn thế này với Lý Cảnh, cô đã quá độc ác với anh rồi nhưng khi thấy nụ cười vô tư đó cô lại muốn tạo thêm nhiều kỷ niệm đẹp giữa 2 người. Từ khi nào cô thành 1 cô gái bất nhất, hành động mâu thuẫn không cân nhắc thế này ?

55. Chương 46-2

Chap 46.2

“Haiz... cuối cùng hợp đồng này cũng hoàn tất...” – Thùy Hân ngồi dựa người vào ghế thở dài – “Coi như đây là lần hợp tác cuối cùng của anh và tôi.”

Không hiểu tại sao sau khi ký kết 1 hợp đồng lớn lấy điểm ông già thành công, Lý Thanh nên vui nhưng nhớ lại quyết định của bông hoa độc anh không tài nào cười nổi.

“Hãy, đừng có mà đưa bộ mặt hết tiền đó ra chứ?” – Thùy Hân nói – “anh mà cứ thế thì mai mốt sao làm mấy chuyện này được hả? Hết thành em cái mặt hăm tãi tới anh là sao? Mấy thằng lạnh lùng chỉ hot trong phim chứ ngoài đời tụi du côn nhìn ngứa mắt đập chết à.”

Anh không quan tâm lời cô, chỉ lạnh lùng nói - “Em gái cô thật sự không thay đổi?”

Thùy Hân thở dài – “Em gái tôi, tôi biết chứ. Nó mà quyết định thì trời có sập cũng không thay đổi.”

“Con bé ấy tuyệt tình thật.” – Lý Thanh cười nhạt – “...thằng em tôi đối xử đâu có bạc.”

Thùy Hân đưa ly nước lên nhấp môi rồi lạnh nhạt đáp – “Xưa nay người ta chỉ ca ngợi và thương cho mấy người bị bỏ rơi hay kẻ luôn áp ú 1 mối tình đơn phương mà có ai nghĩ cho người nhận tình cảm đó không?”

Lý Thanh cười mỉa mai – “Cô đang bệnh vực cho em gái mình sao?”

“Tình cảm là thứ không thể người ta cứ cho thì chúng ta cứ nhận được. Đó là thứ cực kỳ khó kiểm soát. Tôi từng có kinh nghiệm nên hiểu. Mà anh biết đó, người nhận tình cảm đơn phương mà không thể đáp lại thì cũng không sướng hơn người cho đâu, lúc nào cũng luôn day dứt cảm thấy có lỗi. Em anh cứ ôm cái tình cảm đó thả cho em gái tôi bắt nó phải giải quyết thì anh nghĩ em tôi sướng lắm hả?” – Thùy Hân đặt ly nước xuống, kéo ghế ra đứng lên nói – “Mà tôi chẳng quan tâm anh có hiểu hay không. Chị em tôi biết là được. Thôi, tôi đi đón con đây.”

Lý Thanh ngăn người nhìn cô gái kiêu hãnh bước đi. Anh chưa từng nghĩ cô gái thực dụng này nói được mấy câu như thế.

Anh cười nhạt - “Cô ta quên tính tiền nữa rồi.” Lý Thanh nhanh chóng thanh toán tiền và đi khỏi nhà hàng thì thấy Thùy Hân đang đá chiếc xe của mình chửi rủa.

“Chuyện gì thế?” – anh hỏi.

“Xe hư mà 20 phút nữa con tôi tan học.”

Lý Thanh cúi xuống xem xét chiếc xe rồi lạnh lùng đáp – “Chắc là hư bu-gi.”

“Anh sửa được không?”

“Được.”

“Anh sửa đi. Tôi đi taxi đón con” – Thùy Hân ra lệnh.

Lý Thanh cười nhạt – “Để đó đi, chút tôi quay lại sửa. Giờ 5h kệt xe cô cho rằng mấy cái ô tô nó chen được tới đó trong 20 phút à”. Nói xong anh lên chiếc mô-tô của mình ngồi nổ máy nói – “Đội nón bảo hiểm đi. Tôi chở cô đi đón thằng nhóc.”

Thùy Hân đứng yên do dự. Tên này nói không phải không có lý.

“Này, không phải cô phải đón con sao?” – anh cười mỉa mai- “Yên tâm, tôi không phải Dương Qua thích sự phụ mình đâu mà Tiểu Long Nữ hiền lành nết na còn cô thì hoàn toàn ngược lại. Nhìn thằng em tôi là tôi biết mình không nuốt nổi cái gia đình cô rồi.”

Thùy Hân đội nón bảo hiểm lên leo lên xe ra lệnh – “Khi tôi chưa từ chức thì còn là sư phụ anh. Giờ tôi ra lệnh anh đến đó trong vòng 15 phút cho tôi”. Cô vòng tay ôm lấy eo Lý Thanh lòng có chút hồi hộp. Đây là lần đầu tiên cô ngồi mấy loại xe kiểu này nên không sợ mới lạ.

Lý Thanh phóng xe đi thì thấy cô gái sau lưng ôm chặt lấy eo mình hơn, anh liếc nhìn thấy gương mặt hồi hộp của cô thì bật cười – “Cô ta bình thường chứ mình nghe ghê lắm mà sao giờ lại căng thẳng thế chứ?”. Anh lên ga chạy nhanh hơn.

“Này...” – Thùy Hân nói giọng run run – “Anh chết thì kệ anh nhưng đừng kéo tôi chết chung đó. Tôi còn con à nha”. Tại sao cô không ghét cảm giác ở bên người này chứ?

Thấy cô gái bình thường hay chèn ép anh ở công ty này sợ hãi ôm lấy mình tự dưng Lý Thanh thấy mình hơi vui vui.

“Bình tĩnh, mình không phải Tiểu Long Nữ/ Dương Qua” – cô/anh tự nhủ, tim đập liên hồi.

...

Thùy Vân nằm trên giường tự dưng thấy bức rức không yên, có điều không lành. Mọi chuyện đang tốt mà sao tự dưng có linh cảm xấu thế này. Quái thật...

“Em sao thế? 11 giờ đêm rồi sao chưa ngủ?” – Lý Cảnh choàng tay ôm cô – “Hay là đổi ý rồi? Không muốn chờ đến khi chị em đồng ý.” – anh đưa môi lên môi cô. Cô gái này cứ lấy lý do không chắc ăn chuyện chị gái đồng ý nên cứ từ chối anh. Khó lắm anh mới thuyết phục cô ngủ ở phòng anh nhưng anh hứa tuyệt đối không làm gì quá giới hạn. Đúng là mỡ treo miệng mèo mà không ăn được mà. Mà thôi Thùy Vân dù sao thì cũng là 1 cô gái châu Á truyền thống không phải như anh tiếp nhận nền giáo dục Tây phương từ sớm.

“Không” – cô đưa mắt lên nhìn Lý Cảnh – “Chỉ là tự dưng em có cảm giác không tốt thôi.”

“Em còn lo chuyện chị gái mình sao?” – anh dịu dàng nói – “Anh lo được mà. Giờ ngủ đi, nếu không anh chịu không được tấn công em đó.”

Thùy Vân gật đầu, cô nhắm mắt lại. Lý Cảnh nhìn cô gái này ngoan như thế thì hôn lên trán cô mỉm cười. Thấy người mình yêu như thế này dù thế nào anh cũng không sợ. Dù là cha hay ông anh. Nhất định, anh sẽ cho cô 1 cuộc sống không lo lắng gì. Tự do. Tiền bạc. Quyền lực. Tất cả mọi thứ. Không ai có quyền uy hiếp hay chi phối cuộc sống của anh nữa.

...

Ông Bằng nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn ánh trăng, thốt lên – “Đúng là đẹp thật”. Bất giác ông nhìn lên bàn cờ nhớ lại Thùy Vân rồi nhớ đến ánh mắt người đàn ông tên Lý Cảnh thì lắc đầu.

“Khi nào cậu mới hiểu không phải cô nhóc đó mà chính là bản thân cậu chứ? Nếu cậu không can đảm từ bỏ bản thân thì không bao giờ có được cái mà mình muốn đâu.”

56. Chương 47

Chap 47

“Anh hy vọng em sẽ chúc phúc cho bọn anh.” – Lý Cảnh bình thản nói với cô gái trước mặt. Anh không muốn cô nuôi bất kỳ hy vọng nào.

Đáp lại anh chỉ là sự im lặng. Hồng Ngân không hiểu tại sao 1 cô gái thông minh như cô hôm nay lại chủ động đến tìm bạn trai cũ như thế này. Cô hy vọng gì chứ ?

” Anh thấy em và Ken rất đẹp đôi. ”

Hồng Ngân nhìn thẳng vào mắt Lý Cảnh hỏi điều mà cô đã thắc mắc bao lâu.

” Cô gái đó có gì hơn em ? ”. Tại sao người này chưa từng dùng ánh mắt đầy tình cảm kia nhìn cô khi xưa chứ ? Anh ta tuyệt đối không thích mấy con nhóc hồn nhiên như mấy bộ phim cô đóng vai chính nhưng 1 cô gái không đủ sắc sảo, không đủ ngây thơ, hoàn toàn không có điều gì nổi bật làm sao khiến 1 người kiêu ngạo như Lý Cảnh yêu đến thế.

” Cô ấy không thể so sánh bất kỳ thứ gì với em cả. ” - Lý Cảnh mỉm cười nói – ” Nhưng đó là người anh yêu ”. Đúng, Thùy Vân không bao giờ có thể so cùng cô gái này được.

Hồng Ngân cười nhạt – ” Anh yêu con bé đó đến thế sao ? ”. Cô thua thật rồi, không ngay từ đầu khi thấy 1 Lý Cảnh này, cô đã nhận thức được điều đó. Còn níu kéo gì chứ ?

Anh gật đầu rồi nói tiếp – ” Bất cứ khi nào em cần sự giúp đỡ cứ liên lạc anh, anh nhất định sẽ giúp em ”. Dù sao Hồng Ngân là người bị anh cùng Thùy Vân lợi dụng, 2 người đều nợ cô 1 lời xin lỗi. Nói gì anh cũng là đàn ông nên phong độ 1 chút, không nên lợi dụng xong là bỏ ngay.

” Anh làm như thế thì khó xử cho em quá. ” - cô cười mỉa mai. Mới mở miệng từ chối thẳng cô mà giờ lại nói giọng điệu như thế sao ? Cô nói tiếp – ” Em có lòng tự trọng của mình chứ. Nếu anh thấy bản thân ấy này có thể mời em châu này. ”

” Cảm ơn em. ”

Hồng Ngân đúng là 1 cô gái thấu hiểu lòng người, không bao giờ làm người khác khó xử. Quả thật là 1 cô gái thông minh. Giải quyết xong chuyện người bị Thùy Vân lợi dụng giờ tới bà chị vợ khó nhằn đây. ” Sao tối ngày em cứ để anh giải quyết hậu quả không thể ? ” - Lý Cảnh trầm nghĩ.

...

Thùy Hân hiên ngang bước vào phòng Tổng giám đốc lạnh lùng nhìn người đàn ông đối diện nói - ” Xin hỏi, sếp có gì muốn dặn dò tôi ? ”

Lý Cảnh nở nụ cười thân thiện – ” Cô có thể ngồi xuống chúng ta nói chuyện được không ? ”. Đúng là chị gái của Thùy Vân mà, nếu anh không giải quyết được ả chị vợ này thì không bao giờ đường đường chính chính lấy cô được.

” Có chuyện gì anh cứ nói ” - Thùy Hân ngồi xuống bình thản nói.

” Là chuyện tôi và em gái cô. ”

Thùy Hân nhìn đồng hồ rồi lạnh lùng nói – ” Giờ là 15 giờ 20 phút, còn đang là giờ hành chính. Chúng ta không nói chuyện tư. Còn nếu anh hẹn sau giờ làm việc thì thứ lỗi, khi đó anh và tôi không còn quan hệ chủ tớ, tôi có quyền không gặp. Nếu không có gì tôi đi trước ”. Nói xong cô bỏ đi 1 mạch không quan tâm gương mặt kinh ngạc của người đàn ông sau lưng nhìn mình.

” Haiz ... 2 chị em em y như nhau thật đó. Không bao giờ cho người khác có cơ hội nói gì. ”. Lý Cảnh lắc đầu nhớ lại lần đầu anh gặp Thùy Vân, cái giọng điệu áp đặt đúng là như nhau cả - ” Ca này đúng là khó quá ! Tại sao anh lại yêu 1 cô gái khó lấy như em chứ ? ”. Mới thoát ả cô em gái tới ả chị vợ, à còn cháu trai nữa.

...

Mấy ngày nay, Thùy Vân thấy Lý Cảnh thường xuyên làm việc đến sáng. Thật không hiểu có chuyện gì anh ta phải làm đến thế chứ ? Đúng là làm chủ cũng có cái khó của chủ. Haiz... người nào cũng có cái khổ của mình mà...

Lý Cảnh thấy cô bước khỏi phòng cứ đứng nhìn chăm chăm mình với ánh mắt ngáy ngủ thì cười chọc cô.

” Không có anh ngủ không được sao ? ”

Cô lắc đầu.

” Sao thế ? ” - anh nhìn cô dịu dàng hỏi.

Thùy Vân bước tới ngồi kế anh hỏi – ” Đạo này có nhiều chuyện lắm sao ? ”

” Sao em hỏi thế ? ” - mắt anh nhìn lại đồng hồ sơ cùng màn hình máy tính ở trước mặt.

” Em cứ thấy anh thức hoài. Kinh tế đạo này có chuyện gì hả ? Hay chuyện bên kia ? ”

Lý Cảnh bật cười, cô gái này lần đầu tiên hỏi thăm anh. Cô thực sự thay đổi rồi. Anh đưa 1 tay ôm lấy Thùy Vân và hôn lên trán cô dịu dàng nói.

” Anh không muốn bất kỳ ai đe dọa cuộc sống chúng ta nữa.”

Cô im lặng.

” Em đừng lo gì cả. Cứ tập trung hoàn thành ước mơ của em đi.”

Không hiểu sao Thùy Vân cảm thấy khó chịu quá. Cô thật không nên động tâm tính nữ nhi thường tình này nhưng tại sao khi thấy người này cố gắng xây dựng cuộc sống cho cô như thế lại không kiềm được sự day dứt thế này. Tại sao anh ta quá tốt như thế chứ? Anh ta không nên đối xử 1 đứa con gái ích kỷ như cô tốt đến thế.

“Xin...” – cô cố gắng phát ra mấy âm thanh trong miệng – “Em thành thực ... xin lỗi...”

Lý Cảnh nhìn thấy gương mặt đột nhiên xám xịt của cô gái trước mặt mình thì lo lắng hỏi.

“Em không sao chứ?”

“Anh đừng làm như thế nữa. Em khó chịu lắm...”

“Có chuyện gì thế hả?” – anh hỏi gấp gáp. Tại sao cô tự dưng bình thường lại như thế - “Em khó chịu sao?”

Cô quay lên nhìn anh cố mỉm cười- “Không có gì đâu. Cái này chắc là hội chứng trầm cảm tiền hôn nhân người ta hay nói...”

Lý Cảnh không nén được nụ cười, anh ôm lấy Thùy Vân dịu dàng nói.

“Em đừng lo gì hết. Chuyện chị gái em, anh có cách giải quyết mà. Chuyện kết hôn cứ như ý em... Em không muốn cầu kỳ khoa trương mà muốn đơn giản thì cứ đơn giản... Em muốn sao thì thế... quan trọng là đừng tự tạo áp lực cho bản thân.”

Thùy Vân đưa tay ôm lại anh đáp – “Ừ”.

Xin lỗi, em xin anh đừng tốt như thế...

“Anh đói không? Em không giỏi nấu ăn như anh nhưng ít nhất biết nấu mì.” – Thùy Vân cố trấn tĩnh lại nói. Cô biết bản thân không nên tạo quá nhiều hồi ức đẹp cho người này nhưng tại sao lại cứ làm mấy hành động dư thừa này chứ?

Lý Cảnh gật đầu – “Ừ, lâu lâu em nên phục vụ lại chồng mình chứ?”

“Chúng ta chưa kết hôn mà.”

Lý Cảnh dịu dàng nói – ” Hôm nay anh vui lắm. Lần đầu tiên em hỏi thăm anh. Lần đầu tiên em quan tâm muốn nấu gì đó cho anh ăn mà không toan tính... Chúng ta đang trở thành 1 gia đình thực sự rồi. ”

Người này rất cô đơn...

Cô lên tiếng - " Nếu em lừa dối anh, anh có tha thứ cho em không ? "

" Tùy loại lừa dối. " - Lý Cảnh thần nhiên đáp - " Nếu em cảm sùng anh thì anh không tha cho em đâu. Mà anh biết em không phải là người như thế..."

Thùy Vân mỉm cười hỏi lại - " Nếu anh cảm sùng em thì sao ? "

Lý Cảnh bật cười.

" Cười gì chứ ? Ai biết tương lai thế nào ? ". Người này quái thật, có gì mà cười chứ ?

" Nếu anh yêu bất kỳ cô gái nào khác, chắc chắn sẽ thành thật nói cho em biết. Anh không muốn em chịu bất kỳ đau khổ nào thêm nữa nên không bao giờ thiếu dứt khoát im lặng mà ngoại tình để cảm sùng em đâu. Câu hỏi này không thành lập. "

" Anh hay thật. Chưa kết hôn mà anh hứa hẹn em thế sao ? "

" Nhưng anh hứa cả đời dù thế nào cũng không làm em khóc. Anh sẽ ở bên cạnh bảo vệ em. Không để ai đụng đến bà xã mình..." - Lý Cảnh nhìn cô chăm chọc - " Chưa gì em nổi máu của mấy bà vợ rồi hả ? "

Thùy Vân đứng lên bỏ vào bếp - " Thôi em đi nấu mì. Anh đừng quá sức, em không muốn thành góa phụ đâu. "

Anh nhìn cô nở nụ cười hạnh phúc. Cô gái này thật sự không biết bản thân thay đổi thế nào rồi sao ? Cô không ích kỷ như xưa chỉ quan tâm chuyện của mình mà biết quan tâm đối phương hơn. Nếu anh không thể nắm lấy cô thì đành để cô tự buộc bản thân vào mình vậy.

...

" Lý Cảnh định lấy con bé đó sao ? " - Ông Phạm nhìn ra bên ngoài lạnh lùng hỏi.

Trần Hùng cung kính đáp - " Vâng. "

" Nếu thế cứ để nó lấy " - ông Phạm mỉm cười - " Ta muốn nó biết cuộc sống nó hiện nay do ai ban cho nên biết điều mà sống. Đừng có suy nghĩ trẻ con như thế chứ ? "

" Ý ngài là... "

" Nếu con bé đó làm thằng nhóc đó rời xa khỏi chúng ta thì tại sao không biến nó thành 1 sợi dây kéo Lý Cảnh lại gần ta hơn. "

" Tôi hiểu rồi. "

" Đừng làm ta thất vọng lần nữa. "

" Còn Lý Thanh ? "

" Ông đừng quên tập đoàn Thiên Lai ban đầu là do ai xây dựng ? "

Trần Hùng mỉm cười - " Chuyện của thiếu gia cùng con bé kia cứ để tôi xử lý. Ngài yên tâm. "

57. Chương 48

Chap 48

Thùy Vân cầm toàn bộ hồ sơ cô cho thám tử điều tra đưa cho Hoàng Trí, bình thần nói.

"Đây là toàn bộ. Giờ anh không còn bị tôi nắm điểm yếu nữa."

Hoàng Trí mở tập hồ sơ ra xem rồi đưa mắt nhìn cô hoài nghi.

"Cô không nói cho đám người Lý Cảnh biết chuyện của chúng tôi thật sao?"

Cô bật cười -"Thật ra tôi có biết anh là ai đâu mà báo chứ?" - sau đó đưa ánh mắt mĩa mai nhìn anh - "lúc đó tôi chỉ tỏ ra nguy hiểm thôi mà ai ngờ anh bị lừa thật."

Hoàng Trí ngẩn người nhìn cô nhớ lại toàn bộ mọi chuyện. Đúng là cô gái này chưa từng chỉ đích danh ai cả... Bị lừa cú này đau quá!

“Mà nhờ anh tôi được tận hưởng cảm giác hẹn hò bí mật như phim hình sự à” – cô đưa tay giật giật dây câu lên. Lần nào hẹn người này Thùy Vân cũng thay đổi địa điểm liên tục như mua bán hàng cấm ấy.

“Cô không thắc mắc tôi làm cho ai sao?” – Hoàng Trí hỏi.

Thùy Vân đưa mắt nhìn lên trời rồi quay sang cười với anh – “Thật ra tôi sợ chết lắm. Người ta hay nói biết nhiều chết sớm mà. Đụng tới 2 anh em kia đủ rồi, lỡ anh là người của tổ chức gì nguy hơn chết bà tôi luôn sao? Nguyên tắc sống của tôi là bình an làm người bình thường.”

“ ... ”

“Mà giả sử xui tôi bị người ta bắt cóc hỏi cung anh thì nếu tôi biết anh là ai chắc chắn tôi khai ra ngay. Tôi không phải trung trinh liệt nữ, quân tử anh hùng mà là 1 kẻ ích kỷ, ham sống sợ chết. Bởi thế ... nên thôi không biết tốt cho cả hai.”

Hoàng Trí bật cười. Anh hiểu tại sao tên Lý Cảnh yêu cô gái này rồi...

“Tôi là cảnh sát.” – anh lên tiếng.

Thùy Vân mở to mắt quay sang nhìn người đàn ông đang ngồi câu cá cùng mình.

Hả? Gì mà như phim vô gian đạo thể này. Khốn thật, thế là mình phạm thêm tội uy hiếp người thi hành công vụ sao? Mới thoát giang hồ giờ đụng chính quyền... Chết con mẹ nó rồi.

Giọng Hoàng Trí nghiêm túc - “Tôi tới điều tra chuyện làm ăn phạm pháp của bạn trai cô. Lần trước chúng tôi bị mất manh mối từ chuyện vận chuyển chuyển hàng ma túy của đường dây C nên giờ tập trung lực lượng điều tra tiếp.”

“Anh nói tôi làm gì? Tôi thề tôi không đụng tay gì hết chuyện làm ăn của mấy người đó”. Cô chỉ đưa kế sách cho Lý Thanh chứ đúng là có đụng tay đâu. It is truth!

Hoàng Trí bật cười – “Không, chỉ là bị ức chế tâm lý cần xả thôi. Sáng thì gặp bản mặt lạnh lùng hết tiền của tên bạn trai cô. Hot boy lạnh lùng đẹp trai con mẹ gì nhìn muốn đập gần chết. Tối gặp cái mặt đen sì của lão sếp, mặt ông ta làm giang hồ hợp hơn cảnh sát đó chứ. Tôi cần lâu lâu oai phong 1 chút. Phim ảnh nhắm lời... Mà tôi chưa báo cáo chuyện của cô đâu.”

May quá, gặp thằng cảnh sát khủng!

Cô nói - “Ừ bí quá gặp tôi xả đi chứ để lâu ức chế khủng luôn đó. Mà thôi tôi về nhà làm vợ ngoan đây, hần sắp về rồi. Có gì anh đẹp giúp tôi đồng cảm câu này. Câu gì mà cả hai ba tiếng chả được cái quái gì.”

“Phim ảnh nhắm lời mà.”

Cô bật cười - “Không ngờ bên cảnh sát đào tạo được 1 thằng khủng như anh.”

Thùy Vân đứng lên bỏ đi. Cuối cùng cô cũng giải quyết xong tất cả trước khi rời khỏi đây. Không còn vướng bận gì nữa...

“Haiz... thế là xong!”

Bất chợt cô dừng lại nhìn người đàn ông ăn mặc lịch sự đang đứng trước mặt. Ông ta mỉm cười lạnh lùng.

“Chúng tôi đợi cô lâu rồi.”

Gì nữa đây? Còn nữa tháng thôi mà sao chưa tha cho tôi nữa...

Thùy Vân mỉm cười đáp – “Cho hỏi chúng ta có quen nhau sao?”

“Cô không nhớ sao? Lần đó cô cứu thiếu gia tôi, chúng ta có gặp nhau. Tôi là Trần Hùng.” – nụ cười không hề tắt trên môi ông.

Khốn nạn... là thằng cha cho người giết mình đây mà. Thằng nội gián ở bên kia sao không bắt mà cứ nhè con ra thế này! Hôm nay ra đường không chọn ngày mà. Bình tĩnh tìm cách trốn thoát hoặc chí ít báo cho tên cảnh sát kia biết mới được.

“Ông tìm tôi có chuyện gì?” – cô nở nụ cười đáp lại.

“Chúng ta nên tới nơi nào thuận tiện hơn nói chuyện chứ?”

“Hy vọng không quá mất thời gian của tôi.” – cô mỉm cười đầy ẩn ý – “Giờ này đáng ra tôi nên ở nhà chuẩn bị cơm cho chồng tương lai của tôi, Lý Cảnh.”

Dù gì tên chồng hờ của mình cũng là đại ca của hắn, ắt hắn có tác động không nhỏ tới thuộc cấp của mình. Ít nhất mình hiện giờ cũng mang tiếng đại tỷ sao không cáo mượn oai hùm 1 chút chứ?

“Không mất nhiều thời gian đâu. Chúng ta nói chuyện của thiếu gia...”. Nụ cười của Trần Hùng càng độc ác hơn, ông cúi xuống cầm 1 viên đá dưới đất lên nắm chặt lại rồi thả tay ra nhìn cô gái trước mặt đầy ẩn ý – “Là người nhà cả, chúng ta đều quan tâm cậu ấy mà.”

Thùy Vân nhìn hòn đá nát vụn thì cổ mỉm cười gượng gạo – “Ok, chúng ta đi thôi.”

Cái này gọi là miệng bồ tát mà bụng đầy dao găm đây mà. Địch, tôi nghĩ lại rồi, tôi không có làm gì có lỗi với anh hết, Lý Cảnh. Ở bên anh nguy hiểm quá! Tối ngày bị bắt cóc còn làm ăn gì chứ? May mà hắn đổi điện thoại cho mình rồi, cứ GPS thẳng tiến!

“À...” – Trần Hùng mỉm cười – “Lần này cô cứ bật GPS thoải mái. Chúng ta đường đường chính chính gặp nhau mà”.

Xác định con mẹ nó rồi. Lần này là thú dữ rồi. Tên này sặc mùi quân gia kết hợp chuyện lần đó xác định luôn, bệnh yêu cậu chủ đây mà. Sao nghe mùi “Hắc quân gia” thế này. Điều tích cực là ít nhất hiện giờ, cái mạng mình được bảo toàn! Hôm nay hết gặp 1 anh cảnh sát ngằm tới gặp 1 tên quân gia giang hồ. Cuộc đời mình từ ngày gặp Lý Cảnh thì khốn nạn quá. Hết thể loại ngôn tình đến thể loại hình sự...

Hắc quân gia: 1 bộ truyện nổi tiếng của Nhật kể về 1 quân gia là ác quỷ cùng cậu chủ của mình.

...

Thùy Vân đảo mắt nhìn căn phòng VIP của nhà hàng mà Trần Hùng đưa cô đến. Dù lần này không quá đông mà người này chỉ cho 2 người đi cùng nhưng trực giác cô mách bảo họ đều là cao thủ cả. Cô mỉm cười cùng kẻ đã “mời” cô đến, nhẹ nhàng nói.

“Có gì ông cứ nói thẳng đi.”

“Thẳng thắn lắm. Không trách sao thiếu gia tôi yêu cô như thế.”

“Cảm ơn”. Thùy Vân cố nén lại sự kinh sợ của mình với người đàn ông đối diện lịch sự đáp.

“Lão gia chúng tôi muốn chúc mừng cho 2 người.”

“Lão gia có phải là ông ngoại của anh Cảnh?” – Thùy Vân đưa ly nước lên môi, cố giấu sự căng thẳng. Chị cô có kể cho cô biết hồi nhỏ Lý Cảnh chịu sự điều khiển của ông ngoại hắn. Khi bị bắt cóc cô từng nghe chúng nhắc đến người này...Mới thủ hạ mà nguy hiểm thế này không biết boss cuối thế nào đây?

“Đúng thế!” – Trần Hùng nở nụ cười lạnh nhạt – “Ông ấy mong chờ 1 cô cháu dâu lâu lắm rồi. Nếu là 1 cô gái thông minh như cô Vân đây càng tốt.”

“Quá khen” – cô mỉm cười đáp lại.

Không khí này khốn nạn quá! Sao gia đình anh cứ như gia tộc Zoldyck của Hunter x Hunter thế hả Lý Cảnh. Toàn thú không... Giờ là thể loại shounen sát thủ sao? Mà tôi có phải là nam chính shounen có sức mạnh thần thánh đâu chứ? Tôi không phải Naruto, Luffy hay Songoku đâu chứ?

“Cô biết câu sau lưng người đàn ông thành công là một người phụ nữ không? Hy vọng cô giúp thiếu gia chúng tôi sự nghiệp phát triển hơn” – Trần Hùng nhận 1 tập hồ sơ từ tên thuộc hạ đứng bên trái mở ra nói

– “À, chúng ta là người nhà thì không bao giờ bạc đãi nhau đâu. Cô làm tốt thì gia đình cô sẽ sống cả đời không lo gì cả”. Ông đưa hình của Thùy Hân cùng bé Hiên lên.

“Thế sao?” – Thùy Vân mỉm cười – “Tôi hiểu ý ông nhưng có thể cho tôi chút thời gian không?”

“Tất nhiên.” – ông nhìn đồng hồ rồi đứng lên – “Tôi có chút chuyện đi trước. Mọi thứ tôi thanh toán hết rồi.”

“Cảm ơn.”

Thùy Vân nhìn 3 người đàn ông kia đi thì thở phào như trút được gánh nặng. Cô lẩm bẩm.

“Khốn thật, mới thoát khỏi thằng cháu giờ tới ông ngoại. Gia đình anh sao không có hợp mặt gia đình chào đón cháu dâu như gia đình bình thường thế này.”

Cô nhắm mắt lại phân tích tình huống hiện giờ của mình.

Ông ngoại Lý Cảnh thế lực như thế lại chả có tình cảm gì với mình nên không xài được chiêu tình cảm rồi. Kể này hoàn toàn không ngại Lý Cảnh có biết mình có gặp hấn không thì hấn thẳng chồng hờ mình dưới trướng ông ta. Ông ta muốn mình giúp ông ta điều khiển hấn thì hấn là tên Lý Cảnh này đang chống đối muốn thoát ly khỏi thế lực của ông ta. Gia đình này nhức đầu quá!

Nhìn gương mặt tự tin của Trần Hùng thế là gia đình mình như cá nằm trên thớt. Mới giải quyết được người của Lý Cảnh giờ tới người của ông ngoại hấn. Chuyện này mình không thể lo được rồi... Chẳng lẽ giờ an phận làm vợ Lý Cảnh và làm con rồi ông già chết tiết này. Khốn thật, mình quên còn đám cảnh sát đang me cái nhà này nữa. Ở lại gặp chính quyền mà đi khỏi cửa gặp giang hồ. Đường nào cũng là cửa chết... Nước mình có chương trình bảo vệ nhân chứng không? Mà mình có biết cái quái gì chuyện làm ăn của đám này đâu mà bảo vệ chứ?

Nếu thế... đặt cược 1 phen... Mà cược sai là chết, ít nhất chết 1 mình mình còn hơn chết cả nhà...

Thùy Vân mở mắt ra hít thở thật sâu.

...

Thùy Vân lấy hết can đảm mở cửa ra. Cô mà cược sai thì coi như ngày này năm sau là đám giỗ của cô.

“Em về rồi sao?” – Lý Cảnh chào cô – “Hôm nay đi đâu mà trễ thế?”

Cô mỉm cười đáp lại – “Chào anh.”

Bắt đầu thôi... Đẳng nào cũng chết chỉ là chết sớm hay chết trễ thôi...

“Hôm nay em gặp người của ông ngoại anh. Là kẻ đã cho người bắt cóc em lần trước - Trần Hùng”

Lý Cảnh lập tức chạy tới xem xét người cô, lo lắng hỏi – “Hấn có làm gì em không?”

Cô mỉm cười – “Không nhưng em muốn anh nói cho em biết mọi chuyện.”

“Em không cần biết” – anh lạnh lùng nói – “Mọi chuyện anh lo được.”

Đừng giở thói gia trưởng ở đây chứ anh hai?

“Anh có thực sự lo được không?” – cô nhìn anh hỏi.

“Em cứ an tâm làm người phụ nữ của anh. Đừng lo gì hết.” – Lý Cảnh ôm lấy Thùy Vân dịu dàng nói.

“Anh chưa trả lời câu hỏi của em” – cô lặp lại.

“Đã nói đừng lo mà!” – anh gắt lên. Anh hứa cho cô gái này cuộc sống bình an không lo lắng nhất định làm được.

“Chúng ta hợp tác đi.” – Thùy Vân bình thản nói. Giờ nếu phản công, chỉ 1 mình cô thì không được chi bằng tìm kiếm đồng minh, tương kế tựu kế chơi lại ông già kia.

“Em im đi” – Lý Cảnh gắt lên – “Cứ để cho anh. Anh hứa cho vợ mình cuộc sống hạnh phúc nhất định làm được. Giờ em cứ lo chuẩn bị đám cưới của chúng ta...”

“Thật ra em chưa từng có ý định kết hôn cùng anh.” – cô đẩy Lý Cảnh ra – “Tất cả chỉ là 1 nước cờ tiếp theo của em.”

“Em nói gì?” – anh nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt, không tin điều mình nghe thấy.

“Em lật bài là để lấy lòng tin của anh để anh mở hết lệnh giám sát gia đình em. Dự định là nửa tháng sau sẽ cùng nhau dọn đi.”

“Em nói gì?”

“Chuyện kết hôn là giả. Chuyện chị Hân phản đối là kế sách trì hoãn của em. Tất cả đều là kế hoạch của em. Nếu hôm nay không gặp Trần Hùng, không nghe hấn uy hiếp gia đình em không định nói cho anh biết. Tình huống giờ quá nguy cấp nên em hy vọng chúng ta hợp tác nhau nếu không thì khó mà chống lại ông của anh.”

“Em nói em yêu tôi là nói dối?” – Lý Cảnh hỏi.

Thùy Vân né ánh nhìn của anh gật đầu.

“Em nói em muốn cùng tôi xây dựng gia đình là nói dối?” – anh hét lên.

“Xin lỗi...” – cô nói.

“Chuyện mấy hôm nay đều là giả dối?” – Lý Cảnh lấy tay ôm đầu mình. Anh chưa bao giờ nghĩ cô đáng sợ đến thế này.

“Em...” – cô nói – “...thành thực xin lỗi anh...”

Lý Cảnh không nén được tức giận, lấy 1 tay nắm lấy cổ Thùy Vân nâng lên. Ngay lúc này thực sự anh rất muốn giết cô gái này. Tại sao cô cho anh hy vọng để rồi làm thế này, phá hủy hết tất cả. Tất cả đều không là gì với cô sao? Chuyện hai người... Tại sao anh làm tất cả thế mà cô nói không có gì? Những cái ôm... những nụ hôn... những đêm 2 người nằm cạnh nhau đều không có gì... tất cả chỉ là giả dối... Cái gia đình hạnh phúc kia chỉ là do anh tưởng tượng sao?

“Ừ...” – Thùy Vân nhất thời nghệt thở rên lên. Cô đoán được kết cục này từ ban đầu rồi. Lý Cảnh là 1 tên yandere cực kỳ nguy hiểm... nếu giờ hấn giết cô thì chỉ ít không dựng gia đình cô. Bọn người kia không còn có để uy hiếp 2 mẹ con chị Hân...

“Thật sự tôi rất muốn giết cô...” – anh rít lên – “cô độc ác lắm...”. Anh tức giận nhìn gương mặt tái xanh do thiếu không khí của cô gái trước mặt mà đưa tay siết mạnh hơn. Tại sao anh lại yêu 1 cô gái như thế này chứ? Ngay từ đầu anh đã biết cô là dạng phụ nữ tàn nhẫn nhưng không ngờ cô tuyệt tình như thế.

“Ừ...đau...” – cô bắt đầu mất tỉnh táo, hơi thở yếu dần đi.

Lý Cảnh buông tay ra để mặc Thùy Vân nằm dưới đất mà lấy áo và chìa khóa bỏ đi. Anh thua rồi. Biết từ đầu cô là loại người thế này mà vẫn bị lừa. Khốn nạn thật!

Thùy Vân lấy chút tỉnh táo cuối cùng nhìn người đàn ông đang bỏ đi buộc miệng - “Thoát rồi...”

58. Chương 49

Chap 49

Thùy Vân vừa thấy Lý Cảnh về thì không giấu được sự vui mừng. Cô đợi người này hơn 3 ngày 3 đêm, đến ngủ cũng không dám ngủ sợ mất cơ hội làm anh ta đi mất thì cơ hội duy nhất cứu cả nhà cô coi như tan nát. Cô còn sống đến giờ chính là do cô còn giá trị lợi dụng, nếu ông già kia thấy cô không còn giá trị gì thì có thể cho người hạ thủ cả nhà cô ngay mà không thương tiếc. Điều mấu chốt là cần cho người ta thấy cô là người có khả năng điều khiển Lý Cảnh.

“Anh về rồi sao?”

Lý Cảnh không nhìn cô mà chỉ lạnh lùng nói – “Xéo!”

Thùy Vân bình thần nói – “Giờ chưa phải lúc. Chúng ta nói chuyện chút được không?”

“Cô đừng bao giờ xuất hiện ở đây nữa.”

Thùy Vân cố mỉm cười dịu dàng nói – “Chúng ta cần nói chuyện 1 chút.”

Lý Cảnh lấy tay bóp mạnh gương mặt cô đưa lên sát mặt mình rồi nhìn cô với ánh mắt giận dữ nói – “Sức chịu đựng của tôi có hạn. Cô cứ ở đây nói nhảm thì đừng trách tôi tuyệt tình.”

Nhìn ánh mắt này, Thùy Vân thật không ngờ đây cũng là 1 người mà cô đã ở bên cạnh bấy lâu nay. Đây chính là kẻ tuyệt tình cho người hại chết anh trai mình, là kẻ bất chấp thủ đoạn giành lấy quyền lực của thế giới ngầm mà không còn là người đàn ông dịu dàng ở bên cô trước nay nữa. Cô hít thở sâu cố mỉm cười lặp lại – “Em nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

Đây là cơ hội duy nhất của mình. Phải chịu đựng.

Lý Cảnh buông tay ra rồi đẩy mạnh Thùy Vân đi mặc kệ gương mặt đau đớn khó chịu của cô. Anh đi vào phóng đóng mạnh cửa lại. Anh lạnh lùng nói.

“Nếu cô không đi thì tôi đi.”

Thùy Vân đang mệt mỏi lại thêm bị người này đẩy mạnh té xuống đất thì không kiềm chế được sự nóng giận hét lên.

“Anh đừng có mà giả vờ thiếu gia lên với tôi. Anh muốn hận hay giết tôi cũng được mà làm ơn chọn thời điểm cái đi. Sau chuyện này, ân oán chúng ta tùy anh xử lý nhưng giờ đang liên lụy nhà tôi. Tôi cần anh đóng cho hết vai Lý Cảnh yêu tôi trước đây.”

Đáp lại cô là sự im lặng.

“Này, giờ tôi ngồi chần ở cửa phòng anh. Anh muốn đi đâu phải lết qua xác tôi. Tôi không cần biết anh hận tôi đến mức nào nhưng chuyện chúng ta cần bàn bạc kế sách là sự thật. Đàn ông phải phân biệt nặng nhẹ chứ?”

Thùy Vân ngồi phịch xuống đối diện trước cửa phòng Lý Cảnh. Cô quá mệt rồi, hết lo chuyện ông già kia tới chuyện thằng cháu giận hờn. Khốn thật.

Lý Cảnh mở cửa ra liếc ánh mắt sắc lạnh lên Thùy Vân nhếch mép nói.

“Dựa vào hạng đàn bà như cô?”

Đúng thế, tôi là con đàn bà lừa được anh mấy lần đó. Cái này gọi là mặt trái của yêu là hận đây mà. Bình tĩnh, cố kiềm chế, không được nóng tính chứ bây.

Thùy Vân mỉm cười – “Anh không biết câu độc như lòng dạ đàn bà sao?”

Lý Cảnh bước khỏi phòng đi đến bàn ăn cơm, kéo ghế ngồi xuống ra lệnh.

“Nói!”

Cô bước tới định ngồi xuống ở vị trí bên cạnh, nơi mình hay ngồi nhưng nhìn gương mặt hình sự của Lý Cảnh thì cô kéo ghế ở vị trí xa nhất ngồi xuống, cố nở nụ cười của dân đàm phán.

“Bây giờ nhà tôi như cá nằm trên thớt, bị mần thịt bất kỳ lúc nào. Còn anh đang xây dựng lực lượng thoát ly khỏi ông già khốn nạn kia. Cả 2 ta có cùng kẻ thù tại sao không bắt tay lại hợp tác.”

Lý Cảnh chẳng buồn nhìn cô.

Khốn nạn, giờ hết yêu là thế sao? Anh là đồ đa nhân cách hả? Cứ như 2 thằng anh em sinh đôi thế này...

Cô nói tiếp – “Hôm ấy, Trần Hùng đến đưa tôi 1 đề nghị là muốn tôi hợp tác ông của anh làm người điều khiển anh. Tại sao chúng ta không tương kế tựu kế. Một mặt tôi đồng ý, mặt còn lại chúng ta hợp tác phần công.”

Lý Cảnh nhếch mép cười.

“Người có giá trị lợi dụng với ông tôi không phải là cô mà là tôi. Nếu tôi bỏ cô ngay bây giờ không cần hợp tác thì cô cho rằng họ làm gì cô? Cô có biết câu người biết càng nhiều càng chết sớm không? Mà cô đúng là biết không ít...”

Khốn nạn, thằng cha này nắm vấn đề nhanh quá. Đúng là mình cuối cùng cũng chỉ là công cụ để nắm hấn thôi. Giờ là giá trị mình hoàn toàn bằng không.

Thùy Vân cố nở nụ cười cool – “Giờ anh bỏ tôi ngay lúc này có khác nào đánh động cỏ đầu. Bày mưu tính kế bao lâu nay lại tan tành mất cả công sức. Thế tại sao không nhân cơ hội này lật đổ ông già đó? Cái giá của tôi lại cực kỳ thấp, chỉ cần 4 từ “bình an vô sự” cho gia đình. Có được 1 người bên cạnh với cái giá nhỏ như thế anh thấy không đáng đầu tư sao? Tôi không có gia thế như anh, không thông minh bằng anh nhưng 2 đầu còn hơn 1 cái, đúng chứ?”

“Đúng là khéo ăn khéo nói thật nhưng cô đừng có quanh co, 4 từ “bình an vô sự” của cô không hề nhỏ. Nếu không cô đã không khai thật tất cả với tôi.”

Chết tiệt, sao tự dưng hấn thông minh thế này. Mình chém đông dài thế, nói toàn lợi ích của hấn để hấn mắc lừa mà sao không bị lừa chứ?

Cô nói tiếp – “Anh nghĩ từ khi nào 4 từ “bình an vô sự” thành 1 thứ xa xỉ với tôi như thế? Do ai ban cho hả? Nếu anh không chịu thì thôi. Khỏi đàm phán.”

Ánh mắt Lý Cảnh có chút dao động, anh buột miệng nói – “Tôi đồng ý.”

Thùy Vân mỉm cười – “Tốt, thế anh cho đối tác mình biết tất cả tình hình hiện tại của chúng ta đi”. Cuối cùng cũng đàm phán thành công.

...

Thùy Vân nằm trên giường nhắm mắt lại, cuối cùng cô cũng chợp mắt được rồi. Giờ nắm được đại thể tình hình, cách giải quyết ngủ xong tính tiếp. Thiếu ngủ thì chỉ số IQ cô thường bị tụt dốc không phanh.

“Đúng là sống ở nhà giàu cũng khổ thật. Hèn chi Lý Cảnh kia nhân cách rối loạn.” – cô lẩm bẩm – “Giờ mặt hấn nói dễ nghe thì như thằng nhãi Sasuke trong Naruto hotboy lạnh lùng đẹp trai còn nói khó nghe thì như Hoàng Trí nói nhìn là muốn đập chết. Đàm phán mà cái mặt như thế làm mình cũng căng theo luôn. Giờ hấn cực kỳ gai cái mặt mình mà mình cũng gai cái mặt sặc mùi Sasuke đó của hấn. Sao bao nhiêu hotboy trong Naruto hấn không bắt chước mà bắt chước đứa mình ghét nhất là sao? Phải tìm cách giải quyết mới được.”

Cô cầm điện thoại lên gọi cho đồng minh thứ hai.

...

Thùy Vân đi dạo cả buổi sáng để đầu óc thư thái tìm cách đối phó đám người nhà họ Lý nhưng vô dụng, chả có ý tưởng gì hết. Nói là tương kế tựu kế làm ông già kia tin tưởng nhưng làm đâu có dễ, ông ta gần 60 tuổi thành tinh rồi. Lừa bằng niềm tin sao? Ra đường bị theo, ở nhà bị giám sát mà tên Lý Cảnh mặt mày cứ lạnh lùng nhìn cô đầy thù địch. Muốn nói năng gì cũng khó mở miệng. Hấn hoàn toàn không có ý định hợp tác.

“Đây là số phận mấy em nữ phụ ngôn tình bị mấy anh nam chính lạnh lùng đối xử như chó đây sao? Khốn nạn thật. Cuộc đời mình lên voi xuống chó quá...”

“Thùy Vân...” – một tiếng nói sau lưng vang lên.

Cô quay lại thì thấy người mà mình không muốn gặp hiện giờ nhất xuất hiện. Cô không hề muốn liên lụy người này.

“Đạt... sao cậu ở đây?”

“À, tôi đi mua họa cụ... đầu thế tối ngày cứ tự kỷ được.”- Thành Đạt lên tiếng.

Chả biết gặp cậu là tôi nên vui hay nên buồn đây. Ít nhất cậu là người bình thường duy nhất trong thế giới của tôi hiện giờ dù cậu mới là thằng tính cách quái đản nhất.

“Ừ...tôi thì đang đi dạo.” – cô nói.

“Trưa rồi, ăn chút gì không?”

Thùy Vân gật đầu. Giờ cô quá stress rồi khi không thể nói cùng ai kể cả Thành Đạt nhưng cô biết chỉ cần ngồi cạnh cậu ấy mọi thứ rồi sẽ ổn.

“Chả mấy ai được ăn cơm cùng họa sĩ của Nhật Bản đâu nhỉ? Sao tôi từ chối được chứ?” – cô mỉm cười nói.

Đáp lại cô là gương mặt gượng gạo của anh.

“Này, tôi thua thì thua rồi. Đau thì cũng đau đó nhưng quân tử báo thù 10 năm chưa muộn. Bên cạnh đó tôi biết cách phản công rồi. Có gì mà áy náy chứ? Thắng thua là chuyện bình thường...”

“Cậu thay đổi rồi.” – Thành Đạt băng quơ nói. Thùy Vân bên cạnh anh không còn là cô gái lúc nào cũng khiến người khác ngột ngạt, cảm thấy muốn bảo vệ nhưng không dám bước tới như xưa mà hòa đồng hơn, cười hồn nhiên hơn.

“Hả?”- Thùy Vân nhìn người bạn thân – đối thủ của mình khó hiểu.

...

” Tôi biết là phong cách của tôi không hợp Shueisha rồi. Đó là con đường của cậu không phải của tôi. ” - Thùy Vân lấy tay trộn tô phở trên bàn nói tỉnh bơ.

Thành Đạt đáp không chút ngạc nhiên - ” Ừ ”.

Cô nhìn lên mặt anh nói – ” Cậu biết từ trước ? ”

” Ừ ”

” Thật đáng ghét ” - cô thở dài.

Thành Đạt không nói gì chỉ im lặng ăn. Thùy Vân cũng thế chỉ biết im lặng. Ở bên người này không giống bên Lý Cảnh, cậu ta không bao giờ hỏi cô điều gì, không bao giờ làm khó xử cô, không cần quá dịu dàng nhưng đủ làm cô thoải mái khi ở bên cạnh, không cần lo âu bất kỳ điều gì.

” Ký hợp đồng bên đó áp lực không ? ” - Thùy Vân ăn xong tô phở lên tiếng hỏi.

Anh trả lời - ” Có. Hàng tuần phải nộp gấp không còn thanh thơi như xưa. ”

” Mọi thứ tốt chứ ? ”

” Không biết. ”

” Ừ... ”

Thành Đạt lên tiếng - ” Đi dạo không phải thói quen của cậu. Thường thì có chuyện cậu mới đi dạo. ”

Thùy Vân bật cười, đúng là người hiểu cô nhất chỉ có một.

” Chỉ là đang khó xử một số thứ... ” - cô nói.

” Ừ... ”

” Có 1 người không muốn gặp tôi mà tôi cũng chẳng muốn gặp cái mặt hắc mà ngày nào cũng phải đối diện nên có chút phiền toái... ”

” À ” - Anh đáp gọn ơ. Đây là lần đầu tiên Thùy Vân nhắc đến 1 người khác, thật không giống phong cách của cô. Nếu thế phải chăng đây là người thay đổi cô.

” Lúc nào cậu cũng đáp cụt ngắn thế hả ? ” - Thùy Vân lên tiếng.

Thành Đạt kéo hết chén đĩa trên bàn đi, lấy khăn lau rồi mở bịch họa cụ mới mua lấy hết giấy bút để lên bàn quay lên mỉm cười cùng cô gái đối diện nói.

” Nhớ trò chơi lớp mình hồi xưa không ? Nếu cậu không muốn thấy mặt hắc và ngược lại tại sao không làm thứ này ? ”

Cô bật cười – ” Đúng là mấy khi mới được họa sĩ Shueisha ra tay nhỉ ? Đúng là vinh dự cho tôi mà. ”

Nói xong 2 người lấy giấy bút vẽ rồi lấy kéo cắt tỉa lung tung. Lâu lắm rồi Thùy Vân mới cảm thấy thoải mái như thế. Cảm giác này cứ như lúc cô mới tới học ở nhà sư phụ...

...

” Này, Lý Cảnh... ” - Thùy Vân nhìn người đàn ông mặt lạnh đang ngồi làm việc nói – ” Hôm nay chúng ta bàn đổi sách tiếp theo đi. ”

Lý Cảnh im lặng.

«Ok, tôi biết anh gai tôi không muốn thấy cái mặt tôi...” - cô nói – «nên chuẩn bị hết rồi nè !”. Nói xong cô vào phòng lấy đồng dụng cụ cô cùng Thành Đạt làm hồi trưa ra ném lên bàn rồi nói tiếp – «Đây, để giảm căng thẳng khi họp thì chúng ta chơi trò này nha.”

Anh nhìn cô khó hiểu.

«Đây, anh đeo cái mặt nạ này, tôi nhìn mặt Saitama thì không còn căng thẳng nữa để nói chuyện hơn. Còn tôi đeo cái mặt nạ Sasuke này anh nhìn nó cứ thấy nó như mặt mình thì không còn gai nữa. Lúc đó chúng ta bàn chuyện chính nha.”

Saitama : nhân vật chính của bộ Onepunch Man cực bựa.

Lý Cảnh hỏi - «Cô làm cái quái gì thế ?”

«Nếu anh chê thì tôi làm nhiều lắm: Naruto, Inuyasha, Gintoki,... Hàng handmade cả đó.Tìm ở ngoài không có đâu. Chứ anh cứ đưa cái mặt đó tôi khó nói chuyện quá mà anh nhìn cái mặt tôi thì tôi nói gì anh cũng gai nên bàn bạc gì được chứ.”

Thùy Vân lấy hết can đảm lấy cái mặt nạ Saitama chụp lên mặt Lý Cảnh rồi đeo mặt nạ Sasuke vào ngồi đối diện anh nói – «Bắt đầu vào chuyện chính. Đổi sách tiếp theo tôi mới nghĩ ra.”

Lý Cảnh nhìn cô gái đối diện đeo mặt nạ thì cười nhẹ – «Chết tiệt, tại sao em không để tôi hận em lâu thêm chứ mà cứ làm mấy cái dở hơi này» - anh nghĩ thầm –«May mà mình đeo cái mặt nạ chết tiệt này.”

59. Chương 50-1

Chap 50.1

“Bây giờ điều đầu tiên là cho ông già kia biết tôi có giá trị lợi dụng có khả năng dắt mũi anh hay nói cách khác chúng ta cùng phối hợp đóng vai vợ chồng yêu nhau say đắm...” – Thùy Vân nói – “...anh hiểu ý tôi chứ?”

Lý Cảnh đáp lại bằng sự im lặng.

Hắn cứ làm như mình là con tự kỷ ấy. Khốn thật, đáng ra nên cho thằng cha này cosplay Vô diện, con đó nó không biết nói.

Vô diện: nhân vật trong hoạt hình “Spirit Away” từng đoạt Oscar.

“Ok, không nói là đồng ý...” – cô nói tiếp – “Ông già đó không đứng ra làm chủ mà qua anh tôi đoán 1 phần là do ngại cha anh đứng không? Dù gì anh cũng là con cha anh. Danh chính ngôn thuận thừa kế tất cả không gây dị nghị và là cháu ruột của ông. Thuận cả đôi đường.”

Lý Cảnh không ngờ cô gái này hiểu tình hình nhanh như thế.

“Nếu song hổ tranh đấu thì sao chúng ta không để cho cả hai đánh chết nhau rồi ngồi xem phim hưởng ngư ông đắc lợi...” – cô mỉm cười – “... nếu không chống được thì sao không thuận nước đẩy thuyền phát động chiến tranh sớm hơn.”

Đây cũng là kế sách anh đã nghĩ mấy hôm nay, không ngờ 1 cô gái mới 25 lại có tư tâm như thế... Thùy Vân này đúng là không cần anh bảo vệ mà.

“Hãy...” – cô cúi gắt lên – “...anh đừng có im như thế. Tôi tỏ ra nguy hiểm bàn chuyện hại người này giờ mà anh không phối hợp gì thế hả?”

Lý Cảnh lạnh lùng nói – “Cô cứ nói tiếp!”

Thùy Vân nói tiếp – “Nếu ông anh muốn có quyền lực thế thì cứ giao cho ông ta, càng cho ông ta bành trướng càng tốt. Coi như đây là món quà thành ý cháu dâu quý này gửi vậy.”

“Cô muốn cảnh sát buông lưới bắt trọn ồ?”

Cô mỉm cười nham hiểm – “Không, chúng ta chỉ cần 1 vật hy sinh cho ông già đó biết ông ta già rồi, nên biết khó mà tự rút. Người hy sinh chúng ta đều có đáp án rồi nhỉ?”

“Vừa gây chiến cha tôi, vừa đối đầu cảnh sát... quả thật đau đầu không ít...” – anh mỉm cười – “Đúng là không gì độc bằng lòng dạ đàn bà mà!”

“Quá khen.” – cô đáp – “Bây giờ anh cần đóng trọn vai Đường Minh Hoàng lụy tình của mình, tôi đóng trọn vai hại dân hại nước của mình. Cùng phối hợp nhé ông xã!”

“Em đúng là 1 phụ nữ quá tàn độc mà.” – Lý Cảnh nghĩ thầm – “... hoàn toàn không thích hợp làm vợ hiền.”

...

Thùy Vân nằm trong phòng cầm điện thoại lên gọi cho Lý Thanh. Người quan trọng nhất hiện giờ đối với cô trong kế hoạch này không phải là Lý Cảnh mà là anh trai hần. Cô không muốn bản thân có bất kỳ vướng bận nào nên mọi chuyện của chị cô đành giao cho người này. Giả như có gì bất trắc thì cũng không sao... Ngoài ra, tên Lý Thanh này từng lãnh đạo Lai Hoa Bang, lại có nhiều anh em. Dù không còn dính líu gì đến bang hội nhưng sức ảnh hưởng không ít... Có thể lợi dụng được.

...

Mấy hôm nay Lý Thanh thấy Thùy Hân làm việc cứ sai sót, gương mặt không giấu sự không vui. Không phải cô ta sợ thế lực ông già kia đến thế chứ?

“Haiz... đúng là phụ nữ mà...” - anh thở dài.

“A...” – tiếng Thùy Hân vang lên – “Chết tiệt! Ngày cuối mà còn xui thế này...”

Lý Thanh nhìn qua thì thấy cô làm đổ ly nước nóng để pha cà phê lên tay vội chạy tới cầm tay cô xem xét.

“Cô có sao không?”

Cô rút tay lại ngay gắt lên – “Không có gì đâu.”

Anh nhìn ly nước nóng lại nhìn bịch cà phê hòa tan cùng bàn tay nóng do bỏng của Thùy Hân. Cô gái này không phải luôn kiêu cách sao? Không bao giờ uống cà phê hòa tan, làm việc lại luôn cẩn thận tại sao lại như thế chứ?

“Có chuyện gì vậy?” – anh lên tiếng.

Thùy Hân gắt lên – “Không liên quan anh.”

“Có chuyện gì hả?” – Lý Thanh gắt lên.

“Tôi nói không liên quan anh mà...” -cô gắt lên – “Bây giờ là 5h10’, tôi còn là cấp trên của anh thêm 20 phút. Đừng có ra lệnh cho tôi.”

“Có chuyện gì hả?” – Lý Thanh nắm chặt vai Thùy Hân hỏi lại. Bất chợt anh nhìn lên đồng hồ lại nhìn cô – “Không phải giờ này cô nên đi đón con sao?”

Thùy Hân im lặng.

“Có chuyện gì?” – anh hét lên.

Cô nhìn anh, ánh mắt không giấu sự đau buồn – “Tôi quyết định giao thằng bé cho cha nó rồi. Mấy ngày nữa nó sẽ qua Canada định cư cùng cha nó.”

“Chết tiệt!” – Lý Thanh gắt lên – “Cô đừng có làm ba cái thứ dư thừa đó. Chúng tôi nói là bảo vệ 2 mẹ con cô được mà!”

Thùy Hân không nói gì chỉ im lặng. Cô không muốn làm gánh nặng cho em gái mình chỉ bằng giảm bớt áp lực cho nó.

Khốn thật, cô gái này không phải xem con như sinh mệnh sao giờ lại như thế chứ.

...

“Theo chúng tôi đoán thì có thể đây là bạn cũ của cô Vân.

Lý Cảnh ném xấp hình lên bàn, lạnh lùng ra lệnh.

“Điều tra thằng nhóc đó cho tôi.”

Anh liếc mắt nhìn nụ cười vô tư thoải mái của Thùy Vân không khỏi khó chịu. Cô chưa bao giờ cười hồn nhiên không chút lo lắng gì với anh như thế. Một cô gái toan tính thủ đoạn như thế lại có 1 nụ cười vậy sao? Linh tính cho anh biết đây chính là người cực kỳ quan trọng mà cô từng nói. Cuối cùng thằng nhãi này là ai?

“Chết tiệt, mình tự nói không bao giờ yêu cô ta nữa tại sao lại ghen chứ!”

...

Sau ngày gặp Thành Đạt, Thùy Vân ngoài bảy mươi tính kế hại người thì bắt đầu vẽ lại. Giờ có gấp cũng không được, mọi sự chờ 2 anh em kia giải quyết. Còn đồng minh thứ ba cô đang cân nhắc có nên hợp tác không... Chỉ bằng giờ bắt đầu làm lại, không thì cô chạy tám đời cũng không theo kịp cậu ấy. Giờ level 2 bên quá cách biệt rồi. Người ta phụ tùng Nhật Bản còn cô chỉ là hàng Việt Nam chất lượng có cao mấy thì cũng không bằng.

“Cô ra đây!” – tiếng Lý Cảnh ở ngoài ra lệnh.

Khốn thật, ông chủ lên tiếng không ra bị đuổi việc là chết! Giờ mình cần hẩn chứ hẩn không cần mình... Nhịn! Cố nhịn. Hết yêu là thế đó. Đàn ông khốn nạn thế đó!

Cô vơ cái mặt nạ Sessomaru trên bàn đeo lên mặt để tránh bị gai mắt lạc đạn. Lý Cảnh này dạo này mặt lạnh thì chắc thích mấy anh mặt lạnh như tiền giống mình.

Sessomaru: một nhân vật nam của bộ Inuyasha.

“Dạ, boss kêu em sao.” – Thùy Vân lên tiếng.

Lý Cảnh lên tiếng – “Ngồi xuống. Chúng ta cần nói chuyện.”

Cô ngoan ngoãn ngồi đối diện anh. Giờ đeo mặt nạ coi như có áo giáp tạm thời, người này bớt ngứa mắt cô rồi.

” Cô làm cái quái gì thế hả ? ” - Lý Cảnh nhìn chằm chằm cô nói. Anh không hiểu sao cứ thấy anh là cô gái này lại đeo mấy cái mặt nạ kia. Mà cái mặt nạ nào cũng đen như cái mền.

” À, anh thấy cái mặt mình nó ngứa mắt rồi phải không ? Nói thiệt mấy nhân vật này hàng tuyển cả đó, đúng chuẩn hotboy lạnh lùng đẹp trai giống anh đó ” - cô nói – ” Mà tôi nói thiệt, mấy anh giai kiểu này chỉ đẹp trong phim thôi chứ ở ngoài đời cái mặt chảnh chó này thì bị mấy thằng khác đánh bỏ mẹ. Đặc biệt là dạo này mấy đứa sũu nhi được thừa kế dòng máu Việt Nam anh hùng cứ hỏ cái ngứa mắt là đâm chém nhau, may anh là đại ca chứ nếu không chết tám đời rồi. ”

” Cô bớt nói nhảm đi. ” - anh gắt lên.

Cô đáp - ” Dạ boss. ”

Được chửi xéo sướng quá ! Cosplay vạn tuế !

” Cô nhớ tôi từng nói chứ ? ” - Lý Cảnh lạnh lùng nói – ” ... khi ... đêm cô nấu mì cho tôi. ”

” Dạ, anh nói nhiều lắm. Sao tôi nhớ hết ! ”. Thùy Vân đang cực kỳ không vui khi đang tập trung vẽ mà bị làm phiền nên không còn kiên nhẫn.

” Tuy hiện giờ chúng ta đang đóng kịch nhưng cô mà cấm sừng tôi thì tôi không tha đâu. ”

Lâu lâu anh mở miệng nói chuyện mà không nói gì hay hơn được hả ? Tôi muốn cấm sừng anh thì lấy đâu ra gian phu mà cấm chứ ? Cái gia tộc nhà anh là hàng để trưng bày không được sờ, sờ đến là đứt tay. Còn xung quanh anh có ai đủ bình thường để tôi thông gian chứ ? Tên nội gián còn nguy hiểm hơn, nửa chính nửa tà quá nguy hiểm. Đám anh em của anh có ai dám đụng đến tôi đâu... Có tiểu thiên thần A Lợi mà tôi thua đứt đuôi con nhóc Tiểu Hoa rồi, chỉ hơn nó được cái tuổi... Thông gian đâu phải chuyện đơn giản. Nhịn ! Không chửi bậy ! May quá có cái mặt nạ này che.

Cô đáp mỉa mai – ” Dạ, em lấy thân phận gì mà cấm sừng anh chứ ? Có gì sơ suất anh không tha cho em thì sao ? ”

” Cô... ” - anh nhìn lên cô gái đối diện không giấu sự bức bối.

” Nếu, boss chỉ dặn dò em thế thôi thì cho phép em đi làm việc tiếp ”. Nói xong cô bỏ vào phòng không thèm quay lại.

” Hai hôm nữa là đại thọ ông tôi. Chúng ta cần chuẩn bị đại lễ cho ông ta. ” - anh lên tiếng cố nén tức giận lại.

” À, nhanh thế ! ” - cô bình thản đáp. Không ngờ mọi chuyện nhanh như thế !

60. Chương 50-2

Chap 50.2

Thùy Hân nhìn bé Hiền đang chơi đùa cùng mấy đứa trẻ khác ở khu vui chơi không giấu được sự đau lòng. Có thể đây là lần cuối cô được đi chơi cùng thằng bé nhưng vì tương lai con mình cô chấp nhận hy sinh. Môi trường sống ở Canada tốt hơn ở đây lại thêm ở đó bé Hiền sẽ không còn bị đe dọa mạng sống như ở đây nữa. Đây là sự lựa chọn tốt nhất cho tất cả mọi người.

Hoàng Nam nhìn cô mỉm cười mỉa mai.

“Nếu cô biết nhận thức sớm tình hình thì tốt rồi. Lương cô làm có bao nhiêu đâu làm sao mà chu cấp cho thằng bé cuộc sống tốt nhất được chi bằng cứ đưa tôi từ đầu.”

Thùy Hân im lặng. Người này nói không sai.

“Tôi cũng không phải kẻ quá tuyệt tình. Một hai năm tôi sẽ đưa thằng bé về đây du lịch kết hợp thăm cô luôn” – Hoàng Nam cười đắc ý. Hân còn nhớ giọng điệu của Thùy Hân khi tòa xử giao bé Hiền cho mẹ nên không thể không trả thù – “Cô còn trẻ, cứ hốt đại thằng nào bám víu mà sống đi chứ làm công có mà cả đời...”

Cô mím chặt môi chịu đựng. Nếu không vì em gái và con trai thì tuyệt đối cô không bao giờ nhịn nhục như thế này. Đôi khi từ bỏ chính là tốt nhất.

Hoàng Nam nhìn người phụ nữ kiêu ngạo trước mặt cười khẩy.

“Tôi muốn mấy hôm nay giữ thằng bé lại được không? Dù sao tuần sau nó cũng đi rồi...”

“Cô núm kéo làm cái quái gì chứ?” – Hoàng Nam lên giọng – “Cô mà làm thế thì mai mốt tôi đưa nó đi khó hơn đó. Có biết tôi dỗ bao lâu nó mới hết đòi mẹ không?”

Thùy Hân nắm chặt bàn tay lại cố nén nộ khí. Thật sự cô cực kỳ muốn tát cho thằng đàn ông này 1 cái thật đau.

“Bốp”

Lý Thanh đánh 1 cú thật mạnh lên mặt Hoàng Nam bất chấp sự bất ngờ của mọi người. Thùy Hân chỉ biết mở to mắt nhìn 2 người đàn ông trước mặt.

“Mày là đàn ông mà nói năng với đàn bà như thế hả? Chưa kể cô ta còn là vợ cũ mày nữa.”

Xong đoạn anh nắm lấy cổ tay Thùy Hân kéo tới chỗ bé Hiên lôi thằng bé đi trước sự ngỡ ngàng của kẻ mới bị đánh cùng mọi người ở khu vui chơi.

“Đi. Tôi nói là bảo vệ được 2 mẹ con cô là làm được. ” - anh nói một tay vừa kéo tay cô, tay còn lại vác bé Hiên trên vai.

“Buông tôi ra!” – Thùy Hân kéo tay mình ra.

“Giờ cô từ chức rồi, không còn người huấn luyện tôi cũng không còn là cấp trên tôi nữa. Đừng có mà ra lệnh cho tôi.” – anh gắt lên, tay nhất quyết không bỏ tay Thùy Hân.

“Buông con ra!” – bé Hiên la lên.

” Thằng nhóc này, im đi ! ” - Lý Thanh lên tiếng – ” Không muốn sống cùng mẹ mà qua Canada xa lơ xa lắc cùng thằng cha khốn nạn của mày hả ? ”

” Này ” - Thùy Hân cúi lên – ” ...không được nói bậy trước mặt con tôi. ”

” Cô phiền quá ! Giờ mà còn chú ý ba cái tiểu tiết này chứ ? ” - Lý Thanh cúi lên. Anh cực kỳ không thích Thùy Hân lúc nào cũng kiêu cách, không bao giờ phân biệt nặng nhẹ như thế này mà chỉ chú ý tiểu tiết. Đúng là đàn bà mà.

Mọi người xung quanh nhìn 3 người với ánh mắt tò mò. Đứa trẻ thì gào lên trên vai người đàn ông, anh ta thì lôi kéo người phụ nữ, hai người đang chửi nhau ầm ĩ... Thật là quái đản.

Lý Thanh ném 2 mẹ con ồn ào Thùy Hân lên xe rồi ngồi vào vị trí tài xế của mình. Thùy Hân nhìn anh ngạc nhiên.

” Xe mô-tô của anh đâu ? Sao hôm nay đi xe này ? ” - cô hỏi quên cả ban nãy đang tức giận người này.

Anh đáp – ” Xe mô-tô không tốt cho con nít. ”

Cô ngẩn người nhìn anh. Không ngờ người này lại chu đáo như thế dù cư xử hơi cục mịch không như em của hắn luôn dịu dàng cùng phụ nữ nhưng...

” Này ” - cô gắt lên – ” anh âm mưu bắt cóc 2 mẹ con tôi từ đầu hả ? ”

” Cô đừng có tiểu tiết thế được không ? ” - Lý Thanh cực kỳ cáu tính cách hay bắt bẻ này của Thùy Hân, ngày xưa làm sếp anh thì anh còn nhịn mà giờ cô ta từ chức mà còn giở giọng này nữa.

” Mai mốt sao tôi gặp thằng bé nữa. Anh làm thế là cha nó cấm tuyệt tôi luôn đó. ”

Lý Thanh nói - ” Thế thì đừng cho nó theo cha nó qua Canada. Con cô muốn theo mẹ mà cô không nỡ bỏ nó thế quái gì cho nó theo thằng khốn kia hả? Theo mấy loại người đó chỉ tổ dạy hư thằng nhóc thôi.”

“Đã nói là không nói từ tục trước mặt con nít mà”. Thùy Hân luôn dành mọi thứ tốt nhất cho bé Hiên, cô từng sống cảnh gia đình luôn ầm ĩ nên không muốn con mình như thế. Cô muốn giáo dục nó thành 1 quý ông chính hiệu.

Anh cố nén sự giận dữ vì tính cách không phân biệt nặng nhẹ của cô gái này gắt lên – “Cô để tôi nói hết đi” – sau đó anh cố dịu giọng lại – “Đi học nước ngoài có phải là tốt nhất đâu. Cô nhìn đi, ở đây nếu cô muốn tôi giúp cô cho nó học ở mấy trường Quốc tế chứ con cái cần mẹ mà. Thiếu tình thương mà sống chung cùng cái bản tính khốn... à ... không tốt của cha nó thì mai mốt thành 1 thằng... người như tên đó thì có gì hay ho. À mà cô nhìn thằng em tôi đi là biết hàng xuất khẩu đó! Tính tình quái gở...”. Anh cố không nói bậy, đúng là quá khó mà.

Thùy Hân im lặng rồi nghĩ lại đúng là Lý Cảnh ngoài phong thái “con nhà người ta” và yêu chiều em gái mình thì đúng là tính cách có vấn đề thật. Thử đoạn lại khá tàn độc...Xét tính cách khó mà so anh trai mình. Cô ôm bé Hiên dỗ thằng bé ngủ không quan tâm người đàn ông bên cạnh.

Thấy thằng nhóc ngủ, Lý Thanh mới lên tiếng.

“Sao ngày xưa gu của cô tệ quá hả? Yêu được tên đó chứ?”

Thùy Hân đáp tỉnh bơ – “Chả biết... chắc là lúc đó thấy hân là sự lựa chọn tốt nhất?”

“Hả?” – Lý Thanh quay sang nhìn cô khó hiểu – “Lúc đó hết đàn ông hả?”

Cô bình thản đáp.

“Chắc anh không biết đâu. Từ nhỏ 2 chị em tôi là niềm tự hào của mọi người. Chị gái hoàn hảo. Cô em thiên tài. Mà chả biết năm mười bốn, mười lăm con bé em tôi mắc cái quái gì đổi tính đổi nết bỏ hết cứ nói là có mục tiêu sống rồi không quan tâm mấy thứ khác.”

Lý Thanh bình luận – “Em gái cô đúng là chả giống ai mà.”

“Tự dưng con bé kết quả tuột dốc không phanh mà nó bá nhất ở chỗ năm nào, môn nào cũng cố định con 5 điểm không hơn không kém... Cái này đúng là khó à nha... Thậm chí chơi cờ nó cũng toàn chơi cờ hòa...” – cô bật cười nhớ lại em gái mình – “Cha mẹ tôi nói gì thì nó cũng mặc cứ làm cái mình thích. Vô hình chung tôi phải chịu luôn kỳ vọng của mọi người thay nó... Tôi cứ mặc định là làm tốt nhất rồi lấy 1 anh đại gia là xong 1 cuộc sống. Mới ra trường gặp Hoàng Nam tôi cứ cho là hân là định mệnh... Sau này mới tỉnh mộng khi hân ngoại tình rồi kiện cáo tôi... Ngay cả khi tôi tự tử hân cũng không hề đến thăm 1 lần.”

Anh nhìn cô kinh ngạc – “Cô từng tự tử?”

Thùy Hân cười gượng – “Lúc đó cha mẹ tôi mới mất, tên đó theo người đàn bà khác, bé Hiên lại bị nhà chồng giành... May mà lúc đó Thùy Vân luôn cứng rắn ở bên cạnh tôi” – sau đó cô giờ nơi từng rạch cổ tay lên cười – “Đây là dấu tích làm tôi nhớ mình từng ngu tới mức nào, làm chị gái tệ tới mức nào mà để em gái lo lắng. Chính vì thế, tôi tuyệt đối phải ở bên cạnh nó dù thế nào, không làm nó lo nữa.”

Lý Thanh nhìn bàn tay cô xót xa, anh chưa từng nghĩ Thùy Hân từng chịu nhiều nỗi đau như thế. Cô không giống Thùy Vân bản tính tàn nhẫn mà chỉ là 1 cô gái bình thường, tên Hoàng Nam đó thật khốn nạn. Anh thì không tha cho hân.

“Cô không hề tệ hay yếu đuối...” – anh lên tiếng – “cô là 1 người rất mạnh mẽ... Nếu không cô không chịu luôn áp lực gánh luôn phần em gái mình đâu chứ? Cô là 1 người chị rất tốt...”

“Cảm ơn” – cô mỉm cười đáp dù biết đây chỉ là 1 lời an ủi thoáng qua.

“Tôi hứa...” – Lý Thanh nói dứt khoát – “Chắc chắn không để ai làm hại mẹ con cô nên đừng làm ba cái hành động tào lao này...”. Anh biết bây giờ cảm xúc anh dành cho cô gái này không còn là cảm giác thấy cô giống mẹ mình mà lớn hơn như thế.

Thùy Hân không nói gì nữa. Không hiểu tại sao ở bên Lý Thanh này cô lại thấy yên tâm như thế này. Hoàn toàn không giống khi ở bên Hoàng Nam.

“À mà ngày mai cô cùng tôi đi dự tiệc ông già kia được không? Thật ra tôi không có người đi cùng. Tôi không muốn đi nhưng cha tôi cứ bắt phải đi nói là mở rộng quan hệ.”

Thùy Hân mỉm cười đáp – “Được.”

...

Thùy Vân hắt hơi liên tục, sao cô cứ có cảm giác không lành nhỉ? Không phải chuyện mấy ông già hồ ly nhà họ Lý mà là cái gì đó hơn cả thế. Thôi, khó quá bỏ qua.

“Ông già đó chắc cái quái gì cũng có nhỉ? Tặng cái gì đủ phô trương thanh thế cháu dâu lão lại ngầm ý chấp thuận lời đề nghị đó. Thuận cả đôi đường.”

Cô nhìn lên tờ giấy trước mặt, khóe miệng cong lên. Thùy Vân rút trong tủ mấy cái thẻ của Lý Cảnh ngày xưa cho cô.

“Giờ phải tìm chuyên gia thời trang là chị Hai mới được. Hy vọng hân chưa khóa tài khoản... Nhìn tên này không giống dạng chia tay đôi quà đâu... Coi như đây là tiền hân chi mua đạo cụ cho mình.”

61. Chương 51

Chap 51

Lý Cảnh nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh lòng có chút tán thưởng Thùy Vân. Cô có thể biến một ông chú chính hiệu thành một người có chút tư chất thực nữ. Hôm nay Thùy Vân mặc 1 chiếc áo màu xanh biển nhạt sát nách có cổ dạng Tôn Trung Sơn phối cùng 1 chiếc váy qua gối màu trắng kết hợp mái tóc được thắt bím đơn giản. Tuy nhiên, nhìn cô ăn mặc kiểu này anh cứ có cảm giác mình là anh trai đang hộ tống em gái đi dự tiệc chứ không phải tình nhân.

“Hãy...” – Thùy Vân thấy ánh mắt Lý Cảnh liếc nhìn mình thì lên tiếng – “Tôi biết anh đang nghĩ gì nhưng tôi có kế sách của tôi. Nhất định không làm mất mặt anh đâu. Đừng lo.”

Lý Cảnh im lặng lái xe đi tiếp.

“Hôm nay đi bảo đảm mấy cô mấy chị nhà giàu, người mà ngày nào cũng đi spa chăm sóc sắc đẹp sẽ diện hết cỡ. Bên cạnh đó mấy anh mấy chú khoái khoe thân thể thể nào cũng mời mấy em nghệ sĩ đi cùng lấy le. Tôi kiểu nào cũng thua đứt đuôi con mẹ nó rồi thôi thì không đẹp thì phải độc.”

Anh lên tiếng - “Không được nói tục khi đến đó.”

“Thưa boss, em hiểu” – Thùy Vân liếc nhìn cái hộp đồ nghề cô chuẩn bị rồi mỉm cười ranh ma – “Bên cạnh đó, tôi chỉ là cái nền cho món quà này thôi.”

Lý Cảnh thấy cái hộp cô gái này chuẩn bị sáng giờ có chút thắc mắc.

“Đó là gì?”

“Vũ khí bí mật.” – cô mỉm cười- “Át chủ bài của tôi”. Sau đó cô lấy trong túi một tờ hóa đơn ra để lên xe nói – “Đây, tôi mua đồ có xuất hóa đơn hàng hoàng nha. À mà dạo này tôi đang thất nghiệp nên khi đi ăn cùng chị Hân tôi có cả thẻ không ít mà anh giàu có mấy thứ nhỏ nhặt này không để tâm đâu ha. Coi như tiền anh đầu tư thuê tôi làm đóng phim đi.”

“Tùy cô” – anh đáp. Thùy Vân thật sự không biết là thời gian anh từng dành cho cô quy ra tiền mặt còn có giá trị gấp bao nhiêu lần ba cái thẻ đó cộng lại sao? Đúng là cô ta thông minh ở mức độ nào đó nhưng cũng khá dần ở một số thứ khác.

“À mà này...” – Thùy Vân đưa mắt sát mặt Lý Cảnh nhìn chằm chằm anh nói – “Chút làm ơn bỏ cái mặt Sasuke này giùm tôi cái đi. Anh mà mang cái mặt đó nhìn tôi thì không nói ông ngoại anh không bị lừa mà tôi còn thấy khó tin đó chứ. Chút đóng phim dạt dào tình cảm chút đi... Mặt trái của yêu là hận nên chút anh lật lại cái mặt yêu đi nha. Tối về lật lại mặt hận sau, ok?”

“Tôi tự biết tính toán. Chút đi đừng nói nhảm” – Lý Cảnh ra lệnh. Có một thời gian anh cứ hy vọng cô cứ nói linh tinh, như thế chứng minh cô mở lòng mình với anh nhưng giờ khi anh muốn hận cô, từ bỏ hoàn toàn tình cảm thì tại sao cô cứ nói nhảm thế này. Người không biết điều không phải là anh mà là Thùy Vân.

...

Đưa mắt nhìn toàn diện buổi tiệc, đúng như Thùy Vân dự đoán ở 1 buổi tiệc thượng lưu. Đi chúc thọ là cái cố, đa phần là tập hợp dạng người đi mở rộng để làm ăn hoặc lấy le. Dạng thứ nhất đa phần các ông cứ đi tới mấy người có thể lực cười hì hì hà hà nói đủ thứ từ kinh tế, chính trị, phong cách sống... sau cùng là gơ cái danh thiếp ra nói tôi đang đầu tư XYZ, đang mở công ty ABC... Dạng thứ hai đa phần các cô các chị mở cuộc họp “thuốc nổ thần công” không khoe túi Hermes, trang phục Dior, kim cương mấy chục ca-ra 1 cách “ẩn ý” bằng cách để lộ cho mọi người thấy thì khoe tới ông xã cùng con cái. Đủ thứ nghề được đưa ra, doanh nhân, bác sĩ, luật sư, cảnh sát,... có bà còn lôi tình báo ra luôn thật là bá đạo; chỉ thiếu có nghề khủng bố. Chả biết bao nhiêu phần trăm người ở đây là khủng bố thật như gia đình nhà họ Lý đây, chắc không ít đâu. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã mà.

Thùy Vân đang khoác tay Lý Cảnh thăm thì hỏi.

“Đại lão gia của chúng ta đâu?”

“Giờ ông tôi chưa ra. Chút mới xuất hiện.”

“Đúng là đại boss mà.” – cô gật gù.

“Đừng có nói nhảm.”

Thùy Vân đáp tỉnh bơ - “Dạ thưa anh yêu.”

“Giờ chúng ta đi vào thăm ông tôi trước. Cần thận cái miệng.”

“Dạ.”

Cô khoác tay đi theo Lý Cảnh lên lầu, cứ đi một đoạn là người làm chào cậu chủ. Đúng là làm ăn phi pháp dư tiền không cần tiết kiệm cứ thế thuê người làm thả ga mà cái nhà to tổ chảng giữa quận 3 trung tâm thành phố này mới nhìn là biết không phải hàng chân chính mà có rồi. Nếu thế, người này có thể lực không hề ít có khi còn có liên hệ mật thiết tới chính quyền. Thế thì tại sao tên Hoàng Trí lại được lệnh thâm nhập làm nội gián tìm tội chứng bọn người nhà họ Lý này chứ? Sao hack não quá đi, giờ là éo hiểu rồi đó.

“Sắp tới rồi. Ở căn phòng đằng kia” – Lý Cảnh lên tiếng.

Thùy Vân bất chợt đứng lại, tự dừng cô nghĩ đến ông già này nếu hắc bạch đạo đều có thể lực thì thấy hơi sợ. Cô nhớ lời chị Hân kể lại theo lời Lý Thanh, ông ta dù ban đầu mở 1 tập đoàn tài chính Thiên Lai là chân chính nhưng lại quan hệ không hề nhỏ với thế giới ngầm. Đúng là người không tầm thường. Liệu kế hoạch của cô có sơ suất?

Thấy thái độ Thùy Vân hơi lạ, Lý Cảnh quay lại hỏi.

“Chuyện gì?”

“Tự nhiên tôi thấy hơi sợ.”

Anh nắm lấy tay cô dịu dàng nói – “Không sao đâu, tôi luôn ở bên cạnh cô mà.”

Thùy Vân thấy thái độ dịu dàng của Lý Cảnh thì bình tĩnh hơn, cô quay lên mỉm cười nói.

“Anh cho tôi chút thời gian chuẩn bị khí thế đấu với ông anh đi. Bắt đầu vào hiệp một không thể thua khí thế được.”

“Ừ” – anh nắm chặt tay cô hơn. Lý Cảnh chưa bao giờ nghĩ sẽ kéo cô vào chuyện này mà định 1 mình giải quyết nhưng không ngờ lại thành ra cơ sự hôm nay – “Bốn chữ “bình an vô sự” đó tôi không hứa suông đâu.”

“Cảm ơn anh” – cô nhắm mắt lại trấn tĩnh lại nắm chặt tay anh rồi nói – “Chiến thôi.”

Vừa bước vào phòng, Thùy Vân đã thấy 1 ông già uy nghiêm có khí thế thật khiến người ta cảm thấy khó chịu hoàn toàn trái ngược cảm giác thư thái khi ông Bằng xuất hiện. Hèn chi tên Lý Thanh không ưa ông già này. Ông ta nở nụ cười làm người ta lạnh người với cô và Lý Cảnh, nụ cười này đúng hơn mang khí thế của kẻ bề trên nhìn 2 con tốt của mình.

“Tới rồi sao? Đây phải chăng làm cháu dâu quý của ông.”

Lý Cảnh mỉm cười đáp lại – “Dạ, đây là Thùy Vân vợ sắp cưới của con.”

Cô mỉm cười chào hỏi – “Chào ông, con là Thùy Vân”. Cô không hiểu tại sao khi ở bên Lý Cảnh thấy người này nắm chặt tay mình thì không còn sợ như ban đầu. Đây gọi là tình đồng minh hay nói cách khác là tình bạn của mấy người đàn ông Shounen Jump hay nhắc đây sao?

“Chả trách cháu ta mê cháu đến bỏ cả làm đi chơi không thèm quan tâm đến ông ngoại này đây mà.” – ông Phạm mỉm cười nói – “Dành cả đời xây dựng tập đoàn Thiên Lai mà lớp trẻ lại thế đấy...”

Đúng là miệng bồ tát, bụng đầy dao găm. Đây là thị uy với mình đây mà, chữ xéo kết hợp nói lại chuyện cũ và ngầm nhắc nhở lời đề nghị kia cùng mình. Ông già này khôn nạn thật, có chữ thì chữ thẳng đi. Phong cách thượng lưu là chữ xéo sao?

“Không liên quan cô ấy đâu. Mọi thứ đều là do con cả...” – Lý Cảnh lấy trong túi một chiếc hộp nhỏ đưa ông Phạm mỉm cười thân thiện nói – “Làm sao con quên được ông ngoại mình. Đây là món quà con nhờ 1 người bạn bên Anh mua về, hy vọng ông thích.”

Ông Phạm đưa tay cầm chiếc hộp mở ra mỉm cười – “Đúng là cháu trai ta còn nhớ ông mình thích sưu tập bút máy nhỉ? Cái này thuộc dòng ”Prova d’Autore” chỉ sản xuất 4 cây đúng không?”

Anh mỉm cười đáp – “Ông quả là có mắt nhìn hàng. Con phải nhờ bạn bè săn lăm mới có.”

“Mai mốt đừng có tốn kém như thế... Theo ta nhớ thì hình như giá 1 cây thuộc dòng PdA này có giá không dưới 70.000 USD... Có gì để tiền đi đầu tư có ích hơn.”

Thùy Vân mở to mắt nhìn cây bút máy 70.000 USD, chỉ là 1 cây bút có mấy con Ròng ngoằn ngoèo thôi mà. Đúng là thằng cha Lý Cảnh này là con nhà phạm pháp không tiếc tiền, chi có 1 buổi tiệc mà nặng kinh nói là làm ăn chân chính ai tin chứ.

“Để làm ông vui thì cái giá này quá nhỏ” – Lý Cảnh mỉm cười đáp.

Khốn thật, thà là 2 ông cháu lấy sung chĩa nhau còn hơn cái không khí miệng bồ tát này. Bởi mới nói, làm người bình thường có cái sướng của người bình thường. Thôi tới lượt mình, im hoài thì hơi kỳ.

Thùy Vân lên tiếng – “Con cũng có món quà cho ông mà giờ thì chưa lấy ra được. Chúng ta nên đợi buổi tiệc bắt đầu nhỉ?”. Không thể thua khí thế từ hiệp một được.

Ông Phạm đưa mắt nhìn cô cháu dâu tương lai mỉm cười – “Ta thật mong chờ đó.”

“Thôi, tụi con xuống dưới trước chào hỏi mọi người.” -Lý Cảnh lên tiếng – “Không phiền ông nữa.”

Ông mỉm cười đáp – “Ừ, chút ta xuống. Cứ để mọi người tự nhiên ở dưới, ta không muốn làm hỏng không khí.”

Sau đó Thùy Vân và Lý Cảnh chào ông đi khỏi phòng. Mới thoát khỏi đó, cô thở phào nhẹ nhõm, không khí khốn nạn quá.

“Đó là gì vậy?” – Lý Cảnh cầm tay cô nói.

“Hả?”

“Món quà đó”

Cô cười ranh ma – “Thiên cơ bất khả lộ mà tôi cho anh thấy nghệ thuật tặng quà không cần tốn nhiều tiền đây. Chỉ 200k Việt Nam đồng. Tặng như anh, tôi bán nội tạng còn chưa đủ tiền”. Mới tới cô nói người phục vụ bày bình bố trận rồi, lão không hài lòng cô đập đầu chết.

Lý Cảnh bật cười – “Giá của cô thấp có nhiều đó thôi sao?”

Thùy Vân ngẩn người nhìn anh, nụ cười này gần đây cô không hề thấy, cô buột miệng – “Sasuke chịu cười rồi. Hèn chi Naruto bán mạng 1 cách siêu “gay” cũng phải lòi thẳng bạn thân về chưa kể Sakura bị đẩy ải 700 chap cũng nhất kiến chung tình.”

“Đã nói không nói nhảm mà.” – Lý Cảnh lên tiếng. Cô gái này đúng là chúa nói chuyện không ai hiểu nổi.

“Dạ, em quên thưa anh yêu.”

...

Thùy Hân theo Lý Thanh đến buổi tiệc. Đúng là mở rộng tầm mắt mà, toàn tai to mắt bự mà ngay cả ngôi sao theo mấy anh toàn là hạng A cả. Hoàn toàn khác mấy buổi tiệc ngày xưa theo Hoàng Nam.

“Chút cô sẽ gặp 1 người bạn cũ.” – Lý Thanh trong bộ Âu phục lên tiếng.

“Hả?” – Thùy Hân nhìn anh ngạc nhiên – “Ý anh là em gái tôi và Lý Cảnh?”

“Nhảm nhí, 2 đứa đó nói làm gì chứ?”

“À hay là Kiều My cùng bạn trai nó – Hoàng Minh ? ”. Thùy Hân từng gặp Kiều My mấy lần cùng bạn trai con bé, tên này nói độ kỳ quái chắc không thua gì em gái cô chỉ có cái hần có phong thái hơn Thùy Vân thôi.

“Tụi nó là ai?” – Lý Thanh gắt lên. Giờ mà cô gái này còn chơi trò lấy khẩu cung, cứ đợi xem màn kịch anh sắp xếp đi – “Mà thôi cô im mà chờ đi.”

Thùy Hân im lặng, quan sát mọi thứ mới thấy tên Lý Thanh này khá được chú ý đặc biệt là phái nữ. Đúng là có 1 số tin tức chỉ người trong thế giới thượng lưu này biết mà bên ngoài cánh báo chí hay người thường không biết: Lý Thanh là con trai của Lý Nam Thành. Dù gia thế không bằng cậu em gia đình nội ngoại đều là quý tộc nhưng tính ra thua không bao nhiêu lại được ông cha cưng chiều nên kết giao chỉ lợi chứ không hại. Bên cạnh đó, Lý Cảnh có chủ rồi, nhà họ Lý chỉ còn cậu anh trai độc thân lại có bề ngoài không thua gì em mình nên thành mục tiêu số một của phụ nữ ở đây.

Nói là Lý Thanh không quen mấy người ở đây mà hình như người ta quen anh không ít nên chỉ 1 chốc lát anh bị mấy người đàn ông kéo đi để Thùy Hân ngồi 1 mình giữa buổi tiệc. Em gái cô thì đi cùng Lý Cảnh, người này cô hơi ngại gặp nên không làm phiền mà nhìn tên này có lẽ không muốn ai quấy rầy 2 người.

“Chào chị.” – một cô gái nhìn đoán chừng 22, 23 gì đó tới ngồi cạnh cô mỉm cười chào hỏi.

“Chào cô” – Thùy Hân mỉm cười lịch sự chào lại.

Cô gái không tắt nụ cười trên môi lên tiếng – “Cho hỏi chị là ...”

“Tôi tên Thùy Hân, bạn của Lý Thanh.” – cô mỉm cười đáp. Ba cái thủ thuật moi tin của mấy bà mấy cô nhà giàu cô từng sử dụng không ít nên khá rành.

“Tôi là Phương Uyên, Chị Hân đây xứng đôi cùng anh Thanh quá!”

“Không, Lý Thanh không có người đi cùng nên mời tôi đi theo. Chúng tôi là đồng nghiệp” – Thùy Hân thành thực đáp. Đúng là cô gái này chỉ muốn xác định cô có quan hệ gì cùng tên kia thôi mà sao lại vòng vo quá.

Cô gái tỏ ra ngạc nhiên – “Ồ, thì ra chị là người của Thiên Lai sao?”

Thùy Hân cười nhạt – “Từng là nhân viên ở đó. Giờ tôi nghỉ việc rồi.”

“Ồ, thế sao? Tôi nghĩ chị có dự định khác rồi nhỉ?”

“Đúng thế.” – Thùy Hân hờ hững nói – “Còn cô Uyên hiện công tác ở đâu?”

Phương Uyên mỉm cười – “Tôi mới du học ngành quản trị khách sạn bên Thụy Sĩ mới về nước mà chưa quyết định đầu quân ở đâu, nhiều công ty mời quá thật là khó xử mà.”

“À, giọng điệu khoe của đây mà...” – Thùy Hân thầm nghĩ.

“Còn chị từng học ở nước nào thế?”

“Ở Việt Nam.” – cô thẳng thắn đáp.

“À, chắc là chị tốt nghiệp RMIT nhỉ ? ”

” Không, kinh tế ”. Cô thi điểm cao ngất ngưỡng không cần che giấu. Nếu trước đó cô tự tin nộp ngoại thương thì chắc chắn đậu. Sau đó nói tiếp – ” Nhà tôi làm gì đủ khả năng học mấy nơi đó chứ ? ”. Thật ra khi đó Thùy Hân được tặng học bổng 1 năm mà cô thấy học 1 năm mà năm sau không được thì chết nên từ chối, quyết định học trường công cho lành.

Phương Uyên nhăn mày lại nhìn Thùy Hân – ” Chị thuộc nhà nào ? ”

Cô bình thản đáp - ” Nhà tôi. Không phải con ông cháu cha như mấy người đâu. ”

Cô gái bên cạnh cô thay đổi 180 độ, cao giọng nói – ” Thì ra chỉ là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga sao ? ”

Thùy Hân cười nhạt. Đúng là con nít mà.

” Chị gần 30 tuổi rồi còn chơi trò câu đại gia hả chị hai ? Nhìn lại mình đi, không có gia thế, không có kiến thức chỉ tốt nghiệp mấy trường quèn mà đòi leo cao sao ? ”

Thùy Hân mỉm cười đáp lại – ”Đi du học có 2 dạng. Một là chịu học chiếm 30% còn dạng 2 là đi lấy le thiên hạ 70%. Trường cô tên gì ? Top mấy thế giới hả ? Harvard, Yale, Oxford, Cambridge hay mấy trường thuộc Ivy ? Không thì đại học Toronto, Tokyo hay Hồng Kong top 30 cũng được”- cô mĩa mai – ” Nếu không thì không có quyền chửi xéo tôi. Ít nhất tôi có thi đại học trúng tuyển còn hơn mấy đứa chưa thi bỏ cuộc mà xách đít đi du học. Còn tuổi tác tôi thì cô xem đi, 30 tuổi còn được tên Lý Thanh mời còn cô em thì sao ? Đừng nói người ta mà nhìn lại mình đi. Muốn chơi chị thì em còn non và xanh lắm. ”

Phương Uyên mở to mắt nhìn Thùy Hân, không ngờ bà chị này mồm mép như thế làm cô không nói nên lời đành tức giận bỏ đi.

” Muốn tranh luận cùng chị thì đi học thêm mấy khóa đi. ”

” Phụt... ” - Lý Thanh sau lưng cô không nhịn được cười – ” Đúng là sư phụ tôi mà, chửi thì không ai bằng. ”

” Đây là nghệ thuật nói chuyện. ” - cô mỉm cười đáp.

Lý Thanh nhìn lên sân khấu – ” Ông già đó xuất hiện rồi kìa ”

Thùy Hân nhìn lên ông Phạm, đúng là uy nghiêm thật và khiến người đối diện bị áp chế nặng nề. Hèn chi Lý Cảnh kia bị điều khiển 28 năm qua không dám phản công.

Ông Phạm cảm ơn mọi người đến dự tiệc rồi lui xuống, buổi tiệc này cốt chỉ để phô trương thanh thế chứ thực tế ông không hề quan tâm thọ thích gì cả. Khi đang chuẩn bị bước xuống thì ông bất ngờ nghe tiếng Thùy Vân nói qua micro.

” Xin ông dừng bước. Cháu dâu tương lai của ông – Thùy Vân có món quà muốn tặng... ”

Ông nhìn xuống thì thấy Thùy Vân đang đứng cạnh 1 cái bàn có bày sẵn giấy, mực. Sau đó Thùy Vân gật đầu mỉm cười nhìn ông rồi cầm bút lên viết.

” Đúng là có chút khí chất mà. ” - ông trầm nghĩ.

Thùy Vân tập trung viết không quan tâm ánh mắt ngỡ ngàng mọi người nhìn mình. Đây là bước quan trọng không được phân tâm. Cô từng học hồi cấp 3, thời gian gần đây có qua ” Liêu trai ” cùng ở nhà tập nên chắc cũng tạm được dù không bằng lão nhân như ông Bằng. Viết xong cô đưa người nhân viên đem lên cho ông ngoại chồng hờ của mình gơ ra bàn dân thiên hạ 2 câu đối liễn.

Xuân thu kỷ độ độ xuân thu

Nhất gia hoan lạc khánh trường thọ.

Dịch là :

Xuân thu mấy độ, độ xuân thu

Một nhà vui vẻ chúc trường thọ.

Ông Phạm nhìn câu đối liễn không giấu được nụ cười tự hào. Đúng là món quà có ý nghĩa. Con bé này không đến nỗi tệ. Hèn chi Lý Cảnh lại yêu đến thế. Nó đã trả lời cho lời đề nghị của ông rồi.

”Tốt lắm, món quà đúng là có thành ý. Ta rất thích.” - ông lớn tiếng khen.

”Dạ, chỉ cần ông thích là được.” – Thùy Vân mỉm cười đáp lại. Một câu đối vừa mang nghĩa chúc Thọ vừa nói đến từ ”một nhà” ý cho ông ta biết mọi người giờ là một nhà, cần hợp tác nhau mà sống. Bên cạnh đó cô đóng 1 màn đặc sắc làm nở mày nở mặt ông ta làm sao mà lão già chê được. Đôi khi không cần dùng tiền bạc để mua sự thành ý mà chủ yếu dùng cái đầu mà xài.

Lý Cảnh ngăn người nhìn Thùy Vân, cô gái này đúng là quá mưu mẹo mà. Một món quà chỉ 200 ngàn đồng mà lại làm ông già đó thích đến thế. Mà đúng là bộ đồ cô mặc phối hợp khí thế khi viết thật thanh cao hơn người.

“Chết tiệt... mình không kiềm lại lòng được rồi” – anh rửa thầm - ”Sao em cứ làm tôi như thế này chứ?”

Lý Thanh nhìn Thùy Vân cùng thái độ ông già nói nhỏ cùng Thùy Hân.

“Em gái cô đúng là mưu ma thối kế. Ăn mặc kiểu đó lại đóng kịch như thế ai mà chối từ được. ”

Thùy Hân mỉm cười – ” Chị gái nó là chuyên gia của sự tình tế mà ”. Cô đã phải vắt óc suy nghĩ sao mà làm em gái cô nổi bật giữa hàng người đẹp ở đây mà lại tình tế phù hợp màn kịch. Đúng là không bỏ công mà.

62. Chương 52

Chap 52

“Chuyện em gái cô thì kệ xác 2 đứa đó đi. Tôi muốn cô gặp 1 người bạn cũ...” – Lý Thanh cúi xuống thì thầm tai Thùy Hân.

“Hả?” – Thùy Hân quay lại nhìn anh mặt không giấu sự khó hiểu.

Lý Thanh đứng thẳng người hất mắt về góc 75 độ mỉm cười nói – “Nhìn đi.”

Thùy Hân nhìn về hướng anh chỉ thì thấy người mà cô không muốn gặp nhất – chồng cũ của mình Hoàng Nam. Không phải người này nên chuẩn bị qua Canada sao? Tại sao hôm nay lại có mặt ở đây chứ?

“Là tôi sử dụng một số mối quan hệ của ông già và thằng em mới đối tác của thằng đó ở Canada, ông người Pháp đó... cô thấy không? Tôi nói ông mới thằng khốn đó tới đây chuẩn bị màn kịch hay cho cô xem” – Lý Thanh nói.

“Hả? Kịch gì?” – cô nhìn anh khó hiểu.

“À cô thấy 2 ông người... thôi người gì kệ mẹ 2 ông đứng kế thằng cha người Pháp và thằng chồng cũ cô không?”

“Thì sao?” – Thùy Hân hỏi. Mắt cô không ngừng nhìn 4 người đàn ông bên đó, gương mặt anh ta sao có vẻ gượng gạo thế nhỉ?

“Tôi mới nói 2 ông đó nếu hợp tác cùng thằng cha người Pháp có tên Hoàng Nam đó thì sẽ ngưng toàn bộ các kế hoạch hợp tác của tập đoàn Thiên Lai với công ty của 2 người đó. Chắc chắn tên người Pháp đó chút nữa đá tên chồng cũ cô khỏi dự án hợp tác bên Canada ngay. Giờ vốn của chồng cô có hạn, tôi xem hẳn qua Canada ăn bằng thứ gì.” – Lý Thanh mỉm cười nói.

Thùy Hân vội quay qua nhìn Lý Thanh rồi nhìn lại Hoàng Nam thấy anh ta có vẻ không vui. Mới nhận thức được tình hình, cô bị Lý Thanh kéo đi đến chỗ chồng cũ, tay anh ta đan vào tay cô không để cô kịp phản ứng thì hai người đã đứng trước mặt Hoàng Nam.

“Chào, nhớ tao không?” – Lý Thanh mỉm cười đắc thắng, đưa tay đang nắm chặt tay cô lên – “Hôm qua mày nói vợ mày tìm thằng nào mà níu kéo đúng không?”

Hoàng Nam nhìn Lý Thanh rồi nhìn Thùy Hân kinh ngạc.

“Tên Lý Thanh này quả thật...” – Thùy Hân thầm nghĩ – “...quá trẻ con mà. Ba mươi tuổi còn chơi trò dẫn dắt cho con nít này nữa sao? Sử dụng mối quan hệ làm chuyện tào lao này chỉ tổ làm người ta cười. Ngu có mức độ thôi chứ?”

Lý Thanh nói tiếp – “Thằng đó là tao nè. Giờ tao thay người yêu tặng mày món quà đáp lễ ban nãy nha...” – anh mỉm cười mỉa mai – “... để coi mày qua Canada ăn cái giống gì được. À mà tao sợ mày còn không qua đó được á.”

Thùy Hân nhìn thái độ Lý Thanh lại thấy ánh mắt mở to kinh ngạc của Hoàng Nam tự dưng thấy thỉnh thoảng cũng nên làm hành động ngu ngốc trẻ con 1 chút. Cô phối hợp nắm chặt tay Lý Thanh hơn đưa lên cao trước mặt người chồng phụ bạc.

“Anh yêu...” – cô mỉm cười mỉa mai lại – “Em ngàn lời cảm tạ anh ngày xưa đã em để hôm nay em quen được đại thiếu gia nhà họ Lý” – Thùy Hân cố nhấn mạnh 5 từ cuối – “Nói sao nhỉ. Người ta đẹp trai hơn anh, giàu hơn anh, gia thế hơn anh. Mới có nói mấy câu mà anh chết đứng rồi. Cảm ơn chồng yêu nhé!”

Thùy Hân khoác tay Lý Thanh lôi đi trước gương mặt Hoàng Nam chết trân nhìn cô. Cảm giác trả thù này thú vị thật dù nó hơi trẻ con một chút.

“Cô khen tôi dữ thế.” – Lý Thanh tự hào nói.

Thùy Hân mỉm cười – “Còn thứ anh hơn hẳn nữa.”

“Là gì?”

Cô đáp tỉnh bơ - “Anh ngu hơn hẳn. Ai đời dùng quan hệ làm ăn nợ người ta 1 ân tình chỉ để chơi trò ngu ngốc này...” Người ta cười thú vị mặt đó.” – cô quay lại mỉm cười với Lý Thanh – “nhưng mà tôi lại thấy nó vui thật.”

Lý Thanh thấy nụ cười vui vẻ của Thùy Hân thì ngẩn người ra. Đây không phải nụ cười xã giao của 1 nhân viên tài chính hay nụ cười chuyên nghiệp của 1 người đàm phán. Càng không phải nụ cười dịu dàng của người mẹ hay nụ cười trưởng thành của 1 người chị gái mà là 1 nụ cười rất trẻ con.

Thùy Hân thấy người đang đi cạnh mình tự dưng đực mặt ra thì đâm ra thấy khó hiểu. Bất chợt cô thấy ông người Pháp đi tới vỗ vai Lý Thanh cười hà hà, nói tiếng Việt lơ lớ.

“Good job! Good job! Đàn ông phải như thế... không được như... tên... kia!”

Giờ tới lượt Thùy Hân ngẩn người ra. Chuyện thế mà cũng được sao? Công tư không phân minh lẫn lộn tình cảm vào công việc thì good job cái quái gì chứ? Ông người Pháp này... À...

“À, mình hy vọng gì ở đàn ông Pháp chứ?” – cô trầm nghĩ – “Đàn ông Pháp bẩm sinh lãng mạn, thích galant hoàn toàn hợp ba cái tào lao này. Tên Lý Thanh này may quá mà.”

Tất cả mọi diễn biến từ đầu đến giờ lọt vào mắt Thùy Vân, nhìn ánh mắt Lý Thanh nhìn chị gái mình cô hiểu cái cảm giác không lành của mình mấy bữa nay là gì rồi. Hai anh em khốn nạn nhà này Việt Nam hết con gái rồi hay sao mà cứ khoái dính lấy nhà cô chứ? Khốn nạn thật! Tuyệt đối không thể để tình cảm này phát sinh được.

Thùy Vân cầm lấy ly rượu trên khay của người phục vụ để lên môi, trong lòng rửa thầm Lý Thanh. Tên này thật không chuyên nghiệp, sao lại yêu người trung gian truyền tin chứ? Còn bà chị cô nhìn kiểu này có lẽ có thiện cảm với hắn. Địch, không thể để lửa gần rơm được nữa mà cô càng không thể cảm vì càng cảm lửa tình càng mãnh liệt.

“Chuyện mấy ông già này chưa đủ sao?” – cô nghĩ thầm – “Giờ tới chuyện tình sắc mùi Shakespeare nữa. Chết tiệt thật!”. Cô nốc cạn ly rượu đưa ánh mắt đờ đờ sát khí nhìn Lý Thanh.

“Cô làm gì thế hả?” – Lý Cảnh thấy cô gái đang đứng cạnh mình nốc rượu thì lên tiếng. Biết Thùy Vân không phải là người có tử lượng tốt nên này giờ anh chịu thay cô tiếp rượu của mấy người chúc mừng mối quan hệ của 2 người rồi sao tự dưng giờ lại nốc rượu thế chứ?

Cô lên tiếng cộc lốc - “Do anh trai tốt của anh đó”. Mắt cô không ngừng “eyes contact” truyền sát khí lên Lý Thanh.

Lý Cảnh nhìn qua Lý Thanh mắt dừng lại ở bàn tay tên đó nắm chặt tay Thùy Hân rồi quay xuống nhìn Thùy Vân, anh không nén được nụ cười. Cô gái này đúng là quan tâm thái quá chị gái mà, Thùy Hân bề ngoài xem như luôn được bảo vệ nhưng anh biết cô không yếu đuối như Thùy Vân nghĩ. Mà Thùy Vân nhìn thái độ trẻ con của cô thế này càng đáng yêu hơn...Chết tiệt thật.

Lý Cảnh thấy Thùy Vân đưa tay lấy ly rượu khác trên khay thì giật lấy nốc cạn ly rượu rồi ra lệnh người phục vụ không được đưa rượu cho cô nữa. Lần trước, Thùy Vân chỉ mới uống 4 lon bia mà cả ngày hôm sau muốn nằm liệt trên giường do nhức đầu hưởng gì mấy ly rượu này.

“Anh ... anh làm gì vậy hả?” – Thùy Vân cau lên – “...này giờ nốc chưa đã hả?”

“Cô không được uống.” – anh ra lệnh, tay nắm chặt tay cô hơn – “Cô say thì phiền lắm, làm hỏng chuyện hôm nay nữa.”

Thùy Vân cười mỉa mai – “Anh lo cho anh đi. Nãy giờ người nốc 1 đồng rượu là anh chứ đâu phải tôi... Tính ra nãy giờ tôi mới uống có 3 ly à còn anh chắc hơn 20 ly rồi đó.”

“Tôi tự biết tính toán.” – Lý Cảnh trả lời. Người như anh giao tiếp nhiều hơn ăn cơm thì từ lâu luyện khả năng ngàn ly không say rồi làm gì mà để cô quản chứ? Mà cô uống 3 ly rồi sao? Mấy cái rượu ở đây độ alcohol cao hơn mấy lon bia kia nhiều... có khi nào...

Lý Cảnh quay mặt xuống nhìn Thùy Vân thấy gương mặt cô bắt đầu đỏ. Khốn thật, alcohol bắt đầu có tác dụng rồi. Không biết cô chịu được bao lâu.

“Về!” – anh ra lệnh.

“Gi hả?” – Thùy Vân nhăn mày nhìn anh. Tên này lên cơn nữa sao? Cứ như thằng điên thế này. Còn chị gái cô đang đi cùng tên ngu kia thì sao?

“Về sớm.” – Lý Cảnh ra lệnh. – “Chúng ta qua chào ông tôi cái rồi về. Kiểm soát hành vi không được nói nhảm đó!”

“Ừc...” – Thùy Vân nắc lên. Sao tự dưng cô thấy hơi chóng mặt.

“Khốn thật, mới nghĩ là tối thật sao?” – anh lẩm bẩm – “Yếu thì đừng có ra gió chứ!”

Lý Cảnh kéo Thùy Vân xuống chiếc ghế gần đó ra lệnh – “Ngồi ở đây! Không được đi đâu cho đến khi tôi về”. Sau đó anh gọi người phục vụ trông chừng cô cẩn thận. Không thể cứ thế kéo cô về không phải phép được.

Sau khi ổn định cho Thùy Vân, Lý Cảnh đến phòng của ông ngoại chào tạm biệt ông. Không ngờ lại gặp Trần Hùng ở đây, cũng tốt thôi, ông ta sẽ là vật hy sinh của anh.

Anh mỉm cười lịch sự nói - “Con tới tạm biệt ông. Tối rồi nên chúng con phải về sớm.”

Ông Phạm không quan tâm lời anh, quay sang ra lệnh cho người thân tín của mình – “Chuẩn bị phòng cho 2 đứa hôm nay” – sau đó ông quay lại nhìn anh mỉm cười – “Ông thấy cháu uống không ít nhỉ? Đêm nay cứ ở đây đi.”

“Mới đây đã lên mặt làm người điều khiển rồi...” – Lý Cảnh thâm nghĩ – “À đúng hơn là kết hợp thăm dò và thị uy. Đúng là ông mình mà.”

Anh mỉm cười – “Thôi được, cảm ơn ông”. Giờ đóng trọn màn kịch cho ông ta xem luôn vậy. Sau đó anh nói tiếp – “Thùy Vân hơi say, để con đưa cô ấy đi nghỉ.”

“Thôi được, con cứ đi đi...” – ông Phạm mỉm cười nói – “Con bé đó được đó. Cháu ông quả có con mắt nhìn thật.”

“Cảm ơn ông.”

Tạm biệt ông anh xong, Lý Cảnh quay lại lo cho Thùy Vân. Thấy cô ngoan ngoãn ngồi đợi anh thì anh có chút hài lòng. Cô gái này khi say đúng là khá ngoan, không ỏi mưa hay quây gì cả mà nghe lời người khác vô cùng.

“Để tôi đưa cô đi nghỉ.”

“Giết Lý Thanh...” – Thùy Vân nói – “Tôi ghét hẳn...Chúng ta giết hẳn đi ha...” – gương mặt cô đỏ gay.

Lý Cảnh nhìn gương mặt của Thùy Vân chửi thầm, đúng là cô khi say không quậy nhưng khi say cô sẽ bộc lộ hết bản tính, nói bậy làm hỏng hết mọi chuyện thì phiền.

“Cô say lắm không?” – anh hỏi.

“Tôi không say...” – Thùy Vân đáp tỉnh bơ, cô đứng lên loạng choạng ngã vào người Lý Cảnh.

“Em khôn nạn thật” – Lý Cảnh lấy tay ôm lấy người đỡ cô lảo đảo – “... miệng nói không yêu tôi, muốn chúng ta làm bạn, làm đôi tác mà tối ngày cứ giở trò câu tôi là sao chứ? Cứ có chuyện là gặp tôi là sao?”.

Anh đưa tay lên bế cô đi không quan tâm ánh mắt mọi người. Hơi thở Thùy Vân cứ phả vào ngực anh dù mặc 2 lớp áo, Lý Cảnh cố bình tĩnh, tự nhắc bản thân nhớ cú lừa của cô lần trước, Không được yêu cô nữa hay có cảm giác gì mà tại sao tim cứ đập mạnh thế này. May mà anh được huấn luyện từ nhỏ nên tử lượng cực kỳ cao, nếu không thì ...

“Giết Lý Thanh... Tôi ... coi Conan nhiều...” – Thùy Vân lảo đảo – “Con Kindaichi... coi Sherlock Holmes... nên... Tên đó dám cưa... chị tôi...”

Lý Cảnh gắt lên – “Sao lần nào em say cũng do 1 thằng đàn ông khác thể hả? Uống vì thằng khác mà đưa giải quyết hậu quả luôn là tôi. Em đúng là đứa con gái chết tiệt mà.”

“Ừ... giết hắn...” – cô nói không ngừng – “...hay mình xài đây... dựng cơ quan... rờn rọc... để hắn chết...Ừ... mà tính sai... mệt nhĩ... giết người khổ quá...”

Một cô giúp việc chạy tới bên Lý Cảnh nói – “Cậu chủ, phòng của cô Vân ở bên này... Có gì cậu để em chăm sóc cô ấy.”

Anh cố mỉm cười lịch sự đáp lại – “Cảm ơn cô, để tôi đưa cô ấy vào phòng. Mọi chuyện cứ để tôi lo. Cô yên tâm.”

Nhìn thái độ cậu chủ kỳ lạ lại nghe Thùy Vân miệng cứ lảo đảo giết ai đó, cô giúp việc không giấu được sự hiếu kỳ nhưng Lý Cảnh nói thẳng thể nhiều chuyện cũng hơi kỳ nên phải lui đi.

Đuổi được cô giúp việc nhiều chuyện, Lý Cảnh bế Thùy Vân vào phòng ổn định cho cô như cách đây mấy tháng mình từng làm. Cô đúng là y chang lúc đó, say là chữ người. Tuy nhiên đối tượng có sự thay đổi. Lần đó là tên nhóc bí ẩn mà thuộc hạ anh đang điều tra, lần này là Lý Thanh. Định lui đi thì tay anh bị Thùy Vân kéo lại.

Cô nhồm đậy, nhìn chăm chăm anh – “À, hay là mình xài xyanua đi. Không màu có vị hạnh nhân thuốc cho tên khốn đó chết luôn hết đường cứu...” – cô nấc lên – “Ừ... à hay xài thạch tín được không ? Triệu chứng như đau dạ dày cảnh sát khó biết... Ừ...”

Lý Cảnh nhìn cô, lấy tay còn lại xoa trán mình nói – “Cái đầu em chứa cái quái gì mà toàn là làm chuyện hại người không thể hả ? Sao em không say như 1 cô gái bình thường đi chứ ?”. Thật nhứt đầu quá mà.

” À... mà tên đó nhìn khỏe thể chắc không bị đau bao tử đâu ha... ” - cô giữ chặt tay Lý Cảnh nhất quyết không buông – ” Hay... Ừ... dùng 2 loại độc kết hợp được không ? Hay là khích đứa nào mượn tay giết người xử đẹp hắn là được... Không ... ừ... cần dơ tay...”

Lý Cảnh nhìn chăm chăm Thùy Vân, cuối cùng cô vẽ cái quái gì thể mà đầu toàn độc được cách giết người thế này. Mà nhìn gương mặt khi say nói chuyện hại người sao lại đáng yêu quá. Hay anh quá biến thái chăng ?

” Hay là mình cho người tặng hoa hắn. Mấy cây hoa độc thường đẹp lắm à... Ừ... không ai biết đâu... Ừ... mà chúng ta cần làm sạch, có chứng cứ ngoại phạm vững chắc mới được... Ừ... tên khốn Lý Thanh...”

Lý Cảnh lên tiếng – “Thằng nhóc đó là ai ?”. Đây là lúc thích hợp để cô khai mọi thứ.

” Hả ? ” - Thùy Vân đưa gương mặt đỏ gay nhìn anh.

” Thằng nhóc cách đây 5 ngày em gặp đó ? Hai đứa đi ăn và làm đồng mặt nạ quái đản kia...” - Lý Cảnh hỏi tới tấp. Anh nhớ lại gương mặt cô cười hôm đó thấy hơi khó chịu.

” Ý... Ừ... anh là Thành Đạt hả ? ”

À, thì ra tên nó là Thành Đạt. Trong cái rủi thì có cái may... Ít nhất mình moi được thông tin thằng nhóc đó.

“Em và nó có quan hệ gì?”

“Không phải tôi nói rồi sao? Là bạn ... Ừ... đôi thủ...”

Lý Cảnh lấy hết can đảm hỏi câu quan trọng nhất – ” Em có yêu nó không ? ”

” Ưc... tôi... ” - Thùy Vân lên tiếng – ” đối với cậu ấy...luôn luôn... ”. Bất ngờ cô ngã vào người Lý Cảnh, lấy tay ôm chặt lấy anh ngủ.

” Khốn thật... ” - Lý Cảnh bị cô đè xuống giường gất lên – ” Em đùa tôi hả ? Sao ngay câu quan trọng nhất lẫn dùng ngủ là sao ? Nói tràn giang đại hải mà có câu cuối không nói hết lại ngủ ? Chết tiệt ”. Anh lấy tay ôm lấy Thùy Vân dù lý trí mách bảo nên đẩy cô ra rồi đi khỏi căn phòng này ngay lập tức nhưng không hiểu tại sao cơ thể không nghe lời.

” Đến cuối cùng tôi vẫn không hận em được... ” - anh nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên người cô nói.

...

Lê Năm nhận được chỉ thị từ trên trung ương thì không lắc đầu, từ khi nào mà tội phạm và chính quyền lại có mối quan hệ lớn đến thế chứ ? Từ khi nào làm cảnh sát bắt tội phạm lại là 1 hành động sai trái. Bọn họ chỉ lấy lý do không thể tiêu tốn quá nhiều nhân lực và tài sản công cho 1 vụ án không có kết quả và kết thúc mọi hoạt động điều tra.

” Đúng là ” vì dân phục vụ ” mà... ” - ông cười nhạt.

Nếu không phải chuyên án ma túy vừa rồi do ông chỉ huy bắt được đánh chìm gần hết thì họ làm gì cho ông điều tra đến bây giờ. Mà khi đó gần đến được đích là nắm được đầu mối toàn bộ ổ tội phạm ở Lai Hoa Bang cùng 5 ông già kia thì đám người ở trung ương bắt ngừng điều tra...

Mua bán ma túy, lừa đảo, mại dâm... giờ đến rửa tiền. Quy mô đám tội phạm này càng lúc càng lớn. Ngày xưa, đám người đó đã khó bắt nếu cứ như thế để chúng càng lớn mạnh thì càng không thể bắt đặc biệt là tên thừa kế Lý Cảnh quá thông minh và cẩn trọng. Mọi thứ đều quá sạch sẽ. Người này mà làm chuyện phi pháp thì thế giới này càng loạn...

Mà giờ ông làm được gì chứ ? Chỉ thị trung ương đưa xuống rồi. Đúng là mọi thứ ở đây quá mục nát mà.

” Giờ thu hồi lại mấy tên nội gián lại thôi. ” - ông lẩm bẩm.

...

Lý Nam Thành nhìn gương mặt vui vẻ của Lý Thanh sau khi đi dự tiệc về thì cười thầm. Ông nghe thân tín báo thẳng nhóc này yêu 1 con bé trong công ty, lại hành động anh hùng cứu mỹ nhân giúp cô ta trả thù. Đúng là 1 thằng con đơn thuần mà. Hoàn toàn ngược lại...

Ông nhớ đến Lý Cảnh, từ nhỏ ông ít khi gần gũi nó không phải do e ngại ông ngoại nó hay người vợ tâm thần quá cố của mình mà là do e sợ chính nó. Từ nhỏ Lý Cảnh đã bộ lộ bản chất mưu mô lại khá tàn độc như chính ông ngoại nó...

Năm Lý Thanh mới được đón về nhà, thằng bé lúc nào cũng cố tiếp cận cùng Lý Cảnh nhưng luôn bị xua đuổi... Có lần còn bị nhốt trong nhà kho mấy ngày không ai biết. Ban đầu, ông cứ nghĩ là do Phạm Hồng Thân – vợ ông hay người của ông già kia nhưng không ngờ là do đứa con 10 tuổi Lý Cảnh của ông làm. Lúc đó, cảm giác của ông là ớn lạnh thằng bé này. Sau chuyện này, Lý Thanh không những không sợ mà còn tiếp cận em mình nhiều hơn dần bỏ đi hàng phòng thủ và làm Lý Cảnh bắt đầu có ánh mắt hiền hòa hơn nhưng không ngờ sau này Lý Thanh lại bỏ đi...

Lớn lên, Lý Cảnh càng tàn độc hơn... Lão Tam dù gì cũng là tiền bối. Tuy lần đó có cho người đâm nó nhưng giết cả nhà người ta, lạm sát người vô tội không phải là quá tàn ác sao ?

Anh mình mà nó còn hại đến gần chết thì không thể nói được nữa.

Người của giang hồ có quy luật của giang hồ. Sống mà quá tàn độc lạm sát người vô tội như bố vợ của ông thì khó mà thọ được. Đây là lý do mà tại sao lão hồ ly đó xây dựng thế lực bao lâu lại không thể bằng ông được.

Đến khi nào thằng con út của ông mới hiểu đạo lý này... Nếu không thì cuộc đời nó thật bi kịch...

63. Chương 53

Chap 53

“Ừ... hay nói chị Hân đi Tây Tạng với ông Bàng... thay mình... Cắt hết liên lạc với... ừc... Lý Thanh luôn...”

Lý Cảnh mở mắt nhìn xuống gương mặt đang nói mớ của Thùy Vân thì bật cười. Từ đêm qua tới giờ, cô cứ nói mớ thế này... Không phải nói tới chị gái thì chửi Lý Thanh. Đúng là anh từng rất hận cô. Thùy Vân cho anh hy vọng có một gia đình, có một ai đó thực sự quan tâm đến anh như tên Lý Thanh từng hứa với anh khi bé nhưng lại bỏ đi không lời từ biệt. Tuy nhiên, thấy tình cảm của cô đối với gia đình mình như thế làm sao anh hận cô được nữa, không phải cách cô bắt chấp thủ đoạn để bảo vệ gia đình mình cũng giống như cách anh làm mọi thứ vì cô sao? Anh và Thùy Vân dù rất khác nhau nhưng nói cho cùng cách thể hiện tình yêu đều như nhau.

“Có một số thứ nếu cậu không buông tay thì không bao giờ có lại được.”

“Anh đang dần buông tay em ra dù cảm giác này rất rất đau.” – Lý Cảnh lấy sờ mặt cô, anh nhớ gương mặt cười thoải mái không chút tư lự của cô bên Thành Đạt, không giống nụ cười mưu mô tính toán khi ở bên cạnh anh. Nếu là ngày xưa, có thể anh cho người giết chết thằng nhóc đó nhưng anh không muốn nụ cười kia biến mất trên gương mặt cô... Người duy nhất có thể cho cô nụ cười đó không phải là anh dù hơn một năm nay anh đã cố gắng hết sức để có được nó.

“Cậu ấy là người đàn ông hiểu tôi nhất...Người đó và tôi tiếp xúc cực kỳ ít, thậm chí chưa bao giờ nhắn tin, chat chit cho nhau cả. Gọi điện thì quen nhau cả chục năm mà chỉ có 1 lần duy nhất nên tuyệt không có chuyện lửa gần rơm đâu...”

Lý Cảnh bật cười, ngay từ khi nghe cô nhắc đến người đó thì anh đã có đáp án tại sao cứ phải đối người đối mình chứ... Người có vị trí quan trọng nhất trong lòng cô chính là thằng nhóc đó...

“Sau chuyện này, tôi chúc phúc cho 2 người” – anh khẽ nói. Thì ra làm đàn ông cao thượng đau đến thế, yêu một người hơn bản thân mình thật đúng là quá khó mà. Lý Cảnh kéo nhẹ tay Thùy Vân ra đắp lại chăn cho cô rồi khẽ bước khỏi phòng.

Anh nhìn xuống đồng hồ trên tay, mới 3h sáng. Tiệc ở dưới đã tan. Mọi thứ lại trở nên tĩnh lặng như thường ngày. Từ nhỏ Lý Cảnh đã rất sợ khi đến nhà ông ngoại. Nó quá rộng và tĩnh mịch đến đáng sợ, làm anh luôn cảm thấy sự trống trải bao trùm trong lòng... Khi anh quen cùng những cô gái khác, sau khi mây mưa cùng họ đến nửa đêm anh lại thức giấc rồi lại cảm nhận được cảm giác đáng sợ đó... Mọi chuyện chỉ thay đổi khi anh gặp Thùy Vân, ánh mắt cô luôn rất cô độc dù bề ngoài luôn tỏ ra không có gì... Nhìn cô anh lại nhớ đến bản thân khi xưa, khi xưa không ai ở bên cạnh anh nên hôm nay anh muốn ở bên cạnh bảo vệ cô như cách anh từng mong muốn khi còn nhỏ. Anh thực sự muốn cùng cô sống cuộc sống của 1 gia đình. Anh thực sự muốn có 1 ai đó chờ mình ở nhà.

“Không phải là cô gái đó mà chính là bản thân cậu...”

Lý Cảnh nhớ lại lời ông Bàng, anh chưa hiểu được ý ông. Mà người này là thần thánh phương nào? Tại sao không sợ thế lực của anh mà dám đối đầu anh giúp đỡ Thùy Vân bỏ trốn chứ? Nếu thế, kẻ này hoặc là 1 ông gia đình hoặc thân thể không tầm thường.

“Sao còn thức nữa?” – giọng ông Phạm vang lên.

Lý Cảnh quay lại nhìn ông mỉm cười nói – “Con không ngủ được.”

“Đêm qua 2 đứa ngủ chung hả?” – giọng ông không giấu sự không hài lòng – “Chúng ta là nhà gia giáo, chuyện này truyền ra ngoài chỉ là nhà ta mất mặt. Ta biết 2 đứa đang sống chung nhưng chuyện này ở đây không chấp nhận được. Thật là đáng hổ thẹn...”

Anh cười nhạt – “Do con kiểm không được lòng thôi...”

“Đàn bà chỉ là phù du; đừng có bị lụy quá hổng chuyện lớn ” - ông Phạm gằn giọng – “... còn con bé đó mai mốt giáo dục lại nó. Đàn bà mà say đến thế sao? Mất mặt quá!”

“Con hiểu...” – anh lên tiếng – “Con định tạm thời phục chức ở công ty và giao quyền cho ông Hùng ở tổ chức.”

“Hửm?” – ông Phạm nhìn Lý Cảnh dò xét. Không phải cả nửa năm nay nó muốn giành lại quyền lực, cắt hết người của ông sao?

“Mọi chuyện cứ để ông xử lý. Con định đưa Thùy Vân đi Tây Tạng 1 chuyến, cô ấy dạo này không vui do không sáng tác được. Bên cạnh đó đi tuần trăng mật luôn” – anh mỉm cười nói. Dù gì cũng phải tạo 1 lý do để giao lại quyền cho ông anh.

“Lại đàn bà...” – ông nhìn Lý Cảnh tỏ vẻ không hài lòng.

“Con nghĩ chiều vợ 1 chút không có gì quá đáng.”

“Thôi được. Dù gì Hùng là 1 người được việc, hấn lo thì mọi thứ ổn thôi.” – ông lên tiếng. Lòng thầm tán thưởng cô cháu dâu biết khuyên nhủ thằng cháu quay đầu lại, biết an phận mà sống. Giờ thực lực 2 bên dần thay đổi, ông có thêm lực lượng của Lý Cảnh lại thêm toàn quyền sử dụng người của Hoa Lai Bang thì Lý Nam Thành không còn đáng ngại, hấn chỉ lo cứu thằng gốc Lý Thanh mà giao toàn bộ quyền lực cho Lý Cảnh là 1 sai lầm. Còn Lý Thanh ở công ty chỉ là thằng nhóc, chỉ cần ông cho người gỡ chút thủ đoạn đuổi hấn khỏi công ty hay vu cho hấn tội nào đó khởi tố là được. Người của chính quyền ông có giao thiệp không ít. Buổi tiệc tối qua thực tế một phần là ông tạo mối quan hệ người của chính quyền nhờ họ chút chuyện để thuận lợi làm việc sau này hơn.

“Con hiểu” – anh mỉm cười đáp.

...

Thùy Vân mở mắt ra, lấy tay ôm lấy đầu.

“Chết tiệt, mấy ly đó chứa cái quái gì thế?” – cô chửi thầm.

Cô nhìn qua lấy Lý Cảnh đang nằm ôm mình bên cạnh ngủ thì thần thốt nhìn lại. Hấn còn mặc bộ đồ tối qua, cô cũng thế. Chắc chắn không có gì xảy ra, dù tên này hơi có máu điên nhưng là 1 người khá chính nhân quân tử, mấy đêm ngủ cùng hấn không hề làm gì cô cả.

Lý Cảnh gần sáng mới về lại phòng nằm cạnh cô để đóng cho hết màn kịch. Anh sớm đã thức nhưng giả vờ còn ngủ. Thấy gương mặt cô thần thốt nhìn mình thì cố nén nụ cười không để Thùy Vân biết.

“Cốc... Cốc...Cốc...”

“Ai đó?” – Thùy Vân lên tiếng.

“Cô Vân và cậu chủ thức chưa ạ?” – tiếng một cô giúp việc vang lên.

“Vào đi!” – Lý Cảnh lên tiếng ra lệnh rồi bất ngờ đè Thùy Vân xuống giường, hôn cô thắm thiết bất chấp gương mặt kinh ngạc của cô.

Người giúp việc đi vào thấy cảnh này thì đỏ mặt đóng cửa lại ngay. Lý Cảnh liếc thấy thái độ cô gái giúp việc thì ánh mắt nở 1 nụ cười, vội buông Thùy Vân ra. Đàn bà là loại người cực kỳ nhiều chuyện, đặc biệt là những người gia nhân kiểu này. Anh muốn chắc chắn chuyện này đến tay Trần Hùng và ông anh để họ tin hoàn toàn 100% anh là thằng chỉ biết yêu đương mê muội.

Thùy Vân nằm bên dưới chết trân nhìn Lý Cảnh, không phải chuyện này là lần đầu nhưng sao tự dưng hấn lên cơn thế này? Đêm qua hai người không có chuyện gì chứ?

“Hôm qua cô đóng trọn vai của mình, hôm nay tới lượt tôi.” – Lý Cảnh ngồi dậy quay lưng lại đối diện Thùy Vân.

“À...” – Thùy Vân thở phào nhẹ nhõm – “Hiểu rồi. Đàn bà là chúa nhiều chuyện mà, bảo đảm 30 phút sau câu chuyện sẽ thành 2 chúng ta đang đóng phim sex trên giường luôn rồi anh cảm thú tới mức nào...”

“Bớt nói nhảm đi.”

“Dạ, thưa boss. Em hiểu... em quên anh có máu điên.” – Thùy Vân buột miệng nói. Chết tiệt, alcohol còn tác dụng với hệ thần kinh của cô.

Lý Cảnh gắt lên - “Cô bớt nói nhảm đi. Giờ chúng ta xuống dưới.”

Cô nói - “Dạ, xin lỗi... do em nhức đầu quá, không kiểm soát được lời nói.”

“Nhức đầu lắm hả?” – Lý Cảnh lạnh lùng hỏi, cố tránh nhìn mặt Thùy Vân sợ cô thấy gương mặt lúc này của mình – “Để tôi gọi người lấy trà giải rượu cho cô. Nếu mệt thì nghỉ thêm 1 chút đi, cô mà nói bậy thì phiền lắm. Mọi chuyện cứ để tôi lo.”

“Cảm ơn...” – Thùy Vân nằm xuống ngủ tiếp. Giờ cô là hồ ly tinh mà, có làm xấu mặt hơn chả chết thảng Tây nào.

Lý Cảnh liếc nhìn Thùy Vân thì cười thầm. Thời gian 2 người ở bên nhau không còn nhiều nên anh sẽ trân trọng nó. Bước khỏi phòng thì anh thấy một cô giúp việc đi qua cúi gầm mặt đỏ lựng tránh nhìn anh chỉ lí nhí chào. Chắc là lời đồn anh dư sinh lý đóng phim sex buổi sáng truyền đi rồi. Anh cười nhạt.

“Lấy cho cô Vân trà giải rượu đi” – anh lạnh lùng nói. Giờ tới bước thứ hai.

Thùy Vân nằm trên giường nghĩ lại buổi tiệc hôm qua. Giờ cô không thể cắt đứt quan hệ cùng Lý Thanh được, hẳn là con cờ tiếp theo của cô... Muốn gì thì sau chuyện này giải quyết chuyện hẳn cùng chị cô cũng được. Còn người thứ ba... Liệu cô có nên kết đồng minh? Cô thực không biết tình hình mọi thứ như thế nào... Lý Cảnh có kể sơ lược cho cô nhưng cô biết hẳn giấu lại không ít thông tin nên dữ liệu cô nắm được quá nhỏ.

...

“Cậu muốn hợp tác cùng tôi?” – Lê Năm nhìn Lý Cảnh không giấu sự ngạc nhiên.

Lý Cảnh mỉm cười gật đầu – “Đúng thế.”

“Tại sao cậu nghĩ tôi đồng ý làm việc cùng 1 tên tội phạm như cậu chứ?”- ông cười nhạt.

Lý Cảnh thản nhiên nói – “Ông có thật sự tin 1 xã hội công bằng không có chút tội ác nào?”

Lê Năm im lặng.

“Chúng ta đều có đáp án mà đúng không?” – Lý Cảnh mỉm cười nói – “Nếu không có người như tôi thì đồng thời xóa bỏ sự tồn tại của cảnh sát các ông.”

“Không ngờ cậu còn trẻ mà thấu hiểu đạo lý như thế” – ông cười nhạt.

“Cuộc sống tôi biến động không ít hơn ông đâu.”

“Thì sao nữa?” – Lê Năm nói tiếp.

“Nếu không thể ngăn chặn được...” – Lý Cảnh nói – “Tại sao chúng ta không kiểm soát nó?”

Lê Năm nhú mày lại – “Ý cậu là...”

Anh gật đầu mỉm cười nói – “Ông cứ làm cảnh sát trưởng của ông, nếu cứ để mọi thứ theo chiều hướng này chắc chắn ông không thể kiểm soát được. Tại sao không hợp tác cùng tôi? Tôi là đầu mối của thế giới này, còn ông là đối tác của tôi... Ông có thể nắm toàn bộ mọi chuyện kể cả 5 ông già kia... hay ông tôi... cha tôi nữa... Không thể để mọi thứ đại loạn thì cứ gom thành 1 mối từ từ kiểm soát nó.”

Lê Năm bật cười. Người này còn trẻ mà thông minh như thế, liệu hẳn bành trướng. Ông còn cửa mà kiểm soát hẳn? Người nguy hiểm nhất ở thế giới này chính là tên Lý Cảnh này. Hẳn thừa hưởng sự khôn ngoan của ông hẳn Phạm Hiền cùng oai nghiêm của cha hẳn Lý Nam Thành.

“Sao lại là tôi?” – Lê Năm lên tiếng.

“Vì ông là 1 cảnh sát tốt...” – Lý Cảnh đáp – “Nếu không lần đó tôi không chọn ông rồi?”. Anh biết thế lực của ông anh quá lớn, chính quyền quan hệ không ít nên kẻ duy nhất dám cả gan chống lại ông ta chỉ có người có tinh thần chính nghĩa thực sự. Còn ai đủ khôn ngoan và tinh thần chính khí này hơn Lê Năm.

“Quá khen!” – Lê Năm mỉm cười đáp lại – “...nhưng tôi có 1 đề nghị. Tôi muốn cậu chết đi. Nếu là Lý Thanh tôi còn tin tưởng nhưng cậu quá thông minh để sống chỉ hại cho mọi người.”

Anh nhìn ông, ánh mắt không tỏ chút sắc thái nào. Người này đúng là “gừng già” mà, anh nhớ đến Thùy Vân, đến lời hứa đem lại cho cô 4 từ “bình an vô sự” thì bình thần nói – “Tôi hứa với ông. Lý Cảnh sẽ chết sau chuyện lần này.”

Giờ anh đã hiểu lời nói của ông Bằng kia.

Không còn gì quan trọng cả...

...

Lý Thanh nhìn chằm chằm Thùy Vân kinh ngạc thốt lên.

“Cô muốn tôi làm căng với Trần Hùng ở công ty để họ điên lên rồi giả vờ thua sao?”

Thùy Vân mỉm cười gật đầu.

“Đúng, khi quyền lực nằm trọn trong tay thì người ta sẽ sinh thỏa mãn càng bành trướng thế lực hơn. Tôi không tin Trần Hùng là thánh không có ý đồ riêng mà giả hân không có thì tính cách ông già kia chắc chắn muốn phô trương thanh thế làm càng lúc càng lớn. Nếu 2 kẻ này đánh nhau càng tốt, nếu không chả sao? Khi quá đắc thắng thì là lúc con người ta dễ mất tinh thần cảnh giác nhất. Cả 2 nước đi đều có lợi cho ta.”

Lý Thanh im lặng.

“Bên cạnh đó, nếu cảnh sát quét thành công thì anh bỏ hết mọi quyền lực của mình sau này, xây dựng quyền lực mới cho chính mình thôi. Lúc ấy cứ thuận tay giành hết mọi quyền lực của em trai anh, khi ấy tôi nghĩ uy tín hẳn giảm xuống không ít. Điều này có lợi cho cả 2 chúng ta, đúng không? Không cần chờ 10 năm.”

Lý Thanh nhìn Thùy Vân không giấu sự khó chịu.

“Cô muốn thắng tay đập nó luôn?”

Cô mỉm cười nói - “Người không vì mình, trời tru đất diệt.”

“Đúng là 1 con đàn bà khôn nạn mà.” – Lý Thanh gắt lên. Em trai anh yêu cô gái này như thế, không ngờ cô ta lại độc ác thế này – “Tôi từ chối.”

Thùy Vân mở to mắt nhìn Lý Thanh. Một lời đề nghị tốt như thế mà hân từ chối sao?

“Nếu thắng nó thì phải thắng đường đường chính chính. Thủ đoạn của cô quá đê tiện.”

“Đê tiện?” – cô bật cười – “Đây là mưu trí. Anh đừng ngốc quá được không? Làm chuyện lớn thì phải bỏ tiểu tiết chứ?”

Lý Thanh đứng lên nói – “Nếu đây là lời đề nghị của người khác thì tôi sẽ đồng ý nhưng nếu từ miệng cô, người mà em tôi yêu nhất hại nó như thế thì tôi tuyệt đối không làm.”

“Yêu?” – Thùy Vân nhún mày nói – “Chúng tôi không còn quan hệ đó...”

“Cô tin nó không còn yêu cô sao?” – Lý Thanh bước đi – “Dù sao tôi cũng giúp nó nhưng là tư cách 1 người anh chứ không phải là 1 đối thủ. Còn cô, nếu làm chuyện tổn thương nó tiếp tôi sẽ không tha đâu dù cô có là em của Thùy Hân. ”

“Này... anh đi cửa sau đi. Ông già đó đang cho người theo đuôi thôi đó...” – cô lên tiếng. Kẻ này luôn ngốc như thế dù sao bước thứ hai tạm thành công.

Lý Thanh nhìn xuống điện thoại thấy số Lý Cảnh.

“Hết con nhỏ đó tới mày hả?”

...

“Cô muốn tôi bí mật tiếp tục điều tra sao?” – Hoàng Trí mở to mắt nhìn Thùy Vân hỏi – “... nhưng cấp trên bỏ mọi chỉ thị rồi. Tôi không thể kháng lệnh.”

“Anh chấp nhận làm thành cảnh sát quèn cả đời sao?” – cô châm biếm.

Hoàng Trí im lặng.

“Nếu thế tại sao không chơi 1 cú lớn? Lần này anh bắt ông Hùng cùng chứng cứ phạm tội của hắn nộp lên cấp trên chắc chắn là 1 bước đột phá cho sự nghiệp của anh.”

“Cô chắc chắn?”

Thùy Vân bình thản nói - “Tôi sẽ sắp xếp cho anh... Anh biết Lý Thanh không?”

“Hắn là 1 tên du côn nhưng theo tôi thấy tên này tạm gọi là anh hùng hảo hán.”

“Nếu hắn là người đứng đầu thì sao?” – cô hỏi – “...thay em hắn...”

Hoàng Trí đáp - “Thì tốt cho cảnh sát chúng tôi hơn. Bắt gọn chúng nhanh hơn.”

Thùy Vân hỏi bằng quơ - “Anh nghĩ sao nếu chúng ta chỉ có ban ngày mà không có ban đêm hả?”

“Hả?”

“Lúc đó chúng ta sẽ chết do Trái Đất ngừng quay. Sức nóng của ánh mặt Trời sẽ đốt cháy sinh vật. Ngược lại nếu chỉ có mặt Trăng cũng thế, chúng ta sẽ lạnh chết. Chính vì thế ánh sáng và bóng đêm là 2 thứ không thể tách nhau được?”

Anh bật cười - “Cô nói vòng vo thật. Tôi hiểu ý cô...”

Cô mỉm cười - “Nếu không thể ngăn chặn thì kiểm soát thôi. Anh thấy có đúng không? Lý Thanh là người thích hợp nhất.”

“Cô phản bội Lý Cảnh sao?”

“Không phải chuyện của anh. Lúc đó anh chỉ cần thuận tay “Thâu lương hoá trụ” là được.”

...

“Này, cháu gái...” – ông Bằng nhìn chăm chăm quân cờ lên bàn nói - “...cháu đi nước cờ này cao tay quá!”

“Quá khen” - Thùy Vân mỉm cười đáp - “Xin lỗi vì lấy “Liêu trai” làm căn cứ địa quân sự. Cháu thấy có nơi này an toàn à!”

“Không sao mà thật không ngờ còn trẻ mà cháu thấu tình đạt lý như thế. Lại thông thuộc binh pháp Tôn Tử” – ông Bằng tán thưởng, mắt không ngừng nhìn bàn cờ.

“Sao bằng ông chứ?”

“Dù 2 thằng nhóc đó nói cháu đề tiện nhưng ta lại nghĩ...” – ông quay lên mỉm cười cùng cô - “Mọi nước đi của cháu không hề có bước nào làm hại người đàn ông đó. Chỉ là tước đi quyền lực của hắn nhưng đó âu không phải chuyện xấu...”. Ông đặt 1 quân cờ lên bàn.

Thùy Vân im lặng. Cô nhìn chăm chăm bàn cờ rồi thốt lên - “Chết tiệt, cháu thua 9 mục rồi. Cao tay cỡ nào cũng bị ông nhìn thấu.”

“Ha ha ha... Mới 25 tuổi mà chơi được thế là có tương lai.”

64. Chương 54-1

Chap 54.1

Tiến Khoa đưa cái máy tính bảng cho Thành Đạt xem. Mọi chuyện tệ hơn anh nghĩ...

“Em có vấn đề lớn rồi. Giờ là tuần thứ 5 em rớt hạng nằm ngoài top 10. Nếu cứ đà này...” – anh ngập ngừng.

“H.W sẽ bị loại” – Thành Đạt thản nhiên đáp. Từ đầu anh biết Shounen Jump là 1 tạp chí cạnh tranh khốc liệt rồi. Lần đó anh thật không thể mỉm cười cảm ơn lời chúc mừng của Thùy Vân chính là biết bản thân

có thể bị loại bất kỳ lúc nào. Nhật Bản đâu phải là nơi dễ sống đâu chứ? Bên đó thiên tài đầy rẫy, anh chỉ là 1 thằng nhóc tầm thường ở đó thôi.

“Em định làm gì hả?”

” Cứ làm tiếp thôi. Có 1 người đã cảnh cáo em không được thua ai trước khi thua cậu ấy mà ” - anh nói tỉnh queo.

” Haiz... ” - Tiến Khoa thở dài. Một đứa thì im ru lặng tiếng chả thấy nói gì sau lần gặp anh cuối cùng, một đứa thì hoặc chưa nhận được vấn đề của mình hoặc nó quá tỉnh. Quá nhiều cảm xúc cạnh tranh như Thùy Vân thì không phải là tốt nhưng quá tỉnh queo còn tệ hơn. Khốn thật !

...

” Chúng ta đi Tây Tạng hả ? ” - Thùy Vân không giấu được phần kích reo lên nhìn cái mặt nạ Gintoki mà Lý Cảnh đang đeo. Mà tên này hình như dạo này đang ghiền đeo mặt nạ hay sao ấy.cứ gặp cô là đeo. Hẳn khoái cosplay sao ?

” Đóng kịch cho ông già đó thấy luôn. ” - Lý Cảnh nhìn chằm chằm mấy tính lạnh lùng nói, mắt thì thoảng liếc lên nhìn Conan. Dù không thấy cái mặt cô nhưng nghe giọng điệu chắc Thùy Vân đang vui thì khoe miệng cong lên. Anh thật không thể cứ đưa cái mặt lạnh lùng nhìn cô như trước nữa thôi thì đeo mấy cái mặt nạ này vậy. Nhiều khi khó chịu muốn chết, chả hiểu sao Thùy Vân có thể đeo nó hoài được thế này.

” Tuyệt quá ! Tôi nói thật cũng muốn đi thử lần đó ” - Thùy Vân ngồi đọc sách nói. Cô cần thay đổi một chút không gian cho ” Tiệm đồ cổ ”, phải nộp là trúng để đánh bại Thành Đạt. Cậu ta đi trước cô quá nhiều rồi. Bên cạnh đó, cô luôn muốn đến mấy nước xa lơ xa lắc như Mông Cổ hay Tây Tạng từ lâu lắm rồi. Không quá văn minh như các nước phương Tây, còn hoang sơ và mang cho người ta cảm giác muốn khám phá. Cứ có cảm giác mình là Luffy cùng đoàn hải tặc khám phá vùng đất mới ấy.

Gintoki : nhân vật chính của bộ Gintama

Luffy : nhân vật chính của One Piece

” Ừ... ”

” À mà chả lẽ đi chung, chúng ta phải đeo mặt nạ suốt hả ? Anh gai cái mặt tôi mà tôi cũng ngứa cái mặt của anh. Tôi sợ tới cửa khẩu bị bắt do tình nghi biến thái à. ”

Lý Cảnh ngẩng người ra, anh chưa từng nghĩ tình huống này. Nếu Thùy Vân thấy mặt thể nào cũng biết tình cảm của anh, nếu anh xác định chết đi thì không nên để cô suy nghĩ quá nhiều. Chết tiệt. À...

” Hầy... sao im thế hả Sasuke ? ”

” Không cần đâu, chỉ cần cô và tôi đeo khẩu trang là được ” - anh nói.

” À, thông minh à nha. Đúng là dân Oxford mà. ”

” Cô đừng coi thường trí tuệ tôi thế chứ ? Cô nghĩ tôi học ở đó chỉ để suy nghĩ ba cái tào lao này hay sao ? ” - anh lên tiếng.

” À, anh làm tiếp đi. Tôi đi về tiếp đây. ”- Thùy Vân tặc lưỡi.

” Mai chúng ta đi qua ông Bàng hỏi thời tiết ở đó rồi mua trang phục chuẩn bị. Theo tôi biết ở đó có 1 số khu khá lạnh. ”

Cô nói - ” Tôi hết tiền rồi. ”

” Tôi mua cho cô, được chưa ? ” - Lý Cảnh gất lên. Sao Thùy Vân cứ làm như anh là tên khốn nạn ấy đúng là anh buộc công ty dịch thuật kia cắt hợp đồng cô nhưng anh có đưa thẻ mà. Cô cứ lấy xài là được.

” Là anh nói đó nha. Cái này là chi phí đạo cụ luôn phải không ? ”

” Tùy cô. ”

...

” Hả ? Có thêm một người nữa hả ? ” - Ông Bằng ngạc nhiên nhìn Lý Cảnh và Thùy Vân.

” Vâng, mọi chi phí tôi sẽ tự trả. ” - Lý Cảnh nói.

Ông cười lớn – ” Cậu tự lo vé máy bay thôi. Còn lại ta lo cho mà ở đó không phải là khách sạn 5 sao à nha. Tự kiểm miếng ăn đó ” - sau đó ông nhìn Lý Cảnh đầy ẩn ý – ” Chắc chắn không bằng mấy nơi cậu đi qua đâu. Không có đẹp như châu Âu đâu. ”

Lý Cảnh nhìn ông kinh ngạc. Sao ông già này biết anh từng ở châu Âu.

” Ông là cao nhân phương nào ? ” - anh buột miệng. Lý Cảnh có cho người điều tra ông Bằng này nhưng kết quả chỉ là số không. Hoàn toàn không có tin tức gì, thậm chí tìm hồ sơ bên cảnh sát cũng không thấy. Thật là quái đản.

” Chà chà chà... sao ai gặp ta cũng hỏi câu đó ta. Ta chỉ là ông già bán đồ cổ thôi. ” - ông cười lớn. Sau đó ông quay sang Thùy Vân nói – ” Cháu ra ngoài nói thằng A Lợi tìm mấy cái bản đồ cùng hình ảnh ở Tây Tạng giúp ta chứ lâu quá rồi, ta cũng chẳng nhớ nó ra sao. ”

Thùy Vân nghe hiểu ý ông muốn nói chuyện riêng cùng Lý Cảnh nên chỉ gật đầu rồi đi ra ngoài. Thật chẳng hiểu hai người này có gì mà nói chứ ?

Thấy Thùy Vân đi, ông Bằng rót trà vào tách đưa lên môi mỉm cười nói cùng người thanh niên trước mặt – ” Cuối cùng cậu cũng hiểu đạo lý tôi nói. ”

” Hiểu được khá trần ai đó ” - anh mỉm cười đáp trả.

” Chính vì giữ quá nhiều nên cậu mới sợ mất chúng... ” - ông nói – ”... cậu hiểu ý tôi chứ ? ”

” Ông luôn nói úp mở nhưng giờ không còn gì quan trọng nữa ” - anh bình thản đáp. Mắt liếc nhìn ra ngoài tìm Thùy Vân.

” Thật không ? ”

Lý Cảnh im lặng.

” Ha ha ha, cậu hiểu tới đây là giỏi rồi. Có gì cậu đặt vé 5 ngày sau lúc 13h50 hạng doanh nhân đi nhé. ”

” Hả ? ” - Lý Cảnh nhìn ông Bằng khó hiểu.

” Ta nghe nói phần ăn đặc biệt ở khoang doanh nhân ngon lắm. Cậu có vui lòng đổi lấy vé phổ thông của ta không ? ” - ông đưa mắt nhìn theo hướng anh mới nhìn.

Lý Cảnh bật cười – ” Thôi được. Ông đúng là 1 con buôn mà. ”

” Đừng bao giờ coi thường 1 ông già bán đồ cổ. ” - ông mỉm cười.

” Còn 2 đứa nhóc đó. Ông yên tâm để chúng ở lại hả ? ”

” Ha ha ha... chúng do ta giáo dục biết thủ lễ lắm. Với ta ở đây cũng đi chơi suốt mà có ở nhà đâu... ”

” Đúng là 1 ông già khó hiểu. ”

...

” Cậu không nhất thiết chấp nhận yêu cầu của tôi. Giao dịch này cậu hoàn toàn không có lợi. ”

” Có một thứ tôi cần phải bảo vệ dù cho hy sinh mạng sống mình. Đây chính là điều kiện trao đổi ngược lại của tôi, tôi muốn ông sau chuyện này bảo vệ cho gia đình cô ấy bình an. ”

” Là vì một cô gái ? ”

” Đúng thế. ”

Lê Năm nhớ lại cuộc trò chuyện cùng Lý Cảnh, người này thực sự dám bỏ mọi thứ vì 1 người đàn bà sao ? Có lẽ ông nên nhìn nhận lại con người này.

...

” Hả ? ” - Thùy Vân nhìn chăm chăm Lý Cảnh đang ngồi ở ghế cạnh mình, không thể nào mà anh ta đặt vé sau lại trùng hợp như thế ? Cô hỏi – ” Sao anh ngồi đây ? ”

Lý Cảnh đang đeo khẩu trang bình thản nói – ” Nước mình có mấy hãng hàng không đâu. Cô không thích ngồi cạnh tôi sao ? ”

” Còn ông Bàng ? ”

” Ông ấy đang ăn phần ăn đặc biệt ở khoang doanh nhân. ”

Thùy Vân nhìn anh bất mãn nói – ” Đừng có nói chuyện 2 người bí mật bàn nhau là đổi ghế lấy phần ăn đặc biệt đó nha ? ”

Lý Cảnh im lặng.

” Anh hai có tiền sao không chuyển hết ba người vô đó luôn đi chứ ? Khốn thật ” - cô lấy trong balo cái khẩu trang đeo lên mặt – ” Giờ bắt tôi cứ như Liệt khẩu nữ nhân đeo cái này suốt, ở đây chưa đủ thiếu không khí sao mà anh còn hành tôi nữa. Ít nhất bên kia thì tôi còn được ăn suất ăn đặc biệt, ngồi hạng thương gia. ”

Lý Cảnh liếc nhìn cô bật cười. Đúng là đeo ba cái khẩu trang này khó chịu thật dù anh sử dụng khẩu trang y tế rồi. Anh lấy trong túi xách ra 1 hộp khẩu trang nói – ” Xài cái này đi. Bớt ngột hơn đó.”

Cô nhìn anh kinh ngạc – ” Mẹ ! Anh ghiền cosplay tới thế hả ? ”. Hắn ta tính đeo suốt 2 tháng tiếp theo sao? Đúng là lắm tài lắm tật mà.

“Bớt nói nhảm đi” – Lý Cảnh gắt lên.

“Ừ, cảm ơn.” – Thùy Vân rút 1 cái ra đeo lên mặt thay thế cái khẩu trang dày cộm của mình sau đó lấy hộp bút lông ra. Cô mở từ cái khẩu trang trong hộp vẽ hý hoái.

“Cô làm gì vậy?”

“À, tôi thấy anh mê cosplay đến thế nên chuẩn bị đồ nghề cho bớt nhàm chán chứ cứ nhìn mặt nhau kiểu này hơi kỳ kỳ.” – cô đáp không buồn ngẩng lên nhìn anh.

“Nhảm nhí”. Lý Cảnh thì thoảng quay qua nhìn Thùy Vân thì miệng lại không giấu được nụ cười. Cô cứ khi thì nguy hiểm mưu mô, khi thì đáng yêu như thế thì làm sao anh không động lòng được chứ.

...

Ông Bàng đang ăn liếc thấy hai ba người quan sát mình thì lắc đầu.

“Cái ghế này ngồi nặng quá! Nhà này sao không giống gia đình bình thường sử dụng điện thoại hỏi thăm nhau mà cho người theo đuôi thế này...Chà chà chà... May mà ghế con bé kia là mình đặt.”

Sau đó ông thản nhiên ngồi ăn suất đặc biệt của mình rồi suýt xoa – “Ngon quá. Nể tình phần ăn này tôi giúp cậu cắt đuôi hết đám người này.”

...

Thùy Hân mở to mắt nhìn Lý Thanh. Cô không ngờ Lý Cảnh dám làm chuyện này vì em gái cô... Kể này thực sự yêu con bé.

“Cậu ta muốn anh làm thế?”

Lý Thanh gật đầu.

“Nếu như thế thì hẳn sẽ...”

Anh ôm lấy Thùy Hân dịu dàng nói – “Nếu như thế mọi thứ còn lại sẽ do tôi gánh vác. Hai mẹ con em có thể ở bên cạnh tôi không?”

“Hả?” – Thùy Hân đẩy Lý Thanh ra, lấy tay xoa thái dương – “Tôi chưa hiểu gì hết. Sao nghe anh nói cứ như cầu hôn thế hả?”

“Đúng, tôi cầu hôn em.”

“Anh yêu tôi hả?”

“Đúng, tôi yêu em.”

Thùy Hân nhìn chằm chằm Lý Thanh, sao hắn nói mấy thứ này mà mặt tỉnh như thế chứ? Sao cô không có chút cảm giác mình đang được cầu hôn thế này? Không hoa, không nhẫn, không nhà hàng mà thậm chí đây là nhà cô. Ly café hắn đang uống là do cô pha. À mấy miếng bánh hắn đang ăn là do cô mua nốt.

Cô để 2 tay lên trước ngực không cho Lý Thanh tiến tới, cổ trấn tĩnh tinh thần lại nói.

“Để tôi nhận thức tình hình đã chứ chưa hiểu gì hết. Ít nhất Dương Qua phát sinh tình cảm cùng sự phụ mình còn có đền xi nhan báo chứ anh nói cái đùng tôi chả hiểu gì cả.”

...

“Chết tiệt...” – Thùy Vân mở mắt ra lẩm bẩm – “Tự dưng thấy cảm giác không lành lại rồi. Chắc chắn là tên khốn nạn Lý Thanh đang tấn công chị mình đây mà.”

Cô quay sang thấy người bên cạnh mình đang ngủ, tay nắm tay mình từ khi nào.

“Tên này khéo lợi dụng quá!”

Cô để yên mọi thứ như thế rồi nhắm mắt ngủ tiếp. Giờ cô đang ở đường bay đến Tây Tạng, chuyện ở Việt Nam cô không quản được thôi thì cứ đánh 1 giấc tiếp.

65. Chương 54-2

Chap 54.2

“Chúng ta sẽ trú tại huyện Tingri hay còn gọi là Định Nhật thuộc địa khu Shigatse của Tây Tạng. Đây là nơi giáp rặng núi chính của dãy Himalaya.” – ông Bằng chỉ vào bản đồ nói.

“Nó có bao gồm cả đỉnh núi Everest?” – Lý Cảnh nhìn bản đồ hỏi.

“Đúng thế.” – ông Bằng gật đầu.

Thùy Vân hoan hỉ hỏi “Chúng ta có leo lên đó không?”. Cô chưa bao giờ nghĩ chuyến đi này thú vị như thế, ông Bằng đúng là chân nhân bất lộ tướng mà.

Ông Bằng mỉm cười nói - “Nếu cháu thích thì cứ leo. Ta già rồi.”

“Thật sao?” – mắt cô sáng lên. Giờ tự dưng Thùy Vân có cảm giác mình như nam chính của mấy bộ phim thám hiểm ngày xưa rồi.

“Không được.” – Lý Cảnh gắt lên – “Everest là nơi dành cho mấy người leo núi chuyên nghiệp, không phải dành cho mấy người như cô đâu”. Cô ấy thực không biết ngọn núi này rất nguy hiểm hay sao? Nó không giống mấy ngọn núi khác ở Việt Nam, không biết một năm có bao nhiêu vận động viên leo núi chuyên nghiệp chết vì nó.

“Anh...”

Ông Bằng cười lớn - “Ha ha ha... chàng trai này nói đúng đó. Dù ngọn núi này có không ít người chinh phục được nhưng sự thật nó đúng là ngọn núi chết chóc. Cháu không chơi nổi đâu. ”

Thùy Vân cụt hứng chỉ biết nhìn ra cửa sổ xe lửa. Đúng là nơi đây quá hùng vĩ mà, nhìn cảnh vật bên ngoài cô mới thấy bản thân nhỏ bé như thế nào.

” Đẹp quá ! ” - cô bắt giác thốt lên.

Lý Cảnh mỉm cười nhìn Thùy Vân. Cô thích chuyến đi này như thế thì tốt quá. Ít nhất anh muốn lưu lại trong ký ức của cô những chuyện đẹp nhất của hai người chứ không phải là mấy thứ âm mưu đầu đá kia.

” Nhìn cậu không ngạc nhiên mấy nhỉ ? ” - ông Bằng quan sát mặt anh nói.

” À,tôi từng đến đây cùng bạn hồi đại học... ” - anh đáp.

” Ồ... ” - ông Bằng nói – ” ... thế thì hai đứa cứ ở đây đi. Ông đi ăn chút gì đó đây chứ cái ghế của cậu nhường cho tôi nó khó nuốt quá ! ”

” Hả ? ” - Lý Cảnh nhìn ông kinh ngạc.

Ông nhẹ nhàng đứng dậy rồi bước đi - ” Già rồi lâu lâu lại vận động giãn gân cốt đâm ra mau đói bụng.”

Lý Cảnh nhìn người đàn ông 60 đang bước đi không tiếng động thì biết ông Bằng này chắc chắn ngày xưa là người không bình thường, mấy người ông của anh cho đi theo anh đều không phải dạng vừa mà ông ta nói dễ như không ấy. Lại thêm hồ sơ của ông bên cảnh sát là hồ sơ kín, không thể điều tra được gì. Nói không ngoa, ông Bằng này thế lực cùng ảnh hưởng chỉ lớn hơn chứ không thua gì gia đình anh.

” Anh từng đến đây hả ? ” - Thùy Vân mở to mắt nhìn Lý Cảnh khâm phục.

” Ừ, đi cùng 1 số bạn đại học. ”

” Anh có leo núi không ? ” - cô hào hứng hỏi.

” Không, chúng tôi đi làm tình nguyện viên giao lưu văn hóa theo chương trình của một số đại học ở Anh thôi. Không phải đi thám hiểm leo núi như cô nói đâu.”

” Hả ? ” - Thùy Vân kinh ngạc nhìn Lý Cảnh – ” ... anh mà cũng làm tình nguyện sao ? ”

” Trong mắt cô, tôi là thằng khốn tới mức nào hả ? ” - Lý Cảnh cau gắt lên. Sao cứ mỗi khi anh làm gì tốt là cô cứ nhìn anh kinh ngạc thế chứ ? Có ai cấm con nhà xã hội đen không được làm tình nguyện đâu.

” À, xin lỗi. Mà chắc là tôi chả biết gì về anh rồi ” - cô nói – ” Tôi không cố ý đâu ”. Bất chợt cô hắt hơi, nơi này đúng là lạnh thật... Hình như Tây Tạng cao hơn 4000m so với mặt nước biển thì phải, không khí lại có phần hơi loãng hơn, khó chịu thật.

Lý Cảnh nhìn Thùy Vân như thế thì vội mở hành lý lấy 1 cái khăn choàng ném qua cho cô.

” Choàng đi ! Cô mà bệnh phiền lắm... ” - anh ngập ngừng rồi nói tiếp – ” Cô tháo khẩu trang ra đi. Ở đây, không khí hơi loãng... Tôi sợ cô không chịu được ”. Thùy Vân này có bao giờ đi qua mấy xứ lạnh đâu, đặc biệt Tây Tạng này mà tối ngày ở Việt Nam. Khí hậu, thổ nhưỡng hoàn toàn khác nhau, e là chịu không nổi 2 tháng này. Đáng ra anh nên nói dối nơi nào lạnh hơn ở đây.

” Cảm ơn... ” - cô nhận khăn choàng lên cổ vô tư nói – ” Nếu anh cứ chu đáo với tôi như thế có khi làm ông Bằng nghĩ anh là chồng tôi thiệt á ! ”

” Đừng có nói nhảm. ”

Thùy Vân bật cười – ” Câu anh nói nhiều nhất với tôi gần đây là ” Đừng có nói nhảm ”. Mai một đổi slogan khác đi chứ nếu không sau này nhớ lại, có khi tôi chỉ nhớ cái mặt anh cùng câu ” Đừng có nói nhảm ” thôi đó. ”

” Ít nhất sau này em còn nhớ đến tôi. ” - Lý Cảnh buột miệng nói. Không khí loãng cùng cái khẩu trang này làm máu anh lên não chậm hơn. Chết tiệt.

” Cô tin nó không còn yêu cô sao ? ”

Lời nói Lý Thanh vang lên trong đầu Thùy Vân. Chết tiệt thật.

” Xin lỗi ” - cô lên tiếng.

“Em xin lỗi gì chứ?” – Lý Cảnh nói – “Tôi không cố ý làm em khó xử đâu. Chuyện này em đừng để tâm...” – sau đó anh ngập ngừng - “Tôi thành thực chúc phúc cho hai người.”

“Hả?” -Thùy Vân mở to mắt nhìn anh – “... cái gì mà hai người?”

“Xin lỗi, tôi không cố ý theo dõi 2 người đâu, chỉ là tôi sợ ông tôi làm gì em thôi.”

“Tôi không hiểu gì hết” – cô nhìn anh khó hiểu, chợt nhớ lại chuyện gặp Thành Đạt – “Ý anh là Đạt sao?”

“Ừ”

“Anh nghĩ chúng tôi yêu nhau?”

Lý Cảnh im lặng không nói gì.

Thùy Vân bật cười – “Nếu yêu nhau được thì đâu cần chờ đến hôm nay để anh cho phép. Đừng có chúc bậy chúc bạ tội tôi chứ!”

“Tại sao lại không được?”

Cô bình thần nói – “Chính vì cả 2 người chúng tôi suy nghĩ quá giống nhau, đều không dám bước đi thêm 1 bước nữa.”

“Tại sao em lại không thử bước lên?”

“Tôi và cậu ấy lỡ mất cơ hội cuối cùng rồi” – Thùy Vân miễn cưỡng cười.

Lý Cảnh không nói gì chỉ nhìn ra ngoài.

“Anh biết không?” – cô tháo khẩu trang ra nói - “... Tôi biết Đạt năm 14 tuổi, lúc ấy có một số chuyện nên tâm trạng tôi cực kỳ không tốt, không muốn gặp ai cả mà chả biết đi đâu chỉ biết đến thư viện ngồi khóc. May là không có ai ở đó...” – Thùy Vân gượng gạo mỉm cười – “... ngoài cô thủ thư cùng Đạt. Cậu ấy từ nhỏ là 1 thằng nhóc quái đản rồi, chả quan tâm ai cả thích làm gì thì làm... nhưng hôm đó cậu ấy lại cứ ngồi gần đó chờ tôi khóc xong, không bỏ đi, không an ủi chỉ ngồi đó vẽ cho đến khi đóng cửa. Sau này lại xem như không có chuyện gì, không bao giờ nhắc lại... Điều đó khiến tôi thấy nhẹ lắm.”

Lý Cảnh nhìn cô đầy cảm xúc.

“Đó... nếu là anh thì chắc chắn nhìn tôi ánh mắt này hay chạy tới xen vào chuyện của tôi đóng vai soái ca ngay...” – cô mỉm cười nói – “Hai người quả là khác nhau hoàn toàn.”

“Quan tâm người mình yêu là sai sao?” – Lý Cảnh nói.

Thùy Vân lắc đầu cười – “Lúc ba mẹ tôi mới mất, chị Hân bị chồng bỏ nên tự tử... chuyện này nói ra chả hay ho gì.... Ngay tối hôm đó thực sự tôi rất mệt, muốn chết quách cho xong nhưng lại không làm được. Cuối cùng không biết ma xui thể nào lại gọi cho cậu ấy... Tôi tốn 20 ngàn cho 1 cuộc gọi mà tôi không nói gì mà cậu ấy cũng chả hỏi gì chỉ giữ máy như thế. Chắc nhà mạng cực kỳ khoái mấy đứa dư hơi như tội tôi lắm. Lúc đó tôi biết chắc chắn là không bao giờ có thể bước qua ranh giới đó... Chúng tôi chỉ là 2 người tri kỷ không hơn không kém. Đừng có chúc bậy chúc bạ làm ô uế tình cảm tội tôi chứ?”. Tại sao cô phải giải thích chuyện này cho anh ta chứ?

Lý Cảnh bước đến ngồi bên cạnh ôm lấy cô dịu dàng nói – “Anh xin lỗi, lúc đó không nên bỏ em lại một mình... Anh không nên giận hờn chỉ vì mấy chuyện nhỏ nhặt như thế ngay khi em cần người bên cạnh nhất”. Thì ra lúc đó cô chịu nhiều áp lực như thế. Tại sao khi đó anh đã bắt đầu yêu Thùy Vân, đã tự hứa sẽ ở bên cạnh giúp cô nhưng lại bỏ đi chỉ vì chút chuyện đó chứ?

“Nếu anh ở lại thì có giúp được tôi cái quái gì chứ?” – Thùy Vân để yên cho người đàn ông này ôm lấy mình nói – “Tôi sợ khi đó thấy anh cứ bám đuôi có khi không kiềm chế được điên lên xách dao giết anh nữa đó”. Người này thực sự hoàn toàn ngược lại Thành Đạt, anh ta không hiểu cô đang nghĩ gì, cứ tùy tiện xen vào cuộc sống của cô không quan tâm cô thích hay không mà cứ làm điều mình muốn. Thùy Vân cô không cần 1 anh hùng đứng bên cạnh mình bảo vệ mình.

“Nếu em muốn thì anh tự nguyện mà” – Lý Cảnh bật cười.

“Chết tiệt, sao anh nói mấy lời ủy mị này không xấu hổ hả?”. Không biết từ bao giờ cô đã quen sự xuất hiện của người này trong cuộc sống của mình. Cuối cùng người đã xem cuộc sống của 2 người như 1 thứ hiển nhiên có thật chỉ có Lý Cảnh?

“Cuộc sống của anh quá nhiều thứ luôn phải cân nhắc suy nghĩ, phải tính toán trước sau nên anh muốn trong tình yêu nên đơn giản 1 chút. Cứ thành thật là được” – Lý Cảnh dịu dàng nói.

Thùy Vân đẩy anh ra bình thần nói – “Nếu anh phát hiện người anh yêu không phải là tôi thì sao?” – cô nói tiếp – “Nếu cảm giác này chỉ là thương hại hay đồng cảm do tôi quá giống anh khi nhỏ thì sao?”. Tình yêu là phải công bằng, không nên xây dựng trên sự thương hại. Tối hôm ấy, khi ôm Lý Cảnh để xác định tình cảm của mình cô nhận ra cô không thể hy sinh gia đình vì anh cùng quá khứ của anh và người anh muốn bảo vệ không chỉ có cô mà còn chính bản thân mình. Nếu phát hiện từ đầu là sai lầm, là ngộ nhận thì cô tuyệt nên dẹp bỏ hết mọi cảm giác cảm động kia.

Anh nhìn cô ôn nhu nói – “Em từng yêu ai chưa?”

Thùy Vân lắc đầu.

“Nếu thế làm sao em biết là tình cảm của anh là ngộ nhận. Anh lớn tuổi hơn em, có kinh nghiệm... chuyện này nhiều hơn em nên chắc chắn tự biết thứ cảm giác đó có là sự thật hay không chứ?. Đúng là ban đầu là anh muốn bảo vệ em chỉ vì lý do kia nhưng càng tiếp xúc thì anh nhận ra anh càng yêu tính cách của em hơn. Một cô gái đủ độc ác, đủ tuyệt tình nhưng cũng đủ ngây thơ...” – Lý Cảnh nắm chặt lấy bàn tay Thùy Vân dịu dàng nói – “...Anh yêu một Thùy Vân luôn tính toán cho bản thân, cho gia đình. Một cô gái biết ganh tỵ vì thành công của người khác mà không giấu giếm. Một cô gái đa nghi hơn Tào Tháo...” – anh bật cười nhớ lại cái học tử của cô - ”... công nhận em nhiều tính xấu thật nhưng không sao, anh yêu em như thế.”

Tự dưng Thùy Vân đỏ mặt khi nghe mấy lời nói này của Lý Cảnh, tại sao anh ta có thể nói mấy lời xấu hổ này được chứ? Anh ta cứ phân tích mấy khuyết điểm của cô rồi lại nói cái giọng điệu sến súa đó. Chết tiệt thật. Không phải cô đã nói không nên làm mấy thứ đáng xấu hổ này sao mà sao người này cứ tự tiện như thế?

Lý Cảnh nhìn gương mặt của Thùy Vân tự nhiên đỏ mặt theo. Tại sao cô lại có thái độ này chứ?

“Em có cảm giác đó với anh phải không?” – anh hỏi. Tim đập liên hồi.

“Anh để tôi bình tĩnh lại sau khi mấy lời sến súa kia được không ? Có thể là do tâm trạng tôi hôm nay tốt hoặc cảnh đẹp quá làm tức cảnh sinh tình hay lời nói của anh quá sến...” – Thùy Vân cuống quýt nói – “... có quá nhiều lý do để tôi ngộ nhận... Nếu giờ tôi mà có quyết định sai một cái thì sau này tổn thương cả hai ta...” – cô lấy balo ra xé ngay 1 tờ giấy và lấy ngay 1 cây bút viết liên tục lên đó – “... giờ để tôi loại trừ những nhân tố làm ảnh hưởng tâm trạng mình lúc này để có 1 phán quyết cuối cùng...”

Lý Cảnh nhìn thái độ này của Thùy Vân thì không giấu được nụ cười cười, ôm lấy cô để cô bình tĩnh hơn. Cô gái này luôn suy nghĩ quá thận trọng như thế, ngày xưa là chuyện nuôi 1 con mèo, hôm nay là chuyện chỉ cần nói có hoặc không thôi. Anh đâu có nói cô yêu anh đâu sao lại lo lắng thế chứ? Chỉ là hỏi cô có chút cảm giác nào cùng anh không thôi mà.

“Em cứ từ từ nghĩ. Anh không ép đâu” – Lý Cảnh dịu dàng nói. Kinh nghiệm yêu đương bao nhiêu năm đã cho anh đáp án. Chỉ là không biết mức độ của cô đối với anh thôi. Anh nói tiếp – “Nếu anh không còn là Lý Cảnh thì em có thể suy nghĩ chuyện này với anh không?”

“Hả?” – Thùy Vân đẩy anh ra nhìn với ánh mắt khó hiểu.

“Sau khi giải quyết chuyện ông của anh thì Lý Cảnh sẽ chết” – anh mỉm cười ôn nhu nói – “...anh không còn gì nữa. Không thể bảo vệ em. Không thể cho em bất cứ thứ gì. Ngay cả bản thân, anh cũng đánh mất...”

...

Thùy Vân nhìn đồng hồ trước mặt ngón ngang trong phòng khách thì không khỏi lắc đầu. Mười chín bố trong hai ngày dưới tên Lý Thanh.

Cô biết Lý Thanh không phải dạng lãng mạn như thế. Chắc chắn là đám đàn em ngu ngốc của hắn rồi, có muốn giúp đại ca của gái thì phải bàn nhau trước chứ? Thùy Vân cầm điện thoại lên gọi cho Lý Thanh.

“A lô.” – cô nói.

“Em có câu trả lời rồi sao ? ” - Lý Thanh lên tiếng.

” Không phải. Tôi chỉ muốn nói chuyện đồng hồ của anh choáng phòng khách của tôi. ”

” Hả ? ”

” Anh có bao nhiêu thằng anh em gọi là chí cốt thế ? ”

” Hả ? ”

” Nói tụi nó thống nhất 1 thằng lấy tên anh tặng thôi chứ mới có 2 ngày, tôi nhận được 19 bó rồi. Mất công tôi tốn tiền gửi thêm nhờ cô đổ rác xử lý giùm quá. ”

” À, để tôi nói tụi nó. Mà tiền đó để tôi gửi lại em... Em suy nghĩ sao rồi?”

“Cho tôi chút thời gian thích ứng tin này đi.”

“Thôi được, chút nữa tôi đón con rồi về nhà ăn cơm.”

“Hả?”

“Em cứ chuẩn bị phần ăn 3 người đi. Mà tối nay tôi không uống café đâu.”

“Hả?”

“Thôi được rồi. Tôi có việc.”

“Tít... Tít... Tít...”.

Thùy Hân buông điện thoại ra, lấy tay xoa thái dương. Sao tên này tự nhiên như thằng điên thế này. Không phải hẳn nói cho cô suy nghĩ sao? Thế mà làm cứ như cô là vợ kết hợp osin của hắn ấy. Chưa thấy hắn cho gì mà thấy toàn chỉ không. Ngay cả hoa cũng không phải Lý Thanh này tặng cô nữa. Sao con trai nhà họ Lý toàn mấy thằng điên không. Em trai thì ép hôn cướp dâu. Anh trai không ép mà tới ăn dầm nằm dề nhà gái luôn. Cha 2 thằng này cuối cùng thần thánh phương nào mà sản xuất được 2 đứa như thế chứ? Thật quá nhức đầu mà.

66. Chương 55

Chap 55

“Hửm, thằng Cảnh tạm thời nghỉ việc giao hết mọi thứ cho ông già đó sao?” – Lý Nam Thành nhíu mày lại nói. Không phải hơn nửa năm nay thằng con trai út này của ông luôn cố xây dựng thế lực riêng sao? Tự dưng lại ngoan đến thế chứ? Đúng là không phải tính cách của nó. Nếu như thế thì mọi bước đi của ông từ trước đều bị phá hỏng.

“Thưa ông chủ, cậu chủ giao luôn cả việc của xã đoàn cho ông già đó. Hiện nay Trần Hùng đang quản lý mọi chuyện, hẳn đang gỡ dần người của chúng ta đi.”

“Hiện giờ nó đang làm gì?”

“Đang... đi chơi cùng cô Vân... người được giới thiệu là vợ sắp cưới của cậu ấy. Cô gái này đã ra mắt ông già đó rồi.”

Ông Thành cười nhạt – “Nó không xem người cha này ra gì mà. Chắc chắn là ông già này đang muốn hạ bệ thằng Thanh luôn đúng không?”

“Vâng... nhưng cậu ấy hiện tại toàn tâm toàn ý làm việc ở công ty, không hề quan tâm chút gì việc ở bên kia.”

“Thôi được rồi, ông đi đi. Cứ tiếp tục giám sát mọi chuyện cho tôi. Không được để ông già đó 1 tay che trời.”

Lý Nam Thành đứng một mình trong phòng suy nghĩ về 2 người con của mình. Lý Cảnh nó không phải là dạng người an phận, nó thực muốn giao hết mọi chuyện cho ông già kia? Mà ngay cả vợ tương lai nó cũng không cho ra mắt người cha này. Phải chăng nó coi thường ông đến thế chứ? Còn cô gái kia không gia thế, không có gì xuất sắc sao lại qua được ả ông già kia? Ông ta là dạng người luôn làm mọi thứ cầu lợi ích tốt

nhất kể cả hôn nhân con cháu mình thế nên chắc chắn sẽ chọn 1 gia đình có thân thể cho cháu mình chứ không phải một cô gái bình thường.

Còn Lý Thanh, nó chấp nhận làm 1 nhân viên văn phòng cả đời sao? Đây không phải tính cách của nó, thằng nhóc này không phải là một người thích cuộc sống như thế. Nó có tham vọng nhưng làm việc rất chính trực. Đây là lý do ông chọn Lý Thanh chứ không phải người con út của mình. Chỉ có người như thế mới có thể thay thế lãnh đạo cơ nghiệp cả đời của ông...

...

Đã gần 1 tháng Thùy Vân đến Tây Tạng này, không khí ở đây quả thật khá thoải mái dù không khí hơi loãng một chút, nhiệt độ chênh lệch khá cao giữa ngày và đêm, người ở đây cũng rất thân thiện, điều không ngờ nhất ở đây cực kỳ an ninh. Cô cả tháng nay chỉ có theo ông Bằng đi tìm mấy món đồ cổ và thỉnh thoảng phụ giúp chị chủ nhà Tok Chang chút chuyện thì còn lại thời gian là rảnh, không đi chơi thì cũng hoàn thành bản thảo dang dở. Lý Cảnh không nhắc gì đến chuyện của 2 người mà toàn tâm toàn ý giúp đỡ công việc ở đây. Đúng như ông Bằng nói có làm mới có ăn, khu nhà của chị Tok Chang là nơi có tiền cũng chả xài được. Còn giao tiếp thì cứ ngôn ngữ cơ thể thẳng tiến.

“Này, cháu ngồi đây 1 mình ở đây làm gì?” – ông Bằng ở trong nhà bước ra nhìn cô đang nằm dài ở ngoài vườn nói.

“À, nhìn bầu trời ” - cô đáp - ” ...ở đây có cái tiện là nhìn sao rõ thật đó.”

Ông Bằng ngồi xuống bên cạnh cô nhìn lên trời rồi mỉm cười nói – “Bầu trời là của chung mà. Nơi nào mà sao không giống nhau chỉ là có những nơi cháu chả bao giờ để tâm nhìn nó.”

“Nghe thâm thúy thật đó nhưng giờ cháu lười suy nghĩ lắm nên chỉ hiểu nghĩa đen thôi.” – cô thần nhiên đáp – “Mà đúng là ở đây không có TV mà có thì cháu coi cũng chả hiểu gì, còn internet càng không có nên giờ tự kỷ nhìn trời là thượng sách. Không có sự lựa chọn mà...”

“Con nhỏ này nói chuyện mắc cười thật á...”

“Mà này...” – Thùy Vân nhướm người dậy nhìn ông Bằng hỏi – “... cháu không phải dạng nhiều chuyện nhưng cho hỏi ông có phải là người của giang hồ hiển hách một thời giờ đang nghỉ hưu ở ẩn không? Coi phim hay có mấy tình tiết này lắm à.”

“Ta cũng muốn ngẫu dử vậy lắm đó” – ông Bằng cười lớn – “nhưng tiếc là ta chỉ là người bán đồ cổ thôi.”

“Ông nói thế thì thôi” – cô nằm xuống nhìn lên trời tiếp.

“Nếu chán thì tìm người nói nhảm đi.”

“Cháu nói chuyện cùng người ở đây thì họ nói cháu không hiểu mà cháu nói họ cũng không thông. Tiếng Anh họ lại không biết, chỉ bập bẹ. Nhìn nhau hoài cũng kỳ” – Thùy Vân nói – “Mà không phải chúng ta đang nói nhảm sao?”

“Thôi, ta đi ngủ. Ăn no. Trời lạnh đi ngủ là sướng nhất ” - ông Bằng đứng lên nói.

” Ông ngủ ngon. ”

” Cháu có nhớ ta từng nói cuộc đời nên đơn thuần như bàn cờ vậy không ? Nếu cháu càng định ra nhiều quy luật thì càng mệt mỏi đó ” - ông bước đi vào nhà – ” Ta từng như cháu nên biết. ”

” Giờ cháu lười suy nghĩ lắm mà, ông đừng nói mấy câu thâm thúy quá. ”

Đáp lại cô chỉ là sự im lặng. Ngồi dậy quay lại nhìn thì thấy ông Bằng đi từ hồi nào. Thùy Vân thở dài, giờ cô rất muốn biết tình hình bên kia mà không điện thoại di động, không internet, không 3G chả biết liên lạc bằng gì. Nếu gửi thư thì cô chờ ngày về còn lẹ hơn.

Nhìn lại cái khăn trên cổ, Thùy Vân nhớ đến lời Lý Cảnh nói hôm ấy. Người này sẵn sàng bỏ mọi thứ vì cô sao ? Anh ta có thể bỏ cả thân phận mình bắt đầu làm lại từ đầu vì cô. Nói không cảm động là nói dối nhưng anh ta tốt như thế, nếu cô không thể đáp lại bằng tình cảm tương đương thì sao? Cô không ghét

cảm giác khi ở bên anh dù Lý Cảnh luôn cứ tự tiện xen vào cuộc sống của cô. Giờ cái thân phận ngăn cản 2 người của anh ta biến mất thì thực sự có lý do nào khiến cô cứ do dự như thế này chứ.

” Nhức đầu quá đi. ” - cô gào lên.

...

Thùy Hân nhìn con trai mình ngủ thì nhớ lại Lý Thanh, người này không ngại quá khứ của cô, chấp nhận con trai cô lại đủ điều kiện như cô hàng mong muốn. Cô có lý do từ chối sao ? Nếu lấy anh ta thì cô không lo gì thêm nữa, cứ an tâm làm 1 quý bà như xưa.

Cô nhớ lại cuộc sống ngày xưa không lo lắng gì lại nhớ cả nửa năm nay cô cứ phải chật vật, đi làm xong lại đón con rồi lại lo chuyện nhà, học cách làm 1 bà mẹ tốt.

Thùy Hân đứng lên xuống dưới nhà, nhìn ly cafe mà Lý Thanh mới uống ban nãy. Gần đây anh ta cứ tự nhiên đến đây đúng là kỳ quái mà. Bất giác cô bật cười. Cô lấy điện thoại gọi ngay cho người này.

” A lô ” - Thùy Hân lên tiếng.

“Cô gọi tôi giờ này có chuyện gì?”

“Tôi có câu trả lời cho lời cầu hôn của anh rồi.”

...

Thùy Vân đang phụ chị Chang phơi khô một số thịt bò bên ngoài thì nghe từ trong nhà có huyền nao. Con trai chị ở trong nhà gương mặt hốt hoảng chạy ra nói gì đó làm chị sững người rồi chạy ngay vào nhà, Thùy Vân chả hiểu gì chỉ biết cuống quýt chạy theo. Vừa vào nhà, cô thấy ông Bằng đang ngồi bên điện thoại bàn, gương mặt có phần lo lắng nói chuyện bằng tiếng Tạng với chị Chang. Chị ấy vội vàng ra ngoài chuẩn bị phương tiện, gương mặt không giấu sự hốt hoảng. Nhìn thái độ đó, tự dưng Thùy Vân cảm thấy bất an theo.

” Chuyện gì thế ông ? ” - cô hỏi người phiên dịch duy nhất ở đây.

” Có một vụ tai nạn ở ngoài thị trấn... ” - ông Bằng ngập ngừng – ” ... là xe chở bò của chồng Tok Chang... ”

Không phải là sáng nay Lý Cảnh đi cùng anh ta sao ?

Thùy Vân lo lắng nhìn ông Bằng hỏi – ” Có phải là sáng nay Lý Cảnh có đi cùng... ”

Ông Bằng gật đầu.

Cô không nói không rằng chạy ngay ra ngoài đi theo chị Chang, không quan tâm bản thân đang mặc đồ như thế nào. Tại sao cô cảm thấy đau thế này. Tại sao cô cảm thấy bất an quá. Nếu mất người này thì cô sẽ ra sao chứ ?

” Chết tiệt. ” - Thùy Vân gất lên. Có không để nước mắt trào ra – ” ... anh nói bảo vệ tôi mà sao chưa làm gì hết có chuyện rồi... Anh nói anh chờ câu trả lời của tôi mà ”. Cô nắm chặt 2 tay vào nhau.

Tok Chang thấy cô gái đi cùng mình lẩm bẩm bằng tiếng Việt, gương mặt lo lắng chực khóc thì lấy tay xoa đầu cô bé. Cô chả biết nói gì để trấn an cô gái này cả.

Thùy Vân vừa đến nơi vội chạy theo Tok Chang ngay, cô căng thẳng hồi hộp đi theo người đàn bà người Tạng này. Cô thật hy vọng không có chuyện gì xảy ra, nếu không chắc chắn cô hối hận cả đời. Bất ngờ cô thấy 1 vũng máu giữa đường, Thùy Vân nhìn lên thấy gương mặt thất thần của Tok Chang đang nói chuyện cùng người ở đây, mọi người đều tỏ ra an ủi chị ấy. Thùy Vân chạy tới nắm tay Tok Chang hỏi liên tục.

” Có chuyện gì xảy ra ? Lý Cảnh anh ấy ở đâu ? Anh ấy có sao không ? ”. Nước mắt cô cứ trào ra liên tục. Đến bây giờ, cô mới nhận ra người này quan trọng như thế nào.

Đáp lại cô chỉ là thứ ngôn ngữ cô không hề hiểu. Thùy Vân khóc to hơn. Nếu cô không bướng bỉnh cứ muốn bỏ đi rồi chấp nhận theo ông Bằng thì đâu kéo anh ta đến đây chứ? Nếu cô đổi ý đi châu Âu hay nơi nào an toàn hơn thì đâu có ra thế này.

“Thùy Vân, em sao thế?” – tiếng Lý Cảnh ở đằng sau vang lên.

Cô quay lại nhìn thấy anh đứng cùng đám đông đang nhìn mình chăm chăm thì ngồi phịch xuống đất, cô cố mỉm cười nhưng không hiểu sao nước mắt không ngừng trào ra.

“Anh... anh không sao chứ?”

Lý Cảnh vội ngồi xuống ôm lấy Thùy Vân và xoa đầu cô, dịu dàng nói.

“Không sao đâu. Không sao đâu.”

Bất giác cô đưa tay ôm chặt lấy anh vừa khóc vừa nói.

“Anh... em cứ tưởng là anh...”

Lý Cảnh dịu dàng xoa đầu cô, giọng ôn nhu nói – “Không sao đâu...”

Cô đưa mắt nhìn lên thấy chồng chị Tok Chang ôm lấy chị đang khóc thì ngẩng lên nhìn Lý Cảnh thắc mắc.

“Ừa, 2 người đều không có gì cả sao?”

“Ừ.”

“Thế đồng máu kia? Còn chị Chang sao tự dưng khóc dữ vậy?”

“Nãy tụi anh đem giao bò cho người ta. Chưa lấy tiền mà làm bò xổng bị xe tông” – anh không nhịn được cười.

“Nói thế là đồng máu này của 2 con bò mà chị Tok Chang nuôi?” – cô ngẩn người ra.

“Ừ...” – Lý Cảnh lấy tay ôm mặt cười. Anh không ngờ Thùy Vân lo cho mình như vậy.

Chết tiệt, nãy giờ cô khóc vì hai con bò sao? Còn chị Tok Chang sao tự dưng làm nghiêm trọng như thế chứ?

Thấy gương mặt sượng sùng của Thùy Vân lại thêm bộ đồ cô đang mặc, Lý Cảnh không giấu được nụ cười hạnh phúc. Thùy Vân bình thường không phải luôn lý trí, bình tĩnh sao thế mà giờ lại vì anh lo lắng như thế.

“Chết tiệt, anh cười cái quái gì chứ?” – cô đẩy Lý Cảnh ra – “Hôm nay quê muốn chết.”

“Đây là đáp án cho câu hỏi lần trước của anh đúng không?” – anh nhoẻn miệng cười, tay nắm chặt lấy tay Thùy Vân.

Cô nhẹ nhàng gạt đầu.

Lý Cảnh cầm tay cô đi tới bên 2 vợ chồng Tok Chang rồi nói bằng tiếng Anh kết hợp ngôn ngữ cơ thể nói họ về trước, anh có một số chuyện cần giải quyết ở đây. Đây chính là lý do anh đến thị trấn hôm nay, ở nhà Tok Chang thật không có phương tiện liên lạc nào hiện đại mà anh phải nắm tình hình bên Lý Thanh cùng Lê Năm; không ngờ gặp chuyện này. Giờ có thêm một chuyện khác phải giải quyết nữa.

Anh quay mặt lại nhìn Thùy Vân cứ cúi gầm mặt xuống vì chuyện xấu hổ ban nãy thì mỉm cười. Biết là không nên nhưng nhìn cô khóc vì mình anh cảm thấy thật sự hạnh phúc. Lý Cảnh nắm chặt lấy tay cô hơn.

“Anh định ra ngân hàng một chút.” – Lý Cảnh nói.

“Hả?”

“Hai con bò đó là do anh sơ ý, họ nuôi nó với ý định bán kiếm tiền. Anh không thể vô trách nhiệm được.”

“Ừ...”

“Em thích cuộc sống này không?”

“Nếu anh bắt em ở đây luôn thì không được à. Em mới hoàn thành “Tiệm đồ cổ” còn chưa nộp cho sư phụ làm sao mà an tâm ở đây chứ?”

Lý Cảnh bật cười – “Không, ý anh là cuộc sống tự do tự tại này?”

Thùy Vân gạt đầu.

“Anh không cho em được cuộc sống sung sướng, không cần lo gì như trước thì em có chấp nhận không?”

Cô nói – “Cuộc sống đó mà sướng hả? Tối ngày gặp thú dữ không... Bị bắt cóc liên tục, nếu ở thêm 1 thời gian chắc em xin gia phả nhà anh xem còn người thân nào không để chuẩn bị tinh thần cho mấy lần sau.” – sau đó Thùy Vân nhìn anh mỉm cười – “Mà anh có tài nấu ăn, dù không còn cái bằng Oxford nhưng có cái đầu được nó đào tạo là ngon ăn rồi. Nếu tệ quá, em bán anh làm trai bao cũng được.”

Lý Cảnh ôm lấy Thùy Vân mỉm cười – “Cảm ơn em. Mà mai một con gái đừng nói bậy quá.”

“Thói quen rồi.”

...

“Gần đây tình hình sao rồi?” – Lê Năm lên tiếng.

Hoàng Trí đáp – “Nhờ lần trước ông cho người đóng mấy màn kịch kia nên giờ Trần Hùng đã bắt đầu tin tưởng giao cho tôi 1 số thứ quan trọng”. Nhờ bị Thùy Vân khùng bỏ 1 thời gian, khả năng đóng phim của anh càng đạt.

“Tốt lắm! Cứ làm tiếp đi.”

“Bên Lý Nam Thành thì sao?”

“Tôi tự biết sắp xếp. Cậu cứ làm chuyện của mình.”

Mục tiêu của Lê Năm và Lý Cảnh là 1 lần hạ luôn 2 con hổ này, chỉ cần chúng xuống thì 5 ông già kia tự biết khó mà lui đi để kế hoạch tương lai của ông hoàn thành sớm hơn.

Nếu không thể ngăn chặn thì phải kiểm soát... Cho mọi thứ loạn trong tầm mắt của mình thì mới ổn định được.”

Không ngờ thằng nhóc đó chưa được 30 mà thấu hiểu đạo lý này như thế. Đúng là loại người như thế không thể cho sống sót được, nếu không chỉ loạn cho xã hội thêm. Là 1 cảnh sát, giữ trật tự cho người dân là trách nhiệm của ông.

67. Chương 56

Chap 56

“Em hiểu rồi, chị cứ làm điều mình muốn” – Thùy Vân nói qua điện thoại – “Được rồi. Bye”. Cô không giấu được nụ cười trên môi. Cuối cùng giờ cô an tâm rồi.

“Chuyện gì vậy?” – Lý Cảnh hỏi.

“À, thằng anh khốn nạn anh bị chị Hân đá rồi” – cô vui vẻ nói – “Hắn ta dám cả gan không có em ở đó mà cầu hôn chị ấy, may mà chị ấy biết suy nghĩ.”

Anh bật cười khi thấy nụ cười hồn nhiên của Thùy Vân, cô gái này đúng là quan tâm thái quá chị gái mà. Tuy nhiên, Lý Thanh kia bình thường không hứng thú con gái mà giờ tự dưng cầu hôn Thùy Hân thì hơi lạ à nha.

“Giờ em có thể an tâm đi cùng anh rồi.” – Thùy Vân nói – “...chị Hân có dự định riêng của mình, em không còn lo nữa.”

Nếu ngày xưa nghe cô nói câu này chắc chắn lòng anh sẽ thấy sung sướng hơn bao giờ hết, Thùy Vân có thể bỏ tất cả chấp nhận theo anh nhưng giờ đây anh lại có 1 mối bận tâm khác. Cuối cùng, sau khi không còn là Lý Cảnh thì anh là ai? Anh muốn làm gì chứ? Câu hỏi này hơn 28 năm nay anh chưa bao giờ tự hỏi bản thân mà chấp nhận 3 từ “người thừa kế” như một lẽ hiển nhiên.

“Anh nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho em” – Lý Cảnh dịu dàng nói.

“Em biết” – Thùy Vân đáp – “...mà bên kia mọi chuyện sao rồi?”

Anh mỉm cười nói – “Mọi thứ như đúng kế hoạch của chúng ta. Em đừng lo gì hết!”

...

Thùy Hân sau khi từ chối lời cầu hôn của Lý Thanh thì cô quyết định làm lại từ đầu. Đúng, cô không muốn làm một quý bà tối ngày ăn, ngủ, mua sắm như xưa phải dựa vào đàn ông. Cô muốn dành nhiều thời gian hơn cho con trai mình – Minh Hiên. Thế thì tại sao cô không thực hiện lại ước mơ khi xưa của mình – làm chủ một tiệm café chứ? Số tiền bán nhà còn nhiều, em gái cô nhất định không lấy thôi thì cô mượn đó để làm ăn vậy.

Thùy Hân quyết định liên hệ các nhân viên môi giới bất động sản để tìm mặt bằng tự làm ăn nhưng chưa tìm được nơi nào ưng ý cả. Khổ thật, nơi thì quá mắc, nơi thì quá tồi tàn, nơi lại không thích hợp mở mấy cái này, lại thêm quá nhiều cạnh tranh từ các thương hiệu lớn.

Cô ngồi nhìn đồng hồ sơ, mặt bằng ngổn ngang trên mặt bàn thờ dài.

“Mất mấy ngày mà chả thu được gì cả... Haiz...”

Cô cầm ly café của một thương hiệu nổi tiếng nước ngoài lên môi. Quả là hàng sản xuất đại trà mà, thật thiếu hương vị. Thế mà giới trẻ bây giờ lại mê như thế.

“Thùy Hân...” – một tiếng nói vang lên.

Thùy Hân đưa mắt nhìn lên một người đàn ông cao ráo, đẹp trai đang nhìn mình. Cô cố lục lại ký ức...

“Cậu là Thanh Phương?” – cô nói.

“Cậu còn nhớ tôi sao?” – Ken bật cười. Không ngờ hôm nay anh lại gặp hoa hậu 1 thời của đại học kinh tế ở nơi này. Đúng là cô không thay đổi mấy.

“Ừ, trí nhớ tôi tốt lắm. Nếu không sao tốt nghiệp xuất sắc được chứ?” – cô mỉm cười nói.

“Tôi có tiện ngồi cùng cậu không?”

“Mời” – Thùy Hân nói. Sau đó cô gom lại đồng giấy tờ trên bàn lại.

Ken ngồi xuống, đưa mắt nhìn cô. Thùy Hân đúng là rất xinh đẹp, không phải nét đẹp của người của giới showbiz như Hồng Ngân mà một thứ gì đó tinh tế hơn.

“Cậu dạo này ra sao rồi?” – anh nói.

“À, tạm tạm...” – Thùy Hân đáp – “Còn cậu?”

“À, cũng như cậu thôi” – anh mỉm cười đáp. Thùy Hân đúng là như xưa, không bao giờ quan tâm ba cái tin giải trí cả mà chỉ coi mấy tin tức tài chính, kinh tế hay phong cách sống. Anh được mọi người xưng là hoàng tử trong lòng của phái nữ như hôm nay một phần là nhờ cô. Ngày trước anh cứ cố gắng để theo kịp cô, cứ nghĩ là thành một người lý tưởng của Thùy Hân thì sẽ thổ lộ tình cảm cùng cô ai ngờ khi thành công thì mới biết cô đã lấy chồng. Ngốc thật!

“Tôi nghe nói cậu đã lập gia đình?” – Ken hỏi.

“Ly dị rồi. Giờ tôi là bà mẹ đơn thân.” – Thùy Hân thản nhiên đáp.

Chết tiệt, sao nghe cô nói mình ly dị rồi, tự dưng anh thấy tim mình đập thành thịch lại. Nếu giờ, cô độc thân, mà anh đã thành công thì không phải hai người có cơ hội lại sao?

“Còn cậu kết hôn chưa?” – cô mỉm cười nói – “Mà nhìn cậu phong độ thế này chắc là không ít cô theo đâu nhỉ?”

“Không, tôi độc thân” – Ken đáp một cách dứt khoát. Anh và Hồng Ngân chia tay nhau rồi, căn bản tính cách hai người không hợp nhau. Mọi thứ chỉ do fan gán ghép và anh phải chiều lòng họ.

“Ồ, khó tin nhỉ? Mà giờ cậu làm gì?” – bất giác Thùy Hân nhìn qua bàn bên cạnh thấy mấy cô nữ sinh nhìn hai người chằm chằm rồi nhìn lên phía trên, thấy hình ảnh của Thanh Phương.

Ken nhìn ánh mắt của Thùy Hân thì nói – “Tôi làm trong lĩnh vực nghệ thuật. Còn cậu?”

“Cậu là người đại diện ở đây?”

Ken gật đầu.

“Còn tôi thì bắt đầu tập kinh doanh” – Thùy Hân mỉm cười nói, quen mấy người này trong thế giới giải trí chỉ có lợi chứ không hại – “Đây là bản kế hoạch của tôi nhưng tìm mấy ngày nay chưa được nơi nào thích hợp.”

“Cậu định kinh doanh?”

“Phi thương bất phú mà. Với lại tôi muốn bắt đầu thực hiện ước mơ khi nhỏ của mình” – cô mỉm cười đáp.

“Cậu định kinh doanh mảng nào?”

“À, mảng mà cậu đang làm đại diện đó? Tuy nhiên tôi chỉ mở cái nhỏ thôi chứ đâu dám cạnh tranh nơi này.”

“Ừ”

“Tuy nhiên tay nghề tôi khá lắm à nha” – sau đó cô nói nhỏ vào tai người bạn cũ của mình – “Nói thật ở đây nhân viên pha tệ quá. Nhiệt độ hơi cao làm bớt đi mùi espresso chính gốc, phải đào tạo lại.”

Ken liếc mắt nhìn Thùy Hân mỉm cười một cách kín đáo. Cô lúc nào cũng khó tính như xưa.

“Mai mốt có dịp tôi cho cậu thử tay nghề của tôi” – Thùy Hân nói.

“Thật sao?” – Ken không giấu được nụ cười hào hứng. Nếu hai người liên lạc lại thì biết đâu anh có cơ hội lần nữa. Nhất định lần này anh không bỏ mất cơ hội đâu.

“Cậu có chán café ở đây thì cũng đừng có lộ thế chứ? Ít nhất giữ mặt mũi cho người thuê mình đi chứ?” – cô bật cười.

Ken nhìn đồng bản kế hoạch nói – “Cậu có thể cho tôi mượn kế hoạch không?”

“Cậu muốn hợp tác?”

Ken gật đầu. Nếu đã quyết định thì anh phải tấn công ngay. Không thể cứ do dự như xưa. Nhất cự ly, nhì tốc độ. Nếu làm đối tác thì anh có cơ tới tìm cô nhiều hơn.

Thùy Hân không giấu sự hào hứng, cô lấy ngay bản kế hoạch của mình ra ngồi giải thích cho cổ đông mới của mình. Đúng là ông trời không phụ người có lòng mà.

...

Lý Thanh tự dưng thấy có cảm giác xấu, anh hắt hơi liên tục.

“Đại ca, có bị cô Hân từ chối thì đừng có shock quá chứ? Anh là người quan trọng phải biết bảo vệ sức khỏe của mình” – một tên đàn em lên tiếng.

”Tụi bây nhiều chuyện quá!” - anh gắt lên.

Đúng là Thùy Hân có từ chối anh nhưng sau đó anh cầu hôn lại lần nữa và gia hạn tiếp thời gian cho cô suy nghĩ. Dù sao thì ngày nào anh chả tới nhà cô, của gái thì phải mất dầy. Anh đã qua ải thẳng nhóc Minh Hiền, giờ chỉ còn ải mẹ nó thôi. Còn dì nó bỏ qua đi, con đó mà biết thì xách dao chém chết anh. Mà lấy được Thùy Hân thì anh phải cắt hết mọi thứ với con yêu nữ đó ngay.

“Sắp tới tụi bây liên hệ lại mấy đứa anh em cũ đi. Kế hoạch tiến hành sớm hơn dự định.”

...

“Hắt xì...” – Thùy Vân hắt hơi – “Đù má, chả biết đứa nào nói xấu mình nữa.”

“Chúng ta về nhà sớm đi” – Lý Cảnh lấy tay quần khăn choàng trên cổ cô thêm mấy vòng rồi quay ngựa lại.

Thùy Vân ngẩng đầu lên nhìn anh rồi nói – “Không sao đâu, chúng ta đi chưa được bao lâu mà. Anh nói nếu không được đi Everest và Amazon thì em đi đâu anh cũng chiều mà. Em muốn lấy thêm tư liệu hình ảnh.”

Lý Cảnh mỉm cười ôn nhu nói – “Ừ nhưng phải về sớm, sắp tối rồi.”

“Anh dạy em cưỡi ngựa đi. Cứ ngồi chung bắt tiện quá!”

“Không được.”

“Gì nữa đây anh hai? Không leo Everest hay thám hiểm Amazon vì nguy hiểm. Còn ngựa thì có cái quái gì đâu chứ? Anh muốn tôi thành bánh bèo thật hả?” – Thùy Vân cau gắt lên. Lý Cảnh này cứ như cha kết hợp mẹ cô ấy chứ người yêu gì. Cái gì mà một đồng thứ không nên làm.

“Bánh bèo là gì chứ?” – Lý Cảnh hỏi. Nói thật quen Thùy Vân này hơn cả năm mà nhiều khi cô nói gì, anh cũng chả hiểu. Ngay cả cái thằng Sasuke gì đấy, anh có tìm thử trên mạng có thấy nó giống mình chỗ nào đâu mà ngày xưa cô cứ gọi anh là Sasuke.

“Thôi, nói chuyện cùng anh mệt quá. Anh là Conan còn tôi là Luffy, anh là rồng lửa Lizado còn tôi là Ếch kỳ diệu. Hai hệ hoàn toàn khác nhau mà.”

Lý Cảnh không hiểu cô nói gì nhưng nắm được Thùy Vân này đang giận lấy thì bật cười – “Em giận anh hả? Nếu em học được thì chắc chắn không bao giờ cưỡi chung cùng anh như thế này nữa”. Sau đó anh lấy 1 tay ôm chặt cô hơn. Thật sự anh muốn làm rất nhiều chuyện với Thùy Vân nhưng đã cố kiềm chế. Anh không phải là tên Thành Đạt thánh nhân kia, anh là thằng đàn ông bình thường đang trong thời kỳ sung mãn nhất. Như thế này là quá lành mạnh rồi.

“Đúng là đàn ông châu Á mà” – cô gắt lên – “cứ muốn thể hiện ta đây.”

“Tối ngày em cứ dè dặt anh. Phải cho anh lâu lâu thể hiện tý chứ?” – anh thì thầm tai cô. May mà Thùy Vân chỉ có cái đầu hơn người thôi chứ nếu văn võ song toàn thì... Mai mốt không biết nếu anh không còn gì, lấy nhau thì cô còn lộng quyền đến thế nào thôi thì giờ cứ tận dụng cơ hội này.

“A...” – cô la lên – “ở đây được à nha. Anh cho em xuống ở đây đi ! ”

” Hả ? ”

Lý Cảnh đỡ Thùy Vân xuống thì cô lấy cuốn sketch ra bắt anh lên ngựa ngồi cho cô vẽ. Đây anh giữ nguyên tư thế hơn một tiếng đồng hồ, thi thoảng lại cười gian ma. Ít nhất anh còn được làm người mẫu cho cô, không thua A Lợi mấy. Tuy nhiên ngồi lâu khó chịu quá.

” Xong rồi ” - Thùy Vân la lớn.

Lý Cảnh cố gắng cử động cơ thể mỗi nhừ do giữ nguyên tư thế cho Thùy Vân cô vẽ rồi tiến đến xem bức vẽ của cô. Anh nhìn chăm chăm bức tranh xem bản thân oai phong thế nào rồi quay qua nhìn cô.

” Cuối cùng anh ở đâu trong đây ? ”

Cô mỉm cười chọc anh – ” À, em vẽ con ngựa cùng ngọn núi. ”

” Em quá cả gan mà... ” - Lý cảnh đẩy cô xuống bãi cỏ cúi mặt xuống sát mặt cô nở nụ cười gian manh – ” ... bây giờ mà đây anh thì không biết lúc nào đó anh đây ả không tha cho em đâu ”. Sau đó anh cúi xuống đưa môi sát môi Thùy Vân.

Cô nhìn thẳng mặt anh rồi mỉm cười nói – ” Thật sao ? ”. Sau đó gờ mạnh chân lên đá lên thân dưới của anh.

Lý Cảnh sững người nhìn Thùy Vân, cô nhanh chóng đẩy anh ra rồi ngồi chồm hổm nhìn anh mỉm cười mỉa mai nói – ” Muốn chơi em thì Lý Cảnh anh chưa có cửa đâu, anh là dân M còn em là S, muốn đổi ngược vị thế thì anh tu 10 năm nữa đi. Thật tình, mới ngọt ngào một chút mà làm tới rồi ”. Sau đó cô để mặt anh nằm bất động vì cơn đau rồi lấy giấy ra sketch tư thế đau đớn của anh và cười lớn.

Chết tiệt, ngay không khí lãng mạn như thế mà cô nàng còn không tha cho anh nữa. Thật không hiểu nổi sao cứ nhè chỗ này mà ra tay chứ ?

68. Chương 57-1

Chap 57.1

“Vậy là cậu muốn ở lại đây lâu hơn...” – ông Bằng ngồi sầm soi từng món đồ mà mình và Thùy Vân tỉ mỉ chọn 2 tháng nay nói.

“Đúng thế!” – Lý Cảnh trả lời – “Giờ chưa phải lúc để chúng tôi về.”

“Vậy là ông già này phải về một mình rồi.”

“Cảm ơn ông, ông Kim!” – Lý Cảnh mỉm cười nói.

Ông Bằng ngẩn mặt lên đưa mắt nhìn anh, ánh mắt hoàn toàn thản nhiên nói – “Chà chà chà... cậu nhiều chuyện thật!”

“Chuyện này chỉ có tôi biết” – anh nhìn ông bình thản nói – “Quả thật là ông không hề nói dối chúng tôi, ông là người buôn đồ cổ thật”. Lý Cảnh chưa bao giờ ngờ thân phận của ông già này lớn như thế, nếu không phải Thùy Vân nói ông là người Hàn Quốc thì anh cũng không nghi ngờ mà chuyển hướng điều tra.

Ông Bằng mỉm cười rồi cúi xuống nhìn cái ống sáo mới mua sầm soi tiếp – “Cậu có nói cũng chẳng sao, chỉ là tôi già rồi. Muốn an hưởng bình an cùng xấp nhỏ, nếu không họ cũng chẳng giúp tôi khóa hồ sơ lại.”

“Tôi hiểu” – Lý Cảnh đứng lên nói – “Tôi đi trước đây. Ông cứ nghỉ ngơi”

“Ừ...” – ông đáp – “... mà coi bộ cậu nắm được con bé đó rồi nhỉ?”

Anh mỉm cười nói – “Không, do cô ấy tự buộc mình vào tôi. Không phải ông nói là có những thứ không nên cứ nắm giữ quá chặt mà nên buông tay sao?”

“Ha ha ha... giờ tôi thấy cậu cũng có chút bản lĩnh để theo đuổi con bé đó đó.”

“Quá khen.”

...

Thời gian gần đây, Lý Thanh cùng đàn em của mình bắt đầu liên kết một số phần tử trong Lai Hoa bang cùng người ở Thiên Lai ra mặt chống đối người của Trần Hùng như kế hoạch của con yêu nữ và Lý Cảnh. Hai đứa này thực sự quá quái gở, miệng nói hợp tác mà chẳng đứa nào tin đứa nào cả, khi bàn kế hoạch thì cả hai đứa đều nói anh giữ bí mật với đối phương trong khi kế hoạch của cả hai giống hệt nhau. Mà kế hoạch này có 1 thứ anh thực không muốn làm...

“Cha nghe nói con đang theo đuổi 1 con bé đúng không?”

“Ừ, không có gì đâu.” – Lý Thanh quay lại nhìn cha anh, ông già đi nhiều rồi.

Lý Nam Thành nói – “Nếu con yêu người ta thực lòng thì phải trân trọng. Đừng như ta ngày xưa...”. Nếu ngày xưa ông không do dự giữa sự nghiệp và gia đình thì đã không làm Thương Lan mẹ của Lý Thanh bỏ đi để bà ấy phải cực khổ nuôi con một mình, càng không làm mọi thứ ra cơ sự như ngày hôm nay... Bà ấy là thứ mà ông nuôi tiếc nhất...

“Con biết.” – anh đáp. Người mà không được trân trọng không phải là Thùy Hân mà là anh. Chẳng biết cô ta làm cái quái gì mà gần đây thậm chí giao con cho anh luôn cứ đi suốt không nói thứ gì, giờ anh đang có cảm tưởng mình là người giữ trẻ.

“Thôi được rồi, cha không làm phiền con” – Lý Nam Thành nói rồi lặng lẽ quay người đi. Thực sự mọi người gọi ông là 1 kẻ uy phong, là người từng lãnh đạo 1 tổ chức tội phạm lớn nhưng có ai biết ông là 1 người cha thất bại... Ông chưa bao giờ nói được nhiều hơn 5 câu cùng 2 thằng con trai của mình... Một đứa thì luôn làm ông dấy lên mặc cảm tội lỗi, còn đứa còn lại thì lại làm ông cảm thấy e dè.

Nhìn thấy bóng lưng cô độc của cha mình, Lý Thanh ngập ngừng.

“Cha, con có chuyện muốn nói...”

Xin lỗi Lý Cảnh...

Sau khi nghe hết toàn bộ kế hoạch của Lý Cảnh, Lý Nam Thành không khỏi kinh ngạc. Thằng nhóc này quả là quá đáng sợ và tuyệt tình mà. Ngay cả cha mình mà nó cũng dám ra tay nhưng thứ mà ông kinh

ngạc nhất là nó dám bỏ tất cả vì một người con gái sao? Ông chưa bao giờ nghĩ thẳng con mình là 1 người như thế này...

“Có thật là nó định làm thế?” – ông hỏi.

Lý Thanh gật đầu.

“Con tin Lý Cảnh?”

Lý Thanh đáp không do dự – “ Con tin tưởng em trai mình.”

Lý Nam Thành lắc đầu cười. Đây không phải là câu trả lời thích đáng nhất hay sao ? Không cần quá nhiều lý do để giúp 1 kẻ từng giết mình. Chỉ cần tin tưởng là đủ...

” Thôi được, chuyện này ta biết sắp xếp. ”

” Ừ. ”

” Mà... ” - ông ngập ngừng – ” Tại sao năm đó khi ta đón con về, con không hề oán trách ta nửa lời ? ”. Đây là một trong những thứ khiến ông cảm thấy mặc cảm cùng đứa con này nhất, nếu khi ấy nó chửi ông hại chết mẹ nó hay bỏ hai mẹ con nó thì có lẽ ông không bao giờ khó xử như hôm nay.

Lý Thanh bật cười – ” Từ nhỏ con đã muốn có cha, con luôn tự hỏi tại sao người khác có cha mà mình lại không. Nếu đột nhiên cha xuất hiện thì con còn đòi hỏi gì hơn ? Bên cạnh đó còn có thêm 1 người em trai. Thật sự con không phải người có suy nghĩ quá phức tạp như mấy cái đứa trong phim đâu mà hận thù tào lao. ”

” Đúng là con người nên đơn thuần thì nhẹ đầu nhỉ ? ”Lý Nam Thành đáp. Lòng ông nhớ về người con út của mình.

...

” Cậu không sao chứ ? ” - Ken nhìn Thùy Hân lo lắng hỏi. Mấy ngày hôm nay cô cứ cùng anh đi xem mấy địa điểm mở tiệm cafe không hề nghỉ mà chưa tìm được điểm ưng ý. Anh nói cô cứ chọn một nơi nào đó ở mặt tiền ngay khu trung tâm mà cô nhất quyết không chịu, nói là không thể phí tiền không tính toán như thế và phân tích 1 đồng số liệu.

Thùy Hân mỉm cười đáp – ” Không sao, gầy gót thôi ”. Giờ Thanh Phương là đối tác của cô nên cô phải làm ăn cẩn thận hơn, không tùy tiện làm anh ta mất tiền được mà người này đúng là 1 đối tác có trách nhiệm mà, khi nào xem địa điểm hay có chuyện gì mà cô báo thì anh có mặt ngay. Người làm ở showbiz chuyên nghiệp có khác.

Ken nhìn Thùy Hân vất vả như thế thật đau lòng nhưng không thể cứ nói ” Em cứ làm đi. Mọi thứ để anh lo ”. Cua gái như thế lộ liễu quá có khi làm cô sợ không cho anh hợp tác làm ăn luôn.

” Cậu ngồi đợi tôi ở đây 1 chút. ” - anh nói.

” Ừ ” - cô đáp.

Ken đi ngay đến 1 shop giày dép gần đây chọn cho Thùy Hân 1 đôi dép bệt, cô gái này luôn kiểu cách như xưa. Cứ gặp người ngoài là phải tươm tất, thời trang mà làm khổ mình mà anh có khác gì đâu, cứ gặp cô là phải chuẩn bị từ A đến Z tạo ấn tượng tốt.

” Bíp... Bíp... Bíp... ”

Ken nhìn điện thoại thấy số người quản lý thì tắt nguồn không do dự. Ông già này luôn lải nhải phiền toái nói anh phải coi trọng hình tượng, giao tiếp cẩn thận... nhưng ông ta có biết Thùy Hân này mười năm trước vì mặc cảm nhút nhát mà anh từ bỏ, hôm nay nhất định không thể phạm sai lầm cũ.

Thùy Hân thấy Thanh Phương galant như thế, chạy đi mua 1 đôi dép bệt cho mình để đi đứng tiện hơn thì chợt nhớ đến Lý Thanh. Hai người đúng là một trời một vực... Mà chả biết bé Hiên bị cô bỏ bê mấy tuần nay có giận mẹ nó không ? Vì tương lai của hai mẹ con đành phải gửi nó cho Lý Thanh cùng đàn em của hắn thêm một hai tuần nữa, hy vọng đám người đó không dạy bậy dạy bạ cho con cô.

...

Lý Cảnh liếc nhìn Thùy Vân đang dựa đầu vào vai anh ngủ ngon lành thì mỉm cười. Anh nhớ lúc đầu mới gặp, ép buộc đủ kiểu cô cũng nhất quyết không chộp mắt vì sợ anh làm bậy thế mà bây giờ cứ an tâm gặp anh là ngủ, có khi ngủ còn nhiều hơn bình thường nữa.

Giờ không còn ông Bằng, không ở nhà Tok Chang, hai người có thể có không gian riêng tư cho nhau, anh đã cố gắng kiềm chế hết mức bản thân. Thùy Vân là 1 cô gái thận trọng không như mấy cô gái khác nên anh không được quá hấp tấp.

” Sau này sau khi chúng ta lấy nhau nhất định anh sẽ chăm lo cho em, cho con chúng ta... Nhất định anh sẽ trở thành 1 người chồng tốt, một người cha tốt ” - Lý Cảnh dịu dàng nói, đưa mắt nhìn ra cửa sổ xe lửa.

Bất giác anh nhớ đến cha mình, ông ta dù chưa bao giờ đối xử tệ bạc với anh nhưng tình cảm cha con anh chưa bao giờ nhận thấy. Từ nhỏ, ông đã xa cách anh, chưa một lần chủ động tới thăm anh mà phải có người ép buộc hay có thứ gì thúc đẩy mới làm. Khi anh cố gắng hết sức để được ông thừa nhận cũng không được khen lấy một lời mà thái độ luôn có chút lạnh lùng. Nhớ lại khi Lý Thanh mới được đón về, anh thấy thái độ quan tâm của ông cùng người con kia thì không khỏi ganh tỵ, không ngừng bắt nạt hấn mà có lần còn nhốt hấn vào nhà kho bỏ đói mấy ngày trời những tưởng khi ông phát hiện thì sẽ la mắng, trách phạt nhưng không, ông chỉ im lặng rồi tránh né anh nhiều hơn. Muốn bị la mắng đúng là quá khó mà.

Ngay cả khi anh bày mưu hại Lý Thanh cho người xử trí hấn thì người cha này cũng lặng lẽ cho người cứu hấn và chẳng nói gì cùng anh. Đến khi hấn mở miệng nhờ ông ta cứu thì ông mới chủ động liên lạc cùng đứa con chính thức này... Nếu ông ta không yêu mẹ anh thì đâu cần lấy bà ta để rồi lạnh lùng như thế chứ ? Chính vì thế, trước nay dù phong lưu đến đâu anh cũng tuyệt đối không bao giờ bắt cá hai tay, thả lạnh lòng phải bỏ ngay từ đầu chứ không day dưa thiếu dứt khoát.

Mọi thứ chỉ thay đổi khi anh gặp Thùy Vân... Không cần biết tương lai như thế nào nhưng chỉ cần có cô bên cạnh thì nhất định mọi thứ sẽ ổn thôi.

” Ừ... ” - Thùy Vân mở mắt nói – ” Chúng ta tới chưa ? ”

” Chưa, em ngủ tiếp đi. ”

” Thôi, anh cho em mượn vai rồi, giờ em cho anh mượn lại. Anh ngủ chút đi. ”

Lý Cảnh mỉm cười dịu dàng nói – ” Không cần đâu, anh còn đang suy nghĩ chút chuyện. ”

” Chuyện Việt Nam cứ để đám ở đó lo, anh lo nhiều quá ích gì chứ ? Giờ chúng ta thành quần chúng rồi. ”

” Không, anh đang nghĩ mai mốt nhất định sẽ la mắng con chúng ta thật nhiều.”

Thùy Vân đang ngáy ngủ nghe câu này tỉnh luôn, cô mở mắt nhìn chằm chằm Lý Cảnh. Tên này đúng là có máu điên mà. Nói chuyện quá quái đản.

69. Chương 57-2

Chap 57.2

Ông Phạm nghe tình hình Trần Hùng báo cáo mọi chuyện thì không nén được nụ cười hài lòng. Lý Cảnh đúng là không uổng công ông đào tạo từ nhỏ mà, kế hoạch làm tương lai rất hoàn hảo mà làm việc lại thận trọng sạch sẽ, không để lại nhiều dấu vết. Nếu nó chịu an phận nghe lời ông ngoại này thì tương lai của nó vô cùng sáng sủa, có khi còn hơn cha nó Lý Nam Thành.

Dù ông có chút tiếc nuối việc Lý Cảnh chọn một cô gái gia thế tầm thường, con người lại không có gì nổi bật như Thùy Vân kia nhưng nếu cô gái kia có khả năng giữ chân nó thì không đến nỗi tệ. Làm chuyện lớn phải bỏ đi mấy thứ tiểu tiết.

“Lý Nam Thành chắc chắn không để yên cho người đuổi Lý Thanh...” – ông nói – “... có gì cho người để ý người của hấn.”

“Tôi hiểu.” – Trần Hùng đáp.

...

Lý Thanh sau khi đóng hoàn vai diễn của mình, gây loạn ở công ty và bị các cổ đông cùng Trần Hùng gây áp lực đuổi việc thì bí mật liên hệ mấy chú bác ở tổ chức khi xưa để xây dựng lại lực lượng. Mọi chuyện đều diễn ra thuận lợi đúng như anh mong muốn trừ một người cực quan trọng mà gần đây anh bỏ bê – Thùy Hân. Anh nghe cô nói là bản thân muốn tự làm chủ nên định làm ăn riêng mở một tiệm café, Lý Thanh ban đầu nói sẽ góp vốn giúp mà cô từ chối nói không muốn dựa vào đàn ông thế mà giờ đây đối tác của cô ta là một thằng đàn ông. Khốn nạn thật.

Anh mới nhìn cách tên Thanh Phương này nhìn Thùy Hân là biết ngay có vấn đề, làm gì có chuyện mới gặp mặt lại mà góp vốn đầu tư cho cô ta ngay chứ. Nghe là biết có âm mưu rồi thế mà nói cô nhất quyết không tin. Điều tức nhất là anh cùng đàn em tự dựng thành người giữ trẻ tạo cơ hội cho hai người này.

...

Mấy tuần này, Lý Cảnh đưa Thùy Vân đi khắp các thắng cảnh ở Tây Tạng, hết Bowo, Zayu thì đến Nyngchi. Anh chủ yếu chọn địa điểm nổi tiếng và lãng mạn, không có thâm sơn cùng cốc như khi đi cùng ông Bằng để còn có ngôn ngữ mà giao tiếp cùng người ở đây. Tuy nhiên dù có lãng mạn tới đâu thì Thùy Vân này cũng chẳng quan tâm mà tối ngày cứ lấy điện thoại chụp rồi lấy cuốn sketchbook vẽ liên tục. Cô ở đâu không có cảm hứng sáng tác chữ cứ đi mấy chỗ này chẳng hiểu sao cảm hứng dạt dào như thế. Một chút không khí lãng mạn cũng không có, nhiều khi anh có cảm tưởng mình đi theo để làm cha mẹ kiêm trợ lý của cô chứ không phải người yêu.

“Này, Lý Cảnh. Sắp tới mình đi đâu tiếp?” – Thùy Vân hào hứng hỏi – “Em hoàn thành”

“Truyện em có bao nhiêu chương?” – anh hỏi.

“Ở đây công nhận tư liệu nhiều kinh dị luôn, em gom được một đống truyền thuyết cổ nên chắc còn dài à... Giờ em có name trong đầu gần 30 chương rồi, từ từ mần tiếp. Lần này em tự tin lắm à nha, nộp là phải trúng.”

“Cái gì? Còn 27 chương?” – Lý Cảnh gắt lên – “Mà em đi du lịch với anh cái quái gì mà anh thấy em cầm đầu vẽ không vậy? Ở nhà tự kỷ chưa đủ sao?”

Thùy Vân thấy thái độ trẻ con này của anh thì bật cười- “Đừng nói anh ghen à nha...Anh khỏi ghen chi cho mệt vì anh không bao giờ bằng hàng 2D đâu. Thôi thì an phận với vị trí của mình đi ha...”. Nói xong cô đưa môi lên má Lý Cảnh rồi đứng lên lấy tay xoa đầu anh mỉm cười nói – “Coi như đây là quà dỗ anh đó.”

Lý Cảnh không nói không rằng lấy tay kéo Thùy Vân ngã xuống rồi chồm người lên người cô. Lần này anh có kinh nghiệm nên giữ tư thế kiểm soát chân cô gái này không cho đá lung tung nữa.

“Anh không phải con nít mà nhiều đó là đủ” – Lý Cảnh đưa mắt gian ma nhìn cô sau đó cúi xuống đưa môi hôn cô cuồng nhiệt. Từ sau khi hai người thật sự quen nhau thì đây là nụ hôn đầu tiên của hai người. Đúng là cảm giác khác hẳn ngày xưa mà.

Thùy Vân chết trân nhìn người đàn ông đang cưỡng hôn mình. Chết tiệt thật, anh ta có kinh nghiệm nên kiểm soát cả 2 chân nên cô không làm gì được. Thôi kệ, coi như đây là tình phí vậy mà người này đúng là có kinh nghiệm hơn chục con bạn gái mà. Đúng là rất có nghề. Cô nhắm mắt lại thưởng thức hết nụ hôn này.

“Thùy Vân...” – Lý Cảnh đưa môi khỏi môi cô nói – “Phải nói là em hôn quá tệ...” – sau đó anh mỉm cười nói – “Chắc chúng ta phải luyện tập cùng nhau nhiều hơn”. Nói xong anh đưa môi lên môi cô tấn công tiếp. Với một thằng đàn ông như anh thì cái này là quá lành mạnh, trong sáng rồi. Thùy Vân mấy thứ này quá tồi mà, chắc chắn anh phải đào tạo hết lại từ đầu mới được.

“Chết tiệt, sao tên này nói mấy thứ này mặt mày tỉnh tở thế này” – cô nghĩ thầm. Thùy Vân cố đẩy Lý Cảnh ra nhưng vô phương, cô mới học lớp căn bản aikido, anh ta là đai đen karate. Nhu đúng là chế cương nhưng level xa nhau quá đành bó tay. Mà tên này nói luyện tập cái eo gì toàn là tấn công không...

Lý Cảnh thấy cô không chống đối nữa thì cười thầm, đưa lưỡi đưa đẩy dịu dàng hơn rồi nhẹ nhàng buông cô ra, mỉm cười nói – “Coi như em hoàn thành được nửa bài 1 rồi!”

“Chết tiệt” – Thùy Vân đẩy mạnh anh ra lên tiếng – “Nửa bài 1 cái éo gì chứ?”. Ở bên tên này đúng là quá nguy hiểm mà. Cô vội cầm lấy cuốn sketchbook đứng lên đi ngay.

Anh bật cười rồi đứng lên ôm chặt lấy cô, ôn nhu nói – “Đằng nào chúng ta chả làm mấy thứ này...Giờ là thực hành trước thôi mà. Anh còn phải đào tạo em nhiều lắm...”

“Hả?”

“Anh sẽ cố gắng đào tạo em từ A đến Z các bước. Mấy khoản này em hơi chậm tiêu quá!”

Thùy Vân ngẩng lên mở to mắt nhìn Lý Cảnh, tên này hình như là tự nhiên quá đà thì phải. Cô cố đẩy anh ra nhưng không được đành phải để yên.

“Anh không muốn là Thành Đạt thứ hai của em đâu. Cái gì cần thì phải làm, không chiều em được... Yêu cầu anh thấp lắm, không cần làm tri kỷ mà làm đàn ông của em là được rồi.”

“Chết tiệt, sao anh nói ba cái này không ngượng hả anh hai?” – cô gắt lên. Đạo này Lý Cảnh không làm gì cô nên cô quen hẳn cũng là đàn ông mà đàn ông có đầy kinh nghiệm tình trường như hẳn thì càng nguy hiểm hơn. Cực kỳ dư sinh lý nên phải cẩn thận mới được. Hôm nay là hôn không biết ngày mai là cái quái gì.

Lý Cảnh buông Thùy Vân ra rồi nhẹ nhàng quần lại cái khăn choàng trên cổ cô mỉm cười nói “Thôi sắp tới rồi. Chúng ta về thôi!”. Hôm nay coi như anh trả được thù lần trước rồi.

...

Lý Nam Thành ngồi trong phòng nhớ lại lời Lý Thanh nói thì bật cười. Là người trong gia đình tại sao không tin nhau chứ. Nếu Lý Thanh tin em trai nó thì không lý nào ông là cha mà không tin tưởng con mình. Đôi khi làm người muốn có quả thì phải chủ động trồng cây...

Ông cầm điện thoại lên gọi điện cho người con út của mình. Ông không muốn cứ đứng yên như thế này nữa nên sẽ là người chủ động bước lên...

70. Chương 58-1

Chap 58.1

Thùy Vân đi tắm xong ra thấy Lý Cảnh cứ ngồi đăm chiêu nhìn cái điện thoại, không phải anh ta mới nói là kế hoạch bên kia đều thuận lợi sao? Hay là có chuyện rồi...

“Bên kia có vấn đề gì hả?” – cô lên ghế sofa ngồi cạnh anh hỏi.

“Không”

“Sao anh nhìn cái điện thoại này nghiêm trọng thế?”

“Cha anh mới gọi” – Lý Cảnh đáp giọng hoài nghi.

“Ông ta tính làm gì hả? Hay tính bắt cóc em tiếp” – Thùy Vân hốt hoảng hỏi. Quen nhau hơn một năm, cô bị bắt cóc ba lần, giờ chỉ còn thiếu mỗi thành viên cuối của gia đình này thôi. Gia đình này có truyền thống thật kỳ quái mà.

Lý Cảnh ngẩng mặt lên nhìn cô rồi bật cười – “Trí tưởng tượng em phong phú thật.”

“Chứ có chuyện gì mà nhìn anh căng thẳng vậy?”

“À, cha anh gọi điện hỏi thăm anh...” – anh trả lời. Đây là lần đầu tiên ông ta chủ động gọi hỏi thăm đứa con này làm sao anh không nghi ngờ được. Ngay cả 8 năm anh học ở Anh cũng có bao giờ người cha này gọi anh đâu. Kỳ lạ thật!

“Anh hai ơi, anh làm quá quá đi. Anh làm lỗ như phim “Cô dâu 8 tuổi” ấy, có chút chuyện nhỏ xíu mà làm như thế giới sắp diệt vong.”

“Đây là lần đầu tiên...” - Lý Cảnh ngập ngừng – “...ông ta gọi hỏi thăm anh.”

Cái gia đình này chắc chắn phải mở cuộc họp gia đình mới được. Sao toàn trai tự kỷ không thế này... Mình biết thêm một lý do anh ta rối loạn nhân cách nữa rồi.

“Ông ta nói muốn gặp con dâu tương lai.”

“Hả?” – Thùy Vân mở to mắt nhìn anh – “Em mới qua ả ông ngoại anh giờ tới cha anh sao? Em không có nhiều thông tin về cha anh thì làm sao mà có cách đối phó đây...”

“Ông ta nói muốn gặp em dưới tư cách cha chồng...” – Lý Cảnh nói – “... nếu em không muốn thì thôi...”

Thấy gương mặt không vui của người đàn ông này, Thùy Vân thấy cũng hơi tội nên đưa tay lên vỗ vai anh mỉm cười vô tư nói.

“Thôi, có gì gặp thì cứ gặp. Dù sao thì anh có là Lý Cảnh bao lâu nữa đâu, em cũng chẳng cần hầu nhà chồng thôi thì cho ông già anh có cơ hội được làm cha chồng một lần xong tự mình dọn luôn.”

Lý Cảnh nghe cô nói thế thì không giấu được nụ cười, anh nói – “Anh chưa hề cầu hôn em thực sự à nha. Em nôn đến thế sao?”

Chết mẹ nó hổ rồi, mình ở bên thằng cha này riết bị loạn mấy cái này, hết đóng kịch lừa hấn khi xưa tới đóng phim lừa ông ngoại hấn... Chết tiệt!

Thấy gương mặt ngượng ngùng của Thùy Vân, Lý Cảnh nghiêng người về phía trước đẩy mạnh cô xuống, mỉm cười gian manh.

“Nếu em muốn quá thì tự mình hợp thức hóa gạo nấu thành cơm luôn đi.”

“Này, anh đừng có được nước làm tới đó.”

Nhìn gương mặt vừa xấu hổ vừa cáu của cô, anh càng không nhịn được mà cười lớn. Cô gái này đúng là quá đáng yêu mà.

“Anh đùa thôi, anh hứa dạy em từ A đến Z mà mới bước A em còn học chả ra làm sao thì sao mà nhảy tới Z được chứ...”

“Anh...” – Thùy Vân mở to mắt nhìn Lý Cảnh, tên này tới ngày cứ chê bai cô – “... anh dạy tôi cái quái đó làm gì chứ? Tôi không có hứng đóng phim cấp 3...”

Anh bế cô đưa lên giường rồi ôm chặt lấy Thùy Vân nhất quyết không buông, dịu dàng nói – “Hôm nay nghỉ về ngủ sớm đi để mai còn đi tiếp nữa.”

“Chết tiệt, chúng ta thuê phòng 2 giường làm cái eo gì chứ? Chật chội quá à, buông tôi ra” – Thùy Vân gắt lên. Cô cực kỳ không thích cái tính này Lý Cảnh, cứ được nước làm tới. Ngay khi làm thủ tục nhận phòng ở khách sạn cô nghỉ rồi, tại sao hấn không thuê 2 phòng chứ mà thuê phòng 2 người nhưng do người chi trả không phải cô nên không làm gì được. May mà cô học tiếng Nhật nên vận dụng chút Hán tự ít ỏi bí mật ra hiệu cho nhân viên tiếp tân chuẩn bị phòng 2 giường.

“Em muốn qua bên kia ngủ?” – anh hỏi.

“Chứ gì nữa!”

Lý Cảnh buông cô ra, Thùy Vân ngay lập tức chạy ngay qua giường bên kia trùm kín chăn lại. Anh nhìn hành động này khó mà nhịn cười được. Sau đó anh đứng lên tắt đèn và leo lên giường Thùy Vân ôm chầm lấy cô thì thầm nói.

“Em không muốn ngủ bên kia thì mình qua đây ngủ. Anh chiều em quá rồi, trước nay anh quen con gái chỉ có 3 bước thôi mà quen em anh cho 24 chữ cái là quá nhân nhượng lắm rồi...”

“Chật chội thấy mẹ luôn. Anh đúng là thằng M mà, sung sướng rộng rãi không muốn...”

Lý Cảnh thản nhiên nói – “Anh còn M hơn em nghĩ đó”. Thùy Vân này làm như muốn làm một thằng đàn ông quân tử dễ lắm vậy, nằm chung 1 giường mà kiềm chế hết sức không làm bậy trước người mình con gái yêu cực kỳ khó khăn nhưng chết tiệt nhất là anh lại thích cái cảm giác được ôm cô ngủ như thế này.

...

“Cuối cùng cũng xong xuôi mọi thứ, cảm ơn cậu nha” – Thùy Hân mỉm cười nói. Giờ cô có thể dành nhiều thời gian cho con trai mình được rồi.

“Không có gì đâu, chúng ta là đối tác mà” – Ken dịu dàng mỉm cười đáp lại. Cả 2 tháng nay anh thường xuyên gặp Thùy Hân chăm sóc cô ấy chắc chắn điểm trong mắt cô tăng lên không ít – “À, tới nhà cậu rồi”. Anh dừng xe trước nhà Thùy Hân.

“Cảm ơn” – cô lịch sự đáp – “Mà cậu không phiền nếu vào nhà tôi dùng 1 ly chứ? cậu chưa thưởng thức tay nghề tôi mà đúng không?”

“Tất nhiên” – anh cố tỏ ra lịch sự không hề hỏi quá đáng làm Thùy Hân sợ mai một đề phòng mình. Chính phục phụ nữ ngoài tốc độ còn phải biết khi nào tăng ga khi nào giảm tốc nếu không thì...

“Thùy Hân, sao giờ em mới về” – Lý Thanh ở trong nhà mở cửa ra hét lên. Không ngờ cô gái này nhờ anh giữ con miễn phí để đi cùng tên này, đúng là quá đáng quá mà. Còn thằng cha này mới nhìn mặt là đáng ghét rồi.

“Con tôi ngủ chưa?” – cô xuống xe hỏi.

“Ngủ rồi.” – Lý Thanh gắt lên. Cô gái này xem anh là bảo mẫu thật sao?

“Ok, anh đi được rồi” – Thùy Hân thản nhiên nói. Cô không hiểu tại sao cứ có cảm giác 2 người này không ưa nhau dù mới gặp nhau một hai lần.

Ken nhìn Lý Thanh khó hiểu, lần trước vô tình gặp người này cùng Thùy Hân thì anh có chút thắc mắc quan hệ của 2 người này rồi.

“Tôi từng nói chịu trách nhiệm với 2 mẹ con em nên không thể để mấy thằng đàn ông khốn nạn đụng tới em được” – Lý Thanh nói đưa ánh mắt đằng đẵng sát khí nhìn người đàn ông còn lại.

“Hả?” – Ken nhìn 2 người kinh ngạc.

“Cậu đừng hiểu lầm” – Thùy Hân vội giải thích, không thể để đối tác vàng này nghĩ xấu hình tượng cô. Sau đó quay sang Lý Thanh cau gắt lên – “Anh đừng có nói chuyện gây dễ hiểu lầm chứ”. Anh ta nên nói đầy đủ là có trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của 2 mẹ con cô.

Lý Thanh không nói không rằng kéo Thùy Hân lại hôn cô trước mặt tình địch rồi xấu hổ lấy tay che miệng lại nói – “Bây giờ em phải có trách nhiệm với nụ hôn đầu của tôi”. Anh không giống thằng em phong lưu của mình, trước nay chỉ tập trung bành trướng thế lực ở bang hội không quan tâm phụ nữ mà tối ngày tiếp xúc đám đực rựa nên Thùy Hân là mối tình đầu của anh.

“What?” – Thùy Hân và Ken đều kinh ngạc nhìn anh thốt lên. Không thể tin được 1 thằng 30 tuổi chưa từng hôn bất kỳ cô gái nào...

“Chết tiệt, anh có bị khùng không?” – cô lấy tay xoa trán nói – “Thanh Phương, cậu về trước đi, ly café đó tôi nợ cậu.”

“Tôi yêu em” – Ken nói. Ngày xưa anh từng do dự mà không can đảm như người đàn ông này hôm nay, anh không muốn do dự nữa. Anh nói tiếp – “Tôi yêu em từ khi chúng ta học chung đại học nhưng chưa bao giờ dám nói... Chưa bao giờ tôi quên em cả, Thùy Hân.”

“Hả?” – Thùy Hân kinh ngạc nhìn Ken. Cái ngày gì thế này...

“Ha ha ha, tôi nói rồi mà...” – Lý Thanh cười lớn hả hê nói quên cả xấu hổ ban nãy.

“Ok, tôi hiểu rồi!” – Thùy Hân bước vào nhà đẩy Lý Thanh ra rồi quay lên nhìn 2 người đàn ông trước mặt – “Giờ tôi chẳng biết nói gì cả, cho tôi thời gian”. Sau đó cô đóng sập cửa lại.

“Chết tiệt, biết ngay mà” – Ken rít lên. Kế hoạch anh đã tính toán kỹ càng chỉ vì 1 hành động nhất thời của tên này mà phá hết.

“Này, mày yêu cô ấy từ khi còn đi học hả?” – Lý Thanh quay sang hỏi tình địch.

“Thì sao?” – Ken hững hờ đáp.

Lý Thanh mỉm mai nói – “Mày có biết ranh giới giữa kiên trì đơn phương 1 tình yêu và bám đuôi khá là gần nhau không?”

“Anh nhìn lại mình trước đi” – Ken mỉm mai đáp lại – “... người mà bám đuôi tới tận nhà cô ấy là anh không phải tôi.”

“Tạch...”

Một xô nước rớt xuống cả hai người, tiếng Thùy Hân ở trên lầu vang lên.

“Có muốn chửi nhau ra chỗ khác mà chửi, đừng có làm phiền trước nhà tôi” – sau đó cô ném chìa khóa xe của Lý Thanh xuống rồi lẳng lặng bước vào nhà. Phiền thật!

71. Chương 58-2

Chap 58.2

Thùy Vân đưa mắt nhìn bao quát khung cảnh đẹp như tranh trước mặt ở cổ trấn Phương Hoàng không nén tiếng thở dài. Cảnh vật đúng là có tuyệt thật nhưng tại sao trong khi cảm xúc cô dạt dào như thế này mà lại hết giấy vẽ chứ mà khôn nạn nhất là cái thằng bao cô nhất quyết không chi tiền mua giấy cho cô mà thậm chí hần còn hí ha hí hửng hơn bình thường. Giờ cô mới nhận ra một sự thật, bình thường cô không vẽ hay lấy tư liệu thì gặp hần là ngủ... Hai người hoàn toàn không có gì nhiều để nói với nhau...

“Chuyện gì vậy?” – Lý Cảnh tay nắm chặt tay Thùy Vân, ôn nhu hỏi. Cuối cùng cái đồng giấy chết tiệt kia đã hết để anh bắt đầu tận hưởng cảm giác đi du lịch cùng người yêu.

“Em nhận ra một chuyện cực kỳ quan trọng, anh làm tài chính, em vẽ truyện tranh, nghề nghiệp hoàn toàn khác nhau. Không có gì để nói hết...” – cô đáp.

Giờ Thùy Vân mới khâm phục đám tình nhân yêu nhau thắm thiết thật, cứ gặp là bốn mắt nhìn nhau đắm đuối như Nhĩ Khang - Hạ Tử Vi... gì mà em là cát anh là gió thật ra chúng có liên quan ẹo gì tới nhau đâu. Quả thật cô không làm được mấy chuyện sến rện như thế, nói chuyện thì không biết nói cái quái gì. Bàn quốc sự bên kia thì anh ta không cho mà nói chuyện thiên hạ như cách xử lý khủng hoảng của Tân Hiệp Phát hần cũng không chịu. Lý Cảnh này cứ yêu cầu cô nói chuyện gì có tính chất xây dựng quan hệ của 2 người... Có gì đâu mà nói chứ...

Lý Cảnh bật cười – “Chúng ta cứ ở bên cạnh nhau thế này em không cảm thấy thích sao? Em muốn đi đâu tiếp thì anh đưa em đi.”

“Ngày nào em chả gặp anh nói thật yêu xa còn thỉnh thoảng nhớ chứ gặp hoài, em nhìn mặt anh là ngán rồi” – cô trả lời – “... nói thật em bí chủ đề nói chuyện cùng anh rồi đó...”

“Hay chúng ta luyện tập tiếp...” – Lý Cảnh nhìn cô đầy ẩn ý nói.

“Chết tiệt, anh tối ngày sàm sỡ tôi không chán hả?”

“Không”

“Chết tiệt, anh đúng là 1 tên mặt dày mà...”

Lý Cảnh nhìn cô không giấu được nụ cười, Thùy Vân là một người cực kỳ thiếu tâm hồn lãng mạn không như mấy cô gái khác. Nếu anh không mặt dày vô sỉ cứ tấn công cô như thế thì làm sao mà 2 người có tiến triển được.

“Mà này, cho em hỏi tài sản do anh đứng tên có bao nhiêu hả?”

“Hả?”

“Đằng nào anh chả chết đi hay là mình đăng ký kết hôn sớm đi anh cứ lập di chúc cho em tài sản là được...” – Thùy Vân bình thản nói – “Em hứa khi anh chết sẽ khóc thật nhiệt tình... gào rú lên dữ dội...”

“...”

“Mà tài sản của anh chủ yếu là hàng phạm pháp. Em không lấy thì mấy ông già cũng lấy làm chuyện hại người thôi thì em xài giùm cho. Nói chung anh không chết thì thôi chứ chết thì chết 1 cách xứng đáng đi... Xong xuôi hết mọi chuyện thì em không ngại mang tiếng nuôi trai bao đâu” – cô nói. Thùy Vân muốn Lý Cảnh này biết cái cảm giác được bao khó chịu thế nào, thế mới thấy mấy em gái tiểu tam ăn bám có sướng hơn ai đâu... Tối ngày bị phụ thuộc tài chính mà còn bị đá bắt cứ lúc nào.

“Vậy lúc đó anh phải làm việc cực lực để đáp ứng nhu cầu của quý bà này rồi... “ – Lý Cảnh quay người lại vòng tay ôm eo Thùy Vân nhìn cô với ánh mắt ranh ma – “Anh nói có đúng không?”

“Chết tiệt, anh đừng có nói bậy quá được không?”

Lý Cảnh nhìn gương mặt xấu hổ của cô bật cười. Thùy Vân là 1 cô gái hay nói tục, cũng hay coi mấy thứ như mấy cái phim hay truyện mà 2 thằng nó cứ đè nhau làm đủ thứ chuyện từ A đến Z. Dù thế, cô vẫn là một cô gái trong sáng chưa có kinh nghiệm cùng đàn ông, chỉ cần anh nhìn cô với ánh mắt nóng bỏng nói chuyện đầy ẩn ý thì tự động cô đỏ mặt ngay. Đúng là 1 cô gái quá đáng yêu mà...

“Không ai bao ai mà không làm gì cả...” – anh mỉm cười nhìn cô nói – “... em từng nói mà “vô công bất thụ lộc”... mà giờ em đang được anh bao đúng không?”

“Chết tiệt...” - Thùy Vân đỏ mặt đẩy Lý Cảnh ra – “Sao tối ngày lời tôi nói anh cứ suy diễn bậy bạ thế hả?”

“Anh nói em muốn tranh luận cùng anh thì học thêm 1 khóa rồi mà... Anh nói anh từng tốt nghiệp khoa Luật của Oxford rồi mà...” – anh lấy tay cầm chặt tay cô kéo đi.

“Cái trường trời đánh đó đào tạo mấy đứa như anh chỉ để bắt bẻ mấy chuyện này thôi hả? Tôi thấy anh toàn sử dụng khả năng tranh luận này để sàm sỡ tôi thôi chứ có làm gì đâu.”

“Em bí đề tài nói chuyện phải không?” – Lý Cảnh chuyển chủ đề chứ anh cứ nói mấy cái này sợ chút Thùy Vân xấu hổ ngắt đi thì khổ. Giờ mặt cô đỏ thế này rồi.

“Ừ”

“Anh muốn phân tích cho em biết bộ phim bệnh hoạn em mới xem cách đây không lâu. Anh muốn nói lâu rồi mà ngại...”. Lúc đó Lý Cảnh anh đang đóng phim lạnh nên không tiện nói.

“Hả? Phim gì? Em coi nhiều lắm à...”

” Phim gì mà 2 thằng đàn ông yêu nhau đó... ” - Lý Cảnh ngập ngừng – ” Một thằng cưỡng ép thằng còn lại quan hệ cùng mình... ”

” À, anh là thằng M chắc thích mấy cái thể loại ngược nhau đúng không ? ” - Thùy Vân tán thưởng – ” ... nếu anh thích thì em tìm thêm mấy bộ cho anh xem... ”

” Em... ” - Lý Cảnh gắt lên – ” Ai mà thích ba cái đó chứ. Thật bệnh hoạn. ”

” Thế anh đề cập nó làm gì ? ” - cô hơi què, anh chàng này đang chê một trong những xu hướng thời đại.

” Anh chỉ muốn phân tích cho em là chuyện 1 thằng con trai thẳng bị cưỡng ép quan hệ xong thành cong là chuyện không thể do sinh lý cơ thể nam khác cơ thể nữ, nếu không muốn thì không thể nào mà...phát sinh toàn bộ quá trình quan hệ được. Bởi thế nên luật pháp nhiều nước không công nhận tội cưỡng hiếp đồng tính nam...”

” Anh thanh niên nghiêm túc vừa vừa thôi anh hai... ” - Thùy Vân lên tiếng – ” ... đừng có mà phân tích mỗ xê kinh thể chứ ? ”

” Anh chỉ muốn nói nó phản khoa học... ” - Lý Cảnh nhẹ nhàng nói – ” ...mà cái bộ Conan gì đó em cho anh xem nữa... Khi giết người thì hiếm khi nào thiên thời, địa lợi, nhân hòa như thế lắm mà luôn có xác suất rủi ro đặc biệt là xài dây mà quan trọng hơn thật phi lý khi cảnh sát có thể gom cả công viên, sân vận động... chỉ còn 3 thằng nghi phạm mà không biết được hung thủ là ai thật hài hước... ”

” Chết tiệt, anh thanh niên nghiêm túc quá đi. Ai chả biết nó vô lý chứ mà thậm chí em coi 85 tập mà còn eo biết cái tổ chức mafia đó làm quái gì trong đó ngoài lâu lâu mấy anh mafia xuất hiện cười gian một cái

là xong... nhưng chả ai coi phim hay manga mà phân tích kinh như anh hết. Ai cũng như anh thì mấy đứa như em cạp đất sống rồi...”

” ... ”

Nhìn thấy Lý Cảnh im lặng thế thì Thùy Vân bật cười, tên này cô mới nhìn hành động sáng nào cũng chăm chỉ chạy bộ là cô biết hẳn là thanh niên nghiêm túc rồi, hoàn toàn khác đứa như cô... Giờ lại thấy hẳn ngồi phân tích tính logic của BL drama hay truyện tranh là hiểu luôn.

” Mà này coi như lâu lâu em tìm hiểu anh luôn. Mà thôi, trước nay em chả biết anh thích cái quái gì hết, giờ mình coi như liệt kê sở thích tìm hiểu lẫn nhau luôn... ”

” Ừ ” - Lý Cảnh không giấu được nụ cười, trước nay Thùy Vân chả bao giờ quan tâm anh thích gì cả mà cứ xem mọi thứ là hiển nhiên trong khi lúc nào anh cũng tìm hiểu sở thích, mấy món ăn cô ấy thích.

” Đầu tiên, chương trình truyền hình anh thích coi cái gì ? ”

” Kinh tế, tài chính, khoa học hay nấu ăn đều được. ”

Cô nhìn anh chăm chăm – ” Anh làm ơn có sở thích nào nó bớt chán hơn được không ? ”. Sở thích hẳn còn già hơn cha mẹ cô.

” Anh thích đọc sách thể loại gì ? ”

” Kinh tế, luật pháp, mấy sách kiến thức thường thức... Anh không xem tiểu thuyết...”

” Thôi chúng ta chia tay nhau bà nó đi ” - Thùy Vân nói. Hai người căn bản không có điểm chung, cái cô thích thì hẳn không thích và ngược lại. Chết tiệt, tên này đúng là tuổi thơ bất hạnh mà.

” Anh không có nhiều thời gian nên chỉ xem những thứ có ích thôi. ”

” Anh đừng có xạo. Ngày xưa thế quái gì chiều nào anh cũng về nhà nấu ăn cho em hay ngồi xem TV cùng em thế hả ? Còn của gái ngày xưa đừng nói là anh không dùng nhiều thời gian đó nha. ”

Lý Cảnh quay lại nhìn Thùy Vân, cô gái này không biết thật sao ? Chính vì cô nên anh mới phải sắp xếp mọi thứ làm sớm về nhà cùng cô, anh không muốn cô ở nhà một mình. Chết tiệt, cô chẳng lẽ chỉ giỏi nghĩ mưu kế hành hạ hay hại người thôi hay sao ?

” Mà này, sao im thế hả ? Em không có ngại chuyện gái gú của anh đâu. Em thoáng lắm, lâu lâu ăn phở cũng không sao đâu...”

“Đừng có nói nhảm” – Lý Cảnh gắt lên. Anh cực kỳ ghét loại người bắt cá hai tay như cha anh nên tuyệt đối không làm mấy thứ như thế. Một là bên nhau, hai là chia tay dứt khoát luôn chứ không dở dở ương ương.

Rồi, lên cơn điên nữa rồi... Tên này sao tâm lý bất thường thế này? Mới vui vẻ tự dưng cau có là sao? Chứ quen nhau mà không biết khi nào hẳn ngứa thì khó mà gãi quá.

“Anh xin lỗi...” – Lý Cảnh nói. Anh không nên nóng như thế, dù gì thì Thùy Vân cũng không biết mấy chuyện này.

“Không sao. Quen rồi”

Lý Cảnh im lặng không nói gì chỉ nắm tay cô kéo đi làm cô tự dưng thấy nó ngọt ngào sao ấy... Mai một quen nhau phải đưa tên này đi trị liệu tâm lý mới được.

“À, anh thấy con chó bên kia không?” – Thùy Vân đưa tay chỉ mấy con chó con trước mặt.

Lý Cảnh dịu dàng nói – “Em muốn nuôi thêm chó hả?”. Ít nhất cô gái này có một số ít điểm giống con gái như thích động vật nhỏ.

“À không, anh biết làm thịt chó không?”

Lý Cảnh quay lại nhìn chăm chăm Thùy Vân.

“Chết tiệt, thịt chó là món ăn nổi tiếng của bọm nhậu nước ta... Anh đừng có nhìn tôi như thế chứ? Bên Trung Quốc này cũng ăn óc khỉ, thịt chó mèo thôi. Còn Pháp có gan ngỗng hôm trước anh đưa em đi ăn đó, cách làm còn kinh dị hơn nữa á.”

“Anh không làm mấy món như thế.”

“Anh giống mấy đứa con gái quá chứ giang hồ gì chứ? Heo là động vật, bò là động vật thì chó cũng thế thôi. Chúng đều thuộc chuỗi thức ăn cả...”

Lý Cảnh bật cười, anh hy vọng gì ở Thùy Vân cơ chứ? Cô ấy không phải Tiểu Hoa mong manh...

“Này cái quái gì mà anh cười?”

“Không, chỉ là anh biết tại sao mình yêu em rồi...”

“Anh khùng thật... Mà nãy đùa thôi, tôi thấy anh căng thẳng quá nên chọc anh đó mà. Tôi không có ăn thịt chó...”

Lý Cảnh nhìn Thùy Vân mỉm cười... Cuối cùng tuần sau hai người phải về nước rồi bắt đầu chiến đấu tiếp, không còn đơn thuần như mấy tháng nay...

...

Thùy Hân nhìn khung cảnh trước mặt tự hỏi cuối cùng cô mở tiệm café là để làm gì. Không phải là cho người ta thưởng thức hương vị café đích thực hay sao thế mà giờ đây nhìn khung cảnh hỗn loạn của tiệm không thể nén tiếng thở dài... Khách hàng một là đám đàn em của Lý Thanh, hai là đám con gái fan của Thanh Phương... Cả 2 nhóm người đó không ai quan tâm café có ngon không hết mà quan trọng nhất là cả 2 tên này cứ có thời gian là tới đây chỉ để ngồi ăn dầm nằm dề nói nhảm cùng cô và nhìn nhau thù địch...

Tình hình này là không ổn cho việc kinh doanh của cô rồi...

72. Chương 59

Chap 59

Hoàng Trí nhìn lên màn hình máy tính không thể giấu được kinh ngạc, không ngờ danh sách cán bộ công chức cấp cao có liên quan đến đám tội phạm này nhiều đến thế. Hèn chi tổng bộ trung ương tìm mọi cách bắt ông Năm phải dừng mọi hoạt động điều tra lại.

Bất chợt anh thấy camera của chung cư báo Trần Hùng đang lên căn hộ của mình. Anh nhìn lại quá trình dữ liệu mới có 35%... Lần này khó khăn lắm anh với Thành Dương – một trong những nội gián ông Năm giống anh được cài vào - mới dụ hấn ra ngoài đột xuất được, không làm lần này thì chắc chắn không bao giờ có được cơ hội khác.

“Nhanh lên giùm đi...” – Hoàng Trí nhìn lại điện thoại thấy hấn lên tới thang máy rồi nhìn lại màn hình máy tính mới 50%... Chút hấn lên mà thấy anh ở đây thì chết... Khốn nạn thật!

Thang máy sắp đến nơi rồi, không thể nào kịp được... bình tĩnh... Có cách rồi.

...

Ông Hùng mới bước tới căn hộ của mình đã thấy tên thuộc hạ của mình đứng la óm tởm trước nhà – “Ông Hùng ơi, ông Hùng!”

“Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Hoàng Trí quay qua nhìn ông kinh ngạc – “Ủa, ông không có ở nhà hả?”

“Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

“À, tôi mới điều tra được một số chuyện quan trọng của đám người Lý Nam Thành nên muốn báo cáo ông đó mà. ” - Hoàng Trí cười toe toét nói. Giờ quan trọng nhất phải dụ hấn cho anh vào nhà để lấy cái USB đang dang dở.

“Thôi được, vào nhà đi!” – Trần Hùng lạnh lùng nói, tay cầm thẻ từ mở căn hộ của mình.

Yes, có thể chứ...

Bước vào nhà, Hoàng Trí tỏ ra kinh ngạc cách bài trí của căn hộ khen tới khen tấp. Anh không muốn ông già này để ý thấy cái USB đang cắm ở laptop.

“Nói chuyện chính đi...” – Trần Hùng ra lệnh.

“À em mới điều tra được đám người của Lý Nam Thành giờ dù đang án binh bất động nhưng thực tế đang ngầm liên kết lực lượng các bên để chống lại mình” – anh bắt đầu chém gió, nghề này của anh từng qua mắt được Lý Cảnh thì chắc qua mắt được ông già này thôi – “...hắn đang cố tạo nhiều hậu thuẫn để giúp thằng Thanh lên... Đây, em hack điện thoại của ông Thành rồi mã hóa các tin nhắn của ông ta ra hệ thống mật mã anpha sau đó sử dụng thuật toán omega...”

“Thôi được rồi, gửi tôi hết kết quả ngay” – Trần Hùng lên tiếng – “... mà sao mấy cái cậu nói toàn ký hiệu vật lý không thể?”

Đù má, đúng là cấp cao có khác, có học đại học mà... Em đây học cảnh sát không phải hacker hay làm ở phòng tình báo đâu mà biết giải mật mã chứ?

“À... mấy hệ thống khoa học cơ bản thì tên cũng như nhau cả thôi, có nhiều đó vòng vòng à...” – Hoàng Trí lấp liếm – “... mà nói nhiều làm em khát nước quá đi...”

Sau đó anh cố tự nhiên đứng lên đi tới cái bàn để laptop của Trần Hùng cầm chai nước lên tu ừng ực rồi nhanh tay giật luôn cái USB của mình nhét vào túi một cách kín đáo.

Trần Hùng liếc thấy Hoàng Trí tới gần máy tính của mình thì không khỏi khó chịu... Ông lên tiếng – “Cậu về được rồi.”

“Dạ, em biết rồi.”

Mới bước ra khỏi căn hộ của Trần Hùng, mồ hôi hột của Hoàng Trí không ngừng túa ra. Chút xíu nữa thôi là chết mẹ nó rồi... Anh nhanh chóng xuống hầm lấy xe chạy tới chỗ ông Năm giao cho ông ta cái USB này ngay, giờ là mạng sống anh an toàn rồi bởi con nhỏ kia nói đúng, làm người bình thường cho khỏe, không bị đau tim.

“Hoàng Trí, cậu lấy được rồi hả?”

Anh quay lại thì thấy đồng đội của mình là Thành Dương đang mỉm cười nói. Nụ cười này kết hợp cùng cây súng đang cầm trên tay thì hoàn toàn không thân thiện chút nào... Sao cuộc đời anh chó má quá đi...

“Cậu làm gì vậy?” – anh cố bình tĩnh hỏi.

“Đưa tôi cái USB”

“Ok, tôi không phải dạng hám công danh. Có gì anh em ta bàn bạc, tôi hứa 90% mọi chuyện là công lao của cậu được không?”

“Đưa tôi cái USB” – Thành Dương cầm súng lạnh lùng chìa vào người đồng đội của mình.

“Ok” – Hoàng Trí móc trong túi ra USB ném cho Thành Dương, xui cái hôm nay anh không mang súng mà nhìn câu súng kia quen quen thật. Mà có đem thì đời không như phim truyền hình bắn nhau loạn xạ, có mấy ai biết cảnh sát nổ 1 phát là 10 tờ báo cáo không? Chưa kể bắn bậy bắn bạ trúng của cải thường dân thì bị khiếu nại lên báo chết mẹ hay lạc đạn là xác định số phận luôn. Phim ảnh xạo chó thể đấy.

“Ngoan lắm... tạm biệt...” – Thành Dương chụp USB mỉm cười, tay từ từ bóp cò.

“Khoan... cho tôi hỏi cây súng này hơi quen quen... Đẳng nào tôi cũng chết cho hỏi luôn, cậu tham công tới mức đó hả?” – Hoàng Trí cố kéo dài thời gian.

“Cây súng này là của anh. Anh nghĩ tôi ngu tới mức xài súng mình gây án hả?” – Thành Dương thản nhiên đáp – “... Còn câu hỏi kia thì tôi nghĩ anh có đáp án rồi chứ?”. Sau đó hắn nhìn vào cái USB.

“Cậu là người của trung ương?” – Hoàng Trí nhú mồm hỏi – “... là mấy người dính líu chuyện làm ăn của đám người này?”

“Thông minh”

Khốn nạn thật, tình tiết này éo có trong phim... Đám người này cài hắc vào ông Năm để hắc được cài lại vào đám người này... Nhức đầu quá... Hèn chi thành tích trong ngành Thành Dương này lý tưởng như thế, có đám giang hồ cả chính quyền hậu thuẫn mà...

“Chỉ tiếc cậu theo ông Năm không thức thời, nếu biết nghe lời đầu ra nông nổi này...” – Thành Dương mỉm cười từ từ bấm cò súng.

Hoàng Trí nhắm mắt chờ chết thì đột nhiên.

“Bốp”

Anh mở mắt ra thì thấy 3, 4 tên đánh Thành Dương ngất xỉu lấy USB, ok giờ không còn súng mà nhìn đám người này anh biết chúng cũng chẳng tốt đẹp hơn tên cảnh sát biển chất kia đâu.

” Các anh là ai nữa ? ” - Hoàng Trí cố mỉm cười nói. Anh hiểu sao con nhỏ Thùy Vân kia dù được anh soái ca yêu thương chiều chuộng không muốn hưởng mà cứ tìm cách chạy trốn rồi. Tối ngày đau tim thế này có ngày đau tim cục bộ đứt bóng sớm.

“Chúng tôi là người của ông Thành”

...

Thùy Hân đưa gương mặt nghiêm túc nhìn 2 người đàn ông trước mặt.

“Sau một thời gian dài suy nghĩ, tôi đã có quyết định của mình...”

“Em cứ nói đi” – Ken lên tiếng.

“Dù thế nào tôi cũng tôn trọng quyết định của em” – Lý Thanh nói.

“Ngày xưa tôi là 1 con ham danh lợi, thích hưởng thụ thích sống dựa vào đàn ông, giờ thì mới bắt đầu làm lại từ đầu. Tôi còn phải nuôi con trai mình nữa.”

“Tôi sẽ chăm sóc 2 mẹ con em mà” – cả 2 người đàn ông đều lên tiếng.

Thùy Hân lắc đầu. Cả Thanh Phương và Lý Thanh đều không hiểu vấn đề sao?

“Tôi muốn làm 1 phụ nữ độc lập không dựa vào đàn ông” – cô dịu dàng nói – “...người tôi chọn ngay bây giờ là con trai mình nên cả 2 anh tôi đều xin lỗi... Hiện giờ tôi chưa có ý định đi thêm bước nữa.”

Cả Ken cùng Lý Thanh đều nhìn cô thông cảm.

“Tôi chờ em mười năm thì chờ thêm chút nữa cũng không sao đâu.”

“Em là người phụ nữ đầu tiên của tôi nên tôi không dễ dàng bỏ cuộc.”

“Chết tiệt, nói nãy giờ mà 2 thằng này không hiểu gì hết. Còn tên Lý Thanh nói chuyện gây dễ hiểu lắm quá... Đúng là ranh giới giữa bám đuôi và chân tình cách nhau cực nhỏ mà...” – Thùy Hân thầm nghĩ.

“Tùy 2 anh mà làm ơn đi... Kêu đám người của 2 người đừng quấy rối công chuyện làm ăn của tôi.”

...

“Này, cha anh là người như thế nào hả?” – Thùy Vân lên tiếng hỏi người đàn ông đang nằm cạnh mình. Nói thật cô không có chút thông tin nào về người này, người đàn ông bí ẩn nhất lịch sử sau ông Bằng chính là thằng cha này.

“Anh cũng không biết...” – Lý Cảnh lạnh nhạt trả lời.

“Ít nhất anh cho em một chút thông tin như ông ta thích gì, làm gì để em biết mà mấy ngày nữa gặp nhau mà ứng phó chứ?”

“Anh không biết thật mà” – Lý Cảnh đáp. Thật tình anh không biết ông già anh thích gì nữa bởi 2 cha con có mấy khi gặp nhau. Anh về nhà thì ông ta đi hay ở biệt trong phòng và ngược lại, ngay cả nói chuyện ngoài bàn chuyện công thì còn lại chỉ nói 1, 2 câu là xong... Từ nhỏ đến lớn đều thế, không có gì thay đổi.

“Kỳ quái thật.”

“Thôi, đi ngủ đi. Ngồi cả ngày trên máy bay không mệt hả?” – Lý Cảnh thúc giục Thùy Vân ngủ, anh không muốn cô cứ hỏi chủ đề về cha anh nữa. Người này anh không muốn nói tới tí nào.

“Mà này, phòng anh nó rộng rãi hơn phòng tôi sao không ngủ ở đó hả? Giờ anh có nằm đây tôi cũng không cho anh làm ăn được gì đâu...” – Thùy Vân lên tiếng. Cô không hiểu nổi, hai người không quan hệ nhau thì hẳn cứ chui vào phòng cô nằm ngủ chung làm quái gì chứ? Có làm ăn được gì đâu mà lại ngủ chật chội. Phòng hẳn to gấp đôi phòng cô mà giường hẳn cũng lớn hơn giường cô ... Lại có nhà tắm riêng trong phòng nữa. Thật sự Lý Cảnh này M vừa vừa thôi.

“Ngủ đi, hỏi nhiều quá” – anh nói.

Thùy Vân kéo tay Lý Cảnh ra rồi lẳng lặng bước ra ngoài.

“Em đi đâu thế?” – anh nhìn cô thắc mắc.

“Thích thì anh cứ ngủ ở đó đi. Chật chội thấy bà luôn” – Thùy Vân thần nhiên đáp rồi nhanh chân bước vào phòng Lý Cảnh khóa cửa lại ngay không cho anh kịp phản ứng.

Cô nhìn 1 lượt phòng anh, thật ra lúc trước khi đóng phim cùng anh ta cô cũng ngủ ở đây mà do đang bận bày mưu tính kế nên chẳng quan tâm ở đây có gì... Thùy Vân nhìn kỹ thì thấy tên này cũng đơn giản, ngăn nắp thật, nội thất từ trong ra ngoài chủ yếu chỉ có 2 màu trắng và đen.

“Này, em mở cửa ra cho anh!” – Lý Cảnh đập cửa lớn tiếng nói. Cô gái này chẳng biết nghe lời gì hết, anh quá nhân nhượng mà cứ được nước làm tới mà.

“Này, anh biết mấy thứ tiếng hả?” – Thùy Vân nhìn lên tủ sách trong phòng anh lên tiếng hỏi. Cô chỉ đọc được tiếng Anh và nhận mặt phân biệt được tiếng Pháp cùng tiếng Tây Ban Nha...

“Em hỏi làm cái quái gì hả? Mở cửa cho anh.”

“Nói” – cô ra lệnh.

“5 thứ tiếng: Anh, Pháp, Tây Ban Nha, Đức và Nga”

“Anh là thú hả?” – Thùy Vân lên tiếng. Dù má, cô học 4 năm buổi tối chỉ mới có N2 Nhật ngữ, tiếng Anh thì thời đại này không biết thì chết mẹ nó đi. Thế mà thằng cha này biết 5 thứ tiếng chưa kể tiếng Việt.

“Không trường anh ai cũng vậy hết mà Hoàng Minh nó thông thạo 8 thứ tiếng kia, nó biết cả tiếng Nhật cùng tiếng Trung”. Thật ra Lý Cảnh anh cũng không phải giỏi gì chỉ là mấy thứ tiếng châu Âu kia trừ tiếng Nga thì tương đối giống tiếng Anh, chỉ cần nắm tốt tiếng Anh linh hoạt vận dụng thay đổi là có thể thông thạo được ngay.

“Trường anh là sở thú hả?”

“Em nói nhầm đủ rồi, giờ mở cửa cho anh ngay đi” – Lý Cảnh lớn tiếng ra lệnh. Giờ anh đổi ý rồi, đàn bà không thể chiều được.

“Thôi, tôi bực quá. Đi ngủ đây!” – Thùy Vân bắt đầu cảm thấy GATO đám con nhà người ta này. Giờ cô mới hiểu cuộc đời vốn bất công thế nào và thẩm thấu quy luật chọn lọc tự nhiên của Darwin, giống chọn lọc tụi nó hợp chung theo loài nên thế quái nào không giàu thêm chứ, một lần nữa khẳng định Bill Gates nói đúng “Cuộc đời không công bằng, hãy chấp nhận nó đi.”

“Này, em mở cửa cho anh...”

Lý Cảnh cứ lớn tiếng ra lệnh, đáp lại anh chỉ là sự im lặng. Cuối cùng anh đành bỏ cuộc, trở về phòng Thùy Vân ngủ... Chẳng hiểu tại sao cô ta giận anh chứ...

73. Chương 60-1

Chap 60.1

“Đừng có nói là em khủng tới mức chơi cả đồng hiệu ứng này bằng tay cả nhé?” – Tiến Khoa nhìn 4 chương “Tiệm đồ cổ” của Thùy Vân hỏi.

“Dạ, lúc đó em hết tiền đặt mua mấy mẫu hiệu ứng nên đành chơi tay... mà em nhờ anh nhận xét lại bản thảo này mà có phải để anh thắc mắc mấy thứ này đâu...”

“Nếu em nhờ anh nhận xét thì đâu có chơi một lúc 4 chương chứ?” – Tiến Khoa bình thản nói. Ý đồ cô bé này mới nhìn anh đã thấy ngay mà không ngờ chỉ mấy tháng mà Thùy Vân đã khắc phục hết nhược điểm của mình, bản thảo lần này rất có hồn. Bên cạnh đó, bối cảnh thực sự quá đa dạng và tự nhiên hoàn toàn không giống mấy bộ truyện tranh khác.

“Đúng là sư phụ mà...” – Thùy Vân nở nụ cười tự tin.

“Nếu em muốn gây quỹ xuất bản thì anh chắc chắn 100% sẽ thành công...”

“Thành Đạt giờ đang đứng ở đâu?” – cô bình thản hỏi.

“Em vẫn muốn hơn thua cùng thằng nhóc đó?”

“Không” – Thùy Vân mỉm cười – “Em chỉ muốn có một đối thủ để mình có động lực tiến lên thôi, các tiền bối ở công ty thì mục tiêu em với họ không giống nhau, còn tác giả bên nước ngoài thì em chưa đủ trình so gang chỉ có Thành Đạt là người thích hợp nhất...”

Tiến Khoa thở dài, sao hai đứa này không bao giờ cùng tiến thế này. Đứa này thụt lùi thì đứa kia đi lên, khi Thùy Vân khắc phục được yếu điểm thì thằng nhóc kia lại bị khựng lại... Thật là...

“Em muốn nộp ở Shueisha?”

“Không, nó không hợp phong cách của em...”

“Anh không quan hệ quá rộng đâu.”

“Kodansha.”

“What? Em bỏ cái lớn thứ ba để tấn công cái lớn thứ nhất... Em biết cái nhà xuất bản khổng nạn đó là cái kiểm duyệt kỹ nhất không?”

“Em thấy nó hợp với phong cách em.” – Thùy Vân bình thản đáp.

Chết tiệt, sao lời thoại này quen thế này. Hai đứa này có tâm ý tương thông thì có mức độ thôi chứ. Sao mình ghét cái đêjà vu này thật.

“Em nghĩ nơi nào phù hợp với Thùy Vân?”

“Kodansha” – Thành Đạt thản nhiên đáp.

“Em có điên không?”

“Không, chỉ là em chắc chắn cô ấy sẽ chọn nó...”

Tiến Khoa nhớ lại cuộc đối thoại tối qua cùng Thành Đạt bật cười, đúng là đám đệ tử đàn em của anh ai cũng điên như nhau.

“Hây, sao tự dưng anh cười sảng vậy?” – Thùy Vân lên tiếng hỏi.

“À, anh nhớ lại chuyện tối qua thôi... Mà em tự tin bao nhiêu phần trăm hả ? ”

” Không biết nữa. ” - cô gãi gãi đầu - ” mà có 1% em cũng muốn thử... Nếu chúng ta không đi bước đầu tiên thì làm sao biết bước thứ hai như thế nào ? ”

” Tốt. Anh sẽ cố gắng giúp em. ”

” Mà bên mình có ai cần tuyển trợ lý không anh ? Em đang thất nghiệp. ”

Tiến Khoa định mở miệng nói Thành Đạt nhưng chợt nhớ thằng bé bắt anh không được nói chuyện của nó cho Thùy Vân biết nếu không nghĩ về nên thôi.

” À, Thư đang cần người giúp cho dự án ” Clkk ” tập 2. ” - Tiến Khoa lên tiếng – ” Em từng theo nó nên anh nghĩ là em hiểu phong cách của con bé nhất. ”

Thùy Vân nhú mày lại – ” Ủa, không phải tập 2 sẽ ra trong 2 tháng tới sao ? ”

” Chính là nó, con nhỏ đó tự nhiên xé hết bản thảo nói làm lại hết nhưng làm không kịp nên giờ nó đang nằm ngủ ”. Đây chính là nỗi khổ của biên tập viên, tác giả thích nghỉ thì nghỉ éo quan tâm gì hết. Thật sự đây là 1 nghề cực kỳ khổ nạn.

” Đúng là chị Thư mà, ok em nhận. ”

Giờ Thùy Vân cô đang thất nghiệp, cái gì cũng chơi lảng mà được giúp một người cực kỳ khó tính như chị Thư chắc chắn sẽ học hỏi được rất nhiều thứ...

...

” Nay, em kiếm được việc rồi... ” - Thùy Vân vui vẻ nhìn vợ của mình đang làm cơm nói.

Lý Cảnh nhú mày lại, cô gái này mới về đây có 2, 3 ngày sao kiếm được việc lạ thế chứ ? Chả lẽ công tác tuyển dụng ở Việt nam bắt đầu dễ dãi quá đà rồi mà cấm thì không được, anh nhếch mép lên – ” Ừ... ”

” Mà công việc này chắc là không ở nhà thường đâu, thỉnh thoảng làm qua đêm... nên có gì mai mốt anh có đi giao tiếp thì cứ đi, không cần về nhà sớm làm gì đâu. ”

Lý Cảnh quay lại nhìn chăm chăm cô – ” Em làm loại công việc gì thế hả ? ”. Làm gì có cái nghề nào mà đi thường xuyên lại qua đêm ngay khi mới nhận chứ ? Ngay cả anh là Tổng giám đốc một tập đoàn hay lãnh đạo một xã đoàn cũng không bận đến thế.

” À, trợ lý... ” - Thùy Vân bình thản đáp.

” Trợ lý thế loại gì mà làm tăng ca kinh thế hả ? Anh không đồng ý ” - Anh ra lệnh.

” Nay, cái này là thông báo chứ em không có hỏi ý kiến anh. ”

” Anh không đồng ý. ”

” Anh không đồng ý kìa anh ” - Thùy Vân cau gắt lên, người này chưa lấy nhau mà giờ thói gia trưởng thì không biết mai mốt lấy nhau như thế nào nữa – ” Sáng mai em bắt đầu làm. ”

Lý Cảnh bước tới đứng trước mặt Thùy Vân hạ giọng nói – ” Anh không đồng ý, em nghe chưa ? Em nên nhớ giờ chúng ta còn đang đóng phim cho mọi người xem, em mà đi làm thì anh còn mặt mũi gì nữa chứ ? ”

” Tào lao ” - cô đứng lên đẩy anh ra thản nhiên nói – ” Anh đừng có đàn ông châu Á thế chứ ? ”

” Ai biết thằng cha sếp em làm gì em hả ? ” - Lý Cảnh cố nhẹ nhàng nói. Anh không thể cứ nuông chiều Thùy Vân này như thế được.

” Hồi nhỏ anh có uống Milo nhiều không ? ” - cô nhìn anh chăm chăm hỏi.

” ... ”

“Sao trí tưởng tượng anh bay cao bay xa và bay luôn thế hả? Em làm trợ lý về tranh cho bà chị em, deadline là 1 tháng tới nên phải gấp rút làm tăng ca để 2 tháng sau in ra công chúng kịp... Mà cuối cùng mấy con thư ký, trợ lý của anh được thuê để làm cái éo gì với anh thế hả?”

“Thật chỉ có thế?” – Lý Cảnh thở phào nhẹ nhõm.

“Ừ... còn chuyện gặp ba anh mấy ngày nữa nhất định em sẽ đi.”

“Thôi được, anh cho phép em làm...” – anh thản nhiên nói rồi lấy tay ôm lấy cô.

Hình như tên này có gì đó hiểu lầm thì phải? Mình thông báo chứ éo có hỏi ý kiến của hắn... Hắn không cho thì kệ mẹ hắn. Đúng là tự kỷ lâu ngày mà...Mấy hôm nữa đưa đi khám mới được.

Lý Cảnh sực nhớ chuyện gì, anh liền kéo Thùy Vân ra nhìn cô hỏi – “Mà thằng nhóc Thành Đạt đó cũng làm ở ngành này phải không?”

“Ừ”

“Làm cái này em có gặp nó không?”

“Chắc thỉnh thoảng có, dù gì cũng là dàn tác giả do sự phụ em quản lý cả mà. Chị Thư là tiền bối chắc thỉnh thoảng cũng được cậu ấy thỉnh giáo...” – cô đáp.

“Thôi, anh đổi ý rồi, đừng làm nữa”. Lửa gần rơm cực kỳ nguy hiểm mà đặc biệt là mối quan hệ mập mờ giữa hai người này, gì mà không phải tình yêu cũng không phải tình bạn mà là xem đối phương là người cực kỳ quan trọng... Thực sự Lý Cảnh anh chưa chắc ăn tỹ nào về Thùy Vân cả.

“Nhảm...”

Cô đáp một cách lạnh nhạt rồi giơ cao đùi lên định đá anh nhưng ngay lập tức Lý Cảnh né ngay, anh quá biết chiêu của cô gái này mà, tối ngày cứ nhè 1 chỗ mà tấn công. Bất chợt chân anh bị gạt làm té bật ngửa về phía sau. Thùy Vân nhanh chóng cùi trỏ đập mạnh vào ngực anh.

“Đừng có mà chơi trò soái ca với em, nghe chưa?” – cô mỉm cười nói – “...an phận mà làm vợ đi...”.

Nói xong Thùy Vân lảng lảng về phòng lấy mấy cuốn truyện đem vào phòng anh đọc, lớn tiếng ra lệnh – “Đói rồi, anh lo làm cơm ngay đi.”

Chết tiệt, từ khi nào anh thành vợ kiêm osin của cô ta thế này? Mà tại sao phòng anh bị Thùy Vân chiếm dụng và ném anh về phòng của cô? Ai mà chẳng thích ngủ ở phòng rộng rãi chứ... Nhất định có ngày nào đó cô sẽ biết tay anh...

74. Chương 60-2

Chap 60.2

Lê Năm nhìn USB từ Lý Nam Thành, ông nhướn mày hỏi - “Đây là ý gì?”

Lý Nam Thành mỉm cười nói – “Những thứ ở đây đủ để ông lập thành tích cho trung ương...”

“Đủ? Còn những thứ dư ra thì sao?”

“Làm người biết quá nhiều chuyện thật không tốt đâu...”

“Cuộc đời tôi đã biết quá nhiều thứ không nên biết rồi...” – Lê Năm mỉm cười đáp lại.

Lý Nam Thành vẫn giữ nụ cười trên môi bình thản lên tiếng – “Không phải không tốt cho ông mà là cho các ông...”

Lê Năm nhìn khẩu khí của người đàn ông trước mặt rồi liếc qua USB, vậy là mọi chuyện còn tệ hơn ông nghĩ. Danh sách người của chính quyền tham gia không hề nhỏ và chắc chắn có rất nhiều người quan trọng dính líu tới...

“Mọi thứ có đổ bể thì không tốt cho cả hai bên, ông thấy có đúng không ông Năm?”

“Vậy ra tôi phải lập một thỏa thuận mới với các người?” – Lê Năm lên tiếng.

“Tôi chưa hề nghĩ thế...” – Lý Nam Thành bình thản nói – “Ông là cảnh sát thì cần giữ trật tự cho xã hội của ông thì tôi cũng cần phải giữ yên ổn cho thế giới ngầm của tôi... Cả hai ta đều có thứ cần bảo vệ cả, tôi nói có đúng không?”

“Điều kiện cho cái USB này là gì?” – Lê Năm lạnh lùng hỏi. Đúng là hai cha con nhà họ Lý này giống nhau thật. Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh mà.

“Ông chỉ cần làm những thứ mình cho là phải...” – Lý Nam Thành tự tin nói.

Lê Năm nhếch mép cười – “Ông muốn tôi giúp ông thanh lý môn hộ, dọn những kẻ cản đường cho con trai ông?”

“Một người chính trực như ông Năm đây mà đứng vững đến giờ quả thật là có bản lĩnh không tồi...”

“Quá khen...”

“Tôi luôn khâm phục người phân nặng nhẹ như ông Năm đây?”

“Còn Lý Cảnh, con út của ông thì sao?”

Lý Nam Thành mỉm cười đáp – “Nó tự biết gặp và thỏa thuận với ông thì chắc chắn biết tìm cách bảo vệ cho mình, không cần người cha này lo...”

Lê Năm bình thản nói – “Nếu tôi nói tôi muốn giết chết nó thì sao?”. Thật sự đây là điều ông băn khoăn bấy lâu nay, người này hứa Lý Cảnh sẽ chết nhưng nếu hắn không thật sự chết đi thì quá nguy hiểm cho xã hội... Hắn ta chưa tới 30 mà thông minh đến thế, với tài năng đó dù có mất đi thân phận của mình thì việc khôi phục lại mọi thứ chỉ là vấn đề thời gian... Lý Cảnh này thật sự còn nguy hiểm hơn ông ngoại hắn và Lý Nam Thành - cha hắn.

“Nếu ông có đủ bản lĩnh ...” – Lý Nam Thành đáp – “... còn cậu Trí quả là một người thừa kế tốt của ông, rất biết tiến biết lui...”

“Cảm ơn...”

...

“Số tiền sẽ chuyển qua ngân hàng của ông ngay chiều nay...” – Lý Cảnh đưa mắt nhìn hợp đồng chuyển nhượng 1% cổ phần của một cổ đông mỉm cười thân thiện nói.

Sống gần 29 năm, anh hiểu một đạo lý: ở đời không nên tin tưởng ai tuyệt đối cả kể cả gia đình, người thân hay bạn bè ... Họ không phải là mình nên chắc chắn có lúc sẽ vì lợi ích bản thân mà không ngại bán đứng người khác... Chính vì thế anh càng không tin tưởng Lê Năm, nếu Lý Cảnh thực sự chết thì ông ta có cho chết đi một lần nữa cũng danh chính ngôn thuận. Giờ không còn như xưa, Lý Cảnh anh không còn là một kẻ cô độc mà đã có một thứ để bảo vệ, anh muốn bảo vệ Thùy Vân, anh muốn sống cuộc sống cùng cô sau này nên tuyệt đối không cho ai làm hại 2 người được.

“Hy vọng ông có thể giữ bí mật mọi chuyện giúp tôi...” – anh nói – “... chúc ông có cuộc sống tốt bên Úc...”

Những bản hợp đồng chuyển nhượng cổ phần cho Robert này chính là tấm bảo hiểm cho mạng sống của 2 người... Chỉ cần 15% là đủ tiếng nói ở Hội đồng quản trị. Anh không muốn gây chú ý dể thảo kinh xà cho đám người của cha anh, ông anh hay cảnh sát nên buộc phải đi đường vòng mua lại cổ phần của những cổ đông nhỏ... Lý Cảnh đã hứa với Thùy Vân làm lại từ đầu sống cuộc đời bình thường cùng cô nên thật không hy vọng có ngày mình phải sử dụng suất bảo hiểm này.

“Cảm ơn cậu. Thôi được rồi, tôi có chuyện bận phải đi đây.”

“Tạm biệt.” – Lý Cảnh mỉm cười nói.

Không biết là anh may mắn hay xui xẻo khi ngay lúc này Thùy Vân lại có việc và đi biệt tích cả tuần không về nhà để anh có thời gian giải quyết mấy chuyện này... Tuy nhiên, không gặp thế này, gọi điện cô lại tắt máy không nghe thật khiến anh đau đầu... cô ta chả bao giờ quan tâm hay nhớ nhung bạn trai mình cả mà cứ bỏ mặc xác đi biệt. Ngay cả một tin nhắn hỏi thăm cũng không thèm gửi. Chết tiệt thật...

“Tít... Tiitt... Tittt...”

Lý Cảnh nhìn tin nhắn của đàn em anh cho theo dõi Thành Đạt, từ ngày anh cho người theo dõi nó ngay trước khi đi Tây Tạng đến giờ đã gần 4 tháng mà chả bao giờ thấy nó đi ra ngoài. Thăng nhóc này còn tự kỷ hơn cả Thùy Vân kia, cuối cùng nó là quái nhân phương nào chứ? Nói thật hồ sơ thăng nhãi này còn bí ẩn hơn ông Bàng kia...

“May mà em không gặp nó đó...” – anh lẩm bẩm.

...

“Chết tiệt, buồn ngủ quá đi...” – Thùy Vân vươn vai hét lên – “Chị mai mốt có chém vừa vừa thôi, gì mà kéo cả khung long và rồng lửa thế hả?”

“Vui mà” – Anh Thư hý hoáy về lên tiếng.

“Hèn chi khả năng chị thế này mà sư phụ không gửi bản thảo chị đi Nhật là đúng rồi...”

“Nhìn thằng Đạt là biết. Tối ngày cứ bị dí deadline sát đít khổ thấy bà... Mà...” – Anh Thư ngập ngừng – “... em có coi truyện của nó chưa ? Chị thấy dạo này nó hơi xuống phong độ sao ấy ? ”

” Em chưa xem, em đang thực hiện bản thảo sợ xem xong áp lực khủng xé bỏ bản thảo như chị thì chết mẹ nó luôn... ”

” À, không có gì. Làm tiếp đi, còn 78 trang nữa đó... ”

” Địch... cả tuần nay, ngày nào em cũng chỉ ngủ có 2 tiếng thôi đó... Mà ngày mai em nghỉ nha, có chuyện phải làm... ” - Thùy Vân nói. Chút nữa là cô quên cuộc hẹn với cha chồng tương lai... mà cả tuần nay cô khóa điện thoại chắc Lý Cảnh gọi không ít à...

” Ủ, chị cũng muốn ngủ quá rồi. Chiều nay off ngay và luôn đi... “

“Mai mốt má có sáng muốn xé bản thảo làm ơn nghĩ giùm tui em cái đi...”

...

Lý Cảnh đưa mắt nhìn Thùy Vân đang ngồi ngủ trên xe lăm bằm – “Chết tiệt, em xem anh là osin đa năng thật hả?”

Sau một tuần, cuối cùng trưa nay cô đã gọi cho anh chỉ nói một câu ngắn gọn “2h trưa nay đón em tại...” xong tắt máy không để anh nói bất kỳ một lời gì cả. Khi anh vừa tới, cô chỉ nói năng gì cả chỉ mở cửa xe, ngồi xuống và ngủ.

Người thuê Thùy Vân cuối cùng bắt cô làm cái quái gì mà chỉ mới có một tuần mà tiêu tụy trông thấy, mắt cô như gấu trúc ấy. Nhìn anh thực sự rất đau lòng, chẳng lẽ giờ anh nhốt Thùy Vân lại, không để cô làm mấy cái công việc này nữa...

“Mới là trợ lý mà còn như thế nếu mai mốt em làm tác giả chính thức chắc bỏ anh luôn quá... Chưa lo xong thằng nhóc kia mà lại dính mấy chuyện này.”

75. Chương 61

Chap 61

Thùy Vân đang nằm ngủ thì thấy có gì đó nặng đè lên người mình, cô cố ngủ tiếp nhưng cuối cùng chịu không nổi phải miễn cưỡng mở mắt thức dậy. Mới xoay qua cô đã thấy ngay Lý Cảnh đang ôm mình ngủ.

“Chết tiệt... nặng thấy mẹ luôn...” – cô cau gắt lên rồi lấy tay gỡ tay người đàn ông này ra. Bên bà Thư thì không ngủ được mà về nhà ngủ thì bị quấy rối. Khốn nạn thật!

Lý Cảnh mở mắt nhìn cô mỉm cười dịu dàng nói – “Thức rồi hả? Em ngủ cứ như chết ấy...”

“Mấy giờ rồi?”

Anh liếc qua đồng hồ để ở đầu giường rồi nói – “Mới 5h sáng à, em cứ ngủ tiếp đi. Chút chúng ta ăn sáng rồi mua đồ chuẩn bị để trưa thăm ông già anh...”

Thùy Vân gật đầu rồi rút vào ngực Lý Cảnh nhắm mắt lại. Anh nhìn hành động của cô thì bật cười, cô gái này miệng nói là không muốn ngủ chung mà cứ ngủ chung lại làm hành động này...

“Này, cả tuần qua không gặp có nhớ anh không?”

“Không...” – Thùy Vân đáp không do dự. Căn bản cô không có thời gian để ngủ lấy đâu ra thời gian làm chuyện tào lao này.

Lý Cảnh nhíu mày hỏi tiếp – “Em nói thật hả?”

“Ừ, anh hỏi ba cái tào lao quá...” – cô gắt lên – “... giờ em hết ngủ được rồi nè...”

“Đừng ngủ nữa...” – Lý Cảnh chồm người lên người Thùy Vân – “... hay là tội mình làm việc luôn đi?”

“Làm gì?” – cô bắt đầu thấy dự cảm không lành.

Lý Cảnh đưa môi lên môi cô dịu dàng hôn, lần này coi như làm một lần bù cả tuần vậy. Bất giác anh cảm giác được Thùy Vân không còn như trước cứ để anh một mình anh chủ động mà giờ đây cô bắt đầu có phản ứng lại, lưỡi cô bắt đầu biết đáp lại anh rồi. Đúng là không uống công anh đào tạo mà.

“Hay là giờ mình làm luôn được không?” – Lý Cảnh hỏi – “Chứ anh chả biết tìm đâu ra 22 chữ cái chính giữa dạy cho em nữa...”

“Không được...”

“Tại sao?” – anh đưa ánh mắt tình cảm nhìn cô – “Em có yêu anh mà đúng không? Nếu không lần đó ở Tây Tạng đâu có khóc mất mặt như thế đâu...”

Thùy Vân gạt đầu, cô dịu dàng nói – “Nhưng không được...”

“Em không tin anh?”

Cô lắc đầu.

“Hay em muốn chính thức kết hôn? Đó chỉ là một tờ giấy và một nghi thức thôi mà? Không hề chứng minh được điều gì ràng buộc cả... Bao nhiêu người kết hôn mà vẫn ly hôn đó...”. Mẹ anh từng kết hôn, là vợ chính thức của cha anh cuối cùng thì được gì chứ? Một tờ giấy cùng 1 danh phận không hơn không kém... Lý Cảnh anh yêu cô gái này, sẵn lòng bỏ tất cả vì cô mà chưa đủ chân tình sao?

“Em không phải là dạng con gái ngây thơ cổ hủ tin ba cái nghi thức hay mấy cái chứng nhận pháp luật nhằm nhí đó đâu... Giờ là thời đại nào rồi chứ?”

Lý Cảnh bắt đầu thấy khó hiểu, 2 lý do lớn nhất của con gái Thùy Vân này hoàn toàn không quan tâm thì vấn đề ở đâu chứ?

“Anh sẽ mang áo mưa...” – anh dịu dàng nói.

“Đó không phải vấn đề chính...” – cô bình thản đáp.

Anh nhíu mày lại nhìn xuống cô hỏi – “Thế vấn đề là ở đâu?”

Thùy Vân tránh đôi mắt của anh, lí nhí nói – “Đ... đau...”

“Hả?”

“Em nghe người khác nói đau lắm...” – cô đỏ mặt nói.

“Chết tiệt, đừng nói đó là lý do em tránh anh bao lâu nay đó chứ? Em còn ngốc hơn mấy đứa con gái kia nữa.”

“Hay...” – cô cáu khi bị xúc phạm liền đẩy Lý Cảnh ra – “anh là đứa sung sướng chứ có bị đau đốn gì đâu chứ? Em nghe nói nó đau như nhét củ cải vào mũi ấy...”

“Em nghe đứa nào đồn bậy thế hả?” – anh nhất quyết không buông Thùy Vân mà kiềm 2 tay cô lại. Không ngờ cô gái này tưởng tượng phong phú thật.

“Ai cũng nói thế...” – cô đáp. Cô không thể nói đó là lời thoại của một thằng uke dành cho một thằng uke khác trong một bộ yaoi được. Nam nữ không giống nhau nhưng đều là bị thằng khác đè lên thôi chắc không khác biệt mấy.

“Không đau thế đâu...” – Lý Cảnh dịu dàng thuyết phục – “... anh có kinh nghiệm nên sẽ nhẹ nhàng mà...”

“Anh bị thằng khác thông ass rồi hả?” – Thùy Vân gắt lên.

“...”

“Nếu anh cho thằng khác thông anh rồi thì hãy tìm em. Nếu em là đứa chọt thì em cũng sung lắm đó, có khi chơi gái từ năm 16 như anh nữa.”

“Này, ai nói anh chơi gái từ năm 16 hả?” – Lý Cảnh hết kiên nhẫn câu gắt lên – “... mà em đừng có coi mấy cái kia xuyên tạc lung tung giùm anh cái.”

“Anh có chắc là em không đau không?”

“ ... ”

“Đó... đó... không trả lời được đúng không ? ”

” Nếu thế thì em bắt anh ăn chay cả đời hả ? ”

” Tùy anh, em không có cấm anh không tìm bồ nhí... ”

” Em điên quá ” - Lý Cảnh đưa môi xuống môi cô cưỡng hôn cô, anh không ngờ lý do cô từ chối anh lại tào lao như thế. Giờ là không A B C gì hết, Z luôn không cần hỏi ý kiến.

Thùy Vân cúi liền cắn mạnh môi người đàn ông này. Anh ta chỉ biết làm cho sướng thân chứ có quan tâm gì đứa như cô chứ ?

” Em... ” - Lý Cảnh lấy tay quệt ngang nơi bị cô cắn ở môi rồi cúi giận nhìn cô – ” Anh quá nuông chiều em rồi mà. Lần này không nhượng bộ đâu.”

Thùy Vân không nói không rằng lấy răng cắn mạnh tay còn lại của Lý Cảnh đang kiềm chặt tay cô rồi đẩy anh ra rồi hét lên – ” Tôi về phòng mình ngủ. ”

Anh đưa mắt nhìn cánh tay đang chảy máu vì bị cô gái này cắn, rửa thầm – ” Chết tiệt, không ngờ cả tuần mới gặp lại cái nhau vì lý do nhảm nhí này. Mà ai đồn bậy đồn bạ em nó đau như nhét củ cải vào mũi thế hả ? ”

Nguyên tắc trước nay của Lý Cảnh là không quen dạng con gái thơ ngây, không có kinh nghiệm đàn ông như Tiểu Hoa mà là loại người thông minh có kinh nghiệm như Hồng Ngân, biết tiến biết lui, biết đòi hỏi, chia tay không khóc lóc hay nín kéo để không phiền phức sau này... thế mà cuối cùng lại yêu nhầm một cô gái như Thùy Vân này. Cô ta không giữ anh, không một chút nín kéo làm anh phát bực lại ngốc hơn cả mấy cô gái mới lớn... không quan hệ không phải vì cổ hủ hay sợ bị đá mà sợ đau như nhét củ cải vào mũi ... Lý do nhảm nhất mà anh từng nghe.

...

” Này, đừng giận nữa, sáng anh hơi nóng quá... ” - Lý Cảnh dịu dàng nhìn Thùy Vân đang để lát bánh mì sandwich lên ăn sáng – ” ...chỉ là cả tuần không gặp em nên anh hơi khó kiềm chế ”. Giờ anh phải cố nhịn nhường, hiện tại cô đang làm ở cái công ty truyện tranh kia có cơ hội gặp thằng nhóc kia bất kỳ lúc nào. Tình cảm 2 người chưa ổn định nên không thể để cho bất kỳ ai thừa cơ chen ngang được. Khốn nạn thật, ngày xưa chỉ có anh chen ngang người ta thế mà giờ lại sợ có người chen ngang lấy mất người yêu mình.

” Ngoan. ” - Thùy Vân lạnh lùng nói – ” ... khi nào anh có thời gian hả?”

” Làm gì ? Em muốn đi đâu sao ? ” - Lý Cảnh mỉm cười ôn nhu nói.

” Em đưa anh đi khám, bệnh tự kỷ để lâu nguy hiểm lắm. ”

” Em... ”

” Mai một lần nhau lỡ anh phát bệnh thì sao ? ”

Đang cúi Thùy Vân chọt anh nghe cô nói hai từ ” lấy nhau ” mà tự nhiên như thế thì không nhịn được mà bật cười. Cô bắt đầu có ý thức là vợ Lý Cảnh này rồi. Giờ anh tạm tha cho cô vậy.

” Sao cười thế hả ? Thế em mới kêu đi khám đó!”

” Không có gì, chút chúng ta đi mua đồ đi. Em không thể cứ mặc đồ ở nhà gặp bố chồng tương lai được. ”

” Ừ... ”

...

Lê Năm nhìn bản danh sách trong máy tính không khỏi ngán ngẩm. Nếu đây chưa phải là bản danh sách đầy đủ thì chắc chắn bản đầy đủ số lượng người liên hệ còn lớn hơn và chức vụ của họ còn quan trọng hơn nhiều. Đúng là có một số chuyện thật không nên biết thì tốt hơn.

" Cậu có thể im lặng về chuyện này được không ? " - Lê Năm lạnh lùng nói. Chuyện này để nhiều người biết thật không tiện.

Hoàng Trí gật đầu – " Tôi chỉ là một thằng cảnh sát quèn, tự biết thân biết phận của mình. "

" Đạo nào cậu thông minh rồi nhỉ ? "

" Được ông giao cái nhiệm vụ khó nuốt này ngu quá chết mấy kiếp rồi. "

Lê Năm bật cười – " Có tương lai. "

" Còn Thành Dương ? "

" Tôi tự biết xử lý... " - ông trầm ngâm đáp. Không ngờ người chứng mắt ông nhiều đến thế, họ cài cả người vào bên cạnh ông. Nếu không xử lý sớm mọi chuyện thì ngay cả ông cũng gặp nguy hiểm. Lê Năm nói tiếp – " Cậu ra ngoài được rồi. "

Thấy Hoàng Trí đi ra ngoài, Lê Năm cầm điện thoại lên. Chuyện này can hệ quá lớn, một mình ông không xử lý được.

...

" Lâu rồi chúng ta không gặp riêng nhau thế này nhỉ ? " - Lý Nam Thành nhẹ nhàng bước vào phòng ông Phạm nhìn cha vợ bình thản nói.

" Cậu tới để mĩa mai tôi sao ? " - ông Phạm mỉm cười đáp.

" Không, con làm gì có ý đó. "

Ông Phạm nói một cách lạnh nhạt – " Tôi già rồi, cai quản thuộc hạ không nghiêm. Không ngờ Trần Hùng lại làm ăn cẩu thả như thế..."

Lý Nam Thành mỉm cười nói – " Chúng ta đều già rồi, đừng nên tham công tiếc việc quá, cứ để giới trẻ lên thay. "

" Chúng ta là tiền bối không phải nên chỉ dạy hậu bối sao ? "

" Làm sao mà chỉ dạy khi cả những bậc tiền bối lại bị một hậu bối xỏ mũi dắt đi... "

Ngay từ khi Lý Cảnh nhường lại mọi thứ ông Phạm đã hoài nghi nhưng không ngờ nó lại thẳng tay đập cả ông nó như thế, ông cười lớn.

" Đúng là sóng sau xô sóng trước mà, có thể đào tạo một đứa xuất sắc như nó là một thành tựu của tôi... Chắc chắn tương lai thằng bé còn xuất sắc hơn cả chúng ta. "

" Lý Cảnh nó còn thông minh hơn cả hai chúng ta, nó không chọn cuộc sống trói buộc này... " - Lý Nam Thành thản nhiên nói.

Ông Phạm nhìn con rể của mình tỏ ý không hiểu.

" Nó chọn cuộc sống tự do cùng con bé Thùy Vân kia " - Lý Nam Thành trả lời ánh mắt dò hỏi kia. Không phải đây là điều mà ông từng mong muốn bấy lâu nay sao ? Nhưng ông lại không đủ dũng cảm bỏ hết mọi thứ, trách nhiệm, gánh nặng và cả sự vị kỷ bản thân để giành lấy 2 từ " tự do " này. Nếu ông có can đảm đó đã không khiến cả 2 người phụ nữ đau khổ đến thế...

Ông Phạm bật cười, ông không ngờ cháu mình lại dám phản bội mình vì một đứa con gái nhưng ông chưa thua Lý Nam Thành này.

" Cậu đừng quên mối quan hệ của tôi không ít, tôi nhất định không để cho thằng tạp chủng kia nắm hết quyền lực đâu. "

Lý Nam Thành cười nhạt, cha vợ ông luôn như thế, luôn hơn thua như thế.

” Ở đời không có kẻ thù vĩnh cửu cũng không có bạn bè mãi mãi, con người sống chỉ cầu 2 chữ ” lợi ích ”. Cha nghĩ họ có vì tình bạn và mối quan hệ lâu bền bấy lâu nay cùng một người mà từ bỏ lợi ích bản thân ?Ngày khi giây phút sinh tử chúng ta mới bộc lộ bản chất của mình...”

Ông Phạm không nói gì.

” Chúng ta già rồi. ” - Lý Nam Thành chậm rãi bước khỏi phòng để mặc cha vợ ông im lặng. Có một số đến lúc thì phải buông tay.

76. Chương 62-1

Chap 62.1

“Thì ra con làm ở mảng nghệ thuật sao?” – Lý Nam Thành dịu dàng nhìn cô con dâu tương lai của mình nói.

“Dạ.” – Thùy Vân mỉm cười đáp lại, cô không ngờ cuộc gặp mặt cha chồng tương lai của mình bình thường như thế mà ông ta cũng không mang phong thái đại boss như ông ngoại chồng của mình. Tuy nhiên có 1 vấn đề rất lớn ở đây...

“Sau này nhờ con chăm sóc con trai ta...” – Lý Nam Thành mỉm cười nói đoạn lại đưa mắt nhìn đứa con út của mình.

Lý Cảnh chỉ đáp lại ông bằng ánh mắt lạnh nhạt.

“Dạ...” - Thùy Vân cố gắng mỉm cười nói – “... là do anh ấy chăm sóc con không đó chứ, Đúng không anh yêu?” – cô cố nhấn mạnh hai từ “anh yêu” cho tên mặt lạnh ngồi kế bên nghe. Hắn ta đưa cô gặp cha chồng chứ có phải cô đưa hắn gặp cha vợ đâu mà không khí này kỳ quặc quá, từ đầu tới giờ toàn cô và cha hắn đối thoại cùng nhau. Còn Lý Cảnh nổi máu tộc Uchiha lại cứ giữ cái bản mặt Sasuke ra từ khi gặp cha hắn.

“Ừ” – Lý Cảnh lạnh lùng đáp.

Thùy Vân lấy chân đạp mạnh chân tên ngồi bên cạnh mình.

Chết tiệt, sao anh không thể cho tôi một cuộc gặp gia đình chồng bình thường hả? Tự kỷ có mức độ thôi chứ? Hết đi đánh giấc giờ tôi phải giải quyết ân oán tình thù giữa 2 cha con anh sao?

Lý Cảnh thoáng nhú mày nhìn Thùy Vân rồi nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường.

Lý Nam Thành nhìn gương mặt cười gượng gạo của cô con dâu tương lai lại thấy cái nhú mày thoáng qua của con trai mình thì cười nhẹ. 30 năm qua ông có bao giờ quan tâm thằng con này đâu, không thể tự đứng bắt nó tiếp nhận tình cảm của người cha này nhanh đến thế.

“Ông chủ, cậu chủ, cô Vân, tôi dọn cơm xong rồi ạ. Mời mọi người xuống ăn cơm.”

“Cảm ơn cô” – Lý Nam Thành mỉm cười nói với người giúp việc sau đó ông quay qua Thùy Vân dịu dàng hỏi – “Hai con đi ăn luôn đi.”

“Dạ. Tụi con cũng đói rồi...” – cô mỉm cười đáp lại, mắt liếc nhìn mặt Lý Cảnh thấy anh ta cứ trơ trơ cái mặt của tộc Uchiha ra... Khốn nạn thật, bởi thế bộ truyện mới có tên Naruto đó, mấy thằng mặt lạnh éo bao giờ làm vai chính shounen nổi, cuộc đời chỉ là thứ chính thôi. Hèn chi đám thuộc hạ thích thằng anh hơn là phải đạo. Đánh nhau một chết mẹ mà gặp đại ca bản mặt hết tiền này ai mà không nản.

Lý Cảnh chỉ im lặng, người cha này bao lâu nay không bao giờ quan tâm anh thậm chí còn tránh né sao tự đứng giờ nổi máu “người cha mẫu mực” thế này?

“Lâu quá hai cha con chúng ta mới ăn cùng nhau nhỉ?” – Lý Nam Thành cố tình gợi chuyện.

“Có ăn cùng nhau bao giờ đâu mà lâu” – Lý Cảnh lạnh lùng đáp.

Lý Nam Thành mỉm cười gượng gạo. Đúng thật là hình như 2 cha con ông chưa bao giờ ăn chung với nhau cả, ngày xưa cứ thấy mặt thằng con này là ông tránh né tìm có thoái lui. Giờ ông mới thấy mình làm cha thất bại như thế nào.

“Thôi, chúng ta đi ăn lẹ đi... Con đói rồi” – Thùy Vân cố gỡ rối. Không khí bắt đầu kỳ kỳ rồi – “Còn anh Thanh có ăn cùng ta không?”

“À nó bận một số công chuyện nên hôm nay không về.”

Hắn ta bám đuôi gái chứ bận công chuyện cái éo gì?

“Dạ, mình đi thôi anh.” – Thùy Vân nắm lấy tay Lý Cảnh kéo đi. Về nhà anh ta sẽ biết tay cô.

Đi theo cha chồng đến phòng ăn, cô mới thấy nhà này cũng lớn thật mà không lớn làm sao ngày xưa tổ chức cả 1 buổi tiệc ở đây chứ? Mà lúc đó cô đang cùng Thư Kỳ nghĩ kế hại người nên không đi quan sát. Tuy nhiên mức độ phô trương thì thật không bằng ông già kia, ngay cả người làm cũng chỉ có 3, 4 người.

Liếc thấy Lý Nam Thành cố gắng cư xử như một người cha, rút ngắn khoảng cách của 2 cha con mà thằng Sasuke này cứ đóng phim lạnh, Thùy Vân không khỏi lắc đầu. Biết thế sáng đưa đi khám luôn rồi.

Hải sản ê hề, sơn hào hải vị mà ăn với không khí này cô không nuốt nổi. Nó không căng thẳng mà gượng gạo thế nào ấy. Mà thằng cha Lý Nam Thành này đúng là người cha thất bại mà, tuổi con còn éo nhớ hỏi chi nó không ghét. Còn tên Lý Cảnh cái mặt thể này hỏi sao ông này không đi suốt. Nhìn chung cái gia đình này cực kỳ cần một cuộc họp gia đình bình thường và cần update lại thông tin các thành viên.

“Con no rồi.” – Thùy Vân buông đũa mỉm cười nói.

Lý Cảnh nhú mày nhìn cô hỏi – “Sao em ăn ít thế”. Ngày mai Thùy Vân đi làm biệt tích lại thế nào cũng quay lại lối sống tùy tiện như trước, anh không thể chăm sóc cho cô được.

“Em no rồi” – cô mỉm cười lặp lại.

Anh có tư cách hỏi câu đó hả? Thằng làm tôi không ăn nổi chính là anh chứ ai...

“Dì Năm...” – Lý Cảnh ra lệnh – “Dì mang một ly sữa cho cô Vân giúp tôi.”

Dì Năm thấy cậu chủ mình chăm sóc từ nhỏ quan tâm một cô gái như thế thì không giấu được nụ cười, bà vui vẻ nói – “Tôi đi lấy ngay.”

Lý Nam Thành thấy thái độ của con trai mình với một cô gái quan tâm chăm sóc như thế thì có chút ngạc nhiên. Thằng nhóc này từ bé ích kỷ lạnh lùng sao lại có biểu tình này chứ? Thật khó tin...

Lý Cảnh thấy Thùy Vân nghe lời mình ngoan ngoãn uống sữa thì nở nụ cười dịu dàng nhìn cô không quan tâm gương mặt há hốc của người cha ngồi đối diện.

“Ngao lăm” – anh lấy tay xoa đầu cô ôn nhu nói.

Lý Nam Thành nhìn dì Năm rồi nhìn con trai mình không giấu sự kinh ngạc. Ông biết là thằng nhóc này bỏ hết tất cả vì cô gái này nhưng nó thay đổi đến thế này thì đáng sợ thật.

Dì Năm không nói gì chỉ đứng bên cạnh mỉm cười... Trước nay bà cứ lo cho cậu chủ mình nhưng giờ thiết nghĩ bà lo lắng quá đà rồi.

...

Lý Nam Thành tiễn con trai cùng con dâu mình đi, cảm xúc lẩn lộn. Cuối cùng thứ ông muốn nói với nó cũng không nói được.

“Cậu chủ thay đổi rồi...” – dì Năm lên tiếng – “Biết quan tâm người khác lại không còn lạnh lùng như xưa...”

“Chị nói đúng...”

“Ông cũng thay đổi rồi...” – bà nói tiếp – “... giờ biết học cách làm một người cha tốt, không còn tránh né như xưa...”

Lý Nam Thành im lặng.

“Làm gì thì cũng cần thời gian... Mất 29 năm ông mới đi được bước thứ nhất mà...”

“Sao hồi nãy chị không nhắc tôi nó mới 29 tuổi?” – ông lên tiếng

“Thật sự tôi cũng không ngờ ông chủ quên cả tuổi của con trai mình” – dì Năm bật cười.

...

Ngô Phương Ba nhìn danh sách trước mặt rồi đưa mắt nhìn Lê Năm.

“Chuyện này thực sự rất hệ trọng.”

Lê Năm gật đầu – “Bản đầy đủ đang ở chỗ Lý Nam Thành.”

Ông Ba nhìn Lê Năm mỉm cười – “Ông có chắc tôi không nằm ở danh sách đầy đủ đó?”

“Không nhưng tôi tin ông... Từ khi tham gia chính trường đến giờ ông luôn là người tích cực cải cách nhất, là một quan chức luôn nghĩ tới người dân.”

“Chữ “tin” của ông nặng quá...” – Ông Ba cười lớn.

“Ông hỏi tôi câu đó là tôi biết chắc ông không nằm trong bản danh sách rồi...” – Lê Năm cười đáp lại.

“Hắn cam kết không để lộ mọi thứ?”

“Đúng thế với một chút trao đổi nhỏ...”

“Lý Nam Thành này thực sự rất thông minh.”

“Nếu không ông ta không từ tay trắng đạt được thành tựu ngày hôm nay...” – Lê Năm thản nhiên nói.

“Ông biết chuyện khó nhất với những người đại diện cho công lý như chúng ta không?” – ông Ba trầm ngâm nói.

Lê Năm im lặng.

“Chúng ta không thể như mấy kẻ như Lý Nam Thành cứ thanh lý nội bộ mà luôn phải cân nhắc nặng nhẹ... Biết sai vẫn không thể ra tay quá nặng... Nếu không hậu quả không chỉ có chúng ta mà còn là người dân và cả đất nước.”

“Tôi hiểu...” – Lê Năm đáp. Đây chính là lý do ông không thể ra tay bắt toàn bộ dù đang nắm đầy đủ tội chứng.

“Ông cho người giám sát đám người trong bản danh sách này cho tôi.”

“Ý ông là...”

“Chuyện này không thể dùng pháp luật xử lý được. Tôi là một chính trị gia, tôi sẽ dùng cách làm của một chính trị gia xử lý chuyện này...”

“Tôi hiểu rồi.”

“Mà tôi nghe nói...” – Ông Ba ngập ngừng – “... Lý Nam Thành sẽ chọn người thừa kế mình?”

“Ừ...”

“Cái sai của chúng ta khi xưa là để kẻ này sống quá lâu mới gây mọi chuyện như ngày hôm nay. Giờ thế lực hắn quá lớn khó mà sửa sai được...” – ông Ba bình thản nói – “... có một số thứ nên trừ khi nó còn trong trứng nước...”

“Tôi hiểu rồi, bảo vệ người dân là trách nhiệm của tôi mà...” – Lê Năm mỉm cười đáp lại. Giờ ông đã có quyết định của mình.

77. Chương 62-2

Chap 62.2

“Mai em đi làm tiếp phải không?” – Lý Cảnh liếc qua cô gái ngồi ghé bên cạnh hỏi.

“Ừ...” – Thùy Vân đưa mắt qua cửa sổ nhìn cảnh vật ở bên đường nói.

“Lần này là bao lâu?”

” Ba tuần... ”

” Cái gì ? ”

” Nếu nhanh thì hơn hai tuần. ”

” Gì mà lâu dữ vậy ? ” - Lý Cảnh gắt lên. Thời gian cô dành cho anh bây giờ còn ít hơn trước khi quen nhau nữa, có ai quen bạn gái mà chỉ gặp nhau một hai tuần 1 lần mà lần nào gặp cô ta cũng ngủ hơn 2/3 thời gian hết.

” Anh làm như làm họa sĩ truyện tranh dễ lắm vậy đó. ”

Lý Cảnh ôn tồn nói – ” Em đừng nên quá thân thiết với họ, sắp đến thời điểm anh thực hiện lời hứa rồi. Sau đó, chúng ta cứ ở đây thật không tiện...”

” Em hiểu mà... ”

“Anh xin lỗi...”

Thùy Vân mỉm cười nói – “Không, là em chọn anh mà... Mà công việc này có cái tiện là ở đâu cũng làm được cả”. Thật sự người này có thể vì bảo vệ cô dám từ bỏ tất cả thì chuyện này có đáng là gì...

“Cảm ơn em” – anh mỉm cười nhẹ nhàng đáp lại – “...chuyện anh hứa cùng em nhất định sẽ làm được... anh chắc chắn cho em hạnh phúc...”

“Anh đợi em một chút, ban nãy lúc ăn cùng cha anh hình như sư phụ có gọi cho em...” – Thùy Vân nhìn vào màn hình điện thoại thấy 3 cuộc gọi nhỡ. Cô nhanh tay bấm nút gọi lại.

“A lô, sư phụ hả... Sao?” – Thùy Vân đưa điện thoại lên tai nói.

Lý Cảnh liếc thấy gương mặt của cô sững lại, cô im lặng một lúc lâu rồi nói tiếp.

“Anh có thể gửi email đó cho em không... được rồi...”

“Có chuyện gì sao?” – Lý Cảnh hỏi, anh thấy cô gái này cứ im lặng không nói gì. Mỗi lần cô im lặng là thường có chuyện lớn xảy ra.

Thùy Vân chỉ im lặng, một lúc sau cô mở email trong điện thoại ra nhìn một lúc rồi lắp bắp nói – “Bản thảo... em được... nhận rồi...”

“Hả?”

“Bản thảo em được Kodansha nhận rồi” – cô nhào qua ôm lấy Lý Cảnh bắt chặp anh đang lái xe – “...em thực sự được nhận rồi...”. Cảm xúc của cô bây giờ thật sự rất khó tả, thực sự rất muốn cười nhưng lại cũng muốn khóc...

“Tốt quá!” – Lý Cảnh thấy cảm xúc phức tạp trên mặt của Thùy Vân thì bật cười, thực sự cách biểu lộ cảm xúc của cô gái này luôn đặc biệt hơn người ta. Cuối cùng ước mơ của cô cũng thực hiện được rồi.

“Chết tiệt... Giờ em phải qua sư phụ ngay...” – cô liến thoắng nói – “...không, em phải bay qua đó mới đúng chứ... Không...à đúng rồi... em phải báo cho cậu ấy biết...”

Nói xong Thùy Vân lấy ngay điện thoại định gọi cho Thành Đạt nhưng nghĩ lại cô gọi ngay lại cho sư phụ.

“A lô, Đạt biết chuyện của em chưa? Thế thì anh đừng nói, em muốn tự mình báo cho cậu ấy. Cậu ấy là người đầu tiên em muốn báo tin này ngay...” – cô hào hứng nói. Mục tiêu bao lâu nay cô đuổi kịp người này đã thành hiện thực...

Lý Cảnh nghe cuộc điện thoại vừa rồi có đôi chút khó chịu. Nếu không phải anh đi cùng cô thì anh là người thứ mấy cô báo tin mừng này? Anh là 1 thằng đàn ông có tính chiếm hữu cao nên anh muốn trong lòng người phụ nữ của mình, mình có vị trí quan trọng nhất... Không cần phải hơn gia đình của cô nhưng ít nhất phải là vị trí đầu tiên sau gia đình của Thùy Vân...

“Này, anh đưa em qua nhà Đạt được không?” – Thùy Vân vô tư nói – “Em muốn báo tin mừng cho cậu ấy biết ngay.”

“Ừ” – Lý Cảnh cố mỉm cười đáp lại.

“Đây, địa chỉ nhà cậu ấy...”

Liếc thấy thái độ vui vẻ của cô gái bên cạnh, không hiểu tại sao cảm giác ghen tuông trong lòng anh lại nổi lên. Tại sao anh không thể bỏ qua được thằng nhóc kia chứ? Thùy Vân từng nói đó là một người cô không bao giờ có thể yêu được rồi cơ mà nhưng nếu thằng nhóc đó thay đổi nó không muốn đứng yên nữa thì sao? Liệu Lý Cảnh anh một người quen cô chưa được hai năm, một kẻ mà khi đến đường cùng, khi bế tắc cô chưa từng tìm đến liệu có thể thay thế một người luôn ở trong lòng Thùy Vân hơn 10 năm nay, kẻ luôn ở bên cạnh ngay những lúc cô tuyệt vọng nhất. Anh chưa từng tin ba cái gọi là duyên phận nhưng nếu có thứ gọi là duyên phận thì thực sự người có duyên với Thùy Vân, luôn xuất hiện đúng thời điểm trong đời cô chính là thằng nhóc này...

“Để anh đưa em đi...” – Lý Cảnh dịu dàng nói.

...

“Là cậu sao?” – Thành Đạt ngạc nhiên nhìn Thùy Vân mặc một chiếc đầm xanh nữ tính xuất hiện trước nhà mình.

Cô không nói không rằng kéo ngay anh vào nhà và mở ngay email của Kodansha gửi cho sư phụ chìa ra trước mặt Thành Đạt cười toe toét nói – “Đây, cậu xem...”

Thành Đạt nhìn email trên điện thoại thấy logo Kodansha rồi nhìn thái độ của Thùy Vân thản nhiên nói – “Cậu được nhận rồi.”

“Sao cậu không ngạc nhiên gì thế hả? Ủa mà cậu có biết tiếng Nhật đâu sao mà đọc được hả?”. Giờ cô mới nhớ người này không biết tiếng Nhật, tự dưng cô thấy mình trẻ con thế này.

“Tôi luôn tin cậu làm được mà” – Thành Đạt mỉm cười nói.

“Đáng ghét, đây là lý do tôi ghét cậu đó” – Thùy Vân nhún mày lại nói. Người này không như Lý Cảnh cô phải nói nhiều lần mới hiểu, Thành Đạt là dạng người luôn đoán được suy nghĩ của cô bởi thế làm cậu ta ngạc nhiên thật quá khó khăn.

“Chúc mừng cậu”

“Ừ mà tôi chưa đọc series của cậu nữa...” – Thùy Vân mỉm cười hỏi – “giờ tôi đọc được rồi, không còn áp lực tâm lý nữa...”

Đáp lại cô chỉ là nụ cười gượng gạo – “... không có gì đâu...”

Thùy Vân liếc nhìn mấy bản in kết quả khảo sát hàng tuần trên bàn, theo cô nhớ thì Shueisha in truyện theo kết quả khảo sát cứ series nào quá 10 tuần lọt khỏi top 10 thì sẽ bị xem xét loại. Chính vì thế đây là môi trường khắc nghiệt nhất dành cho các tác giả truyện tranh. Cô đi đến đó cầm mấy bản khảo sát đọc và ngẩn lên nhìn đối thủ của mình với ánh mắt kinh ngạc...

“H.W là của cậu?”

Thành Đạt không nói gì chỉ gật đầu.

” Nó đang bị xem xét loại ? ”

” Ừ... ” - anh thản nhiên đáp.

” Bao lâu rồi ? ”

” Cách đây gần 5 tháng... Họ cho tôi nhiều thời hạn hơn do... tôi là tác giả nước ngoài chưa có kinh nghiệm... ”

” Ngay khi cậu gặp tôi lần trước ? ” - cô nhớ lại nụ cười gượng gạo của anh khi đó.

” Ừ... lúc đó tôi đang tìm cảm hứng thì gặp cậu... ” - Thành Đạt nói.

” Sao cậu không nói tôi chứ ? ”

” Không có gì quan trọng đâu. ”

Thùy Vân nói – ” Không có gì quan trọng sao ? ”

Thành Đạt chỉ im lặng không nói gì. Anh không nói vì anh không muốn ảnh hưởng tâm trạng Thùy Vân, lúc đó cô còn gặp vấn đề của mình, anh không nên làm phiền bởi mấy chuyện nhỏ nhặt này. Bên cạnh đó cô biết thì giúp được gì cơ chứ ?

Lý Cảnh nhìn biểu tình của 2 người này không biết nói gì, căn bản ngay từ đầu cả 2 người đều không quan tâm sự có mặt của anh. Không khí giữa thằng nhóc này cùng Thùy Vân là 1 thứ không thể để người thứ ba có thể chen ngang được. Tại sao lại khó chịu thế này chứ ? Chết tiệt.

Thùy Vân không nói không rằng kéo tay Thành Đạt đi, cô ra lệnh – ” Cậu đi với tôi. Lý Cảnh anh có thể chờ tụi em về căn hộ của mình được không ? ”

” Ừ... ” - Lý Cảnh đáp.

Thành Đạt giờ mới để ý người đàn ông đi cùng Thùy Vân, anh có nghe chị Thư nói cô ta có bạn trai mà không ngờ là thật.

Liếc nhìn thằng nhóc kia ngồi ở ghế sau lại quay sang nhìn cô đang im lặng gương mặt hằm hằm, Lý Cảnh cố nén tiếng thở dài. Cuối cùng cô gái này đang định làm gì mà anh đang làm gì thế này ?

Mới bước vào nhà, Thùy Vân kéo ngay đối thủ vào phòng của mình ngay bất chấp ánh mắt kinh ngạc của bạn trai. Cô lục hết cả tủ sách ném lên bàn rồi lên giọng nói.

” Cậu biết đây là gì không ? ”

” Sách của cậu ” - Thành Đạt đáp. Anh nhìn mấy cuốn sách đa thể loại từ tâm lý, lịch sử, binh pháp chiến tranh, khoa học, tự nhiên,... Không ngờ cô gái này đọc nhiều thể loại như thế.

” Đồ ngu, ai mà chả biết sách của tôi ” - Thùy Vân cau gắt lên – ” ...Đây là tất cả những thứ tôi cố gắng đọc để có thể theo kịp cậu đó... ”

” Hả ? ”

” Tôi không phải thiên tài của nghề này như cậu cứ ngồi 1 chỗ mà ra cả đồng ý tưởng... nên tôi phải học thật nhiều kiến thức suốt bao nhiêu năm qua để có thể ra những sản phẩm có thể đánh bại được cậu... ” - cô nói tiếp – ” Thậm chí tôi còn học tiếng Nhật để đánh bại cậu... Cuối cùng cậu lại thua như thế hả ? ”

Thành Đạt im lặng.

” Tôi chạy theo cậu bao năm mà khi tôi mới xuất kích cậu lại thua ? Thiên tài cái quái gì chứ ? Cậu là một thằng ngu không hơn không kém ”

Lý Cảnh nhìn cô kinh ngạc, anh không ngờ Thùy Vân lại có lúc xúc động giận dữ nhiều như thế... Cô còn giận hơn khi giận anh khi xưa...

” Ngay cả bản thảo lần này cậu biết tôi mất bao nhiêu công sức cho nó không ? Chết tiệt thật ” - cô gắt lên – ” ... thua cậu làm tôi thấy nhục thật đó... ”

Nói xong cô đẩy Thành Đạt ra khỏi phòng cùng đóng sách rồi đóng mạnh cửa lại hét lên.

” Lý Cảnh, anh đưa cậu ấy về lại cho em. ”

Thành Đạt không nói gì chỉ ôm đồng sách rồi quay lên nhìn Lý Cảnh hỏi.

” Anh có thể cho tôi mượn mấy cái túi không ? Tôi muốn mượn đồng sách này.”

Lý Cảnh không hiểu gì hết chỉ biết gật đầu rồi lấy túi đưa cho đối thủ của mình rồi lạnh lùng nói – ” Tôi không muốn để cô ấy như thế một mình, cậu tự về đi. Tôi gọi taxi cho. ”

Thành Đạt cầm 2 túi sách và bình thản nói – ” Không cần đâu, tôi muốn đi bộ về nhà. Sẵn suy nghĩ chút chuyện...”

” Ở đây đi xe tới nhà cậu gần 30 phút đó ”

” Không sao ”. Nói xong Thành Đạt lẳng lặng bỏ đi.

Lý Cảnh nhìn đối thủ của mình đi mà không giấu sự khó hiểu. Thằng nhóc này đúng là quái đản thật mà, hành động không giống ai cả... Mấy đứa làm nghề này ai cũng kỳ lạ như nó và bạn gái anh cả sao ?

” Thùy Vân, em không sao chứ ? ” - anh lên tiếng hỏi rồi lấy tay mở cửa phòng cô thấy cô đang nằm dài trên giường.

” Không, chỉ là bức quá. Sao em lại hơn thua cùng 1 người như nó chứ ? ”

” Thật không sao chứ ? ” - Lý Cảnh ngồi xuống giường cô dịu dàng hỏi.

Cô gật đầu – ” ...anh biết không ? Ngày xưa em phục cậu ấy lắm, cậu ấy cho em biết thế nào là sống có mục tiêu nhưng tại sao hôm nay lại thế chứ ? Ngay khi có thể bị loại mất đi mọi cố gắng bấy lâu nay lại bình thản như thế chứ ? ”

” Ừ... ” - anh đáp.

” Em không muốn thắng như thế... Nếu thắng phải thắng đẹp chứ không phải ngay lúc cậu ấy đi xuống, từ bỏ mọi cố gắng... Thật sự khó chịu quá ! ”

” Anh phải học hỏi em rồi ” - Lý Cảnh bật cười. Tại sao anh lại nhỏ nhen như thế chứ ? Thùy Vân là một cô gái còn có suy nghĩ như thế huống chi là anh... Nếu anh không thể bỏ đi vị trí thằng nhóc đó trong lòng cô thì tại sao không thay đổi ảnh hưởng của anh với cô cơ chứ ? Anh muốn hình ảnh của mình trong tim cô gái này lớn tới mức có thể khiến cô không bận tâm về sự xuất hiện của Thành Đạt kia...

” Hả ? ” - Thùy Vân nhìn anh khó hiểu.

” Em nói đúng, nếu thắng thì phải thắng đẹp... ”

78. Chương 63

Chap 63

“Ông muốn tôi làm thế thật sao?” – một viên quản ngục nhìn cảnh sát trưởng kinh ngạc.

Lê Năm lạnh lùng đáp – “Ông cứ làm theo sắp xếp của tôi.”

“Tôi... tôi hiểu rồi...”- viên cảnh sát quản ngục lắp bắp.

“Chuyện này chỉ ông biết, tôi biết. Tuyệt đối không được truyền ra ngoài.”

“Tôi... hiểu...”

“Được rồi, ông đi đi”

Lê Năm nhìn người quản ngục đi thì không khỏi nén tiếng thở dài. Là một cảnh sát ông biết mình không nên biết luật phạm luật, sử dụng thủ đoạn dè tiện này để tiêu diệt Lý Cảnh nhưng đôi khi làm chuyện lớn không nên quá mềm lòng.

Ngày xưa chính vì ông và một số quan chức chính quyền quá nhượng bộ cho Lý Nam Thành và ông Phạm nên mới ra cơ sự ngày hôm nay. Sai lầm cũ không nên lặp lại... Có trách chỉ trách tên nhóc này quá thông minh, ông thật không tìm ra sai sót nào để kết tội nó trong quá trình làm việc, sạch sẽ quá mức cần thiết... Đúng là dân học luật mà, rất biết cách lợi dụng kẽ hở của pháp luật...

“Có một số họa nên trừ từ khi còn trong trứng...”- ông buộc miệng nói.

...

Hoàng Trí định nộp lại báo cáo cuối cùng thuật lại quá trình điều tra thì thấy một nhân viên cảnh sát trại giam đi ra từ phòng sếp mình, lòng anh có chút khó hiểu. Tại sao một người của bộ phận này lại đến gặp ông Năm chứ, bộ mặt lại rất căng thẳng... Không phải nếu gặp để bàn chuyện bộ phận 2 bên thì ông Năm nên gặp trưởng bộ phận bên kia sao?

“Mà thôi, nguyên tắc sống lâu: Biết ít làm quần chúng là thượng sách...”

...

Sau chuyện của ông anh và Trần Hùng, đúng như Lý Cảnh dự đoán, uy tín của anh bị sụt giảm không ít... Mọi người đã hoàn thành xuất sắc vai của mình, các cổ đông vì thấy scandal vừa rồi làm giá cổ phiếu sụt giảm không ít đã cùng nhau lên án vai trò một CEO như anh, quản lý nhân sự không nghiêm. Còn anh cũng đã đóng trọn vai của mình, một thằng con ông cháu cha còn non tay không có kinh nghiệm quản lý nên chủ động từ chức. Để giá cổ phiếu lên lại như cũ có lẽ mất không ít thời gian nhưng giờ chuyện này không can hệ gì đến anh nữa... Bên cạnh đó nhất định người của ông và cha anh tự biết cách xử lý...

Còn chuyện của tổ chức còn đơn giản hơn, người của Lý Thanh bắt đầu đứng lên chống đối lại anh giành lại mọi thứ, Năm ông già kia và các chú bác lại ủng hộ hẳn nên buộc người như anh phải thoái lui...

Giờ đúng là Lý Cảnh anh mất hết tất cả thật rồi nhưng không hiểu sao lòng lại thư thái như thế này... Không còn quyền lực... Không còn là người thừa kế... Không còn trách nhiệm... Chỉ còn một bước nữa là anh trở thành một người bình thường.

“Chả trách sao em lại chọn một cuộc sống của 1 đứa con gái bình thường như thế, thật sự anh thấy làm một người tầm thường cũng không dễ tí nào” – Lý Cảnh bật cười khi nhớ lại hồ sơ của Thùy Vân khi anh lần đầu cho người đi điều tra, đúng là quá tầm thường đến mức kỳ lạ... Giờ nghĩ lại cô ấy giữ mọi thứ ở thành tích trung bình luôn 5.0 thế quả là không hề đơn giản. Ngay cả mấy lần chơi cờ vua cùng anh, cô cũng luôn kiểm soát thế cờ ở mức hòa. Đúng là một người kỳ lạ mà...

“Tittttt...Tiiittttt...Titttttt...”

Lý Cảnh bật tai nghe Bluetooth lên nhẹ nhàng hỏi – “Biết nhớ anh rồi sao?”

“Anh đang ở đâu?”

“Anh đang ở ngoài đường...”

“Đón em ngay đi, ở chỗ cũ” – Thùy Vân ra lệnh rồi nhanh chóng tắt máy không cho anh nói gì.

“Chết tiệt” – Lý Cảnh rửa thầm – “Chưa có con bạn gái nào khổ nạn như em.”

Anh nhanh chóng vòng xe lại, dù sao cả tuần rồi anh cũng không gặp được cô.

...

“Chiều mai em cùng sư phụ đi Nhật để gặp mặt bên kia.” – Thùy Vân vui vẻ nói – “... em sẽ là tác giả của bên đó nên lương khá ngon à nha...”

“Còn chuyện làm trợ lý ở đây em bỏ sao?”

Cô mỉm cười nói – “Không, chị Thư tìm được trợ lý cực kỳ chất lượng rồi...”

“Tốt quá...” - Lý Cảnh mỉm cười nói. Anh thật không muốn cô làm cho người phụ nữ đó, lần nào làm cũng tiêu tụy trông thấy... Nếu cô làm tác giả ở nhà sáng tác thì ít nhất anh còn kiểm soát lối sống này của cô được.

“Khi nào tới nhà, anh kêu em nha. Giờ em buồn ngủ quá.”

“Ừ...”

...

“Không tiếc hả?” – Anh Thư ngồi hý hoái vẽ lên tiếng.

Thành Đạt đáp – “Hả?”

“Con bé đó.”

“Tụi em không như mọi người nghĩ đâu” – anh đáp tay không ngừng vẽ.

“Thằng bạn trai con bé đó nhìn ngon thế giờ khó cho em rồi à... Lại chăm sóc đưa đón đến thế...Con nhà người ta xác định luôn!”

“Ồ...” – Thành Đạt hững hờ đáp.

Anh Thư thở dài – “Hèn chi em không có bạn gái nổi...”

“Ồ...”

“Mà em bỏ bên kia làm trợ lý cho chị không sao chứ?”

“Không, em nói anh Khoa năn nỉ họ cho em ngưng 1 tháng rồi em sẽ sáng tác lại. Khi đó họ loại bản thảo của em cũng được.”

“Em biết ai là người phiên dịch năn nỉ họ giúp em không?” – Anh Thư lên tiếng.

Anh thản nhiên đáp - “Chị mà hỏi thế thì em biết là ai rồi.”

“Hai người họ năn nỉ dữ lắm ...”

“Bối thế em mới ngưng, giờ đến lượt em chạy theo cậu ấy”. Thành Đạt nhớ lại mấy cuốn sách mượn của Thùy Vân, nói thật anh đọc chả hiểu gì hết toàn là chuyên ngành với tiếng Anh bên trong đó khá nặng so với một đứa chả bao giờ học hành như anh. Anh tốt nghiệp được đại học làm 1 chuyện bí ẩn với rất nhiều người bởi anh có đi học ngày nào đâu chỉ xuất hiện khi đi thi...

“Có thật em chưa từng thích nó.”

“Chả biết” – anh lạnh nhạt đáp.

“Giờ còn kịp đó – Anh Thư nói – “...hai đứa quen nhau từ hồi cấp 2 lại hiểu ý nhau. Nếu giờ em tấn công lại thì có thể không thua đâu. Kể là người chen ngang không phải là em đâu mà từ đầu là tên kia.”

Thành Đạt mỉm cười, không ai hiểu Thùy Vân hơn anh nên chính vì thế anh biết giờ không còn kịp nữa. Người thay đổi được cô ấy không phải là anh mà là người đàn ông kia, anh ta đã phá đi lớp băng ngăn cách cô với người khác... Anh và Thùy Vân đều là dạng thụ động chờ đối phương tiến lên, cả 2 không ai dám thay đổi mọi thứ suốt 10 năm trời. Chính vì thế, ngay từ đầu, quan hệ giữa 2 người không hơn không kém chỉ có thể gói gọn trong 2 từ “thấu hiểu”...

Còn người đàn ông kia, nếu anh ta có thể phá băng của cô thì chắc chắn đã phải từng chấp nhận hy sinh mối quan hệ giữa 2 người, để bị Thùy Vân xua đuổi. Cô ấy không phải như mấy người con gái khác. Chỉ như thế thôi thì Thành Đạt anh đã thua từ đầu.

“Người thay đổi được cậu ấy không phải là em.”

...

Ông Ba mỉm cười với người viên chức cấp cao trong bản danh sách.

“Tôi nghĩ ông biết cân nhắc nặng nhẹ.”

“Ông đang uy hiếp tôi?”

“Không, tôi chỉ cho ông một sự lựa chọn” – ông Ba từ tốn nói – “...rút lui trong danh dự, tất cả tài sản trao trả lại nơi xứng đáng có nó là một cách không tồi đó chứ?”

“Tại sao tôi phải nghe ông?”

“Ông được quyền lựa chọn sao?” – Ngô Phương Ba lạnh lùng nói – “Chúng tôi không nói không có nghĩa từ xưa đến nay chúng tôi không biết gì hết.”

“Ông...” – người đàn ông đối diện không giấu được tức giận.

“Nếu ông định tẩu tán tài sản thì thật xin lỗi, người của tôi đã giám sát cả rồi. Một là ông vào nhà đá và thân bại danh liệt. Hai là ông có thể đường hoàng từ chức giao lại mọi chuyện cho chúng tôi, ít nhất công lao ông đóng góp được sẽ được mọi người nhắc đến.”

“Khốn kiếp!”

” Chúng ta là người lớn cả rồi ” - ông Ba mỉm cười đầy ẩn ý – “Không nên để liên lụy con cháu mình nhỉ ? Ông nên để chúng ra đời không phải cúi mặt mà sống”

“Tôi còn sự lựa chọn sao?” – người viên chức cười nhạt đáp.

Ngô Phương Ba mỉm cười đáp lại – “Thật may là ông hiểu chuyện”.

Bây giờ là thời điểm để ông cải cách lại tất cả, tàn dư còn lại từ ông sẽ xóa bỏ sau. Mọi chuyện không nên gấp gáp quá...

...

“Này, vài hôm nữa Lý Cảnh sẽ chết” – anh thản nhiên nói cùng cô – “Lúc đó em cứ lánh một thời gian ở Nhật đi, được không?”

“Anh sẽ biến mất trong bao lâu?” – Thùy Vân quay qua nhìn anh đang làm việc với laptop hỏi.

“Mọi thứ chuẩn bị xong cả rồi, không lâu đâu” – anh nhìn cô ranh ma hỏi – “sợ nhớ anh quá chịu không nổi sao?”

“Tào lao... Mà giờ anh đang thất nghiệp còn làm gì nữa vậy?” – Thùy Vân nhìn Lý Cảnh tò mò – “Hay là đang kiếm việc làm? Giờ em có việc tạm nuôi anh được, không ăn ngon như giờ nhưng chắc đủ 2 bữa đó...”

Lý Cảnh bật cười, anh thất nghiệp chứ có phá sản tới nghèo rớt mồng tơi như cô nói đâu nhưng nghe được câu này cũng có chút hả dạ.

“Mà chắc tạm thời anh không đi làm được trong mấy cái ngành tài chính này phải không?” – cô hỏi tiếp – “Cái mặt anh như thế ai mà không biết cơ chứ? Mà để em suy nghĩ coi anh phải làm gì đây chứ thất nghiệp hoài thì em nuôi cũng khổ lắm.”

“Anh tự biết tính cho tương lai tụi mình mà, em đừng có suy nghĩ linh tinh”

“Anh không được làm phạm pháp nữa nghe chưa?” – cô nói – “Em không muốn đụng gang hồ hay chính quyền đâu. Nguyên tắc của em là...”

Lý Cảnh mỉm cười nói - “ ... làm người bình thường, sống bình an vô sự đúng không? Anh hứa với em...”

...

Hoàng Trí nghe tin thông báo mới nhận được không giấu được sự bàng hoàng. Một tên tù nhân cướp súng cảnh sát vừa vượt ngục... Chuyện này không có gì nhưng anh xem tên hán rồi đối chiếu lại thông tin hồ sơ tội phạm mấy ngày trước được ông Năm lấy thì không khỏi nghi ngờ. Lại thêm chuyện người của bộ phận trại giam gặp riêng ông lần đó nữa... Thật sự ở đời có bao nhiêu thứ gọi là trùng hợp chứ?

Tại sao ông ta lại làm vậy ? Anh nhìn hồ sơ thông tin tên tù vượt ngục Thế Hòa suy nghĩ. Đây là một trong những kẻ bị bắt do chuyên án ma túy lần trước, kẻ này có 1 người em bị Lý Cảnh xử lý nội bộ tránh liên hệ các đường dây khác... Tên tù nhân này chắc chắn rất hận kẻ hại anh em mình.

“Chết tiệt, ông ta tính mượn dao giết người.”

Hoàng Trí cầm điện thoại lên bấm số Thùy Vân.

79. Chương 64-1

Chap 64

“Thôi được, tôi hiểu rồi... Cảm ơn anh.” – Thùy Vân buông điện thoại xuống. Chết tiệt thật sao tên này sớm không gọi muộn không gọi mà lại gọi ngay lúc này chứ? Ngay sau khi cô từ biệt Lý Cảnh và chuẩn bị lên máy bay. Mà gọi điện thì tên kia không nghe. Khốn nạn thật.

“Chúng ta xong thủ tục rồi.” – Tiến Khoa lên tiếng – “Sao sắc mặt em xấu vậy?”

“Nếu em không đi chuyến này có sao không?” – cô ngập ngừng.

Tiến Khoa kinh ngạc nhìn đệ tử mình – “Em có điên không? Đây là ký hợp đồng với Kodansha đó, bao nhiêu người muốn còn không được đừng có nói nổi cơn chứ.”

“À... ừ... không có gì đâu” – cô mỉm cười gượng gạo nói – “Anh cứ lên trước đi, em cần gọi điện cho bạn một chút.”

Tiến Khoa thở dài – “Thôi được rồi.”

Thùy Vân cố trấn tĩnh lại nhấn tin cho Lý Cảnh rồi gọi điện nhờ Lý Thanh xử lý tìm ngay tên Thế Hòa đó ngay, giờ bạn trai cô không còn gì nữa nên cần thận một chút tốt hơn. Cô mà ở lại thì cũng không có giúp ích thì không nên cứ ở lại vướng tay vướng chân Lý Cảnh.

“Em đi 3 ngày, tuyệt đối đừng bị gì giùm em cái...” – cô lẩm bẩm.

...

Giờ Thùy Vân đã đi qua Nhật, anh có thể an tâm một mình xử lý lại mấy chuyện ở đây rồi. Thực sự anh không muốn làm cô lo lắng nên không kể bất kỳ điều gì với cô. Ngay cả ông già Lê Năm kia. Mọi chuyện nghe thì đơn giản nhưng thực sự không đơn giản chút nào, đây không còn là chuyện một đám giang hồ cùng nhau xử lý mọi chuyện mà còn dính líu tới nhiều vấn đề khác...

Người trong bóng tối thực sự rất khó đối phó nhưng những kẻ tưởng chừng như luôn sống trong ánh sáng nhưng tâm địa khó lường như ông cảnh sát kia còn khó đối phó gấp trăm lần...

Một kẻ tham lam thì còn có thể mua chuộc bằng đồng tiền nhưng 1 người hoàn toàn không để tâm tới tiền bạc hay quyền lực như ông Lê Năm kia thì thật nhức đầu... Chính vì thế dù cam kết chết đi, không bao giờ can thiệp chuyện của thế giới ngầm nhưng anh vẫn chưa đường lui cho mình tạo một tài khoản cổ đông bí mật Robert ở tập đoàn Thiên Lai và giữ liên hệ với các công ty tín dụng đen ở các nước... Anh muốn cho họ biết bất cứ khi nào anh muốn cũng có thể trở lại thế giới ngầm này nên đừng bao giờ chọc giận anh.

“Vì tương lai chúng ta, anh sẽ xử lý hết mọi thứ ngáng đường tụi mình...”

Nhìn Thùy Vân từ khi ở Tây Tạng về đây không còn tối ngày cứ toan tính mưu kế như xưa mà tập trung chuyên môn của mình ngồi vẽ thì Lý Cảnh anh thực sự được an ủi rất nhiều. Chỉ cần như thế là được, sống cùng anh cô không cần lo toan gì chỉ cần làm điều mình thích và cứ vô tư như thế... Mọi chuyện còn lại anh sẽ tự xử lý.

...

“Tụi bây tìm ngay thằng Hòa cho tao. Đừng có để nó làm bậy” – Lý Thanh ra lệnh cho đàn em của mình, không ngờ ngay phút cuối lại dính ngay tên đàn em này – “Nói nó muốn thì cứ về đây đi.”

“Em nghĩ là hơi khó thuyết phục nó” – một tên đàn em lên tiếng – “Nó mồm còi có 2 anh em nhưng đều bị tên Lý Cảnh hại sức bất sang bang... Giờ nó không còn gì để mất nữa.”

“Bởi thế tao mới nói tụi bây tìm nó sớm trước khi nó làm bậy đó.” – anh gắt lên – “Cho người làm lẹ đi.”

“Tụi em hiểu rồi”

Chính vì cùng là anh trai nên anh hiểu Thế Hòa hơn bao giờ hết mà kẻ này lại mồi côi không còn gì nữa. Chó đến đường cùng nhất định sẽ phát điên...

“Cho người báo Lý Cảnh biết với bảo vệ nó luôn cho tao...”

...

“Cảm ơn ông, tôi sẽ cố gắng hết sức” – Thùy Vân mỉm cười bắt tay người biên tập viên người Nhật mình sẽ hợp tác trong thời gian tới – “Không làm phiền ông nữa. Tạm biệt”

Sau khi ký xong hợp đồng và tạm biệt biên tập tương lai của mình xong, Thùy Vân quay sang sư phụ mình hỏi ngay – “Vé máy bay của em anh sắp xếp chưa?”

“Rồi nhưng không phải bạn trai em nói em cứ đi chơi thoải mái hay sao?” – Tiến Khoa lên tiếng. Con bé này từ bao giờ thành 1 cô gái chỉ biết yêu đương thế này, mới xa có 2, 3 ngày mà gấp đến thế rồi.

“Không, giờ chưa phải lúc” – cô nói. Lòng thật có chút tiếc nuối khi chưa bao giờ tới Nhật mà đi tới mấy thắng cảnh đẹp được cả mà lần nào cũng chớp nhoáng... Hay là cô không có duyên với nó.

“Tại sao em lại chọn xuất bản hàng tháng?” – Tiến Khoa hỏi – “Em không muốn ra định kỳ hàng tuần như Thành Đạt sao?”

Thùy Vân mỉm cười nói – “Chỉ là em hứa cùng 1 người là sẽ cùng anh ta sống cuộc sống dành cho 2 người nên xuất bản hàng tuần thật có chút bất tiện nhất là ở Việt Nam”

“Đúng là nữ sinh ngoại tộc mà, khi yêu thì chẳng biết gì...”

“Nếu em làm 1 kịch bản shounen thì sao?” – cô hỏi băng quơ.

“Khả năng của em giờ thì không theo nổi 2 series cùng lúc đâu...” – Tiến Khoa đáp.

“Cũng đúng...”

...

Lý Cảnh vừa bước vào nhà đã thấy bạn gái mình đang làm cơm thì không giấu được sự ngạc nhiên. Không phải anh đã dặn cô cứ đi chơi thoải mái bên kia và tạm lánh một thời gian hay sao?

“Sao em lại ở đây?” – anh hỏi.

Thùy Vân bình thản đáp – “Anh có nuôi bồ nhí hả? Sao lại sợ em về thế chứ?”

“Không phải anh nói là em cứ chờ anh qua đó đón sao?”

Cô ngập ngừng nói – “Em không yên tâm...”

Lý Cảnh bước tới ôm chặt lấy cô – “Em sợ tên Hòa đó hả?”

Cô gái này ngốc thật, cô ta nhấn tin cho anh lại báo Lý Thanh sao mà anh không biết mà cảnh giác được chứ? Thật may là cô không ngốc tới mức bỏ hết chuyện bên Nhật mà chạy đi tìm anh như mấy đứa con gái khác làm...

Thùy Vân gật đầu.

“Yên tâm đi. Anh tự biết cách xử lý mà” – Lý Cảnh mỉm cười dịu dàng nói – “Thật không ngờ có ngày em bỏ chuyện chơi bởi vì lo cho anh.”

“Chết tiệt, anh ăn nói hay thật...” – cô đẩy anh ra gắt lên – “Sao cứ nói chuyện như em là một con khốn thế hả? Em giải quyết...”

Bất chợt môi Thùy Vân bị Lý Cảnh tấn công điên cuồng không thể chịu tiếp được. Lưỡi anh ta cứ càn quét khoang miệng không để người ta phản kháng gì cả.

“Anh cứ nghĩ là ít nhất hai ba tháng sau chúng ta mới gặp nhau không ngờ lại sớm như thế này...” – anh buông cô ra ôn nhu nói. Nhìn thấy sắc mặt cô đỏ lên vì bị tấn công bất ngờ thực sự rất buồn cười.

“Anh đừng có cứ chơi đột kích thế này chứ?” – Thùy Vân nói.

“Em có ghét nó không?” Lý Cảnh nhìn cô thản nhiên hỏi.

“Đừng có bắt em nói mấy lời sến rện thế chứ?”

Anh ôm chặt eo cô hơn đẩy sát vào người mình hỏi lại – “Có ghét không?”

“Không”

Lý Cảnh nhoẻn miệng cười – “Tốt!”

“Sao anh có thể nói mấy lời xấu hổ này mà không ngượng hả?”

“Nếu anh ngượng thì giờ tụi mình đâu có quen nhau...” – anh mỉm cười nói – “Hay mình làm tiếp ha.”

“Em đang làm cơm...” – cô đẩy anh ra nói.

Lý Cảnh đưa mắt nhìn mấy món mà bạn gái chuẩn bị cho mình thì bật cười, tay nghề không tiến bộ chút nào cả.

“Mai mốt em đừng làm mấy chuyện này. Mất công anh làm lại quá...” – anh nói.

“Anh đúng là một thằng khốn mà... Tôi từ Nhật bay gấp về đây, chưa nghỉ ngơi gì mà làm cơm thế mà anh nói giọng điệu kiểu đó hả?”

“Nhưng anh hứa ăn hết cho em dù nó có dở đến mức nào đi nữa...”

“Cuối cùng cũng nói tiếng của con người”

“Này Thùy Vân, sau chuyện này em làm vợ Huỳnh Nhật Thiên này nhé?”

Cô mở to mắt nhìn anh – “Tên mới của anh đó sao?”

“Ừ” – anh mỉm cười đáp.

“Thôi, tên dài quá. Mà sao anh không đặt theo họ em?”

“Dài quá thì em cứ gọi anh là ông xã cũng được, không cần nhớ tên.”

“Chết tiệt, tôi chưa đồng ý mà sao anh tự nhiên như thằng điên thế hả?”

...

Thế Hòa theo dõi Lý Cảnh bấy lâu nay nhưng hắn ta luôn cảnh giác, chỉ xuất hiện nơi đông người. Thật là quá khó ra tay mà... Lại thêm anh đang bị người của Lý Thanh lục soát tìm kiếm phải trốn chui trốn nhủi. Thật khốn kiếp !

Anh đưa mắt nhìn ở bên ngoài chung cư thấy kẻ mình đang tìm kiếm đang đi cùng 1 cô gái vui vẻ thì càng tức giận thêm bội phần... Cuộc đời đúng là không công bằng mà, cuối cùng kẻ gây ra bao nhiêu chuyện như Lý Cảnh này lại sống ung dung ngoài vòng pháp luật trong khi anh bị đày đoạ ở trong tù, em trai anh lại bị giết.

Thế Hòa nắm chặt bàn tay lại.

...

” Chút em muốn ăn gì ? ” - Lý Cảnh cầm mấy túi đồ ăn của siêu thị lên hỏi, giờ đến lúc anh tắm bổ cho cô sau một thời gian dài bị bà họa sĩ kia đày đoạ rồi – ” Mấy tháng nữa anh mới làm đồ ăn cho em được đó...”

” Cái gì ăn xong mà chả ra cùng một sản phẩm ” - Thùy Vân thản nhiên đáp.

” Chết tiệt, 2 chị em em có phải chị em ruột không hả ? ”

” ... ”

” Em thật đúng là chả biết hưởng thụ cuộc sống gì hết. ”

” Kệ em... ” - cô đáp.

Lý Cảnh nắm tay cô kéo đi, nhẹ nhàng nói – ” Thôi được, để anh lên thực đơn cho em. ”

Bất chợt anh bắt được ánh mắt sắc lạnh của kẻ săn anh mấy hôm nay. Thật không ngờ hẳn lại dám hành động ở nơi đông người như siêu thị. Điều khiến anh lo nhất là Thùy Vân đang ở cạnh mình.

” Có phải là hẳn ta ? ” - cô thì thầm.

Lý Cảnh mỉm cười nói – ” Không có gì đâu ? Em đi qua bên kia mua chút đồ cho anh được không ? ”

” Em nghe nói hẳn ta có súng... ”

” Em đừng lo, anh biết đối phó mà ” - anh cố bình tĩnh nói.

” Thôi được, em ở lại cũng chỉ vướng tay vướng chân anh thôi ” - cô đáp – ” Mà để em tìm cách để lui đi 1 cách tự nhiên ”. Thùy Vân biết mình không phải siêu nhân, ở lại không giúp được gì lại làm phân tâm Lý Cảnh thôi thì đi báo cho nhân viên bảo an hay cấp cứu trước nếu có chuyện thì thực tế hơn.

” Ngoan lắm ” - anh mỉm cười nói không để tên kia biết 2 người đã phát hiện ra hẳn. Bạn gái anh luôn hiểu chuyện như thế.

Thế Hòa thấy biểu tình của Lý Cảnh cùng bạn gái thì bật cười, lúc đầu anh định giết hẳn nhưng giờ kế hoạch thay đổi. Hẳn làm anh mất em trai, giờ anh làm hẳn mất đi người đàn bà của mình. Một mạng đổi một mạng quá công bằng.

Anh cầm súng lên bất chấp ánh mắt kinh hãi của mọi người ở đây mỉm cười nhìn kẻ đã đẩy mình tới ngày hôm nay.

Lý Cảnh nhìn thấy Thế Hòa đưa súng vào mình thì đẩy Thùy Vân đi ngay. Anh bình tĩnh tìm cách ứng phó. May mà ở siêu thị này khá nhiều thứ có thể che chắn cho anh, nếu được thì anh sẽ tránh rồi tìm cách giành cây súng lại. Bất chợt anh thấy nụ cười của Thế Hòa mỉa mai mình rồi đưa cây súng về hướng khác.

” Thùy Vân, coi chừng ! ” - anh hét lên.

” Đoàng ! ”

Lý Cảnh quay lại thấy cô đang ngã xuống bên cạnh mình, máu bắt đầu loang khắp ngực áo. Tiếng la hét khắp nơi vang lên...

” Thùy Vân ” - anh ngồi xuống bên cạnh cô hét lên không quan tâm kẻ đang mỉm cười ngạo mạn chĩa súng vào mình – ” Em có sao không ? ”

Cô chỉ lắc đầu không nói gì cả, nằm gọn trong tay anh. Lý Cảnh ngay lập tức lấy bàn tay đầm máu lục tìm điện thoại gọi ngay cấp cứu, anh không thể để mất người con gái này được. Chỉ còn một bước nữa thôi là hai người ở bên nhau được rồi.

” Em nhớ đừng có ngủ nha Thùy Vân ” - anh cố lẩm bẩm tên bên tai cô, thực sự giờ điều duy nhất anh cần làm là giúp cô tỉnh táo không được ngủ.

” Tuyệt đối đừng có ngủ đó Thùy Vân ”

” Thùy Vân, em mới được Kodansha nhận mà, chưa làm gì hết mà... ”

” Không phải em hứa sống cùng anh sao Thùy Vân ? ”

Nhân viên bảo vệ siêu thị và người của Lý Thanh đi tới hiện trường thấy cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Tên sát nhân cầm súng thì cười điên cuồng, một người đàn ông ôm cô gái đầy máu đang nằm trong lòng mình cứ lẩm bẩm như một thằng điên, mọi người xung quanh thì sợ hãi nhìn tên sát nhân.

80. Chương 64-2

Chap 64

Lý Cảnh ôm lấy Thùy Vân trong tay, chưa bao giờ anh thấy nhiều máu như thế còn cô gái này tại sao lại cứ im lặng không nói gì cả...Hơi thở cô bắt đầu yếu dần rồi.

“Anh lái xe nhanh lên giùm tôi...” – anh hét lên ra lệnh cho tên đàn em của Lý Thanh. Thật sự Thùy Vân không thể chờ kịp xe cấp cứu được.

“Em làm ơn nói gì với anh đi Thùy Vân...”

“Bình thường không phải em hay chửi anh lắm sao?”

“Thùy Vân, bằng mọi cách em đừng ngủ, thức nói chuyện cùng anh đi ...”

Lý Cảnh cố gọi tên cô thật nhiều lần, không thể để cô gái này ngủ được. Nếu không phải vì tình yêu mù quáng của anh thì Thùy Vân đã không phải cuốn vào hết rắc rối này đến rắc rối khác rồi... Nếu cô có mệnh hệ gì anh sẽ ân hận cả đời...

“Anh thành thực xin lỗi em, Thùy Vân”

“Anh xin lỗi...”

Thùy Vân cố mở mắt nhìn gương mặt người đàn ông đang ôm chặt mình, đôi mắt anh ta chực muốn khóc tự dưng làm cô có chút buồn cười. Cô không phải dạng con gái mong manh yếu đuối như anh ta nghĩ, cô không muốn dùng chút sức lực cuối của mình chỉ để tâm sự những nhút nhát như ba cái phim truyền hình hay tiểu thuyết mà định dưỡng sức tới bệnh viện mà anh ta cứ ồn ào như thế thật quá khó mà... Công nhận bị bắn đau thật...

“Đừng ồn... “ – cô thều thào nói – “... cho em... nghỉ chút đi...”

“Em không sao chứ?” – Lý Cảnh cố gắng gượng cười hỏi nhưng không hiểu sao nước mắt lại không ngừng rơi thế này.

Thùy Vân mỉm cười lại – “Anh... làm ơn hỏi... câu nào thực tế... hơn được không?”. Làm gì có ai mà bị bắn lại không sao cơ chứ? Cô bị bắn tại sao lại phải trấn an một kẻ khỏe mạnh như anh ta chứ?

Đoạn cô lấy tay lau mặt Lý Cảnh nhẹ nhàng nói – “Em ghét người... ủy mị lắm...”

Anh mỉm cười lấy ngay tay quạt mặt như một đứa trẻ làm vết máu ở dính lên mặt rồi gật đầu liên tục – “Anh hiểu...”. Tại sao khi đứng trước cô gái này anh luôn quá mềm yếu như thế chứ? Thùy Vân không phải một cô gái mong manh, yếu đuối như người khác... Nhất định cô sẽ không sao.

“Nhưng em nhớ đừng ngủ được không?” – Lý Cảnh nói tiếp.

Cô nhìn anh khe gật đầu.

Lý Cảnh đưa môi lên hôn lên trán cô rồi dịu dàng nói – “Ngoan lắm.”

Nhìn thấy biểu tình người đàn ông này như thế không hiểu sao cô lại thấy có chút ấm áp trong lòng, Thùy Vân nhắm mắt lại...

Lý Cảnh thấy cô gái đang nằm trong tay mình nhắm mắt lại, nhịp thở ngày càng yếu đi thì càng cảm thấy kích động hơn. Chết tiệt, mọi thứ đang dần tệ hơn rồi, không phải đây là thứ mọi người gọi là hào quang phản chiếu sao?

“Em đừng có đùa anh chứ, Thùy Vân. Chúng ta đang nói chuyện mà...” – anh gào lên – “Tại sao lúc nào em cũng ngủ thế hả?”. Sau đó anh quay lên hỏi tên đàn em của Lý Thanh – “Sắp tới chưa?”

” Anh làm ơn bình tĩnh đi ” - người đàn em lên tiếng, anh chưa bao giờ thấy người này lại kích động, mất bình tĩnh như thế, không phải tên này lúc nào cũng lạnh lùng và kiêu ngạo hay sao. Anh nói tiếp – “Chúng ta sắp tới rồi, đại tỷ nhất định không sao đâu...”

...

Thùy Vân ngồi đợi ở trước phòng phẫu thuật, thỉnh thoảng lại quay qua nhìn Lý Cảnh thấy người này cứ thất thần như thế. Ngay cả đôi tay dính máu cũng không đi rửa chỉ biết ngồi im lặng từ khi cô đến tới giờ. Ban đầu cô định lên tiếng chửi hấn tại sao cứ liên lụy em gái mình nhưng thấy biểu tình này của người này cô biết có nói gì hấn cũng không biết... Tại sao Thùy Vân không phải luôn chủ trương sống bình thường cuối cùng lại dính đến kẻ mang lại bao phiền phức thế này chứ?

“Em gái tôi nhất định không sao đâu. Cậu đừng lo.” – cô cố trấn an người đàn ông ngồi bên cạnh.

Lý Cảnh chỉ ngồi im lặng không nói gì, ánh mắt anh không chút sinh khí.

Thùy Hân thở dài ngán ngẫm.

“Tiinggg...”

Tiếng phòng phẫu thuật reng lên, Thùy Hân vội chạy ngay đến trước cửa chờ bác sĩ bước ra hỏi ngay kết quả. Người bác sĩ mỉm cười với cô gật đầu – “Bệnh nhân đã qua thời kỳ nguy hiểm.”

Cô nghe xong không giấu được tiếng thở phào nhẹ nhõm vội quay qua nói với Lý Cảnh ngay – “Cậu thấy không, em tôi không sao cả.”

Đáp lại cô vẫn là sự im lặng, người này cứ ngồi yên bất động như thế.

Một lúc sau Thùy Vân được đưa ra, nhìn thấy gương mặt xanh xao của con bé có một chút hồng hào Thùy Hân cảm thấy yên tâm phần nào, cô liếc qua thấy Lý Cảnh đứng cạnh mình bao giờ nhìn gương mặt em gái cô nở nụ cười dịu dàng nói – “Em không sao thật rồi...”

Sau đó anh lặng lẽ bỏ đi không nói gì cả.

...

Nhìn dòng máu trên tay bị nước rửa trôi, Lý Cảnh bật cười.

Ngay khi ngồi chờ ở trước phòng phẫu thuật, anh đã cố liên kết mọi chuyện và nhận thấy được kẻ đứng sau mọi chuyện. Thế Hòa là một thằng điên, anh không trách nhưng kẻ dám lợi dụng hắn để giết anh thật không thể tha thứ được... Một người có đủ quyền lực để cho hắn vượt ngục và không để lực lượng cảnh sát bắt được hắn ngay từ đầu chỉ có một người.

Ông ta dám làm Thùy Vân ra nông nổi này, ông già đó thật không biết đang dụng vào ai đâu...

...

Lê Năm vừa bước vào nhà đã thấy Lý Cảnh ngồi chờ mình ở phòng khách. Ngay khi Thế Hòa bị bắt ông đã chuẩn bị tinh thần đối mặt kẻ này, hắn là người thông minh chắc chắn đoán được mọi chuyện là do ông. Chỉ trách ông không chọn đúng người hành động, cứ nghĩ Thế Hòa kia là một kẻ đã mất tất cả bị dồn đến đường cùng chắc chắn không buông tha cho kẻ này thế mà lại quên đi tâm lý con người không bao giờ đoán được... Hắn không giết đi Lý Cảnh mà chọn một đối tượng khác...

Thật không ngờ kế hoạch hoàn hảo của ông bị phá hủy bởi một đứa con gái. Đúng là mĩa mai thật...

“Đột nhập tư gia bất hợp pháp là tội nặng lắm... Nhất là nhà người làm cảnh sát như tôi” – ông mỉm cười nói.

“Ông đừng có giận với tôi.” – Lý Cảnh gằn giọng nói.

“Tôi không phải là người có khiếu hài hước” – ông bình thản đáp lại.

“Tôi nói là tôi không giành bất kỳ điều gì rồi mà, tôi an phận rút lui”

“Tâm lý con người là một thứ rất khó kiểm soát. Hôm nay là một Thế Hòa điên, hắn không giết kẻ đã hại anh em mình chết mà chọn một cô gái vô tội, người mà cậu yêu. Có gì dám chắc ngày mai cậu không đổi ý?”

“Ông biết cô ấy vô tội?” – anh lạnh lùng hỏi.

“Chuyện này là do tôi đáng trách ” - ông mỉm cười nói – ” ...không tính đến người dân vô tội...”

Lý Cảnh đáp lại – “Một tên Thế Hòa điên ông còn không kiểm soát được thì ông không biết khi tôi điên lên sẽ như thế nào đâu. Nếu hôm nay cô ấy chết, ông đừng nghĩ có thể sống yên ổn đến giờ này.”

“Cậu đừng lo, từ ngày làm cảnh sát thì tôi sẵn sàng chết bất kỳ lúc nào” – Lê Năm thản nhiên nói.

Anh gần giọng nói – “Không phải là cái mạng ông mà là tất cả mọi thứ ở đây, thứ mà ông đang bảo vệ. Tôi có thể làm cho mọi thứ đến thế cục ngày hôm nay ông không nghĩ tôi có thể thay đổi hoàn toàn sao?”

“Nếu thế thì tôi phải tự tay giết cậu.” – Lê Năm cầm cây súng lên mỉm cười nói.

Lý Cảnh tiến đến gần ông cười nhạt – “Chỉ cần tôi chết thì toàn bộ bản danh sách sẽ bị tung lên báo chí ngay sáng ngày mai. Ông nghĩ cuối cùng cái xã hội này sẽ như thế nào? Chỉ hai từ “hỗn loạn”. Tôi chưa bao giờ làm việc mà thiếu cân nhắc cả.”

Ánh mắt Lê Năm dao động.

“Tôi không quan tâm cái xã hội hay trật tự mà ông nói. Thứ duy nhất tôi muốn chỉ là cuộc sống bình yên cùng cô gái mình yêu thôi... Nếu ông còn dám phá chúng tôi thì không biết lúc đó tôi có thể kiểm soát máu điên của mình được không” – anh lướt qua Lê Năm thì thăm vào tai ông ta – “Ông đừng có giỡn với tôi, tôi cũng không phải là người biết đùa đâu.”

Lý Cảnh lạnh lùng bước đi bất chấp ánh nhìn và khẩu súng của người đàn ông sau lưng. Nếu không phải vì hứa với Thùy Vân là không bao giờ làm chuyện phạm pháp, không dính đến rắc rối và sẽ làm một người chồng bình thường bên cô thì anh đã giết ông già này rồi.

“Chuyện anh hứa với em nhất định làm được.”

...

Thùy Vân mở mắt ra thì thấy Lý Cảnh đang ngồi bên cạnh mình.

“Em tỉnh rồi sao?” – anh dịu dàng hỏi.

Cô gật đầu.

“Tạm thời em cử động chưa được, cứ nghỉ ngơi đi.”

Cô bình thản hỏi – “Em bất tỉnh bao lâu rồi?”

“Năm ngày.” – anh đáp.

“Lúc em bất tỉnh, anh biết em nhớ gì không?” – cô dịu dàng nói.

Lý Cảnh lắc đầu.

“Deadline, em phải nộp trước 2 tháng cho bên Kodansha...”

Anh bật cười, đúng là Thùy Vân mà.

“Khi nào em có thể cử động bình thường?” – cô hỏi.

“Chắc khoảng 1,5 tháng.”

“Anh có thể lấy điện thoại em gọi cho sư phụ không? Nói anh ấy tìm ngay cho em một trợ lý, bản name chap 5 em đã hoàn thành sơ bộ, chỉ còn đi nét và background.”

Lý Cảnh mỉm cười ôn nhu nói – “Ừ, để anh lo.”

“À, sao hôm nay anh nói ít thế hả?”

“Anh muốn nghe em nói nhiều hơn thôi.”

“Mà này, lúc em bị bắn anh làm gì như thằng điên thế hả?” – Thùy Vân hỏi – “... làm gì mà khi ấy nói nhiều quá, cứ bắt em phải trả lời... Thật sự mà nói thì em không muốn chết vì cứ lải nhải tâm sự tào lao mà chưa hơi để đến bệnh viện đó chứ. Em cứ lắc đầu và gật đầu mà anh chả hiểu gì cả, cứ làm nghiêm trọng hóa sự việc.”

Lý Cảnh mỉm cười nói – “Anh xin lỗi.”

“Có bao nhiêu kẻ thù của anh vượt ngục thế hả? Cuộc đời em sao loạn đủ loại thể loại phim thế này chứ?”

“Mọi chuyện kết thúc rồi.”

“Hết bị người thân anh bắt cóc giờ tới kẻ thù. Giang hồ các người không có khái niệm tìm đúng người mà xử lý sao? Cứ như Nga, Mỹ tối ngày nhè cổ Ukraine, Syria ra dằn mặt nhau. Nước nhỏ đúng là số nhỏ mà...”

Lý Cảnh bật cười, đúng là chỉ Thùy Vân này mới có khả năng lấy tình hình chính trị thế giới hợp nhất hóa chuyện này.

“Em đừng lo, không còn ai làm hại chúng ta được nữa đâu...” – anh dịu dàng hôn lên trán cô – “... mọi chuyện anh xử lý hết rồi.”

“Em ngủ tiếp nha.” – Thùy Vân nói.

“Ừ, ngủ đi.”

81. Chương 65-1

Chap 65.1

“Đơn từ chức này là...” – Lê Năm nhìn lá thư từ chức trên bàn của Hoàng Trí nhìn anh ngạc nhiên hỏi.

“Tôi từ chức” – anh thần nhiên đáp.

“Tôi không có ý phạt cậu chuyện tung tin ra ngoài là Thế Hòa có súng đâu.” – ông nói tiếp.

“Tôi éo care ông có để ý hay không.”

“Làm ơn đi, cậu là cảnh sát nên thận trọng lời nói. Cậu còn 1 kỳ thi thăng chức sắp tới, đừng có mà cư xử trẻ con như thế.”

Hoàng Trí đáp lại – “Tôi thấy làm ăn bám xã hội nó khỏe hơn, không cần nhức đầu chuyện của mấy người... Làm cảnh sát như ông đau não quá.”

“Cậu nên biết là tôi làm mọi chuyện chưa bao giờ vì lợi ích cá nhân mà vì trật tự xã hội này. Làm người bảo vệ người dân như chúng ta thật sự không hề đơn giản.”

Anh đưa mắt lên nhìn thẳng ông cười nhạt – “Tôi làm cảnh sát vì nó oai và tôi không có bao dung bác ái như ông đâu. Đối với tôi đây cũng chỉ là một cái nghề, làm tốt nhiệm vụ của mình và cuối tháng lãnh lương là xong. À nói mình là cảnh sát hình sự của gái cũng dễ nhưng giờ tôi không quan tâm nữa.”

Lê Năm bật cười, ông nói tiếp – “Cậu giận tôi làm quá nhiệm vụ của mình và sai nguyên tắc nghề nghiệp sao?”

“Không” – anh bình thần nói – “Tôi không quan tâm ba cái nguyên tắc kia. Tôi không cần biết ông làm ba cái này là vì bảo vệ cái gì nhưng tôi không muốn bản thân có liên hệ cấu kết ông làm hại bạn bè của mình.”

“Cậu là bạn của Lý Cảnh đó?” – ông hỏi. Lê Năm biết người trẻ khi làm việc luôn công tư bất phân, ảnh hưởng tình cảm vào công việc nên từ đầu đã chuẩn bị tư tưởng cho đám hậu bối này trước khi thực hiện nhiệm vụ. Không ngờ thằng nhóc này lại dính đến nó.

“Ông nghĩ sao thế?” - Hoàng Trí nhăn mặt nói – “Thấy mặt thằng đó tôi bực chết mẹ luôn, tại mấy đứa như nó tôi mới F.A đó. Tôi éo phải gay.”

Lê Năm nhú mày lại, ông nhớ lại cô gái khiến Lý Cảnh si mê đến thế hỏi – “Cậu là bạn của cô gái đó?”

“Có thể coi là thế.”

” Cô ta cuối cùng là thần thánh phương nào ? ”

” Nó cũng chả tốt đẹp gì hơn ông đâu nhưng con nhỏ đó chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với tôi nên tôi cũng không muốn làm hại một người bạn như nó. Thôi từ biệt, đơn tôi đã nộp coi như xong ” - nói xong Hoàng Trí bỏ đi một nước không thèm quan tâm sếp mình.

” Tôi cho cậu tạm thời nghỉ phép ” - Lê Năm thần nhiên nói.

Cuối cùng con bé đó là người như thế nào chứ ? Sao lại có thể quan hệ với một kẻ như Lý Cảnh lại làm bạn cùng một thằng cảnh sát như Hoàng Trí này... Quả là không đơn giản. Có lẽ mọi tính toán của ông sai lầm là do đã đánh giá quá thấp một đứa con gái tầm thường như thế...

" Làm người không nên cố chấp quá... "

Lê Năm quay lại mỉm cười nói – " Ông Kim đến đây từ khi nào thế ? "

" Đủ để nghe cuộc đối thoại vừa rồi. Cậu nhóc đó có tương lai ! " - ông Bằng tán dương.

" Ông không còn là nhân viên tình báo như xưa, đừng có tự tiện đột nhập nghe lén người khác thế chứ ? "

" Chà chà chà... thói quen nghề nghiệp... Trong đám hậu bối thì cậu là kẻ cố chấp nhất, đúng là đáng lo mà... " - ông Bằng mỉm cười nói – " Làm người quan trọng nhất là 2 chữ " nắm " và " buông ", đừng cứ " nắm " mãi thế... "

Lê Năm cười nhạt – " Người ta nhìn không nghĩ tôi là hậu bối của ông đâu... "

" Ha ha ha, tôi có thể trẻ như thế này là do 2 chữ đó đó... Không bao giờ làm nặng đầu mình thì đầu óc tự dừng thư thái... " - ông Bằng cười lớn – " ...tôi đã gần 80 còn sung thế này còn cậu mới 50 mà nhìn cứ như 60 ấy... "

" Chuyện của tôi, tôi tự biết tính toán... " - Lê Năm lạnh lùng nói.

" Cậu có biết ranh giới của sáng và tối thực sự rất gần nhau không ? "

" ... "

" Già rồi nên đôi lúc tôi nghĩ lại chuyện cũ. Ngày xưa có một số thứ cứ cho là mình đúng, làm vì đại cuộc nhưng hôm nay nghĩ lại thực sự làm vì sự tự mãn bản thân hay đại cuộc thật ? Mà mấy chuyện đúng sai này đúng là khó nói lắm, thật không biết đâu mà lường... " - ông Bằng thần nhiên nói.

" Lâu quá chúng tôi chưa nghe ông dạy đời. " - Lê Năm mỉm cười nói.

" Cậu nhớ nguyên tắc đầu tiên tôi dạy các cậu không ? Không nên quá tuyệt tình mà luôn luôn chừa đường lui cho đối phương... Không ai biết con chó điên lên nó cắn bậy như thế nào đâu. "

" Ra là ông tới nói giúp cho thằng nhóc Lý Cảnh đó. "

Ông Bằng mỉm cười nói – " Không, mục đích của tôi như cậu cảnh sát trẻ kia... Tôi không muốn mất một người bạn. "

" Cuối cùng cô gái đó là thần thánh phương nào ? "

...

" Cậu cứ tự ý tìm đi. Tôi không biết mấy bản thảo đó cô ấy để đâu. " - Lý Cảnh đưa Thành Đạt vào phòng Thùy Vân nói. Chết tiệt, tại sao trợ lý của cô lại là thằng nhóc này.

" Ừ "

Thành Đạt tự nhiên mở tủ làm việc của cô tìm kiếm mấy bản name đang dở, bất chợt anh dừng lại ở một bản nháp đang dở không phải là của " Tiệm đồ cổ "... Anh ngồi xuống đọc bản nháp đó rồi quay lên nhìn Lý Cảnh hỏi.

" Cái này là của cô ấy ? "

" À... ờ " - Lý Cảnh đáp – " Chắc là thế... "

Thành Đạt im lặng.

" Có chuyện gì sao ? " - Lý Cảnh hỏi.

" À không có gì... " - Thành Đạt lạnh nhạt trả lời.

...

” Cậu giúp chị Thư làm xong hết thật rồi hả ? ” - Thùy Vân kinh ngạc nhìn đối thủ của mình. Không phải lúc cô về là còn 52 trang sao ? Chưa hết hai tuần mà 2 người hoàn thành xong cả rồi...

” À tui tôi làm 4 ngày là xong hết rồi ” - Thành Đạt đáp. Thật sự deadline hàng tuần 20 trang chất lượng Nhật Bản của Shueisha anh phải làm nó áp lực gấp mấy lần cái này nên chuyện này không khó khăn gì.

” Cậu phải người không ? Địch, tôi mất 2 tuần không ngủ mà chỉ làm phụ bả được có 67 trang còn cậu mất có 4 ngày... Khốn nạn thật ”

” Ờ... ”

” Còn chuyện Shueisha ? ” - Thùy Vân hỏi.

” Tôi đang chỉnh sửa lại... định làm xong cuối tháng gửi lại cho họ ” - Thành Đạt lấy trong balo ra mấy xấp bản thảo đưa cô nói – ” Cậu muốn xem thử không ? Từ chap 1 đến giờ đó. ”

” Cậu đưa đối thủ xem có sao không ? Chúng ta đang làm cho 2 nhà xuất bản đối đầu đó. ”

Thành Đạt bật cười – ” Cậu còn nhờ tôi làm trợ lý được mà sao tôi ngại mấy cái này chứ ? Mà tôi là shounen còn cậu là seinen thì đối đầu nhau cái gì. ”

Lý Cảnh chỉ im lặng ngồi nhìn bạn gái mình bàn luận cùng đối thủ của mình, thật sự anh cũng không biết nói gì cả vì nghề nghiệp 2 bên khác nhau. Ít nhất giờ thấy gương mặt Thùy Vân hồng hào lại anh cảm thấy yên tâm hơn rồi, mọi chuyện còn lại đành phải đợi cô bình phục lại. Giờ anh không yên tâm để cô ở lại một mình.

” Này, Lý Cảnh ” - Thùy Vân hỏi – ” Anh có thể sắp xếp cho em về sớm được không ? ”

” Không được. Em còn yếu lắm, phải để bác sĩ ở đây thường xuyên kiểm tra ” - anh nghiêm giọng nói – ” Giờ tạm thời em cứ nghỉ ngơi đi, không được làm quá sức. ”

” Hai bản thảo của tui em đều cần hoàn thành gấp, không thể chần chờ... ” - Thùy Vân nhẹ giọng nói – ” Em mới được ký hợp đồng, thực sự không thể cứ yên tâm nằm đây được. ”

Lý Cảnh ngồi xuống bên giường cô, dịu dàng nói – ” Xin lỗi, chuyện này anh không chiều em được... ”. Nếu không phải lần trước anh mềm lòng để cô ở bên cạnh mình thì cô đã không nằm đây nên tuyệt đối anh không thể để sai lầm lặp lại một lần nữa. Sau đó Lý Cảnh quay qua Thành Đạt nói – ” Cậu cũng làm cho bên Nhật mà đúng không ? Chuyện này cậu có thể giúp cô ấy được chứ ? Giờ Thùy Vân tuyệt đối không được làm gì cả. ”

” Được. ” - Thành Đạt đáp, dù gì bản thảo của cô sơ bộ đã xong nét chính còn đi nét và chỉnh sửa background là được.

” Được rồi, có gì tôi sẽ sắp xếp cho cậu ” - Lý Cảnh lạnh lùng nói, chuyện anh để thằng nhóc này ở đây với cô là quá nhượng bộ rồi. Sau đó anh quay sang Thùy Vân hỏi – ” Em yên tâm chưa ? ”

” Nhưng em không muốn ở đây... đây mùi thuốc sát trùng... ”

” Nghe lời anh đi, anh đã cố tình chuyển em từ bệnh viện công kia sang hệ thống Manhhome, nơi này là đỡ lắm rồi. Nếu họ không cho em xuất viện chắc hẳn là có lý do... ” - anh hôn lên trán cô dịu dàng nói – ” Ngoan đi... Em nên nghỉ ngơi nhiều mới mau bình phục...”

Thùy Vân không nói gì chỉ im lặng bất mãn nằm xuống, nếu không nghe lời người này chắc chắn anh ta cứ lái nhai không tha cho cô.

Thành Đạt nhìn thái độ của Lý Cảnh với Thùy Vân rồi lại thấy thái độ không vui của cô thì bật cười. Không ngờ lại có ngày cô gái này nghe lời một người đàn ông, anh ta đúng là có bản lĩnh không hề nhỏ... Ít nhất anh không cần phải lo lắng cho cô nữa, nếu sau này cô có khóc thì chắc chắn tính cách người này thì anh ta sẽ chạy tới ôm lấy cô an ủi cô ngay chứ không bao giờ chỉ biết im lặng như anh... Đôi khi chính vì quá hiểu nhau mới không bao giờ có thể yêu nhau được. Anh bằng lòng một mối quan hệ không bao giờ bị phá vỡ đó.

...

” Này, Thùy Vân... ” - Thành Đạt lên tiếng khi thấy cô cứ chăm chú nhìn bản thảo H.W của mình ” Cậu chỉ định làm ” Tiệm đồ cổ ” ? ”

” Hả ? ” - cô ngẩng lên nhìn anh tỏ ý không hiểu.

Thành Đạt lấy trong túi ra một bản name nháp dang dở, thản nhiên nói – ” Thật sự nó rất hay và hợp phong cách của cậu... ”

” À, là cái đó sao ? Tôi nghĩ ra khi phụ chị Thư đó. ”

” Nếu cậu muốn hoàn thành thì chúng ta làm 1 bản nộp cho sự phụ gửi qua Kodansha. Nhất định shounen ” Necromancer ” này sẽ được chọn... ”

” Cậu tự tin thật nhỉ ? ”

” Người chiêu hồn thật sự không có nhiều người khai thác nhưng nó có một nguồn sáng tạo cực kỳ nhiều mà đặc biệt bộ này cậu lại kết hợp chiêu hồn mấy nhà khoa học và sử dụng các lý thuyết của họ để khai triển chiến đấu... Cậu kết hợp đánh nhau thông thường của One Piece với đấu trí của Liar Game rất hay... Không có mấy tác phẩm làm được điều này như Hunter x Hunter đâu. ” - anh phân tích.

” Cậu đánh giá tôi cao thật... ” - cô mỉm cười nói.

” Nếu đã đến lúc cậu vượt qua tôi thì chính là khi cậu thực hiện ” Necromancer ” này. ”

” Tôi chưa đủ khả năng thực hiện nó... ”

” Có phải vì người đàn ông đó mà cậu do dự ? ” - Thành Đạt hỏi.

Thùy Vân im lặng, người này luôn quá hiểu cô... Đây là chuyện khiến cô băn khoăn bấy lâu nay, nếu cô chọn theo dự án này cùng ” Tiệm đồ cổ ” chắc chắn không thể dành nhiều thời gian cho Lý Cảnh.

” Tùy cậu thôi, chỉ là tôi không muốn cậu chưa làm mà bỏ cuộc. ”

Cô mỉm cười nói – ” Sau khi chúng ta hoàn thành 2 chương kế tiếp ” H.W ” và ” Tiệm đồ cổ ” thì đành nhờ cậu phụ tôi thực hiện chap 1 của ” Necromancer ” vậy. ”

82. Chương 65-2

Chap 65.2

“Thùy Vân, em có thể cùng anh qua châu Âu được không?” – Lý Cảnh nhìn cô gái đang ăn uống ngon lành trước mặt mình hỏi. Cuối cùng cô cũng khỏe và xuất viện rồi.

“Hả?”

“Anh muốn đi học nấu ăn thêm và mở một nhà hàng...”

“Ừ...”

“Chúng ta qua Pháp đi được không? Anh sẽ vừa học vừa chăm sóc em, ở đó em cũng học nghệ thuật được mà” – Lý Cảnh dịu dàng nói – “... cuộc sống bên đó khá tốt, em thấy được không?”

“Em không biết tiếng Pháp” – cô nói – “...với em sợ khủng bố lắm...”

Lý Cảnh bật cười – “Em nói tiếng Anh được mà, anh sẽ chọn nơi phù hợp cho 2 tụi mình được không? Nhất định sẽ không có khủng bố đâu...”

“Để em từ từ suy nghĩ, giờ em còn mệt quá...” – Thùy Vân nhìn gương mặt hào hứng của người đàn ông ngồi đối diện mình thản nhiên đáp.

“Ừ em mới bình phục, anh không nên cứ bàn mọi chuyện sớm như thế.” – Lý Cảnh nở nụ cười trẻ con. Giờ mọi thứ anh đã an bài xong, không còn ai đe dọa hai người được nữa... Anh có thể bắt đầu cuộc sống mới của mình rồi.

...

“Bản thảo “Necromancer” của em được nhận sao?” – Thùy Vân không giấu được nụ cười vui mừng dù cô khá tự tin với kịch bản này nhưng nghe tận tai thì vẫn hạnh phúc hơn.

“Ừ nhưng họ nói khả năng của em hiện nay chưa đủ để theo một series nặng ký như thế. Bên cạnh đó em chỉ là newbie chưa thể theo cùng lúc 2 series.” – Tiến Khoa lên tiếng.

“Ý anh là sao?”

“Có một người muốn hợp tác với em, người này đã thuyết phục ban biên tập bên đó nhận dự án này...” – anh mở cặp ra lấy một cuốn truyện ra.

Thùy Vân nhìn cuốn truyện mở to mắt kinh ngạc nhìn sư phụ mình – “Anh đừng đùa chứ? Ông ta...”

“Khả năng của em thật sự không theo nổi “Necromancer” đâu, khả năng viết kịch bản, tình tiết chưa đủ mạnh mà khả năng vẽ chưa bằng Thành Đạt... Hợp tác ông ta là con đường tốt nhất. Kịch bản loại này là thể mạnh của ông ta, bên cạnh đó ở bên người này em có thể học hỏi được nhiều thứ...”

“Ồ bên người này... ý anh là em qua Nhật?”

Tiến Khoa gật đầu – “Bên đó họ sẽ tạo điều kiện cho em nơi ăn ở, người hợp tác và cả dàn staff trợ lý chuyên nghiệp. Chuyện xuất bản này nếu cứ ở 2 nơi thì họ khó kiểm soát lắm nên đây là yêu cầu của họ.”

Thùy Vân im lặng.

“Đây là cơ hội không phải ai cũng có đâu, em có một tiền bối giỏi như ông ấy chỉ dạy lại có 1 dàn trợ lý chuyên nghiệp. Là tác giả của một nhà xuất bản lớn như Kodansha là chuyện không phải ai cũng có được đâu...”

“Nhưng còn chuyện hợp đồng em với công ty anh? Nếu thế em không thể gửi “Tiệm đồ cổ” song song cho anh luôn được...”

Tiến Khoa bật cười – “Hình như em quá đề cao vị trí của mình ở công ty anh quá nhỉ? Anh còn thằng nhóc Thành Đạt là át chủ bài mà, may mà nó không biết tiếng Nhật; nếu không có khi bị Shueisha bóc đi luôn rồi. Còn con Thư, nó giỏi hơn cả 2 đứa mà do nó ghét bị deadline nên mới không bị xuất khẩu thôi. Mấy đứa khác nữa chi?”

“Cảm ơn anh” – cô mỉm cười gượng gạo nói – “Thật là em không có lý do từ chối rồi...”

Anh thở dài khi thấy gương mặt miễn cưỡng này của đệ tử mình – “Em cứ suy nghĩ, anh biết em là con gái còn một số người em phải bận tâm đến... Anh không ép...”

Thùy Vân im lặng 1 hồi rồi quay lên nhìn thẳng vào mắt sư phụ mình nói – “Anh nói họ là em đồng ý...”

...

Cả chiều hôm nay, Lý Cảnh cứ thấy bạn gái im lặng nhìn mình. Thỉnh thoảng cô còn tấn công ôm chầm lấy anh như bây giờ nữa... Bị bắn ở ngực chẳng lẽ có ảnh hưởng đến tim thật sao?

“Em sao thế?” – anh dịu dàng hôn lên môi cô nói – “Muốn lấy anh tới mức này rồi sao?”

Thùy Vân tiếp nhận nụ hôn của người đàn ông này sau đó bình thản nói – “Chúng ta có thể chia tay nhau được không?”

Lý Cảnh đưa ánh mắt khó hiểu nhìn cô – “Em đang nói đùa hả?”

Cô lắc đầu – “Chúng ta chia tay nhau được không?”

“Cho anh lý do” – anh lạnh lùng nói. Không phải anh đã dọn dẹp thứ ngán đường cuộc sống của 2 người rồi sao?

“Hôm nay em nhận được một lời đề nghị hợp tác bên Nhật, điều kiện là qua đó làm việc.”

Lý Cảnh cười nhạt – “Em chọn bỏ anh?”. Anh biết là từ đầu đến cuối tình cảm hai người vốn dĩ đã không công bằng, Thùy Vân chưa bao giờ yêu anh như tình yêu anh dành cho cô. Khôi hài thật, cô ta đá anh ngay lúc này...

“Thực sự anh chúc mừng em.” – Lý Cảnh nói tiếp.

Cô nhìn lên người đàn ông trước mặt nói không do dự - “Không, em chọn anh. Em yêu anh chính vì thế em càng phải đi.”

Anh im lặng nhìn cô. Đây là lần đầu tiên cô nói 3 từ “em yêu anh” với anh...

“Anh từng nhớ em đã nói khi xưa không? Nếu em bỏ anh thì chắc chắn sau này em sẽ rất hối hận nhưng nếu em từ bỏ chính mình, từ bỏ ước mơ bản thân thì em sẽ hối hận ngay từ bây giờ...”

Lý Cảnh gạt đầu nhìn cô.

“Em không muốn đánh mất bản thân, em muốn yêu anh bằng tất cả trái tim mình... Em không phải là một cô gái cao thượng, em sợ khi em bỏ đi cơ hội lần này thì sau đó em sẽ cứ mãi day dứt và cứ tự hỏi “Liệu mình chọn người đàn ông này thay vì nó là có đúng không?” nên em chọn có thể an tâm mà yêu anh sau này...” – cô mỉm cười đưa tay lên mặt người đàn ông trước mặt nói tiếp – “...Với lại giờ anh được tự do, không còn ràng buộc gì nữa. Sau 29 năm qua cứ sống cho người khác thì giờ anh nên có một cuộc sống của chính mình, không nên cứ bận tâm lo lắng cho em nữa... Em không muốn làm một gánh nặng cho anh. Đôi khi quan tâm đến đối phương là giúp họ nhẹ đầu hơn mà làm điều mình thích...”

Lý Cảnh đưa tay nắm lấy tay cô đang sờ mặt mình mỉm cười nói – “Em luôn khiến anh thành một thằng ngốc. Anh lớn tuổi hơn em, yêu nhiều hơn em mà tại sao đứng trước em luôn trở thành một thằng bé thế này...”

“Anh có thể cho 2 ta một thời gian không?” – cô mỉm cười dịu dàng nói.

“Bao lâu?”

“5 năm.”

“1 năm.”

“Cái gì? Anh trả giá gì mà kinh thế?” – Thùy Vân cau gắt lên – “Em cố đóng thực nữ mà anh cứ chọc em điên là sao hả?”

Lý Cảnh bật cười – “5 năm quá dài, 1 năm là được rồi.”

“1 năm anh làm được cái quái gì hả?”

“Em đừng coi thường bạn trai mình chứ?”

“Thôi, em không phải con nhà người ta, 1 năm em chưa làm được thành tích gì đâu. Cho anh 4 năm được không?”

“3 năm chắc giá, không nói nữa.” – Lý Cảnh đẩy Thùy Vân xuống ghế sofa hôn cô – “Anh hứa sẽ thường xuyên qua thăm em...”

“Em muốn 3 năm này chúng ta đừng gặp mặt nhau luôn cho lãng mạn được không? Sau đó em hứa sẽ làm một bà xã ngoan của anh, yêu thương anh hết lòng.”

“Anh không thấy nó lãng mạn chỗ nào cả...” – Lý Cảnh gắt lên – “Đây là đại lộ tình yêu sao? Ai biết ở bên Nhật em có gặp thằng nào trúng tiếng sét ái tình chứ?”

“Em thấy coi Bakuman nó lãng mạn lắm, mà anh thấy đó. Tác giả tụi em tự kỷ lắm làm quái gì đi ra ngoài gặp ai nhiều chứ? Nếu có thì là thằng cha cộng tác cùng em hơn 50 đó...” – sau đó cô đẩy ngược anh xuống và chồm lên người anh đưa lưỡi tấn công miệng anh.

Lý Cảnh bất ngờ trước hành động của cô gái này, không ngờ cô ta hôm nay bạo gan đến thế. Anh đáp trả lại quyết liệt, nếu được thì hôm nay tiến đến Z luôn, coi như kỷ niệm trước khi chia tay. Anh đưa tay lần mò vào áo cô.

Thùy Vân buông anh ra mỉm cười ranh ma – “Phần còn lại 3 năm sau tính tiếp” - rồi lặng lẽ đi vào phòng.

Lý Cảnh ngẩn người nhìn cô rít lên – “Chết tiệt, em đúng là con bạn gái khôn nạn mà... Làm anh hưng phấn lên rồi trốn thế hả?”

83. Chương 66

Chap 66

Thùy Vân hí hoáy vẽ, thi thoảng lại liếc mắt nhìn điện thoại. Hôm nay nó im lặng thật...

“Ha ha ha, có khi nào thằng đó nó nhắn tin riết chán bỏ con nhỏ này rồi không?” – ông Kimura – đối tác của cô cười lớn – “Chắc là tìm con khác rồi...”

“Nhắn tin suốt 2 năm trời cứ đúng 3 buổi là nhắn chỉ để hỏi ba cái tào lao “Em ăn gì chưa?” mà chị không thèm trả lời chắc anh ta nản rồi” – trợ lý thứ nhất của Thùy Vân Meiko lên tiếng - “Cả Kodansha ai cũng thắc mắc người đàn ông bí ẩn của chị là ai đó”

“Cuối cùng thì không chỉ có em ở đây là độc thân, Vân sensei đây cũng đã nhập hội...” – Akira trợ lý thứ hai của cô trêu chọc.

Cô gắt lên – “Các người đừng có tào lao... Anh ta mà quen con khác thì kệ mẹ anh ta chứ”. Lòng cô có chút không yên tâm, người này không biết có chuyện gì bên Việt Nam không? Anh ta về đó mở nhà hàng được cả năm yên ổn rồi, không lẽ giờ lại bị kẻ thù thanh toán chết giữa đường hay bị tai nạn gì rồi. Chết tiệt thật, Lý Cảnh này bày trò mỗi ngày đều nhắn tin cho cô làm cái quái gì thế này. Tự dưng cả ngày hôm nay không có thấy thiếu thiếu.

” Nếu lo thì đi đi. ” - Kenji trợ lý cuối cùng - thanh niên nghiêm túc nhất của team cô lên tiếng.

Thùy Vân im lặng.

” Chuyến bay đêm giờ ít người đi lắm. ” - ông Kimura nói – ” Giờ lại không phải mùa cao điểm, đặt còn kịp á. Giành bạn trai lại ngay đi...”

” Nhưng... ” - cô nhìn đồng bản thảo còn dang dở - ” ... chúng ta còn có 3 ngày là tới deadline” Necromancer ” và 10 ngày nữa là chap 39 của ” Tiệm đồ cổ ”... Giờ đi thật không được ”

Ông Kimura chép miệng – ” Hình như cháu gái bị hoang tưởng tâm quan trọng của bản thân thì phải, ” Necromancer ” thành công là do ta đây hơn 70%... Cháu chỉ có 30% thôi. Ta cũng là tác giả đó chỉ là không biết vẽ thôi... Mà name thì ta dư sức làm, còn lại thấy cho đám này đi nét là xong...”

Meiko mỉm cười nói – ” Chị cứ đi đi, tụi em cầm cự được mà. Name của cả 2 cái chị đều hoàn thành sơ bộ rồi, còn lại cứ để tụi em lo. Có Kimura sensei ở đây coi chừng được mà. ”

” Cho chị 1 tuần, chị hứa sẽ về kịp...” - Thùy Vân chạy vào phòng lấy hộ chiếu, giấy tờ và áo khoác nói – ” Cảm ơn mọi người. ”

” Nhớ về lẹ nha, ông già này chả giúp được gì nhiều đâu. ” - Akira lên tiếng.

Thùy Vân bật cười, cô lên bàn lấy điện thoại nhét vào túi rồi đi khỏi căn hộ của mình.

” Này, cháu gái...” - ông Kimura nói nhét mấy cái đĩa vào túi xách của cô – ” ... đây là bí quyết giữ bạn trai. Giờ ta truyền cháu ”

Cô móc ra thấy mấy cái đĩa phim đen liền phát cáu ném lại ông già đó. Không ngờ thần tượng bấy lâu của cô thực chất chỉ là một già hentai không hơn không kém, hèn chi bộ nào có ống cộng tác cũng ecchi đây.

” Thôi, cháu đi. Đừng có làm lạng quạng làm H.W dẫn trước đó, giờ nó đang được làm anime rồi...”

Nói xong cô chạy biến đi ngay. Lòng không ngừng lo lắng về người tự dưng không thèm nhắn tin cho mình, gọi thì anh ta không thèm bắt máy. Chết tiệt thật.

...

Ngân Trúc nhìn ông chủ của mình nằm bệt trên giường sốt cứ lăm lăm gọi tên một cô gái tên Thùy Vân thì không khỏi ngán ngẩm... Chết tiệt, anh ta sớm không sốt, muộn không sốt mà canh ngay ngày có người của Cục kiểm tra tới, may mà không sao cả. Sáng nào anh ta cũng đi làm sớm thế mà hôm nay cái đùng nghỉ không thèm xuất hiện mà gọi điện không ai bắt máy nên cô phải lết đến nhà Nhật Thiên này thấy anh ta nằm chèm bẹp ở đây. Tối muộn là anh ta ngủ củ tỏi rồi.

Bất chợt cô nghe thấy tiếng điện thoại ông chủ mình vang lên, nhìn thì thấy tên là Thùy Vân kia, Ngân Trúc do dự giây lát rồi bắt máy trả lời – “A lô...”

“Anh ta sao rồi ?” - cô gái đầu máy bên kia lên tiếng.

“À... ý chị là anh Nhật Thiên ?” - Ngân Trúc ngập ngừng – “...anh ta đang sốt cao...”

“À tôi không nhớ tên anh ta, anh ấy đang ở đâu ?”

“Hả ?” - cô buột miệng thốt lên, cái éo gì thế này. Quan hệ gì mà cô ta không nhớ tên thằng mà mình đang lo lắng gọi hỏi thăm sao ?

“Anh ấy đang ở đâu ?” - đầu máy bên kia lặp lại – “Cho tôi địa chỉ ngay đi !”

“Chúng tôi đang ở...” - Ngân Trúc đọc địa chỉ xong thì đầu bên kia tắt máy ngay không cho cô hỏi gì thêm.

“Con mẹ này...” - cô chửi thầm – “Gọi điện cứ như đang ra lệnh ấy. Không để người ta phản ứng gì hết».

Sau đó cô quay qua nhìn ông chủ của mình thờ dài. Khốn nạn thật, 9 tháng trước Ngân Trúc đi phỏng vấn làm phụ bếp vừa thấy anh ta, biết anh ta độc thân cô xác định mục tiêu ngay. Sau đó mới phát hiện anh ta bị tự kỷ cứ đúng giờ cầm điện thoại lên nhắn tin mà éo thấy tin nhắn đáp lại... Thấy khó ăn quá nên cô bỏ cuộc, giờ anh ta thành ông chủ kiêm sư phụ của cô luôn. Tin tích cực là lương khá, không cần qua châu Âu học mà được truyền dạy hết, anh ta đúng là sư phụ tốt. Cuộc sống của cô thực không có gì đáng chê trách. Nếu cuộc đời cứ thế thì không có gì để phàn nàn.

“Ting... Toonggg... Tinggg... Tonggg”

Ngân Trúc mở cửa thì thấy một cô gái tầm 27, 28 tuổi đứng bên ngoài, cô ta thấy cô hỏi ngay – “Anh ta ở đâu?”

“Chị là Thùy Vân, người mới gọi ban nãy...”

Cô gái đối diện cô gật đầu.

“Anh ấy đang nằm bên trong... Đang sốt mê man...”

Thùy Vân không nói không rằng chạy vào trong ngay, cô ta lấy ghế ngồi cạnh giường Nhật Thiên nhìn và đưa tay lên trán anh ta rồi ra lệnh – “Cô nấu cháo cho anh ta đi. Tôi nấu sợ anh ta ăn xong vào bệnh viện luôn.”

“À tôi nấu rồi, khỏi đợi chị nhắc” - Ngân Trúc đáp.

“Cô đi được rồi, ở đây để tôi lo cho” - Thùy Vân nói.

Hình như bà già này nhắm mình là osin thì phải. Thôi, mình mệt quá, giờ không có sức đòi co cô ta. Đi về ngủ sớm... Mà sao thấy bà Thùy Vân này mình có linh cảm không lành sao ấy...

...

Nhật Thiên tỉnh dậy thấy Thùy Vân ngồi đọc sách bên cạnh mình thì không khỏi kinh ngạc, anh sốt có die luôn rồi không? Giờ không phải cô đang ở bên Nhật sao? Anh đưa tay chạm vào tay cô.

“Thức rồi hả?” - cô bình thản hỏi.

“Là em thật sao?”

“Đừng nói mới 2 năm quên mẹ mặt tôi rồi chứ? À con bồ nhí của anh cũng đáng yêu thật, nấu ăn cũng ngon lắm, tôi ăn cả 1 tô cháo của nó luôn. ”

Nhật Thiên nhú mày lại nhìn cô tỏ ý không hiểu.

“Cô ta ở đây cả hôm qua chăm sóc anh. Không quá đẹp nhưng đáng yêu đó lại mới 20, 21 xanh tươi môn mơn.”

“Ý em là Ngân Trúc, cô ấy là đệ tử của anh. Đừng có hiểu lầm”

“Tôi éo quan tâm.”

“Em ghen hả?” – Nhật Thiên bật cười hỏi.

“Sao tôi phải ghen chứ? Chúng ta đang chia tay mà...”

Nhật Thiên dịu dàng nhìn cô hỏi – “Sao em về đây? Có chuyện gì hả?”

Thùy Vân nóng máu gất lên – “Đệch, anh thấy tôi ở đây mà hỏi câu đó hả? Ngày nào cũng nhắn tin tự dưng cái đùng không nhắn sao tôi không lo chứ? Tôi phải tức tốc từ Nhật bỏ cả công chuyện thăm anh đó.”

“Em chưa bao giờ nhắn lại cho anh.”

“Anh thấy cái nút “Seen” làm gì hả? Chẳng lẽ tôi nhắn lại “Em đã xem rồi” sao? Thật là tào lao hay hỏi anh ăn gì, ăn gì chưa? Anh có ăn hay không thì kệ mẹ anh chứ? Nếu tôi không quan tâm anh chả bao giờ cứ đúng giờ là xem tin nhắn đâu.” – cô nói.

Nhật Thiên bật cười – “Suy nghĩ của em không bao giờ giống con gái bình thường cả... Anh thực sự rất nhớ em...”

“Anh đói không? Em lấy cháo...”

Nhật Thiên gật đầu – “Ăn đồ của Ngân Trúc cho an toàn... Anh sợ ăn cháo em nấu xong nhập viện luôn thì khổ.”

...

Thùy Vân nhìn Nhật Thiên khỏe lại nhanh lại tối ngày cứ kéo cô đi chơi thì không khỏi thắc mắc, cuối cùng anh ta làm cái quái gì mà có nhiều thời gian như thế chứ? Mà anh ta đang sốt hừng hực sao tự dưng khỏe nhanh thế.

“Em sao vậy? Không thích xem phim này hả?” – Nhật Thiên nắm tay cô hỏi. Anh thực sự rất nhớ cô, bao nhiêu lần anh định bay qua Nhật nhưng nhớ lời hẹn ước của 2 người đành phải kiềm chế mà giờ nhìn cô ốm hơn xưa rồi... Anh hoàn toàn không muốn Thùy Vân về Nhật lại chút nào.

“Em đang xem có phải anh giả bệnh không? Sao khỏe lạ thế?” – cô bình thản hỏi.

Nhật Thiên bật cười – “Anh không muốn phí mấy ngày em ở đây nên phải hết bệnh nhanh. Em chỉ còn ở lại 4 ngày thôi mà đúng không?”

“Thế mới ngoan đó” – cô đáp – “Anh nên nhớ cho em 1 điều: Đừng bao giờ yêu ai hơn bản thân mình hết, nếu anh không biết bảo vệ sức khỏe của mình thì sao có sức yêu vào bảo vệ cho em được chứ?”

Anh ôm lấy cô mỉm cười – “Ừ, anh nhớ rồi. Không ai như em cả, kêu bạn trai đừng đặt mình đứng thứ nhất.”

“Em nói không đúng sao?”

“Ừ, Thùy Vân của anh lúc nào cũng đúng hết.”

“Sáng mai em muốn qua nhà hàng của anh được không?” – cô quay lên hỏi.

“Tất nhiên là được. Sao vậy?”

“À, không có gì... Em chỉ muốn xem sau 2 năm anh làm ăn được gì thôi.”

“Tất nhiên là không phải nhà hàng lớn như của người ta rồi. Không phải em đã dặn anh làm người bình thường, không dính vào rắc rối sao?”

“Ng Sloan đó...” – cô mỉm cười nói.

...

Nhật Thiên nhìn thấy Thùy Vân mỗi ngày đều nhận sự chăm sóc của mình như xưa thì không khỏi hạnh phúc... Cô không hề thay đổi gì nhiều cả.

“Tối mai em về rồi ” - cô lên tiếng – “ Nhớ đừng có bị bệnh nữa nha, 1 năm sau gặp lại... Mà em éo hiểu nổi. Tuần nào em cũng bị dí deadline lại thêm khí hậu kinh khủng bên đó mà không bị bệnh sao anh bị

bệnh bên đây được hả? Chưa kể rủi ro sóng thần, động đất,... mà em còn nhăn răng đây nè. Bị bệnh thì anh chưa có tư cách đâu.”

Nhật Thiên mỉm cười nói – “Anh nhớ rồi.”

“Tối nay em ngủ cùng anh được không?” – Thùy Vân thản nhiên hỏi – “Tất nhiên không ABCXYZ đâu à nha. Cái đó là hẹn 1 năm sau.”

“Tất nhiên là được...” – Nhật Thiên đưa tay bế cô vào phòng mình nói – “Không BCXYZ nhưng A thì anh vẫn làm...”. Sau đó anh đưa môi lên hôn cô, Thùy Vân mấy hôm nay không cho anh động tới do sợ anh lây bệnh làm ảnh hưởng công việc của cô nên chỉ dám nhìn. Đúng là cô vẫn khổ nạn như ngày nào mà. Mặc áo của anh đi vòng vòng nhà cầu anh mà đụng thì không cho... Từ khi nào anh mất hết phong độ chỉ cần nhìn cô như thế là hưng phấn rồi... Chết tiệt!

“Tên thì đổi sao bản tính không xấu hổ của anh không đổi chút nào thế hả?”

“Mà em vẫn yêu anh đấy thôi” – Nhật Thiên mỉm cười ranh ma với cô rồi tấn công Thùy Vân tiếp, giờ coi như đền bù cho 2 năm luôn – “Mà em có nhớ anh không?”

“Mỗi tuần 30 phút...”

“Cái gì mà ít thế hả? Nhớ người yêu mà em còn keo nũa hả?”

“Chết tiệt, thời gian ngủ tôi còn eo có nói chi làm ba cái tào lao này hả anh hai. Tôi cho anh gần 5 phút mỗi ngày là quá nhiều rồi. Mà chúng ta chia tay rồi nha...”

Nhật Thiên lấy tay ôm lấy cô dịu dàng nói – “Thôi vậy cũng được. Em về trễ quá coi chừng anh bị người khác lấy mất đó”.

“Đừng lo, bí quyết của trai của em nhiều lắm. Một năm sau anh không thoát khỏi tay em đâu” – cô rút người vào anh nhắm mắt ngủ.

...

“Cho tôi gặp ông chủ của cô” – Thùy Vân mỉm cười đưa danh thiếp cho nhân viên phục vụ hỏi – “Tôi có chuyện cần gặp anh ta.”

“Em gặp tôi có chuyện gì?”- Nhật Thiên mỉm cười bước đến bên cạnh cô. Cuối cùng thời hạn 3 năm chết tiệt đã qua đi.

“Tôi có 1 dự án truyện tranh ẩm thực cần hợp tác” – cô quay lại mỉm cười nói – “Nghe nói anh đây là 1 đầu bếp có tiếng ở đây.”

“Không bao giờ mà em tìm tôi mà không có mục đích hả?”

“Anh biết của trai nguyên tắc đầu tiên là tạo sự ngẫu nhiên không? Tình cũ không rủ cũng tới kết hợp cùng các lý do để thường xuyên gặp mặt nhau thì mới hợp tình hợp lý, làm đối phương mất tinh thần cảnh giác...” – Thùy Vân đáp lại – “Em đã nói là anh không thoát khỏi tay em đâu.”

Nhật Thiên bật cười – “Nếu em có tham vọng thế thì anh đang tìm một cô gái an phận làm bà xã của mình... Em xem đáp ứng được không?”

“Cho em mô tả chi tiết công việc!”

“Cho anh chăm sóc em, cho anh làm từ A đến Z, không được tối ngày bỏ rơi chồng mình và an phận sinh cho anh 1 đứa.”

“Nghe nặng nề quá nhỉ nhất là đoạn 2 và 4 đó. Em ghét đau lắm” – cô nhìn anh nói.

“Anh lấy em về không phải để làm osin cho em.”

“Không phải anh là 1 thằng M hay sao? Em là 1 con S cực kỳ hợp nhau rồi...” - cô tiến đến bên cạnh Nhật Thiên đưa môi lên hôn anh mỉm cười nói.

End

84. Chương 67: Phụ Trương

1. Khi 1 tháng uống Fristy quá nhiều gặp thẳng kiem lời

Lý Cảnh bước vào phòng bệnh của Thùy Vân thì thấy cô đang nằm ngủ, bản thảo để lung tung khắp giường, còn thằng nhóc kia cứ cằm cúi vẽ. Thật sự nhiều khi anh thắc mắc tên này có phải người không, mười lần như chục anh tới là thấy nó ngồi vẽ, chả lẽ nó không cần nghỉ ngơi sao ? Mức độ tự kỷ của nó so với bạn gái anh chỉ hơn chứ không kém.

“Tình tiết đó... cần...” – Thùy Vân lẩm nhẩm nói.

Lý Cảnh nhìn biểu tình này của cô mà bật cười, đúng như Hoàng Minh nói lượng thuốc ngủ trong thuốc của cô có thể gây nói mơ khi ngủ. Nhìn bạn gái mình như thế này đúng là quá đau tim mà, nếu không vì có thằng nhóc kia ở đây thì anh đã không kiềm lòng lại được rồi.

” Sử dụng phương pháp ... ” - cô nói tiếp.

Anh cứ ngồi nhìn cô mà mỉm cười, bất chợt thấy Thành Đạt bước tới xoa đầu cô ba cái rồi nói ” Ngủ đi, đừng làm ồn ” và bạn gái anh ngoan ngoãn im lặng không nói gì nữa. Lý Cảnh ngẩng lên nhìn đối thủ đang ngồi vẽ kinh ngạc.

” Khi say cậu ấy hay thế lắm, đây là cách để không nói nhảm. ” - Thành Đạt thản nhiên đáp.

Lý Cảnh nhú mày lại nhìn cô rồi nhìn tên nhóc đối diện hỏi – ” Hai người từng qua đêm cùng nhau ? ”

” Thi thoảng... ” - Thành Đạt đáp. Ngày xưa mỗi lúc có sự kiện ra mắt project mới thì mọi người lại tập hợp phụ nhau làm do khi ấy nhân sự khá mỏng. Chuyện ngủ chung là bình thường.

“Hai người từng làm chuyện gì?”

“Nhiều lắm” – Thành Đạt đáp cộc lốc. Người này hỏi nhiều quá, anh không có dư thời gian mà giải thích từng công đoạn vẽ, phối màu, lên lịch, in ấn,...

Lý Cảnh quay qua nhìn Thùy Vân. Cuối cùng nam và nữ qua đêm cùng nhau và làm “nhiều lắm” là làm cái gì chứ? Thật sự anh bắt đầu thấy đáng lo rồi.

2. Em đệ tử nhọ nhất lịch sử

Thùy Vân cúi xuống nhìn chằm chằm Ngân Trúc nằm bất tỉnh ở sàn nhà, lấy chân đập đập đầu cô nhóc này thấy không có dấu hiệu tỉnh thì lắc đầu chép miệng.

” Chắc là con hệ thống khốn nạn kia bắt hồn rồi. ”

Nhật Thiên nghe tiếng rầm ở bên ngoài thì từ trong bếp chạy ra xem xét, anh lo lắng hỏi Thùy Vân – ” Em có sao không ? ”

Cô liếc nhìn cái xác nằm trên sàn nhà bình thản nói – ” Là học trò anh té bất tỉnh thôi. Anh kéo nó vào trong đi, coi chừng khách tưởng ngộ độc thực phẩm đó. ”

Anh ngồi xuống xem tình hình Ngân Trúc, lo lắng nói – ” Để anh đưa nó đi bệnh viện. ”

Cô ngồi vào bàn vẽ tiếp - ” Thôi, đi tốn tiền, tốn không gian bệnh viện, để họ cứu người khác có ích hơn đi. Kệ mẹ nó. Đem nó nhét nhà kho đi ”. Xuyên không giờ là một thời thượng mà. Người người xuyên không, nhà nhà xuyên không. Nếu ai cũng đem mấy má này đi bệnh viện thì còn nơi đâu cứu bệnh nhân khác.

” Hả ? ” - anh thốt lên kinh ngạc.

” Không hay là em qua Nhật thêm 3 năm nữa cho anh ăn chay tiếp nha. ” - Thùy Vân mỉm cười mỉa mai nhìn anh nói.

” Thôi ! ” - Nhật Thiên đỡ học trò kiêm nhân viên mình ném vào nhà kho thì thào – ” Xin lỗi em Ngân Trúc nhưng anh mới ăn cô ta có mấy lần chưa đủ lấy lại vốn. Bà xã quan trọng hơn đệ tử mà. ”

Ngân Trúc nhìn kịch tình này muốn lật bàn – ” Đù má... 2 vợ chồng anh đối xử tôi thế hả ? Tôi theo anh gần 2 năm học nghề mà không bằng con mẹ đó về 2 tháng. Được lắm, về tôi mang mấy lọ thuốc độc thuốc chết 2 người luôn. ”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-dai-ca-giang-ho-la-dan-thich-bi-nguoc>